

Giới thiệu Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần

Truyện Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần, câu chuyện nói về một công chúa bây giờ nhận thân phận mới đó chính là làm thổ thần canh giữ trấn khi họ còn gây này chăm lo đời sống người dân.

Một công việc tuy nói nhẹ không nhẹ mà nặng cũng không nặng nhọc gì mấy, chẳng qua là hơi nhàm chán chẳng có gì là thú vị cả. Cứ nghĩ đến thăm cảnh hiện giờ của mình là nằng lại nghiêng răng nghiêng lợi nguyên rửa tên phượng hoàng Tuấn Thúc cả nghìn lần.

Chỉ vì hiểu lầm hần mà hần hận cô tận xương tủy, nào ngờ lúc nàng đến nhậm chức, bảo bối thì chẳng thấy đâu mà công việc lỏng gà vô tội thì ngập đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ngày Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Công chúa Tang Chi

Thổ thần – Mở đầu

Tang Chi chống tay mạng sườn, đứng trong lùm cỏ xanh tốt, nhìn chăm chú vào căn nhà gỗ cách đó không xa.

Lúc này đang là đầu tháng Ba, sắc xuân dạt dào, vùng quê nhỏ được bao phủ trong một lớp sương trắng mỏng manh của buổi sáng sớm, cây lá xanh tươi, hoa nở kiêu diễm, sự bình yên, tĩnh lặng không lời nào miêu tả được...

Trong khung cảnh đẹp đẽ, tĩnh mịch, Tang Chi ngẩng đầu hú một tiếng, phá tan sự yên tĩnh, khiến cho chú gà trống vẫn còn chưa tỉnh giấc cũng giật mình cất tiếng gáy sớm. Lấy lại dũng khí, xông đến căn nhà gỗ trước mặt, Tang Chi đập cửa bước vào, chẳng chút do dự cất tiếng mắng:

“Tuấn Thúc, người ra đây cho ta!”

“Đừng tưởng trốn rồi thì sẽ không sao!!”

“Tên phượng hoàng chết tiệt! Phượng hoàng thói tha! Phượng hoàng cao ngạo! Phượng tộc các người chẳng có thứ gì tốt đẹp cả! Lừa gạt ta đi làm Thổ thần. Đáng ghét, Thổ thần cái gì chứ? Chỉ là hội của mấy bà thím trong thôn! Ta không làm nữa! Người ra đây cho ta!!”

...

Tang Chi gào thét, mắng chửi xong, thấy trong phòng chẳng có động tĩnh, không kim được, hơi cau mày, cô lấy lại nhịp thở bình thường, sau đó lại nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Trong lúc tò mò, Tang Chi vòng qua bức bình phong, nghiêng đầu nhìn, người bỗng cứng đờ.

Sau bức bình phong, hơi nước lượn lờ, khói trắng mịt mờ, cảnh tượng tuy có khác so với bên ngoài căn nhà gỗ nhưng ảo diệu như nhau. Trong chiếc bồn tắm bằng gỗ rộng rãi, tấm lưng khoé khoắn mà săn chắc của người con trai mờ mờ ảo ảo giữa làn hơi nước mỏng.

Trong tình cảnh này, Tang Chi cảm thấy máu nóng đang ào ào dâng lên não. Bình thường, trông con phượng hoàng cao ngạo này áo xống gọn gàng, điển trai, còi mỡ, không ngờ thân thể bên trong lớp quần áo của hần cũng... như thế. Nghĩ đến đây, Tang Chi đỏ ửng mặt, liếc sang một bên, nhưng vẫn không quên chuyện chính, hai hàm răng va vào nhau lập cập: “Người... người mặc quần áo vào... Ta... ta có chuyện muốn hỏi người!”

Tuấn Thúc cười hí mắt, ngón tay thấm đầy hơi nước xoa xoa đuôi tóc, giọng điệu lười biếng về mờ ám: “Sợ gì chứ? Người chẳng phải là chưa từng nhìn thấy.”

Khóe miệng Tang Chi co giật, nhìn chăm chăm vào con mắt trong veo và ngũ quan tinh tế của Tuấn Thúc, tận đáy lòng chỉ còn lại một suy nghĩ: “Yêu nghiệt! Kẻ này nhất định là yêu nghiệt!”

Chỉ vào chóp mũi của yêu nghiệt, Tang Chi tức giận giậm chân: “Người nói láo! Ai đã nhìn con phượng hoàng thói tha như người tắm chứ? Ai đã nhìn? Ai thèm nhìn chứ?”

Tuấn Thúc khẽ cười, cặp môi nhếch lên khinh bỉ, khuôn mặt vốn đã hại nước hại dân đó trong màn sương trắng mờ ảo càng đẹp đến mê người: “Haizz! Hóa ra không phải công chúa Tang Chi nhìn, vậy chắc là bản Phượng quân ta nhớ nhầm rồi. Phù...” Tuấn Thúc chống cằm, dáng vẻ trầm tư, thỉnh thoảng lại liếc Tang Chi: “Ta còn nhớ hôm đó, bản Phượng quân đang tắm ở Thanh Ngô cung thì đột nhiên một con hồ ly xông vào, ta bắt và trói nó lại, rồi tính kế dụ dỗ nó. Quả nhiên không ngoài dự tính, con hồ ly háo sắc trúng kế, không chỉ nghe theo lời ta, còn ngốc nghếch tự tiến cử làm Thổ thần.”

Ánh mắt Tuấn Thúc đưa qua đưa lại: “Haizz! Đáng tiếc, đáng tiếc! Những chuyện yên ổn, tốt đẹp thì công chúa chẳng làm, lại đi làm Thổ thần gì đó. Bưng trà, rót nước cho người phạm, còn phải làm mai mối cho người ta, đứng ra hòa giải mấy vụ đánh nhau gì đó... Đáng thương quá! Nhưng mà công chúa Tang Chi, người nói xem, sao con hồ ly này lại ngốc nghếch như vậy, nói dối như thế mà nàng ta cũng tin?”

“Người...” Tang Chi bực bội, quả nhiên là mình trúng kế của con phượng hoàng cao ngạo này. Nhưng bây giờ, tên đầu sỏ còn tỏ ra lương thiện, nhìn chăm chăm rồi nói mấy lời châm chọc, khiến người ta vô cùng bực bội.

“Phượng hoàng chết tiệt! Phượng hoàng thói tha! Ta và người không thù không oán, vì sao người lại muốn hại ta?”

“Không thù sao?” Mắt phượng của Tuấn Thúc giật giật, lườm Tang Chi một cái sắc lẹm. Không khí xung quanh bỗng lạnh toát, trong nháy mắt, gió lạnh ào ào, mặt cũng sẫm sẫm, Tuấn Thúc nghiêng răng nói: “Không phải không có thù, có điều, người không nhớ thì thôi vậy.”

Nói xong, Tang Chi nghe thấy tiếng “bùm” cực lớn. Trong con thịnh nộ, Tuấn Thúc đập vỡ thùng tắm. Tang Chi không kìm được, cúi xuống nhìn, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến nàng kinh hãi không thốt nên lời.

Tuấn Thúc thấy vậy, mỉm cười nói: “Thêm lần này nữa, công chúa Tang Chi đã nhìn trộm tại hạ hai lần... Công chúa thấy có đẹp không?”

“...” Tang Chi bịt miệng không nói gì, Tuấn Thúc từ trong màn hơi nước đi ra, áo quần đã chỉnh tề, mái tóc đen buộc phía sau, toát lên vẻ phong nhã, hào hoa vô hạn.

Hắn nhẹ nhàng bước đến trước mặt Tang Chi, khẽ sát tai nàng, ám muội nói: “Nhưng mà công chúa biết đấy, lên nhìn mỹ nam tắm là phải trả giá đó.”

Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào tai nàng. Tang Chi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt sâu không thấy đáy, chớp chớp mắt, đột nhiên thấy nóng ở mũi, vô thức đưa tay lên sờ, chảy máu mũi rồi, thật là mất mặt quá đi!

Trong chốc lát, Tang Chi nước mắt tràn trề. Đúng là lên nhìn mỹ nam tắm chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Nhưng mà... cái giá này có phải hơi lớn rồi không? Á... á... !

Chương 1: Công chúa Tang Chi

Tang Chi thực sự đã từng nhìn phượng hoàng Tuấn Thúc thói tha tắm, nhưng hai chữ “nhìn trộm” lại có rất nhiều ẩn tình.

Tất cả chuyện này... phải bắt đầu từ chuyện bạo lực gia đình mấy tháng trước.

Vốn là, Tang Chi chính là con cáo chín đuôi tu luyện năm trăm năm, nhà ở bắc cốc cư của Triều Dương, cô con gái duy nhất của Thiên Hồ Đế quân – Tang Dục của Thanh Khâu quốc. Bởi vì tiểu hồ ly Tang Chi khi sinh ra, toàn thân lấp lánh ánh vàng kim, chiếu rọi khiến tất cả những người trong phòng sinh đều không thể mở mắt. Ánh hào quang rực rỡ này còn bao phủ Thanh Khâu quốc ba ngày ba đêm, do vậy từ khi vừa sinh Tang Chi ra đã nhận được sự quan tâm rất lớn.

Phụ vương nàng chính là Thiên Hồ linh lực mạnh nhất của tộc cáo chín đuôi. Con gái vừa ra đời, chưa cần nói đến chuyện kế thừa linh lực của phụ mẫu, bộ lông màu vàng kim trên người mà chúng tiên chưa từng được nghe, chưa từng được thấy kia đã cho thấy tương lai của tiểu công chúa Thanh Khâu quốc này thật không thể coi thường.

Than ôi! Chúng tiên đoán đúng rồi, công chúa Tang Chi thực sự không thể coi thường.

Ra đời được hai trăm năm, hoàng hậu Thanh Khâu quốc – công chúa Họa Thường nhọc lòng, thiết tha dạy dỗ con gái yêu: “Chi Nhi ngoan, nào, làm giống như mẫu hậu dạy con, biến thân cho các bá bá, mẫu mẫu xem”

Tiểu hồ ly lông vàng đang ngồi ngay ngắn trên mặt đất, nghe thấy vậy liền vẩy vẩy tai, cặp mắt đen sáng lấp lánh nhìn nhìn chiếc đuôi gà trên tay mẫu thân, khẽ kêu “hức...” một tiếng rồi lăn tròn trên mặt đất.

Các trưởng lão của Hồ tộc đến xem tiểu công chúa Tang Chi linh lực siêu mạnh, thông minh lanh lợi biến thân đều mở to mắt nhìn, chỉ thấy tiểu công chúa đang lăn dưới mặt đất hết vòng này đến vòng khác, cho đến khi chúng hồ ly hoa mắt, tiểu công chúa mới lăn quanh bàn trở về chỗ cũ, giật giật vạt áo của mẫu thân, kêu “hức” một tiếng nữa để lấy lòng.

Các trưởng lão của Hồ tộc: -_-|||

Hóa ra tiểu công chúa Tang Chi vừa lăn chứ không phải biến thân, chẳng qua là đang... làm nũng mẫu thân.

Ra đời được ba trăm năm, cuối cùng công chúa Tang Chi cũng học được phép biến thân. Dáng vẻ nhỏ nhắn, hoạt bát, môi hồng, răng trắng, trên đầu tết hai búi tóc đáng yêu giống như tai hồ ly, chiếc chuông vàng buộc ở thắt lưng phát ra tiếng kêu “ting tang”, rất đáng yêu. Đừng thấy công chúa tuổi nhỏ mà coi thường nhé! Tuy linh lực cao nhưng lại vô cùng khiêm tốn, trước đây, bất luận là tiểu yêu, tiểu tiên ở đâu đến khiêu chiến, nàng đều cười mà không nói, từ chối xuất chiêu.

Chẳng mấy chốc, lời đồn công chúa Tang Chi của Thanh Khâu quốc từ nhỏ đã kế thừa khí thế của phụ thân là Thiên Hồ Đế quân được lưu truyền rộng rãi trong tam giới, đã truyền đến tai Ngọc Đế. Ngọc Đế thực thử[1] bề ngoài điềm tĩnh nhưng trong lòng lại vô cùng tò mò, nghe tin đồn liền tức đến hơn nửa năm, cuối cùng không nhịn được, một hôm đến thăm tiểu công chúa thần bí này. Nhưng Ngọc Đế lại sợ người ta biết mình là thực thử kỳ quái, liền hạ thấp bản thân, biến thành một tiểu tiên đồng đi thỉnh giáo, quả nhiên bị khước từ ngoài cửa.

Nhưng Ngọc Đế ngại là ai chứ, đương nhiên ngại không thể bỏ qua dễ dàng như vậy. Sau khi bị từ chối thì bất ngờ tập kích, kết quả...

Ngọc Đế lên vào phòng tiểu công chúa Tang Chi, thấy tiểu công chúa đang ngủ say khò khò...

Ngọc Đế cố ý hiện hình, xán đến bên giường tiểu công chúa, nhưng tiểu công chúa chỉ lật người, vẫn ngủ say...

Ngọc Đế lại sử dụng vài phép thuật nhỏ, đánh chết mấy con gián đang nhìn lên trong phòng, chỉ thấy tiểu công chúa chảy nước miếng, hoàn toàn chìm đắm trong giấc mộng...

Ngọc Đế thực thử: -_-|||

Thì ra Tang Chi người chẳng có pháp lực cao cường, sợ lắm bị thương kẻ vô tội nên không chịu đấu với người ta, nàng ta chẳng có chút năng lực. Minh trắng trợn xông vào khuê phòng như thế này, nàng ta lại không hề biết, nếu thật sự có kẻ địch đến thì nàng ta đã chết đến nghìn vạn lần rồi. Lúc đó, nhờ ánh trăng mà Ngọc Đế thực thử lại phát hiện, nhân hình của tiểu công chúa Tang Chi, trên đỉnh đầu còn có hai chiếc tai hồ ly lông lá lôm xôm.

Chân tướng của việc “công chúa Tang Chi luôn đeo hai búi tóc đáng yêu giống như tai hồ ly” đang bày ra trước mắt. Đêm nay, Ngọc Đế thực thử nước mắt rùng rùng quay về điện Vân Tiêu.

Ra đời được bốn trăm năm, Tang Chi rút nước mắt từ biệt phụ vương, mẫu hậu, đi đến Tiên Linh đảo tầm sư học đạo, muốn tiếp nhận những bài học chính thống.

Tiên Linh Thanh Quân là một trong những thượng tiên tương đối tự phụ, đối với chuyện nhận đồ đệ cũng rất cẩn thận, nhưng vừa nghe nói là tiểu công chúa Tang Chi thì thi viết, thi nói thêm hồng bao gì đó đều bỏ qua hết, vui vẻ đồng ý ngay. Thế là, kiếp nạn trong cuộc đời này của ngài ta đã đến.

Tiên Linh Thanh Quân: “Đồ nhi, hôm nay vì sư dạy con thuật biến đá thành vàng, lấy cảm ứng tâm linh để biến một vật gì đó theo ý mình.”

Tang Chi vỗ tay: “Cái này con biết, con biết!”

“Ồ?” Tiên Linh Thanh Quân vuốt vuốt bộ râu trắng, cười híp mắt. Tốt lắm! Tốt lắm! Công chúa Thanh Khâu quốc sinh ra đã có pháp lực cao cường, phép thuật nhỏ như thế này có lẽ là hơi đơn giản nhỉ? Nghĩ đến đây, Tiên Linh Thanh Quân chỉ vào hòn đá bên cạnh, bảo: “Vậy thì niệm chú để vì sư xem xem.”

Tang Chi dịu dàng cười hi hi, lộ ra chiếc răng hồ ly nhỏ rồi chỉ vào hòn đá, hét lớn: “Biến!”

Bụp!

Hòn đá quả thật biến thành vàng rồi... Khụ khụ, chỉ là... là vàng mà không phải là vàng.

Tiên Linh Thanh Quân: -_-|||

Tiểu công chúa Tang Chi thấy vậy nôn nóng: “Không đúng, không đúng! Bản công chúa làm lại.”

“Biến! Biến! Biến! Biến!” Thoắt cái, con đường nhỏ trong khe núi vừa rồi vẫn trong xanh đẹp đẽ, trời xanh nước biếc đã có thêm rất nhiều, rất nhiều “vàng”.

Tiên Linh Thanh Quân nước mắt giàn giụa: “Đây đúng là đồ đệ giỏi... Á... á...!”

[1] Thực thử: nghĩa là ông chú xấu.

Ra đời được năm trăm năm, công chúa Tang Chi là họa cho tứ phương cuối cùng cũng nghênh đón kiếp số của nàng.

Tang Chi tuy có cha mẹ là thần tiên chống lưng, nhưng không phải sinh ra đã là thượng tiên, vẫn phải theo quy chế của thiên đình. Cứ năm trăm năm phải chịu một lần bị sét đánh, tu đủ ba nghìn năm mới được coi là tiểu tiên. Mà sét đánh cũng sẽ tăng lên theo độ tuổi, công lực càng mạnh thì đòn sét phải chịu cũng ngày càng nặng.

Tiểu hồ ly không biết những mối nguy hiểm trong đó, con đường đi vẫn giống trước đây, có cha mẹ phía sau giúp đỡ, bản thân chỉ cần đội danh hiệu “tiểu công chúa Tang Chi pháp lực cao cường” là được. Thế là, một đòn của Thiên Lôì bổ xuống, Tang Chi vẫn dấn ra, không tránh không né, phải hứng trọn. Chiếc đuôi hồ ly xinh đẹp bị đánh đến đây thương tích, từ đây nàng ta đã trở thành hồ ly tinh đuôi tròn chịu sự cười nhạo của mọi người trong tộc.

Trong cái rủi có cái may, vì là lần đầu tiên chịu kiếp nạn, Thiên Lôì lại nể chuyện có giao tình nhiều năm với công chúa Họa Thường, chỉ đánh vào đuôi của Tang Chi, sau đó phóng thêm mấy phát sấm xung quanh nàng, rồi kết thúc công việc, quay trở về.

Nhưng mà từ đây, lời nói dối Tang Chi pháp lực cao cường không còn che giấu được nữa. Tam giới tuy sợ sự hung dữ của Thiên Hồ Đế quân, không ai dám đến tận cửa cười nhạo con gái ngài ngốc nghếch, nhưng Tang Dục vẫn không thể kìm nén được sự tức giận.

Từ chuyện Tang Chi ham muốn hưởng lạc, dốt nát, kém cỏi là do phụ nhân chiều chuộng quá mức... Thiên Hồ Đế quân giận dữ hơn nửa tháng trời, cuối cùng quyết nhốt con gái vào Minh U động.

Minh U động này, nói là động tà chẳng bằng nói luôn là cái giếng sâu.

Chính là Tang Dục với tấm lòng cha mẹ đáng thương trong thiên hạ đặc biệt tạo ra cho con gái. Dưới đáy giếng nhìn chung đầy đủ mọi thứ, Thiên Hồ Đế quân dùng phép thuật bố trí cảnh sắc tươi đẹp, có núi non, hồ nước, thác chảy... Bên dưới dòng thác, thư tịch chất cao như núi, toàn bộ là để con gái học phép thuật.

Tang Dục đích thân đưa con gái xuống động, khuyên nàng ở trong động tu luyện cho tốt: “Đến lúc nào có thể cưỡi mây đến được miệng giếng thì khi đó mới lại được tự do.”

Tang Chi ngẩng đầu nhìn miệng giếng, hoàn toàn không nhìn thấy bầu trời. Mẹ ơi! Chỗ này không đến nghìn mét thì cũng phải cao đến bảy trăm mét nhỉ? Với kỷ lục cưỡi mây đạp gió cao nhất của nàng, rốt cuộc nàng phải tu luyện đến khi nào mới có thể ra ngoài đây?

Tang Chi kinh hãi, ôm lấy chân phụ vương, nước mắt nước mũi giàn giụa, nói thế nào cũng không chịu buông tay. Đau đớn cầu xin cả nửa ngày trời để đổi lại được một câu lạnh lùng: “Con nhõng nhẽo, ngang ngược như thế này là bởi vì chưa sạch tạp niệm, bắt đầu từ hôm nay, chỉ được uống nước suối trong Minh U động này thôi!”

Nói xong, Thiên Hồ phụ vương liền giữ giữ tay áo, cưỡi mây rời đi, chỉ còn lại Tang Chi đứng đần người trong đáy động.

Tiểu công chúa Tang Chi hoảng loạn một hồi rồi cố bình tĩnh lại.

Không sao cả! Không sao cả! Phụ thân không thương mình nhưng vẫn còn có mẫu thân yêu mình mà. Sau mỗi lần mình bị cha trừng phạt, có lần nào mà mẫu thân dịu dàng, duyên dáng không giải cứu mình cơ chứ? Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly thấy yên tâm, ở trong Minh U động ngủ nửa ngày, nghịch nước nửa ngày, xé sách gấp bướm chơi đùa nửa ngày, cuối cùng... cũng hơi buồn chán rồi.

Mẫu hậu sao mà chậm như vậy chứ? Bình thường, nhiều nhất là một ngày là có thể thu phục phụ vương, sao lần này đến giờ vẫn chưa thấy động tĩnh gì? Đang đắn đo, Tang Chi đột nhiên nghe thấy từ cửa động truyền đến tiếng khóc lóc của công chúa Họa Thường: “Chi Nhi à! Mẫu hậu xin lỗi con, mẫu hậu khuyên không nổi con hồ ly hủ lậu, hung hãn kia, mẫu hậu sẽ đến chỗ Ngọc Đế tỷ phụ[1] đòi công bằng cho con. Ta muốn bỏ chồng! Ta muốn bỏ chồng!”

Tang Chi nghe thấy, vui đến mức chiếc tai hồ ly cũng hiện nguyên hình, đuôi vẫy vẫy ở phía sau.

Tuyệt quá! Tuyệt quá! Mẫu hậu cuối cùng cũng xuất đòn chí mạng rồi.

Công chúa Họa Thường vốn không phải tiên nhân bình thường, nhà mẹ đẻ người chính là ở Thiên cung, Tang Chi phải gọi Vương Mẫu nương nương một tiếng “di mẫu”[2]. Di mẫu này không phải chỉ là danh nghĩa, công chúa Họa Thường gả cho Thiên Hồ Đế quân, hai người rất yêu thương nhau, chỉ là thỉnh thoảng cũng có bất hòa nhỏ. Mỗi lần không bằng lòng chuyện gì đó, công chúa Họa Thường liền lên khóc lóc, tố cáo với tỷ tỷ, đến mức mà sau này, chúng tiên chỉ cần thấy công chúa Họa Thường lên thiên đình là biết Thiên Hồ Đế quân lại làm chuyện gì khiến phu nhân không vui, công chúa Họa Thường muốn bỏ chồng rồi!

Cái gọi là xấu nhà không thể khoe ra ngoài, thêm vào đó, Thiên Hồ Đế quân lại nổi tiếng bị vợ quản chặt, qua thời gian, việc công chúa Họa Thường “tìm tỷ phụ đòi bỏ chồng” đã trở thành điểm yếu của Thiên Hồ Đế quân. Công chúa Họa Thường thường xuyên dùng kẻ này, để không vui, chỉ cần quát lên muốn quay về nhà mẹ đẻ, phu quân tất phải chiều chuộng, bà muốn gì được nấy.

Thế là Tang Chi vừa nghe thấy mẫu thân khóc gào như thế, biết những ngày tháng tốt đẹp của mình đang đến, liền ngoan ngoãn ngồi dưới giếng xem kịch. Nhưng đợi rất lâu mà không thấy bên trên có động tĩnh, cuối cùng tiểu hồ ly cũng có chút sốt ruột, ngẩng đầu hô hoán: “Mẫu hậu? Mẫu hậu có đó không?”

Một lúc sau, bên trên mới truyền đến tiếng thút thít, lại là tiểu tỷ Quyên Nhi thường ngày hầu hạ bên cạnh Tang Chi: “Công chúa, hoàng hậu đã cưỡi chim phượng bay lên Thiên cung rồi.”

Tang Chi kinh ngạc, giậm chân: “Sao mẫu hậu lại đi tìm di mẫu? Vậy ta phải làm thế nào? Ngươi mau đi tìm mấy thị vệ có phép thuật cao cường đến đưa bản công chúa lên trên đi!”

“Công chúa! Đế Quân canh giữ rất nghiêm ngặt, nô tỳ có thể nói chuyện được với người đã là rất khó rồi.”

Lần này Tang Chi thực sự không hiểu. Lẽ nào mẫu hậu bỏ nhà ra đi mà phụ hoàng không đuổi theo sao? “Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Quyên Nhi nghe thấy vậy, khóc to hơn: “Công chúa, lần này Đế Quân cứng rắn lắm. Hoàng hậu khuyên hai ngày liền mà không lay chuyển được ý của Đế Quân, muốn đích thân xuống dưới đưa người ra khỏi động, ai ngờ lại bị Đế Quân phát hiện, người niệm thần chú, làm phong ấn ở cửa động. Linh lực của Đế Quân thì người biết rồi đó, bây giờ đừng nói các thị vệ trong tộc, e rằng đến các trưởng lão cũng khó phá được phong ấn để đưa người ra khỏi động. Hu hu... Công chúa người cứ... ở lại trong động tu luyện cho tốt nhé!”

Nói xong, rất lâu, rất lâu sau đó, từ cửa động chẳng còn truyền đến bất cứ âm thanh nào nữa. Tang Chi trong lòng choáng váng, dờ dẩn nhìn đồng thư tịch chất cao như núi phía sau. Trong chốc lát, nàng ta tuyệt vọng nghĩ đến một câu của người phạm:

“Vạn sự ngưng nghi.”

[1] Tỷ phụ: nghĩa là anh rể.

[2] Di mẫu: nghĩa là dì.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2: Mỹ nam tắm rửa

Vì mất đi chỗ dựa, công chúa Tang Chi bị nhốt trong Minh U động đã mấy tháng rồi.

Thân là linh hồ, cứ coi như một năm không ăn thức ăn của người phàm, chỉ uống nước suối cũng vẫn có thể chạy nhảy như thường, nhưng những tình huống này chỉ giới hạn ở những linh hồ khác. Tiểu công chúa Tang Chi ngoại trừ việc không hứng thú với phép thuật, những kỹ năng khác đều tinh thông, mà có bản lĩnh nhất chính là... ăn và ngủ.

Công chúa Họa Thường chiều chuộng con gái, từ nhỏ nàng muốn ăn sơn hào hải vị gì đều được, bây giờ đột nhiên bị bức tuyệt thực, thể xác và tinh thần của Tang Chi đều bị giày vò.

Khó sở đến mấy tháng trời, hôm nay, Tang Chi đang buồn chán vẽ hình đùi gà lên sách, nhìn thật chi tiết đến nỗi thấy cửa động mở ra, phụ vương Thiên Hồ tôn quý của nàng giống như vị thần cười mây đến. Tiểu hồ ly biết mình được cứu rồi.

Thiên Hồ Đế quân dẫn dò một lượt, Tang Chi mới hiểu ra, hóa ra di mẩu không biết vì cớ gì, đột nhiên mở hội Bàn Đào sớm hơn. Tang Dục dù không hài lòng về con gái, nhưng dù gì xấu nhà không khoe ra ngoài, vẫn phải cho phép nàng lên thượng cung tham gia hội Bàn Đào.

Nghe thấy vậy, trong lòng Tang Chi vui như hoa nở. Những lần hội Bàn Đào trước đây, Thiên cung đều vô cùng náo nhiệt, các thượng tiên tề tựu đông đủ, ngay đến chư vị tiểu thần các nơi cũng được lên thiên đình hưởng mỹ tửu, giai hào[1]. Không sai, chính là: mỹ – tửu – giai – hào!

Di mẩu tổ chức hội Bàn Đào, không chỉ có đào tiên ngon ngọt, còn có đùi gà, cánh gà, đầu gà, mồng gà ăn no nê (tha thứ cho tiểu hồ ly của chúng ta, đứa trẻ này chỉ thích ăn gà (>_

Tang Chi mơ mộng một hồi, ôm đầy bụng hy vọng lên thượng cung, không ngờ chuyện lại trái với ý nguyện.

Vì công chúa Họa Thường vẫn còn giận đối phu quân, Tang Chi nhận được lệnh của phụ hoàng, lên đến thượng cung thì phải đến điện Vương Mẫu bái kiến di mẩu, nhân tiện... khuyên giải mẩu hậu lâu nay đã bỏ nhà ra đi của mình.

Kết quả, vừa vào điện Dao Trì của Vương Mẫu, hai mẹ con ôn chuyện chẳng được mấy chốc, Tang Chi đã lâu chưa được ăn gì bỗng nhìn thấy đào tiên để trên bàn. Trong chớp lát, lời của mẩu hậu chỉ như gió thổi bên tai, Tang Chi nhìn đào tiên mà chảy nước miếng.

Wang Mẫu sao mà không biết tính cách của nha đầu này, cười nói: “Đến đây nào! Biết con lần này bị phụ vương phạt nặng, thưởng cho con quả đào này!”

Họa Thường nghe thấy, lại đỏ mắt: “Nhìn xem, Chi Nhi của muội đã gầy đi rất nhiều. Con hồ ly hủ lậu, hung thần kia, lần này muội quyết cắt đứt với hẳn!”

Tang Chi tay cầm đào tiên, mắt sáng lên, sớm đã không nghe thấy người khác nói gì rồi, lộ ra chiếc răng hồ ly nhọn nhọn, nhồm nhoàm cắn một miếng. Thoắt cái, Tang Chi chớp chớp mắt, mũi và lông mày đều nhăn lại, nhổ ra rồi cau có nói: “Chua!”

Vừa nói xong, các tiên nữ có mặt ở đại điện đều nhìn nhau. Vương Mẫu nương nương và Họa Thường nhìn nhau một cái, những người xung quanh lui đi, lúc này công chúa Họa Thường mới nghiêm mặt nói: “Chi Nhi, con có biết vì sao đào tiên lại chua như vậy không?”

Tang Chi bĩu môi: “Con biết, năm nay hội Bàn Đào mở sớm, đào vẫn chưa chín mà...”

Họa Thường lại nói: “Vậy con biết vì sao phải mở hội Bàn Đào sớm không?”

Tiểu công chúa Tang Chi chống cằm, đảo đảo cặp mắt to và sáng trong, hình như nghĩ đến điều gì liền hét lớn: “Lẽ nào...”

Không ai hiểu con bằng mẹ, Họa Thường biết con gái đã đoán được bảy, tám phần, dứt khoát gạt đầu: “Mẫu hậu lên thiên đình mấy tháng rồi, nhưng vẫn không khuyên nổi phụ vương con thả con ra khỏi động. Di mẩu thương xót con, mới mượn cớ tổ chức hội Bàn Đào sớm để con được ra ngoài.”

Nghe thấy lời này, Tang Chi thả lỏng đôi vai, nét mặt buồn bã. Thế mới nói, phụ vương kia là đáng ghét nhất! Làm hồ ly, chỉ cần biết bắt gà là được mà, cần gì phải học phép thuật cơ chứ?

Công chúa Họa Thường thấy bộ dạng của con gái như vậy, định nói tiếp thì đã nghe thấy Vương Mẫu cười, nói: “Chi Nhi, đến chỗ di mẩu nào.”

Tang Chi lật lật đi đến, ngồi xuống bên cạnh di mẩu, liền nghe thấy những lời nặng lòng mà thiết tha: “Chi Nhi, di mẩu biết con không thích luyện phép thuật, nhưng phụ vương con cũng là vì tốt cho con. Chuyện kiếp nạn lần này, Thiên Lô có thể bỏ qua cho con một lần, nhưng tuyệt đối sẽ không có lần

thứ hai. Đến khi con được nghìn năm, nhất sấm bổ xuống lúc đó sẽ biến con thành hồ ly nương thì phải làm thế nào?”

Tang Chi nghe Vương Mẫu nương nương nói vậy, cúi đầu làm ra vẻ đứa trẻ ngoan: “Ôn cứu mạng của di mẫu, Tang Chi suốt đời không quên, chuyện tu tiên con cũng sẽ dốc hết sức để làm.”

[1] Giai hào: đồ nhắm ngon.

Vương Mẫu cố làm ra dáng vẻ của bậc trưởng bối, trầm ngâm nói: “Phụ vương nhốt con dưới Minh U động, thực ra cũng không đúng, nhưng để con bớt tính tham ăn thì không phải là sai lầm. Trong tam giới, con có nghe nói ai tu tiên mà còn ăn thức ăn mặn không? Từ hôm nay bắt đầu ăn chay để tu hành đi.”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly kinh hãi, trước mắt chỉ nhìn thấy đuôi gà thơm phức, bóng mờ cách mình càng lúc càng xa, càng lúc càng nhỏ, vội ngẩng lên, nhưng chỉ thấy Vương Mẫu nương nương mặt mày nghiêm nghị, tự biết con đường này sẽ khó đi rồi, liền lao vào lòng mẫu hậu làm nũng: “Mẫu hậu! Con... con... con không ăn đuôi gà thì không sống được đâu!!”

Công chúa Họa Thường ôm con gái, cố ý nói: “Chi Nhi, con lớn rồi cũng nên hiểu chuyện, bằng tuổi con bây giờ, mẫu hậu đã đính hôn với phụ vương con...” Nghĩ đến đây, công chúa Họa Thường hình như nhớ đến tình cảm vợ chồng ân ái những ngày qua, hai gò má lại ửng hồng như cô gái mới lớn.

Vương Mẫu thấy vậy, liền nói: “Đã vậy, hai mẹ con muối cũng nên về đi, Thiên Hồ Đế quân đội ngoài điện có lẽ cũng sốt ruột rồi.”

Nói xong, Tang Chi dù không muốn nhưng vẫn phải theo công chúa Họa Thường hành lễ rồi lui ra ngoài. Nhìn bóng dáng của hai mẹ con họ đi xa rồi, Vương Mẫu mỉm môi, đứng bất động, rất lâu sau mới thở dài một tiếng như trút được tảng đá lớn, vẫy tay nói: “Ra ngoài đi.”

Lời vừa buông, phía sau bức bình phong xuất hiện một bóng người thanh cao thoát tục, váy áo thướt tha, đây chính là nữ quan Mạn Nhi thân tín bên cạnh Vương Mẫu. Mạn Nhi nở nụ cười làm lay động lòng người, sau khi nhún người hành lễ mới đến bên Vương Mẫu nương nương, khẽ nói: “Nương nương!”

Vương Mẫu đang trầm tư, giật mình bởi tiếng gọi, thần thờ nói: “Tất cả đều làm theo kế hoạch chứ?”

Mạn Nhi gật đầu, nói: “Có cần thông báo cho Thiên Hồ Đế quân không ạ?”

Nghe thấy vậy, lòng mày Vương Mẫu càng nhíu chặt hơn: “Không cần! Có lẽ năm đó, khi quyết định chuyện này, hần cũng đoán được hậu quả sẽ xảy ra hôm nay, chỉ là khó xử vì Họa Thường vẫn chưa biết gì. Chúng ta giấu muối ấy, cũng vì sợ muối ấy đau lòng, nếu một ngày, muối ấy được biết chân tướng... ai mà biết được chuyện gì sẽ xảy ra?”

Mạn Nhi nghe thấy lời này, cặp mắt trong sáng khẽ lay động, có chút thương xót: “Nương nương phải khổ tâm rồi! Trời đất có thể chứng giám.”

Vương Mẫu nhếch khóe miệng, không thể nở nụ cười.

— Lần đầu ra sân khấu —

Đêm nay, Thiên Hồ Đế quân và phu nhân gương vỡ lại lành, ân ái cuồng nhiệt hơn trước. Tang Chi nằm trên giường nhưng không thể ngủ nổi, trong miệng lẩm bẩm hai chữ: “Đùi gà.”

Thân làm hồ ly, bản lĩnh bắt gà của tiểu công chúa Tang Chi vẫn luôn đứng nhất, nhì trong tộc. Nhưng vì sao nàng không thể làm một hồ ly bình thường, lại phải làm linh hồ gì đó chứ? Nếu như thăng tiên mà không phải thi phép thuật, không phải chịu sét đánh mà là thi bắt gà thì tốt biết bao!

Tang Chi đang vừa suy nghĩ lung tung vừa nhớ nhung mùi vị của đùi gà thì đột nhiên ngửi thấy mùi thơm từ ngoài điện bay vào.

“Đùi gà!” Tang Chi bật dậy khỏi giường, đuôi và tai đều hiện nguyên hình. Lại hít hít một hồi, Tang Chi vui sướng vỗ tay: “Đùi gà, đúng là hương vị của đùi gà.”

Mùi vị này chính là thứ nàng không thể nào quên được, thêm vào đó, đã mấy tháng chưa được chạm vào thịt, tiểu hồ ly nào có bình tĩnh được, liền hóa thân thành tiểu hồ ly chuồn ra ngoài, tìm kiếm nơi tỏa ra mùi thơm. Mà để không bị các cung nữ phát hiện, Tang Chi còn biến màu lông của mình thành màu vàng nâu phổ biến nhất. Sau khi chắc chắn không còn chút sơ hở nào mới ngênh ngàng ra ngoài tìm kiếm thức ăn.

Lần theo mùi thơm, chẳng mấy chốc Tang Chi đã đến Thanh Ngô cung. Tiểu hồ ly vẩy vẩy chiếc tai nhọn, cào móng vuốt ngẫm nghĩ, Thanh Ngô cung này chẳng phải chính là chỗ ở của con phượng hoàng cao ngạo sao? Thanh Ngô cung này vốn có tên là Thanh Hi cung, là chỗ ở của ngự sử[1] phạm giới. Mấy trăm năm trước, ngự sử phạm giới phạm lỗi, bị giáng xuống làm người phạm trần, chức này do con trai của Phượng thần là Tuấn Thúc tiếp quản. Tiểu hồ ly từng nhìn thấy Tuấn Thúc một lần, mây phủ xung quanh, ánh ngũ sắc rực rỡ bao quanh toàn thân, từ mái tóc đến gót chân đều toát ra tiên khí. Đi theo phía sau hần là một đội tiền hầu, cung nữ, bọn họ cứ ngênh ngàng, đường hoàng lướt qua bên cạnh, thật là... vô cùng cao ngạo.

Thiên Hồ Đế quân thường dạy dỗ Tang Chi, làm hồ ly phải khiêm tốn, không được cậy thế là cháu gái của Vương Mẫu nương nương mà kiêu căng, ngạo mạn. Nhưng nhìn con phượng hoàng cao ngạo này xem, chẳng qua chỉ là quan ngự sử phạm giới nhỏ nhoi, lại ở Thiên cung ngông nghênh, bá đạo, hơn nữa, Tang Chi còn nghe nói, tộc Phượng hoàng này ngoài ngạo mạn, tự cao, còn vô cùng tự phụ... Không phải sương sớm thì không uống, không phải nắng non thì không ăn, không phải ngũ đồng nghìn năm thì không đậu.

Có lời đồn rằng, năm đó, sau khi Tuấn Thúc Phượng quân làm ngự sử phạm giới, Ngọc Đế thúc thúc còn cho xây dựng lại Thanh Hi cung, tìm được cây

ngô đồng nghìn năm, đục đẽo xây nên tòa cung điện hào hoa, mỹ lệ này, liền đổi tên thành “Thanh Ngô cung”. Thế là Tang Chi từ trước đến nay chẳng có thiện cảm gì với tên Tuấn Thúc, trước đây cùng mẫu hậu lên Thiên cung, cũng phải tránh Thanh Ngô cung mà đi.

Nhưng lúc này...

[1] Ngr sử: Khâm sai

Tiểu hồ ly đang suy nghĩ xem có nên đi vào không, mùi thơm của đùi gà chốc chốc lại xộc vào mũi, hình như còn thơm hơn. Tang Chi xoa xoa cái bụng bị đói mấy tháng nay, nhanh như làn khói tiến vào Thanh Ngô cung. Hương thơm từ căn phòng phía đông bắc bay ra, Tang Chi chảy nước miếng, muốn vào phòng hưởng dụng đồ ăn ngon, nhưng đột nhiên nghe thấy phía chính điện truyền đến tiếng vang, kinh hãi cup đuôi lại, lần chui vào thiên sảnh.

Cái gọi là hồ ly qua đường, người người... khụ khụ... hô đánh. Tang Chi làm sao ngờ được lại có kẻ dám lên vào thiên điện, nàng ta chẳng biết làm thế nào, đành nấp sau cái cột quan sát tình hình, muốn tìm cơ hội ra ngoài. Lúc này, Tang Chi mới nhìn rõ cảnh trí ở thiên điện.

Sương mờ giăng thấp thoáng, những dải lụa phát phơ, ở phía không xa là hồ tắm với khói trắng mịn mù, những chiếc cột trụ lớn bằng đá ở bốn phía đang phun nước suối róc rách. Tang Chi lại nhăm lẩn, xông vào phòng tắm của người ta rồi! Lúc này, trong phòng tắm hình như có người, nàng mơ hồ nghe thấy tiếng nước chảy...

Tang Chi to gan thò chiếc đầu hồ ly ra, ngay lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho dờ dẩn.

Phân vai lộ ra, tóc đen xõa xuống, một nam nhân đang thoải mái nhắm cặp mắt phượng tắm rửa! Tuy cách cả nghìn sơn vạn thủy, Tang Chi nhìn không rõ lắm nhưng vẫn nhận ra người này chính là phượng hoàng cao ngạo Tuấn Thúc. Lần trước, tuy chỉ là từ xa liếc một cái, nhưng tiểu hồ ly cũng không thể không thừa nhận, Tuấn Thúc thực sự trông... hút mắt hơn những thượng tiên khác. Mắt, mũi, môi... Tang Chi không nói được bộ phận nào đẹp, nhưng vừa khéo là ngũ quan tinh tế đó lại đặt trên khuôn mặt hấn ta, cái đẹp không thể diễn tả được, chiếc cằm cũng là đường nét hoàn mỹ như nét vẽ... Đẹp trai như vậy, chỉ một lần đó mà Tang Chi đã khắc ghi hình dáng của hấn trong đầu.

Thật... cao ngạo! Hừ! Phượng hoàng đực tướng mạo như vậy, cũng không biết mẹ hấn sinh hấn như thế nào, còn yêu nghiệt hơn cả yêu nghiệt! Tang Chi nhớ các cung nữ đều phong cho Tuấn Thúc danh hiệu: “Thiên hạ đệ nhất mỹ nam”, liền không nhịn được thè lưỡi ra, bỗng nghe thấy tiếng cười, nói: “Tuấn Thúc Phượng quân, ở Thiên cung này, e chỉ có ngài là biết hưởng thụ nhất!”

Tang Chi kinh hãi, cố bình tĩnh lại. Lẽ nào, trong phòng tắm này còn có nam nhân khác? Tiểu công chúa Tang Chi chào đời mấy trăm năm, ngoài Thanh Khâu quốc, nàng cũng chỉ đến Thiên cung thăm di mẫu, rất ít khi được ra ngoài nên đương nhiên chưa trải qua nhiều chuyện.

Hôm nay, tình cờ được thấy mỹ nam đang tắm thì công chúa Tang Chi đầu óc như bay lơ lửng, bỗng nổi sắc tâm, đã không biết xấu hổ lại còn thấy vinh hạnh, mờ to mắt để nhìn vị thượng tiên đang nói chuyện kia. Thoát một cái, lại nghe thấy tiếng của mấy người cười nói vui vẻ.

“Đúng vậy, đúng vậy! Lần đầu tiên ta lên Thiên cung cũng đã nghe nói Tuấn Thúc Phượng quân rất thích, bất luận là ở đâu và vào lúc nào, mỗi ngày đều phải tắm rửa sạch sẽ. Lúc đó ta còn cho rằng ngài thuộc loại quái gở, ha ha! Hôm nay tắm cùng ngài, mới biết điều kỳ diệu ở bên trong. Nhưng mà cũng lạ, tại sao tắm trong hồ tắm nhà mình, ta lại không có cảm giác sáng khoái như thế này?”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc Phượng quân trước đó vẫn luôn nhắm mắt dưỡng thần, lúc này mới lười nhác ngược mắt, cười nói: “Các vị tiên hữu có lẽ không biết, hồ tắm của ta là tắm thuốc, trong nước có vài loại dược liệu, để sau khi tắm được sáng khoái, thư giãn.”

...

Mấy nam nhân cười cười nói nói, Tang Chi ở sau cột trụ nghe thấy thì đỏ mặt, tim đập loạn, đoán: “Hôm nay vô tình nhìn trộm nam nhân tắm rửa, nếu bị phụ vương, mẫu hậu phát hiện, ta chết chắc rồi! Dù gì nhìn một mỹ nam tắm cũng chết chắc, vì sao lại không được chết sáng khoái một chút chứ?”

Nghĩ đến đây, Tang Chi xóc lại dừng khí, thò chiếc đầu hồ ly ra lần nữa, trong lòng tràn đầy mong ước sẽ được nhìn thấy một hồ đầy mỹ nam, kết quả...

◉__◉ Toát mồ hôi!

Tiểu hồ ly hóa đá tại chỗ, không thể cử động. Ba “mỹ nam” khác trong hồ tắm, tiểu công chúa Tang Chi đều quen, lần lượt là Văn Khúc Tinh Quân, Tư Mệnh Tinh Quân và Thái Thượng Lão Quân, mà ba vị này có một điểm chung, đều là những lão già khú... Á... á... !

Tang Chi ôm đầu, đúng là không nên tham lam mà! Tuy ở cùng với ba lão già, phượng hoàng cao ngạo lại càng đẹp đến lay động lòng người, nhưng hể nghĩ đến làn da nhăn nheo, phần mỡ thừa ở eo không thể lý giải được kia, còn cả bộ râu trắng dài dập dềnh trên mặt nước đến buồn nôn, Tang Chi chỉ muốn móc mắt mình ra...

Tắm không phải chuyện gì sai trái, nhưng mà xuất hiện để dọa người thì lại là hành động không đúng rồi!

Hồ ly háo sắc Tang Chi bị trừng phạt một cách bi thảm, đang vỗ ngực, giậm chân hời tiếu thì nghe thấy sau lưng có tiếng người lạnh lùng nói: “Ài?”

Một chữ, nhưng hoàn toàn kéo Tang Chi trở về hiện thực. Tiểu hồ ly khôi phục lại thần trí, đảo mắt nhìn xung quanh, lúc này mới phát hiện trong lúc kích động, mình đã nhảy ra khỏi chiếc cột, vừa nện đất vừa nhảy nhót đến mức phát ra tiếng “bùm bùm”, đừng nói mấy vị thượng tiên, ngay cả tiểu yêu, tiểu quái cũng sẽ phát hiện có gì đó không bình thường.

Đuôi hồ ly của Tang Chi dựng đứng, tứ chi bám chặt mặt đất, trầm mặc hồi lâu, “bụp” một tiếng định lánh mình để trốn, nhưng Thiên Hồ Đế quân đã

từng nói một câu rất đúng: “Tang Chi con dốt nát, kém cỏi như vậy, ắt có ngày sẽ thấy ăn năn, hối hận!”

Tang Chi đang loay hoay đọc thần chú của thuật độn hình thì Tuấn Thúc Phượng quân đã tùy tiện khua khua ngón trỏ, một chiếc lưới rất to ụp xuống, tiểu công chúa Tang Chi thoát cái bị trời chặt.

Lúc này, Tang Chi quả thật đã ăn năn, hối hận rồi!

Phụ thân ơi! Con nên nghe lời người, chăm chỉ luyện tập phép thuật. Ít nhất, trước khi đi nhìn trộm người khác tắm, phải luyện cho tốt thuật độn hình!

/(T o T)/.....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Ăn hồ ly không nôn da hồ ly

Tang Chi bị phượng hoàng cao ngạo dùng thùng tiên buộc lại, treo lên cột trụ, lắc qua lắc lại.

Lúc này, tiểu công chúa Tang Chi cảm thấy thể diện của mình và cả của phụ vương đều mất sạch rồi. Nhưng may là nàng đã đề phòng, trước khi làm kẻ trộm đã thay đổi màu lông, cho dù bây giờ mấy vị thượng tiên có dò hỏi thế nào cũng không thể biết được thân phận của Tang Chi.

Văn Khúc Tinh Quân liếm liếm bờ môi đã khô khốc, tính khí vẫn còn coi là tốt, lại hỏi: “Người là tiên sủng của cung nào? Tại sao lên vào chỗ của Tuấn Thúc Phượng quân?”

“...”

“Đến Thanh Ngộ cung, có phải có chuyện bầm báo với Tuấn Thúc Phượng quân không? Hay là tìm chúng ta có chuyện bầm báo?”

“...”

“Người không nói không rằng, không phải là đã bị niệm thần chú cấm nói chứ?”

“...”

Tang Chi ngáp dài, bất lực nhìn chằm chằm Văn Khúc Tinh Quân. Tiên giới đồn đại, nếu gặp phải ba vị tiên này thì phải tìm đường khác mà đi: Một là Thiên Lô tính khí hung dữ, chỉ cần nhìn thấy ai không thuận mắt là bỏ cho người ta thương tích đầy mình. Hai là quả phụ Hằng Nga yêu kiều khiến người ta muốn phạm tội. Ba chính là vị Văn Khúc Tinh Quân đang ở trước mặt, lời thôi, dài dòng, gặp người khác chỉ chào hỏi thôi mà cũng có thể hỏi đến mấy năm, đến Đường Tăng đi Tây Thiên thỉnh kinh khi quay về gặp cũng phải than thở không chịu được.

Sao ngài ta lại phiền như vậy chứ? Hỏi lâu như thế, bản thân không mệt thì tiểu hồ ly Tang Chi cũng thấy mệt rồi.

“Này! Người còn dám tròng mắt lừa ta?” Thấy tiểu hồ ly không mở miệng, Tư Mệnh Tinh Quân tức giận nhảy cả lên ghế. “Nếu người vẫn không chịu trả lời câu hỏi của ta, ta sẽ lột da hồ ly người!”

“...”

Còn Thái Thượng Lão Quân lại đang nghĩ đến chuyện vừa rồi bị tên tiểu hồ ly này nhìn thấy hết, đến môi cũng giật giật: “Nghiệt súc! Tức chết lão phu rồi! Tức chết lão phu rồi! Còn không mau hiện nguyên hình!!!”

Tuấn Thúc vẫn ở bên cạnh, trầm mặc như không nghe thấy gì, lạnh lùng nhắc nhở: “Thái Thượng Lão Quân, nó đã hiện nguyên hình rồi.”

Giữa màn mây mỏng, gió thổi nhẹ, Tuấn Thúc thoảng cái lại chuyển thành ánh mắt độc ác nhìn chằm chằm vào Tang Chi. Tang Chi vẩy vẩy tai, rồi lại chán nản vẩy đuôi.

Không sai, Tang Chi bây giờ đã là “nguyên hình” rồi, hình dáng linh hồ là như vậy. Ở Thiên cung không có nghìn con cũng phải có trăm con, Tang Chi không tin con phượng hoàng cao ngạo đó dám lôi nó đến gõ cửa từng nhà các tiên hữu, hỏi xem nó là vật cưng nhà ai.

Chỉ cần không tra ra thân phận thì không ai biết nàng đường đường là công chúa Tang Chi lại nhìn trộm nam nhân tắm rửa. Chỉ cần không ai biết nàng nhìn trộm mỹ nam tắm rửa, phụ vương sẽ không cảm thấy mất mặt mà nổi trận lôi đình. Chỉ cần phụ vương không nổi trận lôi đình, sau này, chuyện ăn gà có lẽ vẫn có thể thương lượng được. (Mèo: Con gái, con ngoài ăn gà, con còn có thể nghĩ đến thứ gì khác không?)

Tang Chi đã quyết định xong, đảo đảo cặp mắt hồ ly xảo quyệt, nhưng nhất định không mở miệng. Không nói chuyện, không hiện hình người, cho dù Mệnh Cách Tinh quân thần thông quảng đại, bản lĩnh lớn bằng trời, có thể thay đổi số mệnh của con người thì cũng chẳng thể làm gì được nàng. Mấy vị

thượng tiên đi vòng vòng quanh Tang Chi một hồi, cuối cùng cũng mệt rồi.

Tuấn Thúc nhấp ngụm trà, nhìn các tiên hữu một lượt, rồi cất tiếng nói: “Ta thấy con hồ ly này linh lực kém quá, cũng không giống tiên sủng của vị nào, chưa biết chừng là vị tiểu tiên nào đó lên thiên đình rồi bỏ quên.”

Chúng tiên nghe thấy đều cảm thấy có lý. Văn Khúc Tinh Quân nói: “Nếu là vậy, Tuấn Thúc Phụng quân cảm thấy nên xử lý thế nào?”

Tuấn Thúc giả như vô ý liếc sang Tang Chi, đôi mắt ngập ý cười: “Thôi thì một con hồ ly chưa thành tiên ấy mà, nó đã vô tình đến chỗ ta, vậy cứ nhốt ở đây đi. Nếu như có tiểu tiên nào đến dẫn đi thì cho người ta đưa đi, nếu không có...” Tuấn Thúc cố ý kéo dài âm cuối, chăm chú nhìn vào cặp mắt bắt ngờ lóe sáng của tiểu hồ ly. “Nếu không có tiểu tiên nào đưa đi, ngày mai sẽ lột da đem phơi nhĩ?”

!!!

Lòng người hiểm độc biết bao! Tang Chi nghiêng răng ken két, thỉnh thoảng lườm Tuấn Thúc. Phụng hoàng chết tiệt, phụng hoàng thói tha, ta đã biết Phụng tộc chẳng phải thứ gì tốt đẹp mà, chỉ vì tổ tông từng cứu Ngọc Đế nên mới được phong làm thượng tiên, đòi đòi kiếp kiếp đều kiêu ngạo, tự phụ như thế này, có gì giỏi giang chứ!

Nói thẳng ra, phụng hoàng chẳng qua là loài động vật giống gia cầm sao? Hừ, cùng lắm cũng chỉ là... lông lấy hơn lông gà một chút, bay cao hơn gà một chút, nếu như thật sự đánh nhau, chẳng phải giống như đồ ăn của hồ ly rồi sao?

Tiểu hồ ly vừa thăm nấng vừa nhìn theo Tuấn Thúc cao ngạo đưa mấy vị tiên hữu ra cửa, đảo đảo cặp mắt hồ ly trong veo, khoe miệng nhếch lên ý cười xảo quyệt. Phụng hoàng dần dợn, từng tiên thì có gì giỏi chứ, từng tiên có thể trối được bản công chúa sao? Nó có thể là đối thủ với răng hồ ly của bản công chúa sao?

Đêm khuya sương dày...

Tang Chi đoán rằng người trong Thanh Ngõ cung đã ngủ hết, liền cắn đứt từng tiên rồi trốn khỏi đại điện. Đi đến cửa, hình như Tang Chi lại nghĩ ra chuyện gì liền quay trở lại, đi thẳng đến thiên điện. Chính xác mà nói, ở thiên điện đó có đuôi gà. >_

Tang Chi nghĩ, đến Thanh Ngõ cung chết tiệt này một chuyến rồi mắc tội lớn như vậy, nếu cuối cùng đuôi gà đến bên miệng mà không được ăn thì thật là... Thế là, tiểu công chúa Tang Chi bị đuôi gà mê hoặc, xốc lại gan hồ ly quay lại.

Không ngờ, trong thiên điện có người.

Tang Chi nhờ có kinh nghiệm lần trước, lần này ngoan ngoãn đứng im ở cửa, không dám thở mạnh, bỗng nghe thấy từ bên trong vọng đến tiếng nói của phụng hoàng cao ngạo.

“Thất Thủy, sự việc đã giải quyết ổn thỏa chưa?”

“Giải quyết ổn thỏa rồi.” Giọng nói non nớt, có lẽ là của tiểu tiên đồng bên cạnh Tuấn Thúc. Tiên đồng có tên Thất Thủy ngập ngừng nói tiếp: “Nhưng mà Phụng quân, La Dương tiểu tiên cứ đi như thế, vậy trấn Bình Lạc dưới phạm giới há chẳng phải không có Thổ thần sao? Lúc này cũng chưa đến kỳ hạn thay đổi Thổ thần, người cứ ân chuẩn cho ông ta cáo lão hồi hương như vậy, bên trên hỏi xuống...”

Lời của Thất Thủy chưa dứt, đã nghe thấy tiếng than thở của Tuấn Thúc: “Chuyện này ta sẽ bẩm báo Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương, chỉ là... Đáng tiếc, đáng tiếc!”

“Đáng tiếc gì ạ?”

Giọng nói của Tuấn Thúc Phụng quân trầm xuống, Tang Chi dựng cả hai tai hồ ly mới nghe được: “Thực ra trấn Bình Lạc này tuy có vẻ nghèo đói, tàn tạ, chuyện vặt của Thổ thần cũng nhiều hơn một chút, nhưng La Dương tiểu tiên lại không biết, đây chính là bài kiểm tra của Vương Mẫu nương nương với ông ta.”

Thất Thủy hỏi: “Bài kiểm tra gì ạ?”

“Thực ra La Dương tiểu tiên đã đến kỳ thăng chức rồi, trấn Bình Lạc này vừa khéo là bài kiểm tra cuối cùng của ông ta. Mà các Thổ thần từ trước đến nay luôn chê ghét trấn Bình Lạc nghèo đói cũng đâu ngờ rằng, đất này còn có ngọc báu giống như trấn địa, có thể trợ giúp tiểu tiên tu vi thăng chức sớm.”

Thất Thủy nghe xong, ngạc nhiên lên tiếng: “Phụng quân nói như vậy, há chẳng phải là làm Thổ thần của trấn Bình Lạc rồi, chỉ cần cố đến khi công đức viên mãn thì có thể thăng thành thượng tiên sao? Điều này dễ dàng hơn nghìn vạn lần so với trải qua thiên kiếp, luyện tu vi!”

...

Tang Chi ở ngoài cửa nghe thấy thì há miệng, tròn mắt, cười gian: “Thổ thần trấn Bình Lạc? Tuyệt quá! Tuyệt quá! Tiên đồng Thất Thủy kia nói không sai, làm Thổ thần tuy phiền phức một chút, còn phải trông nom những kẻ phạm trần mấy trăm năm, nhưng đối với linh hồ mà nói, mấy trăm năm chẳng qua cũng chỉ là búng tay một cái. Hơn nữa, trấn Bình Lạc kia có nghèo khổ hơn đi chăng nữa, nhưng cũng không đến mức... gà không có nhĩ? Hằng ngày đối diện với gà bóng dầu mỡ cũng tốt hơn phải đối diện với khuôn mặt hồ ly thói tha của phụ vương. Hơn nữa, nếu thật sự chỉ cần đơn giản như vậy mà thành thượng tiên, còn tránh được thiên kiếp, cũng coi như đã thực hiện được nguyện vọng của phụ vương, chẳng phải là nhất cử lưỡng tiện hay sao?

Tang Chi càng nghĩ càng thấy vui vẻ, cuối cùng quên sạch sành sanh chuyện có đười gả ở trong phòng, lật đật chạy ra khỏi Thanh Ngõ cung. Bên trong, Thất Thủy được Phụng quân nhà mình nói cho nghe một bí mật kinh thiên động địa thì ngạc nhiên đến mức há miệng đờ đẫn, bỗng nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng động khẽ, chạy ra nhìn, nhưng chẳng có gì cả.

Lắc lắc đầu, đóng cửa sổ lại rồi quay vào trong, Thất Thủy nhìn thấy Tuấn Thúc ngồi trên ghế bập bênh, mắt phụng khẽ nhắm, khóe môi nhướn lên, đáng vẻ khoan khoái, tự tại.

Thất Thủy chớp mắt: “Phụng quân, chuyện gì khiến người vui vẻ vậy?”

“Ừm.” Tuấn Thúc đáp một tiếng như có như không, lại mở cặp mắt đã tràn đầy ý cười. “Vừa rồi ta chớp mắt một chút, liền mơ thấy một con hồ ly ngốc.”

Còn là ... tiểu hồ ly lông vàng kim, đuôi tròn.

Giấu đi màu lông thì sao chứ? Hồ ly ngốc, đuôi tròn trong tam giới này, có, chỉ có đúng một con...

Tang Chi.

Nghĩ vòng vo một hồi, Tuấn Thúc đột nhiên nhớ đến chuyện của bốn trăm năm trước, đầu óc hỗn loạn, hình như lại nhìn thấy tiểu hồ ly màu vàng kim há chiếc miệng nhỏ, hân hoan lao về phía mình. Lòng hắn ngưng đọng, như có chiếc giữa đang từ từ cửa vào da thịt, không chảy máu nhưng cũng đau thấu tận xương.

Khẽ nheo mắt phụng, Tuấn Thúc nhìn chăm chăm vào ngọn nến, chớp mắt... đã bốn trăm năm rồi. Mím môi lại, tận đáy lòng thầm đọc tên của tiểu công chúa Thanh Khâu quốc, Tuấn Thúc liếc liếc chiếc đui gà trên bàn, lạnh lùng cất lời: “Thất Thủy, bụng thứ này xuống dưới đi.”

Thất Thủy vâng lời, lúc bụng đồ đi ra, không nhịn được kêu ca một câu. Phụng quân này thật là càng ngày càng kỳ quái, rõ ràng ăn chay, hôm nay lại đột nhiên bắt làm đĩa đui gà này. Thất Thủy nhờ cha cậy mẹ, khó khăn lắm mới nấu được món đui gà thơm phức, bụng đến trước mặt Phụng quân, người lại chẳng thèm nhìn lấy một cái, mùi thơm bay khắp phòng rồi lại bảo mang đi.

Thời buổi này, làm tiên đồng thật chẳng dễ!

Thất Thủy càng nghĩ càng bi phẫn, đi một mạch ra khỏi phòng. Cậu đâu biết được đĩa đui gà này sẽ dẫn đến thảm họa lớn như thế nào...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Hội Bàn Đào

Trong hội Bàn Đào, Thiên cung mây mù dày đặc, chúng tiên tề tựu, náo nhiệt, đông vui.

Ngọc Đế và chúng tiên cùng nâng những chiếc cốc phát sáng lấp lánh để chúc mừng, Vương Mẫu nương nương cũng đặc biệt phái các tiên nữ phân phát Đào tiên. Tuy nói đào tiên năm nay hơi chưa một chút, nhưng không gì có thể sánh với Đào tiên này, vì thứ nhất nó có thể kéo dài tuổi thọ, trợ giúp cho tu luyện, hai là đào của Vương Mẫu nương nương đích thân trồng nên chẳng ai dám chê, nhận được Bàn Đào đều cười nói vui vẻ, cắn miếng đào chưa hẳn không dám kêu ca, tất cả đều khen: “Ngon, rất ngon.”

Nhưng thỉnh thoảng cũng có vài người không tề nhị.

Khi tiên nữ phát Bàn Đào đến trước bệ ngọc của Tuấn Thúc Phụng quân, Tuấn Thúc đột nhiên đứng dậy, cất bước đến trước đài, nhún người hành lễ: “Xin nương nương giáng tội, Bàn Đào này Tuấn Thúc không dám nhận!”

Thấy vậy, Ngọc Đế và Vương Mẫu quay mặt nhìn nhau, rồi vờn cổ ra nhìn, liền thấy quan ngự sử thống lĩnh Cửu Châu... Tuấn Thúc Phụng quân đang đứng hiên ngang, đáng vẻ vô cùng đẹp đẽ, tao nhã, hai người không hẹn mà cùng không biết nói gì.

Nói đến Tuấn Thúc, đây vẫn luôn là nỗi lòng của Ngọc Đế. Lại nói đến chuyện Tiên tộc thống nhất tam giới, Long tộc, Phụng tộc đều có công lao lập thiên hạ. Ngọc Đế cảm kích ơn đó, phong cho Phụng thần Tuấn Uyên và Long thần Từ Trạch làm thượng cổ thần thú, ban cho hai tộc Vô Khích Bích Thụ và Long cốc làm lãnh địa.

Nhưng không biết có phải là mệnh số không hợp không, Long tộc và Phụng tộc luôn nảy sinh tranh chấp. Từ nghìn năm trước, suýt chút nữa thì động đến binh đao. Vốn dĩ phụng hoàng thuộc hỏa, được coi là dương, đại diện cho tính đực, còn long thuộc thủy, được coi là âm, đại diện cho tính cái. Nhưng người phạm lại cảm thấy ngoại hình của long mạnh mẽ, khí thế hơn, nên lấy nó để đại diện cho hình tượng đế vương, còn phụng hoàng là hình tượng của hoàng hậu, liền đổi long làm dương, phụng làm âm.

Người phạm không biết, vốn chỉ là một chuyện nhỏ, Phụng thần lại là để quân nổi tiếng nhỏ mọn, đa nghi, vì chuyện này mà vô cùng tức giận, nghi ngờ Long tộc lên giao hẹn với người phạm, lúc này mới đảo lộn âm – dương. Ngọc Đế nói hết nước hết cái, cuối cùng khuyên được hai tộc giảng hòa, nhưng Phụng thần Tuấn Uyên vẫn khó xóa hết lửa giận, giũ áo nói thẳng sẽ không ban phúc cho người phạm nữa, chức quan ngự sử phạm giới vốn do Phụng tộc nắm giữ giờ cũng để trống.

Ngự sử phạm giới là Thổ thần tổng quản Cửu Châu, giao thiệp với tiểu tiên địa phương như Táo thần – Tò Cát Lợi, Xỉ thần – Tử Cô, Đậu thần – Trương Soái... Nhiệm vụ chủ yếu là bảo vệ, che chở cho nhân gian, thống lĩnh Thổ thần các nơi. Phụng tộc vút lại một mớ hỗn độn như vậy, Ngọc Đế bất lực, lệnh cho con trai thứ hai của Long tộc là Nhai Xải tiếp quản.

Mấy trăm năm nay mưa thuận gió hòa, chính vào lúc Ngọc Đế cho rằng chuyện này đã đến lúc kết thúc, Nhai Xải lại vì đủ mọi nguyên do mà bị giáng chức xuống trần gian, rồi về nhà lấy vợ sinh con. Chức vụ ngự sử phạm giới lại trống, Ngọc Đế sốt ruột, Vương Mẫu nương nương dùng tình, dùng lý vận động, thuyết phục, lại dùng mưu kế, lúc này Phụng thần Tuấn Uyên mới đồng ý để con trai đảm nhận chức vụ này.

Ai ngờ Tuấn Thúc vừa vào đến Thiên cung lại nói: “Muốn thần làm ngự sử phạm giới cũng được thôi, nhưng bảo Nhai Xải đánh bại thần đã.”

Ngọc Đế nghe thấy vậy liền biết Tuấn Thúc này lòng dạ hiểm độc. Chức vụ phạm giới nghe có vẻ phô trương nhưng thực tế chẳng khác gì làm việc khô sai. Ngoài việc phải thường xuyên trợ giúp Thổ thần các nơi xử lý công việc ở trần gian, luôn phải đề phòng tiểu yêu, tiểu quái ở vùng lân cận đến xâm phạm, không tránh được những lời ca thán. Lúc thì Thổ thần chỗ này kêu muốn về hưu sớm, khi thì Thổ thần chỗ kia khóc lóc nói bị tiểu yêu ở gần đó ức hiếp, Thổ thần ở chỗ khác lại oán thán chỗ mình bệnh dịch liên miên, đến đồ cúng cũng chẳng có...

Chính vì vậy, hai tộc Long – Phụng mới tôi đẩy anh nhường, chẳng ai chịu nhận chuyện khổ sai này. Trước mắt Phụng thần giả vờ đồng ý, nhưng ngầm ngầm muốn con trai đấu với Nhai Xải nay đã là người trần và mất hết linh lực, còn có gì hồi hộp chứ? Nhưng chẳng ai ngờ được, trận đấu hôm đó, Tuấn Thúc lại tính nhầm một chiêu, thua toàn trận...

Tĩnh lại từ hồi ức rắc rối đó, Ngọc Đế khẽ hắng giọng, cất tiếng: “Tuấn Thúc chê Đào tiên hơi chua, đây...”

Không đợi Ngọc Đế nói xong, Tuấn Thúc đã cướp lời: “Tuấn Thúc không dám! Đào tiên là tinh hoa mà nhật nguyệt kết tụ lại, còn là cây mà Vương Mẫu nương nương tự tay trồng, trân quý vô cùng. Tuấn Thúc không muốn tiếp nhận là bởi vì không xứng đáng.”

Ngọc Đế im lặng, không biết trong lòng Tuấn Thúc này nghĩ gì, do dự một lát mới hỏi: “Vì có gì?”

Tuấn Thúc nói: “Tiểu tiên từ khi vào Thiên cung đã được Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương coi trọng, được làm quan ngự sử thống lĩnh Cửu Châu, tuy có lúc mắc lỗi nhưng cũng được Ngọc Đế và nương nương tha tội, chưa từng trách phạt. Gần đây La Dương tiểu tiên – Thổ thần trấn Bình Lạc dưới phạm giới vì tuổi tác đã cao nên cáo lão về quê. Tuấn Thúc chưa có cách nào lo liệu, nhất thời chưa tìm được tiên nhân tiếp nhận trấn Bình Lạc, thực là thất trách, như vậy Tuấn Thúc làm sao dám nhận Bàn Đào của nương nương đây?”

Nói xong, trên đại điện im phăng phắc. Tuấn Thúc nói rất có lý, giọng điệu tuy vô cùng khiêm tốn nhưng nét mặt ngạo mạn lại không hề che giấu. Ngọc Đế ngồi ngay ngắn trên điện, nghĩ thầm, tiểu tử Tuấn Thúc này đang trả thù đây mà!

Vốn dĩ Ngọc Đế vẫn biết Tuấn Thúc nhàn nhạt chịu đựng, bốn trăm năm nay cũng đã quen. Nhưng bây giờ, tình trạng này đâu có phải...! Hẳn rõ ràng chỉ là án binh bất động, cố ý đợi đến ngày hôm nay mới nói ra nỗi khổ tâm của mình mà! Trấn Bình Lạc là vấn đề khó khăn từ xưa rồi, bởi vì nghèo đói nên bị chúng tiên chê ghét, Thổ thần đổi đi đổi lại, rất khó an sinh. Chuyện này, Ngọc Đế mắt nhắm mắt mở coi như không nhìn thấy, chẳng hề có ý ra tay tương trợ.

Thế là Tuấn Thúc trong lúc bức bách, cố ý đem củ khoai lang nóng bỏng tay này đường hoàng ném sang cho Ngọc Đế đại nhân ở giữa hội Bàn Đào, nơi chúng tiên tề tựu đông đủ.

Tuấn Thúc nhóc con, nguoi được lắm!

Sắc mặt Ngọc Đế có chút khó coi, hắng giọng, nói: “Tuấn Thúc à, chuyện này để sau hẵng...”

“Xin Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương giảng tội!” Giọng Tuấn Thúc oang oang, trực tiếp bác bỏ ý kiến “để sau hẵng bàn” của Ngọc Đế đại nhân.

Trong chốc lát, Ngọc Đế im thinh như ngậm hột thị. Chúng tiên cũng không nói gì, chỉ đứng bên ngoài xem lửa cháy, xem... kịch vui.

Ngọc Đế lau mồ hôi, đang suy tính xem nên kết thúc chuyện này thế nào thì được Vương Mẫu giải vây. Vương Mẫu nói: “Tuấn Thúc Phụng quân từ trước đến nay luôn cẩn thận, cẩn mẫn, sự việc lần này cũng không thể hoàn toàn trách nguoi. Ta và Ngọc Đế hiểu rõ nguoi muốn nhanh chóng giải quyết vấn đề, chỉ là trong chốc lát, đi đâu tìm được Thổ thần để thay thế đây? Để sau...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 5: Thổ thần

Cứ như vậy, Tang Chi hài lòng vì được làm Thổ thần, nhưng phát hiện sự thật không giống lắm so với tưởng tượng.

Vì tiểu hồ ly tuổi nhỏ, lại là lần đầu tiên hạ phàm nên Vương Mẫu nương nương lo sợ mọi việc chưa ổn thỏa, bèn lệnh cho Đào Thụ Tinh – Khế Lạc của trấn Bình Lạc đến làm văn thư, giúp đỡ Tang Chi xử lý những công việc thường ngày. Tang Chi được cha dạy bảo, không dám coi thường chuyện nhận chức Thổ thần, nửa tháng trước đã lên ngựa đi nhận chức ở trấn Bình Lạc trong truyền thuyết.

Đi đến miếu Thổ thần, đẩy cánh cửa gỗ đã mục nát, Tang Chi thấy khắp nơi bụi bám đầy. Nhờ ánh sáng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, tiểu hồ ly thấp thoáng nhìn thấy ở giữa gian nhà chính, một người đang ngồi quay lưng lại với mình.

Người đó nghe thấy bên ngoài có tiếng động cũng chẳng quay đầu lại, chỉ cất giọng hỏi: “Ai đó? Làm gì vậy?”

Tang Chi nghiêng đầu, vừa rón rén đi vào bên trong vừa đáp: “Tiểu yêu A Chi đi qua đất này, sợ quấy nhiễu đến thần linh trong trấn, vì vậy đến bái kiến Thổ thần đại nhân ở đây.” Tang Chi nói xong, cũng đã đến bên cạnh nam nhân kia, thấy trên bàn bày đầy các loại tiền xu, bạc vụn.

Nam nhân thấy vậy cuống quýt đuổi tay ra, vợ vội tiền xu, bạc vụn vào trong túi áo, rồi mới ngược mắt lên quát: “Đừng lừa gạt ta, tưởng ta không biết gì hả? Trấn Bình Lạc này sao có yêu tinh vào được chứ?”

Tang Chi nhìn rõ diện mạo của nam nhân này, ngũ quan thanh tú nhưng sắc mặt nhợt nhạt, cảm nhận, mỗi móng, vừa nhìn đã biết ngay là quý keo kiệt, bủn xỉn, vừa rồi có một chút xú bạc vụn mà đã vợ vội vào túi như sợ nàng cướp mất. Hừ! Có đem tặng để ném chơi, Tang Chi nàng còn chê xấu đây!

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly không kìm được bĩu môi: “Vì sao chỗ này yêu tinh không vào được chứ? Bàn công... ta đã vào được rồi.”

Nam nhân đã cất hết tiền vào túi, nghe thấy vậy liền nhìn Tang Chi một lượt, mới đưa tay vẩy vẩy nàng.

Tiểu hồ ly chớp mắt: “Ý gì vậy?”

“Muốn biết vì sao yêu tinh không vào được trấn Bình Lạc, hai mươi văn.[1]”

Tang Chi trừng mắt giống như thấy quái vật, nhìn chăm chăm vào nam nhân kia. Không phải trấn Bình Lạc đã nghèo đến mức này rồi chứ, người khác muốn biết cái gì cũng phải trả tiền? Tiểu hồ ly bực mình, tiện tay ném miếng ngọc đeo ở thắt lưng xuống trước mặt người kia: “Nói!”

Đối phương nhặt miếng ngọc lên, nhìn trái nhìn phải, sau khi xác định đó là bảo bối hiếm có, thoát cái thái độ đã thay đổi một trăm tám mươi độ, vội đứng dậy, cười híp mắt: “Không biết đây là tiền nữ tử tỷ nhà nào đi qua, kẻ hèn đào Thụ Tinh Khế Lạc xin dốc lòng phục vụ người. Nói đến trấn Bình Lạc này, cũng chẳng biết là vì sao, từ khi ta sinh ra ở đây, rồi tu luyện thành tinh thì trấn vẫn giống như thế này.”

“Kết giới trấn ở cửa trấn Bình Lạc pháp lực vô biên, ngoại trừ hai giới Tiên – Phàm có thể ra vào không gặp trở ngại, những yêu ma, quỷ quái khác đều không thể nào vào được. Còn những yêu tinh sinh ra và lớn lên ở đây như ta cũng không có cách nào ra ngoài được.”

Nghe thấy lời này, Tang Chi ngơ ngác mãi mới tiêu hóa được, kinh ngạc không biết đây là loại kết giới thần bí gì mà lại...

Tang Chi không thể tin được: “Người nói người là đào Thụ Tinh Khế Lạc?” Văn thư mà di mẫu cấp cho mình đây sao?

Khế Lạc nghe thấy, cũng nghiêm sắc mặt, giọng nghiêm túc: “Chính là tại hạ!” Nói xong, không đợi Tang Chi nói tiếp, hần kê sát tai nàng, khẽ nói: “Nói như vậy, tiền nữ tử tỷ cũng đến để dứt lốt tiểu quan?”

“Dứt lốt?” Tiểu hồ ly ngạc nhiên, đây rốt cuộc là gì vậy?

Khế Lạc thấy vậy, lại vỗ vỗ vào vai Tang Chi: “Tiểu quan biết, Thổ thần đại nhân sắp đến nhận chức... công chúa Tang Chi đó chính là cháu gái được Vương Mẫu nương nương cưng nhất. Nếu ta hầu hạ người tốt thì chuyện thăng quan tiến chức chỉ là chuyện sớm muộn. Sau này, một câu nói của ta sẽ có giá trị hơn trăm nghìn câu của người khác.”

Đào Thụ Tinh vừa nói vừa chìm đắm trong giấc mộng của mình, không kìm được niềm vui: “Ha ha, những cung nữ, tiên tỷ như các người đây đến lấy lòng ta, chẳng phải là trông mong sau này ta có thể nói tốt cho các người vài câu trước mặt công chúa, để thăng quan, phát tài sớm chút sao?”

Nói xong, Khế Lạc bỗng làm mặt lạnh tanh, đồng dục nói: “Nhưng mà cũng phải nói rõ, bản đại nhân nhận dứt lốt chưa từng làm giấy vay nợ, còn nữa, tất cả các tài khoản khác đều không nhận. Vừa rồi nhận miếng ngọc bội của người cũng chỉ coi như làm lễ gặp mặt, để ta tính xem...” Đào Thụ Tinh vừa nói vừa lấy bàn tính vàng ở trong bụng ra, lách cách tính toán, hoàn toàn không để ý Tang Chi đang nắm tay, nghiêng rằng, lừa gạt bưng bưng khiến khuôn mặt trở nên nhăn nhó.

“Khế Lạc, bản công chúa sẽ giết người!!!!”

Vấn đề 1: Di mẫu, rốt cuộc người tìm cho con văn thư kiểu gì vậy?!

Điều phiền muộn không chỉ do chuyện này. Cái gọi là Thổ thần chính là phải quản tất cả những chuyện tạp nham, vụn vặt. Mỗi ngày Tang Chi nhận được thẻ câu nguyện của người phàm, cái nào cũng là: “Xin phù hộ cho bệnh của Nhị Nguu sớm khỏi!”, “Hy vọng con và tân lang sớm đến ngày bách niên hảo

hợp!”; “Xin phù hộ cho cha con đi chuyến này được bình an!”, v.v... Chưa nói đến một đồng việc vất, linh tính hỗn tạp, Tang Chi còn phải thường xuyên đi giúp đỡ những góa phụ, trẻ mồ côi ở thôn Tây gánh nước, hóa giải hiểu lầm của những cặp vợ chồng ở thôn Đông, giúp một thư sinh đang thể thi đỗ trạng nguyên ở trong thôn đuổi chuột...

Tiểu công chúa Tang Chi luôn được chiều chuộng, bình thường nào có phải làm những công việc như vậy. Còn về đào thụ tinh Kế Lạc mà Vương Mẫu phái đến giúp đỡ cũng chỉ là một kẻ đại ngốc nghếch vai không thể gánh, tay không thể xách, chỉ biết nịnh bợ nên đương nhiên cũng chẳng đỡ đần được gì.

Chẳng được mấy ngày, Tang Chi đã bắt đầu hối hận về quyết định làm Thổ thần, mà việc khiến nàng phát cuồng nhất là, mỗi lần bản thân mình âm thầm giúp đỡ người phạm thi lại được nghe câu nói này: “Bồ Tát hiển linh rồi! Cảm tạ Bồ Tát! Cảm tạ Bồ Tát phù hộ!”

Tang Chi: _ _

Người phạm vô tri, rốt cuộc các người có coi Thổ thần đại nhân Tang Chi ra gì không đây?

[1] Vẫn là đơn vị tiền tệ của ngày xưa.

Vấn đề 2: Thổ thần chính là hội của mấy bà thím trong thôn, chuyên đi làm mối, hòa giải đánh nhau, cứu tế người nghèo!!

Tuy Tang Chi vô cùng chán nản trấn Bình Lạc chó ăn đá, gà ăn sỏi này, nhưng vì có thể sớm được thăng thành thượng tiên vẫn ngoan ngoãn ở lại đây làm Thổ thần. Đến đây đã hơn nửa tháng, Tang Chi mỗi ngày tuần sát trấn Bình Lạc, điều tra cẩn thận, vừa hỏi thăm bách tính trong vùng, đáp án là chưa ai từng nghe nói đến bảo ngọc trấn địa, càng không có truyền thuyết nào giống như loại thần tiên gì đó...

Trong lúc bất lực, tiểu hồ ly chỉ có thể thăm dò đào thụ tinh, thế là... lại có chuyện bực mình xảy ra.

Tang Chi nói: “Khế Lạc, trấn Bình Lạc này không có tiền, cũng chẳng có người, nhưng lại có kết giới bảo vệ, có phải là có bảo bối quý hiếm gì không?”

Khế Lạc nghiêm túc nói: “Công chúa nói đùa sao? Trấn Bình Lạc này từ trước đến nay nghèo đói, lấy đâu ra bảo bối?”

“Ta không nói đến mấy loại bảo bối như vàng, bạc, mà là... Ví dụ như bảo bối giúp tăng tu vi, loại bảo bối trấn địa có thể giúp nhanh chóng thăng thành thượng tiên ấy!”

Khế Lạc nói: “Ôi trời! Công chúa, đây chẳng phải là làm khó hạ quan sao? Kẻ hèn mọn ta mới chỉ sống được một trăm năm, trấn Bình Lạc đi qua đi lại cũng chỉ có mấy con đường như vậy...”

Đào thụ tinh còn đang luyên thuyên, Tang Chi đã không thể nhẫn nại thêm nữa, vút nén bạc lên bàn, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Nói vấn đề chính thôi!”

Khế Lạc cầm nén bạc, đưa lên miệng cắn cắn, sau khi xác định là bạc thật mới lặng lẽ nhét vào túi, nói tiếp: “Vấn đề chính là... Haizz! Công chúa, đây là nhận hối lộ đó! Hồi trước, công chúa còn giáo huấn hạ quan một trận, muốn hạ quan phải ghi nhớ không được tham ô, nhận hối lộ, hạ quan...”

“Câm miệng!” Tang Chi thực sự là bị tên đào thụ tinh này làm cho phát điên rồi. “Bạc lúc trước ngươi nhận hối lộ bị tịch thu, bản công chúa trả lại ngươi hết!”

“Thật chứ?” Khế Lạc nghe xong, mắt sáng lấp lánh nhìn Tang Chi. Sau khi được tiểu hồ ly gật đầu xác nhận, liền móc từ trong bụng ra tờ khế ước, tươi cười, nói: “Tang Chi đại nhân, lời nói miệng này không đáng tin, vẫn phải phiên người ký vào đây.”

Tang Chi tức đến sắp phát điên, sau khi cầm bút khua đại tên trên tờ khế ước mới gặng dừ nói: “Nói mau!”

Nghe thấy lời này, cuối cùng đào thụ tinh cũng nghiêm túc trở lại, cẩn trọng nhìn ngó xung quanh một lượt rồi mới nói khẽ: “Bảo bối trấn địa của nơi này ấy mà...”

Tiểu hồ ly vênh tai, trong lòng mong đợi: “Ừ, ở đâu?”

Đào thụ tinh nhún vai: “Thật sự không có!”

Thật sự không có...

Thật sự không có...

Thật sự không có...

Tang Chi nện đất ầm ầm. Đào thụ tinh! Rồi sẽ có ngày bản công chúa xử lý ngươi!

Vấn đề 3: Bảo bối trấn địa rốt cuộc ở đâu? (_ _)#

Sau khi trải qua rất nhiều chuyện, buổi tối hôm nay, Tang Chi đại nhân đã hết nhẫn nại, cuối cùng cũng nổi điên.

Vẫn dĩ trấn Bình Lạc có kết giới bảo vệ nên ma quỷ không thể vào trong trấn bắt hồn phách người phạm xuống âm triều địa phủ, thế là khi người ta sắp

chết, chuyện lớn như bắt hồn phách này liền giao cho Thổ thần đại nhân. Thổ thần bắt hồn phách dẫn đi, đến bên ngoài kết giới thì giao cho các tiểu quỷ đưa đi.

Tuổi thọ của con người có dài có ngắn, mệnh số cũng mỗi người một khác nên thời gian chết đương nhiên cũng là ngẫu nhiên, vì vậy Tang Chi thường xuyên phải đi bắt hồn phách người chết, phải tạm thời hoãn lại những công việc khác, đợi bắt xong hồn phách rồi đem công việc về phủ để buổi tối tiếp tục tăng ca. >_

Mà gần đây không biết có phải trấn Bình Lạc phong thủy không tốt, hay là quan mới nhậm chức tràn đầy nhiệt huyết, làm việc chăm chỉ, dù gì sau khi Tang Chi làm Thổ thần, người chết của trấn Bình Lạc càng ngày càng nhiều, công việc của tiểu hồ ly đương nhiên cũng càng ngày càng bận rộn.

Hôm nay, Tang Chi bận rộn cả ngày, mệt đến mức xương cốt như sắp gãy ra, khó khăn lắm mới được lên giường nằm. Đang mơ mơ màng màng thì tiếng gõ cửa dồn dập lại vang lên, đào thụ tinh Khê Lạc ở bên ngoài gọi: “Công chúa? Công chúa đã ngủ hay chưa?”

Tang Chi lẩm bẩm, rồi lật người ngủ tiếp. Thừa lờ! Đêm hôm khuya khoắt thế này, đương nhiên là ngủ rồi. Tên đào thụ tinh mê tiền này cả ngày ồn ào, còn phiền hơn cả phụ vương!

“Công chúa, công chúa mau dậy đi! Trương Tiểu Oa ở đầu thôn sắp tắc thở rồi, các quý sai đều đang ở bên ngoài đợi, muốn người đi bắt hồn.”

“...” Tang Chi vẫn không mở mắt, bịt tai lại. Không để ý! Không để ý! Không để ý! Đúng là ở Thanh Khâu quốc vẫn tốt hơn, khi mình ngủ chưa từng có người dám làm phiền.

“Tang Chi đại nhân? Hồn phách đó nếu như quá thời thần[1] mà không bắt được để giao cho quý sai thì sẽ biến thành du hồn đó. Bỏ lỡ mất thời thần của nó, thay đổi mệnh số của nó chính là trọng tội đó!”

Màn đêm mênh mông, thỉnh thoảng có một làn gió mát. Khê Lạc lại như kiến bò trên chảo lửa, đứng trước cửa phòng Tang Chi, lo lắng đến mức toát mồ hôi lạnh. Nếu đêm nay Trương Tiểu Oa trở thành du hồn, Thổ thần Tang Chi có chuyện gì hay không ông ta cũng không biết, dù gì gốc và vó của mình chắc chắn sẽ bị lột ra. Chuyện lột da vẫn chưa phải vấn đề gì quá lớn, chỉ là những bảo bối và ngân lượng của mình sẽ chẳng có ai quản nữa...

Nghĩ đến “hậu quả nghiêm trọng”, đào thụ tinh lại háng háng giọng, to gan quát: “Công chúa, người mau dậy...”

Chưa dứt lời, cửa phòng bị đập cái “rầm”. Một luồng gió lạnh thốc vào bên trong khiến tay áo của Tang Chi bay bay. Sắc mặt âm đạm, Tang Chi ném móc đoạt mệnh trên tay xuống đất, giọng nói u ám giống như của ma quỷ: “Sau này phải bắt hồn thì nhà ngươi đi đi, nếu còn làm phiền bản công chúa ngủ...” Tang Chi hơi ngừng lại, để lộ ra chiếc răng hồ ly nhọn, lạnh lùng nói: “Ta sẽ cắn chết ngươi!!”

Đào thụ tinh bị làm cho giật mình, lấy lại thần phách, ngược mắt nhìn thì thấy Tang Chi đang muốn đóng cửa, cuống quýt lao về phía trước, quát: “Công chúa, không được đâu! Móc đoạt mệnh này chỉ có người mới dùng được. Người tùy tiện đưa cho thần là trái với thiên quy...”

“Câm miệng!” Tang Chi bực mình nhảy dựng lên, chỉ vào mũi của đào thụ tinh, mắng: “Sao ngươi lại ngu ngốc như vậy? Ngươi không nói, ta không nói thì ai biết được!!”

“Nhưng mà...” Đào thụ tinh cứng họng. “Nhưng mà móc đoạt mệnh này là chuẩn bị riêng cho người, bên trên còn có lệnh chú của Diêm Vương lão gia...”

Giọng nói của Khê Lạc càng lúc càng nhỏ, đến câu cuối thì ngập chìm trong sự lạnh lẽo.

Tang Chi vĩnh cửu cảm lên: “Ngươi có ý gì?”

Khê Lạc nuốt nước miếng, nói: “Ý tôi là... móc đoạt mệnh này... chỉ một mình người có thể sử dụng.”

Tang Chi: (ノ___ノ)

Rời nhà nửa tháng, cuối cùng tiểu công chúa Tang Chi hay những nhẽo, đáng yêu cũng hiểu được sự áp lực của gia đình. Trong thời khắc bi kịch này, công chúa chân đạp đào thụ tinh, đầu ngẩng nhìn trăng lưỡi liềm, cuối cùng hét lên tiếng lòng mình:

“Mẫu hậu, con muốn về nhà!”

[1] Giờ, thời gian, Trung Quốc cổ đại phân một ngày ra làm 12 thời thần, 1 thời thần bằng 2 tiếng bây giờ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Chuyện cũ đã qua

Làn gió mát khẽ vuốt ve, tà áo bay nhẹ nhẹ.

Trước điện Huyền Tiêu, có hai người đang đứng trước gió.

Một người áo đen tĩnh lặng, một người áo trắng hơn tuyết. Một người trầm ổn như núi, bờ môi mím chặt, một người thần thái tự nhiên, mắt cong đầy ý cười.

Một người cầm chắc thanh trường kiếm, khí thế thù địch lan tỏa khắp toàn thân chưa tan. Một người đến bao kiếm vẫn chưa mở, chùy tua rua treo trên chuôi kiếm đang khẽ lay động trong làn gió.

Tuần Thúc tay cầm kiếm Bát hoang[1] hóa phượng, đôi đồng tử đen sáng lấp lánh, không có chút hoảng loạn: “Nhai Xái đại nhân quả thật lợi hại, dù linh lực đã mất hết, bị giáng chức làm một người phạm trần nhưng vẫn có thể cùng tại hạ chiến đấu lâu như thế này.”

Nhai Xái tóc đen, áo đen nhếch khóe miệng, nhưng không đáp. Tuần Thúc không biết Nhai Xái rốt cuộc đã dùng biện pháp gì mà trong cuộc thi đấu ở hội Bàn Đào hôm nay, hắn ta lại có được linh lực mạnh như vậy. Nhưng hắn lại biết, nếu không dụng tâm mà chiến, hôm nay thắng hay bại, cũng thật sự chưa thể biết được.

Sau lưng, bên Long tộc có người mắng: “Tuần Thúc ngươi là đồ không biết xấu hổ, đừng cho rằng nhị ca ta bị giáng chức làm người phạm thì ngươi có thể thắng được! Tốt hơn hết ngươi nên mang hết sức mạnh ra đi, nếu bị đánh thành phượng hoàng trụ lông thì không dễ coi đâu!”

Mọi người đều cười lớn, Vương Mẫu phải hắng giọng mới yên tĩnh trở lại. Tuần Thúc không có động tĩnh gì, chỉ khẽ mỉm cười, đột nhiên tiên quang tỏa sáng, ngũ sắc rực rỡ, sáng chói đến mức khiến người ta không thể mở mắt. Đến khi mọi người nhìn lại được thì thấy Tuần Thúc đã hóa thân thành con phượng hoàng lửa sáng rực đến lóa mắt.

Tuần Thúc vẫy vẫy đôi cánh, đang ngưng thần định bụng lấy đà, cho phía địch một đòn chí mạng thì đột nhiên nghe thấy tiếng kêu của một con thú con. Chưa kịp phản ứng lại thì đã cảm thấy trước mắt có một chiếc bóng màu vàng kim vụt qua...

Ái!

...

Trên cổ bỗng cảm thấy đau đớn, Tuần Thúc tỉnh lại từ cơn ác mộng, vô thức ôm lấy cổ, đầu đã mướt mồ hôi. Chàng nhìn ngó xung quanh, thấy mình vẫn đang ở Thanh Ngô cung. Bốn trăm năm rồi, trong trận thi đấu với Nhai Xái, trận thi đấu mà Tuần Thúc vốn cho rằng mình cầm chắc chiến thắng trong tay, nhưng vì một sai sót như vậy mà lòng người đại loạn. Bốn trăm năm nay, chiếc bóng màu vàng kim kia vẫn luôn lần khuất trong đầu hắn, trở thành một cái nhọt đau đớn nhất.

Nghe thấy có tiếng động, trên tường mập mờ hiện ra bóng hình một nữ nhân. Nàng ta khẽ cười: “Sao vậy, lại mơ thấy giấc mơ đó?”

Trong bóng tối, mắt Tuần Thúc sáng lấp lánh, chàng thu lại mọi cảm xúc, hỏi: “Giờ gì rồi?”

Nữ nhân thấy Tuần Thúc cố tình lảng tránh, nhưng vẫn chậm rãi, thông thả nói: “Ngươi hà tất phải nhớ lâu như vậy chứ? Haizz... Xem ra ngươi ta sớm đã quên ngươi rồi.”

Tuần Thúc vỗ vỗ trán, trầm giọng hỏi tiếp: “Trần Bình Lạc gần đây có rất nhiều người chết, tiểu hồ ly có phát hiện ra manh mối không?”

Nghe thấy vậy, chiếc bóng trên tường cuối cùng cũng hiện hình. Đó là một nữ nhân dung mạo thanh tú, nhưng trong lời nói vẫn có ý nhạo báng: “Có thể phát giác được gì chứ? Đứa trẻ đó vốn gốc bầm sinh nên mới bị người lừa. Nhưng mà tiểu phượng hoàng ngươi nhỏ mọn quá đấy, không nói đến việc ngươi ừ mưu đến bốn trăm năm mới báo thù, ngươi thân làm ngự sử phạm giới, lại dung túng cho ác thần làm loạn, hại Trần Bình Lạc sinh ra bao oan hồn, ngươi thật sự không quan tâm?”

Tuần Thúc lườm nữ nhân kia một cái, chân răng bắt đầu tê tê. Người này thực sự còn có thể độc miệng hơn một chút nữa không? Nữ nhân thấy vậy, không chút sợ hãi, còn định mở miệng nói gì thì đã thấy Tuần Thúc phất áo đứng dậy, nói: “Đến Trần Bình Lạc xem sao!”

— Tu văn[2] rất mệt mỏi —

Đợi đến lúc Tang Chi và Khế Lạc lật đật chạy đến nhà Trương Tiểu Oa, Trương Tiểu Oa đã tắt thở rồi, chỉ có cô nhi, quả phụ nằm rạp bên giường khóc lóc.

Vì hai người ăn thân nên vợ con của Trương Tiểu Oa là người trần mắt thịt không phát hiện ra, vừa nức nở vừa bàn bạc chuyện hậu sự. Nhưng bên này Khế Lạc lại sốt ruột đi một vòng, tìm khắp trong, ngoài căn nhà cô của Trương Tiểu Oa cả nửa ngày, vẫn không nhìn thấy bóng dáng của hồn phách.

Tang Chi và Khế Lạc bàn bạc một lượt, cuối cùng đành quay về miếu Thổ địa trước rồi tính. Nhưng vừa về đến nơi, hai người liền đàn mặt ra. Tang Chi dụi dụi mắt, sau khi chắc chắn mình không nhìn nhầm mới lập tức trợn mắt, há miệng. Bên cạnh miếu Thổ thần lại vô duyên vô cớ xuất hiện một căn nhà bằng gỗ cây ngô đồng, trên ngưỡng cửa còn viết “Thanh Ngô cư”.

Thanh Ngô cư? Thanh Ngô cung? Hai cái tên này thực sự quá giống nhau khiến Tang Chi không thể không nghĩ đến khuôn mặt đẹp trai của con phượng hoàng cao ngạo nào đó. Còn Khế Lạc vốn đang băn khoăn đến chuyện Trương Tiểu Oa có thể biến thành du hồn, không có cách nào để báo cáo kết quả với quý sai, bây giờ lại thấy căn nhà gỗ thần bí này đột nhiên xuất hiện, trong lòng cũng có tính toán. Hắn ta khẽ nói: “Tang Chi đại nhân, căn nhà

này... không giống chỗ cho người phạm ở lắm”

Tang Chi trừng mắt lườm, quát: “Thừa lời! Đi vào xem sao!” Nói xong, nàng ta liền đi thẳng vào căn nhà. Vừa vào cửa, quả nhiên thấy phượng hoàng cao ngạo đang nhàn nhã ngồi uống trà ở phòng khách, tiên đồng Thất Thủy ngày trước theo sau môn hạ ta cũng đứng sừng sững phía sau.

Thấy tiểu hồ ly không mời tự đến, Tuấn Thúc vẫn thản nhiên thưởng trà, không hề ngước mắt, cười mỉa: “Công chúa Tang Chi đã bắt được hồn phách của Trương Tiểu Oa chưa?”

Đào thụ tinh Khế Lạc nghe thấy vậy liền biết sự tình bại lộ, bị cấp trên đến bắt tại trận rồi, chẳng buồn ngẫm nghĩ gì đã quỳ rạp xuống đất: “Phượng quân đại nhân minh giám! Đây đều là sai sót của Tang Chi đại nhân! Hạ quan hết lần này đến lần khác thúc giục người khởi hành sớm nhưng người lại không chịu. Đến khi chúng thần đến nơi, hồn phách của Trương Tiểu Oa đã... đã tan rồi. Chuyện này không liên quan đến hạ quan!! Cầu xin người đừng tịch thu gia sản của thần...”

[1] Bát hoang: tám cối xa xôi.

[2] Lựa chọn áp dụng tăng cường văn trị, chủ yếu chỉ chế độ tu trị điển chương, đề xướng giáo hóa lễ nhạc.

Tang Chi nghe thấy vậy, nhìn chăm chăm Khế Lạc, tức đến mức đầu xi khói. Đây rốt cuộc là văn thư đàn độn gì vậy? Đến cô còn phải đợi gió thổi đến mới đổ, đằng này hần ta tốt thật, vừa thấy phượng hoàng cao ngạo đã bỏ giáo trước khi lâm trận. Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly trừng mắt lườm, khí thế hiên ngang, nói: “Đúng vậy, ta không bắt được, đó chẳng phải chỉ là hồn phách của người phạm sao? Có gì to tát chứ!”

Nói xong, Tuấn Thúc còn chưa hé răng, đào thụ tinh liền nói tiếp: “Tang Chi đại nhân, người nói như vậy là không đúng rồi! Chuyện này thực sự rất nghiêm trọng! Không có cách gì bàn giao với quý sai ngoài kia là chuyện nhỏ, nhưng làm hỏng mệnh số tốt đẹp của một người phạm là chuyện lớn đấy! Hạ quan... cầu xin Phượng quân trách phạt một mình... Tang Chi đại nhân!”

Nói xong, trong phòng đột nhiên truyền đến một tràng cười của nữ nhân, u ám đến mức khiến người ta lạnh người: “He he, tên đào thụ tinh này thú vị thật!”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, nhìn theo hướng phát ra tiếng nói, chỉ nhìn thấy trên tường xuất hiện bóng dáng một nữ nhân, thấp thoáng ẩn hiện, giống như là khảm vào tường không xuống được vậy, da mặt nhợt nhạt, lập tức kinh hãi hét lên: “Mẹ ơi, quý!”

Thất Thủy lắc lắc đầu, nói: “Không phải quý, đây là Bích Nữ tỷ tỷ.” Ngừng một lát, Thất Thủy chạy đến bên cạnh Bích Nữ, ngẩng đầu: “Bích Nữ tỷ tỷ thông thiên tri địa, biết được rất nhiều chuyện mà người thường không biết, bọn ta có thể xây dựng được căn nhà trong thời gian ngắn như thế này, cũng đều nhờ vào Bích Nữ tỷ tỷ.”

Từ trước đến nay Tang Chi chẳng có thiện cảm gì đối với tộc phượng hoàng, nghe thấy lời này liền bĩu môi, nói: “Xây dựng nhà ở đây làm gì? Giám sát bản công chúa sao?”

Lời vừa buông ra, tiếng cốc trà va vào nhau vang lên lanh lảnh. Tuấn Thúc đặt cốc trà xuống, mặt mày sáng rực, nhìn chăm chăm Tang Chi, lạnh lùng nói: “Bọn ta không giám sát thì người cũng đã sai sót cả giờ rồi.”

Thất Thủy nghe thấy vậy, ngốc nghếch tiếp lời: “Đúng rồi, cho nên Phượng quân của bọn ta mới vội vàng hạ phạm, chẳng phải công chúa Tang Chi phải bắt hồn phách của Trương Tiểu Oa kia sao?”

Tang Chi ngơ ngác, nói: “Phượng hoàng cao... Không phải, Phượng quân nhà người đã bắt hồn phách của Trương Tiểu Oa rồi?”

Thất Thủy gật đầu, trả lời rất có màu sắc: “Đúng vậy, vừa rồi là ta đích thân giao cho quý sai bên ngoài.”

Chỉ một lời nói mà khiến Tang Chi á khẩu. Bên này, Tuấn Thúc lại như không nghe thấy, nhướn mày, tiếp tục uống trà, thưởng thức phong cảnh. Một lát sau, tiểu hồ ly bỗng ngộ ra.

Nói như vậy, vừa rồi không tìm được hồn phách của Trương Tiểu Oa là bởi vì người nào đó đã ra tay trước, dẫn hồn phách của hần giao cho quý sai? Nói như vậy, hóa ra không phải phượng hoàng cao ngạo thật sự yên tâm để nàng làm Thổ thần, mà là có ý đợi nàng sau khi bận tới bận lui, mệt đến mức không đuổi thẳng eo ra được, phạm phải sai lầm thì Tuấn Thúc đại nhân của bọn họ mới chịu ra tay tương trợ?

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly hận đến tột cùng, đảo đảo mắt, vừa đá đào thụ tinh một cái vừa vui vẻ nói: “Phượng quân đại nhân quả thật anh minh! Hôm nay nếu không phải là người, Trương Tiểu Oa sẽ biến thành du hồn, vĩnh viễn không thể siêu sinh rồi. Tang Chi tuổi còn nhỏ, có rất nhiều việc làm không tốt lắm. Ô... chỉ bằng như thế này đi, dù gì Phượng quân đại nhân cũng xây nhà ở đây để ở lâu dài, sau này, chuyện bắt hồn phách cũng tạm thời do đại nhân làm thay?”

Thất Thủy ngốc nghếch đứng bên cạnh nghe xong, gật đầu nói: “Đúng đó.”

Nói xong, đỉnh đầu liền bị cốc một cái rất mạnh. Hần rơi lệ ngẩng đầu, quả nhiên là Phượng quân đại nhân nhà hần. Tuấn Thúc vẫn cười, nhưng giọng nói lạnh lùng: “Ta giúp người bắt hồn phách thì hằng đêm người có thể ngủ ngon rồi?” Ngữ khí ôn hòa nhưng có mùi thuốc súng. Tang Chi và Tuấn Thúc nhìn nhau. Trong chớp giạt sấm rền, Khế Lạc và Thất Thủy đã nghe thấy tiếng tia lửa “xẹt xẹt”.

Ổn định lại thần phách, Tang Chi vẫn giữ được nụ cười mỉm: “Tang Chi nào dám? Chỉ là chuyện bắt linh hồn này rất trọng đại, Tang Chi sợ nếu có chút sai sót, làm lỡ mệnh số của người khác.”

Tuấn Thúc nghe thấy, mắt phượng hơi cong, nụ cười càng lúc càng yêu nghiệt: “Ồ?”

Tang Chi thấy phượng hoàng cao ngạo không tính sổ với mình, lại đột nhiên nghĩ đến chuyện ở Thanh Ngõ cung hôm đó, con phượng hoàng thối tha này trói mình lại, còn nói muốn lột da hồ ly. Thù mới hận cũ, Tang Chi lạnh lẽo nhắc đến chỗ dựa của mình: “Chẳng phải đi mẩu cũng đặc biệt lệnh cho Phượng quân đại nhân để ý nhiều đến ta sao?”

Lời nói có ý, Vương Mẫu nương nương cũng nói qua người phải trợ giúp bản công chúa. Bản công chúa bây giờ không muốn đi bắt hồn, cho nên người đi mà làm!

Không ngờ Tuấn Thúc nghe thấy chỉ lạnh nhạt nhưn mây: “Ừm, không sai, cho nên...”

Tang Chi mở to mắt, mặt đầy vẻ mong chờ, nhìn chằm chằm phượng hoàng cao ngạo... Sau này bản công chúa có thể ngủ ngon rồi, không cần đi bắt hồn nữa, phải không?

“Cho nên, sau này bản Phượng quân đích thân giám sát, đốc thúc người đi bắt hồn.” Hay nói khác, người làm việc, ta làm người giám sát.

Tang Chi: - _|||

Đào thụ tinh nghe nói sau này mình không cần đi gọi tiểu tổ tông Tang Chi dậy nữa, mà việc này do đích thân tổng quản giám sát, cũng hoan hô như nhận được lệnh ân xá: “Đại nhân anh minh! Đại nhân uy... mm...!”

Hai chữ “uy vô” còn chưa nói ra khỏi miệng, Khế Lạc đã bị Tang Chi giật chân đạp. Tang Chi nở nụ cười mê hồn người: “Đại nhân ngài anh minh như thế, vậy ngài có biết không, vì sao trấn Bình Lạc gần đây lại xui xẻo thế này chứ? Ngày nào cũng có... người... chết”.

“Ừm...” Tuấn Thúc bị hỏi đến tận nơi, dáng vẻ ngông nghênh cuối cùng cũng trung đủ, lúc này mở rộng cánh tay chống cằm. “Theo bản Phượng quân được biết, là bởi vì trấn Bình Lạc này có một vị khách không mời mà đến.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Đậu Thần nương nương

Hóa ra vị khách không mời mà đến này không phải ai khác, chính là Đậu Thần nương nương mà người phạm chỉ cần nghe thấy là mặt đã biến sắc.

Tiểu công chúa Tang Chi nhậm chức được mấy ngày thì Đậu Thần nương nương vốn lang thang khắp nơi này lại mò đến phạm vi quản hạt của Tang Chi, dạo chơi chỗ này, nhìn ngó chỗ kia, với tốc độ nhanh như chớp, bệnh đậu mùa lây lan đến từng góc ngách trong trấn Bình Lạc.

Trấn Bình Lạc này vốn dĩ đã nghèo đói, khó khăn, không có thầy lang giỏi cũng chẳng có biện pháp phòng tránh, bệnh dịch như thế này dễ lây lan là gần như chết mất quá nửa người trong trấn, thế là Tang Chi ngày nào cũng bận rộn đến mức đầu quay mòng mòng. Trước mắt, Đậu Thần nương nương đang dùng chân ở một ngôi miếu đồ nát cách nhà của Trương Tiểu Oa không xa, Tuấn Thúc liền đưa mấy người bọn Tang Chi đến thăm hỏi.

Có tiền nhân thăm hỏi, Đậu Thần nương nương cũng chẳng bất ngờ gì. Bà ta nhìn nhìn Tang Chi và Tuấn Thúc một cái, lạnh lùng cất giọng: “Ta biết sớm muộn gì cũng sẽ gặp Tuấn Thúc đại nhân.”

Với Tuấn Thúc, đây cũng chẳng phải lần đầu tiên gặp gỡ Đậu Thần nương nương, bởi với đặc thù thần kỳ của bà ta, mỗi lần đến một nơi ban “phúc chỉ” đều làm đến mức Thổ thần nơi đó khổ liên miên, Tuấn Thúc cũng từng cùng mấy vị Thổ thần khuyên giải Đậu Thần nương nương hãy rời đi.

Tuấn Thúc hít một hơi thật sâu, mỉm cười, nói: “Nương nương đừng trách, ta giới thiệu với người một chút, vị này chính là Thổ thần mới của trấn Bình Lạc – Tang Chi.”

Nghe thấy lời này, Đậu Thần nương nương chẳng buồn ngược mắt lên: “Ta mặc kệ người là Tang Chi hay Lục Chi! Hừ, dù gì bản nương nương đi đến đâu, các người liền đuôi theo đến đó, muốn đây ta đi...” Nghĩ đến đây, Đậu Thần nương nương thay đổi giọng điệu, mang chút thể lương: “Đáng thương cho một phụ đạo nhân gia[1] là ta đây, không nơi nương tựa, chỉ như một con chuột qua đường...”

Tang Chi nhìn kẻ gần đây chuyên đi gây họa, hại mình đêm không được ngủ, cơm ăn không ngon, liên trùng mắt lờm, tay chống nạnh, cắt ngang lời của Đậu Thần nương nương: “Cái gì mà không nơi nương tựa? Con chuột qua đường? Ta nhớ rõ ràng là di mẩu ta đã xây cung điện ở núi Hùng Lộc cho bà. Bà không ngoan ngoãn ở nhà, lại chạy khắp nơi gây họa hại người!”

Nghe thấy lời này, Đậu Thần nương nương mở mắt, nhìn thẳng vào Tang Chi, nói: “Núi Hùng Lộc? Chỗ quý quái đó đến cỏ cũng không. Ta dù gì cũng là thần, vì sao không để ta ở Thiên cung? Vì sao chúng tiên cứ thấy ta là tránh? Vì sao tiểu thần, tiểu tiên đi đến đâu, Thổ thần ở đó liền nhiệt tình chiêu đãi, chỉ có ta...”

Nói đến đây, Đậu Thần nương nương đã đong đầy nước mắt, nghẹn ngào nói: “Chỉ có ta bị các người xa lánh, bị các người đuổi đi! Hức hức... Sống như thế này còn có ý nghĩ gì nữa chứ? Hức hức... Ta còn không bằng một người phạm nữa! Làm thần tiên gì chứ? Làm nương nương gì chứ? Hức hức...”

Trong thoáng chốc, Đậu Thần nương nương đã nước mắt vòng quanh. Bên này, mấy người bọn Tang Chi bị tiếng khóc ma quái của bà ta làm cho hoa mắt, chóng mặt. Tuấn Thúc cũng cảm thấy đau đầu, đưa tay trán. Trong các tiểu tiên, người hẳn không muốn gặp nhất chính là vị Đậu Thần nương nương này. Mỗi lần nói chuyện, chưa được hai câu đã khóc lóc om sòm.

Bên này, Tang Chi bịt tai cũng không ngăn được tiếng khóc của Đậu Thần nương nương, cuối cùng giậm chân: “Câm miệng! Nếu bà còn khóc nữa, ta dùng lửa hồ ly thiêu chết bà!”

Dứt lời, căn miếu đồ nát thoát cái đã trở nên yên tĩnh. Tất cả đều kinh ngạc ngẩn đầu, thấy Đậu Thần nương nương giống như bị Tang Chi dọa cho kinh hãi, nhìn chằm chằm sang bên này. Thấy vậy, Tang Chi bĩu môi, để lộ chiếc răng hồ ly, dương dương đắc ý, nhướn mày với phượng hoàng cao ngạo: “Đã nhìn thấy chưa? Bản công chúa lợi hại chứ?”

Tuấn Thúc liếc Tang Chi một cái, vỗ đầu mạnh hơn: “Cô gái trẻ, nguoi suy nghĩ quá đơn giản rồi.”

Quả nhiên, chẳng bao lâu sau, Đậu Thần nương nương lại cao giọng khóc lớn: “Hức hức... Tiểu hồ ly muốn thiêu chết ta! Hức hức... Không có thiên lý, không có vương pháp nữa rồi! Là công chúa thì có gì tài giỏi chứ? Có phụ thân là Thiên Hồ thì có thể làm điều xằng bậy sao? Hức hức... Các người ức hiếp ta, ức hiếp cô gia quả nhân...”

“Á... á...!” Tiểu hồ ly nổi khùng, muốn xông đến để ngăn cản tiếng khóc của Đậu Thần nương nương. “Bà câm miệng cho ta! Câm miệng!”

Tuấn Thúc nhanh tay nhanh mắt, kéo cổ áo của Tang Chi, ngăn nàng đi đến đó. Tình cảnh thế này, làm sao tiểu hồ ly không tức giận, quay đầu lại định thực hành kỹ năng săn gà của mình... cần. Nhưng chính vào thời khắc hồ ly định cắn thì cảm thấy... trên cánh tay có cảm giác là lạ, hình như... hơi buồn?

Tang Chi quay đầu, liền nhìn thấy trên cánh tay nổi lên vô số nốt nhỏ màu đỏ, lập tức hiểu ra nguyên nhân phượng hoàng cao ngạo không muốn mình qua đó.

“Bà... bà thật vô sỉ! Quân tử động thủ không động khẩu, bà lại dám gieo bệnh đậu mùa buồn nôn của bà lên tay bản công chúa!”

Đậu Thần nương nương ngừng khóc, lạnh lùng nói: “Cũng không biết là ai hạ thủ trước!” Dứt lời, trong chốc lát vẻ mặt bà ta lại vô cùng thê lương, tiếp tục khóc: “Hức hức... Có lý mà không nói rõ được. Người ta là tiểu công chúa được Vương Mẫu che chở, được công chúa Họa Thường chiều chuộng, đâu có coi những trường bối như chúng ta đây ra gì. Hức hức... Thanh Khâu quốc thì có gì tốt đẹp chứ? Năm đó Tang Dục cầu thân muốn lấy ta, ta còn không đồng ý nữa là... Hức hức...”

Tang Chi có một nguyên tắc: Phụ thân là để mình và mẫu thân mất mặt, ức hiếp, còn người khác tuyệt đối không được nói nửa lời không hay về hồ ly hủ lậu kia! Rõ ràng bây giờ Đậu Thần nương nương đã chạm đến giới hạn chịu đựng của Tang Chi rồi. Nghe bà ta càng nói càng không thực tế, lại nói hồ ly hủ lậu muốn cưới bà ta, Tang Chi không nhịn được nữa, móng vuốt nắm thành nắm đấm, bắt đầu tích lũy lửa hồ ly.

Không thể tấn công gần, nhưng giết xa vẫn có thể nhỉ?

Tiểu hồ ly tích đủ chân khí, đang muốn niệm chú thì đột nhiên phát hiện cả người không cử động được. Kinh ngạc ngược mắt, liền thấy khuôn mặt hại nước hại dân của phượng hoàng cao ngạo đang được lửa hồ ly chiếu rọi, thoát ẩn thoát hiện. “Phượng hoàng chết tiệt! Nguoi định thân ta làm gì!”

Tuấn Thúc chẳng thèm nhìn tiểu hồ ly một cái, chỉ lười nhác nói: “Đậu Thần nương nương, bà thử nói xem, phải thế nào bà mới tự nguyện rời khỏi trấn Bình Lạc?”

Nghe thấy vậy, Đậu Thần nương nương nửa im thít, không còn khóc lóc mà ngồi thẳng người dậy, cặp mắt đen không biết vì nguyên nhân gì mà sáng trong khác thường: “Bản nương nương cũng không muốn mang nhiều phiền phức đến cho Phượng quân, chỉ cần có một món đồ, bản nương nương lập tức rời khỏi trấn Bình Lạc!”

— Một khóc, hai làm loạn, ba treo cổ —

[1] Người phụ nữ luôn tuân thủ quy phạm đạo đức, chỉ người phụ nữ đã trưởng thành.

Đêm dài cô liêu, trăng lạnh sương giá.

Từ Thanh Ngõ cư vọng ra một tiếng thét có thể làm phá mây, tan trăng: “Ta – không – đồng – ý!”

Tang Chi đập lên chiếc bàn gỗ, dồn hết sức lực hét lên, cặp mắt đen lấy tinh thoảng lại lờm phượng hoàng cao ngạo. Nàng biết, mình không giỏi khống chế cảm xúc, tai hồ ly trên đầu nhất định sẽ hiện ra, mặt chấu chấu sẽ đỏ ửng vì vừa hét lớn.

Lại quay sang nhìn người kia, Tuấn Thúc vẻ mặt vẫn bình thản, đoan trang ngồi trên chiếc ghế tròn, áo trắng như tuyết, mái tóc đen dài như thác nước đổ, cặp mắt phượng sáng như sao, còn cả nụ cười gian như có như không. Dù thời tiết đã ấm áp hơn nhưng vẫn còn chút lạnh của mùa xuân, chiếc quạt vẫn không rời tay hắn, thỉnh thoảng lại quạt một cái, khiến Tang Chi nhìn thấy mà chỉ muốn phát hỏa.

Ngồi lên bàn, Tang Chi trẻ mới để lộ ra chiếc răng hồ ly: “Dù sao ta cũng không đồng ý, một nghìn, một vạn lần không đồng ý.”

Sau khi mấy người “tiếp kiến” Đậu Thần nương nương trong ngôi miếu đồ nát, vị tán tiên không biết xấu hổ này nói rõ: “Muốn nô gia đi cũng được thôi, nhưng phải lấy món đồ đó để cung tiến ta.” Mà món đồ bà ta muốn lại chính là chiếc chuông vàng trên người tiểu công chúa Tang Chi.

Nói đến chuông vàng, khi vẫn là tiểu tiểu tiểu hồ ly Tang Chi đã đeo nó trên cổ rồi. “Ting ting tang tang”, chiếc chuông với chiếc tai nhọn và chiếc đuôi nhỏ lôm xôm trông rất đáng yêu. Sau này, khi Tang Chi hóa thành nhân hình, chiếc chuông cũng hóa thành đồ trang sức trên người nàng... Một chiếc đai màu đỏ ở thắt lưng, hai bên có đeo một đôi chuông vàng, khiến cho phần eo của Tang Chi duyên dáng, yêu điệu biết bao!

Nếu nói chiếc chuông này chỉ như một món đồ trang sức bình thường, Tang Chi thân làm Thổ thần ban phúc cho một vùng, dùng nó để hóa giải khủng hoảng của trấn Bình Lạc thì cũng không có gì. Nhưng chuông vàng là món đồ quý báu nhất của công chúa Hòa Thường, năm đó lại do người tận tay tặng con gái. Mấy trăm năm nay, chiếc chuông chưa từng rời xa nàng, Tang Chi đeo lâu rồi ít nhiều cũng có tình cảm, vì vậy, nói thế nào nàng cũng không nỡ đem món đồ quý báu như vậy tặng cho người khác.

Hơn nữa, “người khác” lại chính là Đậu Thần nương nương năm đó thêm muốn mỹ sắc của cha mình.

Lúc đó, Đậu Thần nương nương đưa ra yêu cầu, cũng không đợi Tang Chi phản đối, liền khinh bỉ lên tiếng: “Công chúa Tang Chi không cần sốt ruột, có thể từ từ suy nghĩ, dù gì khi nào người nghĩ xong khi đó nô gia đi, chỉ là không biết đến khi đó, người của trấn Bình Lạc này đã chết sạch hay chưa? Ồi cuộc sống!”

Nghĩ đến đáng về đáng bị đánh của Đậu Thần nương nương, nắm đấm của tiểu hồ ly đã siết chặt: “Mẫu hậu từng nói với ta, sở dĩ bà cho ta chiếc chuông vàng này là bởi đây là tín vật đính ước của bà và phụ thân. Tam giới có ai không biết Đậu Thần xấu xí năm đó thích phụ thân ta, nhưng theo đuổi không thành lại quay sang tác hợp cho mẫu hậu và phụ thân. Nhất định bà ôm hận trong lòng, muốn nhân lúc này để cướp tín vật đính ước!”

Thất Thủy nghe thấy vậy, cảm suyết chút nữa thì rớt xuống đất: “Nói như vậy, bước tiếp theo Đậu Thần nương nương chắc không phải là muốn cướp luôn cả Thiên Hồ Đế quân chứ?”

“Sao có thể như vậy chứ?” Đào thụ tinh Khế Lạc lắc đầu nguầy nguậy, đem tin đồn trước đây nghe được ra phân tích: “Nghe Thất Thủy người nói vậy là ta biết người không hiểu vấn đề. Hôm nay ca ca vui vẻ, sẽ miễn phí nói cho người... Thiên Hồ Đế quân bị vợ quân chặt vốn là bí mật không thể công khai của Tiên giới, bảo ông ấy vượt khỏi khuôn phép thực sự còn khó hơn bảo Đường Tăng im miệng.”

Xoa xoa cằm, Khế Lạc tỏ vẻ sáng suốt: “Theo như bản đại tiên nhân ta thấy, có khả năng nhất là Đậu Thần nương nương biết Thổ thần của trấn Bình Lạc chính là con của tình địch nên cố ý đến gây chuyện, sau đó lừa lấy tín vật đính ước, về nhà hằng ngày mang chuông vàng ra phá hoại, chà đạp. Đáng tiếc! Đáng tiếc! Đây đều là nợ phong lưu của Thiên Hồ Đế quân năm đó gây ra...”

Đào thụ tinh ngoài yêu tiền ra, sở trường lớn nhất chính là buồn chuyện. Lúc này đang nói đến đoạn hưng phấn thì thao thao bất tuyệt, hoàn toàn quên mất sự tồn tại của ai đó. Miệng lưỡi hần lén thoảng, nước bọt bắn tứ tung, đang nói rất hăng thì thấy Thất Thủy trước mặt không ngừng run rẩy.

Khế Lạc ngạc nhiên hỏi: “Thất Thủy, người lạnh sao?”

Thất Thủy răng trên và răng dưới, tay chân run rẩy, ngập ngừng cả nửa ngày mới run run phát ra hai tiếng: “Phía... sau...”

Khế Lạc vô thức quay đầu, còn chưa kịp nhìn rõ lửa giận đang bùng bùng trong mắt của tiểu công chúa Tang Chi thì đã bị một bộ móng vuốt túm lấy, ném ra khỏi phòng, trở thành ngôi sao sáng nhất trên bầu trời. Thất Thủy biết Tang Chi không dễ đùa, co rúm lại trốn sau Tuấn Thúc, rồi nghe thấy Tang Chi nói với giọng u ám: “Dù sao thì ta cũng không đồng ý giao chuông vàng cho bà ta.”

Tuấn Thúc tỏ vẻ như không nghe thấy, tiếp tục uống trà, không nói nửa lời.

Tang Chi nhún nhún cặp tai hồ ly đã lộ ra ngoài, bĩu môi: “Ta biết thân làm Thổ thần nên lấy sự an khang của người phạm trần làm chức trách, nhưng mà công tư phân minh, chuông vàng này là tài sản cá nhân của ta, không có lý gì bảo ta sung công để đổi lấy hạnh phúc của trấn Bình Lạc!”

Tuấn Thúc ngập ngừng, dừng động tác vớt bọt trà, lát sau mới nhếch nhếch khóe miệng, vẫn không tiếp chuyện.

Tang Chi vuron cổ, thở dài nặng nề: “Cha và sư phụ đã từng dạy ta, thuyền đến đầu cầu ắt sẽ thẳng. Ta tin, chắc chắn có biện pháp giải quyết khác, không nhất định phải đem chuông vàng của ta đi đổi.”

Tuấn Thúc đặt cốc trà xuống, cuối cùng cũng chịu mở miệng, nhưng chỉ nói đúng một từ: “Được.”

Tang Chi và Thất Thủy không hẹn mà cùng chớp chớp mắt, nhìn trời, nói: “Người nói... cái gì?”

Vốn cho rằng phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng thối tha, phượng hoàng cao ngạo nhất định sẽ đưa ra một đồng lý do bảo nàng giao chuông vàng, nhưng vừa rồi... chính vào một giây trước, Tuấn Thúc nói gì?

Tuấn Thúc nhướn mày, nở nụ cười rất hại nước hại dân: “Bản Phượng quân nói, được! Ý của Tang Chi người, ta đều hiểu rõ. Ta cũng không muốn ép người vào chỗ khó, đoạt thứ người thích, cứ đợi đến ngày mai trời sáng rồi cùng nhau thương nghị đối sách.”

Tang Chi vẩy vẩy đôi tai hồ ly, nghiêng đầu: “Chỉ đơn giản thế thôi sao?”

“Chỉ đơn giản vậy thôi.”

...

Sau nửa thời thần, Tang Chi vẫn còn chút ngạc nhiên từ trong Thanh Ngô cư đi ra, lê từng bước đi về miếu Thổ thần. Cùng lúc đó, ngôi sao “Khế Lạc hằng tinh” trên trời kia vẫn chưa rơi xuống đất.

Tang Chi vừa đi vừa đá những hòn đá bên đường, trong lòng... buồn bã. Tiểu công chúa tuy hơi nhõng nhẽo nhưng bản chất không xấu. Nàng hiểu rõ nhân sinh khổ đoạn, người phạm chỉ sống được mấy chục năm ngắn ngủi, như thế đã là rất đáng thương rồi. Trước đây, khi chưa biết nguyên nhân số người tử vong của trấn Bình Lạc ngày càng nhiều thì thôi cũng cho qua, nhưng bây giờ, rõ ràng biện pháp giải quyết đang bày ra trước mắt, nhưng chỉ vì bản thân không thể thực hiện được, trong lòng Tang Chi thực sự là có chút áy náy.

Việc trùng hợp, Tang Chi vừa đi ra bên ngoài lại nhìn thấy bên đường có đứa bé gái đang khóc lóc. Đến gần nhìn, thì ra là đứa bé gái khoảng mười một, mười hai tuổi đang ôm người cha thoi thóp thở khóc lóc. Ừm... Đứa trẻ này Tang Chi quen, nó họ Cảnh, tên Lạc.

Mấy ngày trước nó đã đến lễ Thổ thần mình đây, còn cầu khẩn cho bệnh của cha sớm khỏi. Nhưng người cầu khẩn có tới cả nghìn vạn, sở dĩ Tang Chi nhớ rõ đó là Cảnh Lạc là bởi... nó hứa rằng, nếu Thổ thần hiển linh, bệnh của cha khỏi, nó nhất định sẽ giết con gà mái béo nhất trong nhà để hiếu kính với Thổ thần.

Gà mái à? Mỡ nhiều thịt béo! Tiểu hồ ly vừa nghĩ đến đã chảy nước miếng. Từ khi đến trấn Bình Lạc nghèo đói này, Tang Chi chưa được ăn bữa ăn nệm nào từ tể, chứ đừng nhắc đến gà mái! Cho nên nàng ta luôn nhớ tới đứa trẻ hiếu kính này. Nhưng đáng tiếc, chuyện số mệnh Tang Chi không thể nhúng tay vào, mà bây giờ, rõ ràng Cảnh lão gia đã sắp không qua khỏi rồi. Cảnh Lạc ôm lấy cha, khóc lóc thảm thiết, miệng không ngừng gọi: “Cha, cha! Người mở mắt nhìn Lạc Nhi đi, chỉ một lần thôi. Sau này con sẽ nghe lời người, sẽ không làm loạn với bọn Ngưu Tử hàng xóm nữa, sẽ ngoan ngoãn ở nhà học thêu hoa, học tam tòng tử đức... Hu hu...”

Trước tình cảnh này, Tang Chi không biết vì sao lại nhớ đến hồ ly hủ lậu nhà mình. Ừm... Hồ ly hủ lậu cũng không cho nàng như vậy, nếu một ngày nào đó hồ ly hủ lậu cũng như thế kia, có phải mình hối hận cũng không kịp rồi không, mình sẽ nói: “Sau này con nhất định sẽ học tốt phép thuật!” không? Á... á...! Ngừng lại, ngừng lại! Tang Chi lắc lắc đầu, gạt đi những suy nghĩ đáng sợ.

Cảnh lão gia cố gắng mở mắt, nhìn con cô gái bảo bối trước mặt, bất ngờ đẩy Cảnh Lạc ra. Cảnh Lạc vì chuyện này càng khóc lóc thê thảm.

Tang Chi không nhịn được nữa, mũi hồ ly cay cay, có lẽ Cảnh lão gia sợ con gái bị lây bệnh. Tang Chi mềm lòng, lặng lẽ lau nước mắt, nhìn ngó xung quanh, khi chắc chắn không có ai nhìn thấy mới lên úp bàn tay, bắn đạo quang lên người Cảnh lão gia.

Thoát cái, Cảnh lão gia lại một lần nữa chìm vào bóng tối mù mịt.

— Kê bụng dạ đen tối ta đây lần nữa ra sân khấu —

Trong Thanh Ngô cư, Thất Thủy vừa rót trà vừa cắn răng, đang cố gắng kìm nén nên rất khó chịu, “bụp” một cái, chiếc quạt lại giáng xuống đầu.

Thất Thủy khóc. Nó cảm thấy người khác nói Phượng quân luôn mang theo quạt bên người là để tỏ vẻ phong lưu, nhưng chuyện này không đúng, kỳ thực Phượng quân luôn mang quạt bên người chỉ là để tiện cốc đầu mình. >_<

Tuần Thúc nhấp ngụm trà, nói: “Có gì thì nói đi!”

Thất Thủy gãi gãi đầu, ngốc nghếch hỏi: “Phượng quân, con không hiểu, trước khi bắt hồn phách Trương Tiểu Oa, chúng ta đã đi gặp Đậu Thần nương nương. Lúc đó bà ta đã nói muốn có chuông vàng của công chúa Tang Chi, vì sao vừa rồi lại đưa công chúa Tang Chi và đào thụ tinh đến gặp một lần nữa, còn phải hỏi lại một lượt?”

Bích Nữ nghe thấy vậy liền hiện thân, cười he he: “Thất Thủy đệ ở cùng Tuần Thúc lâu rồi mà một chuyện đơn giản như vậy cũng không nhìn ra sao?”

Thất Thủy ngốc bẩm sinh gãi gãi sau gáy, Bích Nữ đành nói tiếp: “Thôi bỏ đi! Chuyện nham hiểm thế này, thằng nhóc như đệ sẽ không nghĩ ra đâu. Tiểu phượng hoàng cố ý để Tang Chi đi đến một lần nữa, chính là để người hiểu rõ tính nghiêm trọng của sự việc, không giao chuông vàng không được.”

Tuần Thúc cười giận dữ, lời nói ra như gió lạnh từng hồi: “Bích Nữ, ngươi có tin không, có ngày ta sẽ thiêu chết ngươi!”

Bích Nữ coi như không nghe thấy, tiếp tục đọc miệng: “Những chuyện nham hiểm, Phượng quân nhà đệ đâu phải chỉ làm một, hai chuyện, he he, đợi khi nào tỷ tỷ có tâm trạng tốt, sẽ lại nói cho đệ biết vì sao tiểu hồ ly đi làm Thổ thần.”

“Ồ!” Thất Thủy nửa hiểu nửa không, hỏi tiếp: “Vậy vì sao vừa rồi Phượng quân người lại đồng ý với công chúa không đổi chuông vàng?” Nói xong, Thất Thủy im lặng, rồi như tự hiểu ra, liền vỗ tay. “Ồ, ồ! Con hiểu rồi! Đây như Phượng quân người thường nói... ừm... Muốn bắt cóc thả.”

Tuần Thúc cười khoan thai, thư thái khen ngợi: “Cũng coi như ngươi học hỏi được điều này. Thất Thủy ngươi nghe đây, ngày mai hãy đi tạo ra mấy thi thể, phải thật thê thảm...” Tang Chi chẳng qua cũng chỉ là nữ nhi mới lớn, trái tim nàng ta chính là pha lê, phượng hoàng ta không tin mấy thi thể với những câu chuyện thê lương không làm tiểu công chúa mềm lòng.

Tuần Thúc càng nghĩ càng đắc ý, đang neoh mắt lại dận dò tí mỉ, liền nghe thấy “bang” một tiếng cực lớn, chiếc cửa gỗ bị đá tung, tiểu hồ ly hai mắt bốc lửa đang đứng ở cửa, phần nộ gầm gừ: “Tuần Thúc, ngươi là tên khốn khiếp!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Bị giam ở Bình Lạc

Tang Chi đi rồi trở lại, vốn dĩ là quay lại để giảng hòa.

Tiểu hồ ly tuy không nở giao chuông vàng của mẫu hậu tặng nhưng cũng không chịu nổi cảnh tượng Cảnh Lạc và cha sinh ly tử biệt. Không hy sinh chuông vàng, làm giả một cái chắc cũng được nhỉ? Phượng hoàng cao ngạo mỗi lần đi đâu đó, khắp người đều tỏa hào quang lấp lánh, khí thế bùng bùng, phép thuật nhất định rất cao cường, biến ra một cái chuông vàng giả chắc chắn là không vấn đề gì!

Nhưng khi Tang Chi hoan hỷ quay lại, đang chuẩn bị nói với phượng hoàng cao ngạo cách mình mới nghĩ ra, kết quả... lại nghe thấy những thứ không nên nghe.

Lúc này, Tang Chi đang đứng trước căn nhà gỗ, nhưng đã hoàn toàn thay đổi suy nghĩ. Cái gì mà bách tính trấn Bình Lạc? Cái gì mà Thổ thần? Gạt hết sang một bên đi, cứ xử lý con phượng hoàng thói tha trước mặt này trước rồi hẵng nói!

Bấm tay niệm chú, Tang Chi tung một chú về phía Tuấn Thúc, nhưng thấy đối phương chỉ hơi nghiêng người, đến tóc cũng không động đến được, mặt đầy vẻ khinh bỉ.

Khinh bỉ? Khinh bỉ! Hắn ta lại dám khinh thường phép thuật của bản công chúa? Tang Chi tức đến mức toàn thân run rẩy, đang muốn tích lửa hồ ly để thiêu chết con phượng hoàng cao ngạo trước mặt thì bỗng cảm thấy trên cổ có con gió lạnh thổi qua. Tiểu hồ ly vừa nghiêng đầu liền phát hiện mình bị Tuấn Thúc tóm chặt cổ áo, nhấc lên.

Tang Chi bị treo trên không trung lắc qua lắc lại, ngốc nghếch chớp chớp mắt, nhất thời không biết phải làm gì. Ừm... Vừa rồi... Chuyện đó... Phượng hoàng cao ngạo chẳng phải vẫn đang ở trước mặt mình sao? Khi nào đã xuyên qua phía sau nàng rồi?

Thất Thủy ngồi xổm dưới gầm bàn, ôm lấy chân bàn, mở to mắt tiếp tục xem kịch. Bích Nữ cũng hiện thân, cười trước sự đau khổ của người khác: “Tuấn Thúc, người bắt nạt tiểu cô nương tu vi kém hơn mình cả nghìn năm, không cảm thấy xấu hổ sao?”

Tuấn Thúc cười nhạt, lông mày hơi cong lên: “Ta làm sao dám bắt nạt công chúa Tang Chi? Người nói xem có phải không?”

Tang Chi run bắn, cặp tai hồ ly vì kích động đã lộ ra ngoài, mặt đỏ bừng, lắp bắp: “Phượng hoàng thói tha, người... thả ta ra!!”

Tang Chi vừa vùng vẫy vừa khua khoáng tứ chi loạn xạ trong không trung. Tuấn Thúc thấy vậy lại cười vui vẻ hơn: “Lẽ nào công chúa Tang Chi không biết, có loại phép thuật gọi là chú ngấn pháp, thực ra bây giờ người có thể thi triển chiêu này để thoát khỏi tay ta.”

Nghe phượng hoàng cao ngạo có “lòng tốt” nhắc nhở, Tang Chi đương nhiên biết hắn đang khiêu khích, chế nhạo mình, không thèm để ý, phép thuật thì có gì tài giỏi chứ? Hồ ly chỉ cần biết bắt gà là được rồi! Phụ thân nàng ngày ngày dùng phép thuật đánh qua đánh lại giữa không trung, đó gọi là “mất gốc”.

Tang Chi nghiêng rằng: “Không cần con phượng hoàng thói tha người quân! Hừ, chẳng phải người cũng là giống gà sao?” Nói xong, tiểu hồ ly nhân lúc Tuấn Thúc không đề phòng, cắn cánh tay hắn. Thoắt cái, con đầu đòn từ cánh tay kéo theo sợi dây đàn mẫn cảm nhất trong lòng Tuấn Thúc.

Hóa ra câu nói này của tiểu hồ ly, ý muốn nói rất rõ ràng. Gà, khi phát hiện hồ ly đến bắt còn biết mổ lại hai cái, nhưng phượng hoàng cao ngạo chỉ biết bay qua bay lại trên trời, làm các cung nữ thần hồn điên đảo, đáng về bại gia. Nhưng người nói vô ý còn người nghe có lòng, cứ “gà” qua “gà” lại thế này, Tuấn Thúc liền nhớ đến chuyện bốn trăm năm trước, thấy một bóng hình màu vàng kim lóe qua, Tuấn Thúc chỉ cảm thấy khó chịu, tâm trạng vui vẻ muốn chọc tức Tang Chi lúc đầu cũng biến mất, liền hất tiểu hồ ly ra rồi lạnh lùng lên tiếng: “Công chúa Tang Chi đã không dùng đến phép thuật, vậy tại hạ cũng không khách khí nữa!” Dứt lời, Tang Chi chỉ nghe thấy “phụt” một tiếng, vô thức sờ xuống thất lưng, chuông vàng đã không còn nữa.

Quay đầu lại, phượng hoàng cao ngạo nào có còn ở phía sau mình, mà đã ung dung đứng cách mình một khoảng, trấn tĩnh giống như chưa từng rời khỏi chỗ đó vậy.

Tuấn Thúc vừa nghịch nghịch chiếc chuông vàng vừa lạnh lùng nói: “Công chúa Tang Chi nói rất đúng, phượng hoàng ta đây chẳng biết cái gì, chỉ biết giờ trò xảo quyệt, phò về rục rờ, cho nên chiếc chuông vàng này ta thu lại.”

“Người...” Tang Chi tức nghẹn thở, thấy Tuấn Thúc ngửa tay, ánh vàng trong tay lóe sáng, chớp mắt thêm cái nữa thì đã không thấy chiếc chuông vàng đâu, lập tức nổi khùng: “Người là đồ vô si! Mau đem chuông vàng trả cho ta.”

Bích Nữ cũng nói giúp: “Trộm đồ của người khác thật là quá mất mặt, quá mất mặt!” Chưa nói xong, một cuộn lửa đỏ bay đến, Bích Nữ nhanh chóng

chui vào trong tường, không thấy động tĩnh gì nữa.

Bên này, Tuấn Thúc phì phòi tay áo, giống như cuộn lửa vừa rồi không phải do mình phóng ra, không biết xấu hổ nói: “Ta mượn mấy ngày, dùng xong sẽ trả.”

“Không cho!” Tang Chi tức đến xì khói, giậm chân nói. “Nếu ngươi còn không trả lại chuông vàng cho ta, ta sẽ không khách khí với ngươi nữa!”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc quý hóa ngơ ngác, lúc này mới như có ý gì đó, nói: “Công chúa Tang Chi nói lời này, có phải là muốn đấu võ với tại hạ? Ừm, hai ta tu vi chênh lệch quá lớn, tại hạ nếu là thắng rồi, chẳng lẽ không phải thắng không cần đánh. Như thế này đi...” Tuấn Thúc bình tĩnh, cười nói: “Thất Thủy, ngươi đến chơi với công chúa Tang Chi một lát đi.”

“Ngươi...” Tang Chi tức đến run rẩy, phượng hoàng cao ngạo đang trắng trợn kinh bỉ nàng! Không thể nhẫn nhịn thêm được nữa! Tiểu hồ ly bất chấp tất cả, niệm câu thần chú lợi hại nhất, lửa hồ ly cuộn cuộn xông thẳng đến hướng của Tuấn Thúc.

Tuấn Thúc cố làm ra vẻ đáng tiếc: “Chẳng phải đã nói với công chúa rồi sao? Để Thất Thủy chơi với công chúa đi!” Nói xong, lửa hồ ly cũng vừa khéo đến trước mặt Tuấn Thúc. Tuấn Thúc chỉ mở quạt giấy, nhẹ nhàng phẩy một cái, lửa hồ ly màu xanh thẫm rẽ sang hướng khác, chào gọi Thất Thủy.

Thất Thủy vốn đang ôm chân bàn xem kịch vui, còn đang tiếc nuối là quên không mang theo cả hoa quả tươi, hạt dưa và một chiếc ghế nhỏ thì bỗng thấy lửa hồ ly vù vù phun đến, sợ đến mức bò lung tung vừa bò vừa khóc: “Phượng quân người ác quá! Á... á...”

Thất Thủy định đứng lên để chạy trốn nhưng đã muộn, lửa hồ ly leo lên chân quần rồi đến vạt áo. Trong chớp lát, hần chỉ biết lăn lộn trên mặt đất kêu gào, Tuấn Thúc đứng bên cạnh khoanh tay, không giúp đỡ. Tang Chi thấy vậy thì ngăn ra, ừm, con phượng hoàng thói tha này quả nhiên độc ác, ngay đến tiểu tiên đồng của mình cũng không cứu.

Bên này, Thất Thủy vẫn đang khóc.

“Hu hu, Phượng quân cứu con với.”

“Mẹ ơi, cháy đến đỉnh đầu rồi.”

“Á... á...! Sao lại không nóng?”

Tắc nghẹn!!!

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy thì không hiểu, liền nghiêng đầu, nào thấy bóng dáng của lửa hồ ly. Thất Thủy chẳng chút thương tích đang đứng trước mặt mình, nhìn trái ngó phải, gãi đầu cười ngốc: “Ý? Thật sự không nóng? Y phục cũng không bị thiêu!”

Hai tay Tang Chi nắm thành nắm đấm chống dưới cằm, lẩm bẩm: “Làm sao có thể...” Kỹ năng phun lửa hồ ly là kỹ năng bắt buộc phải có của hồ ly tinh, cho dù Tang Chi có dằn dặt, đốt nát thể nào thì khi dùng môn phép thuật giữ mạng này cũng phải có chút tác dụng chứ, làm sao mà đến tiểu tiên đồng cũng không làm bị thương được?

Cùng lúc đó, Tuấn Thúc vẫn im lặng giờ cất lời: “Tiểu công chúa Tang Chi, Thất Thủy là do Hà Đồng biến thành, nếu người thi đấu với nó, dùng lửa... là không được đâu!”

Tang Chi: -_-|||

Đây là thể đạo gì chứ? Á... á...!

— Ngươi là phượng hoàng cận bã, đi chết đi! Chết đi!—

Kết quả không nói mà rõ ràng.

Tang Chi đánh không thắng, chửi không lại, cuối cùng bị phượng hoàng bắt lương cóc cho hôn mê, phải khiêng về. Đến khi tỉnh lại, Tang Chi đã nằm trong phòng mình rồi, bên giường còn có đào thụ tinh và Thất Thủy đang lườm nguyệt nhau.

Tang Chi “phập” một cái ngồi dậy, chỉ cảm thấy trong đầu như có sợi dây thần kinh nào đó bị kéo căng, phát ra tiếng ong ong mà không nói rõ được là đau ở đâu. Bên này Khế Lạc và Thất Thủy thấy Tang Chi tỉnh lại, cũng vội vàng xán lại.

Thất Thủy gãi đầu: “Ừm... Bích Nữ tỷ tỷ bảo ta đến xin lỗi người, nói Phượng quân nhà ta nhỏ mọn như vậy, lại còn...” Ngừng lại một lát, Thất Thủy ngốc nghếch nhìn ngó bốn phía, chắc chắn không có tai mắt của Phượng quân, mới khẽ nói: “Lại còn không biết xấu hổ. Bảo người không hiểu ngài ấy, sau này tiếp xúc nhiều rồi sẽ biết thôi.”

“Sau này?” Tang Chi trừng mắt. “Chẳng lẽ phượng hoàng thói tha sau này còn muốn ở lại trấn Bình Lạc?”

Thất Thủy gật đầu, nhìn trời, nói: “Bích Nữ tỷ tỷ nói, ừm... Phượng quân đến rồi chắc chắn sẽ không muốn đi nữa. Bốn trăm năm trước chính là công chúa hại người, bây giờ có công chúa cùng chịu tội với người, chắc chắn người sẽ vô cùng thích thú.”

Tang Chi nghe thấy vậy, tức đến mức giậm chân, gằn lên: “Ta hại Phượng quân nhà ngươi khi nào chứ? Khế Lạc, cùng ta đi tìm phượng hoàng cao

ngạo!”

Nói xong, phía sau lại không có chút động tĩnh. Tang Chi thấy lạ, cùng Thất Thủy thò đầu ra nhìn thì thấy đào thụ tinh đang ôm chiếc bàn tính yêu quý, lạch cạch tính toán sổ sách: “Thuê đất ở trấn Bình Lạc một đồng, một ngày năm mươi văn. Mỗi ngày trả nước, điểm tâm của một người là ba mươi văn. Com trưa với com tối sáu mươi văn, còn cả nước tắm rửa... Ui chao! Phát tài rồi! Phát tài rồi! Phụng quân và ta cũng coi như chỗ quen biết, giảm giá hai mươi phần trăm cho ngài ấy thì mỗi ngày ta cũng thu được hai trăm năm mươi sáu văn.”

Dứt lời, đào thụ tinh liền kéo Thất Thủy đến, cười ha ha, nói: “Phong cảnh điền viên, môi trường không bị ô nhiễm, sống ở đây mà mỗi ngày chỉ mất có từng này, rẻ không?”

Thất Thủy bất ngờ chẳng biết làm thế nào, chớp chớp mắt, nói: “Nhưng Phụng quân nhà ta không phải nước sương không uống, không phải nước suối không dùng, không phải ngô đồng không đậu... vốn không cần ông đưa com đưa nước.”

Đào thụ tinh nghe thấy không kiếm được tiền, cũng ngăn ra, đang muốn trưng bộ mặt đau khổ thì thấy Thất Thủy móc từ trong bụng ra miếng ngọc như ý, nói: “Nhưng mà Phụng quân vừa rồi có dặn ta, dù thế nào đi chăng nữa, sau này cũng coi như là hàng xóm láng giềng, một chút thành ý...” Còn chưa nói xong, Khế Lạc sớm đã kéo miếng ngọc như ý vào lòng, mắt sáng long lanh, nói: “Khụ khụ, đây là ngọc như ý của Thiên cung à...”

Bên này, tiểu hồ ly đã bị đào thụ tinh làm cho tức đến mức thất khiếu[1] xì khói, nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Khế – Lạc!” Ngươi rớt cuộc là người của bên nào, sao vừa nhìn thấy ngọc như ý của người ta là lại như vậy chứ?

[1] Thất khiếu: hai tai, hai lỗ mũi, hai mắt, miệng.

Khế Lạc sợ tiểu tổ tông Tang Chi hề không vui sẽ tịch thu ngọc như ý, cất xong đồ liền đổi sắc mặt, nói: “Công chúa đừng giận, không phải kẻ hèn này không cùng người đi tìm Phụng quân, chỉ là vừa rồi Phụng quân đã tiễn Đậu Thần nương nương đi rồi.”

“Tiễn?” Tang Chi nghe thấy lời này thì tặc lưỡi. “Đậu Thần nương nương chịu đi rồi?” Vậy đây có phải là...

Nghĩ đến kết quả có thể xảy ra, trong lòng tiểu hồ ly đã nguôi đi quá nửa, lúc này liền nghe thấy Thất Thủy nói tiếp: “Vâng, sau khi nhận được chuông vàng của người, Đậu thần nương nương đã rời khỏi trấn Bình Lạc rồi. Phụng quân không yên tâm, còn đích thân tiễn bà ấy rời khỏi trấn.”

Thất Thủy nói xong, liền nghe thấy trên đầu truyền đến tiếng thút thít. Hắn lau lau mồ hôi lạnh trên trán, rồi ngước mắt nhìn...

Tiểu công chúa Tang Chi mắt đỏ hoe... đang khóc.

Xét về lương tâm, tiểu công chúa Tang Chi kế thừa truyền thống tốt đẹp của cha mẹ, đáng về vẫn rất... đáng yêu, mắt to, miệng nhỏ, ngũ quan tinh tế, làn da trắng ngần. Thịnh thoảng để lộ ra chiếc đuôi hồ ly lông lôm xôm, cũng hiện rõ vẻ ngây thơ, đơn thuần, bây giờ trong cặp mắt đen xinh đẹp đọng đầy nước, chiếc miệng nhỏ chu lên, càng khiến cho người ta thương xót.

Nhưng vấn đề là, công chúa tiểu hồ ly đang khóc, từ mưa nhỏ chuyển thành mưa vừa, e là còn có khả năng chuyển thành mưa rào...

Hai tay bịt mắt, Tang Chi khóc đến mức tả tơi hoa lá: “Hu hu... Trấn Bình Lạc gì chứ? Không có ngọc báu trấn địa, chỉ có Đậu Thần nương nương. Thổ thần gì chứ? Không thể nhanh chóng thăng thành thượng tiên, chỉ có phụng hoàng thối tha trộm đồ. Ta không làm nữa! Ta muốn quay về Thanh Khâu quốc, hu hu!”

Tự nói tự nghe xong, Tang Chi liền trèo xuống giường, bắt đầu thu dọn tay nải, khiến cho Khế Lạc nhìn thấy mà cảm roi thẳng xuống đất. Vừa rồi tiểu tổ tông nói gì? Muốn... về Thanh Khâu quốc?

Chuyện này thật khủng khiếp!

Nếu công chúa thật sự về Thanh Khâu quốc, khi Thiên Hồ Đế quân và công chúa Họa Thường tấn công trấn Bình Lạc, bảo bối của mình sẽ không giữ được nữa! Trong chốc lát, Khế Lạc yêu nước thương dân cũng bắt đầu lo lắng, vây lấy Tang Chi, đi quanh cả nửa ngày mà không nghĩ ra được cách gì. Còn Thất Thủy đứng nguyên tại chỗ, không động đậy.

Khế Lạc giật giật áo choàng của Thất Thủy, vội nói: “Thất Thủy, ngươi cũng đến khuyên giúp đi!”

Nghe thấy vậy, Thất Thủy giật giật mí mắt, không biết hắn đang nghĩ gì, lắc đầu: “Đừng vội! Đừng vội!”

Bên này, Tang Chi đã nhanh chóng thu dọn tay nải. Một cơn gió lạnh thổi đến, nàng liền nhảy lên đám mây nhỏ, vứt bỏ đào thụ tinh đang vừa kéo vừa gào phía sau, bay lên trời. Trước khi đi còn ném lại một câu: “Thù này không báo không phải quân tử! Lần này bản công chúa về Thanh Khâu quốc tìm hồ ly hù lụ giúp đỡ.”

Nói xong, quả nhiên tiểu hồ ly biến mất trong tầng mây. Khế Lạc nhìn mà sầu lòng, đang ở dưới đất vỗ ngực, giậm chân thì nghe thấy từ trên trời truyền đến một tiếng kêu: “Á!”, tiếp đó, tiểu hồ ly cùng với đám mây của mình rơi từ trên trời xuống.

“Tang Chi đại nhân?” Khế Lạc lại thấp lên hy vọng, vội vàng xông đến trước mặt Tang Chi, nước mắt tràn trề. “Tang Chi đại nhân, người đã hồi tâm chuyển ý quay về rồi sao?”

Tang Chi bị rơi đến lộn tùng phèo, nghiêng răng đứng dậy, một chân đá Khế Lạc ra, nói: “Sao lại như thế này? Vì sao ta không rời khỏi trấn Bình Lạc

được?!” Không sai, vừa rồi, Tang Chi vừa thở phì phì vừa bay ra khỏi trấn Bình Lạc, nhưng bị một luồng năng lượng rất mạnh đánh bật trở lại, nhất định là do con phượng hoàng cao ngạo, phượng hoàng chết tiệt, phượng hoàng thói tha kia giờ trở!

Nghe thấy vậy, Thất Thủy gãi gãi đầu, cười he he: “Công chúa Tang Chi, có khả năng phải sau năm trăm năm nữa người mới có thể làm quân tử rồi.”

Tang Chi kinh ngạc: “Người nói vậy có gì?”

“Chẳng phải lúc trước người đã nói rồi sao? Thù này không báo không làm quân tử, nhưng Phượng quân nói, để tránh việc công chúa Tang Chi nhất thời tức giận mà rồi bỏ chức vụ, ngài đã làm một đạo kết giới lên người công chúa, để người không thể rời khỏi trấn Bình Lạc, phải đợi mãn nhiệm kỳ mới giải phong ấn cho người. Cho nên...” Thất Thủy ngốc nghếch nhe răng cười: “Hi hi, phải năm trăm năm nữa, mãn nhiệm kỳ rồi người mới có thể đi tìm Thiên Hồ Đế quân đến giúp người báo thù.”

Tang Chi: “...”

Phụ thân ơi, con sai rồi, thật sự sai rồi! Con hối hận vì lúc đầu không nghe lời người, không chịu tu luyện phép thuật chỉ là chuyện nhỏ, hôm nay bị phượng hoàng bỉ ổi hãm hại, bị giam trong trấn nhỏ xíu này năm trăm năm mới là chuyện lớn! Đây là trấn Bình Lạc gì chứ, là địa ngục thì đúng hơn! Á... ả...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9: Hồ ly đến Bình Lạc bị phượng hoàng ức hiếp

Tang Chi chống tay mạng sườn, đứng trong lùm cỏ xanh tốt, nhìn chăm chú vào căn nhà gỗ cách đó không xa.

Lúc này đang là đầu tháng Ba, sắc xuân dạt dào, vùng quê nhỏ được bao phủ trong một lớp sương trắng mỏng manh của buổi sáng sớm, cây lá xanh tươi, hoa nở kiêu diễm, sự bình yên, tĩnh lặng không lời nào miêu tả được...

Trong khung cảnh đẹp đẽ, tĩnh mịch, Tang Chi ngẩng đầu hú một tiếng, phá tan sự yên tĩnh, khiến cho chú gà trống vẫn còn chưa tỉnh giấc cũng giật mình cất tiếng gáy sớm. Lây lại dừng khí, xông đến căn nhà gỗ trước mặt, Tang Chi đập cửa bước vào, chẳng chút do dự cất tiếng mắng:

“Tuấn Thúc, ngươi ra đây cho ta!”

“Đừng tưởng trốn rồi thì sẽ không sao!!”

“Tên phượng hoàng chết tiệt! Phượng hoàng thói tha! Phượng hoàng cao ngạo! Phượng tộc các người chẳng có thứ gì tốt đẹp cả! Lừa gạt ta đi làm Thổ thần. Đáng ghét, Thổ thần cái gì chứ? Chỉ là hội của mấy bà thím trong thôn! Ta không làm nữa! Ngươi ra đây cho ta!!”

...

Tang Chi gào thét, mắng chửi xong, thấy trong phòng chẳng có động tĩnh, không tìm được, hơi cau mày, cố lấy lại nhịp thở bình thường, sau đó lại nghe thấy tiếng nước chảy ào ào. Trong lúc tò mò, Tang Chi vòng qua bức bình phong, nghiêng đầu nhìn, người bỗng cứng đờ.

Sau bức bình phong, hơi nước lượn lờ, khói trắng mịt mờ, cảnh tượng tuy có khác so với bên ngoài căn nhà gỗ nhưng ảo diệu như nhau. Trong chiếc bồn tắm bằng gỗ rộng rãi, tấm lưng khỏe khoắn mà săn chắc của người con trai mờ mờ ảo ảo giữa làn hơi nước mỏng.

Trong tình cảnh này, Tang Chi cảm thấy máu nóng đang ào ào dâng lên não. Bình thường, trông con phượng hoàng cao ngạo này áo xống gọn gàng, điển trai, còi mòi, không ngờ thân thể bên trong lớp quần áo của hắn cũng... như thế. Nghĩ đến đây, Tang Chi đỏ ửng mặt, liếc sang một bên, nhưng vẫn không quên chuyện chính, hai hàm răng va vào nhau lập cập: “Ngươi... ngươi mặc quần áo vào... Ta... ta có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Tuấn Thúc cười híp mắt, ngón tay thấm đầy hơi nước xoa xoa đuôi tóc, giọng điệu lười biếng về mờ ám: “Sợ gì chứ? Ngươi chẳng phải là chưa từng nhìn thấy.”

Khóe miệng Tang Chi co giật, nhìn chăm chăm vào con mắt trong veo và ngũ quan tinh tế của Tuấn Thúc, tận đáy lòng chỉ còn lại một suy nghĩ: “Yêu nghiệt! Kẻ này nhất định là yêu nghiệt!”

Chỉ vào chóp mũi của yêu nghiệt, Tang Chi tức giận giậm chân: “Ngươi nói láo! Ai đã nhìn con phượng hoàng thói tha như ngươi tắm chứ? Ai đã nhìn? Ai thèm nhìn chứ?”

Tuấn Thúc khẽ cười, cặp môi nhếch lên khinh bỉ, khuôn mặt vốn đã hại nước hại dân đó trong màn sương trắng mờ ảo càng đẹp đến mê người: “Haizz! Hóa ra không phải công chúa Tang Chi nhìn, vậy chắc là bản Phượng quân ta nhớ nhầm rồi. Phù...” Tuấn Thúc chống cằm, dáng vẻ trầm tư, thỉnh

thoảng lại liếc Tang Chi: “Ta còn nhớ hôm đó, bản Phụng quân đang tắm ở Thanh Ngô cung thì đột nhiên một con hồ ly xông vào, ta bắt và trói nó lại, rồi tính kể dụ dỗ nó. Quả nhiên không ngoài dự tính, con hồ ly háo sắc trúng kế, không chỉ nghe theo lời ta, còn ngốc nghếch tự tiến cử làm Thổ thần.”

Ánh mắt Tuấn Thúc đưa qua đưa lại: “Haizz! Đáng tiếc, đáng tiếc! Những chuyện yên ổn, tốt đẹp thì công chúa chẳng làm, lại đi làm Thổ thần gì đó. Bưng trà, rót nước cho người phàm, còn phải làm mai mối cho người ta, đứng ra hòa giải mấy vụ đánh nhau gì đó... Đáng thương quá! Nhưng mà công chúa Tang Chi, người nói xem, sao con hồ ly này lại ngốc nghếch như vậy, nói dối như thế mà nàng ta cũng tin?”

“Người...” Tang Chi bực bội, quả nhiên là mình trúng kế của con phụng hoàng cao ngạo này. Nhưng bây giờ, tên đầu sỏ còn tỏ ra lương thiện, nhìn chăm chăm rồi nói mấy lời châm chọc, khiến người ta vô cùng bực bội.

“Phụng hoàng chết tiệt! Phụng hoàng thôi tha! Ta và người không thù không oán, vì sao người lại muốn hại ta?”

“Không thù sao?” Mắt phụng của Tuấn Thúc giật giật, lườm Tang Chi một cái sắc lẹm. Không khí xung quanh bỗng lạnh toát, trong nháy mắt, gió lạnh ào ào, mặt cũng sầm sì, Tuấn Thúc nghiêng răng nói: “Không phải không có thù, có điều, người không nhớ thì thôi vậy.”

Nói xong, Tang Chi nghe thấy tiếng “bùm” cực lớn. Trong con thịnh nộ, Tuấn Thúc đập vỡ thùng tắm. Tang Chi không kìm được, cúi xuống nhìn, nhưng cảnh tượng trước mắt khiến nàng kinh hãi không thốt nên lời.

Tuấn Thúc thấy vậy, mỉm cười nói: “Thêm lần này nữa, công chúa Tang Chi đã nhìn trộm tại hạ hai lần... Công chúa thấy có đẹp không?”

“...” Tang Chi bịt miệng không nói gì, Tuấn Thúc từ trong màn hơi nước đi ra, áo quần đã chỉnh tề, mái tóc đen buộc phía sau, toát lên vẻ phong nhã, hào hoa vô hạn.

Hắn nhẹ nhàng bước đến trước mặt Tang Chi, kề sát tai nàng, ám muội nói: “Nhưng mà công chúa biết đấy, lên nhìn mỹ nam tắm là phải trả giá đó.”

Hơi thở ấm nóng của hắn phả vào tai nàng. Tang Chi nghiêng đầu, nhìn thẳng vào cặp mắt sâu không thấy đáy, chớp chớp mắt, đột nhiên thấy nóng ở mũi, vô thức đưa tay lên sờ, chảy máu mũi rồi, thật là mất mặt quá đi!

Trong chốc lát, Tang Chi nước mắt tràn trề. Đúng là lên nhìn mỹ nam tắm chẳng có kết quả gì tốt đẹp.

Nhưng mà, rốt cuộc mình đã đắc tội gì với con phụng hoàng nguy hiểm này mà hắn lại muốn hại mình như thế chứ? Đang đắn đo, Tuấn Thúc bên này hình như cũng đoán được tâm sự của Tang Chi, xa xăm nói: “Chắc công chúa còn nhớ chứ? Bốn trăm năm trước, tại hội Bàn Đào, người đã... cắn ta...”

Hai chữ cuối cùng Tuấn Thúc nghiêng trong miệng, khó khăn lắm mới nói ra được. Tiểu hồ ly thấy vậy, thoát cái tư duy bị đưa về quá khứ. Bốn trăm năm trước, hội Bàn Đào...

Lúc đó, Tang Chi chẳng qua là một tiểu hồ ly nhỏ xíu, chưa được trăm tuổi, đến nhân hình cũng chẳng duy trì được lâu. Đó là lần đầu tiên tiểu hồ ly tham gia hội Bàn Đào, ký ức rõ nhất của Tang Chi chính là ăn, ăn và ăn. Ngọc Dịch tửu ngọt ngào, thơm mát, đào tiên ngọt thơm, đùi gà bóng mỡ... Tiểu Tang Chi đang gặm thích thú thì nghe thấy tiếng cười lớn từ đâu vọng đến, tiểu hồ ly nhún nhún tay, nhân lúc mẩu hậu không để ý, chuồn như một làn khói vào đám người.

Thế là, tiểu hồ ly thấy một con gà trống lớn mà lần đầu tiên trong đời được nhìn thấy...

Toàn thân nó phát ra ánh sáng màu vàng rực rỡ, chói rọi lóa mắt, đôi cánh rộng thỉnh thoảng lại lóc lên, mỗi lần vẫy đều tỏa ra hào quang ngũ sắc lộng lẫy... Trong chốc lát, Tang Chi nhỏ bé nhìn đến đần mặt ra, con gà trống lớn thật, đẹp thật...

Nếu có thể bắt nó để nướng lên ăn nhất định sẽ rất tuyệt! ㄟ(ˊωˋ)ㄟ

Thế là tiểu công chúa Tang Chi của chúng ta nghĩ sao làm vậy, một tiếng kêu của hồ ly con cất lên, liền đạp chân bay nhào vào không trung, nhân lúc con gà trống lớn kia còn chưa phản ứng lại được, liền giữ lấy cái cổ của nó, cắn phập một miếng. Trong chớp mắt, trời đất quay cuồng, con gà trống lớn thấp giọng kêu, nhưng còn chưa kịp phản kháng thì tiểu hồ ly đã thấy trên cổ gà trống lớn có thêm một thanh bảo kiếm đã mở bao.

Nam nhân áo đen cầm kiếm nàng có biết, chính là Nhại Xái thực thử mặt méo. Nhại Xái thu lại ánh hào quang trong mắt, nói: “Người thua rồi!”

Cùng lúc đó, tiếng kêu kinh hãi của mẫu hậu cũng vang lên. Bà xông đến hiện trường vụ án, ôm lấy tên đầu sỏ chuyên đi gây chuyện mà vẫn chưa hết kinh sợ: “Chi Nhi! Con đang làm gì vậy?”

Tiểu hồ ly đang lăn lộn trên mặt đất, hóa thành đứa bé gái khoảng ba, bốn tuổi, trực giác cho thấy có lẽ mình lại phạm lỗi rồi, tối nay về nhà cha sẽ lại đánh vào mông cho coi, liền chu miệng, lao vào lòng mẫu hậu làm nũng: “Mẫu hậu...”

Ngừng một lát, lúc này Tang Chi mới chỉ vào Tuấn Thúc, giải thích bằng giọng non nớt: “Gà... gà trống lớn. Mẫu hậu, Chi Nhi không làm loạn. Chi Nhi chỉ muốn bắt gà trống lớn...”

Gà trống lớn...

Gà trống...

Gà...

Thoắt cái, không khí xung quanh vừa rồi còn sát khí đằng đằng giờ đã trở lên loạn xạ, bát nháo vì tiểu công chúa Tang Chi bắt gà. Chúng tiên không nhịn được cất tiếng cười sặc sụa. Còn Tuấn Thúc đã thua Nhai Xải trong hoàn cảnh mất mặt như thế.

Ra khỏi hồi ức, lòng bàn tay của Tang Chi đã lấm tẩm mồ hôi. Vô thức ngược mắt nhìn khuôn mặt đẹp đẽ đang ở đối diện kia, ký ức chất chồng lên nhau, cuối cùng Tang Chi cắn răng nói: “Lẽ nào... người là con gà trống đó?!”

Dứt lời, sắc mặt của Tuấn Thúc biến đổi. Chẳng có con phượng hoàng nào thích bị người ta hiểu nhầm là gà trống, thêm vào đó là thù mới hận cũ, Tuấn Thúc gắng nhịn nhục, lúc này mới bình tĩnh lại, nói: “Ra ngoài!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Vật về với chủ cũ

Sáng sớm hôm nay chất vấn Tuấn Thúc, Tang Chi rót nước mắt trốn về miếu Thổ thần, không dám khinh suất, mạnh động nữa. Còn bên này, phượng hoàng cao ngạo quả thật chẳng biết xấu hổ là gì, thực sự như lời Bích Nữ nói, ở lại trấn Bình Lạc không đi nữa, hằng ngày pha trà ngon, sống rất nhàn nhã, tự tại, sự kiện thủng tấm hòm đó cũng tuyệt nhiên không nhắc đến, nhưng lại sai Thất Thủy đưa lời: “Chuông vàng nửa tháng sau chắc chắn sẽ lấy lại được.”

Tang Chi vốn không để tâm đến lời nói này, đang nghĩ chẳng qua vẫn là vấn đề thể diện của phượng hoàng cao ngạo. Nhưng mười ngày sau, quả thật Đậu Thần nương nương quay lại, chỉ là lần này quay lại một cách... rất kỳ quái.

Nói đến ngày này, trời trong gió mát. Bên dòng suối ở cửa thôn Tây, thảm cỏ và hoa tử anh nở rộ rực rỡ. Được tắm dưới ánh nắng ấm áp, những bông hoa tử anh màu tím nhạt kết hợp với màu cỏ xanh thẫm, trông vô cùng đẹp mắt.

Tang Chi làm xong công vụ đi qua chỗ này, tâm trạng rất tốt, liền biến về hình dáng tiểu hồ ly, chui vào trong bụi hoa lẩn lộn. Núi xanh nước biếc, nàng trốn việc, nhàn nhã chơi nửa ngày trời. Ở miếu Thổ thần đã có đào thụ tinh viết công văn giúp, lại còn có Cảnh Lạc hôm nay đến tạ thần, mang gà mái béo đến tỏ lòng hiếu kính. Nhưng vì sao Tang Chi được nằm trong bụi cỏ, nhìn lên bầu trời xanh thẫm kia, lười biếng tắm nắng mà cảm giác bị thương vương vất không tan nhí?

Tiểu hồ ly nghĩ không thông, buồn chán lại lẩn mấy vòng nữa, vẫn cảm thấy thiếu cái gì đó, đột nhiên tiếng chuông “ting ting tang tang” vang lên.

Đúng rồi! Chuông vàng!

Tang Chi vênh đôi tai hồ ly, hơi ngẩng đầu. Nàng nhớ ra, chiếc chuông vàng mà nàng đã đeo mấy trăm năm bị phượng hoàng cao ngạo cướp đi rồi. Trước đây chỉ cần mình vui vẻ, chạy nhảy tung tăng, chuông vàng lại phát ra tiếng kêu leng keng, nhưng bây giờ...

“Ting ting ting!” Tang Chi đang nhớ lại những ngày tháng tươi đẹp trước kia thì lại nghe thấy một hồi chuông. Lẽ nào, vừa rồi không phải là ảo giác? Tiểu hồ ly không kim được ngược mắt lên, nhìn thấy một nữ nhân trong trang phục màu đen, đeo mạng che mặt cũng màu đen đang bay về phía mình, mang theo tiếng “ting tang” quen thuộc của chiếc chuông vàng.

Thấy vậy, Tang Chi vội vàng ngồi nghiêm chỉnh, nhìn lại lần nữa. Dáng vẻ của người này rất giống với Đậu Thần nương nương.

“Bà...”

Tang Chi còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy đôi phương cười lớn: “He he, Tang Chi, đã lâu không gặp!”

Tuy bà ta đeo mạng che mặt làm giọng nói không chân thực lắm, nhưng không còn nghi ngờ gì nữa, bà ta chính là Đậu Thần nương nương thất thường, quái đản. Tiểu hồ ly vô thức lùi lại phía sau, lẩm bầm niệm mấy câu, liền thấy một cột khói trắng bốc hiện, thoắt cái, trong làn khói trắng hiện ra vệt ánh sáng màu vàng kim, một lát sau, một cô gái dịu dàng, đáng yêu đã đứng ở vị trí của tiểu hồ ly vừa rồi.

Tang Chi chỉ vào Đậu Thần nương nương, giậm chân: “Nói không giữ lời, bà đã lấy chuông vàng của ta, vì sao còn quay lại?” Hơn nữa, còn ăn mặc kỳ quái thế này. Chẳng lẽ không muốn làm Đậu Thần nương nương nữa mà chuyển sang làm hiệp khách?

Đậu Thần nương nương lấy tay áo che nửa mặt, miễn cưỡng cười: “He he, Tang Chi, người đừng có hiểu nhầm, không phải ta quay lại để phát tán thiên đạo, lần này ta quay lại chẳng phải... chẳng phải là để thăm các người sao?”

Tang Chi nghiêng răng ken két: “Có gì mà thăm chứ? Bà đi đi!” Đậu Thần nương nương từ trước đến nay chẳng phải là vị tiên tốt đẹp gì, lần trước phải cầu khẩn mới mới tiền được bà ta đi, chẳng được mấy ngày đã quay lại rồi, ai biết được bà ta có quý kẻ gì chứ?

Đậu Thần nương nương bị tiểu hồ ly mắng một trận, nhưng tuyệt nhiên không tỏ ra kiêu ngạo, tự mãn như lần trước, vẫn cười: “Công chúa Tang Chi, người đừng giận, ta biết ta không được hoan nghênh, nhưng... nhưng... người hiểu đó...”

Nghe thấy vậy, Tang Chi đoán một hồi, thái độ của Đậu Thần nương nương kỳ lạ quá, cả đáng về muốn nói lại dừng này nữa. Đang muốn hỏi kỹ thì một luồng ánh sáng chói mắt lóe qua, Tang Chi mở mắt ra, thấy phượng hoàng cao ngạo đã lấp lánh ánh vàng, cười tươi đứng trước mặt hai người.

Phượng hoàng cao ngạo cong mắt: “Đậu Thần nương nương, trùng hợp quá, sao hôm nay lại rảnh rồi đến thăm chúng tôi vậy?”

Thấy Tuấn Thúc xuất hiện, Đậu Thần nương nương hình như có chút kích động, con mắt nhỏ híp lại thành một đường chỉ, cố gắng nhẫn nhịn, nghiêng răng cười nhạt: “Phượng quân đại nhân chắc đã biết trước việc ta sẽ quay lại nhỉ?”

Tuấn Thúc cười: “Ta nào dám?”

Tiểu hồ ly nhìn Tuấn Thúc, rồi lại nhìn Đậu Thần nương nương, vẫn cảm thấy ngẫm không thông, liền lên rút kéo tay áo Tuấn Thúc, hỏi: “Hai người đang nói gì đấy?”

Tuấn Thúc cúi đầu, nhìn thấy bàn tay nhỏ vẫn kéo tay áo mình, nhướn mày, nói: “Về Thanh Ngô cư rồi hãy nói.”

Tang Chi, Tuấn Thúc và Đậu Thần nương nương quay về căn nhà gỗ nhỏ. Khế Lạc và Thất Thủy đã đợi ở đó.

Tiểu hồ ly vẫn chẳng hiểu gì, vừa vào phòng liền hung hăng chỉ vào Đậu Thần nương nương, nói: “Rốt cuộc bà chơi trò gì vậy?”

Đậu Thần nương nương che nửa mặt, giống như sợ hãi ánh nắng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, rù rù, cặp mắt nói: “Thực không dám giấu, lần này ta quay lại là để... để trả công chúa Tang Chi chuông vàng.”

“Hà?” Tang Chi há hốc miệng, không dám tin vào đôi tai mình, lại hỏi lần nữa: “Bà nói gì?”

Đậu Thần nương nương không nói, móc chuông vàng từ trong túi đặt lên bàn. Tang Chi nhìn thấy chuông, hai mắt sáng lên, đang muốn nhào đến nhưng bị chiếc quạt giấy đáng ghét ngăn lại. Phượng hoàng cao ngạo cười: “Đậu Thần nương nương hôm đó vì chiếc chuông vàng này mà rời đi, chẳng dễ dàng gì mới lấy được, vì sao hôm nay lại muốn trả lại?”

Tang Chi nghĩ ngợi một hồi, dừng bước rồi gật gật đầu. Cũng đúng, đang yên đang lành, sao vật lại về với chủ cũ? Nhất định có gian kế!

Đậu Thần nương nương nghe thấy vậy liền tức giận, cuối cùng không nhịn được nữa, đập bàn đứng dậy: “Việc đã đến nước này, Tuấn Thúc ngài hà tất phải giả bộ nữa? Ta... ta hôm nay đến mức này, chẳng phải vì quả chuông vàng này sao?”

Tang Chi chớp chớp mắt, chống cằm nhìn Đậu Thần nương nương: “Ý bà là gì chứ?”

Thất Thủy ở bên cạnh cũng ngốc nghếch gãi đầu: “He he... Ta cứ nghĩ chỉ có ta ngốc không hiểu chuyện, hóa ra mọi người đều không hiểu.”

Quạt của Tuấn Thúc tự động hạ xuống đầu Thất Thủy, sau khi gõ đến mức đối phương phải thờ dài một tiếng, hắn mới chuyển ánh nhìn về phía Đậu Thần nương nương: “Đậu Thần nương nương từ lúc đến vẫn luôn che mặt, chẳng lẽ đã mắc bệnh gì rồi?”

“Người!” Đậu Thần nương nương tức giận nghiêng răng, nhưng biết người đang đi cầu cạnh không thể không cúi đầu, đoán rất lâu, cuối cùng bà ta đành nuốt hận, gỡ mặt nạ che mặt xuống. Trong thoáng chốc, cả căn phòng chỉ còn lại tiếng thở hổn hển của mọi người. Khế Lạc khóe miệng co giật, cả nửa ngày cũng không nói được một câu hoàn chỉnh: “Đậu Thần nương nương... Mặt của người...” Vốn có sở thích buôn chuyện và trình độ buôn chuyện ngày càng cao siêu, đào tụy tinh đương nhiên biết, Đậu Thần nương nương cao ngạo nhất thiên giới tuy không có dung mạo nghiêng nước nghiêng thành, nhưng lại khá hài lòng về tướng mạo, vóc dáng của mình, ra khỏi cửa ắt sẽ trang điểm kỹ càng, cẩn thận. Nhưng bây giờ, trên mặt Đậu Thần nương nương lại nhấp nhô, đầy đặc những nốt ban đỏ giống như hoa, điều khiến cho Khế Lạc ớn lạnh nhất là những hạt đậu đỏ này còn đang mưng mủ.

Tang Chi run rẩy, nổi da gà, vô thức lùi ra sau hai bước, lẩm bẩm: “Đúng là ác giả ác báo! Bản thân mình ngày ngày chạy khắp nơi rắc bệnh đậu mùa, bây giờ đòi lại, đem đậu giống trồng lên mặt mình rồi!”

Nghe thấy vậy, nước mắt của Đậu Thần nương nương tí tách rơi: “Cái gì mà ác giả ác báo! Những nốt ban đỏ này mọc lên từ sau khi ta lấy chuông vàng của người. Mấy ngày nay ta đi khắp nơi tìm danh y mà không có kết quả, nhất định là... là người...” Đậu Thần nương nương nâng ngón tay ngọc ngà, mảnh dẻ chỉ sang Tuấn Thúc, khóc lóc thảm thiết: “Là người! Nhất định là Tuấn Thúc người đã làm gì đó với chiếc chuông vàng, nên ta mới biến thành như thế này.”

Tuấn Thúc cười nhẹ nhàng, khoan thai: “Hôm đó, tại hạ tận tay đem chuông vang giao cho người, tại hạ cũng có tiếp xúc với chuông vàng, vì sao tại hạ lại không sao?”

Đậu Thần nương nương nói: “Người có thuốc giải! Ta không cần chuông vàng nữa, bây giờ người đem thuốc giải ra đây.”

Nghe nói chuông vàng lại về tay mình, mắt Tang Chi sáng long lanh: “Bà nói thật chứ? Trả chuông vàng lại cho ta?”

“Ai thèm thứ đồ chơi đó chứ? Mau đem giao thuốc giải ra!!!”

Tuấn Thúc cười lớn, khuôn mặt đẹp đẽ bỗng tối sầm, giọng lạnh lùng: “Đậu Thần, đây là thái độ bà cầu xin bản tọa sao?”

“...” Nhìn Đậu Thần nương nương đơ ra như khúc gỗ và phượng hoàng cao ngạo khí thế bức người, tiểu hồ ly Tang Chi lần đầu tiên hiểu rõ cái gì gọi là lấy độc trị độc!

— Đen tối xấu xa —

Lần đàm phán đầu tiên kết thúc bằng việc Tuấn Thúc mời Đậu Thần nương nương đến biệt viện nghỉ ngơi.

Đào thụ tinh đưa Đậu Thần rời đi trước, Tang Chi ở lại sau liền nhào đến chiếc bàn lấy chuông vàng, nhưng khi sắp với tới, bỗng thấy một con gió nhẹ lướt qua, chuông vàng đã nhẹ nhàng treo lơ lửng giữa không trung. Tang Chi sốt ruột, cũng không nghĩ đến việc dùng phép thuật để chống lại, chỉ nhún chân nhảy lên, nhưng vẫn không với được đến chuông vàng.

Cuối cùng tiểu công chúa nổi khùng, nghiêng răng: “Phượng hoàng thói tha, rốt cuộc ngươi muốn thế nào?! Lúc đầu chính ngươi nói sau nửa tháng sẽ trả lại chuông cho ta.”

Tuấn Thúc nhướn mày: “Ngươi cũng còn nhớ ta nói sau nửa tháng nữa sẽ trả lại, nhưng hôm nay mới là ngày thứ mười mà.” Nói xong, không đợi Tang Chi đáp lại, phượng hoàng cao ngạo lại gõ gõ quạt vào đầu Thất Thủy: “Giữ tay!”

“Ồ!” Thất Thủy không hiểu ý của Phượng quân nhà mình, ngốc nghếch duỗi bàn tay nhỏ, béo tròn ra, thì thấy chuông vàng rơi thẳng vào lòng bàn tay mình. Thất Thủy đang muốn hỏi, vì sao Phượng quân đưa chuông vàng cho hắn, ưm... liền cảm thấy trên tay lạ lạ, lại cúi đầu nhìn, mẹ ơi! Bàn tay nhỏ béo, trắng trẻo vừa rồi vẫn như ngò sen, giờ đã biến thành đen rồi!!! -_-|||

Tuấn Thúc thấy vậy không hoảng hốt cũng không gấp gáp, nói: “Ta đã biết Đậu Thần nương nương chết cũng không đổi tính, chiếc chuông này đúng là đã bị tẩm độc. Thất Thủy, ngươi biết làm thế nào rồi chứ?”

Thất Thủy: {{{(>_

Được rồi, Thất Thủy thừa nhận, mình là Hà Đồng tích tụ linh khí của sông mà tu luyện thành tiên, những phép thuật tấn công người khác thì không biết, nhưng việc giải độc hay thử độc gì đó thì vẫn rất giỏi, cũng chính bởi nguyên nhân này mà Phượng quân mới tình nguyện cho hắn bám theo như cái đuôi. Nhưng mà Phượng quân, phương pháp giải độc này... có phải là hơi quá không... Tuy Thất Thủy không bị các độc tố xâm hại, nhưng tay chân lúc nào cũng đen sì như thế này cũng không được đẹp mà! Hu hu!

Trước tình cảnh này, Tang Chi chỉ há miệng, tròn mắt: “Làm sao có thể? Đây rốt cuộc là chuyện gì vậy?”

Lời vừa buông ra, Bích Nữ liền hiện thân trên tường, nói: “Tang Chi muội đeo chiếc chuông này mấy trăm năm rồi, nhưng có biết nguồn gốc của nó không?”

Tang Chi bĩu môi: “Chuông này là tín vật đính ước của phụ thân tặng cho mẫu thân muội, còn có nguồn gốc gì nữa chứ?”

Bích Nữ lắc đầu: “Không đúng! Không đúng! Ngọn nguồn gốc gác của chiếc chuông vàng này thực ra là một loại quả tiên. Nghe đồn loại quả tiên này tên là Cửu chuyển thánh linh hoa, nếu gặp được người có duyên với nó, linh hoa sẽ tự mình cất lên tiếng ca động lòng để người có duyên đến hái. Năm đó, Thiên Hồ Đế quân ở núi Hùng Lộc, nơi Đậu Thần nương nương sống phát hiện ra Cửu chuyển thánh linh hoa. Nhưng dù sao đây cũng là phạm vi quản hạt của Đậu Thần nương nương, theo như tiết lễ thì Tang Dục Đế quân phải đến bái kiến Đậu Thần trước, thỉnh cầu bà đưa loại quả tiên này cho mình.”

Tang Chi cắt lời Bích Nữ, chống tay mạng sườn, nói: “Chính vì lời đồn tệ hại như thế này mà cho rằng phụ thân muội thích bà ta sao? Thật là không biết xấu hổ!”

Bích Nữ lại nói: “Đương nhiên không phải. Bởi vì theo truyền thuyết, Cửu chuyển thánh linh hoa nếu được người có lòng cẩn thận chăm bón thì nghìn năm sau sẽ trồng được chuông vàng ban phước lành cho chủ nhân. Đậu Thần nương nương tương cha muội muốn lấy chuông vàng tặng cho mình làm lễ vật ăn hỏi, nên trong một nghìn năm đó đã đi khắp nơi nói với các tiên nhân. Kết quả, một nghìn năm sau, cha muội quả thật trồng được chuông vàng như ý nguyện, nhưng lại dùng vật này để cầu hôn công chúa Hòa Thường...”

Chuyện sau đó không cần nói cũng biết. Tang Chi im lặng, còn Thất Thủy lắc lắc chiếc chuông trên tay, nói: “Chẳng trách qua nhiều năm như vậy rồi mà Đậu Thần nương nương vẫn nhớ nhưng bảo bối này.”

Tuấn Thúc lạnh lùng “hừ” một tiếng: “Chuông vàng độc nhất vô nhị, hôm đó Đậu Thần nương nương đến trấn Bình Lạc khiêu khích, ta biết nếu làm giả một cái cũng không lừa được bà ta, liền nắm lấy nhược điểm yêu cái đẹp của bà ta, trưng kê tự kè.”

Tiểu hồ ly ngạc nhiên: “Nói như vậy, thật sự là ngươi đã làm gì đó với chiếc chuông vàng, cho nên mặt mũi Đậu Thần nương nương mới thành ra như vậy?”

Nghe thấy lời này, Tuấn Thúc chẳng biết xấu hổ, cười rất thoải mái: “Công chúa Tang Chi đề cao ta quá rồi, ta chẳng qua là làm chút phép thuật, ép Đậu Thần nương nương phạm vào thôi.”

Tang Chi trừng mắt, liú lười nói: “Nhưng giờ ta lo là, cứ coi như cho bà ta thuốc giải, sau này bà ta lại độn thổ quay lại, lại đến trấn Bình Lạc làm loạn thì sao?”

Nghe thấy lời này, không đợi phượng hoàng cao ngạo đáp lời, Bích Nữ đã nói: “Điểm này công chúa Tang Chi cứ yên tâm, tiểu phượng hoàng từ trước đến nay đã làm việc thì luôn độc ác đến cùng, đương nhiên sẽ không cho Đậu Thần nương nương cơ hội quay lại quấy nhiễu trấn Bình Lạc nữa.”

Chưa dứt lời, một ngọn lửa đỏ quen thuộc lại lần nữa tấn công vào góc tường. Bích Nữ vẫn chưa dừng, lại hiện hình ở một góc tường khác, nói: “Nhưng mà tiểu phượng hoàng nhà ta đối với muội vẫn là tốt nhất đấy, vừa rồi sợ muội trúng độc, còn bảo Thất Thủy thử độc trước.”

Thất Thủy nhìn cánh tay đã đen sì của mình về, mặt đầy ảm ức, gật đầu: “Đúng vậy!”

Tuần Thúc háng giọng, quay lưng lại với Tang Chi, nói: “Ta mệt rồi, ngoi về trước đi. Còn chiếc chuông vàng nhiễm độc này, khi thanh trừ độc tố xong sẽ trả cho người.”

Một lời nói nói khiến cho Tang Chi cứng họng không đáp lại được. Hình như mọi câu chữ của phượng hoàng cao ngạo đều là đang nghĩ cho mình, nhưng đen tối như hán, ai biết được hán đối với mình có giống như với Đậu Thần nương nương không, cũng làm gì đó với chiếc chuông vàng, hại mình kêu trời, trời không ứng, gọi đất, đất không linh không?

Mấy trăm năm qua, cuối cùng Tang Chi cũng phát hiện, có người còn khó đối phó hơn cả hồ ly hủ lậu nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đuổi cùng giết tận

Sáng sớm, Tang Chi tỉnh dậy, chải đầu, trang điểm xong, đang định đi thăm Đậu Thần nương nương thì đào thụ tinh Khế Lạc đã vui vẻ chạy đến báo tin: “Đậu Thần nương nương đã rời khỏi trấn Bình Lạc rồi!”

Tang Chi suyết chút nữa thì phun ngum trà ra ngoài: “Đi rồi? Đi thế nào? Bà ta lấy được thuốc giải rồi?”

Khế Lạc trầm ngâm: “Vẫn chưa có thuốc giải. Nhưng mà nghe tiên đồng Thất Thủy nói, đêm qua Phượng quân cho Đậu Thần nương nương một đơn thuốc, nói là chỉ cần tìm đủ những thứ trong đơn thuốc thì có thể tự kết hợp để chế ra thuốc giải. Đậu Thần nương nương cầm đơn thuốc, không muốn chậm trễ nên đã khởi hành ngay trong đêm rồi.”

Tang Chi nhíu mày, lẩm bẩm: “Pượng hoàng cao ngạo tốt như vậy sao? Bỏ qua cho Đậu Thần nương nương dễ như vậy?” Nói xong nàng liền nghiêng đầu nhìn đào thụ tinh Khế Lạc vừa tham tiền vừa thích buôn chuyện, tuy chẳng được tích sự gì nhưng lại biết rất nhiều chuyện, chuyện này hỏi hán ta chắc chắn sẽ biết.

Khế Lạc thấy vậy, đương nhiên hiểu rõ ý của Tang Chi, cong mắt cười: “Công chúa minh giám, Phượng quân đại nhân chính xác là có vài vấn đề. Nói đến đơn thuốc này...”

Nói được một nửa, đào thụ tinh đột nhiên dừng lại, trầm tư hồi lâu rồi nhỏ giọng: “Công chúa, bây giờ Phượng quân cũng sống ở trấn Bình Lạc, tiền phải trả rất lớn...”

Cộp! Lời còn chưa dứt, Tang Chi đã nặng nề đập tiền lên bàn khiến đào thụ tinh nhìn thấy liền ngẩn ra. Được rồi, Khế Lạc thừa nhận mình tham tiền lại keo kiệt, nhưng... nhưng... đây cũng chẳng phải do hoàn cảnh trấn Bình Lạc nghèo khổ ép buộc sao? Mỗi lần bàn bạc công việc, Khế Lạc đều tôn trọng nguyên tắc “thành tín là gốc”, tuyệt đối không nói sai dù một li, nhưng chi trả lời câu hỏi cũng phải đưa tiền, tiểu công chúa Tang Chi há chẳng phải thâm hụt lớn rồi sao?

Khế Lạc vỗ ngực, tỏ vẻ “ta là người tuân thủ đạo đức nghề nghiệp”: “Công chúa, bản tiệm buôn bán minh bạch, nhiều thế này tiêu không hết.”

Tang Chi lừ mắt, quát: “Bản công chúa bao cả tháng, không được sao?”

“>_

Khế Lạc đang nói thì Thất Thủy cũng đi vào phòng, gãi đầu cười, tiếp lời: “Công chúa Tang Chi, Phượng quân bảo ta đến chuyển lời cho người, bảo người đêm nay báo mộng cho trưởng thôn của trấn Bình Lạc, cứ nói: “Trồng ngọc hoa, khử đậu mùa”.”

Tiểu hồ ly và Khế Lạc bốn mắt nhìn nhau, chọc chọc vào người Thất Thủy, bĩu môi: “Ý gì chứ? Phượng hoàng thói tha nhà người rớt cuộc là có âm mưu, quỷ kế gì?”

Thất Thủy nghe thấy vậy, cười gian hai tiếng. Nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định không có ai ở gần mới xán đến trước mặt Tang Chi và Khế Lạc, khẽ nói: “Thực ra... trong đơn thuốc giải độc kia vốn không có mấy loại tiên thảo ở Ngưng Kính Tuyền, là Phượng quân cố ý thêm vào.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy liền hiểu ra: “Pượng hoàng cao ngạo thực sự chẳng phải thứ tốt đẹp gì, lại cho Đậu Thần nương nương uống thuốc độc sao?”

Độc đến mức bà ta sống dở chết dở, sau này bà ta sẽ không đến trấn Bình Lạc làm loạn nữa? Tang Chi khịt mũi, còn cho rằng phượng hoàng thối tha có thể nghĩ ra cách hay gì để nhử cô tận gốc, kết quả chỉ là như thế này.

Nghe thấy vậy, Thất Thủy cố làm ra vẻ uyên thâm, lắc đầu nguầy nguậy: “Không đúng! Không đúng! Phượng quân nhà ta sao có thể làm chuyện xấu xa như vậy chứ? Những tiên thảo đó không có độc, tính năng giải độc vẫn có hiệu quả. Ừm... Phượng quân nói rồi, làm như thế là để kéo dài thời gian thêm mấy tháng.”

Thất Thủy ngừng lại một chút, xoa xoa mũi rồi lại cười ngốc nghếch: “Nói như thế này, Phượng quân nhà ta suy nghĩ thật chu đáo, thông minh tuyệt đỉnh.”

Khế Lạc chớp mắt, suy đoán: “Phượng quân đại nhân có ý kéo dài thời gian mấy tháng là để trấn Bình Lạc trồng ngọc hoa?”

“Đúng vậy.” Thất Thủy ngốc nghếch gật đầu, hình như lại nghĩ ra điều gì đó, đột nhiên chống tay mạng sườn, cười lớn: “Phượng quân thật là lợi hại, như thế này... ừm... chính là một lần giải quyết triệt để.” Tự nói tự nghe xong, Thất Thủy quay đầu nhìn Tang Chi và Khế Lạc đang mắt to nhìn mắt nhỏ, nhìn trời than thở: “Thật kỳ lạ, vì sao hai người không cười? Không biểu dương Phượng quân nhà ta lợi hại sao?”

Tang Chi và Khế Lạc: -_-|||

Người chẳng nói gì cả, làm sao chúng ta cảm thấy Phượng quân nhà người lợi hại được chứ!!!

Tang Chi biết thằng nhóc Thất Thủy này nói câu trước chẳng khớp câu sau, liền hỏi từng câu một để Thất Thủy đáp, đại khái để đem sự việc sắp xếp ra đầu ra cuối. Hóa ra, phượng hoàng cao ngạo mắc bệnh sạch sẽ bẩm sinh, rất thích tắm thuốc, một lần tình cờ phát hiện ra nếu dùng sừng tuyên thủy của Ngưng Kính Tuyên và ngọc hoa của phạm giới sẽ khiến ban đỏ mọc khắp người, ngứa ngáy khó chịu, và triệu chứng giống như bệnh đậu mùa của Đậu Thần nương nương.

Mà chỗ thần kỳ nhất của tuyên thủy ở Ngưng Kính Tuyên chính là, dù là thần tiên hay yêu quái, chỉ cần tắm một lần, cơ thể tự nhiên sẽ sinh ra một loại độc tố. Nhưng loại độc tố này không hại người, trái lại còn có thể bảo vệ cơ thể con người trước các loại độc tố khác. Đây vốn là một chuyện tốt, nhưng đến lượt Đậu Thần nương nương...

Tang Chi nhìn trời tưởng tượng, mấy tháng sau, Đậu Thần nương nương đã ngâm cả trăm ngày ở Ngưng Kính Tuyên, nếu lại một lần nữa đặt chân đến trấn Bình Lạc, lúc đó ngọc hoa đã nở rồi, chỉ cần một cơn gió nhẹ...

Đậu Thần nương nương bị thảm đến cùng cực rồi, xem ra sau này trấn Bình Lạc sẽ trở thành vùng đất ác mộng của bà ta!

Khóe miệng Tang Chi co giật. Thằng nhóc Thất Thủy tán dương Phượng quân nhà nó chưa từng làm chuyện xấu xa quả thật không sai. Đúng là hán ta chưa từng làm chuyện gì xấu xa, chỉ làm chuyện siêu siêu siêu... xấu xa mà thôi!!!

Tiểu hồ ly im lặng, hình như nhớ đến chuyện gì liền tròn mắt, líu lưỡi nói: “Nhóc con Thất Thủy, vừa rồi người nói một lần giải quyết triệt để là...”

Thất Thủy “ồ” một tiếng, nói: “Công chúa không nói thì ta cũng quên mất! Phượng quân bảo ta cũng thông báo cho Thổ thần ở các nơi khác, bảo bọn họ báo mộng cho trưởng thôn nơi đó, cũng nói: “Trồng ngọc hoa, khử đậu mùa”.”

Tang Chi ôm trán, xem ra phượng hoàng cao ngạo không phải nguy hiểm bình thường, chỉ là đuổi cùng giết tận! Vào thời khắc này, tiểu hồ ly đột nhiên có chút thông cảm với Đậu Thần nương nương, sau này, bà ta đi đến đâu người lại nổi ban đỏ đến đấy, xem ra bà ta chỉ có thể ở lại núi Hùng Lộc cô đơn lãnh lẽo, cô độc đến cuối đời thôi! >_<

Bên này, Khế Lạc nhìn về xa xăm, ánh mắt sùng bái vô hạn, cảm thán: “Sao ta lại không nghĩ đến nhỉ? Chẳng trách Phượng quân đại nhân tuổi trẻ mà đã có thể làm đến cấp thượng tiên như vậy. Cửu Châu đều do ngài quản, trấn Bình Lạc coi như được yên ổn rồi. Đậu Thần nương nương cũng có thể đến nơi khác làm loạn, như thế này thì... quả thật một lần có thể giải quyết triệt để, ha ha! Bái phục! Bái phục!”

...

Tiểu công chúa Tang Chi là tân quan mới nhận chức, lần đầu tiên làm việc... dưới sự điều dắt của quan trên mà đẹp tan được bệnh đậu mùa, mọi việc viên mãn. Nhưng lúc này, Tang Chi chẳng thể nào cười thành tiếng được. Đen tối như Tuấn Thúc, độc địa như Tuấn Thúc, cẩn thận như Tuấn Thúc, mình có cơ hội để chạy khỏi trấn Bình Lạc không?

— Không độc không phải trọng phụ —

Bốn ngày sau, Tuấn Thúc quả nhiên làm theo lời hứa, đích thân trả lại chuông vàng.

Tang Chi nhìn thấy bảo bối, lại không vội vàng vồ lấy. Bình thân lấy ra chiếc khăn tay, bình thân đón lấy chuông vàng từ tay Tuấn Thúc qua lớp khăn tay đó, rồi lại bình thân đem đặt trong hộp.

Tuấn Thúc thấy vậy, cười nhạo: “Công chúa không đeo thử sao?”

Cơ mặt Tang Chi giật giật: “Thử đeo bao nhiêu năm rồi, có gì đáng thử chứ?”

Tuấn Thúc nhướn mày, ánh mắt như cười, rất lâu sau mới nhẹ nhàng nói: “Chắc không phải là... công chúa Tang Chi sợ ta làm gì đó với chuông vàng chứ?”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, tròng mắt lờm một cái, chuyện này còn phải nói sao? Đậu Thần nương nương chẳng qua chỉ gieo rắc ít mầm bệnh đậu mùa ở trấn Bình Lạc, người đã chinh cho đến chết. Còn bản thân nàng không chỉ đánh, chửi phượng hoàng cao ngạo, còn nhìn trộm hần tẩm, bốn trăm năm trước còn hung dữ cắn hần một miếng, hại hần phải nhận chức ngự sử phạm giới phiền phức này. Dù gì hần cũng đã từng làm chuyện nham hiểm để lừa gạt nàng đến trấn Bình Lạc làm Thổ thần, ai biết hần có đột nhiên nghĩ ra rồi cũng làm gì đó với chiếc chuông vàng này không, cho nên nàng cứ... cần thận thì hơn.

Tang Chi cười, đồng dạng nói: “Phượng quân đại nhân nghĩ nhiều rồi! Ngài giúp ta nhiều như vậy, sao có thể hại ta? Chi là ta cảm thấy, ngày ngày đeo chuông vàng sẽ quá thu hút sự chú ý, lần này cũng chính bởi vì Tang Chi không hiểu chuyện, mới thu hút Đậu Thần nương nương đến. Tang Chi tự biết tội nghiệt rất nặng, quyết định khi còn đương chức ở trấn Bình Lạc, sẽ không đeo chuông vàng này nữa!”

Tang Chi nói, lời lẽ hùng hồn, câu nào cũng có lý. Tuấn Thúc lại cười càng lúc càng ma mị hơn, chống cằm nghe Tang Chi nói xong mới vỗ tay, nói: “Công chúa Tang Chi mới làm Thổ thần được một tháng mà đã hiểu chuyện như thế này, nếu Vương Mẫu nương nương biết được, chắc chắn sẽ rất vui mừng. Nhưng ta vẫn cảm thấy, chuông vàng này dù gì cũng là đồ công chúa Họa Thường đích thân tặng cho người, nếu cất trong hộp thể này thì có vẻ không thỏa đáng lắm.”

Nói xong, không đợi Tang Chi kịp phản ứng, chiếc hộp đã tự mở, chuông vàng từ từ bay ra, một lần nữa rơi xuống tay Tuấn Thúc. Tang Chi thấy vậy, trong lòng vang lên tiếng loảng xoảng, thầm thốt lên: “Không hay rồi”, liền lùi lại phía sau, nhưng Tuấn Thúc đã nói: “Lần này ngoài việc bảo Thất Thủy khử độc trên chuông vàng, ta còn niệm một đạo chú, tuy không nhìn thấy được, nhưng sau khi đeo lên... tự nhiên hiệu quả sẽ không giống trước kia nữa.”

Tuấn Thúc vừa nói vừa cầm chuông vàng áp sát vào Tang Chi. Nói xong một câu, Tang Chi đã bị ép đến góc tường, lưng chạm vào tường, chỉ cảm thấy run rẩy, tiến lùi đều không được. Quả nhiên... quả nhiên con phượng hoàng chết thiết này đã làm gì đó với chuông vàng. Đầu tiên là giăng kết giới lên người mình để mình không ra khỏi trấn Bình Lạc được, bây giờ lại là chuông vàng, á...! Có phải là khi đeo lên cũng sẽ mọc đầy ban đỏ không?

Tiểu hồ ly khóc, lưng dựa vào tường, hoàn toàn không nghĩ ra biện pháp gì, chỉ kinh hãi nhìn chằm chằm Tuấn Thúc: “Người... người... rốt cuộc người muốn gì? Ta... ta... Nếu ta xảy ra chuyện, phụ vương, mẫu hậu ta sẽ không tha cho người đâu.”

Hai mắt đen láy, sáng lấp lánh, Tuấn Thúc vẫn cười tươi: “Công chúa Tang Chi đang nói linh tinh gì vậy? Chẳng qua ta muốn tận tay đeo chuông vàng cho công chúa thôi mà. Nào, người nhìn xem, rốt cuộc có thích kiểu dáng như thế này không...”

Những lời phía sau, Tang Chi đã không còn nghe thấy nữa, bởi vì phượng hoàng cao ngạo đã sát lại một cách vô cùng ám muội, hai người gần như là thịt chạm thịt ở góc tường. Mà người nào đó còn nghiêng đầu thổi hơi nóng vào tai tiểu hồ ly.

Tang Chi: Mẫu hậu, cứu con! {{{(>_

Tang Chi được nuông chiều từ nhỏ, lại chưa từng tiếp xúc với nam nhân gần như thế này, lúc này chỉ cảm thấy toàn thân không bình thường nữa. Tuấn Thúc dính vào mình như thế này, hình như... ưm... toàn thân đều nóng bừng, mặt chắc chắn cũng đã chín rồi, nhưng kỳ lạ là, Tuấn Thúc cố ý nói khê vào tai mình, tai hồ ly lại không thò ra ngoài.

Làm thế nào? Lời chú của thuật ẩn thân là như thế nào? Đầu óc Tang Chi bây giờ đang đặc sệt như nồi cháo, chỉ nghe thấy Tuấn Thúc thấp giọng nói: “Ngao, đừng cử động, ta chỉ đeo chuông cho người thôi.”

Phượng hoàng cao ngạo nói, giọng thấp trầm, đang mông lung, Tang Chi liền cảm thấy hơi thở nam tính xa lạ phủ đến mặt, khuôn mặt anh tuấn của Tuấn Thúc càng lúc càng gần, trái tim Tang Chi đập càng lúc càng dữ dội, cuối cùng, không chịu được nữa liền nhắm mắt lại. Được thôi! Nếu như... thật sự bị khinh bạc, cũng... không có gì. Hôn một cái, thịt chạm thịt thôi mà!

Tiểu hồ ly vừa tự an ủi mình vừa căng thẳng đến mức ngón tay nắm chặt lại. Thế là xuất hiện trước mặt Tuấn Thúc là cảnh tượng như thế này: Tang Chi lưng dựa vào tường, bàn tay nhỏ căng thẳng kéo vạt áo, chiếc đầu hồ ly hơi ngẩng lên, khuôn mặt đỏ hồng... lại chu miệng.

Tuấn Thúc ngơ ngác, trong lòng hiểu rõ ý Tang Chi, mắt hơi cong lên càng có ý trêu đùa tiểu hồ ly, làm như thật, nghiêng đầu về phía Tang Chi...

Tiểu hồ ly cảm thấy từng đợt khí nóng phả lên mặt, tai đỏ mặt hồng, liếc hé mắt, đang há miệng muốn nói gì đó liền nghe thấy bên ngoài có tiếng lách cách...

Cửa mở ra...

Tang Chi chớp mắt, vô thức quay đầu nhìn. Cũng vào lúc đó, Tuấn Thúc hơi loạn choạng, giữa chớp vạng sấm nổ, môi hai người chạm nhau, nhưng trong lúc hai bên còn chưa phản ứng lại được, đã rời ra rồi. Tiểu hồ ly tim đập chậm đi nửa nhịp, gò má đỏ bừng, còn Tuấn Thúc vẫn đang trong tư thế nửa ôm Tang Chi, còn trung ra về mặt... ngẩn ngơ hiếm có.

Làm sao có thể... rõ ràng chỉ là muốn trêu đùa tiểu hồ ly, nhưng trong khoảnh khắc này, Tuấn Thúc vẫn cảm nhận được sự mềm mại, ngọt ngào trên môi tiểu nha đầu, thần xui quỷ khiến, lại vô si muốn hôn một cái nữa để thưởng thức vị ngọt ngào này.

Trong thoáng chốc, bên trong bên ngoài đều... lặng thinh.

Rất lâu sau, Thất Thủy vẫn đứng ngẩn ra ở cửa, mắt lóe sáng, cuối cùng gãi đầu, ngốc nghếch hỏi: “Phượng quân, người ôm công chúa Tang Chi làm gì vậy?”

Lời vừa buông ra, Thất Thủy liền bị đánh một chưởng, kêu gào thảm thiết, quay đầu lại thấy tay của Khế Lạc vẫn giữ giữa không trung.

Thất Thủy khóc: “Sao ngươi lại đánh ta?”

Khế Lạc im lặng, đỉnh đầu toát mồ hôi, nhìn hai người đang có sắc mặt khó coi ở trong phòng, gật đầu, khom lưng nói: “Ha ha, hai vị tiếp tục, tiếp tục đi, chúng tôi... sẽ ra ngoài.” Nói xong, hắn liền kéo, lôi, xô, đẩy Thất Thủy chạy trốn. Đương nhiên, trước khi chạy trốn, Khế Lạc vô cùng quan tâm, giúp hai vị đại nhân đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12: Mệnh Cách Tinh Quân

Khoảng khắc đóng cửa lại, đầu óc Tang Chi nổ "đoàng" một tiếng.

Vừa rồi...cái đó... Từ thế đầu kê đầu, tai sát tai của nàng và phượng hoàng thối tha như vậy, trong mắt Khế Lạc và Thất Thủy rốt cuộc thành gì rồi? Đào thụ tinh vừa rồi còn trung ra dáng vẻ biết tuốt, không phải đã nghĩ đi đâu rồi chứ? Tang Chi hãi hùng, thấy khó chịu giống như bị mèo cào, quay đầu lại thì thấy Tuấn Thúc mắt vẫn mang ý cười nhìn thẳng vào mình. Hai người vẫn trấn kè trấn...sát đến mức ..không thể sát hơn.

Tiểu hồ ly sợ sệt, đẩy Tuấn Thúc ra rồi di về phía bàn để hít thở chút không khí làm đầu óc tỉnh táo lại, không ngờ chân tay lại mềm nhũn, chưa đi được hai bước đã vấp ngã nhào, mặt sắp tiếp đất thì hình như...được thứ gì đó cuốn lấy.

Tang Chi rặng trên và rặng dưới, cảm thấy một vòng ấm áp ở eo, không cần nhìn cũng biết đó là cánh tay, vậy thì chủ nhân của cánh tay này..

Tiểu hồ ly mang về mặt thẹn thùng, đỏ ửng chỉ thiếu nữ mới có. Sự việc xảy ra hôm nay quá đột ngột, hoàn toàn vượt ra ngoài phạm vi có thể tưởng tượng của nàng.

"Buông"..Tang Chi quay đầu, đang muốn bảo Tuấn Thúc buông tay, lời chưa nói hết thì lại nuốt trở vào.Mắt phượng mê ly, tóc đen buông xuống, khuôn mặt đẹp đẽ của Phượng quân ở gần như thế này...đây là lần đầu tiên Tang Chi nhìn thấy.Lúc đó tiểu hồ ly chưa thành tinh, đã nghe thấy các cung nữ nói chuyện với nhau, trên Thiên cung này, các thượng tiên nếu không phải là ông già râu trắng thì là người đã có con giống như Thiên Hồ Đế quân, day chỉ có ngự sử phạm giới khí chất phi phạm, lạnh lùng nhưng không làm mất hòa khí, điềm đạm nhưng không làm mất đi nhan sắc, anh tuấn nhưng không làm mất đi sự nho nhã...

Khi đó, tiểu hồ ly chỉ nhún nhún tai, tựa vào lòng mẫu hậu tiếp tục làm nũng, không biết ngự sử phạm giới này rốt cuộc là người như thế nào.Vậy mà lúc này, hai người lại có cơ duyên gặp nhau, rồi biến thành quan hệ vương vớ như thế này. Tang Chi nghĩ mà đờ đẫn cả người, Tuấn Thúc hắng giọng một tiếng, kéo nàng trở về thực tại.

"Tang Chi"

"Hử?"

"Đã nhìn đủ chưa?"

"..."

"Nhìn đủ rồi, ta thả tay ra đây".

"..."

Tang Chi nghiêng rặng, chút lòng thiếu nữ vừa ập ù đã hoàn toàn tan biến, liền nắm chặt bàn tay để đẩy Tuấn Thúc ra. Nhưng cửa lại" cách" một tiếng rồi mở ra.

Đào thụ tinh Khế Lạc mắt nhắm mắt mở, tỏ vẻ khó xử, nói:" Hai vị đại nhân, thật sự không phải hạ quan không hiểu chuyện, chỉ là...chỉ là...Mệnh Cách Tinh Quân.."

Chưa dứt lời, Thất Thủy ở bên cạnh nước mắt rùng rùng, líu lưỡi:"Phượng quân, bọn con đi lâu như vậy rồi, sao ngài vẫn ôm công chúa Tang Chi? Không mời tay sao? Ừm..Hình như không đúng, đôi tư thế rồi."

Thất Thủy vẫn đang lăm bằm, Tang Chi đã lúng túng đến mức chẳng biết phải làm thế nào, liền đẩy Tuấn Thúc ra. Sau khi đứng vững, ném ánh mắt lạnh lùng về hướng Khế Lạc:"Mệnh Cách Tinh Quân sao rồi?" Mệnh Cách Tinh Quân lấy lửa đốt móng ngươi sao?"

Đào thụ tinh đáng chết này, giả vờ khó xử gì chứ? Đúng là vô tích sự! Cứ coi như có gấp gấp hơn nữa, nhưng dù gì cũng đủ thời gian gõ cửa chứ!

Đường hoàng xông vào như thế, rõ ràng là muốn nhìn thấy tiến triển ở trong phòng.

Tuấn Thúc xòe quạt, cũng tỏ vẻ chẳng xảy ra chuyện gì, bình thản nói: "Mệnh Cách Tinh Quân sao rồi?"

Lời vừa buông ra, Khế Lạc còn chưa kịp đáp, Mệnh Cách Tinh Quân đã lật đật xông vào phòng, thấy Tang Chi và Tuấn Thúc quả nhiên đều ở đây, liền vỗ đùi nói: "Xảy ra chuyện rồi, xảy ra chuyện lớn rồi! Hai người ..hai người vẫn còn ở đây mà tán tỉnh, tình tứ ư?"

Tang Chi: -_- ||| Ông mới tán tỉnh, tình tứ! Cả nhà ông đều tán tỉnh, tình tứ!

Tán tỉnh, tình tứ

Mệnh Cách Tinh Quân nói như vậy, nhưng thực sự không phải ông ta sai.

Vừa rồi Mệnh Cách Tinh quân vội vàng chạy đến trấn Bình Lạc, lại bị Khế Lạc và Thất Thủy một tiên, một yêu chặn ngoài cửa, không cho vào gặp Tuấn Thúc.

Ấp úng rất lâu, đào thụ tinh Khế Lạc mới nói: "Tinh Quân đừng trách, công chúa Tang Chi và Phượng quân đại nhân lúc này ..thật sự không thích hợp để tiếp khách. Ngài ..ngài đợi chút đi."

Mệnh Cách Tinh quân trong lòng nóng như lửa đốt, suýt nữa nhảy dựng lên: "Lửa cháy đến nơi rồi, còn đợi gì nữa! Các ngươi không đi báo tin, lão phu tự mình vào tìm Tuấn Thúc".

Thấy Mệnh Cách Tinh quân thật sự muốn vào trong, Thất Thủy phải vội vàng ôm lấy chân ngài: "Tinh Quân, ngài thật sự khôn thể vào. Phượng quân bây giờ, um,,," Thăng bé Thất Thủy suy nghĩ đến cảnh tượng vừa rồi, cẩn thận nói: "Phượng quân đang ôm công chúa Tang Chi, vừa rồi chúng con đi vào thông báo, bọn họ có vẻ rất không vui. Khế Lạc nói, những lúc như thế không được làm phiền."

Mệnh Cách Tinh quân nghe thấy vậy, mở to mắt, vừa rồi thăng bé Thất Thủy nói gì? Tuấn Thúc...Tuấn Thúc lại..

Phe phẩy cây phát trần, Mệnh Cách Tinh quân nói: "Ngươi có nhìn thấy rõ ràng không?"

"Sao lại không rõ? Không chỉ con mà Khế Lạc cũng nhìn thấy. Công chúa Tang Chi mặt đỏ bừng, thấy chúng con liền vùi đầu vào lòng Phượng quân. Khế Lạc nói, cho dù ngươi- yêu- tiên- thì lúc này cũng sẽ ngại ngùng, cho nên kéo con đi.

Dứt lời, Mệnh Cách Tinh quân đã bắt đầu phác họa ra cảnh tượng Tuấn Thúc và Tang Chi quần áo xộc xệch, nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế dài. Thấy Thất Thủy xông vào, tiểu công chúa Tang Chi vừa thẹn thùng vừa tức giận, trốn vào lồng ngực lỏng lẻo của Tuấn Thúc. Tuấn Thúc vừa che chắn cho tinh nhân, vừa tức giận quát người ngoài cửa rồi đi.

Chuyện này..chuyện này cũng quá không bình thường!

Tiểu công chúa Tang Chi mới hạ phạm được mấy ngày mà đã bị Tuấn Thúc làm hư rồi sao? Vậy cũng chẳng trách được...Lúc đó, Mệnh Cách Tinh quân đã không còn để ý được nhiều chuyện như vậy, nghĩ đến chuyện gặp trước mắt, vội giục Thất Thủy: "Vậy ngươi đến gọi cửa đi, cứ nói lão phu đến, có chuyện vô cùng nguy cấp tìm công chúa Tang Chi và ngài ấy, bảo ngài ấy bất luận thể nào bây giờ cũng phải ra ngoài gặp ta".

Thất Thủy nghe thấy vậy, xì mặt vẻ không vui: "Nhờ Phượng quân lại phát hỏa thì phải làm thế nào? Hắn chẳng muốn lại bị quạt của Phượng quân cốc vào đầu.

Khế Lạc mắt lóe sáng, cười khi nói: "Không sao! Không sao! Ta cùng ngươi đi gọi cửa".

Cho nên mới có việc Khế Lạc và Thất Thủy lại xông vào phòng, bên này thì Mệnh Cách Tinh quân thấy hai người đi mãi mà chẳng quay lại thì cũng chạy đến. Nhưng tiểu công chúa Tang Chi vẫn chưa biết nhờ sự "giúp đỡ" của hai kẻ dẫn độn Khế Lạc và Thất Thủy, Mệnh Cách Tinh quân đã hoàn toàn hiểu sai quan hệ của hai người, liền chống tay mạng sườn nói: "Mệnh Cách Tinh quân, ông không ngoan ngoãn ở Thiên cung, chạy đến đây làm gì?

Mệnh Cách Tinh quân và Tang Chi cũng có thể coi là quen thuộc, lược đi những lời chào hỏi lời thôi, dài dòng, nói thẳng: "Công chúa Tang Chi, lão phu đến là vì người!"

Tuấn Thúc sai Thất Thủy bưng trà, cười nói: "Chắc không phải là Vương mẫu nương nương phái Tinh Quân đến thăm công chúa Tang Chi chứ?"

Mệnh Cách Tinh quân nhấp ngụm trà, cũng coi là bình tĩnh lại một chút, lắc đầu nói: "Nếu là như vậy, lão phu hà tất phải lo lắng thế này! Công chúa Tang Chi, ta đến là muốn hỏi ngươi một câu. Mấy ngày trước, ở trấn Bình Lạc, có phải người đã làm chuyện gì trái với mệnh cách không?

Mệnh cách, tức là cách mà người phạm gọi là số mệnh. Trong tam giới, ngoài Ma ra, Nhân, Yêu. Tiên đều được sắp xếp rõ ràng trên sổ mệnh cách, khi nào sinh ra, khi nào mất đều có lý do, có chứng cứ, không thể xảy ra một chút sai sót. Trước khi tiểu hồ ly hạ phạm, phụ thân nàng nghìn vạn lần không yên tâm, nhưng không biết phải bắt đầu nói từ đâu, chỉ dạn dò một câu: "Sai lầm những tay vào chuyện của người phạm, nếu như làm cho mệnh cách của họ thay đổi thì sẽ bị trời đánh, sấm bô!"

Sau khi hạ phạm, Khế Lạc vẫn thường lăm bằm như vậy ở trước mặt Tang Chi, chính vì sợ tiểu công chúa trẻ người non dạ, mà vượt lời tri nửa bước. Thế là, cho dù Tang Chi có vô tâm như thế nhưng cũng biết cái gọi là "ý trời khó trái" là không thể kháng cự được.

Nhưng bây giờ Mệnh Cách Tinh quân đột nhiên hỏi thế này, Tang Chi vẫn ngỡ ngàng, nói: "Bản công chúa làm sao có thể?"

Tuần Thúc nhủ mày, cũng kinh ngạc dò hỏi Mệnh Cách Tinh quân: "Tinh Quân đã điều tra rõ ràng chưa?"

"Đúng vậy!" Tang Chi khoanh tay trước ngực, bĩu môi: "Mệnh Cách Tinh quân ngài có phải là già rồi nên hồ đồ rồi không, làm sao có thể đổ oan cho bản công chúa như thế này? Bản công chúa từ khi nhậm chức Thổ thần đến giờ, vẫn luôn làm đúng chức trách.." Tiểu hồ ly càng nói càng chột dạ, nhưng vẫn cắn răng nói lớn. Ủ, đúng! Chỉ cần ta không thừa nhận, xem ông có thể làm gì?

Nghĩ như vậy, nhưng Tang Chi chột dạ, lên nhìn Mệnh Cách Tinh quân một cái, au ngồi Mệnh Cách Tinh quân cũng đang nhìn nàng chăm chú. Tiểu hồ ly chạm phải ánh mắt ông ta, vội vàng nhìn sang chỗ khác.

Mệnh Cách Tinh quân thờ dài, không nói nữa mà móc sổ mệnh cách từ trong bụng ra. Sau khi niệm chú, sổ mệnh cách tự động mở, loạt soạt giờ đến trang giữa, rồi dừng lại.

Tinh Quân khua cây phát trần một cái, một giọng nói già nua truyền ra: "Cảnh A Quý, người trấn Bình Lạc, vào giờ Hợi ngày Hai mươi ba quý nguyệt, mắc đậu mùa mà chết, để lại một cô con gái ở phạm giới".

Tuần Thúc nghe thấy vậy thì neho mắt, rồi nghe thấy Khế Lạc nói: "Đây chẳng phải là Cảnh lão gia sao?"

Tang Chi cắn răng, lên đập Khế Lạc một cái. Đào thụ tình lại hoàn toàn không hay biết, kéo tay Tang Chi, nói tiếp: "Tang Chi đại nhân, người không nhớ à? Mấy ngày trước, con gái ông ta còn đến miếu Thổ thần hiếu kính với người, đáng lẽ là một con gà mái béo. Nói là tạ lễ..."

"Tạ lễ Thổ thần đã phù hộ cho cha bình an vô sự, vượt qua đại kiếp đậu mùa?" Tuần Thúc thuận theo lời của Khế Lạc, phỏng đoán. Nói xong, cuối cùng Khế Lạc cũng biết chuyện không bình thường rồi, ngừng lại một lát, rồi cúi đầu im thinh.

Tiểu hồ ly vẫn sống chết không chịu thừa nhận, trừng mắt, nói: "Đúng đấy, nó đến tạ lễ, cảm ơn ta đã phù hộ cho cha nó bình an. Nhưng mà ta chẳng làm gì cả! Làm sao ta biết được vì sao Cảnh lão gia mắc bệnh đậu mùa mà không chết",

Mệnh Cách Tinh quân nghe thất vậy, lắc đầu, rồi lại lật mấy trang sổ mệnh cách nữa. Khua cây phát trần một cái, lần này, sổ mệnh cách đứng thẳng, trực tiếp hóa ra cảnh tượng... Bên con đường tối om, Tang Chi im lặng không nói gì nhưng lên lút đánh đạo quang vây quanh Cảnh lão gia.

.....

Mệnh Cách Tinh quân vuốt vuốt râu, thu sổ mệnh cách lại, trầm giọng: "Công chúa Tang Chi, bây giờ người chịu nói chưa, đạo quang đó của người, rốt cuộc là phép thuật gì?"

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Họa Lớn Thấu Trời

Mệnh Cách Tinh quân trầm ngâm, Tang chi cắn chặt môi, cuối cùng... từ từ cúi đầu bấm ngón tay. Hôm đó vì chuyện chông vàng, và phượng hoàng cao ngạo làm ầm lên khiến nàng buồn bã, khó chịu, ra ngoài vừa khó nhìn thấy Cảnh Lạc ôm Cảnh lão gia sắp chết khóc lóc thảm thiết. Tang chi nhất thời động lòng, tiện tay đánh một đạo quang lên người ông ta, vì vậy mà giữ được tính mạng cho ông ta.

Tiểu hồ ly vẫn chậm rãi, thè lưỡi nói: "Chẳng phải chỉ là cứu một người phạm sao, có gì to tát chứ? Quan Âm Bồ Tát cứu rất nhiều người rồi, vậy bà ấy chẳng phải đã thay đổi mệnh cách của nhiều người hơn sao? Mệnh Cách Tinh quân ông vì sao không đi tìm bà ấy mà gây phiền phức? Thấy Thổ thần ta chức quan nhỏ, dễ ức hiếp có phải không?"

Thực ra, Tang Chi nói cũng không phải không có lý. Trong số chúng sinh, luôn có vài ba kẻ có tiền duyên như vậy. Vận khí tốt, nhìn thấy Bồ Tát hoặc tiên nữ, có thể sẽ được cứu, chưa từng nghe thấy nói vì trái thiên ý, mà lại đánh chết anh ta.

Cho dù không như vậy, cũng có những người phạm ăn nhầm cỏ tiên, quả tiên, sổ mệnh được hưởng trăm tuổi hoặc đắc đạo thăng thiên. Nếu thật sự chấp hành sổ mệnh cách đến từng chi tiết, những người này cũng bị coi như phạm thiên ý, vì sao lại chỉ gây phiền phức với Tang Chi thôi?

Thất Thủy nghe thấy vậy, cũng cảm thấy có lý, ngẩng đầu nói: "Đúng rồi, con còn nghe nói, năm ngoái Mệnh Cách Tinh quân ngài ở phạm giới đưa mấy con hồ đen sắp chết về, nếu tính toán, chẳng phải ngài cũng bị coi là vi phạm thiên quy rồi sao? "Mệnh Cách Tinh quân bị chọc đúng điểm yếu, ngỡ ngàng một hồi mới lắp bắp nói: "Lão phu...lão phu đây..."Mặt ông ta lúc xanh lúc trắng, lúc lâu sau mới giậm chân, nói: "Nếu thật sự chỉ là cứu Cảnh lão gia, kéo dài tuổi thọ của ông ta thêm mấy chục năm, lão phu cũng mất nhắm mắt mở cho qua, cần gì phải vội vàng hạ phạm tìm các người thế này?"

Tuần Thúc nhướn mày, trong lòng đã có tính toán: "Ý của Tinh Quân là...trong chuyện này còn có ẩn ý khác?"

Mệnh cách tinh quân thờ dài, ánh mắt phức tạp nhìn Tang Chi, gật gật đầu. Vốn dĩ Cảnh lão gia này chết hay không sống thật sự cũng chẳng phải vấn đề gì to tát, mấu chốt là ở Cảnh Lạc. Trên sổ mệnh cách có ghi, khi Cảnh Lạc mười hai tuổi, cha chết vì đậu mùa, sau khi Cảnh Lạc ngậm nước mắt mai táng cha, liền đến kinh thành sống nhờ người cô. Ai ngờ cô phụ ghét Cảnh Lạc phiền toái, liền nghĩ cách đem bán nó vào trong cung làm nô tỳ.

Chín năm sau, Cảnh Lạc lớn lên xinh đẹp, thanh mảnh, đã nghĩ ra đủ thủ đoạn để leo lên long sàng, lấy được lòng vua, cuối cùng trở thành gian phi, giết người can ngăn, bắt kẻ hèn mọn, làm nhân sinh điều đứng...

Tang Chi nghe thấy vậy thì dần mặt ra. Nghĩ đến khuôn mặt thuần phát của Cảnh Lạc, còn cả việc nó giết gà mái để hiểu kính với mình, dù thế nào cũng không thấy liên quan tới hai chữ “gian phi”. Lắc lắc đầu, Tang Chi trừng mắt, nói: “Đây là sổ mệnh cách dở hơi gì vậy? Chỉ nói linh tinh! Cảnh Lạc đáng yêu như vậy, nói nó đi làm gian phi gì chứ! Ở lại trấn Bình Lạc chẳng phải rất tốt sao?”

Đối với chuyện cứu Cảnh lão gia, tiểu hồ ly vốn vẫn thấp thòm bất an vì đã làm thay đổi mệnh cách của người khác, bây giờ biết được chân tướng, trái lại càng thấy yên tâm vì cảm thấy mình không làm sai. “Ta cứu sống Cảnh lão gia, Cảnh Lạc sẽ không phải tiến cung, càng không cần làm gian phi. Mấy năm nữa, bách tính cũng an cư lạc nghiệp, không phải sống một cuộc sống điều đứng như ông nói, há chẳng phải rất tốt sao? Bản công chúa đơn giản chỉ là làm được một chuyện tốt!”

Dứt lời, Khế Lạc từ trước vẫn luôn im lặng, bỗng đưa tay lên xoa cằm: “Nếu ta nhớ không nhầm, tám năm sau là ngày Hộ Mạch Long thần thay đổi luân phiên.”

Câu nói này làm cả tiên, yêu có mặt đều không nói nữa.

Hộ Mạch Long thần là thần hộ mệnh của quân vương dưới phàm trần. Mỗi khi đến kỳ Hộ Mạch Long thần thay đổi, tức là lúc ở phàm giới thay đổi triều đại. Câu nói của Khế Lạc như nhắc nhở mọi người, gian phi Cảnh Lạc hình như có quan hệ vô cùng mật thiết với việc thay đổi triều đại.

Mệnh Cách Tinh quân vuốt râu, ngẩng đầu nói: “Đúng là như vậy. Tám năm sau, Cảnh phi lấy yêu ngôn lừa mọi người, mê hoặc quân chủ, khiến trời giận, người oán. Khi đó, quần hùng nổi lên, sẽ lật đổ hoàng đế hiện tại”

Thất Thủy chớp mắt: “Nói như vậy, nếu không có Cảnh Lạc gian phi thì sẽ không có người tạo phản, đến khi đó...”

“Đến khi đó thì tất cả sẽ rối loạn!” Mệnh Cách Tinh quân nghĩ đến những khả năng có thể xảy ra, lo đến mức giậm chân liên tục. “Loạn thế xuất anh hùng. Tám năm sau, người lãnh đạo người dân khởi nghĩa có lẽ vẫn đang trông trọt, nuôi gà. Nhân vật trí dũng, kiệt xuất vốn đứng lên lãnh đạo binh mã, đập bằng kinh thành cũng có khả năng đã bỏ võ theo văn. Còn tân hoàng đế, chưa biết chừng, lúc còn đang quán tá lót đã bị người ta giết hại... Chuyện này...”

Tang Chi nhìn Mệnh Cách Tinh quân, rồi lại nhìn Tuấn Thúc không biết lúc này đang nghĩ gì, liu lười nói: “Nói như vậy, ta gây ra họa lớn rồi?”

----Gặp rắc rối---

Tuấn Thúc nói hết nước hết cái, bảo đảm trong mười ngày sẽ giải quyết chuyện này ổn thỏa mới khuyen được Mệnh Cách Tinh quân đến căn phòng phía tây nghỉ ngơi trước. Thất Thủy tiễn Mệnh Cách Tinh quân rồi quay lại, liền nghe thấy trong phòng ồn ào, náo loạn.

Tiểu công chúa Tang Chi không biết lại bị kích động thế nào, tai và đuôi hồ ly đều thò ra ngoài, đang tức đến mức xi khói trên đỉnh đầu, giậm chân trước mặt Tuấn Phúc: “Ngươi nói mau! Vừa rồi ngươi nói với Mệnh Cách Tinh quân, trong vòng mười ngày nhất định giải quyết chuyện này ổn thỏa, rốt cuộc giải quyết như thế nào chứ? Có phải ngươi đã có mưu kế gì rồi không?”

Tuấn Thúc mắt sáng long lanh, khôe miệng hơi cong lên: “Công chúa Tang Chi bây giờ cũng biết sốt ruột rồi sao? Vậy lúc cứu người sao không nghĩ đến cục diện ngày hôm nay? ‘Rõ ràng là đang chế nhạo nhưng lại cố làm ra vẻ thâm trầm, thờ dài. ‘Sớm biết có ngày hôm nay, lúc đầu hà tất phải như vậy?’”

Tang Chi tức giận nghiến răng ken két, nhưng nghĩ đến thân phận đang phải cầu cạnh người ta, vẫn giữ khuôn mặt dễ coi, nói lời dễ nghe: “Là... là ta quá kích động nên mới xảy ra những chuyện này. Cho nên bây giờ mới mời Phụng quân đại nhân ngài cùng thương lượng đối sách mà?”

“Đúng, đúng!” Khế Lạc nói đỡ. “Tục ngữ nói, một cây làm chẳng nên non, ba cây chụm lại nên hòn núi cao.”

“Thảo luận?” Tuấn Thúc nhướn mày, nở nụ cười. “Là thảo luận bản lĩnh bắt gà sao?”

“Ngươi!” Dù là đồ ngốc cũng có thể nghe ra Tuấn Thúc đang cười nhạo mình, tiểu hồ ly liền nghiến răng, chỉ muốn lao đến cắn chết Tuấn Thúc. “Phụng hoàng chết tiệt, phụng hoàng thói tha ngươi đừng vội đắc ý, cứ coi như không có ngươi, bản công chúa vẫn có thể giải quyết chuyện này ổn thỏa! Khế Lạc, chúng ta đi!”

Dứt lời, tiểu hồ ly hùng hổ xông ra cửa. Thanh Ngõ cư này thật sự là lần nào đến cũng bực mình. Lần sau có giết hấn ta, nàng cũng không bao giờ đến nữa!

Bên này, Khế Lạc ngốc nghếch đứng đơ tại chỗ, thấy tiểu hồ ly đã đi xa mới phản ứng lại được, vừa hét gọi vừa đuổi theo ra cửa: “Tang Chi đại nhân, đợi tôi với...”

Thấy một tiên, một yêu đi rồi, Tuấn Thúc mới bóp bóp huyết thái dương vốn đã căng lên, thờ “phù” một cái, mặt lộ vẻ khó coi.

Thất Thủy thấy lạ, hỏi : “ Phụng quân, người làm sao vậy?”

Tuấn Thúc lắc đầu, nói : “ Đi lấy trà cho ta .”

Bích Nữ từ trong tường hiện thân, trên khuôn mặt là vẻ cười trên sự đau khổ của người khác : “ Tuấn Thúc, chẳng phải ngươi trêu đùa tiểu hồ ly rất vui vẻ sao? Thờ dài cái gì .”

Tuấn Thúc lườm Bích Nữ một cái, chỉ hận không thể lôi nàng ta ra khỏi tường, đập cho một trận. Thất Thủy nghe thấy vậy, lật đật đi rót trà, thấy sắc mặt Phụng quân đã bình thường trở lại, gãi đầu nói : “ Ừm. . .Phụng quân, trước đây người thường dạy con, nữ tử mạnh hơn hồ, bảo con không được vướng vào, phải kính nhi viễn chi. Nhưng con thấy hình như người rất thích công chúa Tang Chi, luôn trêu đùa công chúa, khiến công chúa tức đến giậm chân, như vậy vui lắm sao? Cứ nói cho công chúa kẻ sách của người cũng được mà !.

Một câu nói khiến Tuấn Thúc khóc dở, mếu dở, dùng tay cốc cốc lên trán Thất Thủy, cười giận dữ : “ Ngươi thì hiểu cái gì chứ ?” Hơn nữa, kẻ sách trong thời hạn mười ngày gì đó làm gì có. Phụng quân ta phải nói với Tang Chi thế nào đây? Chồng trán thờ dài, Tuấn Thúc lần đầu tiên hoài nghi, lừa Tang Chi đến làm Thổ thần ở trấn Bình Lạc rốt cuộc là đúng hay sai?

Vốn dĩ chỉ là muốn trả thù nhất căn năm đó, bản thân mình đến trấn Bình Lạc cũng vì muốn xem tiểu hồ ly bận tới bận lui, rồi sau khi gây chuyện chẳng biết bám víu vào đâu. . . Nhưng với tình trạng bây giờ. . . thì lại Tang Chi đi gây họa khắp nơi, sau khi làm cho gà bay chó chạy, lại để hắn đến thu dọn đồng đồ nát.

Bích Nữ âm mưu xảo quyết, cười vẻ không vui : “ Ôi, ôi! Không ngờ tiểu phụng hoàng của chúng ta cũng có ngày phải hối hận : “ Nói xong, nàng liền nhanh nhẹn trốn xích hóa, chỉ nghe thấy Tuấn Thúc lạnh lùng nói : “ Nếu ngươi còn tùy tiện độc nỗi lòng ta, ta sẽ thiếu chết ngươi!”

Thất Thủy cũng đã sớm quen với việc Bích Nữ độc mồm độc miệng, vẫn bám lấy câu hỏi vừa rồi không buông : “ Phụng quân, vậy rốt cuộc kẻ sách của người là gì?”

Bích Nữ nói : “ Hắn nào có kẻ sách gì, chẳng qua là kéo dài thời gian thôi.”

Thất Thủy nghe thấy vậy, liền kinh ngạc : “ Nói như vậy, Phụng quân, thực sự ngươi. . .”

“ Ừm, đúng vậy, thực sự chỉ là kéo dài thời gian thôi.” Tuấn Thúc ngưng lại, đôi mắt xanh thẫm giống như bị sương mù che phủ : “ Mệnh Cách Tinh quân chắc là vừa mới phát hiện chuyện này liền đến đây. Cũng coi như ông ta nể tình cũ, không trực tiếp đi nói với Vương Mẫu nương nương. Nhưng nhiều nhất ta cũng chỉ có thể kéo dài được mười ngày, qua mười ngày, không giữ được Tinh Quân nữa, phải đi tấu với Ngọc Đế và Vương Mẫu nương nương .”

Thất Thủy chớp mắt : “ Phụng quân, con không hiểu, Vương Mẫu nương nương chẳng phải là di mẫu của công chúa Tang Chi sao? Chuyện này nói với bà ấy, rồi giao cho bà ấy xử lý chẳng phải tốt hơn sao? Chưa biết chừng, bà ấy nể mặt công chúa Họa Thường mà tha cho công chúa Tang Chi một lần?”

Bích Nữ thờ dài : “ Nếu thật sự là như vậy, Mệnh Cách Tinh quân việc gì phải nghìn dặm xa xôi chạy đến đây? Người phạm có câu, muốn gỡ chuông cần người buộc chuông, số mệnh cách này lại chẳng phải thử Vương Mẫu và Ngọc Đế có thể không chế được. Mệnh số của tiên tộc cũng được ghi trong đó, không ai có thể thay đổi, nếu ai cố tình thay đổi, tất sẽ xảy ra tai họa.”

Vừa nói xong, ngữ điệu của Bích Nữ lại chuyển sang vui mừng, thoải mái : “ Nhưng mà Tuấn Thúc ngươi sốt ruột cái gì? Tiểu hồ ly phạm lỗi, sắp gây họa lớn, có phải ngươi đau lòng rồi không?”

Nghe thấy lời này, Tuấn Thúc nhếch môi, cười nặng nề : “ Thất Thủy!”

“ Dạ?”

“ Đi lấy lửa.”

“ Làm gì ạ?”

“ Một mồi lửa, thiêu cả căn nhà và bức tường này cho ta!”..

Ở Thanh Ngô cư, tiếng cười không dứt. Mấy người đang cãi nhau lại không hay biết gì, lúc đó, Tang Chi và Khế Lạc đang bí mật lên kế hoạch. . .

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14: Số Mệnh Cách

Ở miếu Thổ thần, Tang Chi với cặp mắt trong suốt đang nhìn chăm chăm vào hũ rượu trên bàn, bĩu môi : “ Đây là gì?”

Chính là lúc này, tiểu hồ ly bị phượng hoàng cao ngạo làm nằng tức đến mức thất khiếu xì khói, quay về miếu Thổ Thần, đang nghiêng răng, giậm chân thì thấy đào thụ tinh Khế Lạc lật đặt ôm hũ rượu này đến, còn vỗ ngực đảm bảo, cứ coi như không có Tuấn Thúc giúp đỡ, tự mình cũng có thể giải quyết chuyện số mệnh cách.

Từ trước đến nay, tiểu hồ ly chẳng bao giờ hy vọng vào tên đào thụ tinh này, liền khoanh tay trước ngực, đi vòng quang hũ rượu, khịt mũi, nói : “ Không phải ngươi muốn ta đi tìm Mệnh Cách Tinh quân uống rượu chứ?”

“Đừng, chính là uống rượu!” Khế Lạc xoa xoa tay về vừa hưng phấn vừa căng thẳng, cười gian, xán đến bên Tang Chi, khẽ nói : “ Công chúa, người nghĩ xem, tuy nói thiên mệnh khó trái, nhưng người phạm cũng có câu nói : “ Thực năng vô quá”, số thiên mệnh này nghìn năm, vạn năm làm sao mà không có chút sai sót nào chứ?”

Tang Chi im lặng, nhướn mày ý nói đào thụ tinh tiếp tục. Khế Lạc nói : “ Theo như ta thấy, thực ra Cảnh Lạc có làm gian phi hay không chẳng phải việc quan trọng, nó chỉ là một người phạm hèn mọn, mệnh số bị đổi cũng đã đổi rồi. Mệnh Cách Tinh quân chẳng qua lo lắng là vì chuyện thay đổi triều đại của tám năm sau, và cả... số mệnh của những người cầm đầu kia.”

Tiểu hồ ly nửa hiểu nửa không, híp mắt lại, xoa xoa cằm : “ Ý ngươi là... đã sai thì cho sai luôn, xóa mệnh số ban đầu của Cảnh Lạc, cứ để nó sống ở trấn Bình Lạc đến hết đời?”

“Đúng!” Con mắt nhỏ của Khế Lạc sáng lên, hần xán đến bên tiểu hồ ly, tiếp tục : “ Vấn đề bây giờ là, chẳng qua chỉ là thiếu một gian phi để mê hoặc quân chủ, nếu chúng ta có thể thêm một nét bút trong mệnh số của một người phạm khác để họ thay thế Cảnh Lạc nhập cung tranh sủng...”

Tang Chi nghe đến đây, trong lòng thầm kêu : “ Không được”, đang suy nghĩ xem vấn đề là ở đâu, quả nhiên kẻ mê tiền đào thụ tinh đã cười ngốc nghếch, đẩy đẩy hũ rượu về phía mình, giờ nắm ngón tay, trong lòng thầm kêu “không được”, đang suy nghĩ xem vấn đề là ở đâu, quả nhiên kẻ mê tiền đào thụ tinh đã cười ngốc nghếch, đẩy đẩy hũ rượu về phía mình, giờ nắm ngón tay nói : “ Nhà ta tự ù “Một ngum say”, mua bán sòng phẳng, năm lạng bạc!”

Tang Chi ôm trán. Đào thụ tinh, ngươi không thể đổi sang kiểu dáng khác sao?

Khế Lạc vẫn thao thao bất tuyệt : “ Công chúa, ngươi đừng xem thường bình rượu này của ta. Nó là rượu hoa đào từ thời ông nội của ông nội ta truyền lại. Cha ta nói, năm đó lão tổ tông vì bảo vệ lợi ích của gia tộc đã chôn rượu hoa đào xuống hầm sâu rồi niệm thần chú... Phạm là nhân, yêu, tiên uống loại rượu này vào, trong vòng nửa thời thần sẽ đều như con rối bị người hạ chủ chống chế ý thức. Nếu không phải việc cấp bách, ta cũng không lấy ra để bán rẻ đầu.

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, không còn sức nói lại nữa, nhìn hũ rượu trên bàn rồi lại nhìn Khế Lạc đáng bị ăn đánh, thở dài nói : “ Đây chắc là hy vọng cuối cùng nhỉ?”

“Đúng vậy!” Khế Lạc nghe thấy vậy, biết cuộc mua bán đã được đàm phán thành công, lại lật đặt ôm hũ rượu ra ngoài trước, rồi ở bên ngoài kêu la : “ Vậy tôi đến chỗ Mệnh Cách Tinh quân trước đây, ngươi cũng mau đi đi”. Nói xong, quả thật hần đi về phía căn phòng phía tây gặp Mệnh Cách Tinh quân.

Tang Chi thấy vậy, vừa lắc đầu vừa đi ra cửa, nhưng đột nhiên nghe thấy phía sau hình như có tiếng kêu gấp gáp, như có như không : “ Đừng đi!”

Tiểu hồ ly dừng đứng lông, quay đầu nhìn, chẳng thấy bóng dáng ai. Nhưng vừa rồi, giọng nói rõ ràng từ... Tang Chi vô thức nhìn về phía đông, nơi phát ra tiếng nói, trên bàn, ngoài chậu hoa lan di mẫu tặng thì chẳng còn thứ gì khác nữa.

“Lẽ nào ta nghe nhầm? “ Tang Chi thề lười, quay người muốn đi, lại nghe thấy giọng nữ nhân mềm yếu: “Tang Chi, không được đi!”

Tiểu hồ ly lúc này đến da đầu cũng tê dại rồi, vô cảm quay đầu lại, xác định chắc chắn trong phòng không có người, thì môi bỗng run run, gọi lớn một tiếng: “ Mẹ ơi !” rồi rút nước mắt chạy xa. Chẳng lẽ miếu Thổ thần cũ kỹ quá cho nên có ma quỷ?

Đội Tang Chi chạy xa, hoa lan kia mới tỏa lục quang lóa mắt. Trong chốc lát, một nữ nhân có khuôn mặt xinh đẹp thong thả đứng trong phòng, chỉ là, biểu cảm lo lắng của nàng ta nhìn có vẻ thực sự không tốt...

---Lục quang---

Ở căn phòng phía tây, Mệnh Cách Tinh quân vẫn chưa uống rượu, thất Tang Chi đỏ mặt xông vào phòng thì chẳng hiểu gì, nói : Công chúa Tang Chi, đây là ...”

Chưa dứt lời, đã thấy Tang Chi khóc thút thít, tức tưởi nói: “ Tinh Quân, ta biết lần này ta gây ra tội lớn, ngài và Phượng quân cũng không giúp được ta nữa, chuyện này sớm muộn đi mẫu và phụ thân ta cũng biết.”

Mệnh Cách Tinh quân ngo ngắc thờ dài nói : Công chúa chớ lo lắng, có lẽ Phượng quân có cách.

Tiểu hồ ly nước mắt lưng tròng, lắc đầu khóc rất thảm thiết : “Việc đã đến nước này... ta không muốn làm liên lụy đến bất cứ người nào. Tâm lý của ngài và Phụng ngữ đại nhân, ta xin nhận. Nhưng ta đã quyết, ngày mai sẽ theo ngài quay về Thiên cung, đến chỗ đi mầu nhận tội.”

Nghe thấy vậy, Mệnh Cách Tinh quân bất ngờ, ngài ta chưa từng nghĩ tiểu hồ ly lại hiểu biết, đại nghĩa đến vậy. Đúng là làm Thổ thần mấy ngày mà đã tiên bộ vượt bậc. Tuy có chút tiếc nuối nhưng nghe thấy vậy, tức là chuyện này tạm thời có kết quả rồi, cũng coi như hạ được tảng đá lớn trong lòng xuống. Đang muốn an ủi vài câu, Tang Chi liền bất ngờ quỳ xuống, dập đầu...

Một mình ta gây chuyện thì một mình ta chịu tội. Tang Chi không muốn cầu xin, nhưng nghĩ đến thân phận chủ tớ trong một thời gian ngắn với Khế Lạc, vẫn xin Mệnh Cách Tinh quân ngày mai ở trước mặt di mầu nói tốt cho hắn, cứ nói chuyện này không liên quan gì tới Khế Lạc, xin di mầu bỏ qua cho hắn, đừng lộ da, nhò gốc hắn.

Tang Chi quỳ như thế này, Mệnh Cách Tinh quân nào dám nhận, cũng vội vàng cúi xuống nói : Công chúa, người đừng như vậy, cứ...cứ đứng dậy rồi nói.

Tiểu hồ ly khóc đến mức nước mắt giàn giụa : “ Tinh Quân không đồng ý, ta quyết không đứng dậy!”

“ Lão phu đồng ý, đồng ý!”

Tang Chi cắn răng, ôm hũ rượu, nói : Lời lẽ chẳng có gì làm chứng, đây là rượu hoa đào mà Khế Lạc tự ủ, vốn là hần tặng cho ta, nếu Tinh Quân ngài đồng ý rồi thì hãy uống một bát, cũng coi như là nhận tình của hắn.

Mệnh Cách Tinh quân nào dám chậm trễ, nghe thấy vậy liền đón lấy hũ rượu từ tay Tang Chi, nuốt ừng ực mấy ngụm lớn, rồi đặt cái hũ xuống, cất bước đến đỡ Tang Chi dậy. Nhưng Mệnh Cách Tinh quân bỗng cảm thấy hoa mắt, chóng mặt, lắc lắc đầu, càng cảm thấy mờ mịt hơn, chống tay xuống bàn, quay đầu lại, trong con choáng váng thì thấy Tang Chi lau nước mắt, mặt đầy vẻ sầu xa, khỏe miệng nở nụ cười gian xảo, đứng dậy, vỗ tay bồm bộp, nói : “ Tinh Quân ông không thể trách ai, bản công chúa vừa rồi đã quý trước ông, đã xin lỗi ông rồi.”

“Người...” Mệnh Cách Tinh quân chỉ chỉ vào tiểu hồ ly, không nói hết câu thì đã đổ gục xuống đất. Tang Chi thấy vậy liền nhìn trái ngó phải, sau khi chắc chắn Mệnh Cách Tinh quân thực sự đã hôn mê, mới háng giọng nói : Khế Lạc, sao còn chưa vào ?

Lời vừa buông ra, cửa liền tự động mở, đào thụ tinh mặt mũi gian xảo lẩn vào trong gọi : Công Chúa!

Tang Chi đá đá Mệnh Cách Tinh quân, thấy đối phương vẫn không có phản ứng, liền thờ phào nói : Tinh Quân, người chó giận, nếu không phải bị ép đến đường cùng, ta cũng không muốn kéo người xuống nước đâu.

Khế Lạc nói : Công chúa, phải nhanh lên, nửa thời thần trôi qua rất nhanh. Nhân lúc này sửa sổ mệnh cách, nếu sự việc vỡ lở thì cũng là Mệnh Cách Tinh quân vi phạm thiên mệnh, chẳng có cách nào để tra ra hai chúng ta.

Tiểu hồ ly đảo đảo đôi mắt trong, sáng, tiếc nuối “ừm” một tiếng, rồi lúi sang một bên nhìn Khế Lạc làm phép. Đào thụ tinh nhắm mắt, lăm bắm một hồi, thấy Mệnh Cách Tinh quân tự nhiên mở mắt ngồi dậy, chỉ là đôi mắt mơ màng như không tập trung.

Tang Chi hiểu kỳ, dùng tay khua khua trước mặt Mệnh Cách Tinh quân, nhưng thấy mặt ông ta không chút biểu cảm, giống như không có ý thức.

Khế Lạc nói : “Mệnh Cách Tinh quân, đắc tội rồi!” Nói xong, hắn xòe bàn tay, bỗng một trận đồ bát quái nổi lên, lúc đầu là một đường sáng xám nhạt, cùng với lời niệm chú của Khế Lạc, trận quang càng lúc càng sáng, chói đến mức chẳng mở mắt ra. Lúc này Khế Lạc mới hét lớn một tiếng : “Mở!”

Thuận thể đưa tay đánh lên trán Mệnh Cách Tinh quân. Bị trúng đòn, Mệnh Cách Tinh quân như có cảm ứng, nhưng đáng vẻ ngo ngắc. Lúc này, Tang Chi lại nhìn khuôn mặt trắng bạch của Mệnh Cách Tinh quân, trong mắt đã in hình của trận phủ bát quái vừa rồi.

Khế Lạc nói : Công chúa, khi trận phủ này mất đi, Tinh Quân sẽ tỉnh lại. Bây giờ muốn dặn dò gì thì làm nhanh đi.

Tang Chi gật đầu, nghiêm giọng nói : “Tinh Quân, bây giờ chúng tôi muốn mời ngài tìm một đứa bé gái có mệnh số giống với Cảnh Lạc, đổi mệnh số của nó, để nó thay thế Cảnh Lạc tiến cung, làm gian phi.”

Nói xong Mệnh Cách Tinh quân hơi ngừng lại, nhưng vẫn lấy sổ mệnh cách ở trong túi ra, khua khua cây phát trần, nhắm đọc một hồi, sổ mệnh cách mở ra.

Tang Chi và Khế Lạc nhìn nhau, cùng nín thở, giống như chỉ cần thở sâu một cái sẽ đánh thức Mệnh Cách Tinh quân. Mệnh Cách Tinh quân hợp ngón trỏ và ngón giữa lại, dựng đứng trước mặt rồi niệm chú, liền thấy sổ mệnh cách loạt xoạt mở ra, giống như đang tìm một người phạm có sổ mệnh giống của Cảnh Lạc.

Sổ mệnh cách giờ đến một trang nào đó rồi dừng lại. Tang Chi nuốt nước miếng, lấy can đảm xán đến phía trước xem. Sổ mệnh cách lóe lên ánh sáng vàng, vẫn tự giống như Vô tự thiên thư hiện trên sách, từng dòng chảy xuống, rồi có một giọng nam thấp trầm từ trong sách truyền ra : “Trần Từ Phương, tuổi mười hai, người Tinh Phương. Người này có thể thay Cảnh Lạc nhập cung không?”

Tiểu hồ ly mắt rất trong, nhìn Mệnh Cách Tinh quân vẫn ngồi trơ như tượng, hạ quyết tâm, nghiêng răng nói : “Được !”

Dứt lời, từ trong sổ mệnh cách vang lên một tiếng “choang” cực lớn, giống như tiếng binh đao va vào nhau lạnh lẽo. Trong chớp mắt, ánh hồng quang rực rỡ đến chói mắt, giọng nam nặng nề truyền ra : “Thanh Khâu kim hồ Tang Chi, mưu đồ tự đổi mệnh số, vi phạm thiên quy, đáng chịu tội gì?”

Tang Chi nghe xong, còn chưa kịp phản ứng đã cảm thấy lồng ngực nóng lên, phụt nồn ra một ngụm máu tươi, người đã bay ra đến cửa. Tiếng thét kinh hãi của Khê Lạc và tiếng nổ như muốn chọc thủng màng nhĩ xuyên qua tai. Tang Chi bị ngã thảm hại, lúc ngẩng lên thì thấy từ ánh hồng quang trong sổ mệnh cách, hai người đi ra.

Trên người mặc giáp bạc, tay cầm vũ khí, lông mày dựng ngược, hung thần ác sát, trông còn hung ác hơn Thiên Lô ở Điện Mẫu cả nghìn vạn lần. Trong lúc đang do dự, chỉ nghe thấy người trong đó nói: “Tang Chi phạm tội thiên tru, hôm nay ở tại đây sẽ đánh ngươi về nguyên hình!”.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Phụng Hoàng Khấp Khuyết

Tang Chi trốn vào bụi cỏ, cánh tay chống thân người, vô thức lùi lại phía sau.

Đối mặt với hai kẻ trông có vẻ rất hung dữ, trong chốc lát, tiểu hồ ly kinh hãi, chỉ thấy hai người này thân hình cao lớn, mắt như điểm son, tóc như cái kích, mặt đen như đất nồi, râu đầy cằm, mặt giáp bạc nặng như núi, khi cất bước đi mặt đất khẽ rung động. Một người tay cầm bút lông, một người giữ sổ sách, rõ ràng là hai thứ chẳng có chút lực sát thương nào, nhưng Tang Chi nhìn thấy thì run rẩy, cảm giác lạnh lẽo truyền thẳng từ lòng bàn chân lên đến ngực.

Tiểu hồ ly nắm chặt tay, tính toán đến việc chạy trốn, nhưng đầu như cháo đặc, không thể tư duy. Giữa lúc chớp vạng sấm nổ, trong phòng lại truyền đến tiếng hô của đào thụ tinh, rồi thấy cậu ta chạy thẳng ra khỏi phòng, quỳ xuống trước Tang Chi, nói: “ Hai...hai vị đại nhân, kẻ hèn này có mắt mà không thấy Thái Sơn, không nhận ra hai vị đại nhân. Nhưng...nhưng Tang Chi, công chúa...không thể giết !Không thể giết !”

Khê Lạc sớm đã bị hai người trước mặt uy hiếp làm hồn bay phách tán, lời nói cũng lấp bắp, lộn xộn, may mà lúc này, hắn vẫn có gan chạy đến bảo vệ Tang Chi. Hoạn nạn mới thấy chân tình, trong chốc lát tiểu hồ ly cũng bị làm cho cảm động, tóm cánh tay của đào thụ tinh, muốn nói: Nếu hôm nay ta thật sự chết ở đây cũng tuyệt đối không trách người, nhưng lời còn chưa nói ra thì đã thấy đào thụ tinh gãi đầu, nói: “Thật sự không thể giết, công chúa...công chúa... còn thiếu ta năm lạng bạc chưa trả !”

Tang Chi :

Hai vị đại nhân, trước khi giết ta, hãy đánh chết tên đào thụ tinh vô lương tâm này trước đi !

Bên này, Cháp Bi Phán quan hình như cũng chẳng có chút hứng thú với chuyện đòi nợ của đào thụ tinh, liền vung bút, mực đen hiện ra giữa không trung, khi thế cuộn cuộn đem đến gần người, không hiểu làm sao mà mực nước cũng có thể làm người ta bị thương. Đang mắc nghẹn không biết nói gì, phán quan mặt không chút biểu cảm đã ngừng đầu nói: “Bất luận là ai, thân phận thế nào, người có ý đồ thay đổi số mệnh cách đều phải chết !”

Vừa dứt lời, mực nước đã tuôn ra như dải lụa, cuộn cuộn tiến về phía Tang Chi. Tiểu hồ ly tự biết không tránh được, chỉ biết nhắm mắt chờ đợi cơn đau đón đến phá tim phá phổi sắp ập đến. Nhưng chờ mãi cũng chẳng thấy gì, Tang Chi hơi hé mắt, thất kinh...

Trước mặt mình có một màn sương mỏng màu xanh che chắn, đang gắng sức chống chọi với Cháp Bi Phán quan. Tang Chi kinh hãi ngẩng ra, nhân lúc này hiện nguyên hình, đang lo đến mức muốn hét gọi mẫu hậu lại nghe thấy bên cạnh đột nhiên truyền đến giọng nữ nhân lúc trước, chỉ một từ ngắn gọn nhưng dứt khoát: “Chạy !”

Từ này thoát cái đã lấp đầy đầu óc vốn đang trống rỗng của Tang Chi, tiểu hồ ly lật người, gắng sức chạy về phía trước. Ai ngờ mới chạy được hai, ba bước, một giọt mực đen lớn lại đánh xuống. Tang Chi nhanh tay nhanh mắt, cuộn đuôi tránh sang một bên, liền thấy thảm cỏ vừa rồi vẫn xanh tốt giờ đã đen sì một mảng, hóa ra là một chiếc động sâu không đáy.

Tang Chi vừa quay đầu, thấy màn sương xanh che chắn cho mình lúc trước đã không còn nữa, thậm chí hiểu ra nó đã bại trận rồi, càng hoảng loạn tìm đường chạy. Tiểu hồ ly nghĩ mãi, chỉ biết là hết rồi, thế là hết rồi, lẽ nào hôm nay mình thật sự phải chết ở đây ?

Đang điên cuồng chạy trốn, Tang Chi liền cảm thấy phía sau hơi thít lại, đúng lúc ruột gan đang rối bời lại được ai đó ôm vào lòng. Hương hoa thoang thoang, Tang Chi cào cào móng vuốt hồ ly, có chút an lòng, ngược nhìn lên, mặt như quan ngọc, môi hồng, răng trắng, không phải phụng hoàng cao ngạo thì là ai?

Chẳng trách người hắn thơm như vậy !

Tiểu hồ ly xù lông, vừa bái phục bản thân mình vào lúc này mà còn có tâm trạng chửi phụng hoàng thối tha, vừa như tìm được cứu tinh, liền giữ chặt Tuấn Thúc không buông. Lúc này, Tuấn Thúc sắc mặt tối sầm, đầy vẻ nghiêm túc. Tang Chi đang định mở miệng, liền thấy vô số những tờ giấy bay bay như hoa tuyết, nàng vừa ném qua sự lợi hại của dịch mực, liền kinh hãi kêu “ cẩn thận” thì đã muộn, trang giấy đã rơi lên đỉnh đầu Tuấn Thúc.

Tiểu hồ ly nhắm mắt không dám nhìn, toàn thân co rúm, run rẩy, nhưng rất lâu sau, bên tai vẫn không thấy truyền đến tiếng rên rỉ của Tuấn Thúc, hé mắt nhìn, hóa ra trang giấy rơi xuống cách đầu phượng hoàng cao ngạo nửa thước thì tự động hóa thành bột, biến mất không thấy tăm hơi.

Tang Chi nhìn tiếp, hóa ra phượng hoàng cao ngạo đã tạo ra kết giới bảo vệ mình. Bên này, Chấp Bi Phán quan, Mệnh Bạc Thượng quân thấy Tuấn Thúc cũng không vội vã, giọng nói đầy vẻ tức giận : “ Hồ ly này phạm tội tày trời, người khác chớ có nhúng tay vào !”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc cười nhạt, vẻ mặt không chút căng thẳng, khinh bỉ liếc hai người kia một cái, nói : “Ta cứ muốn nhúng tay, thì sao chứ ?”

Nói xong, mọi người đều ngẩn ra. Chấp Bi Phán quan và Mệnh Bạc Thượng quân chẳng nhiều lời nữa, nhấc chân bước đến. Tang Chi sợ đến mức run rẩy, móng vuốt đang muốn ôm chặt lấy Tuấn Thúc đuổi ra, liền bị Tuấn Thúc xách lên, lừ mắt, nói : “Đợi một chút rồi ta sẽ tính sổ với ngươi !”

Nói xong liền ném tiểu hồ ly ra sau làm nằng kêu rống lên, nhưng vừa khéo rơi đúng xuống bụng Khế Lạc. Đào thụ tinh khóc : “Công chúa à, lần này là...là ta hại người rồi, hu hu hu !”

Tiểu hồ ly nhảy xuống khỏi người Khế Lạc, kim quang lóe sáng hóa thành hình người, giậm chân nói : “Ngươi cũng biết đã hại ta rồi sao ? Đợi khi nào quay về ta sẽ tính sổ với ngươi !”

Khỏe miệng Khế Lạc co giật, buồn rầu nhưng vẫn nghĩ đến ngân lượng : “Được, kẻ hèn này nguyện để cho công chúa đánh chửi, sai khiến, chỉ cần...đừng trả lại hàng !”

Thất Thủy ở bên cạnh thấy vậy, vội lắc đầu, nói : “Rốt cuộc ngươi là cây tiền vàng hay cây đào? Ta chưa từng thấy ai yêu tiền như ngươi.”

Ta sẽ không buông tha cho ngươi ! Tang Chi vận nắm đấm đến mức phát ra tiếng “ rắc rắc”. Khế Lạc nhìn thấy thì mồ hôi đầm đìa, thấy đối phương từng bước, từng bước đi về phía mình, trong cái khó ló cái khôn, liền chỉ tay về phía trước, nói: Á, Phượng Quân!

Tang Chi và Thất Thủy quay lại nhìn, thấy Tuấn Thúc đã đứng trước mặt Chấp Bi Phán quan và Mệnh Bạc Thượng quân, hai bên đều sát khí bùng bùng. Lúc này, Mệnh Cách Tinh quân cũng đã tỉnh lại, cuống quýt chạy ra khuyên: “Xin hai vị đại nhân nể mặt Tuấn Thúc Phượng quân và lão phu, tha cho Tang Chi. Lão phu đảm bảo, sau này sẽ không để sổ mệnh cách rồi thân, sẽ không phạm sai lầm ngày hôm nay nữa.”

Chấp Bi Phán quan trầm giọng: Ngọc Đế phái hai người bọn ta trông giữa sổ mệnh cách, là vì sợ Mệnh Cách Tinh quân ông bị người gian bức hại, sổ của thiên mệnh này rơi vào tay kẻ khác. Hôm nay nếu có tiền lệ, sau này phải biết ăn nói thế nào với chúng tiên?

Tuấn Thúc cười nhạt, trong ánh mắt toát lên vẻ lạnh lùng, nhẹ nhàng nói: “Nói như vậy, chẳng phải vẫn phải đánh sao?” Lời vừa nói ra, Tang Chi và mấy vị tiên liền cảm thấy trước mặt tiên quang chói lóa, ngược mắt nhìn, chỗ Tuấn Thúc đứng rực rỡ đến lóa mắt, ngay sau đó liền có một con phượng hoàng lửa đỏ rực sải cánh không trung, mây ngọc cuộn cuộn, lấp lánh tuyệt đẹp, vạn vật như đột nhiên mất đi sinh khí.

Phượng hoàng lửa vẫy đôi cánh ngũ sắc, kêu một tiếng giữa không trung như muốn làm phép. Mệnh Cách Tinh quân chẳng biết phải làm thế nào, bò rạp dưới thân phượng hoàng, hét lớn: “Phượng quân, không được, không được đâu! Bát hoang phượng hỏa của ngài một khi thiêu, đừng nói cây cỏ trong trăm dặm vương quốc sống nổi, ngay đến tiểu yêu, tiểu quái bên ngoài trấn Bình Lạc cũng sẽ bị liên lụy!”

Phượng quân, xin hãy nghỉ lại! Mệnh Cách Tinh quân nói xong, lại vội vàng kéo Tang Chi đứng cách đó không xa, nói: Công chúa Tang Chi, người cũng mau khuyên phượng quân đại nhân đi, nếu trấn Bình lạc có rủi ro gì, người làm Thổ thần ở đây cũng bị liên quan!

Tang Chi nghe thấy vậy nhưng cũng chẳng nói gì, chỉ đứng ngẩn ra, nhìn phượng hoàng lửa chầm chầm. Rất quen thuộc, thực sự rất quen thuộc! Hai người đứng sững đôi như thế này, quá trình biến thân, đáng vẻ của phượng hoàng...Quả nhiên hẳn chính là con gà trống lớn ở hội Bàn Đào bốn trăm năm trước.

Lắc lắc đầu, tiểu hồ ly tự cảm thán, sao ở thời điểm quan trọng như lúc này mà còn nhớ đến ăn gà? Trong lúc do dự, tiểu hồ ly lại ngẩng đầu nhìn Tuấn Thúc, nhưng thấy mặt phượng hoàng cũng hơi liếc nhìn mình, chỉ là trong ánh mắt không diễn đạt rõ được sự...oán hận.

Mệnh Cách Tinh quân thấy tiểu hồ ly ngẩn ra, đành quay sang Chấp Bi Phán quan và Mệnh Cách Tinh quân chấp tay nói: Hai vị đại nhân nói rất đúng, lúc đó, Ngọc Đế phái hai vị đại nhân trông coi sổ mệnh cách chính là để bảo vệ thiên mệnh không bị người khác lợi dụng làm điều xằng bậy. Tuy nhiên, bây giờ Tang Chi cũng không phải gây ra lỗi lầm gì quá lớn, hơn nữa, người không biết không có tội, vẫn còn có đường cứu vãn. Nhưng nếu hôm nay hai vị nhất định muốn trừng phạt, hoang hỏa của Phượng quân thiêu xuống, thử hỏi sẽ làm thay đổi bao nhiêu mệnh cách của người phạm và tiểu yêu, tiểu quái ở nơi đây?

Chấp Bi Phán quan và Mệnh Bạc Thượng quân đưa mắt nhìn nhau, trên mặt hiện lên vẻ khó xử, hỏi lại một câu: “Hai người bọn ta tự biết đâu không lại con của Phượng thần, nhưng hôm nay, bọn ta không chịu nghiêng chiến không phải vì tham sống sợ chết, mà vì nghĩ cho bách tính ở trấn Bình Lạc. Nhưng bản tọa vẫn có câu này phải hỏi Phượng quân đại nhân, linh hồ này có quan hệ gì với ngươi, vì sao người phải bảo vệ nó như vậy?”

Phượng hoàng thu lại ánh sáng chói mắt, thoát cái lại hóa thành hình dáng của Tuấn Thúc, ngọc thụ lâm phong đứng trước mặt mọi người, chấp tay sau lưng cười nhạt: “Ai nói không có quan hệ?” Nói xong Tuấn Thúc khẽ búng tay, một đường hào quang màu vàng kim rơi xuống đỉnh đầu Tang Chi. Ngay sau đó, tiểu hồ ly liền cảm thấy đầu óc nhẹ nhõm, nhìn lại, hóa ra là chuông vàng, vật về với chủ cũ.

Tiểu hồ ly nhìn trái ngó phải, chiếc chuông vàng bây giờ lại biến thành màu đỏ son, ừm...giống nhau lông của phượng hoàng cao ngạo. Tang Chi đang cảm thấy kỳ lạ, liền nghe thấy Khế Lạc kinh ngạc nói: “Phượng...phượng hoàng khắp huyết...”

Bên này, Chấp Bi Phán quan và Mệnh Bạc Thượng quân thấy vậy, linh hội thấu triệt, cuối cùng đứng thẳng người, rồi thấy hai người hóa thành hai luồng

ánh sáng, một đen, một xanh, quay lại sổ mệnh cách. Sổ mệnh cách loạt xoạt lật ra mấy trang, cuối cùng gấp lại.

Thấy vậy, tiểu hồ ly biết đại nạn đã được hóa giải, thở phào một cái, còn chưa kịp nói gì thì nghe thấy Mệnh Cách Tinh quân nói: “Thật không ngờ, Phụng quân đại nhân người... Đây là ý trời! ý trời!

Thất Thủy cũng cười he he, chạy đến trước mặt Tang Chi, ngẩng khuôn mặt rạng rỡ nói: “ Sau này chúng ta là người một nhà rồi!”

Tang Chi ngạc nhiên, cái gì mà người... một... nhà...

Thấy Thủy vẫn đang lăm bằm: “ Ừm, đây là lần đầu tiên đệ nhìn thấy Phụng quân định huyết khế, lần cùng với Bích Nữ tỷ tỷ, đệ vẫn chưa hầu hạ Phụng quân!”

Tiểu hồ ly kừ lười, nghe Thất Thủy nói thì trong lòng càng hoảng, thầm nghĩ không hay rồi, liền hỏi: “ Cái gì mà Phụng hoàng khắp huyết? Cái gì mà huyết khế? Cái gì...?” Cái gì mà người một nhà?

Tang Chi vẫn chưa hỏi xong, liền thấy Tuấn Thúc từ bên cạnh đi qua, trên cánh tay vẫn còn vết máu. Tang Chi im lặng, đang định nói gì đó thì Phụng hoàng cao ngạo đột nhiên quay lại, mắt phụng hơi nheo, lạnh lùng “hừ” một tiếng rồi giũ áo bước đi.

Tang Chi: ---

Đang yên đang lành, người tức cái gì mà tức? Ai có thể nói cho ta, đây rốt cuộc là chuyện gì chứ!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 16: Huyết Khế

Lúc Tang Chi, Khế Lạc và Mệnh Cách Tinh quân đuổi đến Thanh Ngõ cư của Phụng Hoàng, Tuấn Thúc đã thay quần áo xong, nhắm mắt mặc cho Thất Thủy giúp mình băng bó vết thương ở tay. Tiểu hồ ly bủn rủn, Phụng Hoàng cao ngạo chính là Phụng Hoàng cao ngạo! Tuy vừa rồi có lướt qua vai Tuấn Thúc, nhưng nhìn thấy không rõ lắm, nhưng cũng biết vết thương trên cánh tay của Tuấn Thúc không quá nghiêm trọng, nếu là phụ thân, hoặc là hồ ly bự khác, viết thông báo tạo ný cho chắc chắn chẳng lẽ, còn Tuấn Thúc lại vội vã quay về bằng b... Hừ, giống nh c c vậy!

Thy một đêm ngồi chạy đến, Tuấn Thúc coi như không nhìn thấy, nhếch mí mắt, không nói. Thất Thủy cũng tập trung băng bó vết thương, không nói câu nào. Cuối cùng chỉ có Bích Nữ rất ít khi lộ mặt lại hưng phấn xuyên từ tường bên này đến tường bên kia, áo quần trên người cũng biến hóa bảy sắc cầu vồng, có vẻ đang rất vui.

Tiểu hồ ly ngạc nhiên: “Suýt chút nữa ta bị bọn Chấp Bi Phán quan đánh cho hiện nguyên hình, người vui vậy sao?”

Bích Nữ từ trước đến nay hay nói lời độc miệng, liền gian: “Đương nhiên là ta rất vui. Lâu lắm rồi, cuối cùng cũng có người thứ hai nguyện ý hạ huyết khế với tiểu phụng hoàng, ta có bạn rồi...”

Tang Chi càng nghe càng thấy hồ đồ, ôm đầu nói: Huyết Khế gì chứ? Phụng hoàng khắp huyết? Các người nói cho ta đi!

Mệnh Cách Tinh quân nhìn Tuấn Thúc một cái, thấy đối phương không có ý phản đối, mới cẩn trọng nói: “Có lời đồn rằng, vào thời khắc nguy cấp, Phụng tộc có thể tắm lửa niết bàn để được tái sinh. Nếu Phụng Hoàng rơi lệ, mà lệ là máu, cũng có ý nghĩa đã mất đi cơ hội tái sinh, bắt buộc phải chịu nỗi khổ luân hồi của thế gian. Thế là mỗi đời Phụng thần và con của Phụng thần sẽ dùng phương thức huyết khế bảo vệ huyết mạch của Phụng tộc. Nếu thật sự có một ngày Phụng hoàng khắp huyết, lại không có cơ hội trùng sinh thì người ký khế ước với Phụng hoàng sẽ có thể đi theo huyết khí của Phụng hoàng, tìm về hồn phách của nhân, khiến phụng hoàng được tái sinh.”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly bịt miệng, suýt chút nữa hét thành tiếng: “Ông... ông... nói, vừa rồi ta và Phụng... phụng hoàng cao ngạo ký khế ước rồi?”

Từ “khế ước” này với Tang Chi chẳng xa lạ gì. Thịnh thoảng ở Thanh Khâu quốc cũng có việc hồ ly và loài người ký khế ước, mà cái gọi là khế ước tức là hai bên thông qua trao đổi một tín vật nào đó mà định minh ước để ước thúc hay hạn chế lẫn nhau. Nhưng cái gọi là “ước thúc lẫn nhau”, luôn là một bên được lợi và một bên bị lợi dụng.

Vậy thì vừa rồi...

Nhìn chiếc chuông vàng đã thấm máu phụng hoàng đỏ tươi, Tang Chi lắc đầu, giậm chân: “ Các người nói linh tinh! Ta chẳng ký khế ước gì với Phụng Hoàng thôi tha cả. Huyết khế, huyết khế... Nhất định phải có máu của hân mới coi như định minh ước, ta chưa từng uống máu của Tuấn Thúc, cũng không có chuyện hân đeo huyết chuông cho ta thì ta sẽ trở thành hồ ly nhà hân chứ?”

Bích Nữ cúi cánh tay ngọc ngà, chạm vào chiếc chuông trên đầu Tang Chi, cười gian: “Tiểu hồ ly người nói không sai, huyết khế của Phượng tộc cần người phải uống máu của Tuấn Thúc trước, rồi sau đó đem một món đồ trang sức của người cho hắn, hắn tẩm máu của mình lên, tận tay đeo lại cho người, lúc đó huyết khế mới coi như có hiệu lực. Haizz... Tỷ Tỷ ta đây năm đó cũng là nhất thời hồ đồ, bị cha hắn lừa đến bảo vệ tiểu phượng hoàng.”

Khế Lạc ở bên cạnh nghe thấy vậy cũng có chút hồ đồ, bứt tóc nói: “Nhưng tiểu yêu cũng nhớ, hình như Tang Chi công chúa chưa từng uống máu của Phượng quân đại nhân...” Đào thụ tinh còn chưa nói xong, trong đầu đã hiện ra một cảnh tượng kỳ lạ, tiểu hồ ly để lộ ra chiếc răng hồ ly nhọn nhọn, dính lên người Tuấn Thúc một cách rất mờ ám. Tuấn Thúc thì để lộ nửa ngực, ôm lấy Tang Chi, mặc cho nàng cấu, cắn lên cổ mình...

Khế Lạc run rẩy, lại nhìn sang Tuấn Thúc nhưng thấy đôi phương ánh mắt sáng rực rỡ, đang nhìn Tang Chi một cái sắc lẹm. Phất áo đứng dậy, Tuấn Thúc lạnh lùng mở miệng: “Ta mệt rồi, các người quay về đi.”

Mệnh Cách Tinh quân háng giọng, đoán Tuấn Thúc có thể đang nhớ đến chuyện không vui của bốn trăm năm trước, biết điều định lùi ra cửa, nhưng bị tiểu hồ ly kéo lại, lôi đến trước mặt Tuấn Thúc.

“Mệnh Cách Tinh quân, ông không thể đi. Hôm nay ông là người làm chứng ở đây, ta...ta và Phượng hoàng thối tha không có bất cứ liên quan gì, ta không muốn hắn làm chủ nhân của ta. Bàn công chúa bây giờ lấy chiếc huyết chuông này xuống, giữ sạch quan hệ với hắn ta!”

Nói xong, Tang Chi cao cào móng vuốt để gỡ chiếc chuông trên đầu xuống, nhưng không ngờ càng gỡ càng chặt, càng gỡ càng không ra. Thất Thủy vẫn luôn im lặng nhìn, lúc này thề lưỡi nói: “Gỡ không ra? Gỡ không ra chứng tỏ huyết ước đã có hiệu lực rồi. Giống như Bích Nữ Tỷ Tỷ, người cũng phải đợi đến khi huyết ước hết hiệu lực mới có thể rời khỏi chỗ của Phượng quân đại nhân.”

Bích Nữ thờ dài một tiếng, cười trên nỗi đau khổ của người khác: “Haizz! Ta già rồi, ở lại đây quen rồi nên cũng chẳng để ý đến tự do nữa, nhưng mà tiểu hồ ly, hình như công chúa không cam tâm tình nguyện làm nô lệ của người nào đó lắm!”

Vừa nói xong, quả nhiên có xích hòa phóng đến, Bích Nữ cười he he, trốn đến một góc khác. Bên này, Tang Chi đã lo lắng đến mức trán vãi mồ hôi: “Hu hu, làm sao có thể như vậy chứ? Vì sao lại không gỡ được? Ta rõ ràng chưa từng uống máu của Phượng hoàng thối tha. Hắn xấu xa như vậy, ai thêm uống máu của hắn, ai thêm uống chứ?” Tang Chi vừa kêu la, khóc lóc vừa cố gỡ chiếc chuông trên đầu xuống.

Mệnh Cách Tinh quân thấy vậy, ngược mắt nói: “Công chúa Tang Chi, người thực sự đã từng uống máu của Phượng quân đại nhân, chính là ở...hội Bàn Đào bốn trăm năm trước.”

....

Căn phòng gió thoảng...

Mệnh Cách Tinh quân nói xong, Thanh Ngộ cư vừa rồi còn náo nhiệt bỗng chốc im bật. Tuấn Thúc chấp tay sau lưng, chăm chú nhìn ra ngoài cửa sổ, ánh mắt lấp lánh, sâu không thấy đáy, không biết rốt cuộc đang nghĩ gì. Tang Chi chớp mắt nhìn huyết chuông trên người, lại nhìn bóng lưng Tuấn Thúc tiên phong ngạo cốt, ánh mắt bỗng lóe lên, nhớ lại hình ảnh nào đó.

Ngũ sắc rực rỡ, tầng mây cuộn cuộn...

Tiểu hồ ly lông vàng kim bò lên phía trên, sẵn được một con chim rất đẹp, khí thể hiên ngang, hùng dũng ưỡn ngực.

“Mẫu hậu, Chi Nhi bắt được một con gà rất to.”

“Ừm...Con còn để lại kí hiệu trên người nó, ồ...con cố ý cắn ấn răng hồ ly lên cổ nó, hi hi...”

.....

Tang Chi ngồi trên ghế gỗ, cuối cùng cũng hiểu ra, cái gì gọi là tự ăn quả ác...

---Lên thuyền giặc---

Mấy ngày sau khi xảy ra chuyện này, sóng yên biển lặng. Mệnh Cách Tinh quân đồng ý, lời hứa hạn trong mười ngày vẫn còn hiệu lực. Ông ta quay về Thín cung tùy cơ ứng biến trước, nhưng nếu sau thời hạn mười ngày, cả Tang Chi và Tuấn Thúc vẫn không nghĩ ra biện pháp giải quyết, ông ta đành phải trình báo lên Vương Mẫu.

Còn Tuấn Thúc, càng lúc càng bình tĩnh. Khế Lạc hôm nay trình báo: Thanh Ngộ cư hôm nay đo đất, Thanh Ngộ cư hôm nay trồng hoa, Thanh Ngộ cư hôm nay... Phượng hoàng cao ngạo thật kỳ quái, lúc thì trồng hoa, lúc thì sửa hàng rào...nhưng mà lại coi như để ngoài tai đối với mình. Mà chính là để ngoài tai như thế này khiến Tang Chi lo lắng, sốt ruột.

Phượng Hoàng thối tha sắp đặt để bắt nàng ký huyết khế chẳng phải chính vì muốn chinh nàng sao? Chẳng phải chính vì muốn nàng làm nữ bộc để chinh cho nàng thâm sao? Vì sao bây giờ lại án binh bất động? Cuối cùng, tiểu hồ ly không bình tĩnh được nữa, tìm đến Thanh Ngộ cư, nhưng không may, Tuấn Thúc không có nhà.

Tang Chi một mình đi lòng vòng trong nhà, đến bóng dáng một tên quý cũng chẳng tìm được, đang chuẩn bị rời đi thì nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng nói của Bích Nữ: “Tiểu hồ ly, sao đến rồi lại đi luôn vậy?”

Tang chỉ quay đầu thì thấy Bích Nữ từ trong tường hiện thân, đang cười rạo rờ, nhìn mình chăm chú: “Tìm Tuấn Thúc sao? Hắn ra ngoài rồi.”

Tang Chi bĩu môi, nghĩ đến phượng hoàng cao ngạo liền cảm thấy không tự nhiên, buồn bã cào móng vuốt, nói: “Vây lát nữa muội lại đến tìm hắn.” Nói xong, tiểu hồ ly liền cất bước đi ra ngoài, nhưng bị Bích Nữ duỗi cánh tay ra kéo lại: “Vội gì chứ? Đèn rồi thì ngồi lại một lát, tiểu phượng hoàng sẽ về sớm thôi!”

Bích Nữ vừa nói vừa tiện tay ấn Tang Chi ngồi xuống ghế, duỗi cánh tay dài cầm chiếc ấm Bích La Xuân bên cạnh lên, dùng chân hơ đun sôi nước rồi rót trà cho tiểu hồ ly. Tang Chi từng nghe Thất Thủy và Khế Lạc buôn chuyện, nói Bích Nữ từ trước đến nay luôn chỉ có một mình, nếu tâm trạng không tốt, đến chủ nhân Tuấn Thúc cũng chẳng thể gọi tỷ ấy ra được, bình thường lúc nào cũng lạnh nhạt, ăn nói độc mồm độc miệng...

Nhưng bây giờ Bích Nữ nở mặt mình như vậy, vừa cười tươi đón mời, vừa bung trà, rót nước, Tang Chi thực sự cũng không tiện đi nữa. Uống ngụm trà, tiểu hồ ly hỏi băng quơ: “Bích Nữ tỷ tỷ bị bó buộc trong căn nhà này, có phải là rất buồn không?”

Bích Nữ nghe thấy vậy thì chống cằm, đảo mắt: “Thời gian lâu rồi, ta cũng chẳng còn cảm giác gì nữa, hơn nữa, bây giờ chẳng phải còn có muội và Thất Thủy ở cùng ta sao?”

Tang Chi liú lười, đương nhiên nàng hiểu rõ ý của Bích Nữ, nói qua nói lại chẳng qua là muốn nói hoàn cảnh của mình và tỷ ấy bây giờ giống nhau, đều là nô lệ của Phượng Hoàng thối tha. Nghĩ đến Tuấn Thúc, rồi bị hấn lừa đến trấn Bình Lạc, chuông vàng biến thành huyết chuông... hòa khí trong người Tang Chi lại bốc lên bùng bùng: “Lẽ nào thật sự phải làm nô lệ cho Phượng Hoàng thối tha cả đời?”

Nghe thấy vậy, Bích Nữ bật miệng cười thành tiếng: “Cũng không hẳn như vậy, thực sự vẫn còn cách để không phải làm nô lệ của hắn.”

Tang Chi nghe thấy vậy, mắt sáng lên: “Thật sao?”

Bích Nữ nhếch môi, khẽ sát vào tai Tang Chi, nói: Không làm chủ tớ thì có thể làm phu thê mà...

Tang Chi ----///

Biết Bích Nữ trêu mình, Tang Chi không kim được than thở, đảo mắt một vòng, đột nhiên lại nhớ ra cái gì đó liền nhìn ngó xung quanh, sau khi xác định không có ai mới lên lút hỏi: “Bích Nữ Tỷ Tỷ, rốt cuộc có cách nào để giải trừ khế ước không?”

“Có, đương nhiên là có!” Bích Nữ vừa nói xong thì nghe thấy có tiếng cười kỳ lạ, mờ ám ngoài cửa. Sóng lưng Tang Chi cứng đờ, cảm thấy người nổi đầy gai, không cần quay đầu cũng biết người nào đó lấy nhãn thần đâm mình trăm nghìn lần.

Tuấn Thúc lạnh lùng “Hừ” một tiếng, tiến vào phòng u ám nói: Muốn giải trừ khế ước, biện pháp chính là... Tuấn Thúc cố ý ngập ngừng, rồi nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Ta... chết!” Tuấn Thúc cố ý nhấn mạnh chữ “chết”, lại đạo mạo, đường hoàng đứng trước mặt tiểu hồ ly lúc này đang bất động, nhưn mây cao ngạo, kiêu: “có bản lĩnh thì đến giết ta đi”, khiến Tang Chi hận đến mức tê cả răng.

“Người và ta vốn là quan hệ người không tình, ta không nguyện, ta muốn giải trừ khế ước thì có gì sai chứ? Ta chưa từng gặp nam nhân nào nhỏ mọn như ngươi, sự việc từ bốn trăm năm trước, ta sớm đã quên sạch rồi, ngươi vẫn còn ghi thù rồi bày kế hại ta. Năm đó ta chỉ là một đứa trẻ, ngươi đến thù của trẻ con mà cũng nhớ lâu như vậy. Phượng Hoàng thối tha! Phượng Hoàng chết tiệt!”

Tuấn Thúc tỏ vẻ như không nghe thấy Tang Chi nói gì, vòng qua tiểu hồ ly để nói với Bích Nữ: “Rót cho ta ấm trà!”

Tang Chi tức đến cùng cực, chỉ vào Bích Nữ, lải nhải: “Ngươi đúng là rất tàn nhẫn! Vì muốn ký huyết khế với ta mà nhốt Bích Nữ tỷ tỷ trong căn phòng quỷ quái này, nghìn năm, vạn năm không thả ra. Cứ coi như ngươi chết rồi, tỷ ấy được tự do, còn phải dựa vào huyết khí của ngươi để giúp ngươi được tái sinh... Ngươi dựa vào cái gì chứ? Dựa vào cái gì mà được sắp đặt mọi chuyện?”

Cấn chặt môi dưới, Tang Chi thấy sắc mặt Tuấn Thúc dần dần tái đi, liền kéo Bích Nữ nói: “Bích Nữ Tỷ Tỷ, tỷ không cần sợ. Tỷ cũng đem tất cả suy nghĩ trong lòng nói ra cho con phượng hoàng xấu xa này nghe đi! Chúng ta muốn giải trừ khế ước thì có gì sai?”

Dứt lời, Bích Nữ biểu cảm buồn tẻ, cuối cùng nhìn trời thờ dãi: “haizz... Hai đứa trẻ các ngươi tán tỉnh, tình tứ với nhau, kéo ta vào làm gì chứ?”

“....”

Tang Chi sững sờ, đang muốn mở miệng để vớt vát chút thể diện thì tay của Bích Nữ đã nhẹ nhàng đặt lên đầu, vỗ vỗ, rồi nàng ta cười tươi như hoa: “Còn nữa tiểu hồ ly, đừng có nói Tuấn Thúc như vậy chứ! Thực ra là ta tự nguyện ký huyết khế, làm Bích Nữ sống ở trong tường cũng là ta tự nguyện. Có thể nói, mạng của ta là do Phượng Hoàng cho, cho nên đánh trả lại cho con trai ông ấy phần tình cảm này.”

Rõ ràng trong lời nói của Bích Nữ có ý. Có lẽ vì nhắc đến chuyện cũ nên trong lời nói có chút gì đó mất mát. Vừa dứt lời liền lười nhác vờn vai, chỉ nói một rồi lẩn vào trong tường. Tiểu hồ ly ngạc nhiên, không khí trong phòng càng lúc càng kỳ lạ.

Lúc lâu sau, cuối cùng: “Người tàn nhẫn nhất là ta sao? Ta thấy ngược lại, chính là Tang Chi ngươi. Đang yên đang lành, sao lại phải đi móc lại vết thương của người khác chứ?”

Nếu thực sự được lựa chọn, sao Bích Nữ lại cam tâm tình nguyện bị giam cầm ở trong căn phòng này, phải chăng là tỷ ấy có... quá khứ cay đắng không thể cho người ta biết? Tang Chi vận ngón tay, trong lòng ảo não vì vừa rồi đắc tội với Bích Nữ, nhưng trong thoáng chốc, lại nhớ đến mục đích đến Thanh Ngô cư.

Mệnh Cách Tinh quân trước khi rời đi, còn dặn dò tiểu hồ ly cẩn thận, kỹ càng, nói chuyện nài nỉ sửa mệnh cách của Cảnh Lạc vẫn chưa xong, cho nên phải lấy đại cục làm trọng, xin lỗi Phụng hoàng cao ngạo trước, để hắn giúp nghĩ cách giải quyết việc này rồi hẵng hay. Nghĩ đến đây, Tang Chi nghiêng rặng nghiêng lợi, đang cân nhắc xem phải hạ giọng xin lỗi thế nào, để vị Phụng quân đại nhân đang ở trước mặt này bớt giận thì nghe thấy từ bên ngoài truyền đến tiếng cười vui tai như tiếng chuông gió bạc : “ Ôi ... Ta đang nói không biết là ai. Từ xa tí đã nghe thấy tiếng cãi lộn, hóa ra là công chúa Tang Chi ? ”

Kẹp tóc bằng ngọc như ý, áo gấm bách hương trên người, giày sen hồng, huy tương tư, quạt lưu vân, đan phụng ... Thích trang điểm, ăn mặc rực rỡ như thế này ở Thiên cung cũng chỉ có duy nhất một người Anh mắt Tang Chi sáng rực rỡ quay lại nhìn khuôn mặt xinh đẹp động lòng người kia : “ Anh Lạc ! ”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Thổ Tử Tiểu Tiên

Anh Lạc là thổ tiên.

Nói về lịch sử thăng tiên của nàng ta, cũng không bình thường. Anh Lạc vốn là thổ yêu núi Khiêu Khiêu, tu luyện không quá trăm năm, đến nhân hình cũng chưa ảo hóa được. Một hôm đi ra cửa, bị ngân hồ Bạch Giã của núi Khiêu Khiêu bắt đi. Tiểu ngân hồ trẻ con khờ dại, cũng chẳng có hứng thú gì với thịt thổ, xách Anh Lạc chơi đùa một hồi cũng chán, trong lúc ngấu hửng, liền bắt Anh Lạc đi ăn cỏ gần hang của nó.

Suy nghĩ của Bạch Giã rất đơn giản, thổ chẳng phải không ăn cỏ gần hang sao ? vậy ta muốn xem xem, con thổ yêu này ăn cỏ gần hang sẽ như thế nào ? Ai ngờ, Anh Lạc trong họa được phúc, ở bên hang này lại là một cây cỏ tiên, ăn vào chưa được bao lâu Anh Lạc liền cảm thấy dưới chân cuộn cuộn nổi gió, rồi giẫm lên mây bay lên trời thành tiên.

Vốn dĩ câu chuyện chỉ đến đây, chẳng mắc mớ gì tới Tam Chi, nhưng Anh Lạc thổ tinh sau khi thăng tiên rồi, không quên thù cũ, quay lại núi Khiêu Khiêu, treo ngược Bạch Giã trên mây, bay vòng quanh núi Khiêu Khiêu ba vòng để thị uy, cảnh cáo Ngân hồ tộc không được cậy linh lực mạnh, ức hiếp các loài động vật yếu ớt trong núi Khiêu Khiêu. Sĩ nhục Bạch Giã một lượt mới coi như giải được mối hận ăn cỏ cạnh hang.

Sự việc thật trùng hợp, Bạch Giã này không phải ai khác, chính là người họ hàng xa bán mười tám phát cung cũng không tới của Tang Chi. Tuy quan hệ xa lắc, nhưng khi còn nhỏ, Tang Chi thường cùng Mẫu hậu đến núi Khiêu Khiêu chơi, đương nhiên là có chơi với tiểu Ngân hồ, rất thích đệ đệ này.

Nghe thấy Thổ Tử tiểu tiên mới nhập Thiên cung đã huênh hoang, lại sĩ nhục Bạch Giã, cuối cùng còn hại tiểu ngân hồ này không ngừng nổi đầu lên được trong tộc, bị bức phải xuống phạm giới dài sáu, Tang Chi tức không chịu được, khóc lóc đến tìm Di Mẫu, Di phụ nhờ họ bênh vực cho đệ đệ.

Vương mẫu nương nghe xong ngọn nguồn, lại chỉ cười cười, nói tiểu ngân hồ đến phạm giới tu luyện cũng tốt, chuyện này đến đây không giải quyết được nữa, thù của Tang Chi và Anh Lạc liền được ghi lại như vậy. Vào lúc này, trùng phùng ở chốn Bình Lạc, một cáo, một thổ kẻ thù gặp nhau, đương nhiên mất đầu rực lửa.

Anh Lạc cặp mắt long lanh lóe sáng, cười giận giữ đến mức châu hoa trên đầu cũng sắp lệch cả rồi : “ Nghe nói công chúa Tang Chi làm Thổ thần, tiểu tiên còn chưa kịp đến chúc mừng thì người đã hạ phạm, bây giờ chúc mừng chắc chưa muộn.”

Tang Chi nắm chặt tay, không thèm để tâm đến Anh Lạc, nghiêng rặng nói : “ Rốt cuộc ngươi đến đây làm gì, ở đây không ai chào mừng ngươi, ngươi đi đi ! ”

Anh Lạc nhướn mắt, khế lờm còn chưa kịp mở miệng thì sau lưng tiểu hồ ly liền truyền đến giọng nam nhân dễ nghe : “ Hồn xược ! Anh Lạc cô nương là ta mời đến ? ”. Tuấn Thúc phe phẩy chiếc quạt nhẹ nhàng đi đến giữa hai người, khiêu khích lờm tiểu hồ ly một cái, lúc này mới lên tiếng : “ Thất Thủy ! ”

Thất Thủy từ phía sau Anh Lạc thò đầu ra, cười hi hi, đáp : Phụng quân !

Tuấn Thúc dặn dò Thất Thủy đi pha trà rồi mới cười nói : “ Anh Lạc cô nương, thất lễ rồi ! Vừa rồi đột nhiên cảm ứng được hình như trong nhà có khách không mời mà đến, thế là vội quay về, không thể đích thân đón người ” Nói xong, Tuấn Thúc mắt sáng lên, hung dữ liếc Tang Chi một cái.

Tang Chi lờ mờ, khách không mời mà đến ? là ý gì ? đang nói mình sao ?

“ Ngươi ... ” bên này tiểu hồ ly vẫn chưa nói dứt câu, má anh Lạc đã đỏ hồng, nàng ta nhún người : “ Phụng quân đại nhân khách sáo rồi ! Anh Lạc cũng chỉ là phụ mệnh làm việc, lúc này đến làm phiền, người không trách là tốt rồi.”

“ Đâu có Anh Lạc cô nương có thể đến, thật là vinh hạnh cho tỳ xá. Mời ! ”

“ Tạ phụng quân đại nhân ! ”

“Đừng gọi ta là Phụng quân, phụng quân nữa! Sao phải khách sáo thế chứ ? gọi Tuấn Thúc là được rồi”

“Vây phụng ...Tuấn Thúc cũng gọi ta là Anh Lạc nhé ! Như người nói đó, cô nương qua cô nương lại thật là phiền phức”

Hai người tôi một câu, anh một câu, nam hát nữ bè đi vào phòng, hoàn toàn chẳng coi Tang Chi ra gì. Tiểu hồ ly lúc này mới ngộ ra, chẳng trách phụng hoàng thối tha mấy hôm nay lúc thì sửa hàng rào, lúc thì trồng hoa ...Hóa ra là vì đón Thổ Từ tiểu tiên ! Tang Chi càng nghĩ càng bức, há miệng tròn mắt nhìn chăm chăm Tuấn Thúc và Anh Lạc đang kè vai sóng bước, cuối cùng mất hút chỗ huyền quan, không tìm được nổi giận, gào quát : Phụng hoàng cao ngạo, người cứ đợi đó !!!!!

---Ghen---

Tang Chi đứng trước bàn, ôm lấy sổ sách từng mắt lườm. Trước mặt, đôi cậu nam nữ đang nói nói cười cười.

Anh Lạc vừa giúp phụng hoàng rót trà, vừa yếu điệu nói : “Anh Lạc phụng mệnh nương nương, đến để làm phiền phụng quân đây, trong lòng bất an, xin được lấy trà thay rượu, kính phụng quân một ly trước”

Tuấn Thúc đón lấy cốc trà, khỏe miệng lộ ra ý cười nhạt, có sự dịu dàng, quan tâm : Chẳng phải đã nói hai bên gọi tên của nhau sao ? Sao lại gọi là Phụng quân rồi ? Đáng phạt !”

Anh Lạc thấy Tuấn Thúc kêu chọc mình, hai má ửng hồng, tay áo che nửa mặt, thẹn thùng : “Ôi trời !Nô gia nhất thời quên mà, Tuấn Thúc muốn phạt thế nào, nô gia đều cam chịu...”

Tuấn Thúc thâm tình dạt dào : Bàn tọa làm sao xuống tay được đây ?

Tang Chi nổi da gà. Các người coi bản công chúa là người vô hình sao ?!

Vốn dĩ, tiết Mạnh Lan Bồn của phạm giới sắp đến, chính là tết Trung nguyên “ giữa tháng bảy, quỷ chạy loạn” mà người phạm vẫn gọi. Tết Trung nguyên còn là ngày Địa quan xá tội, các vong mới, cũ dưới địa phủ (người chết trong vòng ba năm gọi là vong mới, người chết hơn ba năm gọi là vong cũ) đều nhân ngày này quay về thăm người thân bạn bè.

Vì phải phân chia khu vực phóng thích quỷ hồn tiến nhập phạm giới, để phòng cô hồn, dã quỷ nhân cơ hội làm loạn, Thổ thần các nơi chắc chắn sẽ bận tới tấp mặt mũi, trấn Bình Lạc do Tang Chi quản hạt thì càng phiền phức. Lúc đầu, khi Tang Chi mới đến trấn Bình Lạc, bởi xung quanh trấn Bình Lạc có kết giới, không cho phép bất cứ yêu ma, quỷ quái nào tiến nhập vào làm cho lúng túng, hoang mang, hại nằng đường đường là một Thổ thần mà phải đích thân đi bắt hồn phách, sau đó lại đưa ra bên ngoài trấn giao cho quỷ sai.

Đến quý tiết, Vương Mẫu liền đặc biệt khai ân, mở một con đường nhỏ trên kết giới, các quỷ hồn được xá miễn sẽ từng nhóm đi qua cửa này để về nhà thăm người thân, vậy nên lúc này mới sai Anh Lạc đến giúp đỡ, mà tổng quan ngự sử phạm giới Tuấn Thúc, đương nhiên cũng phải trấn ở trấn Bình Lạc để tránh xảy ra biến cố.

Còn trấn Bình Lạc rốt cuộc có bí mật gì mà trăm nghìn năm nay phải có kết giới bảo vệ như thế này, tiểu hồ ly không muốn biết. Nhưng nàng buồn bã, bức bối như phát điên là vì Anh Lạc cô nương nói là đến để giúp đỡ cùng với ngự sử phạm giới đại nhân, rốt cuộc là đang làm trò gì chứ !!!!

Mấy ngày nay, Tang Chi, Khế Lạc, cả Thất Thủy đều bận luôn chân luôn tay vì quý tiết, ngay đến Bích Nữ tỷ tỷ cũng giúp đỡ chỉnh lý sổ sách báo danh quỷ hồn quay về thăm người thân. Duy chỉ có đôi cậu nam nữ này, nếu không phải trong phòng thưởng trà, đàm đạo thì là tán tỉnh, tình tứ. Hôm nào đẹp trời lại vai sánh vai đi ra ngoài chơi, chơi cờ, thổi tiêu, dạo quanh hồ Đông Thanh giải sầu...

Tiểu hồ ly bấm ngón tay tính toán, ngày cuối cùng của thời hạn mười ngày trong lời hẹn với Mệnh Cách Tinh quân chính là quý tiết, vì vậy Tang Chi hết lần này đến lần khác nhần nhin, mấy lần hạ giọng nói với phụng hoàng thối tha về việc này, nhưng Tuấn Thúc không nghe cũng không hỏi, chỉ cùng Anh Lạc thưởng phong hoa tuyết nguyệt, khiến Tang Chi tức đến mức tê cả răng.

Hôm nay, Tang Chi vì một số công việc chuẩn bị cho quý tiết nên không thể không đến Thanh Ngộ cư, lúc này mới có một màn mở đầu. Tang Chi nắm chặt tay, nghiêng răng coi như không nhìn thấy hai người trước mặt, lạnh lùng nói : Phụng – quân – đại – nhân ! Ngày kia là quý tiết rồi, ta đến thỉnh thị ngài...

Lời chưa dứt, Anh Lạc tay chống cằm, cười : “Người khác đều nói Phụng quân là người lạnh nhạt, rất khó tiếp xúc, đã mấy lần ta ở trên Thiên cung từ xa đứng nhìn, đều cảm thấy chán...Nhưng lần này gặp gỡ, đâu có giống bọn họ nói? ”

Tiểu hồ ly ngẩn ra, mặt không biểu cảm, tiếp tục nói : “Ta đặc biệt đến thỉnh thị người, vong mới và vong cũ rốt cuộc phân nhóm như thế nào, ai ra trước ? ”

Tuấn Thúc như đang nghĩ gì, liền ngước mắt, ngừng lại một lát nhưng lại là nói với Anh Lạc : “Ta cũng không biết vì sao, nhưng ta cảm thấy ta và nàng vừa gặp như đã quen, có lẽ là...đã được sắp xếp ngầm rồi”

“...” Tiểu hồ ly hít một hơi thật sâu, cuối cùng không nhẫn nhịn được nữa, đưa bộ móng vuốt đặt trên bàn, dùng phép thuật cắt đôi chiếc bàn thành hai nửa, chẳng để ý đến tiếng kêu kinh hãi gĩa tạo của Thổ Từ tiểu tiên, u ám nói : “Người rốt cuộc có nghe thấy lời bản công chúa nói không !!!! ” Nếu có thể nhìn thì ai mà không nhìn, nhưng phụng hoàng thối tha hết lần này đến lần khác ức hiếp, sỉ nhục Tang chi, thời gian này càng coi nàng như vô hình, khiến tiểu hồ ly tức đến bốc hỏa. Lúc này, cũng chẳng để ý được nhiều như vậy nữa, trong mắt bùng lên ngọn lửa nhỏ, hai đốm mắt hoang hoải hồ trên vai

cũng hiện thân rồi, ánh sáng nguy hiểm loé lên sắc xanh thẫm.

Anh Lạc thấy vậy, nuốt nước miếng, vô thức co rúm lại phía sau Tuấn Thúc. Tuy nghe nói con hồ ly Tang Chi này kém cỏi, dốt nát, không có bản lĩnh thật sự, nhưng bát hoang hoá hồ này Anh Lạc cũng biết. Có lời đồn rằng, mỗi con hồ ly khi sinh ra đều có hai chén hoá hồ bảo vệ chân thân, nếu bị đe dọa đến sinh mệnh thì hoá hồ sẽ xuất hiện để bảo vệ chủ nhân, uy lực vô biên.

Vào thời điểm này, rõ ràng là tiểu hồ ly đã thật sự tức giận rồi, nên mới không khống chế được, khiến cho bát hoang hoá hồ cũng xuất hiện. Tuấn Thúc nhìn thấy nhưng chẳng chút sợ hãi, lạnh lùng nhếch khoé môi, trách tội : “Ngươi làm Thổ thần kiểu gì vậy? Vong mới về trước, vong cũ về sau, đạo lý đơn giản thế, đến trẻ con trong thôn cũng biết, vậy mà ngươi lại lật đật chạy đến đây hỏi ta? ”

Ánh mắt Tang Chi như bó đuốc, nghiêm giọng nói : “Được, ta không biết làm Thổ thần, vậy ngươi thì sao ? Xin hỏi Phụng hoàng đại nhân, thời gian này ngươi làm gì ? ” Ngoài tán tỉnh, uống rượu, nói cười ra, con phụng hoàng cận kề này đã làm được chuyện gì cho ra hồn chưa ?!

Tuấn Thúc nghe thấy vậy, chẳng buồn để ý, nhướn mày nói : “Một Thổ thần hèn mọn, lúc nào mà đến lượt ngươi chất vấn ta chứ ? ”

“Ngươi...”Tiểu hồ ly tức đến cực điểm, lúc ở Thanh Khâu quốc, tiểu công chúa xinh đẹp, đáng yêu nào có bị người ta sỉ nhục như thế này. Hôm nay thù cũ hận mới, tiểu hồ ly cuối cùng cũng bùng phát rồi...

“Ta và ngươi chiến đấu...”Tang Chi nói xong, một luồng ánh sáng màu vàng kim xuất hiện, chớp mắt cái đã ảo hóa thành nguyên hình tiểu hồ ly, há miệng lao đến. Bốn trăm năm trước, Tuấn Thúc chính vì nhận một đòn tấn công thế này mà thất bại. Mối thù này ghi nhớ đã lâu, hôm nay vừa vẫy tay áo, Tang Chi đến động ác của đối phương còn chưa nhìn rõ đã bị phản kích ngã xuống đất, đau đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

“Hu hu.Đau !” Tang Chi xoa xoa chiếc mông hồ ly, khóc Phụng hoàng chết tiệt ! Phụng hoàng thối tha !Ngươi dám đánh ta thật ? Đực tốt không đấu với cái, hần ta không hiểu sao ?

Bên này, Tuấn Thúc thấy Tang Chi ngã đến mức nước mắt giàn giụa, lạnh lùng hừ một tiếng rồi quay đầu, thoát cái đã đổi sang dáng vẻ dịu dàng như nước, chỉnh lại bông hoa trên đầu Anh Lạc : Lẹch rồi !

Anh Lạc lần đầu tiên được ở gần mỹ nam tử như thế này, mặt cũng đỏ ửng, vụng vụng cò tay, thẹn thùng nói : “Tuấn Thúc...”

Tuấn Thúc nói : “Mấy ngày nay đẹp trời, gió mát, hoa từ anh bên hồ nở rất đẹp, ta đưa nàng đến đó xem.” Nói xong, hần liền nắm tay Anh Lạc ra khỏi phòng. Tang chi vẫn bò trên đất, nhìn thấy mà ngẩn ra, đợi hai người họ đi xa rồi mới hét lên : “Phụng hoàng chết tiệt! Ta sẽ không tha cho ngươi !!!!!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18: Anh Hùng Cứu Mỹ Nhân

Tiểu hồ ly vì mông đau ê ẩm, thề rằng sẽ không...không...không....để ý đến Phụng hoàng cao ngạo nữa. Qua cú ngã này, ấn tượng về Tuấn Thúc hoàn toàn biến mất, trong mắt Tang Chi, hần chính là con Phụng hoàng xấu xa, nhỏ mọn, ích kỷ, nguy hiểm, độc địa....Thế là trong tình cảnh như thế này, sự việc xảy ra ở tết Trung nguyên khiến tiểu hồ ly trở tay không kịp.

Vào ngày giữa tháng Bảy đó, Tang chi tuy trong lòng oán hận nhưng vì chức trách, vẫn cùng Khế Lạc trông giữ ở cửa kết giới, một người kiểm tra, duy trì trật tự thả vong mới và vong cũ về nhà thăm người thân. Thất Thủy thì ở bên cạnh giúp tiếp đãi mấy vị quý sai.

Đang bận tới mắt tới mũi, đôi câu nam nữ kia lại vai sát vai đi đến. Từ xa, mọi người đã nghe thấy tiếng cười nói của Anh Lạc : Công chúa Tang Chi, vẫn còn xoay xở được chứ ?

“.....”Tang Chi không thèm để ý, đi quanh hồn quý một vòng, gật đầu nói : Ừm, không vấn đề gì, về nhà đi. Nhưng nhớ trước khi gà gáy phải quay lại đó, nếu không hồn bay phách tán thì bản công chúa không quản được đâu.”

“Tạ đại nhân !” Quý hồn cười để lộ ra hàm răng trắng, vung vẫy tay áo rách nát đi ra xa. Tiểu hồ ly mắt nhìn người này đi càng lúc càng xa, lúc này mới quay mặt nhìn sang Thổ Tử tiểu tiên bên cạnh Tuấn Thúc. Eo đeo đai màu, kẹp tóc vàng nhấp nháy ... Đây nào phải đến làm việc công chứ Chẳng qua chính là lẳng lơ và quyến rũ nam nhân. Hừ !Nhưng với đức hạnh này của nàng ta, tên quý vừa rồi còn đẹp hơn nàng ta ấy chứ !

Nghĩ đến đây, trong lòng Tang Chi bỗng cảm thấy rất sáng khoái, coi như không nhìn thấy Anh Lạc mà đi lướt qua nàng ta. Trong thoáng chốc, mọi người im như thóc. Anh Lạc bắt chuyện, về mặt có chút ngượng ngịu.

Tuấn Thúc háng giọng, chuyển chủ đề : Tang Chi !Anh Lạc nói sợ ngươi bận quá, làm không kịp đến nên đến để giúp đỡ.

“.....”Tiểu hồ ly tiếp tục đăng ký danh sách quý hồn, coi như không nghe thấy lời của phụng hoàng. Bản công chúa nể như để ý đến con phụng hoàng

thối tha nhà người thì bản công chúa sẽ không tên là Tang Chi nữa ! Hừ !

Khế Lạc liu lười nói : “Công chúa...”

Tang Chi chẳng thèm ngước mắt : “Khế Lạc ! Người đem cuốn sổ ghi danh sách vong cũ kia cho ta xem, ừm, hình như còn có một người tên là Trần Nguyên chưa đến, thật kỳ lạ !”

Khế Lạc ngẩng đầu nhìn Tuấn Thúc sắc mặt khó coi, kẻ sát tai Tang Chi, thấp giọng nói : Công chúa, dù gì phượng quân đại nhân cũng xuống nước, đích thân đến đây, người hãy...Hôm nay là ngày cuối cùng trong thời hạn mười ngày của Mệnh Cách tinh quân, nếu qua ngày hôm nay....

Bụp !

Lời chưa dứt, Tang Chi đã đập bàn đứng dậy. Khế Lạc kinh hãi đến mức lùi sau hai bước thì nghe thấy tiểu hồ ly nghiêng răng nói : “Khốn kiếp ! Người không đăng ký đã muốn đi vào sao ?!”

Vừa nói xong, một con rắn đang bò trên mặt đất bỗng co lại, thoát cái hóa thành hình dáng quý, người co rúm, run bần bật : “ Xin..xin..lỗi đại nhân, vạ....vạ...tôi ngủ rất sớm, tôi sợ nếu xếp hàng vào được thì bà ấy đã ngủ rồi, hu hu...”

Tiểu hồ ly kéo cổ tay tên quý hất ra bên ngoài, chúng quý chỉ nghe thấy một tiếng rỗng thăm thiết rồi không thấy bóng dáng tên quý đó đâu nữa. Thấy vậy, những quý khác vội vàng cầm thẻ sổ cẩn thận, ngoan ngoãn đứng chờ đến lượt đăng ký, không dám đảo lộn thứ tự. Nhưng Tang Chi vẫn chưa phát tiết đủ, mặt đỏ phừng phừng, nghiêng răng : Tức chết đi được ! Bảo Thất Thủy ở bên ngoài trông giữ cho tốt, không cho những tên quý này làm loạn, rốt cuộc nó đang làm gì ?

Tuấn Thúc nắm tay đặt ở khóe miệng, ho một tiếng : Tang Chi !

Bản công chúa sẽ đi tìm Thất Thủy, cóc vỡ đầu tên gốc này !

Tuấn Thúc lại nói : “Tang Chi, dừng lại nói chuyện đã ?”

Khế Lạc, người ở đây trông giữ cẩn thận cho ta, nghe thấy chưa ?!

Tuấn Thúc : “....”

Hai người ông nói gà bà nói vịt một hồi, Tuấn Thúc lại thở dài cuối cùng tóm lấy cổ tay Tang Chi kéo ra ngoài. Khế Lạc một tay cầm bút lông, một tay giữ sổ đăng ký, răng trên va răng dưới, nói : “Phượng...Phượng quân đại nhân...”

Tiểu hồ ly vô cùng ngạc nhiên, cúi đầu nhìn ma trảo trên cổ tay, lúc ngẩng lên đã há miệng, trợn mắt : “Người muốn làm gì ? Thà ta ra ! phượng hoàng thói tha ! phượng hoàng chết tiết ! Ta...ta cắn chết người....”

Tuấn Thúc giả điên, vừa kéo tiểu hồ ly đi ra ngoài, vừa nói với Anh Lạc : Chỗ này phiền nàng và Khế Lạc làm giúp, lát nữa ta sẽ quay lại.

Anh Lạc bĩu môi, cho dù rất không vui nhưng vẫn phải gật đầu đồng ý. Bên này Tang Chi nghe thấy lại nghiêng răng, nghiêng lợi, tay trái vừa cào vừa kéo : Ai muốn đi với phượng hoàng chết tiết nhà người chứ ? Thà ta ra ! thà ta ra !

Mấy nhóm quý thấy một hồ một phượng đang giằng co, cũng tự động nhường đường. Lát sau, hai người đã đến một con đường nhỏ yên tĩnh. Tang Chi lấy hơi, biết tranh luận không thắng được phượng hoàng cao ngạo, liền nói oang oang : Có chuyện gì mau nói đi, bản công chúa còn phải quay về làm việc.

Tuấn Thúc nghe thấy vậy liền nhắm mắt lại, lúc mở ra ánh mắt đã phẳng lặng như nước hồ mùa thu, nhìn không ra một gợn sóng ; Nghe nói....hôm đó người ngã đau ?

Tang Chi lườm mắt. Nghe nói ? Còn “nghe nói” sao ? Hôm đó chẳng phải hấn tận mắt nhìn thấy mình ngã sao ? Tiểu hồ ly mở to mắt. Trên mặt Tuấn Thúc hiện lên sắc hồng khả nghi, không giấu được vẻ mặt tự nhiên nói : “Hôm đó ta thấy người lao đến, nghĩ lại chuyện trước đây...chỉ muốn dọa người một chút, ai ngờ người lại ngã như vậy, vẫn lao về phía trước....Thực ra ta cũng chỉ dùng một chút sức, không ngờ lại tệ như vậy, cho nên...”

“Cho nên cái đầu người ấy !!!!” Tiểu hồ ly không nghe tiếp được nữa, tức đến mức đỉnh đầu xì khói, tai và đuôi hồ ly để hiện nguyên hình. Thực ra phượng hoàng cao ngạo nói một hồi là khéo léo thể hiện ý xin lỗi...Tục ngữ nói, một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng, thực ra Phượng thần cũng chẳng phải ngoại lệ. Bốn trăm năm trước, phượng hoàng cao ngạo bị tiểu hồ ly cắn một phát, cảm giác đau đớn đó đâm thẳng vào tim, không thể biến mất. Hôm đó, thấy Tang Chi lao vào, thoát cái tay đã vô thức khua đi.

Tuy tình thế khó tự kim chế, nhưng Tuấn Thúc vẫn coi là không chết tốt lực đạo, nhưng tiểu hồ ly đâu phải là đối thủ của chàng ta, nên mới ngã xuống đất. Lúc đó, Tuấn Thúc kiềm chế cảm xúc, kéo Anh Lạc rời đi, mấy ngày nay trong lòng luôn cảm thấy áy náy, hôm nay chẳng dễ dàng gì mới xuống nước xin lỗi, nhưng lời vào đến tai Tang Chi lại biến thành nghĩa khác.

Tang Chi nắm chặt tay thành nắm đấm, nghĩ đến việc vừa rồi phượng hoàng chết tiết chế nhạo mình ngốc nghếch, nhìn thấy đòn mà không biết tránh, lại cười nhạo mình đến chút lực này cũng không chịu được, còn ngã nữa, đúng là hồ ly vô dụng, liền cào móng vuốt, giậm chân : “Tuấn Thúc người cứ đợi đó, ta và người sức không bằng nhau !!!Đợi đến một ngày bản công chúa....”

Tang Chi nuốt nước miếng, đang định mắng tiếp thì đột nhiên nghe thấy từ cách đó không xa truyền đến những tiếng u buồn. Quay lại nhìn, quý hồn vào cửa ánh sáng đỏ nổi lên khắp nơi, thấp thoáng còn có thể phân biệt được tiếng kêu ngạt nhiên, tiếng quý khóc, sói hú, nhưng không nghe rõ trong đó có tiếng của Anh Lạc và Khế Lạc hay không.

Tiểu hồ ly lo lắng, ngược mắt lên liền chạm phải ánh nhìn của Tuấn Thúc, chỉ thấy hần mím chặt môi, hai hàng lông mày nhíu chặt nhưng vẫn đẹp. Tang Chi còn đang hốt hoảng đã nghe thấy Tuấn Thúc thấp thấp giọng chửi thề, vô thức muốn qua đó tìm hiểu tình hình, nhưng bị tay của Tuấn Thúc ngăn lại.

Tang Chi bức bối : “Người định làm gì chứ ? ”

Tuấn Thúc chăm chú nhìn ra xa rồi thu lại ánh nhìn, sự mạnh mẽ và sâu thẳm trong ánh mắt đã hoàn toàn không thấy, nói : “Người đợi ở đây một chút !” Nói xong, hần liền biến mất. Tang Chi nào có nghe lời, định bước đi, nhưng phát hiện chân không thể cử động. Tiểu hồ ly trong lòng hoảng loạn, ngưng thần niệm chú, thử cất bước lần nữa, lần này đến cánh tay cũng không thể cử động được. Trong thoáng chốc, Tang Chi muốn khóc mà chẳng khóc được : “Không phải chứ ?Phượng hoàng thối tha dùng phép thuật gì, xoa xoa một chút đã định thân rồi ? Phượng hoàng chết tiệt ! Phượng hoàng thối tha ! Cứu...cứu tôi với ! Á...á... !”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Mỹ Nam Kế

Đợi đến khi thần chú định thân của Tang Chi được giải trừ, quay về đến cửa thôn, thấy chỉ có Khế Lạc trông giữ ở đó. Hỏi ra mới biết, hoá ra vừa rồi không biết từ đâu nhảy ra một thổ yêu, nhân lúc cửa kết giới của trấn Bình Lạc mở, liền lẫn vào bên trong. Anh Lạc phát hiện ra đầu tiên, thổ yêu đó lại nhân lúc nàng ta không phòng bị, khua móng vuốt về phía ấy.

Sự việc xảy ra rất nhanh. Anh Lạc đang sợ đến mức đứng ngẩn ra thì một đường ánh sáng màu vàng kim đánh xuống, đẩy Anh Lạc ra cách đó hai, ba thước. Đến khi mọi người kịp nhìn lại thì thấy Tuấn Thúc đang bảo vệ Anh Lạc, hai người cùng ngã xuống đất, mà trên lưng Tuấn Thúc đã bị rạch một đường rớm máu. Tên thổ yêu đó thấy vậy, hình như hiểu rõ Tuấn Thúc là đại thần không thể đắc tội, thoát cái đã chuồn vào trong đất, không thấy tung tích đâu nữa.

Nghe Khế Lạc kể rõ ngọn ngành, Tang Chi há hốc miệng ngạt nhiên, thấy trên mặt đất quả thật còn vương chút máu mới nửa tin nửa ngờ. Tiểu hồ ly chống cằm : “Thật hay giả đây ? Phượng hoàng cao ngạo mà cũng bị tiểu yêu làm bị thương ?”

Khế Lạc gật đầu như đánh trống : “Chính xác ! Công chúa Tang Chi, khi đó người không ở hiện trường, không nhìn thấy bộ dạng đó của Phượng quân đại nhân, hi hi. Ta đoán là ngài nóng lòng đi cứu mỹ nhân nên mới loạn chương pháp. Với phép thuật của ngài, hoàn toàn có thể tung một đạo hoá thiêu chết yêu nghiệt kia, nhưng vì bảo vệ Anh Lạc cô nương nên tình nguyện bị móng vuốt đó cào trúng.”

Lão quỷ ở bên cạnh nghe thấy, cười rất mờ ám : “Cho nên nói Khế Lạc đại nhân ngài tuổi trẻ không hiểu chuyện. Phượng quân đại nhân vừa rồi đâu có phải vì loạn chương pháp mà bị thương. Theo ta thấy, rõ ràng Phượng quân đại nhân cố ý để bị thương, như vậy mới tiện ôm mỹ nhân quay về.”

“Ồ, ha ha ! Đúng ! Đúng” Khế Lạc phụ họa, một đám tiểu quỷ cười ngặt nghẽo, còn trong lòng tiểu hồ ly lại chẳng biết có cảm giác gì nữa. Xị miệng, Tang Chi lại nghĩ đến chuyện hôm đó Tuấn Thúc giúp nàng giải vây, đuổi Đẩu Thần nương nương đi, cuối cùng không kim được liền lâm bảm : “Ôm mỹ nhân về ? Hừ, bị cáo là đáng đời, tốt nhất nên bị thương nặng một chút !”

Tục ngữ nói “chuyện tốt không linh, chuyện xấu linh”, miệng của tiểu hồ ly quả nhiên độc địa. Tang Chi và Khế Lạc xong công việc, hai người một trước một sau đến Thanh Ngô cư thì thấy Tuấn Thúc nằm trên giường, trên người cuốn một lớp băng rất dày, trông như một thi thể.

Thổ Tử tiểu tiên ở bên cạnh giường khóc lóc như mưa. Tiểu hồ ly vào phòng, vừa hỏi thẳng nhóc Thất Thủy, đối phương liền buồn bã lắc đầu : “Phượng quân lần này thật sự không ổn rồi !”

Tang Chi nhướn mày, mặt tỏ vẻ không tin tưởng : “phượng quân đại nhân nhà người yếu ớt, không ngăn nổi gió như thế này sao ? Bị tiểu yêu gãi ngứa một chút mà chết được ?” Vì Anh Lạc có cần phải giả vờ đáng thương như thế này không ? Người cho rằng bản công chúa không nhìn ra khổ nhục kế sao ?

Thất Thủy buồn rầu, nghiêm túc đáp : “Chết thì sẽ không chết, nhưng năm mươi ngày hay nửa tháng thì chắc chắn rồi.”

Khế Lạc ở bên cạnh cũng lú lù : Không nghiêm trọng như vậy chứ ? Lúc đó hần cũng có mặt ở hiện trường, tận mắt nhìn thấy thổ yêu đó, nhưng chỉ là một tiểu tiểu tiểu yêu, đến hình người nào cũng không thể ảo hóa thành, ngay cả những hồn phách có mặt ở đó cũng chẳng thêm đếm xỉa, yêu khí gì đó càng chỉ là phù vân, nào có nghiêm trọng như vậy ? Tên tiểu yêu đó mới gãi gãi một chút mà đã khiến phượng quân đại nhân không xuống giường rồi sao ?

Thất Thủy dẫn đó : “Vốn cũng không nghiêm trọng như vậy, nhưng ngũ hành tương sinh tương khắc. Phượng quân là Phượng hoàng lửa, ngũ hành thuộc

hỏa, mà hỏa sinh thổ, nhưng trên người thổ yếu này không biết nhiễm độc khí gì, nếu chỉ cào lên người Phụng quân một cái cũng không có gì đáng lo, nhưng lại đem chướng khí trong đất thấm vào huyết cốt, cộng thêm ngũ hành sinh khắc thì trở nên kỳ diệu vô cùng, tuy thổ khắc thủy nhưng ngược lại, hỏa lại có thể sinh thổ. Thổ chướng nhập vào thân của phụng hoàng hành hỏa, chẳng cần đến một khắc đã lan khắp cơ thể. Ừm....lúc này phụng quân đại nhân chắc là khó chịu lắm !”

Thất Thủy vừa đi vòng vòng vừa nói thao thao bất tuyệt. Cái gì mà tương sinh, tương khắc, rồi kim, mộc, thủy, hỏa, thổ ?Tang Chi nghe chẳng hiểu, nhưng có một câu lại hiểu rất rõ...Thổ chướng kia lúc này đã lan khắp tứ chi, bách cốt của phụng hoàng cao ngạo, người nào đó đúng là ác giả ác báo !

Tiểu hồ ly vừa suy nghĩ vừa cười trên sự đau khổ của người khác. Quay đầu nhìn Tuấn Thúc đang nằm trên giường, quả nhiên người như xác chết, bờ môi nhợt nhạt mím chặt, hai hàng lông mày đẹp đẽ nhíu chặt, đáng vẻ giống như...thật sự rất đau đớn. Tang Chi thấy vậy, trong lòng bỗng vang lên tiếng loảng xoảng, không nói rõ được chỗ nào không thoải mái, đang rần rật, liền thấy mắt người đó hơi hé ra thành một đường chỉ.

Anh Lạc thấy Tuấn Thúc tỉnh lại, cuối cùng cũng thôi thút thít, nắm lấy tay của Tuấn Thúc, nghẹn ngào nói : “Có phải là rất khó chịu không ?Chàng...sao lại ngốc như vậy ?”

Nước mắt Anh Lạc rơi lã chã, Tuấn Thúc lại gắng sức lắc lắc đầu : “Ta còn chưa biết chuyện gì đang xảy ra đã lao đến phía nàng, khụ...đâu nói được là cái gì ngốc hay không chứ ?”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy liền nổi da gà. Anh Lạc lại cảm động vô cùng, tiếp tục nức nở : Tuấn Thúc, lúc này ta...ta chỉ hận không thể thay chàng chịu đau đớn. Chàng đối xử với ta tốt như vậy, sau này phải như thế nào mới trả được hết tình cảm này đây ?”

Tuấn Thúc nhắm mắt, giọng nói thấp trầm : Ai cần nàng trả chứ ? Hi, hôm nay qua rồi, ta sống hay chết, ai có thể biết được ?

“Không cho phép chàng nói linh tinh !”Anh Lạc dịu dàng đặt tay lên môi Tuấn Thúc, vừa nũng nịu vừa giận giữ nói : “Vừa rồi chẳng phải Thất Thủy cũng đã nói, nhiều nhất là nửa tháng, chàng có thể ép hết thổ chướng ra khỏi cơ thể, tuy thời gian này sẽ vất vả một chút, nhưng ta sẽ luôn ở bên cạnh chàng...”

“.....”

Tiểu hồ ly nghe hai người chàng một câu, thiếp một lời, lòng buồn bã không muốn nhìn tiếp nữa. Đang quay người định đi thì Bích Nữ đột nhiên từ trong tường hiện thân kéo tay lại, thấy nàng ta giờ ngón trở đặt lên bên miệng làm động tác im lặng, ý bảo Tang Chi tiếp tục xem.

Trong phòng thấp thoáng tiếng nói yếu ớt của Tuấn Thúc : “Anh Lạc...thực ra có một chuyện ta giấu nàng.”

“Chuyện gì !”

“Đột trước, vì một chút mềm lòng, ta đã cứu một người phạm của trấn Bình Lạc. Không ngờ đó lại là sai lầm lớn, làm thay đổi số mệnh của con gái ông ta. Vốn dĩ đứa bé gái Cảnh Lạc đó sẽ trở thành gian phi của triều đại này, chính vì nàng ta yêu ngôn mê hoặc người nên mới có loạn thế xuất anh hùng. Trong lúc vô ý, ta đã thay đổi mệnh số của rất nhiều người, bây giờ...chỉ đợi thiên binh thiên tướng đến bắt ta.”

“Làm sao có thể như vậy ?” Anh Lạc thốt lên ngạc nhiên. Lẽ nào... lẽ nào không có biện pháp giải quyết ?

“Có thì có, có thể tìm một người thay Cảnh Lạc làm gian phi, đợi sau khi quần hùng nổi dậy, triều đại thay đổi, chuyện này cũng coi như qua rồi. Nhưng nhất thời ta biết đi đâu để tìm một người làm gian phi đây ?Hi, cho nên Anh Lạc, nàng thật sự không cần trả lại ta phần tình cảm này, có thể gặp được nàng trước khi hồn bay phách tán, lại cứu được nàng, ta...”

Phụng hoàng cao ngạo nói một hơi quá dài, chỉ cảm thấy đã dùng khí quá độ, hít thở một cái liền phụt nôn ra một ngụm máu đen. Anh Lạc thấy mà xót xa, khóc lóc đau đớn : “Không !không !”Trong lúc nước mắt giàn giụa, Anh Lạc lại như nghĩ đến điều gì, liền hít một hơi thật sâu, nói : Gian phi phải không ?Chỉ cần thay thế mệnh số của người phạm kia để đù dụ đồ hoàng đế là có thể tránh được kiếp nạn phải không ?Ta đi ! Bây giờ ta đi làm gian phi kia ! Nói xong, Anh Lạc quả quyết xông ra ngoài, Tuấn Thúc ở phía sau với theo, hét đến mức rất cổ bông họng : Anh Lạc...

Nói xong phụng hoàng cao ngạo như không còn chút sức lực, khi thấy bóng dáng Anh Lạc đã rời xa, liền đổ xuống giường, nặng nề ngủ thiếp đi.

Bên này, Tang Chi nhìn đến mức tròn mắt ngạc nhiên. Đợi mọi người biết chắc Anh Lạc thực sự đã đi xa rồi, Thất Thủy mới hí hóp mắt, vỗ tay, nói : “Phụng quân nhà ta diễn khổ nhục kế không tồi chứ ?”

Đối với sự việc vừa chứng kiến, tiểu hồ ly như hiểu rõ lại như chẳng hiểu gì cả, cuối cùng vẫn cắn răng nói : “Phụng quân nhà ngươi..”

Thất Thủy cười khi : “Thực ra ngày thứ hai sau khi Tang Chi tỷ tỷ người đi trộm số mệnh cách của Mệnh Cách Tinh quân, Phụng quân đã nói, tìm người thay thế Cảnh Lạc làm gian phi là biện pháp hay. Chỉ là trong chốc lát không tìm được người thì Anh Lạc tiểu tiên kia lại đứng lúc đến trấn Bình Lạc, cho nên trúng phải mỹ nam kế của Phụng quân đại nhân.”

Khế Lạc đảo mắt, cười ha ha : “Ta nói mà, vừa rồi ta không cảm thấy trên người tên thổ yêu kia có nửa chút yêu khí, không phải là do Thất Thủy người biến thành chứ ?”

Tang Chi nhìn trời : “Đúng đấy, vừa rồi hình như ta không nhìn thất Thất Thủy ở đó.”

Thất Thủy gãi gãi đầu, cười he he : “Là Bích Nữ tỷ tỷ cho đệ móng vuốt sắc, đệ cố ý biến thành thổ yêu, lấy móng vuốt làm Phụng quân bị thương.

Phượng quân nói rồi, diễn kịch phải diễn cho thật, không chảy chút máu thì không giống lắm”

Nghe thấy lời này, Bích Nữ ở bên cạnh cười nhạt, nhưng không nói gì. Thất Thủy lật đặt xán đến bên giường Tuấn Thúc, thấy phượng hoàng vẫn nhắm mắt ngưng thần, vỗ tay tán thưởng : “Phượng quân quả thật lợi hại, giả vờ hôn mê cũng có thể giả vờ giống thế này. Nhưng mà bây giờ Anh Lạc đã đi rồi, Phượng Quân dậy đi.”

Tang Chi nghe thấy Tuấn Thúc bày kế chu đáo như thế, lại là vì giúp mình thoát tội, trong lòng nhất thời cũng hoảng loạn, bất an, không biết lát nữa sẽ phải nói gì với phượng hoàng cao ngạo đây ?

Tiểu hồ ly đang bồn chồn, bất an thì lại nghe thấy Thất Thủy nói : Phượng quân, dậy thôi !

“.....”Không có ai trả lời, Tang Chi thấy kỳ lạ, nghiêng đầu nhìn Phượng Hoàng đang nằm trên giường. Ấy...không khí trầm lắng, giống như là hôn mê thật rồi.

Thất Thủy cũng cảm thấy kỳ lạ, lại đẩy một cái, gọi : “Phượng Quân ! phượng quân ! Không phải là người ngại gặp công chúa Tang chi cho nên cố ý giả hôn mê chứ ?Tỷ ấy nói không giận người nữa rồi, người mau mở mắt ra đi.”

“.....”Sắc mặt Tuấn Thúc từ trắng chuyển thành xanh, vẫn không mở mắt, cũng không nói chuyện. Tang Chi chống tay mạng sườn, ý gì vậy ?Lẽ nào phượng hoàng thối tha chơi trò gian dối, còn muốn bản công chúa đích thân đi mời mới chịu dậy sao ?

Thất Thủy gãi gãi cổ, vô thức sờ vào mạch của Tuấn Thúc, thoát cái, mây sâu sương thấm giăng đầy trên khuôn mặt nhỏ.

Khế Lạc hỏi : “Sao vậy”

Thất Thủy khóc : “Phượng quân nhà đệ ...hình như hôn mê thật rồi ! >0

Tang Chi ---// Ê này, phượng hoàng cao ngạo người có cần nhập vai như vậy không ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Lông Đuôi Phượng Hoàng

Phượng hoàng cao ngạo hôn mê khiến mọi người chẳng biết làm thế nào.

Thất Thủy lại gọi Tuấn Thúc hai tiếng, khẳng định Phượng quân nhà mình thực sự bất tỉnh rồi, lúc này mới hoàn toàn hoảng hốt. Đi vòng quanh giường, trên trán cũng lấm tấm mồ hôi : “Chết rồi ! Chết rồi ! Lẽ nào đệ thật sự là miệng quạ đen chuyển thế ?Phượng quân dặn dò, ở trước mặt Anh Lạc cô nương, phải nói sao cho thật nghiêm trọng, như vậy mới nhận được sự đồng cảm, vậy nên đệ ..đệ đây mới biến ra thổ chương, khí độc thâm nhập vào tứ chi, bách cốt gì đó. Nhưng mà...nhưng mà tình trạng của Phượng quân bây giờ, sao lại giống hệt đệ nói vậy ?Hu...”

Tang chi nhìn thất Thủy ngốc nghếch, lại nhìn Tuấn Thúc đang hôn mê, lắc đầu thờ dài. Thế mới nói, người làm việc, trời nhìn theo, không phải không có báo ứng, mà là chưa đến lúc. Thất Thủy ngốc như vậy, những lời nói dối vòng vo đó đến nàng nghe cũng thấy rất mơ hồ, làm sao có thể do Thất Thủy nghĩ ra được ?

Rõ ràng là do con phượng hoàng cao ngạo, tự cho mình là thông minh nào đó dạy từng câu, từng chữ, kết quả là làm nhiều việc bất nghĩa sát tự diệt, quả thật là bị báo ứng rồi, ha ! Tiểu hồ ly chống tay mạng sườn, muốn cười, nhưng nghĩ đến Tuấn Thúc lại thấy, do dù hấn có nghìn vạn lần không đúng, nhưng lần này lại là vì muốn giúp nàng nên mới tổn hao tâm huyết, chỉ biết than vãn thờ dài.

Khế Lạc xoa cằm : “Làm sao có thể ?Thất Thủy người không phải là Hà Đồng sao ?Lấy đâu ra độc khí, chương khí để làm Phượng quân bị thương chứ ?”

Thất Thủy vốn không biết các phép thuật tấn công, đây là chuyện mọi người đều biết. Nhưng vừa rồi nó ảo hóa thành hình dáng của thổ yêu, gãi ngứa cho Tuấn Thúc hai cái thực sự cũng không tồi, có khi nào lại mạnh đến mức đường đường là Phượng Quân đại nhân cũng bị thương đến hôn mê bất tỉnh ?

Thất Thủy gãi gãi sau gáy, cũng vội gật đầu : Đúng rồi ! Bởi vì đệ không biết tấn công, mấy ngày trước Phượng quân còn đặc biệt nhờ Bích Nữ tỷ tỷ làm giúp đệ một chiếc bạch hổ hỏa trảo, đệ cảm nó cùng hóa thân, vừa rồi thổ yêu đó mới có móng vuốt, liền dùng nó cào nhẹ Phượng Quân một cái.

Nói xong, Tang Chi và Khế Lạc ngộ ra, mọi người trong phòng đồng loạt quay sang nhìn Bích Nữ. Bích Nữ bị bắt gọn, vẻ mặt vẫn không có vẻ gì là hối cải, khoanh tay trước ngực suy tư : “Ừm, Lẽ nào vuốt sắc đó có vấn đề ?”

Tiểu hồ ly tối sầm mặt, đây chẳng phải là câu hỏi rất rõ ràng sao ?Thất Thủy nói : “Đệ đi kiểm tra chiếc bạch hồ hỏa trảo đó.”Nói xong, Thất Thủy liền lật đặt chạy ra ngoài, vừa ra đến cửa, mọi người liền nghe thấy Bích Nữ ngạc nhiên kêu lên : “Ta nhớ ra rồi” !

Khỏe miệng Tang Chi giật giật, nằng dự cảm việc này tuyệt đối, tuyệt đối có liên quan đến Bích Nữ : Nghĩ ra cái gì ?

Ừm...Bích Nữ quay vòng tại chỗ. ‘Hình như khi ta đang chuẩn bị, không cẩn thận làm lẫn lộn bạch hồ hỏa trảo và long tiên thổ trảo rồi’

Bích Nữ nói với vẻ mặt vô tội, còn mọi người nghe mà thấy ...nghe giọng. Da mặt Khế Lạc giật giật, hần cười he he : “Bạch hồ và long tiên này cũng có thể nhầm được sao?” Hần nhớ rõ ràng, Bích Nữ vốn rất cẩn thận, ngay đến việc có mấy cân, mấy lạng lá trà trong Thanh Ngõ cư này cũng nhớ rất rõ.

Thất Thủy khóc, vừa đập tường vừa gào lên : “Nói như vậy, Phụng quân thật sự bị thổ tính áp chết, phải đau đớn nửa tháng mới có thể ép hết chương khí ra khỏi cơ thể ?Hu hu hu...Đội Phụng quân khỏi rồi, lại chẳng cóc vờ đâu đệ sao ?”

Nghe thấy câu này, Bích Nữ chẳng những không tức giận mà còn cười : “Làm sao có thể ? Thất Thủy ngoan, đừng sợ, có tỷ tỷ giúp đệ chống lưng rồi. Hơn nữa, tiểu phụng hoàng cũng đáng đời, một là hần đối với Tang Chi lạnh lùng, thờ ơ, còn hại người ta ngã một cái rở đau, hai là hần lừa gạt tình cảm của Thổ Tử tiểu tiên, ông trời thay chúng ta trừng phạt, trách ai được chứ ?”

Nói xong một câu dài lê thê, Bích Nữ quay lại nhìn Tang Chi, cười gian: “Tiểu hồ ly, muội nói xem có phải không ?”

Tang Chi >-

Rõ ràng rồi, tất cả chuyện này đều là trò quỷ của Bích Nữ. Ngoài mặt trời là trút giận cho Tang Chi và Anh Lạc, nhưng rốt cuộc mục đích bên trong là gì, tiểu hồ ly lại không đoán ra sao ?Lúc này, đối mặt với những lời nói của Bích Nữ, tiểu hồ ly đáp là phải cũng không được, đáp là không phải cũng chẳng xong.

Đang đắn đo, Bích Nữ vắn vắn đuôi tóc, mắt lóe sáng, nói tiếp : “Nhưng nói đi cũng phải nói lại, tiểu phụng hoàng tuy làm chuyện này có nham hiểm một chút, nhưng nói cho cùng, chuyện mệnh số của Cảnh Lạc cũng coi như kết thúc. Tiểu hồ ly muội cũng không được vong ân phụ nghĩa đấy...”

Tang Chi chớp chớp mắt, nhìn Tuấn Thúc đang hôn mê mà vẫn nhú chặt mày, bĩu môi : “Tốt, xấu gì Bích Nữ tỷ tỷ cũng nói hết rồi, muội còn có thể nói gì ?”

Bích Nữ lại vắn gấu áo, cười thành tiếng : “Để tiểu phụng hoàng khó chịu, đau đớn hơn chục ngày, sau này nếu Anh Lạc biết được chân tướng sự việc thì cũng coi như chúng ta đã dốc hết sức lực, thay nàng ta báo thù. Còn việc hần cứu muội, đại ân đại đức này...Thời gian này, chuyện ăn uống, đi lại của hần, đương nhiên là do muội !”

“Cái gì ?” Tang Chi như bị sét đánh trúng, cứng đờ tại chỗ không thể cử động được, rồi chỉ chỉ vào phụng hoàng cao ngạo đáng chết, răng va vào nhau lập cập : “Ta...ta chăm sóc...hần ?” Được thôi, gạt đi ân oán riêng tư của nàng và phụng hoàng cao ngạo với nguyện vọng áp ú là gặp hần một lần sẽ bóp chết hần một lần, xét về mặt công việc, thân làm Thổ thần, Tang Chi mỗi ngày sau khi bận tới mất tới mười thì đã mệt lắm rồi, nếu còn phải bớt thời gian để chăm sóc phụng hoàng cao ngạo, chẳng phải sẽ bận chết sao ?

Thất Thủy nghe thấy vậy, hình như cũng nghĩ ra điều gì liền gật đầu thật mạnh : “ Đúng rồi ! Đúng rồi ! Thời gian này, phụng quân thổ chương nhập thể, không thể cử động, ăn cơm, uống nước đều cần có người chăm sóc. Ta còn phải sắc thuốc, gánh nước...một mình thực sự làm không xuể. Tang Chi tỷ tỷ, tỷ hãy nể tình Phụng quân lần này vì cứu tỷ mới thành ra thể này, đến giúp đỡ đi !”

Những lời Thất Thủy nói ra thành tâm vô cùng, nhìn vào cặp mắt long lanh, vô hại của tiểu tiên đồng, tiểu hồ ly không biết từ chối thế nào nữa.

“Nhưng mà...” Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Khế Lạc lại đột nhiên kéo tiểu hồ ly sang một bên, ghé vào tai, nói khẽ. “Công chúa, người hãy đồng ý đi ! nhất định phải đồng ý !”

“Người điên rồi sao ?” Tang Chi lừ mắt, đang muốn gạt đi sự lôi kéo của Khế Lạc thì hần đã kè sát vào tai nàng, nói câu gì đó. Tang Chi nghe thấy liền kinh ngạc, thoát cái đã thu lại cảm xúc, quay đầu lại, nói : “Được, thời gian này ta sẽ đến chăm sóc phụng hoàng cao ngạo.”

---- Có âm mưu----

Cứ như vậy, tiểu hồ ly cười lên hồ khó xuống, hằng ngày bận bịu công vụ xong lại phải đến chăm sóc Tuấn Thúc. Liên tục hai, ba ngày, phụng hoàng cao ngạo vẫn không tỉnh lại khiến Tang Chi cảm thấy phụng hoàng cao ngạo lần này không phải bị thương nhẹ. Hôm nay, tiểu hồ ly làm xong công việc của Thổ thần, liền vội vàng chạy đến Thanh Ngõ cư, đúng lúc nhìn thấy Tuấn Thúc ho ra mấy ngụm máu đen, Thất Thủy bị máu bắn khắp người, ở bên cạnh bận rộn thu dọn, Tang Chi vội đi lên phía trước, vừa đỡ Tuấn Thúc vừa hỏi : “Tỉnh rồi à ?”

Bích Nữ tỷ tỷ từng nói, trong mấy ngày Tuấn Thúc sẽ không tỉnh lại, đến khi nào nôn ra máu đen thì tốt rồi.

Nghe thấy vậy, Thất Thủy lắc đầu : “Vẫn chưa, nhưng mà sáng hôm nay mơ hồ như đang nói gì đó, ta tính tối nay chắc sẽ tỉnh. Tang Chi tỷ tỷ, tỷ giúp ta chăm sóc phụng quân nhé, ta đi sắc thuốc !” Nói xong, Thất Thủy liền đẩy Tuấn Thúc sang bên Tang Chi, rồi tát tui chạy ra ngoài.

Tiểu hồ ly nửa ôm phụng hoàng, cảm thấy toàn bộ trọng lượng cơ thể hần ép lên người mình, mặt bỗng nóng bừng. Ấy ! không ngờ con phụng hoàng thối tha này cũng nặng thế. Anh lạc kia thích con phụng hoàng khôn nạn này, nếu nhìn thấy hai người bọn họ bây giờ, không biết sẽ cảm thấy thế nào ?

Tang Chi nghĩ ngợi lung tung một hồi, trái tim nhỏ bé đập thành thịch, càng lúc càng dữ dội. Nàng thầm nghĩ phải mau chóng đặt lại Tuấn Thúc lên giường,

chân tay luống cuống thế nào lại khiến hai người sát lại gần nhau hơn, thậm chí còn chạm cả vào cánh tay hần. Tang Chi dù gì cũng là nữ nhi chưa lập gia đình, màu đỏ trên mặt đã thiu đến tận tai. Đây Tuấn Thúc ra, sau khi vứt hần lên giường, Tang Chi liền đứng dậy, định ra ngoài hồng gió, nhưng vừa đứng dậy, trong não liền loé lên điều gì.

Vừa rồi...

Tay của phượng hoàng cao ngạo...

Tiểu hồ ly nhú mặt mày, mình sờ vào thực sự cảm thấy rất... ngờ ngác. Tang Chi quay lại nhìn, quả nhiên phát hiện trên tay Tuấn Thúc đã thoát ần thoát hiện hiện một chút lông ngừ sắc. Chẳng lẽ là... cơ thể Tuấn Thúc không chống đỡ được, sắp hiện nguyên hình?

Tang Chi sùng sốt, đập vào tường, hét gọi: “Bích Nữ tỷ tỷ, mau ra ngoài! Ra ngoài!”

Lời vừa buông ra, Bích Nữ đã hiện thân ở đầu tường bên kia, cười nói: “Đừng sợ, phượng hoàng là như vậy. Khi bị thương thì sẽ hiện lông ngừ sắc để bảo vệ bản thân.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi mới bình tĩnh lại. Bích Nữ nói tiếp: “Muội trông nom hần cẩn thận nhé, ta ra đại sảnh xem Thất Thuỷ sắc thuốc thế nào rồi!”

Thấy Bích Nữ đi xa, tiểu hồ ly thở phào một hơi, ngồi xuống cạnh giường, cẩn thận nhìn phượng hoàng cao ngạo, sắc da hơi trắng, ngũ quan tinh tế, ừm, khi ngủ nhìn đẹp hơn khi thức, ít nhất cũng không nheo cặp mắt phượng kia để nhìn người khác. Tiểu hồ ly đang một mình nhìn ngắm phượng hoàng cao ngạo rất vui vẻ, trong đầu đột nhiên loé lên câu nói của Khế Lạc mấy hôm trước: “Công chúa, nghĩ đến chuyện người hào phóng bao cả tháng, bản tiệm mua một tặng một, nói cho người một bí mật lớn. nhất định phải đồng ý Phượng quân đại nhân. Có lời đồn rằng, mỗi con phượng hoàng đều có một chiếc lông đuôi rực rỡ, quý báu nhất. Chỉ cần có được chiếc lông đuôi ấy, người từng bị con phượng hoàng này làm phép sẽ giải trừ được phong ấn.”

Chăm chú nhìn Tuấn Thúc đang ngủ say, Tang Chi cắn răng, nếu những lời đồn thổi nói là sự thật, vậy bây giờ chiếc lông đuôi của phượng hoàng cao ngạo có phải đã xuất hiện rồi không? Nếu lấy được nó, có phải nàng sẽ giải trừ được phong ấn, có thể rời khỏi trấn Bình Lạc? Vô thức đi đến cuối giường, tiểu hồ ly nuốt nước miếng, lúc này, có phải chỉ cần kéo chân ra là có thể dễ dàng lấy được chiếc lông đuôi kia không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Nữ Bộc Hồ Ly

Tang Chi đứng ở cuối giường, ngón tay run rẩy.

Lông đuôi... Lông đuôi... Đương nhiên chiếc lông đuôi ngừ sắc rực rỡ, đẹp đẽ này mọc ở đuôi, mà Tuấn Thúc đang ở hình dạng người, chiếc lông đuôi này cũng sẽ mọc ở trên mông. Tiểu hồ ly lại đắn đo, dù gì thì lễ nghĩa, liêm sỉ của nữ nhi nàng vẫn biết rõ, nhân lúc phượng hoàng được người đang mê man, lại lật chăn, kéo quần người ta, còn muốn nhổ một chiếc lông trên mông người ta... Tang Chi cảm thấy... thực sự có chút ngại ngùng.

Nhưng tục ngữ nói rất hay, cơ hội không thể để mất, mất rồi sẽ không có lại được.

Lúc này, xung quanh không người, người nào đó lại hôn mê, thật là thiên thời, địa lợi, nhân hoà, nếu vẫn chưa chịu ra tay thì thật sự có lỗi với mình. Nghĩ tới đây, cuối cùng Tang Chi cũng hạ quyết tâm, hai tay run rẩy, cầm góc chăn bông kéo ra, cúi đầu, vẫn chưa kịp nhìn rõ quang cảnh bên dưới đã nghe thấy một tiếng nói lạnh lùng: “Người làm gì đó?”

Tang Chi kinh hãi, máy móc ngẩng đầu thì thấy Tuấn Thúc đã mở đôi mắt phượng, đảo qua đảo lại. Đôi mắt đã thiếu đi mấy phần sắc bén trước đây, nhưng lại thêm ba phần trong sáng, yếu đuối, chỉ là... mắt sâu không thấy đáy, và không biết, rốt cuộc lúc này hần đang nghĩ gì. Tiểu hồ ly vẫn giữ tư thế kéo chăn, sắc mặt tái xanh, biểu cảm cứng nhắc, nuốt nước miếng, không nói gì.

Bên này, phượng hoàng cao ngạo lại bình thần, không hoảng hốt, chỉ là khuôn mặt không biểu cảm chăm chú nhìn Tang Chi. Hai người cứ bất động như vậy, tìm tiểu hồ ly đập thình thịch, nàng đang đắn đo xem nên bình tĩnh chuẩn bị hay đã làm thì phải làm đến cùng, nhân lúc người nào đó không cử động được, nhổ lấy chiếc lông đuôi thì Thất Thuỷ ồ ào chạy vào phòng.

“Á... Phượng quân, người tỉnh lại rồi! Con vừa ở bên ngoài sắc thuốc với Bích Nữ tỷ tỷ. Bích Nữ tỷ tỷ đột nhiên thấy hồi hộp, nói chắc là người tỉnh rồi, quả nhiên con vừa vào thì người đã...” Thất Thuỷ nhảy nhót lao đến đầu giường, vì niềm vui Tuấn Thúc tỉnh lại, nhất thời không chú ý đến một người khác cũng ở trong phòng. Đang riu ra riu rít, nhưng mới thốt ra được nửa câu, cuối cùng cũng phát giác có điều gì đó không bình thường.

Thất Thuỷ quay đầu, mở to mắt nhìn Tang Chi một hồi, gãi đầu: “Áy? Tang Chi tỷ tỷ, tỷ lật chăn của Phượng quân nhà đệ làm gì vậy?”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly vốn đã đờ như gỗ lúc này mới phản ứng lại được, vứt chiếc chăn như vứt củ khoai nóng bỏng tay, bấm tay lấp bắp: “Ta... ta...” Làm thế nào? Tiểu hồ ly khóc, đang lo lắng đến mức lòng bàn tay toát mồ hôi thì nghe thấy Bích Nữ cười he he: “Còn chẳng phải là quan tâm đến sức khoẻ của tiểu phượng hoàng? Muốn xem vết thương của hần sao?”

Nghe được lời này, Tang Chi như thoát được một gánh nặng, vội gật đầu: “Đúng! Đúng! Vừa rồi mọi người đi sắc thuốc, phượng hoàng cao ngạo hần... hần... hần... hần bỗng rên rỉ, sau đó có vẻ rất đau đớn, trán đầm đìa mồ hôi, cho nên... cho nên ta... ta liền xem... xem xem...”

Tang Chi liú lười, lòng bàn tay toát mồ hôi lạnh. Bích Nữ yếu ớt từ đầu tường bên kia bay đến, cất ngang: “Haizz! Nhưng mà vết thương của tiểu phượng hoàng ở bên trên, muội lại đi xem bên dưới của hần?”

Loảng xoảng!

Trong chốc lát, Tang Chi giống như bị sét đánh, đứng ngây tại chỗ, mồ hôi lạnh đầm đìa. Lúc này mới hiểu được, người đen tối như Bích Nữ, chẳng qua là đào một cái hố cho mình nhảy xuống. >_

Bên này, Tuấn Thúc vốn chẳng nói gì, nghe thấy vậy thì đảo mắt, cuối cùng chuyển ánh mắt sắc lẹm như dao lên người Bích Nữ, gợn sóng nổi lên: “Bích Nữ, thời gian này ta hôn mê, chắc người rất tự đắc nhỉ?”

Bích Nữ nào có sợ Tuấn Thúc, ở trên tường xoay một vòng, cười gian: “Đâu có! Nô gia vì người mà bận rộn suốt, vừa sắc thuốc vừa thức đêm để chăm sóc người, mệt chết rồi! Bây giờ Thấy Phượng quân người cuối cùng cũng đã tỉnh, trong lòng nô gia rất nhẹ nhõm, xin lui trước.”

Nói xong, Bích Nữ từ từ ẩn vào tường, không thấy bóng dáng đâu nữa. Thất Thủy thấy vậy, liền “á” một tiếng rồi nhảy lên, cào tường nói: “Bích Nữ tỷ tỷ đừng đi mà, một mình đệ làm không xuê đâu!/(T 0 T)/...”

Tang Chi hiểu kỳ, chọc chọc Thất Thủy, hỏi: “cái gì mà một mình làm không xuê?”

Thất Thủy nước mắt giàn giụa: “Lần trước, còn cả lần trước trước nữa, Bích Nữ tỷ tỷ đắc tội với Phượng quân cũng là như thế này, vừa thấy Phượng quân quay lại liền trốn vào trong tường không ra nữa, đến khi Phượng quân hết giận rồi mới ra ngoài chơi. Nhưng mà, tuy Phượng quân tỉnh rồi, nhưng khí lại chưa sạch, không thể cử động. Một mình ta phải hái thuốc rồi sắc thuốc, còn phải nấu cơm, giặt quần áo, hầu hạ Phượng quân ăn cơm, lau tay... Thực sự là làm không xuê đâu...”

Thất Thủy vừa nói vừa gõ gõ vào tường: “Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ đừng có quay mặt vào tường suy nghĩ nữa, Phượng quân nói người không giận nữa, không giận chút nào nữa. Hu hu! Ta không muốn phải một mình đối mặt với bộ mặt thối của Phượng quân cả ngày lẫn đêm đâu!”

Tuấn Thúc ho một tiếng, lúc này Thất Thủy mới ý thức được mình nói sai rồi, hai tay bịt miệng, nín thinh. Phượng Hoàng cao ngạo khẽ liếc bức tường một cái, nói: “Nàng ta có gan thử ra ngoài xem? Những ngày này Bích Nữ không ở đây cũng chẳng sao, Tang Chi đến chăm sóc ta là được rồi.”

“Cái gì?” Tiểu hồ ly nghe thấy vậy thì tròn mắt giận dữ, giậm chân. “Người còn xem ta làm người hầu của nhà người có phải không? Người bảo ta đến chăm sóc người thì ta phải đến chăm sóc người sao? Mấy hôm trước người hôn mê, ta giúp Thất Thủy và Bích Nữ tỷ tỷ một chút đã là tốt lắm rồi, dù bây giờ người cũng tỉnh rồi, còn muốn ta hầu hạ con phượng hoàng thối tha như người sao? Đừng có mơ!”

Tang Chi lăm bắm xong, vốn cho rằng Tuấn Thúc chắc chắn sẽ nhạo báng lại, ai ngờ phượng hoàng cao ngạo chỉ cong môi, nói: “Vừa rồi chuyện kia chẳng phải chưa nói xong sao? Rốt cuộc người kéo chân của ta ra là muốn là m gì?”

“Ta ...” tiểu hồ ly kinh hãi, vô thức lùi ra sau, nghìn tính vạn toán cũng không tính đến nước phượng hoàng cao ngạo sẽ phản công lại, liền thấy lúng túng ... “ta ...ta chỉ xem xem xem...”

Tuấn Thúc hung hăng bức người : xem gì ?kéo chân của nam nhân, người muốn xem gì ?

Trong lời nói của Tuấn Thúc có hàm ý, cho dù Ngốc như Thất Thủy cũng có thể nghe ra được chút gì đó, háp háp cặp mắt sáng, hần tặc lưỡi. “Lẽ nào Tang Chi tỷ tử muốn nhìn...” Nghĩ một lát, Thất Thủy quay đầu nhìn bộ phận quan trọng nào đó của Phượng quân, lại hồi tưởng tư thế nghiêng đầu nhìn trộm của Tang Chi lúc này, cười sặc sụa : Ha ha, Tang chi tỷ tử xấu hổ...

Tiểu hồ ly tức đến mức đầu xi khói, giận dữ nói : ai bảo chứ ?Ai bảo chứ ? Vốn không phải như các người nghĩ, ta...chưa nói hết câu, tang chi bỗng im bật, không dám nói tiếp nữa. Nói thế nào ? lẽ nào nói thật cho phượng hoàng cao ngạo, bản công chúa muốn nhò lông đuôi của hần ?

Trong chốc lát, Tang Chi muốn khóc mà chẳng khóc được, im thít. Thất vậy, Thất Thủy càng vui, vỗ tay nói : “Không nói tức là thừa nhận !Ồ ô, phượng quân bị nhìn hết rồi !Tang Chi tỷ tử là đại sắc ma”

` Tiểu hồ ly im thít, bỗng nghe phượng hoàng cao ngạo bình tĩnh nói : “Người nhìn trộm bị bắt quả tang, thời gian này phải hầu hạ ta coi như bù đắp tinh thần, không nên sao ?”

Tang Chi (-----) Nên cái đầu người ấy !Người mới là lên nhìn bị bắt quả tang, cả nhà người lên nhìn bị bắt quả tang !

---Ai YD chứ ?Người mới YD---

Cứ như thế này, Công chúa Tang Chi hòa nhường nguyệt then, dịu dàng, lương thiện đã thay đổi như vậy, trở thành hồ ly nữ bộc của Phượng quân đại nhân. Từ đây, cuối cùng tiểu hồ ly cũng hiểu rõ, vì sao Thất Thủy lúc nào cũng có khuôn mặt nhăn nhó, khổ sở.

Mỗi sáng, khi gà còn chưa gáy, Tang Chi đã phải thức dậy, bắt đầu xử lý công vụ, làm xong việc của trấn Bình Lạc vội vàng chạy đến Thanh Ngô cư. Lúc này, Phượng hoàng cao ngạo dưới sự hầu hạ của Thất Thủy mới mặc xong quần áo, xuống giường. Hầu hạ đại gia ăn cơm sáng xong, Thất Thủy và Tang Chi liền đưa Phượng quân đại nhân nặng hơn cả heo ra sân sưởi nắng.

Lúc này Thất Thủy mới yên tâm giao Tuấn Thúc cho tiểu hồ ly để lên núi hái thuốc, và một ngày bi thảm của hồ ly nữ tộc lúc này mới chính thức mở màn. Dọn dẹp phòng ốc, làm cơm, giặt quần áo còn phải nhân nhện chịu đựng Tuấn Thúc gọi qua quát lại, lúc thì pha trà, lúc thì gãi ngứa...

Hôm nay Phụng quân đại nhân đột nhiên tâm huyết cuộn trào, nói rằng nóc nhà có lỗ hồng, nếu mưa sẽ bị dột. Hồ ly nữ tộc bất lực, đành lấy tấm vải cuộn lên đầu chuẩn bị leo lên nóc nhà. Thấy vậy, phụng hoàng cao ngạo vốn đang ở trong sân nhắm mắt nằm sưởi nắng liếc nhìn, nói: “Lại đây”.

Tang Chi lật đật chạy đến hỏi: “làm gì?”

Tuấn Thúc không nói chỉ chăm chú nhìn vào tấm vải trên đầu tiểu hồ ly. Tang Chi nói: “Đói rồi, khát rồi, hay bị ngứa?”

Tuấn Thúc không để ý đến lời của tiểu hồ ly, lạnh lùng nói: “Nàng cuộn vải trên đầu làm gì?”

Thừa lời, người bảo ta leo lên nóc nhà, nóc nhà nhiều bụi như vậy, làm bẩn tóc rồi lại phải gội đầu

Tiểu hồ ly cắn răng: “Ừm ừ”

Tuấn Thúc: Biến ra cái tai hồ ly cho thiếu gia xem xem

Tang Chi: “Người bảo bản công chúa biến thì ta phải biến sao? Bản công chúa...”

Tang Chi còn chưa nói xong, Tuấn Thúc lại cong môi về nham hiểm: “Nàng đùa cợt ta”.

“.....” Tang Chi ngây ra tại chỗ, cuối cùng im bặt. Vốn là, trong khoảng thời gian này, phụng hoàng cao ngạo thích nhất một câu nói, cũng là...đòn hiểm đối với Tang Chi. Lúc đó tiểu hồ ly bị ép làm Nữ tộc, đương nhiên trong lòng không vui, làm việc cũng dựa vào cố phụng hoàng cao ngạo không thể cử động, nên chỉ biết nghịch ngợm, trêu đùa. Cuối cùng, có một ngày Tuấn Thúc bình tĩnh nói: “Thất Thủy, ngày mai người gọi tất cả các tiểu thần làm việc ở trấn Bình Lạc như Tắc thần, Hoa Thần, Hỷ thần, Sảng Thần, Trà thần, Thanh Oa thần đến đây cho ta”.

Gọi bọn họ đến làm gì? Tang Chi chớp chớp mắt. Bình thường, những tiểu thần dưới phạm giới này chẳng qua là do tiểu yêu hoặc địa phách địa phương tu luyện mà thành, vô cùng thô tục, Phụng quân đại nhân đương nhiên sẽ không thèm để ý, việc gọi các tiểu thần đến là việc chưa từng xảy ra.

Tuấn Thúc nhướn mày: “Gọi bọn họ đến, cho bọn họ xem Thổ thần đại nhân của trấn Bình Lạc rốt cuộc có bộ dạng như thế nào.”

Tang Chi thấy kỳ lạ: “Ý gì chứ?”

“Nói cho bọn họ biết, Tang Chi đại nhân chẳng qua chỉ là một sắc nữ hồ ly, đến bản Phụng quân, quan trên của nàng ta mà cũng giám nhìn trộm?”

.....

Tĩnh lại từ trong hồi ức xa xăm, hồ ly nữ tộc sợ Tuấn Thúc lại uy hiếp mình, muốn đem chuyện mình nhìn trộm hắn nói ra ngoài, vội vàng biến ra tai hồ ly, buồn bã nói: “Như thế này người hài lòng rồi chứ?”

“Ừm, không tồi.”

“Cái gì không tồi?”

“Tấm vải. Với hai chiếc tai hồ ly trên đầu, như thế này mới giống dáng vẻ của nữ tộc. Tối nay ta bảo Thất Thủy may thêm cho nàng bộ tranh phục nữ tộc.”

Tang Chi----// Phụng quân đại nhân người nhân rồi đến phát khùng rồi! Đúng chứ! Đúng chứ! Đúng chứ!?

Chuyện buồn bực không chỉ có những chuyện này. Những ngày tháng hầu hạ phụng hoàng cao ngạo, chuyện mỗi ngày đau khổ nhất vẫn là dụng thiện. Không phải là nóng thì là lạnh, không phải mặn thì là nhạt... Tóm lại, Tuấn Thúc thích thay đổi phương pháp để giày vò tiểu hồ ly. Tang Chi nhẫn nại hết lần này lần khác, dù có bị chà đạp đến khổ sở hơn đi nữa thì cũng chỉ đến nửa tháng, chớp mắt cái là sẽ qua.

Chỉ cần đợi phụng hoàng cao ngạo khoẻ lại, nàng sẽ được giải thoát. Nhưng mà cái chớp mắt này đã dài hơn một tháng, Tuấn Thúc vẫn thẳng thắn vai cương thì, không có nửa chút chuyển biến tốt nào. Thế là tiểu hồ ly cuối cùng bắt đầu suy xét, con phụng hoàng bất lương nào đó, có phải là cố ý giả bệnh không?

Nói đến những ngày gió mưa ấy, Tang Chi đưa Tuấn Thúc ra ngoài sân sưởi nắng như thường lệ, khi Tuấn Thúc không để ý liền rắc một chút bột xung quanh rồi nựng cố tròn sang một bên, lấy ra cái gói từ trên cây, rải ở bên ngoài sân, và thấy hơn chục con rắn hoa màu xanh, màu trắng, màu đen, màu tím... cuộn xoắn thành một khối. tiểu hồ ly trốn dưới hàng rào cười thầm, nghe nói phụng hoàng cao ngạo ghét nhất rắn, đặc biệt là rắn ngũ nhãn lục sắc, bây giờ nhiều rắn như thế này tràn vào trong sân, bỏ lên người hắn, bản công chúa không tin là người sẽ cử động! Đợi đến khi người nhảy lên, ta sẽ xuất hiện, khi đó ta sẽ không phải hầu hạ con phụng hoàng cao ngạo người nữa.

Tiểu hồ ly vừa nghĩ vừa vui sướng cười hí hóp mắt, nhưng thực tế lại như thế này...

Hơn chục con rắn lớn, nhỏ bị bỏ đói ba ngày ba đêm tranh nhau tràn vào trong sân. Người thấy mùi hương khác thường trên người Tuấn Thúc, cả bọn há

to miệng, hí hửng đi hưởng thụ đồ ăn ngon. Nhưng Tuấn Thúc tưởng đang nhắm mắt dưỡng thần cũng cảm thấy khác thường, hơi hé mắt, trước mắt loáng thoáng thứ ánh sáng khác thường, hắt lạnh lùng “hừ” một tiếng, một đàn rắn lớn, rắn nhỏ giống như điểm huyệt, nằm nguyên tại chỗ.

Phượng hoàng cao ngạo nhếch môi, mắt đầy vẻ miệt thị như đang muốn nói: “Có bản lĩnh thì bò lên người bản tọa thử xem.”

Đám rắn: o(>----

Lúc này đám rắn chuẩn sạch trơn. Tiểu hồ ly ở bên dưới hàng rào xấu hổ đến toát mồ hôi. Đám rắn thôi tha các người sao mà chẳng có chút bản lĩnh, đến phượng hoàng cũng không giám ăn !

Kế hoạch một không thành thì nghĩ kế hoạch hai, tiểu hồ ly thông minh, dũng cảm của chúng ta đương nhiên sẽ không từ bỏ dễ dàng như vậy. Tối nay, Tang Chi mặt luôn nở nụ cười gian xuất hiện ở Thanh Ngõ cư. Phượng hoàng cao ngạo quả không hổ danh là cao ngạo, tuy trúng chướng khí không thể đi lại được nhưng vẫn phải tắm rửa rồi mới yên tâm đi ngủ.

Thế là một tối ăn cơm xong, Tuấn Thúc đều đi tắm dưới sự trợ giúp của Thất Thủy, mà những lúc này, tiểu hồ ly đương nhiên là tránh xa tam xá, nhưng hôm nay Thất Thủy mới chuẩn bị xong nước tắm thì thấy tiểu hồ ly đi rồi quay lại, không khỏi cảm thấy kỳ lạ: “Áy, Tang Chi tỷ tỷ, sao tỷ lại quay lại? Quần đồ sao?”

Tang Chi che miệng cười trộm: “Haizz ! Nghĩ đi nghĩ lại vẫn thấy Thất Thủy người chân tay vụng về, không hầu hạ nổi phượng quân đại nhân, ta thấy không yên tâm nên quay lại.”

Thất Thủy chưa từng nghe thấy tiểu hồ ly nũng nịu như thế này, lập tức nổi da gà, toát mồ hôi, nói: “Đệ đã hầu hạ Phượng quân tắm rửa một tháng nay rồi, hôm nay tỷ mới bắt đầu không yên tâm ! =_=”

Tiểu hồ ly bĩu môi: Người thì hiểu gì chứ? Ra ngoài !

Thất Thủy vẫn có chút không chịu, nhưng Tuấn Thúc nói: “ra ngoài đi !”

Đuổi Thất Thủy đi rồi, Tang Chi mừng thầm, chống tay mạng sườn cười ha ha. Đợi lát nữa, đương nhiên sẽ giả vờ xấn đến giúp phượng hoàng cao ngạo cời y phục, nàng không tin phượng hoàng cao ngạo không biết xấu hổ, đợi đến khi hấn xấu hổ, trong lúc gấp gáp sẽ đuổi mình, đến lúc đó mình sẽ không cần hầu hạ con phượng hoàng khốn nạn này nữa.

Tiểu hồ ly híp mắt, cố ý ngồi xuống bên cạnh Tuấn Thúc, nhưng chuyện xảy ra sau đó là như thế này...

Tiểu hồ ly dùng cánh tay hích hích Tuấn Thúc: “Phượng quân, bây giờ ta sẽ giúp người cời y phục, sau đó hầu hạ người tắm rửa.”

Phượng hoàng cao ngạo nhắm mắt không nói, Tang Chi lạnh lùng “hừ” một tiếng, giả vờ, bản công chúa xem người giả vờ được đến lúc nào. Nghĩ xong, tiểu hồ ly bắt đầu cời đai áo của phượng hoàng cao ngạo, cời được nửa áo ngoài của người nào đó, Tuấn Thúc mở mắt, Tang Chi nhướn nhướn mày: “Làm gì vậy? Người sợ à?”

“Muốn cời thì cời mau lên, nước nguội rồi”.

Tang Chi liú lười, cắn răng nghĩ thầm, ta không tin, bản công chúa còn có thể sợ người sao? Tiểu hồ ly tức giận dùng dùng đứng dậy, nhanh chóng, dứt khoát cời đến nội y của Tuấn Thúc. Nội y dưới sự co kéo dã man của tiểu hồ ly, chỗ cổ áo đã hơi kéo ra, phần ngực của con phượng hoàng nào đó thoát ẩn thoát hiện, bởi vì Tang Chi đang đứng, mắt cũng rất tự nhiên liếc đến... quang cảnh bên trong, mặt bỗng đỏ bừng.

Tiểu hồ ly lờm, phượng hoàng chết tiệt ! Phượng hoàng khốn nạn ! Sao mà hấn chẳng hoảng sợ chút nào, ngược lại còn có vẻ rất hưởng thụ nữa chứ?.

Tuấn Thúc nhướn mày: “Nàng đã cời rồi, tiếp tục cời đi.”

Tang Chi tức đến mức hai tay run run, nuốt nước miếng, nói từng từ một: “Ta sắp cời đây !”

Tuấn Thúc cười thành tiếng: “Ừm, cời đi, lát nữa nhớ giúp ta kỳ lưng”

“Người...” Tiểu hồ ly chỉ vào Tuấn Thúc, run bần bật. “Người đừng cho rằng ta không dám!”

Phượng hoàng cao ngạo nở nụ cười mê hoặc, giọng nói trầm thấp: “Vay mau đến đi!”

...

Tiếp đó, chỉ nghe thấy từ Thanh Ngõ cư truyền đến một tiếng gầm hét: “Tuấn Thúc người chết đi! Chết đi!!” Dứt lời, một nữ nhân tiểu hồ ly chạy trốn mất. Thất Thủy gãi đầu, nói: “Tang Chi tỷ tỷ uống rượu sao? Sao mặt lại như đang lên cơn sốt vậy?”

Haizz! Thế mới nói, thế giới của người lớn quả nhiên khiến người ta không cách nào lý giải được!

Chương 22: Tiểu Kim Long

“Tức chết được! Tức chết được!” Ở núi Thủy Bình, Tang Chi vừa gào vừa lấy cành cây chọc đông chọc tây. Tối hôm qua, vì để phơi bày chân tướng việc phượng hoàng cao ngạo giả bệnh, tiểu hồ ly đã lấy thân thử nghiệm, dùng mỹ nhân kế dụ dỗ, kết quả... trộm gà không được lại lỗ mất bao gạo.

Tang Chi da mặt mỏng, nghĩ đến dáng vẻ thật thà, bình tĩnh của Tuấn Thúc tối qua liền đỏ mặt, tim đập nhanh, sáng hôm nay nói thế nào cũng không chịu đi làm hồ ly nữ bộc nữa, vậy nên mới đổi công việc với Thất Thủy, Thất Thủy ở nhà chăm sóc phượng hoàng cao ngạo, còn mình thì lên núi hái thuốc.

Nhưng Tang Chi ở trong núi cả thời thần, vừa khát vừa mệt mà vẫn không tìm thấy loại thuốc mà Thất Thủy nói. Trong lúc cảm phần lại nhớ đến việc tất cả những điều này đều do kẻ nào đó giở trò, không tìm được nguyên nhân, Tiểu hồ ly lăm bằm một mình, nói với cỏ cây, hoa lá: “Phượng hoàng thối tha! Phượng hoàng khốn nạn! Hắn có gì tài giỏi chứ? Nếu có bản lĩnh, bây giờ người ra đây cắn ta đi!”

Vừa nói xong, Tiểu hồ ly còn chưa nghe thấy tiếng mình vọng lại thì phía sau vang lên “bụp” một tiếng, hình như... có thứ gì đó rơi xuống. Tang Chi kinh hãi, quay đầu lại nhưng chẳng thấy gì cả. Đang thấy kỳ lạ thì nghe thấy trong bụi cây có tiếng xào xạc, giống như có tiếng gì đó đang động đậy.

Tang Chi nghiêng đầu, không phải rần chứ, Thất Thủy từng nói núi Thủy Bình này hình như có rắn độc. Tang Chi đảo đảo mắt, chống tay mạng sườn, nói: “Nếu như có rắn cang tốt! Vừa hay để bản công chúa trút giận.”

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly cất bước đi đến, cảm cành cây gãy gãy một hồi, vẫn chẳng thấy có gì. Đang chống cằm suy nghĩ, Tang Chi liền cảm thấy trên đỉnh đầu có một luồng hơi nóng, vô thức ngẩng lên lại thấy ánh vàng lấp lánh khiến người ta không mở nổi mắt. Ngốc nghếch như Tang Chi, lúc này mới cảm thấy hơi thở sáng rực tiên khí.

Dụi dụi mắt, Tang Chi quay đầu, cuối cùng cũng nhìn rõ cảnh tượng trước mắt... Một con rồng vàng khá lớn đang bay lơ lửng giữa không trung, mây cuộn xung quanh, cách mình không quá ba thước. Vì thân hình của nó khá lớn, lấp trời che đất khiến cả người Tang Chi đều bị che lấp dưới bóng râm của nó. Mà lúc này, từ mũi rồng vàng phun ra hơi nóng, nó nghiêng răng nghiêng lợi nhìn nàng chăm chăm, cặp mắt rồng mở to tròn, hình như... rất không thoải mái.

Tiểu hồ ly nuốt nước miếng, bất giác lùi về phía sau: “Rồng? sao lại có rồng ở đây?” Còn là con rồng tiên thủy bao quanh, vậy đây chắc là Long thần nhỉ? Tang Chi ngây ra như khúc gỗ, cảm thấy rớt xuống đất, làm sao có thể?

Núi Thủy Bình thuộc phạm vi quản hạt của trấn Bình Lạc, nếu như ở đây có Long thần cư trú, mình thân làm Thổ thần không thể nào không biết. Vì sao Khế Lạc chưa từng nói tới? Phượng hoàng cao ngạo cũng chưa bao giờ nói luôn.

Tang Chi bám vào thân cây, lú lười. Dáng vẻ của nó bây giờ có phải là... rất không vui vì chuyện mình làm phiền nó ngủ không? “Không thể nào! Không thể nào! Không thể nào!” Tiểu hồ ly tự dối mình, dối người lác đầu, nhìn chăm chăm vào rồng vàng, cười: “nhất định là ta bị phượng hoàng thối tha làm tức đến hồ đồ rồi. Đúng! Tức đến hồ đồ rồi, mở mắt ra nó sẽ biến mất thôi.”

Nói xong, tiểu hồ ly ngốc nghếch nhắm mắt, ngoan ngoãn bắm ngón tay, đếm: “Một, hai, ba...”

Khi Tang Chi mở mắt ra, thấy kim long quả thật không phun khí nóng nữa, mà há chiếc miệng rồng lớn, kêu: “Oa oa...” Âm thanh rung động màng nhĩ, cả ngọn núi Thủy Bình cũng chấn động trong tiếng hét của nó. Tiểu hồ ly hoảng loạn, chẳng kịp tìm đường, ôm đầu rơi nước mắt: “Mẫu hậu, cứu con...” Còn chưa dứt lời, trượt chân một cái rồi rơi xuống vách đá...

Cùng lúc đó ở Thanh Ngộ cư, Tuấn Thúc đang chăm chú đọc sách, bỗng lông mày hơi nhíu lại, mắt phượng liếc nhìn ra cửa sổ, xuyên qua ánh sáng nhàn nhạt. Thất Thủy ở bên cạnh vừa rót trà vừa hỏi: “Phượng quân sao vậy?”

Nói xong, Tuấn Thúc còn chưa kịp cất tiếng trả lời, Bích Nữ đã phát tay áo, cười nói: “Còn có thể sao chứ? Hôm nay tiểu hồ ly không đến, người nào đó... e là tình cảm nhớ nhung đã vượt ngoài khả năng miêu tả của ngôn ngữ rồi.”

Tuấn Thúc lạnh lùng “ừ” một tiếng, thu lại ánh nhìn, nghiêm túc nói: “Vừa rồi... không sao!”

Thất Thủy im lặng, gãi đầu về không hiểu. Bên này, Bích Nữ hơi ngơ ngác, lại hỏi: “Lẽ nào người cảm ứng được tiểu hồ ly đang xảy ra chuyện?” cái gọi là huyết khế này, hay chính là ở chỗ đó, chủ tớ hai người đồng tâm, nếu một trong hai người gặp nạn, đối phương sẽ có cảm ứng, liền có thể sử dụng huyết đồ trận, trong nháy mắt đã có thể di chuyển đến bên cạnh người kia.

Tuấn Thúc ngừng đầu: “Ta vốn cảm ứng được tiểu hồ ly đang rất sợ hãi, nhưng trong thoáng chốc, hình như được kết giới gì đó bảo vệ rồi.”

“Kết giới?” Bích Nữ nhớ đến thời gian trước nhìn thấy lớp sương mỏng màu xanh trên người tiểu hồ ly, nghĩ chắc là có thứ gì đó đang âm thầm bảo vệ Tang Chi. Bên này, Thất Thủy gấp gấp nói: “Vậy Tang Chi tỷ tỷ có xảy ra chuyện gì không? Phượng Quân, chúng ta có cần đi cứu tỷ ấy không?”

Bích Nữ xoa xoa đầu Thất Thủy, lắc đầu, dịu giọng nói: “Không sao đâu ! Nếu tiểu hồ ly thật sự xảy ra chuyện gì, Phượng quân nhà đệ đã sớm lao đi

rồi, hà tất phải đợi ta với đệ nhắc nhở?”

Tuấn Thúc nghe Bích Nữ châm chọc, liền hắng giọng một cách không tự nhiên: “Thất Thủy, bảo Khế Lạc đem sổ sách mấy ngày trước ra đây, ta muốn so sánh tất cả.”

Thất Thủy vâng lời, ra khỏi cửa rồi còn quay lại, do dự: “Áy...Phượng quân, người mới khỏe hơn một chút, chẳng phải nên nghỉ ngơi thêm sao? Hao phí sức lực thế này...”

Chưa dứt lời, Tuấn Thúc đã lạnh lùng nghiêng rằng: “Ta hao phí sức lực như thế này là do ai hại?”

Nghe thấy vậy, sống lưng Thất Thủy lạnh toát, chân như mọc rễ, đứng bất động. Bích Nữ lại như người rồi hoi, cười gian: “Đừng có đẩy hết trách nhiệm cho chúng ta. Cũng không biết ai vô vị như thế này, treu đùa tiểu hồ ly đến nguyền, giả làm xác chết đã hơn nửa tháng rồi! Người thấy ta nói đúng chứ, Thất Thủy?”

Nhất thời, Thất Thủy đáp phải không được, đáp không phải cũng chẳng xong. Trong lúc khó xử liền nhìn Tuấn Thúc một cái, nhưng phát hiện ánh mắt người nào đó lại hướng ra ngoài cửa sổ, hình như...đang đợi ai đó. Thất Thủy và Bích Nữ nhìn nhau khẽ nói: “Bích Nữ tỷ tỷ, phượng quân đang đợi Tang Chi tỷ tỷ đến?” Đã sốt ruột như vậy, vì sao không đích thân đi đón?

Bích Nữ nghe thấy vậy cũng cười vui, khẽ nói: “Trẻ con thì hiểu cái gì chứ? Cái này gọi là tình ý...” Ngừng một lát rồi lại chống cằm, nàng bổ sung: “Một người không chịu đón, một người không chịu đến, cũng chẳng biết ai sẽ không chịu đựng được trước.”

Tuấn Thúc tuy tâm tư đang để tận đâu đâu, nhưng vẫn còn nửa chiếc tai nghe ngóng động tĩnh bên này. Vốn không muốn để ý đến hai kẻ này nhưng Bích Nữ và Thất Thủy, kẻ xướng người đệm, phiên đến mức Tuấn Thúc bức mình, vút quyển sách xuống, định đập bàn đứng dậy thì nghe thấy từ ngoài cửa truyền đến tiếng vang cực lớn, tiếp ngay sau đó chính là tiếng gào thét ồn ào của tiểu hồ ly: “phượng hoàng cao ngạo, mau cứu mạng !!!!”

Da mặt Tuấn Thúc giật giật, khoe miệng hơi nhếch lên, hần sai bước ra cửa, nói: “Công Chúa Tang Chi, cửa nhà ta không phải để cho nàng đá.”

Tang Chi đang lo lắng đến mức đầu óc rối tung, thấy phượng hoàng cao ngạo thì vẫn không kìm được ngơ ngác, chống tay mạng sườn, giận giữ nói: “Được đấy! Quả nhiên người khỏi rồi, còn giả bệnh muốn ta hầu hạ, người...tên...” Tang Chi chỉ ngón tay vào mũi Tuấn Thúc, đang nói lại nhớ đến chuyện chính, vỗ vỗ đầu, nói: “Bỏ đi, lát nữa bản công chúa sẽ tính sổ với người. Đi, bây giờ đi đến miếu Thổ thần đã.”

Bích Nữ ở trên tường quay một vòng: “Đến miếu Thổ thần làm gì? Nói chuyện gì mà ta với Thất Thủy không nghe được?”

Tang Chi lắc đầu, trong chốc lát cũng không giải thích rõ được, gãi chân nói: “Không phải đâu! Vừa rồi ta gặp phải một con rồng, suýt chút nữa nó đã ăn thịt ta rồi, sau đó...Haizz! Dù gì người cứ đi thì biết!” Nói xong, tiểu hồ ly liền kéo Tuấn Thúc ra ngoài, những hình ảnh vừa rồi vẫn đang lật qua lật lại trong đầu nàng.

Nói ra thì....con rồng này thật sự là một con rồng...ngu ngốc nhất mà Tang Chi từng gặp.

Lúc đó, Kim long giận giữ gầm rung trời, Tang Chi không cẩn thận trượt chân rơi xuống vách đá, chính vào lúc tiểu hồ ly căng thẳng đến mức quên cả việc đọc đẳng vân chú thì được một luồng ánh sáng xanh ảm áp cuốn lấy. Tang Chi còn chưa kịp phản ứng lại thì đã bị luồng ánh sáng ấy đưa lên miệng vực. Nhìn lại lần nữa thì thấy kim long đang cào cào móng vuốt, nhìn nàng chăm chú, dáng vẻ giống như...rất lo lắng rằng mình sẽ ngã chết?

Thấy vậy, Tang Chi đột nhiên nhớ ra, lúc bị Chấp Bi Phán quan và Mệnh Bạc Thượng quân truy sát, nàng cũng được một luồng ánh sáng xanh cứu, lẽ nào...là con rồng vàng này giúp đỡ? Nghĩ đến chuyện này, tiểu hồ ly vô thức ngược đầu chỉ thấy rồng vàng đuôi móng vuốt ra, nhẹ nhàng dụi dụi lên đầu tiểu hồ ly. Sự khác biệt cực lớn về thân thể khiến “chiếc vuốt nhẹ nhàng” như thế này vẫn khiến Tang Chi mềm nhũn, ngã xuống đất, còn chưa phản ứng lại được thì con rồng vàng này lại cắp nàng lên.

Lúc này Tang Chi mới hoàn toàn tỉnh táo, động tác vô thức đầu tiên là: Chạy! Nhưng tiểu hồ ly nào có phải đối thủ của con rồng có khả năng che trời lấp biển này. Chạy chưa được một vòng, tiểu hồ ly đã mệt đến mức thở hồng hộc, quay đầu lại, rồng vàng đang bám ngón tay, giống như đứa trẻ ngoan lần cũ đi theo sau.

Tang Chi hít một hơi thật sâu, lòng tự tôn bị tổn thương nặng nề. Bà nội nó chứ! Minh chạy bán mạng, kết quả rồng vàng lại cho rằng mình đang...chơi đùa? Tiểu hồ ly xoa xoa mũi, vừa thăm dò vừa từ từ di chuyển một bước về bên trái, mắt của rồng vàng chớp chớp về rất trong sáng, cũng từ từ di chuyển sang bên trái.

“Không phải chứ?” Tang Chi thốt lên kinh ngạc, lại cẩn trọng di chuyển về bên phải, thế là...con rồng vàng ngốc nghếch đó cũng học rất nhanh, dịch sang bên phải. Tang Chi thờ phào một hơi, dần dần thấy yên tâm. Yên tâm là vì...hình như con rồng này rất ngốc, không có sức sát thương gì, nhưng nguy là, bây giờ con rồng ngu ngốc này nhắm mắt theo đuôi, nàng phải làm thế nào?

Cân nhắc hồi lâu, cuối cùng Tang Chi nói: “Này! Ta lên Tang Chi, là cáo chín đuôi của Thanh Khâu quốc. Người...tên là gì?”

“...”Nói xong, kim long không nói gì, chỉ nhìn Tang Chi chăm chú, giống như đang suy nghĩ, cũng giống như...chỉ đơn giản là đang ngẩn ra....>0

Một cáo một rồng nhìn nhau chằm chằm. Kim long chẳng biết vì sao, đột nhiên lại gầm rống rồi bay lên, đầu đón vật lộn trong biển mây, cuối cùng hết sức lực, rơi xuống lần nữa. Tang Chi xán đến gần, kim long đã thu nhỏ lại đến kích thước bằng con rắn, cuộn tròn lại, giống như bị thương. Thế là tiểu hồ ly về mặt đạo nghĩa không cho phép từ chối, liền đem con rồng nhỏ quay về miếu Thổ Thần. Vốn định đưa nó về xem xét vết thương trước, ai ngờ vừa đưa vào phòng, toàn thân kim long liền phát sáng lấp lánh, Tang Chi và Khế Lạc đều không lại gần được, trong lúc bất lực, đành cầu cứu phượng hoàng

cao ngạo.

Phượng hoàng cao ngạo bị Tang Chi lôi cả đoạn đường đến miếu Thổ thần, nghe nàng kể rõ ngọn nguồn rồi giận dữ nói : “ Ngươi cũng thật tốt bụng, còn cứu nó đưa về đây.” Một câu nói, người nói tâm trí đang tập trung nghe chuyện, không cảm thấy đầy ý ghen tuông, người nghe cũng đang lo lắng cho tiểu kim long nên không để tâm lắm, nhưng lại khiến Thất Thủy ở bên cạnh được một trận nổi da gà, vội vàng lấy hồ tâm kính ra tám chuyện với Bích Nữ : “ Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ nghe thấy rồi chứ? Phượng Quân ghen rồi, thực sự là ghen rất ghê gớm !”

Ở trong gương, Bích Nữ vừa cười vừa giận, chỉ hận mình không thể tận mắt nhìn thấy bộ mặt đỏ của phượng hoàng cao ngạo nói : “ Thất Thủy đừng có đóng gương, tỷ tỷ ta rất lâu chưa được vui vẻ thế này rồi !”

“Đến rồi !” Bên này, Tang Chi mắt sáng lên, nở nụ cười tươi nhìn miếu Thổ thần ở trước mặt, cũng không gọi Khế Lạc mở cửa, một chân đạp cửa, cửa liền tự động mở ra.

“Phượng hoàng cao ngạo, ngươi mau vào đi, nhìn xem con rồng này rút cuộc thế ...” Tiểu hồ ly vừa kéo Tuấn Thúc vừa đi vào trong, nhưng chưa nói hết câu, quay đầu nhìn cảnh tượng trong phòng, liền đứng nguyên tại chỗ, những lời còn lại nghẹn trong cổ họng, không thốt ra khỏi miệng được nữa.

Sắc mặt Tuấn Thúc cũng tái xanh, hần phát áo định đi. Thất Thủy nhìn thấy, vô cùng tò mò, đang nói đi vào trong xem thế nào thì nghe thấy Bích Nữ quát : “ Thất Thủy, mau giờ cao gương lên một chút, để tỷ tỷ nhìn xem bên trong thế nào rồi !”

Thất Thủy ngoan ngoãn ngừng đầu, giơ cao gương lên, đang hỏi Bích Nữ cái gì khiến Tang Chi và Phượng quân lúng túng như vậy, lại nghe thấy một tiếng “tách”, gương nứt rồi.

Thất Thủy:- /// Tỷ tỷ, tỷ có cần phải hưng phấn như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Dưỡng Thành Kế Hoạch

Ngoài cửa, một đám người đang ngăn ra, tiến thoái lưỡng nan.

Tang Chi há hốc miệng. Nàng chẳng thể nào nghĩ được rằng, kéo phượng hoàng cao ngạo chạy như điên đến miếu Thổ thần, vừa vào cửa đã đụng phải cảnh tượng ... hạn chế người xem như thế này...

Trong phòng, tiểu kim long không biết từ lúc nào đã hóa thành hình dáng một thiếu niên mười tám, mười chín tuổi, mặt mày thanh tú, ngũ quan tinh tế, trên sống mũi thẳng cao là cặp mắt đen sáng lấp lánh, trong veo. Ấy...Được rồi ! Vấn đề trọng điểm không phải là tướng mạo, mà ở chỗ...tiểu kim long hóa thành nhân hình, là...cơ thể trần truồng ! >0

Tang Chi ngạc nhiên, còn chưa kịp nói gì thì đã nghe thấy giọng nói lạnh lùng, u ám của phượng hoàng cao ngạo : “ Nàng gọi bọn ta đến là để nhìn nam nhân khóa thân sao ?”

“Không phải đâu, ta...” tiểu hồ ly chưa nói xong đã thấy tiếng kêu lên một tiếng, thân hình trước mặt đột nhiên nhào đến, khiến nàng lao đảo, suýt chút nữa thì ngồi bịch xuống đất. Hóa ra tiểu kim long nhìn thấy Tang Chi, vui mừng lao đến kéo Tang Chi nhỏ bé vào lòng, vừa dụi vừa xoa, về nũng nịu.

Tuấn Thúc thấy vậy, tay nắm chặt, gân xanh nổi lên, sắc mặt càng lúc càng khó coi.

Tang Chi bị tiểu kim long cao tám thước kéo vào lòng, thực sự không ngăn cản được, cuối cùng không nhịn được nữa liền gầm lên : “ đào thụ tinh, ngươi ra đây cho ta...”

Quả nhiên đào thụ tinh từ trong phòng đi ra, thấy tình cảnh này cũng giật thót mình : “ Đây...đây...Ồi trời ! Ngươi mau buông công chúa Tang Chi ra, nam nữ thụ thụ bất thân. Thật là...Ta mới chạy đi tìm y phục có chút xú, sao đã thành ra thế này rồi ?”

Hóa ra, Tang Chi vừa rời miếu Thổ thần đi tìm Tuấn Thúc, toàn thân tiểu kim long liền tỏa kim quang lấp lánh, một lát sau biến thành nhân hình. Đào thụ tinh tuy là kẻ quê mùa, chưa từng được thấy chân long hóa thân, nhưng khi nhìn thấy cảnh này, suy nghĩ đầu tiên vẫn là nhanh chóng tìm một bộ y phục cho tiểu kim long mặc để tránh trường hợp tiểu tổ tông Tang Chi quay về nhìn thấy, nhưng xem ra, vẫn chậm một bước rồi.

Khế Lạc vừa lôi thôi thuật lại ngọn nguồn sự việc vừa cuống quýt cùng Thất Thủy mặc quần áo cho tiểu kim long, xong xuôi đầu đầy mới do dự nói : “ Ừm...Công chúa, người xem, y phục là của ta, bây giờ cho tiểu kim long mặc, vậy đây coi như thuê của ta đấy nhé ?”

Mọi người ---///

Tiểu hồ ly hung dữ liếc đào thụ tình một cái rồi nghiêm túc nhìn sang Tuấn Thúc, nói : “ Người xem con rồng nhỏ ngốc nghếch này có phải là ngã đến hông nào rồi không ? Lúc ta mới nhặt được nó, nó đã ngốc nghếch lắm rồi, bây giờ đến...khụ, đến khóa thân cũng không kiêng kị...có phải là có vấn đề gì không ?”

Tuấn Thúc thấy Tang Chi không hề để tâm đến chuyện bản thân mình nhìn thấy nam nhân khác khóa thân, ánh mắt mập mờ, rất lâu sau mới lạnh nhạt “ừm” một tiếng, cất bước đi đến trước mặt tiểu kim long, cẩn thận quan sát đôi phương một lượt, rồi trầm giọng nói : “ Nhặt ở đâu vứt về đó, tự có người tìm đến.”

Tang Chi chớp chớp mắt, vẫn chưa hiểu ý của Tuấn Thúc thì lại thấy hắc dận dò : “ Thất Thủy, người và Khế Lạc mặc đồ cho nó xong, chúng ta lập tức xuất phát. Còn nữa...”

“Đội chút!” Tang Chi cắt ngang lời của phượng hoàng cao ngạo, đứng chắn trước tiểu kim long, nhăn mày hỏi : “ cái gì mà nhặt ở đâu vứt về đó”? Ta bảo người đến xem giúp ta xem hắc dận có bị thương không, không phải hỏi người xử lý hắc dận thế nào!

Thất Thủy gãi gãi đầu, nói xen vào : “ Người xem, chúng ta nói nhiều như vậy mà hắc dận cũng không để ý, không trả lời, hoàn toàn ở trong thế giới của riêng mình, loại trạng thái này quá nửa là ngốc nhì ?”

“Chính bởi vì hắc dận nên càng không thể đem hắc dận vứt về chỗ cũ, nếu không, có nguy hiểm thì biết phải làm thế nào ?”

“Ồ ?” Tuấn Thúc nghe thấy vậy, mắt hơi nheo lại, từ từ nói : “ Nói như vậy, tức là người không đồng ý với cách làm của ta ?”

Lời vừa buông, Thất Thủy và Khế Lạc đều run bần bật, không dám nói gì, lén liếc nhìn phượng hoàng cao ngạo. Quả nhiên, phượng hoàng đại nhân giọng điệu thế này, sắc mặt thế này...thật sự là ghen rồi. Đáng tiếc, tình trạng như thế này mà tiểu hồ ly vẫn không hiểu rõ, còn kéo tay tiểu kim long cái lý : “ Ta phải đưa hắc dận đến Thanh Ngô cư tìm Bích Nữ tỷ tỷ để xem rốt cuộc là hắc dận mắc bệnh gì. Nếu thật sự là mất trí nhớ thì phải ở lại đây dưỡng bệnh. Phượng hoàng cao ngạo người chẳng phải nói tự nhiên sẽ có người tìm hắc dận sao? Ừm... Vậy người tìm hắc dận cũng có thể tìm đến trấn Bình Lạc nhì? Bây giờ ta bảo Khế Lạc lên núi Thủy Bình để lại ký hiệu, cho bọn họ biết tiểu kim long đang ở chỗ chúng ta.”

Nghe thấy vậy, tim Tuấn Thúc đau dữ dội, nghiêng rằng một hồi mới nói ra được câu hoàn chỉnh : “ Ý của nàng là...muốn giữ hắc dận lại ?” Trong lời nói có ý ghen tuông, đại ý là “có hắc dận thì không có ta”, nhưng Tang Chi không nghe ra, lại gật đầu xác nhận : “ Điều đó là đương nhiên !”

Tiểu hồ ly vừa nói vừa đẩy rồng con ngốc nghếch này đến trước mặt Tuấn Thúc. Rồng con ngốc nghếch sợ hãi khí thù địch trên người phượng hoàng cao ngạo, hình như cũng cảm thấy được ý thù địch của Tuấn Thúc với mình, sợ sệt trốn phía sau Tang Chi, thế là trong mắt Tuấn Thúc, cảnh tượng này rõ ràng càng khiến... người ta bức!

Một móng vuốt của rồng con ngốc nghếch đặt trên vai Tang Chi, một cái khác giữ ở thắt lưng, bộ dạng vô cùng đáng thương, mắt đỏ hoe... Còn tiểu hồ ly cũng một tay úp lên tay hắc dận, trông giống như gà mẹ đang bảo vệ con. Cảnh tượng này in vào trong mắt khiến phượng hoàng cao ngạo cảm thấy trong lòng như có một đám lửa cháy bùng bùng, thiêu đến mức toàn thân nóng rực, lại lườm hai kẻ kia một cái, dứt khoát phát áo rồi đi.

“Người thích thế nào thì cứ làm như vậy, ta không quản!”

---- Tiểu kim long---

Ở miếu Thổ thần, Tang Chi vừa buộc dây áo cho người trước mặt vừa hơi ngược mắt, bắt gặp ánh mắt vô cùng trong sáng của đôi phương, đoán đo một hồi, nỗ lực lần thứ n, mới hỏi : “ Rồng con ngốc, người tên là gì ?”

Rồng con ngốc nghếch cười hi hi, nhìn trời ngẫm nghĩ, hình như không có chút phản cảm nào với cái tên “rồng con ngốc” này. Tiểu hồ ly rùng mình, tiếp tục truy vấn : “ Đừng có đàn ra như vậy, mau suy nghĩ đi !Người tên là gì? Sống ở đâu?”

Rồng con ngốc bị Tang Chi lắc lắc người, cho rằng Tang Chi muốn tiếp tục mặc y phục cho mình, kiên kéo hết dây buộc áo ra, dáng vẻ nghiêm túc, ưỡn thẳng ngực, nhắm mắt lại, đợi Tang Chi tiếp tục hầu hạ. Tang Chi nhìn dáng vẻ đầy sự hưởng thụ của rồng con ngốc nghếch, chỉ cảm thấy...mình xui xẻo quá.

Rốt cuộc là nàng đã tự đắc tội với vị thần linh phương nào vậy? Đầu tiên là bị phượng hoàng cao ngạo trêu chọc, hại nàng phải làm hồ ly nữ bộc hầu hạ hắc dận hơn một tháng trời. Phượng hoàng cao ngạo trêu đùa đủ rồi, đến lúc Tang Chi cho rằng mình đã tu thành chính quả thì đột nhiên trấn Bình Lạc lại xuất hiện một tiểu kim long lai lịch bất minh, giống như gà con luôn bám lấy gà mẹ, thấy có người liền trốn đông trốn tây, chỉ dính lấy tiểu hồ ly không chịu rời xa, ăn cơm, mặc đồ gì đó đều không biết...giống như một đứa trẻ nhỏ, tất cả do một mình Tang Chi chăm sóc, khiến nàng mệt đến mức kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất không thừa.

Thở dài, Tang Chi chống tay mạng sườn, giả vờ giận dữ : “ Chẳng phải ta đã dạy người mặc y phục rồi sao? Khó khăn lắm mới cài được mấy dây áo người lại gỡ ra rồi!”

Rồng con ngốc tuy ngốc nhưng sau khi hóa thành hình người cũng là thiếu niên mười tám, mười chín tuổi, mặt mày sáng láng, ngũ quan tinh tế, tuy tướng mạo không tuyệt mỹ bằng Tuấn Thúc nhưng hơn ở điểm trẻ trung, thẳng thắn mà chỉ thiếu niên mới có. Vì để rồng con ngốc một ngày có thể tự lực cánh sinh, tang Chi cùng với Khế Lạc tốn rất nhiều công sức, cuối cùng hắc dận cũng biết mặc y phục như thế nào, cảm ơn ra sao... Nhưng mà rồng con ngốc nghếch hình như được người ta hầu hạ quen rồi, không phải bắt buộc đi thì tuyệt đối không dịch thân làm.

Thế là, chỉ cần mỗi sáng Tang Chi không đến giúp hắc dận mặc y phục, rồng con ngốc nghếch nào đó sẵn sàng khóa thân chạy đến trước giường Tang Chi,

ngoan ngoan đợi tiểu hồ ly tỉnh ngủ, sau đó đưa quần áo đến cho nàng mặc giúp. Vậy nên, để tránh mỗi sáng tỉnh dậy đã nhìn thấy nam nhân trần truồng đứng bên giường mình dạo cho sống dở chết dở, Tang Chi đành thức dậy, nước mắt tràn trề đến hầu hạ rồng con ngốc nghếch.

Nhưng lúc này, thấy rồng con ngốc nghếch khó khăn lắm mới mặc được xong y phục lại kéo ra, Tang Chi tức không thờ nổi, giậm chân nói : “ Ta không quần người nữa, người thích...”

Chưa nói xong, Tang Chi liền cảm thấy chỗ thắt lưng thắt lại, nhìn xuống, hóa ra rồng con ngốc nghếch đang ngồi ở đầu giường bỗng lao vào lòng nàng. Cánh tay sắt cuốn quanh chiếc eo thon của tiểu hồ ly, trong mắt lại không có nửa chút tà niệm, chỉ chớp chớp ngẩng lên nhìn Tang Chi. Trong chốc lát, tiểu hồ ly bỗng hóa đá, mặc cho rồng con ngốc dụi qua dụi lại trong lòng mình, khóc không được mà cười cũng chẳng xong.

Động tác vụng trộm như vậy, cũng chỉ có rồng con ngốc nghếch này mới có thể làm được một cách vô tư như vậy, Tang Chi muốn tức giận cũng không được. Khẽ vỗ vỗ đầu rồng con ngốc nghếch, Tang Chi cũng không tức giận, đang định bảo hấn buông tay thì nghe thấy ngoài cửa có tiếng la lớn : “ Ôi trời! có lỗi quá! Có lỗi quá !”

Tang Chi nhìn ra thì thấy Khế Lạc mặt đầy vẻ sẵn sàng buồn chuyện, đang nhìn chăm chăm vào trong phòng, chẳng có vẻ hối lỗi chút nào, liền trừng mắt lườm, đẩy rồng con ngốc nghếch ra, nói : “ Cảm thấy có lỗi sao người còn xem ?”

Khế Lạc hắng giọng, cười nghiêm túc, đi vào phòng : “ Tang Chi đại nhân đừng trách, tại hạ thấy sắp đến giờ làm việc rồi nên đến để xem xem...”

Tiểu hồ ly thờ phào một hơi, mặt đầy mệt mỏi : “ Thổ thần không có ngày nghỉ sao? Gần đây ta chạy theo tên ngốc này mệt sắp chết rồi, nghỉ ngơi nửa ngày trấn Bình Lạc sẽ chết chắc ?” Ngừng một lát, Tang Chi lại nhớ đến việc đã dặn dò Khế Lạc làm, liền hỏi : “ Còn nữa, rốt cuộc người có tra ra rồng con ngốc nghếch đến từ đâu không ?”

Khế Lạc trầm ngâm một hồi, dứt khoát nói : “ Không”

Tang Chi nắm chặt tay, nghiền răng ken két. Đào thụ tinh này thực sự không tồi, gan càng ngày càng lớn rồi! Lúc bảo hấn đi điều tra thân phận của rồng con ngốc nghếch, hấn đưa ra giá không hề mềm tay, nhưng hơn nửa tháng rồi mà chỉ tra ra được chữ : “ Không”

Khế Lạc thấy Tang Chi sắp phát hỏa, vội vàng nói tiếp : “ Nhưng theo như tiểu nhân đã điều tra, long thì có bạch long, thanh long, nhưng chưa từng nghe nói đến kim long, xem ra rồng con ngốc nghếch này là...con rồng thần !”

Cuối cùng Tang Chi không nhịn được nữa, gầm gừ : “ Thừa lời, Điều này còn cần người nói sao ?”

Khế Lạc lau nước miếng trên mặt, lòng đầy ảm ức, ai oán nói : “ Công chúa, Khế Lạc chẳng qua cũng chỉ là tiểu yêu địa phương, những thứ biết được rất ít. Nếu muốn tra rõ ràng nguồn gốc của rồng con ngốc nghếch, phượng quân đại nhân chắc chắn biết rõ, chuyện...”

Tang Chi chống tay lên trán, biết rằng có tức giận cũng chẳng làm được gì, không nói nữa mà nhìn nhìn Khế Lạc rồi lại nhìn rồng con ngốc nghếch đang thích thú chơi đùa với chuỗi ngọc ở đầu giường. Ai chẳng biết phượng hoàng cao ngạo hiểu rộng biết nhiều? Đây chẳng phải là bởi...con phượng hoàng vô sỉ nào đó còn đang khó chịu sao?

Từ sau khi không nhất trí ý kiến về việc xử lý rồng con ngốc nghếch, đến nay tiểu hồ ly vẫn chưa gặp lại phượng hoàng cao ngạo. Tang Chi cũng không rõ phượng hoàng cao ngạo rốt cuộc giận dữ cái gì, dù gì cũng hơn nửa tháng rồi, Tuấn Thúc tránh không gặp nàng, nếu có vấn đề liên quan đến việc công cũng chỉ phải Thất Thủy và Khế Lạc đến chuyển lời. Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly không kìm được thở dài, chống cằm đoán : “Phượng hoàng cao ngạo rốt cuộc đang giận gì nhỉ ?”

Nghe Tang Chi lầm bầm, đào thụ tinh đang ở bên cạnh cũng thở dài : “ Thế mới nói tiểu công chúa không hiểu phong tình, ngay đến việc phượng quân đại nhân ghen cũng không biết, hai người này rốt cuộc đến khi nào mới hòa và hải được đây? Bản thân mình lại phải chịu bao nhiêu nỗi bức dọc của hai người !”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Hiểu Nhầm

Tiểu hồ ly còn chưa nghĩ ra vì sao phượng hoàng cao ngạo lại khó chịu thì đã xảy ra chuyện khác.

Sáng sớm hôm nay, Tang Chi tỉnh dậy thì không thấy rồng con ngốc nghếch, rồng con ngốc nghếch bây giờ đã quen thuộc nơi đây rồi, thỉnh thoảng cũng có tính ham chơi của trẻ con, ra ngoài bắt cá, hái hoa gì đó, vì thế thoát đầu tiểu hồ ly cũng không để tâm. Đến trưa, khi làm xong công vụ quay về, vẫn không thấy rồng con ngốc nghếch đâu, lúc này mới có chút hoảng hốt.

Rồng con ngốc nghếch tuy tính khí trẻ con nhưng đến giờ cơm thì sẽ ngoan ngoãn về nhà, ngoan ngoãn đợi ăn cơm, nhưng sao hôm nay lại không thấy

đâu nhỉ? Tang Chi càng nghĩ càng thấy không bình thường, lúc này mới cùng Khế Lạc tìm kiếm khắp nơi, nhưng tìm hết những chỗ rỗng con góc ngách trước kia hay đến rồi vẫn không thấy đâu.

Tang Chi lo lắng liền chạy đến Thanh Ngô cư xin giúp đỡ và chưa từng nhìn thấy cảnh tượng Tuấn Thúc và rỗng con góc ngách đối đầu với nhau...

Hơn nửa tháng nay, phượng hoàng cao ngạo không thèm quan tâm, ngó ngang đến Tang Chi, thêm vào đó công việc của Thổ thần lúc nào cũng bận rộn, lại còn phải bỏ thời gian chăm sóc rỗng con góc ngách, đã mệt lại chẳng có người giúp đỡ, tiểu hồ ly luôn cảm thấy buồn bã không vui. Mỗi ngày đi qua Thanh Ngô cư, Tang Chi luôn lưỡng lự một hồi rồi mới hạ quyết tâm rời đi.

Tiểu hồ ly cảm thấy, giữ rỗng con góc ngách này lại là quyết định không sai, Tuấn Thúc vì chuyện này mà giận dữ với nàng thật sự là nhỏ mọn, ích kỷ, nhưng mặt khác, Tang Chi lại luôn cảm thấy những ngày không có phượng hoàng cao ngạo gây rối, đầu khâu cứ kỳ lạ làm sao. Hình như có chút trống trải?

Chính vì vậy, tiểu hồ ly lúc không có việc gì thì thường xuyên nhủ mảy mảy lo lắng, hoặc nhìn lên trời thở dài. Cuối cùng, một hôm tiểu kim long góc ngách phát hiện ra, lúc đi cùng đào thụ tinh quay về miếu Thổ thần, chỉ chỉ vào căn nhà gỗ bên cạnh hỏi: “Đây là đâu?”

Đào thụ tinh ngạc nhiên, không ngờ rỗng con góc ngách cũng có hứng thú đối với sự việc không liên quan đến Tang Chi: “Thanh Ngô cư đây.”

Tiểu kim long chậm rãi hỏi tiếp: “Vì sao mỗi lần Tang Chi đi đến đây lại thở dài?”

Đối mặt với vấn đề có độ khó cao thế này, đào thụ tinh trầm ngâm một hồi rồi mới xoa cằm, nói: “Ày! Nói với ngươi thế này nhé, trong căn nhà này có một người rất quan trọng rất rất quan trọng với Tang Chi nhà ngươi, nhưng bây giờ người rất quan trọng này lại đang tức giận bà cô Tang Chi. Tiểu cô nương mặt mỏng, lại không chịu đi xin lỗi, cho nên mới trở thành cục diện như ngày hôm nay.”

Rỗng con góc ngách nửa hiểu nửa không gật đầu. Người rất quan trọng? Chẳng trách Tang Chi không vui. Nếu cô ấy mặt mỏng không muốn đi xin lỗi, mình thay cô ấy đi xin lỗi người rất quan trọng này chắc là được nhỉ? Vì thế sáng hôm nay, rỗng con góc ngách liền mò đến Thanh Ngô cư, và xảy ra bi kịch...

Lúc đó Tuấn Thúc đang xem công văn, đột nhiên cảm thấy bên ngoài có tiếng động liền biết là có khách không mời mà đến, nhưng vẫn bình thản, tự nhiên làm việc của mình, đợi vị khách kia vào đến trước sảnh mới trầm giọng nói: “Đã đến rồi thì đừng có lén lút.”

Dứt lời, bên ngoài bức bình phong quả nhiên xuất hiện một dáng người.

Tuấn Thúc bỏ công văn xuống, ánh mắt sâu thẳm nhìn người vừa đến, lạnh lùng “hừ” một tiếng: “sao nào? Không kìm nén được muốn hành động rồi?” Nói xong, ánh mắt sắc lẹm, nhưng giọng điệu còn lạnh hơn: “Nói đi! Ngươi đến trấn Bình Lạc rốt cuộc có mục đích gì?”

Rỗng con góc ngách nghe thấy vậy thì đàn ra, gãi gãi đầu, ý bảo không hiểu Phượng quân đại nhân đang nói gì, định đáp lời thì bị Tuấn Thúc cắt ngang: “Chỗ này chỉ có ta và ngươi, hà tất phải giả vờ nữa?”

“...” Rỗng con góc ngách không nói gì, ngẩng đầu tiếp tục tỏ ý không hiểu.

Tuấn Thúc nghịch nghịch ngón tay ngọc ngà: “Hay là... ta đổi cách nói khác? Ly Vãn, ngươi nhìn dặm xa xôi đến trấn Bình Lạc, có phải là có chuyện gì gấp?”

Nghe thấy hai từ “Ly Vãn”, rỗng con góc ngách cuối cùng cũng có chút phản ứng, ngơ ngác, hình như nhớ ra điều gì đó, mắt sáng lên, lấp bắp lấp lại: Ly... Vãn...”

Tuấn Thúc nở nụ cười chán nản: “Đừng nói với ta ngươi thật sự góc rồi, bản Phượng quân không tin: “Dứt lời, khẽ hô một tiếng, tay áo đã ép lên trước. Rỗng con góc ngách nhảy lên, vô thức lùi ra sau hai bước, tránh đòn tấn công.

Tuấn Thúc khịt mũi, bao phủ xung quanh là bầu không khí thù địch: “Chẳng phải ngươi góc rồi sao? Góc làm sao còn biết tránh?”

Rỗng con góc ngách loạng choạng, thiên tính của động vật nói cho hắn biết “người rất quan trọng này” chẳng có thiện ý gì. Lúc này, xin lỗi gì đó chỉ là phù du, việc quan trọng chính là: chạy!

Nghĩ đến đây, rỗng con góc ngách quay người chạy ra khỏi Thanh Ngô cư. Mới ra khỏi cửa lớn, còn chưa kịp nhìn rõ cảnh tượng trước mắt đã cảm thấy loé một cái, “người rất quan trọng” đã đứng sừng sững trước mặt.

Tuấn Thúc nghiêm giọng: “Ly Vãn, ngươi còn muốn giả vờ đến khi nào? Nói, vì sao Long tộc các ngươi muốn đến trấn Bình Lạc? Gần đây Ma tộc lân cận núi Thủy Bình đang rục rịch làm chuyện gì?”

Rỗng con góc ngách thấy Tuấn Thúc chặn mất đường đi, biết chạy không thoát, chỉ còn cách đánh một trận sống còn. Nghĩ đến đây, trong lòng ngực không biết vì sao lại như có lửa đốt, lực phù ngũ tạng như bị thiêu cháy, tuy nóng nhưng không bùng lên, muốn phát tiết nhưng tìm không được cửa ra.

Rỗng con góc ngách khó chịu, ôm chặt ngực, thấy Tuấn Thúc thoát cái đã tấn công đến nơi liền hét lớn rồi lăn sang một bên, khi đứng lên được, xung quanh như đã bao trùm trong sự tức giận của Tuấn Thúc.

Tuấn Thúc cười mỉa: “Không tồi, như thế này mới giống...” Mới nói được một nửa, Tuấn Thúc vẫn đang tính toán xem làm thế nào để khai thác được

nội tình từ Ly Vãn, liền nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng quát quen thuộc : “Tuấn...Thức...”

Quay đầu lại, còn chưa kịp nhìn rõ sự vật trước mắt, Tuấn Thức đã nghe thấy tiếng vải rách và tiếng vật sắc nhọn cắm vào lồng ngực, tiếp đó là một cơn đau xé tim. Không kịp được rên rỉ thành tiếng, phượng hoàng cao ngạo ôm chặt ngực với vết thương cũ chưa lành và một vết thương mới, khó khăn lắm mới ngẩng lên được thì thấy Tang Chi vẻ mặt đùng đùng giận dữ, nhìn mình chằm chằm : “Ngươi là tên khốn nạn! lại bắt nạt rồng con ngốc nghếch !”

Lại một tiếng “hừ” buồn nữa, Tuấn Thức quỳ xuống đất, trán cũng đau đến mức toát mồ hôi lạnh, ảm ức vô cùng. Con mắt nào của nàng ấy nhìn thấy mình bắt nạt rồng con ngốc nghếch? Con trai thứ bảy của Long thần – Ly Vãn...anh dũng thần võ, pháp lực siêu phàm, tuổi còn nhỏ đã lập được công lớn, mình nào có phải đối thủ của hắn? Hao phí rất nhiều công sức chiến đấu với hắn, chẳng qua chỉ là muốn thăm dò nguyên nhân đối phương đến trấn Bình Lạc tiếp cận Tang Chi...Mình tính toán trăm phương nghìn kế, tất cả là vì tiểu hồ ly, còn tiểu hồ ly lại vì Ly Vãn mà làm mình bị thương, thật là...rất tốt! Nghĩ đến đây, Tuấn Thức ảm ức không thốt lên được lời nào, ngắt đi.

Khi tỉnh lại, phượng hoàng cao ngạo đã nằm ở Thanh Ngõ cư, trong lúc mộng lung còn nghe thấy giọng nói vô cùng sốt ruột của tiểu hồ ly : “Làm sao vậy? Có phải bị thương rất nặng không?”

Giọng nói của Tang Chi vốn đã mềm mại, kết hợp với giọng điệu sốt ruột lại càng trong trẻo, khiến người ta thương xót. Tuấn Thức nằm trên giường, ý thức dần dần tỉnh táo, vết thương dội lên từng cơn đau, nhưng trái tim...không biết vì sao lại trào lên dư vị ngọt ngào. Ừm...xem ra tiểu hồ ly đã hiểu rõ dụng ý của mình, đúng là không uổng công bản Phượng quân bận rộn đêm ngày, đến bệnh nặng chưa khỏi hẳn cũng chẳng kịp nghỉ ngơi, chạy khắp nơi để tìm hiểu lai lịch của rồng con ngốc nghếch. Coi như nàng đã có chút lương tâm, làm ta bị thương vẫn biết đau lòng.

Khoé miệng Tuấn Thức hơi nhếch lên thì nghe thấy Bích Nữ cười gian : “Nhìn muội đau lòng kia, chẳng phải chỉ là vết thương nhỏ sao, không sao đâu, ta đắp cho hắn thêm chút thảo dược nữa, mấy ngày là khỏi thôi.”

Phượng hoàng cao ngạo vô thức thả lỏng nhịp thở, cảm thấy chỉ cần hơi dùng sức là lồng ngực lại nóng rực, như bị ai xé rách. Nghĩ đến đây, không kịp được liền nghiêng rằng : “Nữ nhân ngốc! Bích Nữ đáng chết này, ta bị thương nặng như thế này mà dám nói là thương nhẹ? Cứ coi như bị thương nhẹ thật thì cũng nên xoa tiểu hồ ly một chút, để nàng ấy đến hầu hạ ta mười ngày, nửa tháng chứ!”

Nghĩ đến đây, Tuấn Thức bất giác ngơ ngác, tự hỏi mình rốt cuộc làm sao vậy? Sao lại như Thất Thủy nói, luôn muốn trêu đùa tiểu hồ ly thế này thế nọ, chỉ muốn...giữ nàng ấy lại bên cạnh mình? Phượng hoàng cao ngạo bị suy nghĩ của chính mình dọa cho sợ, đang trầm tư thì lại nghe thấy Tang Chi nói : “Bị thương nhẹ cái gì? Tỳ xem, cánh tay, ngực, còn cả đây, đây, ngay cả mặt cũng bị thương...Bích Nữ tỷ tỷ, có phải là bị huỷ hoại dung nhan rồi không?”

Tuấn Thức nghe xong liền cau mày. Không đúng, bản Phượng quân chỉ bị thương ở ngực, cánh tay, mặt, trán bị thương khi nào chứ?

Ở bên ngoài Thất Thủy lau bầu : “Tang Chi tỷ tỷ! Tỳ cũng quá nghiêm trọng hoá vấn đề đấy, chẳng qua là bị rách mấy đường nhỏ, nào có nghiêm trọng như vậy chứ? Đệ thấy hân da thô thịt dày, sẽ chẳng sao đâu.”

“Chẳng sao đâu?” Tang Chi kinh ngạc. “Còn nói không sao? Ngươi xem, rồng con ngốc nghếch bị dọa cho sợ rồi kìa!”

Thất Thủy bị mắng đến nghẹn họng, còn Bích Nữ lại cười khà khà, nói : “Thất Thủy, đệ chó có bắt măn, tiểu hồ ly đây chẳng qua là tình mẹ dạt dào...”

Tuấn Thức càng nghe càng thấy không bình thường, đang muốn gọi Thất Thủy thì bất ngờ nghe thấy một giọng nam yếu ớt : “Tang...đó...”

Tiểu hồ ly nhỏ giọng dỗ dành : “Rồng con ngốc nghếch đói rồi sao? Đợi thêm chút nữa, bồi thuốc xong chúng ta sẽ về nhà ăn cơm nhé?”

Trong thoáng chốc, Tuấn Thức nắm chặt tay thành nắm đấm, cảm thấy lồng ngực càng lúc càng đau, mồ hôi đầm đìa, người nào đó cuối cùng không kìm nén được ý ghen, nổi trận lôi đình. Hoá, tiểu hồ ly đau lòng không phải vì mình mà vì Ly Vãn già vờ ngốc nghếch, ngày thơ ấu kia. Nhưng hắn chỉ bị lán hai vòng dưới đất, dính vài vết máu nhỏ, còn mình thì trọng thương đến ngắt xi, chẳng phải nên được quan tâm hơn sao? Hơn nữa...tiểu hồ ly chính là tên đầu sỏ hại mình bị thương. Đúng! Tên đầu sỏ! Dù gì nàng ấy cũng nên vào thăm mình một chút chứ?

Phượng hoàng cao ngạo ở bên trong nghiêng răng ken két, bên ngoài Khế Lạc cũng đến rồi, vừa vào phòng liền sẵn giọng, nói : “Công chúa, cơm làm xong rồi!”

Rồng con ngốc nghếch nghe thấy vậy thì hưng phấn vô cùng : “Cơm! Mãn thầu!”

Tang Chi “ừm” một tiếng : “Vậy chúng ta đi thôi!”

Phượng hoàng cao ngạo mím chặt môi, lồng ngực dội lên từng cơn đau đớn. Đi? Cứ đi như vậy sao? Chẳng lẽ...tiểu hồ ly đến chỉ là tìm Bích Nữ nhờ bồi thuốc cho Ly Vãn, không hề muốn vào trong thăm mình?

Thất Thủy hình như có tâm linh cảm ứng với chủ nhân, thấy Tang Chi dắt rồng con ngốc nghếch đi đến cửa, cuối cùng không kìm được, cất tiếng : “Ày! Tang Chi tỷ tỷ, tỷ...cứ đi như thế này sao?”

Tang Chi nói : “Không đi, lẽ nào còn ở lại đây dùng cơm?”

Thất Thủy gãi đầu : “Là...không muốn làm chuyện gì khác nữa sao?”

Tiểu hồ ly cười lạnh : “Chuyện gì khác? Ồ! Ta cũng rất muốn đánh cho người nào đó một trận, lại không biết xấu hổ đi bắt nạt rồng con ngốc nghếch.

Nhưng thôi bỏ đi, bản công chúa đại nhân đại từ đại bi, sẽ không tính toán với tên gia cầm cấp thấp nào đó.”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy thì tức nghẹn họng. Thất Thủy vẫn đang nỗ lực : “ Nhưng mà Tang Chi tỷ tỷ, Phượng quân nhà đệ... Phượng quân vẫn đang bất tỉnh, tỷ không muốn hỏi xem vết thương của người thế nào sao?”

“Ồ” Tiểu hồ ly đáp lấy lệ, lạnh nhạt hỏi : “ Vết thương thế nào?”

Bích Nữ đáp : “ Thủ pháp của tiểu hồ ly muội thật chuẩn, một móng đó đã cào rách vết thương vừa mới khép miệng của hấn. He he, người ta vẫn nói vết thương cũ khó lành, lại thêm vết thương mới, lúc này thật sự là đau tới tận xương tủy rồi!”

Nói xong, bên ngoài thoát cái lạnh như tờ. Phượng hoàng cao ngạo hơi híp mắt, trong lòng nở vô số những đoá hoa nhỏ. Tiểu hồ ly đau lòng, áy náy rồi, cuối cùng cũng biết bản Phượng quân ta tốt hơn rồng con ngọc nghêch kia nghìn vạn lần rồi. .

Đang ngẫm nghĩ, Tuấn Thúc lại nghe thấy tiếng vỗ tay nhiệt liệt : “ Thật tốt! Thật tốt! Ta rất muốn xem hấn đau đến đến chết trên giường! Khế Lạc, rồng con ngọc nghêch, chúng ta đi!”

“...” Những đoá hao mới nở trong lòng phượng hoàng cao ngạo lập tức khô héo, tàn lụi. Tang... Chi... nàng thật tàn nhẫn! Thật tuyệt tình! Ta luôn bảo vệ nàng, trợ giúp nàng, nàng lại nguyện rửa ta đau đến chết!!!

Tuấn Thúc đang tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, Bích Nữ ngoài kia lại thêm dầu vào lửa, cát lời hát vang : “ Hoa rơi hữu tình, nước chảy vô ý, chàng có tình, thiếp vô ý...”

Phượng hoàng cao ngạo ôm ngực, lửa bốc cao ba trượng : “ Tang Chi, nàng được... được lắm!!!” Hít một hơi nữa, trước mắt Tuấn Thúc bỗng tối đen, hấn lại bất tỉnh.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Ghen Tuông

Lần này phượng hoàng cao ngạo bị ngất thực sự rất nặng. Cũng không biết là vì ghen, hay là móng vuốt của tiểu hồ ly quá chí mạng, đến nửa đêm, Tuấn Thúc sốt mê man, dọa cho Bích Nữ và Thất Thủy phải cuống cuồng.

Khi bị Thất Thủy kéo đến Thanh Ngô cư, Tang Chi thấy Bích Nữ đang lau trán cho Tuấn Thúc, phượng quân đại nhân trước kia ngọc thụ lâm phong gò má đỏ hồng, giờ đang lăm bầm không biết là nói gì. Tiểu hồ ly thấy vậy, chỉ cảm thấy hơi thờ ơ tắc nghẹn, tâm trạng không không chế được vang lên một tiếng loảng xoảng, cúi đầu không nói.

Tuấn Thúc chỉ mặc bộ quần áo ngủ bằng lụa, cổ áo hơi mở, lộ ra lồng ngực đang ửng đỏ, lăm tẩm mồ hôi. Mái tóc bình thường được chải ngay ngắn giờ lại xỏa xuống vai, mắt phượng nhắm chặt, đôi môi đỏ đẹp đề như muốn rơi ra, thật là... mê hoặc lòng người.

Thất Thủy kéo Tang Chi đến bên giường : “ Tang Chi tỷ tỷ, tỷ đừng ngăn ra nữa, mau đi thăm Phượng quân nhà đệ đi !”

Tiểu hồ ly sợ bị Bích Nữ và Thất Thủy nhìn ra tâm tư, tai và mặt đỏ ửng, ánh mắt không kim được dừng trên ngực của Tuấn Thúc, miệng lại nói lời trái với lòng mình : “ Hấn bị bệnh, hai người bảo muội đến xem gì? Muội đâu có hiểu gì về y thuật.”

Bích Nữ nghe thấy vậy liền cầm khăn tay che miệng, cười yếu điệu : “ Tiểu hồ ly muội không hiểu y thuật, nhưng muội đã từng nghe câu nói : “ muốn gỡ chuông phải tìm người buộc chuông” chưa ?”

“Người buộc chuông ?” Tang Chi cắn môi. “Muội chỉ cào hấn một cái, bây giờ hấn cào trả lại muội một cái mới được sao ?” Tang Chi tuy miệng nói không tha thứ cho người ta nhưng ánh mắt không rời. Thực ra... Tang Chi không xấu như Tuấn Thúc tưởng. Cái gì mà vong ân phụ nghĩa? Cái gì mà tuyệt tình tuyệt nghĩa? Ban ngày, chẳng qua vì đang tức giận nên mới nói những lời kia.

Nói rồi thì thôi, ai ngờ buổi tối Thất Thủy đột nhiên đến nói, phượng hoàng cao ngạo nghe lời của Tang Chi, tức đến ngất xỉu rồi. Sau đó, ánh mắt hấn còn ướt át, rù rì nói, Tuấn Thúc thăm dò lai lịch của rồng con ngọc nghêch là vì Tang Chi sợ hấn có ý đồ khác, tuy cách làm có thể có chút không thỏa đáng nhưng lại là thực lòng với tiểu hồ ly.

Tang Chi càng nghe càng cảm thấy khó chịu, trong lòng vốn đã ảo não lắm rồi. lúc này phượng hoàng cao ngạo, càng hận là không thể thu lại những lời lúc trước. Nhưng tiểu hồ ly đường đường là công chúa Thanh Khâu quốc, không thể gạt bỏ được sĩ diện, liền sống chết cãi : “ sao lại có nam nhân nhỏ mọn như hấn chứ? Nói hấn mấy câu là lại lăm âm lên? Hơn nữa, hấn bị muội cào là đáng đời ! Bình thường chẳng phải rất lợi hại sao, sao mới bị thương nhẹ đã sốt rồi ?”

Tuy nói như thế nhưng ánh mắt hướng về Tuấn Thúc lại bán đứng mình. Bích Nữ thấy vậy cười thành tiếng, trêu chọc : “ Nhìn xem, chẳng phải muội rất quan tâm đến tiểu phượng hoàng sao, hà tất phải giả vờ chứ ?”

Nghe thấy vậy, Tang Chi cảm thấy mặt mũi nóng bừng, lắp bắp giải thích : “ Ai...ai thêm quan tâm hần chứ? Chi là...chỉ là muội sợ nếu hần chết thật, muội lại phải khởi động huyết trận gì đó để cứu hần. Đúng ! Là muội đang cứu hần !!!”

Bích Nữ mỉm cười, thôi không bóc mẽ tiểu hồ ly nữa : “ Nhưng nói đi cũng phải nói lại, thực ra Thất Thủy nói cũng có phần đúng. Tiểu phượng hoàng bây giờ buồn bực trong lòng, máu không lưu thông được nên hơi sốt, thực sự là không thể coi nhẹ.”

“Vậy phải làm thế nào ?” Tang Chi mở to mắt, sợ hãi nói. Nàng dù có nghìn tính vạn toán cũng không thể nghĩ ra là mình chỉ nói mấy câu cũng có thể khiến phượng hoàng cao ngạo thành ra thế này. “ Vừa rồi hai người nói gì mà giờ chuông cần người buộc chuông? Muốn muội làm gì ?”

Bích Nữ không đáp, dịu dàng dắt nàng đến bên giường, ý bảo hãy nhìn Tuấn Thúc. Tiểu hồ ly ngẩng đầu, chỉ thấy Tuấn Thúc hơi lác đầu, hai hàng lông mày đẹp đẽ nhíu chặt, miêng lẩm bẩm như đang nói gì đó.

“Muội ghé lại nghe xem hần đang nói gì ?”

Tang Chi gật đầu rồi cúi đầu, nín thở lắng nghe. Lúc tai kề sát miệng Tuấn Thúc, tiểu hồ ly chỉ cảm thấy sấm nổ vang trời, ngẩn ra. Tuấn Thúc lẩm bẩm mãi cũng chỉ có hai tiếng : “ Tang Chi...Tang Chi...”

Tiểu hồ ly tay toát mồ hôi, nhất thời nói không ra được mình đang mừng hay thích, chỉ cảm thấy hồi hộp, khắp khối, tim đập như sắp nhảy ra khỏi lồng ngực. Cấn chặt môi dưới, ngăn trái tim đập như đang muốn nhảy ra, cuối cùng tiểu hồ ly cũng nghe thấy Tuấn Thúc nói hết câu : “ Tang Chi...Tang Chi...Nàng thật nhân tâm! Nàng... là đồ hồ ly chết tiệt!!!”

Tang Chi đứng bật dậy, tay nắm chặt thành nắm đấm, chỉ hận không thể đâm vào mặt tên Tuấn Thúc : “ Đây là nam nhân gì chứ? Đúng là nhỏ mọn! Đến sốt cũng không quên nguyên rửa ta, quả nhiên Phượng tộc chẳng có thứ gì tốt đẹp!!!”

Thất Thủy nghe thấy vậy, ầm ừ bấu môi, nhỏ tiếng giải thích : “ Phượng quân nhà ta trước đây rất độ lượng, chỉ là từ khi gặp Tang Chi tỷ tỷ, tỷ...”

“Ta làm sao nào?” Tiểu hồ ly nghiêng răng nghiêng lợi, tức đến mức đỉnh đầu xi khói, bệnh nhõng nhẽo của công chúa lại phát rồi. Cũng chẳng để tâm Tuấn Thúc sống hay chết, công chúa liền gào lên : “ Phượng hoàng chết tiệt! Phượng hoàng khốn nạn! Người tình lại cho ta! Bây giờ hãy nói rõ ràng với ta...”

“Phụt!”

Vừa dứt lời, mọi người liền nghe thấy phía đầu giường truyền đến một tiếng động. Tang Chi quay đầu nhìn thì thấy phượng hoàng cao ngạo phun ra ngụm máu đen, mắt phượng hơi mở, ánh mắt mê ly, thật là...ai oán.

Thấy vậy, Thất Thủy và Bích Nữ mừng rỡ : “ Tốt rồi! Tốt rồi! Máu tụ tán ra rồi!”

“Hu hu! Phượng quân, cuối cùng người cũng tỉnh lại rồi! Người suýt dọa chết con rồi.”

“Ta đã nói rồi phải cần người buộc chuông mà!” Bích Nữ có ý ngầm chỉ, hích hích cánh tay Tang Chi, chẳng nhìn thấy Tuấn Thúc lấy một cái đã dắt tay Thất Thủy rồi đi : “ Được rồi, ta và thằng bé Thất Thủy ra ngoài chơi cò, chỗ này nhờ muội đó!”

“Hả?” Tang Chi há miệng, trợn mắt, ngón tay chỉ vào mũi mình, lú lười. Bích Nữ vừa nói gì? Chỗ này giao cho mình? Muốn... muốn mình chăm sóc phượng hoàng cao ngạo?

“Muội...” Tiểu hồ ly chưa nói xong, Bích Nữ đã đẩy nàng ta đến đầu giường, cười tủm tỉm, nói : “ Muội cào hần một cái, cũng nên chịu chút trách nhiệm chứ! Tiểu phượng hoàng bây giờ vẫn bị thương, hai người bọn muội đừng cãi nhau nữa!”

Tang Chi vừa nghe thấy mấy chữ “hai người bọn muội”, mặt đỏ bừng. Tuấn Thúc lại nằm xuống giường, đến “hừ” một tiếng cũng không. Thất Thủy để mặc Bích Nữ kéo ra ngoài, thoáng cái, trong căn phòng rộng rãi chỉ còn lại Tang Chi và Tuấn Thúc, không khí có chút ngưng ngập.

Tiểu hồ ly quay lưng về phía giường, đến đặt tay thế nào cũng chẳng biết nữa. Nên làm thế nào đây? Xin lỗi phượng hoàng cao ngạo? Không gạt bỏ sĩ diện được. Mắng chửi hần một trận? Ấy! Vừa rồi Bích Nữ nói không được để hần bị kích động nữa. Nam nhân nhỏ mọn thành ra thế này, đúng là hiếm có trên thế gian.

Tang Chi thở dài, vừa khéo nhìn thấy chiếc khăn tay ở đầu giường, liền chậm rãi bước đến, ngồi bên giường, ngón tay run run mãi mới hạ được quyết tâm cầm chiếc khăn tay lên, làm bộ làm tịch giúp Tuấn Thúc lau mồ hôi, giọng điệu dịu dàng hiếm có: “Vết thương... ừm... còn đau không?”

Được rồi, bản công chúa đại từ đại bi, thân làm nữ trung hảo kiệt, sẽ không tính toán với bọn tiểu nam tử như người, dù sao thì cũng là ta cào người một cái, bản công chúa sẽ xuống nước. Nghĩ đến đây, Tang Chi hít một hơi thật sâu, tay lau mồ hôi bỗng bị giữ lại giữa không trung. Tuấn Thúc mắt phượng sâu thẳm, không nhìn ra là đang nghĩ gì, nắm cổ tay Tang Chi, giọng điệu lạnh lẽo khác thường : “ đừng chạm vào ta!”

“...” Lời nói không quá bốn tiếng nhưng khiến Tang Chi chấn động đến mức hồn bay phách tán, người cứng đờ không biết nên ứng phó thế nào.

Tuấn Thúc “hừ” một tiếng như có như không, nghiêng người nằm quay mặt vào trong, nói một câu như đập vào lòng Tang Chi : “ Ta chẳng phải ròng con cóc nhếch gì đó của nàng, thích thì đi lau người cho nó, đừng ở chỗ ta nịnh nọt.”

Tang Chi nuốt nước miếng, ngực nhói đau mà không nói rõ là đau ở đâu, chỉ cảm thấy nó căng lên rất khó chịu. Phải mất một lúc lâu nàng mới bình tĩnh trở lại, cuối cùng đứng lên nói : “Được! Được! Phụng hoàng cao ngạo, ta nhớ rồi!!”

Nói xong, Tang Chi đứng dậy định đi ra ngoài , nhưng không biết vì sao phần eo đột nhiên bị kéo lại, lao đảo rồi ngã vào lòng phụng hoàng cao ngạo. Tang Chi còn chưa kịp phản ứng, đôi môi đã bị chiếm giữ. Tiểu hồ ly tim ngừng đập nửa giây, trong đầu chỉ loé lên một suy nghĩ...

Ôi, quý thần ơi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Hôn

Tang Chi đặt biệt danh cho Tuấn Thúc là phụng hoàng cao ngạo, thực ra vì không còn từ nào thích hợp hơn. Tuấn Thúc thực sự là con phụng hoàng cao ngạo đến tận trong xương cốt, mà từ khi sáng lập trời đất, thiên cô xa xôi đến giờ chỉ có một.

Tiểu hồ ly đến Thanh Ngô cư, riu rít nói chuyện với Thất Thủy và Bích Nữ, Tuấn Thúc nửa tỉnh nửa mê, thần trí đã tỉnh mà thân thể vẫn ngủ. Trong lúc đó, phụng hoàng cao ngạo nghe thấy Tang Chi lúc thì ồn ào, lúc lại thấp thỏm giọng nói gì đó, tuy nghe không rõ lắm nhưng trong lòng cũng được an ủi rồi.

Ai biết được trong lúc hôn mê thì lại nghe thấy tiểu hồ ly kinh hãi hét lên : “Phụng hoàng chết tiệt! Phụng hoàng khốn nạn! Ngươi tỉnh lại cho ta! Bây giờ hãy nói rõ ràng cho ta...”

Giật mình một cái, Tuấn Thúc mở mắt, khạc ra máu tanh ngọt trong cổ họng nhưng trong lòng lại chẳng có cảm giác gì... Minh đã thế này rồi, Tang Chi còn gào lên làm loạn, chẳng qua là đánh rống con ngốc nghếch mấy phát, rạch mấy đường chẳng hề hấn gì, vậy mà nàng đã đau lòng như thế này rồi? Còn nhìn mình xem, bị nàng làm bị thương đến phát sốt, vậy mà nàng chẳng thêm để ý.

Nghĩ đến đây, phụng hoàng cao ngạo cảm thấy tận đáy lòng có đám lửa cháy bập bùng, tức đến buồn bực, khó chịu, dứt khoát nằm trên giường không động đậy. Bích Nữ cười, bảo Tang Chi chăm sóc hấn, mặt tiểu hồ ly lại đầy vẻ khó xử, kinh ngạc, ở cùng với hấn mà đau khổ đến thế này sao???

Tuấn Thúc nhíu mày suy nghĩ, nổi buồn kết thành một khối. Từ khi nào quan hệ của hấn với Tang Chi lại tệ thế này? Hay là... từ lúc bắt đầu đã không tốt? Đúng, hấn thừa nhận mình tính kế hãm hại Tang Chi, để nàng phải làm Thổ thần, kêu trời, trời không thấu, gọi đất, đất không linh.

Nhưng mà... nàng gây ra bao nhiêu tai họa lớn nhỏ, đâu có lần nào không phải hấn giải quyết giúp? Những việc công vụ của Thổ thần, tiểu hồ ly không biết cách ứng phó, có lần nào mà không phải hấn sai Khế Lạc lặng lẽ mang đến cho mình phê chuẩn? Những chuyện lớn nhỏ của trấn Bình Lạc, có chuyện nào không phải do hấn chỉ dạy Tang Chi làm?

Nói là ở lại trấn Bình Lạc để giám sát tiểu hồ ly, thực ra hấn như bà mẹ đang chăm lo cho đứa con nhỏ... Bây giờ lại xuất hiện một con rồng lai lịch bất minh, tang Chi liên lờ luôn hấn! Tuấn Thúc càng nghĩ càng bực, nắm tay cũng từ từ siết chặt, bỗng cảm thấy có tấm khăn lụa khô lau trên trán. Ngước mắt nhìn, lại là khuôn mặt thanh tú, xinh đẹp của tiểu hồ ly, đôi môi anh đào hơi hé mở, dịu dàng nói : “Vết thương... ừm... còn đau không?”

Tuấn Thúc hít một hơi thật sâu, trong đầu lại đột nhiên loé lên cảnh tượng Tang Chi thay áo, lau miệng cho Ly Vẫn, tên bất lương nào đó diễn trò mất lý ức đang ôm ấp Tang Chi, tay vô thức giữ lấy bàn tay kia, nghiến răng nói : “Đừng chạm vào ta!”

Bàn tay nhỏ vẫn đặt trong lòng bàn tay hấn rõ ràng run run, lòng phụng hoàng cao ngạo lại đau đớn như bị xé rách. Lúc đang tự hỏi rốt cuộc mình làm sao rồi thì lời nói ghen tuông đã buột ra khỏi miệng. Quả nhiên, hấn đang đó kỳ với Ly Vẫn!

Hấn ký huyết khế, dùng mỹ nam kế... làm nhiều việc như vậy mà tiểu hồ ly vẫn chẳng thèm nhìn hấn lấy một cái, còn con rồng con ngốc nghếch kia chẳng làm gì cả, chỉ với cặp mắt ngây thơ đã làm tiểu hồ ly tin!

“Được! Được! Phụng hoàng cao ngạo, ta nhớ rồi!!” Tang Chi gầm lên. Tuấn Thúc lúc này mới tỉnh lại, thấy tiểu hồ ly cất bước muốn đi, trong lúc cấp bách, trong đầu hiện ra rất nhiều suy nghĩ kỳ quái: Không thể dễ dàng đi! Giữ lấy nàng, không được để Ly Vẫn lại có cơ hội lợi dụng nàng nữa! Ly Vẫn đáng chết, Ly Vẫn nguy hiểm, dám giả vờ mất lý ức, giả vờ lương thiện... Dựa vào cái gì mà hấn có thể ôm ấp tiểu hồ ly, còn mình thì không thể? Dựa vào cái gì mà hấn có thể sống ở miếu Thổ thần, bám chặt lấy Tang Chi? Tiểu hồ ly là của mình!!!

Trong lòng phụng hoàng cao ngạo gào thét tuyên bố chủ quyền xong, thân thể đã mạnh hơn ý thức ôm chặt lấy Tang Chi, môi cũng dính lên môi đối phương, trong chốc lát, sự ấm áp đã lấp đầy trái tim. Môi của Tiểu hồ ly mềm mềm, thơm thơm, hình như... còn có cả chút ngọt ngào. Tuấn Thúc theo bản năng mơn man cắn liếm, răng lợi chạm nhau, làn da tiếp xúc, tiếp đó còn chưa biết đủ, liền đuổi lười muốn công thành chiếm đất.

Bên này, Tang Chi vốn đã bị dọa cho không còn ý thức nữa rồi. Nhân lúc Tuấn Thúc hơi thả mình ra để cho hai người có thể hít thở, tiểu hồ ly thờ hấn

hեն, ghen giọng nói : “Phượng hoàng cao ngạo! Ngươi... ngươi...” Lời còn chưa nói xong, Tuấn Thúc đã ôm lấy tiểu hồ ly, ép cả người lên người nàng, hai người cùng đổ xuống giường, nụ hôn ngày càng mạnh mẽ.

Tuấn Thúc nhắm mắt, vì vẫn đang sốt nhẹ nên mặt đỏ hồng, dùng hết sức cắn Tang Chi. Nóng, rất nóng! Tang Chi đầu óc trống rỗng, chỉ cảm thấy hơi thở của phượng hoàng cao ngạo nóng đến khác thường, đầu chỉ có môi, trán, lưỡi đều nóng, nhất định là hân sốt đến hồ đồ rồi, nên mới...

Tang Chi càng nghĩ càng thấy xấu hổ, đến mình cũng làm cho toàn thân nóng rực. Trong lúc hoảng loạn, đang đắn đo xem nên làm thế nào thì cảo thấy một con rắn nhỏ, tron láng truon vào miệng mình, vượt qua chướng ngại, trượt qua răng lợi, cuối cùng bắt được đỉnh hương, cùng nó quẩn quýt vui thích.

“Á!” Tiểu hồ ly rằng miệng không phân biệt rõ ràng, nhưng Tuấn Thúc lại hôn hít, cắn, nhai như đang phát điên. Hơi thở nam tính quen thuộc mà xa lạ phả vào mặt Tang Chi. Hai người môi kề môi, sự âm áp đang bao bọc trong tim, chát chát nhưng ngọt ngọt.

Nhưng mà với cách thức bá đạo, điên cuồng như thế này, phượng hoàng cao ngạo có làm miệng mình sưng lên không? Hai người lăn qua lăn lại trên giường lâu như vậy, hân như sợ mình chạy mất nên tóm chặt lấy cổ tay mình, vừa rồi tâm trí chỉ chú ý đến môi nên cũng không cảm thấy được, ừm... hình như có chút đau, xem ra cũng bị bóp đến sưng tím rồi.

Đầu óc Tang Chi đang suy đi tính lại, cuối cùng quay trở về chỗ cũ. Đợi chút, rốt cuộc mình đang làm gì? Phượng hoàng cao ngạo sốt đến hồ đồ rồi, mình cũng... hồ đồ theo rồi sao? Cùng lúc đó, Tuấn Thúc cũng thả Tang Chi ra, tay phải nhẹ nhàng vuốt những sợi tóc bị rơi ra của tiểu hồ ly, khẽ gọi : “Tang Chi!”

Cặp mắt mê ly, mảy liễu như mây, tiểu hồ ly nhìn cặp mắt của Tuấn Thúc, giống như có lực hút, bất giác bị đối phương thu hút, chẳng trách lúc đầu Thổ Tử tiểu tiên lại dễ dàng nghe lời hân như vậy. Phượng hoàng cao ngạo biết yêu thuật, đúng vậy, nhất định là biết yêu thuật! Cho nên mình mới tìm đập thành thịch, cảm giác tứ chi mềm nhũn...

“Á... á...!” Tang Chi càng nghĩ càng đau đầu, ôm lấy đầu hét. Tang Chi ngươi làm sao vậy? Rốt cuộc làm sao rồi? Lẽ nào ngươi cũng sốt rồi? Bị phượng hoàng cao ngạo truyền bệnh rồi?

Tuấn Thúc thấy vậy, cũng không kim được nhú mảy, duỗi tay ra như muốn chạm vào gò má Tang Chi, nhưng tiểu hồ ly đã một tay đẩy hân ra rồi chạy bán sống...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27: Tâm Sự

Mấy ngày liền, Tang Chi trốn trong miếu Thổ thần, không chịu ra ngoài gặp người khác. Vấn đề đương nhiên xuất phát từ...nụ hôn kia.

Thực ra, so với giận phượng hoàng cao ngạo, tiểu hồ ly lại giận bản thân mình hơn. Khi đó phượng hoàng cao ngạo sốt đến hồ đồ, xem ra chỉ là muốn tìm cái gối ôm, vừa khéo mình đang ở trước mặt hân, cho nên hân mới thuận theo đó nhào đến mà ép mình.

Thực ra, so với giận phượng hoàng cao ngạo, tiểu hồ ly lại giận bản thân mình hơn. Khi đó phượng hoàng cao ngạo sốt đến hồ đồ, xem ra chỉ là tìm đến cái gối ôm, vừa khéo mình đang ở trước mặt hân, cho nên hân mới thuận theo đó nhào đến mà ép mình.

Nhưng mà... nhưng mà... Quan trọng nhất chính là cái “nhưng mà” này, phượng hoàng cao ngạo lúc đó đang phát sốt, tùy tiện bắt giữ người rồi vừa ôm vừa hôn. Nhưng mình thì sao? Khi đó mình rõ ràng rất tỉnh táo, còn hùng hực khí thế muốn tìm Tuấn Thúc báo thù, nhưng hân vừa nhào đến đầu óc mình đã trống rỗng, khi hân hôn mình, mình cũng không phản kháng, thậm chí còn có chút xấu xa muốn hưởng thụ, vì sao lại như thế chứ?

Đáp án được miêu tả sinh động, nhưng tiểu hồ ly lại lựa chọn chạy trốn. Ừm, nhất định là mình bị nhiễm bệnh của phượng hoàng cao ngạo rồi, khi đó đầu óc cũng choáng váng nên mới không làm chủ được mình trước mỹ sắc, để mặc cho phượng hoàng cao ngạo hôn. Nghĩ đến cảnh tượng khi đó, Tang Chi lại không kim được, mặt đỏ ửng. Tuy hiểu rõ lúc đó phượng hoàng cao ngạo đang hôn mê, nhưng cảm giác rằng môi tiếp xúc với hân lại mọc rễ trong đầu nàng, làm thế nào cũng không xua đi được, đêm đêm xông vào giấc mơ của nàng.

Lẽ nào...nàng cũng giống những tiên nữ kia, cũng thích phượng hoàng cao ngạo rồi?!

“Không đâu! Không đâu!” Suy nghĩ này vừa lóe lên, Tang Chi liền nhảy lên khỏi giường, kêu la : “Ta chưa từng thích phượng hoàng cao ngạo! Trước đây nhìn trộm hân tắm cũng là ngoài ý muốn, là ngoài ý muốn! Ta tuyệt đối không thích phượng hoàng cao ngạo...”

Dứt lời, Tang Chi mới ý thức được mình đang hét cái gì, đúng là chưa khảo đã xưng, liền bịt miệng lại, trên đầu đổ mồ hôi lạnh, nhìn quanh một vòng, may là trong phòng không có người. Đang dần yên tâm thì thấy trong nhà truyền đến tiếng sột soạt, tiểu hồ ly kinh hãi, không kim được, ghen giọng nói : “Á!”

Lúc đó mới thấy từ trong phòng thò ra cái đầu của rồng con ngốc nghếch, khuôn mặt nhem nhuốc, không rõ là dính thứ gì, tay để sau lưng, không biết đang cầm thứ gì. Tang Chi thấy vậy thờ phào một cái, vẩy tay tay ý bảo rồng con ngốc nghếch đến chỗ mình. Những ngày qua, Tang Chi làm ở trong nhà, tuy bỏ bê công việc của Thổ thần khiến tiểu trợ lý Khế lạc mặt đến mức phải khóc lóc kêu trời nhưng mà đối với rồng con ngốc nghếch, tiểu hồ ly lại phí nhiều tâm tư.

Từ dạy những thứ như mặc áo thế nào, nói chuyện ra sao tắm rửa thế nào...rồng con ngốc nghếch cũng không đến nỗi ngốc quá, chẳng mấy chốc đã làm được. Bây giờ tuy nói chuyện vẫn còn hơi lập bập, trí tuệ như của trẻ con, nhưng cũng không có trở ngại gì quá lớn.

Rồng con ngốc nghếch với thân hình cao to của một người trưởng thành, lật giống như trẻ con chạy đến trước mặt Tang Chi, chớp chớp cặp mắt đen láy, giờ hai bàn tay từ sau lưng ra nói : “ Mần thầu.”

Tiểu hồ ly thấy vậy cười thành tiếng : “ Lại ăn trộm được ở đâu?” Thời gian này, rồng con ngốc nghếch thấy Tang Chi làm ở trong phòng, cũng đoán được Tang Chi không vui, không phải trộm mần thầu thì là hái quả của nhà người khác mang về cho nàng ăn. Lúc mới đầu tiểu hồ ly vẫn còn cẩn thận dạy bảo, như thế này là không đúng, trộm đồ là không tốt, nhưng rồng con ngốc nghếch có nghe nhưng không nghĩ, chẳng mấy chốc đã quên hết những lời này. Lâu dần, Tang Chi nói đến mỗi miệng, cuối cùng chẳng thèm nói nữa.

Rồng con ngốc nghếch lấp bập giải thích : “ Ăn mần thầu rồi. . không đói, sẽ không buồn nữa. “Hóa ra là suy nghĩ ngây thơ của trẻ con, Ly vẫn mất ký ức ngốc nghếch cho rằng, mấy ngày nay tiểu hồ ly không vui là bởi vì đói, vậy chẳng phải rất đơn giản sao, mình chỉ có sức lực, đi trộm chút đồ ăn cho tiểu hồ ly chẳng phải là được rồi sao?

Tang Chi thấy ánh mắt chờ đợi của rồng con ngốc nghếch, trong lòng âm ập, cũng không hỏi lai lịch của chiếc mần thầu nữa, nhận lấy ăn từng miếng, từng miếng lớn. Quả nhiên, rồng con ngốc nghếch thấy vậy, mắt cong lên, sáng lấp lánh làm rung động lòng người. Tang Chi cười, nghèn nghẹn nói : “Cứ gọi mãi người là rồng con ngốc nghếch cũng chẳng phải là biện pháp, ừm... phượng hoàng cao ngạo nói người là Ly Vẫn gì đó, Ly Vẫn, Ly Vẫn, ai lại đặt cho người cái tên đọc mỗi miệng thế này, cứ gọi người là A Ly được rồi!”

Rồng con ngốc nghếch nghe thấy, mắt càng sáng hơn, gật đầu cười : “A Ly! Ta thích A Ly!

Tang Chi bị lây nhiễm cảm xúc của A Ly, mây sầu cũng tiêu tan bớt, nói : “ Chi bây giờ người đang bị thương nặng, hoàn toàn mất đi ký ức, trí tuệ giống như trẻ con... Ta và phượng hoàng cao ngạo làm ầm lên như thế này cũng không có cách nào tra ra được nhà người ở đâu. A Ly, người còn nhớ chuyện trước khi mình bị thương không?”

Nghe thấy vậy, rồng con ngốc nghếch ngơ ngác một hồi, cặp mắt đẹp để hơi nheo lại rồi nhìn ra ngoài cửa sổ, giống như đang trầm tư. Rất lâu sau, môi mỏng hom mím, rồng con ngốc nghếch đột nhiên đứng dậy, kinh hãi nói : “Núi Thúy Bình!”

Tang Chi bị A Ly dọa cho giật mình, kinh hãi một lát mới nói : “ Ta biết người bị thương ở núi Thúy Bình, ta còn nhớ được người ở đó mà! Ý ta muốn hỏi là...”

Chưa nói xong, A Ly đã chạy như bay ra ngoài. Tiểu hồ ly liú lười, cuối cùng kinh hãi hét lên : “ A ly!”

---Có chuyện biến---

Rồng con ngốc nghếch điên cuồng chạy đến núi Thúy Bình. Trong đầu, những hình ảnh đứt quãng vẫn lóe lên, mây, sương, long thần, máu chảy, còn cả...ma tộc đang nhe răng múa vuốt. Không sai! A ly nhớ, đám quái vật tướng mạo hung ác kia gọi là Ma tộc. Không nhớ đến núi Thúy Bình như thế nào, không nhớ mình tên là gì, nhưng đột nhiên dưới sự nhắc nhở của tiểu hồ ly mà rồng con ngốc nghếch nhớ lại trận ác chiến ở núi Thúy Bình hôm đó.

Bản thân mình hóa thân thành kim long, bay quanh quần một hồi trên mây, vẫn không phải là đối thủ của bọn chúng, cho đến khi bị trọng thương ngã xuống. Cảnh tượng trước khi bị thương rõ ràng hiện ra trước mắt, bản thân mình dốc hết sức lực vào đòn phép thuật cuối cùng, nằm trên mây cố gắng để không rơi xuống, một nam nhân che mặt, đi ủng cao bước đến trước mặt, ánh mắt mập mờ, cuối cùng một chân đá mình xuống...Không hiểu vì sao, cũng không biết mình muốn làm gì, Ly Vẫn chạy cả đoạn đường về hướng núi Thúy Bình. Tận đáy lòng có một giọng nói luôn vang lên, phải đến núi Thúy Bình! Có nguy hiểm! phải nhanh chóng đến núi Thúy Bình bảo vệ trấn Bình Lạc!

Tiếng gọi của Tang Chi vẫn ở phía sau : “ A ly!A ly ! Đợi chút...”

Tiểu hồ ly dừng bước chân nặng như chì lại,ôm ngực thờ dốc, không đuổi được rồng con ngốc nghếch, tên này sao mà chạy nhanh còn hơn cả chuột. Lau mồ hôi trên trán, Tang Chi còn đang do dự xem nên tiếp tục đuổi theo hay quay về đi tìm phượng hoàng cao ngạo nhờ giúp đỡ, liền cảm thấy một luồng gió lạnh thổi đến, mạnh đến mức không thể mở mắt ra.

“He he !” Tiếng cười lạnh khiến người ta dựng tóc gáy từ phía trên vọng đến. Tiểu hồ ly dụi dụi mắt, cẩn thận nhìn, lời mắc ghen trong cổ họng không thốt ra được. Phía trước, một người mặc chiếc áo choàng lụa màu lửa đỏ, lửa đỏ giống như có sinh mệnh, vây quanh toàn thân, gọi cảm nháy múa, miếng bạch ngọc đeo ở thắt lưng không có gió tự lay động, vạt áo rộng bay bay, tóc đen rủ xuống vai, trăm ngọc cài lệch.

Rõ ràng vẫn là Tuấn Thúc của trước kia, tướng mạo, thân hình, đầu tóc không có gì thay đổi, nhưng thần thái lại khác biệt như đó là hai người...Chi thấy hần có khuôn mặt như hoa đào lại cười nụ cười nma nmi, mắt như nước hồ thu nhưng lại đầy hàm ý, tuy là nam nhi nhưng thân hình lại duyên dáng hơn nữ nhân, còn nụ cười xấu xa nơi khoe miệng kia lại như thêm vào mấy phần thù địch.

Trong thoáng chốc, Tang Chi nhìn đến dần mặt ra, mãi mới nói được một câu : “ Phượng...phượng hoàng cao ngạo ?”

Tuấn Thúc liếc mắt nhìn Tang Chi một cái, nói : “Phượng hoàng cao ngạo? Ừm, cũng là cái tên hay !”

Tiểu hồ ly chớp mắt, phượng hoàng cao ngạo làm sao vậy? Bị sốt đến hồ đồ rồi sao? Sao mà đến... biết hiệu mình đặt cho hấn cũng quên rồi? Tang Chi vỗ vỗ đầu, nghĩ đến chuyện trước mắt lại nói : “Không nói chuyện này vội! rờng con ngốc nghếch phát điên chạy mất rồi, ngươi mau giúp ta đi tìm nó về đây.”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc nhướn mày : “ Hử? rờng con ngốc nghếch?”

Tang Chi giậm chân, vô cùng sốt ruột : “ Tuấn Thúc ngươi có phải là thật sự sốt đến hồ đồ rồi không? Rờng con ngốc nghếch chính là Ly Vãn đó ! Vừa rồi, hấn đột nhiên...” Lời chưa nói xong, Tuấn Thúc liền vẫy tay áo một cái, miếng ngọc giống như có sinh mệnh bay ra phía sau rồi thu về trong chốc lát, A Ly đã bị miếng ngọc này trời chặt, nặng nề vút xuống mặt đất.

Tuấn Thúc nắm lấy tay áo, cất giọng ngạc nhiên : “ He he, thật sự là Ly Vãn. Sao rồi? Đánh nhau với Ma tộc, lại bị thương thành như thế này sao?”

Tang Chi cảm thấy phượng hoàng cao ngạo hôm nay vô cùng kỳ lạ, nhưng lúc này chẳng để ý được nhiều như vậy, gặp người xuống nhìn rờng con ngốc nghếch, và thấy ánh mắt đối phương sáng rực, đứng dậy nghiêng rằng nói : “ Để ta đến núi Thúy Bình, có nguy hiểm !”

Tuấn Thúc chậm rãi, thông thả nói : “ Đương nhiên có nguy hiểm, nếu không ta đến đây làm gì ?”

Ly Vãn muốn nói thêm gì đó nhưng Tuấn Thúc đã nhanh hơn một bước, nói tiếp : “ Nếu bây giờ ngươi đi chẳng khác nào tự tìm cái chết, ở lại trấn Bình Lạc thì tốt hơn.”

Tiểu hồ ly nghiêng đầu, cuối cùng vẫn nghi hoặc hỏi : “ Tuấn Thúc, ngươi làm sao vậy ?” Bình thường, nếu hấn không mặc áo trắng thì là áo xanh, chỉ cần thấy màu sắc tươi tắn là lại không kìm được nhủ mày, nhưng hôm nay lại mặc toàn màu đỏ, ngọn lửa đỏ giống như có sinh mệnh, cứ cuốn qua cuốn lại, rối mắt mà đẹp đẽ, nhưng...

Tang Chi gãi đầu : “ Ngươi có phải là bị sốt đến hồ đồ rồi không? Ngươi...” Tiểu hồ ly đoán một hồi, lăm bắm : “ Lẽ nào sốt đến mức biến hành người hai nhân cách rồi? Chẳng trách hôm đó lại hôn ta.”

“Ồ?” Tuấn Thúc nghe thấy vậy, thoát cái đã đến bên cạnh tiểu hồ ly, chiếc áo lửa cũng ảo hóa thành áo đỏ bình thường đến mức không thể bình thường hơn, cao giọng nói : “ Hôn ngươi? Hai người lại bị phát triển nhanh như thế này ư? Là hôn thể nào?” Nói xong, phượng hoàng cao ngạo liền cong mắt phượng, về mặt đầy mờ ám xán đến gần Tang Chi, lăm bắm : “ Có phải như thế này...”

Tuấn Thúc vừa nói vừa kê lên người Tang Chi, tiểu hồ ly toàn thân run rẩy, bỗng có một thanh kiếm kê lên cổ Tuấn Thúc, chủ nhân của nó lạnh lùng nói : “ Tránh xa nàng ra một chút !”

Tang Chi vô thức quay đầu lại, rồi không kìm được mở to cặp mắt. Người đó áo trắng, tóc đen, toàn thân toát ra hơi thở lạnh. Người cầm kiếm kê lên cổ Tuấn Thúc, tướng mạo giống hết... giống hết... Tuấn Thúc...

Lẽ nào, phượng hoàng cao ngạo bị nộ hôn đó biến ra người thứ hai rồi?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Ca Ca Khoa Trương

Tuấn Thúc áo đỏ hơi ngẩng lên, bị một thanh kiếm kê trên cổ nhưng không sợ hãi chút nào. Tuấn Thúc áo trắng ánh mắt như ngọn đuốc, khuôn mặt cũng tỏ vẻ bình tĩnh. Tang Chi nhìn hai khuôn mặt đẹp trai giống hết nhau, lúc thì nhìn người này, lúc thì nhìn kẻ kia, trong chốc lát chỉ cảm thấy quá phiền phức.

Đang lúc hồi hộp, gay cấn, trong mắt Tuấn Thúc áo đỏ đột nhiên loé lên quý kẻ, nhếch môi thờ dài : “ Haizz ! Ta còn tưởng đệ không đến nữa chứ !” Nói xong, quả thật hấn rút lui rất đúng lúc, thả tiểu hồ ly ra.

Tuấn Thúc áo trắng thấy vậy cũng thu kiếm về, giọng nói trầm thấp: “Huynh vẫn ngộ nghịch, chẳng thay đổi chút nào.”

Qua giọng nói Tang Chi nhận ra người áo trắng mới là Tuấn Thúc thật, và thấy Thất Thủy ở phía Tuấn Thúc áo trắng đang duỗi tay, lúc này mới yên tâm đưa rờng con ngốc nghếch đứng sang bên cạnh phượng hoàng cao ngạo, nhủ mày nói : “ Rốt cuộc là chuyện gì vậy ?”

Tuấn Thúc giả bị bóc mẽ, không vội vàng, nụ cười vẫn rất rạng rỡ : “ Haizz! Tiểu hồ ly ngươi không biết phượng hoàng cao ngạo nhà ngươi còn có một ca ca song sinh sao? He he, đến miếng cũng hôn rồi mà vẫn chưa biết nguồn gốc của Tuấn Thúc ?”

Một câu nói tùy tiện, mờ ám khiến tai Tang Chi lại đỏ ửng, ngược lại, Tuấn Thúc vẫn bình tĩnh, ánh mắt khẽ lướt qua Tang Chi một cái, giống như hoàn

toàn quên mất chuyện họ hôn nhau hôm đó, lạnh lùng nói : “ Tuấn Ngạn, đệ gọi huynh đến không phải để chơi, quay về Thanh Ngõ cư rồi nói !”

Thất Thủy thấy Tuấn Ngạn cũng nhe răng há miệng một hồi, mới nói với về mặt sầu thương : “ Đại công tử, mời đi bên này !”

Tuấn Ngạn nhìn thấy thẳng nhóc Thất Thủy, mắt sáng lên, khom người véo véo hai má mồm mồm của Thất Thủy, cười nói : “ Ôi trời! Đây chẳng phải là Thất Thủy sao? Đã lâu bản thiếu gia không gặp người rồi, thật là nhớ đây ! Ôi trời ! Vẫn có cảm giác sưng tay như thế này hử? Ha ha !”

Nam nhân áo đỏ vừa nói, tay vừa véo véo mặt Thất Thủy, kéo ra các kiểu hình thù quái dị khác nhau, đau đến mức Thất Thủy đỏ mắt rên rì. Tang Chi và rồng con ngốc nghếch ở bên cạnh tròn xoe mắt, kinh hãi nhìn.

Tang Chi: Phụng hoàng cao ngạo quả thật không phải là người, tiểu tiên đồng của mình bị người khác ức hiếp thế này mà hán cũng không mở miệng.

Ly Vãn: Thất Thủy quá đáng thương, bị véo như vậy chắc là...rất đau.

Tang Chi và Ly Vãn: Im lặng

Bên này, Tuấn Ngạn véo đến tê cả tay mới hết hứng thú thả Thất Thủy ra. Thất Thủy xoa xoa đôi má đỏ hồng đã biến dạng của mình, khóc lóc không ngừng : “Con...con ghét nhất đại thiếu gia người! Hu hu, mặt... mặt của con... không phải là bột để nhào.”

Tiểu hồ ly ở bên cạnh chống cằm, đảo đảo mắt, trầm nghĩ : “Ca ca song sinh? Thật sự là huynh đệ sinh đôi? Phụng hoàng cao ngạo lại có người ca ca hoạt bát, hiếu động thế này sao?” Tính cách chẳng phải là khác biệt sao?

Nghĩ đến đây, Tang Chi hơi nhìn sang Tuấn Thúc, thấy đôi phương cũng đang chăm chú nhìn mình. Tiểu hồ ly vừa ngước mắt, Tuấn Thúc như bị ánh mắt của nàng thiêu đốt đến bỏ chạy, hắng giọng với về không tự nhiên : “Có chuyện gì thì quay về Thanh Ngõ cư rồi nói.”

----Ca ca bắt lương----

Bỏ qua những chuyện cũ của ca ca bắt lương, lần này Tuấn Ngạn đến trấn Bình Lạc thật sự là có chuyện nghiêm túc.

Hoá ra, thời gian trước, khi Tang Chi nhặt được Ly Vãn, Tuấn Thúc đã cảm thấy có gì không đúng, liền âm thầm nhờ ca ca bắt lương điều tra một lượt, lại phát hiện ra thời gian này có vài ma vật lên lút, lang thang gần núi Thúy Bình. Hai huynh đệ thư từ bàn bạc, cuối cùng quyết định thử Ly Vãn một chút.

Bên trong, Tuấn Thúc cố ý thăm dò Ly Vãn xem có phải đang giả vờ ngốc nghếch để cố ý tiếp cận Tang Chi không, bên ngoài, Tuấn Ngạn đến Long tộc ở Thiên cung thăm dò tin tức, cuối cùng điều tra ra, hoá ra thời gian trước, Thiên Hồ Đế quân của Thanh Khâu quốc mời Long thần Tử Trạch và người con thứ bảy của ông ta là Ly Vãn đến Thanh Khâu quốc gặp mặt.

Long thần đi trước, Ly Vãn đến sau. Có thể lúc đi qua núi Thúy Bình phát hiện thấy động tĩnh của Ma tộc, hai bên đánh nhau một trận rồi bị trọng thương, sau đó Ly Vãn được Tang Chi nhặt về.

Tang Chi nghe xong, vừa hối hận vì thật sự đã trách nhầm Tuấn Thúc, vừa vô cùng ngạc nhiên : “Cha ta? “Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, nhìn Ly Vãn một cái, nói : “Chúng ta và Long tộc rất ít khi qua lại, sao cha ta lại gọi người và cha người đến Thanh Khâu quốc chứ?”

Rồng con ngốc nghếch cũng trưng vẻ mặt ngạc nhiên, chỉ lắc đầu không nói.

Tang Chi thờ dì, vỗ vỗ đầu rồng con ngốc nghếch thể hiện ý an ủi, nói : “Đáng tiếc, A Ly bây giờ chẳng nhớ gì cả nên không thể nói cho chúng ta biết chân tướng.”

Nghe thấy vậy, Tuấn Ngạn phát tay áo, cười gian : “Không đúng! Không đúng! Thực ra chỉ cần suy luận thêm một chút là có thể biết được ngọn ngành.”

Tuấn Thúc ngồi ngay ngắn không nói, lạnh lùng liếc lão ca một cái, nói : “Vậy huynh nói xem, rốt cuộc là chuyện gì?”

Tuấn Ngạn cố làm ra vẻ thần bí, lắc đầu : “đầu tiên, các người hãy xem, Ly vẫn ở đây cũng đã hơn nửa tháng rồi, sao không thấy Long thần và Thiên Hồ Đế quân đến tìm người? Nếu hán vô cơ mắt tích, chẳng lẽ mọi người không lo lắng sao?”

Ly Vãn nhú mày, nửa hiểu nửa không. Tuấn Ngạn tiếp tục : “Các người ở trấn Bình Lạc bị ngăn chặn tin tức, chắc là không biết, sau khi Tang Chi làm Thổ thần, công chúa Hoà Thường lại cãi nhau một trận lớn với Thiên Hồ Đế quân, thế là nếu không có cách để con gái sớm quay về thì sẽ bỏ chồng, chính vào lúc đó, Thiên Hồ Đế quân mời Long thần đại nhân và thất công tử vốn ít qua lại đến phủ gặp mặt, việc đó chứng tỏ điều gì?”

Nghe đến đây, sắc mặt Tuấn Thúc tái đi, môi cũng mím chặt. Tiểu hồ ly nghe vẫn chưa hiểu, vươn cổ về phía Tuấn Ngạn : “Chúng tở cái gì?”

Tuấn Ngạn mặt mày tươi tỉnh, đắc ý, áo lửa đỏ lại dương dương đắc ý, bắt đầu nhảy múa : “Nghe nói lần này Long thần đến Thanh Khâu quốc vô cùng long trọng, ngoại trừ cung nữ ba nghìn, tùy hành ba nghìn, còn đem ba mươi hôm tứ hải thần minh châu, ba mươi hòm dạ quang lăng la, mười cỗ phụng hoàng thiên thái xa, mười củ như ý linh chi...”

Tang Chi nghe thấy vậy thì thờ hồn hên, quay sang Ly Vãn, nói : “A Ly! Lẽ nào cha người cũng bị đuổi khỏi nhà, dọn hành lý đến nhà ta sống sao?”

Thất Thủy gãi đầu, khuôn mặt sưng lên, nói : “Không đúng! Thông thường, loại lễ vật sang trọng như thế này chẳng phải là để cầu thân sao?”

“Đúng!” Tuấn Ngan đập tay, một lời thức tỉnh người trong mộng. “Vẫn là nhóc con Thất Thủy thông minh. Tang Chi, cha muội gian trá, xảo quyệt, biết muội làm Thổ thần không trốn được chức trách, nên muốn lấy danh nghĩa của việc kết hôn để muội sớm trở về Thiên cung. Hừ hừ! Lần này Long thần chẳng mang theo ai, chỉ mang con trai thứ bảy đến, vị hôn phu của muội... he he, đương nhiên không cần nói cũng rõ rồi.”

Nghe thấy hai chữ “hôn phu”, mặt của tiểu hồ ly đỏ ửng, nằng cuội đầu, rất lâu sau cũng không nói được một tiếng. Cha, đây thật sự là... Vậy nói thế này, mình với A ly lại là... Tang Chi căng thẳng đến mức bàn tay nhỏ bầm loạn lên, đến tai cũng đỏ ửng rồi, chỉ là không biết ngốc nghếch như A ly có hiểu được ý nghĩa trong lời của Tuấn Ngan hay không?

Phượng hoàng cao ngạo cổ tở về bình tĩnh, bật cười, nói: “Toàn nói linh tinh! Tang Chi chớ nghe huynh ấy nói bừa. Nếu thật sự là do huynh ấy nói, từ Long Cốc đến Thanh Khâu quốc vốn không đi qua núi Thuyết Bình, tại sao Ly Vẫn lại xuất hiện ở đó, rồi phát hiện ra Ma tộc mà đánh nhau với bọn chúng?”

Thất Thủy gật đầu nói giúp: “Đúng đấy, núi Thuyết Bình và Thanh Khâu quốc ngược hướng nhau.”

Nói xong, ca ca bất lương còn chưa kịp đáp lời thì Bích Nữ thích buồn chuyện đã không chịu được cảnh lẻ loi, cuối cùng từ trong tường hiện thân, thờ dài nói như hát: “Cái gọi là người trong cuộc thì mê muội, tiểu phượng hoàng nguoi là người thông minh nhất thế, hồ đồ nhất thời! Núi Thuyết Bình và Thanh Khâu quốc ngược hướng nhau, việc Ly Vẫn mất tích lâu ngày, cả Thiên Hồ Đế quân và Long thần đều không dám nói rộng ra ngoài để đi tìm kiếm chẳng phải là rất trùng hợp sao?”

Tang Chi lẩm bẩm: “Tỷ tỷ nói vậy là ý gì?”

Tuấn Ngan nở nụ cười quyến rũ: “Công chúa Tang Chi, liên hệ hai chuyện này lại thì có thể chứng tỏ... Ly Vẫn đào hôn.” Nói xong, ánh mắt Tuấn Ngan liên sáng như đuốc, ghim trên người tiểu hồ ly, có ý muốn thấy nàng bối rối.

Tang Chi: -_-

Đúng vậy, sao cái gì mình cũng không nghĩ ra vậy chứ? Rõ ràng bảo A Ly đến Thanh Khâu quốc, hẳn lại đi đến núi Thuyết Bình ở hướng ngược lại, khả năng lớn nhất là chạy trốn... Mà chính vì điều này cho nên Long thần đại nhân và cha mình sau khi phát hiện con trai mất tích cũng không dám làm lớn chuyện, đành lặng lẽ tìm kiếm để tránh mất mặt.

Còn bản thân mình lại đa tình thế này, còn... trùng hợp như vậy, nhất được vị hôn phu của mình về nhà? Tiểu hồ ly phồng má, bĩu môi muốn phát hỏa. Cùng lúc đó, Ly Vẫn vẫn chưa hiểu rõ tình hình ra sao, bỗng gãi đầu nói: “Tang Chi, cái gì gọi là đào hôn?”

Tiểu hồ ly nắm chặt tay thành nắm đấm, cố gắng nhẫn nhịn, cuối cùng cười híp mắt nhìn sang A ly...

Bây giờ bản công chúa sẽ dạy nguoi cái gì gọi là đào - hôn!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bắt Cóc

Từ hôm đó, Tang Chi nhìn rồng con ngốc nghếch thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Được rồi, bản công chúa đây chính là sự sỉ nhục mình. Trước khi A Ly mất đi ký ức đã chê bai nàng, ghét bỏ nàng, còn không để tâm đến lợi ích gia tộc và thể diện của hai bên mà đào hôn. Đào hôn thôi thì cũng bỏ đi, nhưng đáng ghét ở chỗ lại vô duyên rơi xuống núi Thuyết Bình, trùng hợp làm sao lại được nàng nhặt về, cẩn thận chăm sóc, nuôi dưỡng, từ cách mặc áo thể nào đến ăn cơm ra làm sao, nói chuyện thế nào... từng chút, từng chút giống như bà mẹ dạy con thơ, còn vì hấn mà cãi nhau với phượng hoàng cao ngạo, xa cách mọi người. Nhưng... tất cả những nỗ lực đó đợi sau này A Ly khôi phục lại ký ức rồi hãy nghĩ đến nguyên nhân, hậu quả, có phải là mình đa tình không? Điều này có khác gì việc mình mặt nóng dính vào chiếc mông lạnh của người ta lạnh tanh? Đến khi đó, bộ mặt hồ ly của nàng sẽ để dấu đây?

Trong đầu Tang Chi bỗng hiện lên cảnh tượng mặt mình dính vào mông A Ly, hải hùng cầm nín, khuôn mặt lập tức đỏ rực, rồi không kim được liếc xéo kẻ nào đó ở bên cạnh một cái.

Ở đầu bàn bên này, A Ly bắt gặp ánh mắt ác độc, lặng lẽ cắn chiếc màn thầu, ánh mắt rất vô tội. Sau khi từ Thanh Ngô cư quay về, rồng con ngốc nghếch cứ cảm thấy có gì đó không bình thường. Hôm đó, hẳn chẳng qua chỉ là ở trước mặt mọi người hỏi Tang Chi cái gì gọi là “đào hôn”, tiểu hồ ly liền chiến tranh lạnh với hắn, hung dữ dùng nắm đấm chào hỏi hắn một trận.

Tuy nắm đấm của Tang Chi mềm yếu, đánh vào ngực rất dễ chịu, đáng về chu miệng thở hổn hển của nàng ấy khiến trong lòng trào lên những cơn sóng lẫn lẫn thú vị nhưng Ly Vẫn vẫn có thể cảm thấy tiểu hồ ly đang không vui, thậm chí là rất – không – vui! Từ sau hôm đó, Tang Chi nói chuyện với hắn một cách khác thường, thỉnh thoảng còn lườm hắn một cái giống như vừa rồi.

Rồng con ngốc nghếch nhìn trời, vừa gặm màn thầu vừa nghĩ : “Lẽ nào “đào hôn” là từ rất không hay, Tang Chi sợ mình học thành hư nên không vui về?

Nghĩ đến đây, rồng con ngốc nghếch dứt khoát quay đầu sang đào thụ tinh ở bên cạnh nhờ cứu trợ: “Khế Lạc, đào hôn là cái gì?”

Lời vừa buông ra, Tang Chi và Khế Lạc liền cứng đờ như khúc gỗ. Tiểu hồ ly ngẩn ra, đương nhiên là bị nhắc chuyện xấu, trong lòng sẽ xấu hổ, bực bội. Còn đào thụ tinh thì lại... vô cùng kinh ngạc.

Đào thụ tinh được gọi là “người thích săn tin” đứng đầu yêu giới trấn Bình Lạc, đương nhiên cũng phát hiện tiểu hồ ly gần đây có gì đó không bình thường, hình như rất bực bội với rồng con ngốc nghếch này, đến trò chơi yêu thích nhất cũng không chơi nữa, lại còn giao tất cả việc chăm sóc A Ly cho mình...

Khế Lạc nghe thấy ca ca song sinh của Phượng quân đại nhân đột nhiên đến thăm, trong lòng hiểu rõ, xem ra chuyện Tang Chi và rồng con ngốc nghếch cãi nhau có liên quan đến người này, liền thấy tiếc nuối vì hôm đó mình ở bên ngoài làm việc, không thể tận mắt chứng kiến sự việc xảy ra. Gần đây đang rất hiếu kỳ về chuyện này, trái tim thích buồn chuyện đang cháy rừng rực, nhưng vương chuyện tính khí tiểu hồ ly thô bạo nên không dám đường đột hỏi, đang không nghĩ ra biện pháp gì thì A Ly lại tự dẫn xác đến.

Lúc này, khoe miệng đào thụ tinh co giật, chẳng còn để ý đến công chúa Tang Chi gì đó nữa, kích động tóm lấy rồng con ngốc nghếch, hỏi : “Cái gì đào hôn? Ai đào hôn?”

Lẽ nào... Lẽ nào... tiểu tổ tông Tang Chi bị chỉ định hôn nhân với ca ca của Phượng quân đại nhân, cho nên công chúa mới can tâm tình nguyện đến trấn Bình Lạc gà không đẻ trứng này làm việc, cũng không chịu thành thân với ngài ấy, kết quả, bị Tuấn Thúc gây khó dễ từ bên trong, còn vây đại tẩu tương lai ở trấn Bình Lạc, thế là, bây giờ Tuấn Ngạn đến bắt người?

Woa! Đây là kịch bản tám chuyện hay biết bao! Đúng, phải ghi lại, để từ từ suy ngẫm, sau một thời gian nữa xuất bản Hồ tộc bát quái sử chắc có thể kiếm được không ít tiền?

Khế Lạc vẫn chìm đắm trong thế giới của riêng mình, nhưng hiện thực thì mãi mãi đặc sắc hơn cả trong tưởng tượng, A Ly nhẹ nhàng, thần nhiên cất lời : “Ta đào hôn.”

Đất bằng nổi sấm! đào thụ tinh bị chấn động, đưa hai tay lên bịt miệng, không thể hình dung được cảm xúc kích động, phản chấn của mình : “ Cái gì? Hóa ra người là người đào hôn rồi chạy đến trấn Bình Lạc? Vậy vậy đào hôn với ai?”

Tiểu hồ ly thấy tình hình đột nhiên thay đổi theo chiều hướng không tốt, liền giậm chân đứng dậy : “ Câm miệng ! Câm miệng ! Không được nói nữa ! A Ly, người ngậm miệng cho ta !!!”

Đáng tiếc đã muộn. Ly Vẫn đã lên tiếng trước Tang Chi một bước : “ Đào hôn với Tang Chi.”

“....” Khế Lạc không nói gì nữa, im lặng nhìn Tang Chi một cái rồi lại nhìn Ly Vẫn, cười hai tiếng quái dị, ngân nga khề hát, tự động bồi bỏ đầu óc rồi rời đi.

Bên này, tiểu hồ ly tai đã đỏ ửng, chuyện xấu xí bị Khế Lạc biết, tự biết vạn sự hồng hết rồi. Với tài mồm mép và sức tưởng tượng của hắn, không quá ba ngày, toàn trấn Bình Lạc, không... không đúng, có lẽ là ba giới nhân - yêu – tiên đều sẽ biết chuyện công chúa Thanh Khâu quốc bị từ hôn.

Tang Chi vừa ngồi xuống ghế, chỉ cảm thấy trong lòng nguội lạnh. Đang đau lòng, Ly Vẫn trẻ con, vô tâm lại đến lấy lòng, chọc chọc tiểu hồ ly : “Tang Chi, có phải ta nói sai rồi không?”

“...”

“Đào hôn có phải là chuyện rất không tốt không?”

“...”

Tiểu hồ ly bịt tai, cuối cùng không kìm chế được nữa, lớn tiếng quát : “Á... á...! Ly Vẫn, ta giết ngươi!!”

Dứt lời, xích hồ liệt hỏa của Tang Chi từ lòng bàn tay đánh ra. A Ly chẳng kịp kêu tiếng nào đã ngã xuống đất, Tang Chi đàn mặt, dờ dờ nhìn rồng con ngốc nghếch nằm trên mặt đất, lại nhìn lòng bàn tay mình, lưu luyến : “Từ khi nào... mà mình lợi hại như thế này?” Một móng đã làm phượng hoàng cao ngạo trọng thương đến phát sốt, một chương đã làm rồng con ngốc nghếch hôn mê.

“Không phải lại đánh khiến người ta trọng thương chứ?” Tang Chi bị dọa rồi, đang muốn ngồi xuống xem rồng con ngốc nghếch thế nào thì nghe thấy ngoài cửa truyền đến tiếng cười lạnh ló. Ngẩng đầu nhìn, không phải là ca ca khoa trương Tuấn Ngạn với dáng vẻ tuyệt đẹp, chuyên lấy người khác ra làm trò cười thì là ai?

Tang Chi chắc chắn lần trước là Tuấn Ngạn cố ý bôi xấu mình trước mặt phượng hoàng cao ngạo, thế là đã nhận định con phượng hoàng này còn là loại gia cầm bất lương, ác độc, xấu xa hơn Tuấn Thúc cả nghìn lần. Thấy hắn đến, tiểu hồ ly nào có ý muốn nghênh tiếp, ngược lại còn dùng mũi gù gù thị uy, rồi ngồi xuống tiếp tục kiểm tra vết thương cho rồng con ngốc nghếch.

Nhưng Tuấn Ngạn, con người này có một điểm là da mặt tương phản với đệ đệ... dày hơn cả tường thành. Tình cảnh thế này rõ ràng biết tiểu hồ ly

không hoan nghênh mình, hấn vẫn thần nhiên, ung dung đi vào, lại còn kêu ca : “Tiểu hồ ly, đừng nhìn nữa! Chẳng qua chỉ là ngứa xiu thôi. Ta xuống tay rất có chừng mực, muốn để hấn sau ba thời thần nữa mới tỉnh lại thì tuyệt đối hấn sẽ không tỉnh lại trước thời gian hoặc kéo dài thêm chút nào.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi bỗng tỉnh ngộ : “Là huynh làm bị thương rồng con ngốc nghếch?!” Tục ngữ nói, trẻ con nhà mình, đương nhiên chỉ có mình được đánh, được mắng. Cho dù có tức giận A Ly thế nào đi chăng nữa, nhưng Tang Chi nghiêm nhiên đã coi hấn là người của mình, cái gọi là đánh chó phải ngó mặt chủ, với tình cảnh lúc này, Tang Chi đương nhiên phải lộ diện vì rồng con ngốc nghếch.

Chống tay mạng sườn, bĩu môi, tiểu hồ ly đáng vẻ đánh đá : “Huynh dựa vào cái gì mà làm A ly nhà muội bị thương? A ly nhà muội vốn dĩ sức khoẻ không tốt, huynh lại ức hiếp kẻ yếu. Đi! Đi tìm phượng hoàng cao ngạo nói lý!”

Tuần Ngan thấy tiểu hồ ly câu nào cũng “A ly nhà muội”, không kim được cảm thấy đáng tiếc thay cho đệ đệ, lại âm thầm bất mãn trong lòng, tiểu đệ này thật sự là quá... làm mất mặt Phượng tộc rồi. Nghĩ đến cả gia tộc nhà hấn đều tướng mạo tuấn mỹ, nếu có cô nương nào ưng mắt, hấn và cha sao lại không thu phục được chứ? Vậy mà hấn lại có đệ đệ song sinh khó đoán này.

Tiểu hồ ly vẫn đang kêu gào : “Ngươi ngăn ra cái gì chứ? Bây giờ hãy đưa A ly lên giường nghỉ ngơi, chúng ta đi tìm Tuấn Thúc nói lý!”

Tuần Ngan lúc đầu cười khỏ, vừa đọc thần chú vừa vẩy vẩy tay áo, chỉ trong chớp mắt, Ly Vẫn đã không còn ở đó nữa. Tang Chi quay lại, Tuần Ngan đã mặt mày tươi tỉnh, nói : “Haizz! Làm bị thương con rồng tiểu thất này, bản thiếu gia cũng có chút áy náy, chỉ bằng thể này, ta đưa hấn đến ngọn núi bên kia trị thương, còn chuyện về Thanh Ngô cư ấy mà...” Tuần ngan cố ý kéo dài âm ở chỗ quan trọng : “Ta sẽ không đi nữa, nếu công chúa muốn cứu A ly nhà mình thì tự đi tìm đệ đệ ta nhờ giúp đỡ đi!” Dứt lời, cũng không còn thấy bóng dáng Tuần Ngan đâu nữa.

Tiểu hồ ly há miệng, trợn mắt, cảm roi cả xuống đất, đi loanh quanh tại chỗ ba vòng, cuối cùng mới hét lên : “A ly!” Chỉ là... làm gì còn bóng dáng hấn ở đó nữa!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Mưu kế rõ ràng

Tang Chi vô cùng lo lắng, không tìm được Tuần Ngan và rồng con ngốc nghếch, đương nhiên phải đi tìm phượng hoàng cao ngạo để khởi binh hỏi tội. Nhưng đến Thanh Ngô cư rồi mới phát hiện cửa gỗ đóng chặt, bên trong lén lút thì thầm, không biết Tuấn Thúc và Thất Thủy đang làm trò quỷ gì. Tiểu hồ ly sốt ruột, cũng chẳng để tâm đến nhiều thứ như vậy, một chân đá tung cánh cửa ra rồi vừa kêu ca vừa đi vào phòng : “Phượng hoàng cao ngạo, ngươi ra đây cho ta... Tên ca ca bất lương của ngươi bắt cóc rồng con ngốc nghếch chạy rồi, ngươi...” Tang Chi vừa nói vừa rẽ vào cửa huyền quan, thấy quang cảnh bên trong, những lời phía sau tự nhiên tắc nghẹn trong cổ họng, không thốt ra được nữa.

Trong phòng, Tuấn Thúc để lưng trần, lộ ra vết thương vì bị nạng cào, Thất Thủy cầm băng gạc và thảo dược, hình như đang thay thuốc. Trong thoáng chốc, người tiểu hồ ly cứng đờ như khúc gỗ, tiến thoái lưỡng nan.

Tuấn Thúc đang quay lưng về phía Tang Chi, lúc này cũng từ từ quay đầu lại nhìn, đôi mắt đen mập mờ không biết là đang nghĩ gì. Tang Chi nuốt nước miếng, rất muốn nói gì đó để xua tan sự ngưng ngững, nhưng lời bị kẹt cứng trong cổ họng, nói không được mà nuốt xuống cũng không xong. Thất Thủy nhìn Phượng quân nhà mình, rồi lại nhìn vị khách không mời mà đến đang đứng ở bên ngoài, gãi đầu nói : “Đệ đi tìm cho Phượng quân chiếc áo, Tang Chi tỷ tỷ đừng đi!” Nói xong, hấn chuẩn bị như một làn khói, còn lại Tang Chi đứng ngẩn ra ở cửa, càng thấy buồn bực.

Suy nghĩ hồi lâu, tiểu hồ ly mới phá tan sự im lặng, nhìn trời, nói : “Áy... Ngươi thay thuốc sao... sao mà không lên tiếng trước ?”

Phượng hoàng cao ngạo thờ dài, nhặt dài băng gạc Thất Thủy vứt lại, vừa tự cuốn quanh người vừa đáp chẳng đúng câu hỏi : “Tang Chi, mỗi lần nạng đến đều đúng lúc thật đấy!”

Nghe thấy vậy, Tang Chi ngo ngác, cúi đầu, mặt đỏ ửng, đương nhiên hiểu rõ ý phượng hoàng cao ngạo là gì.

Lần thứ nhất, ở Thanh Ngô cư, nạng vì thèm ăn đùi gà mà gặp cảnh phượng hoàng cao ngạo và mấy nạng tiên đang tắm.

Lần thứ hai, nạng vì muốn làm rõ chuyện bị lừa làm Thổ thần, cũng đập cửa xông vào Thanh Ngô cư như thế này, vừa khéo gặp phượng hoàng cao ngạo đang tắm.

Lần này... cũng giống như vậy! Lẽ nào mình thật sự có duyên nhìn phượng hoàng cao ngạo khoả thân? Tiểu hồ ly cắn cắn ngón trỏ, càng nghĩ càng ảo não, mắt lại vừa khéo nhìn thấy Tuấn Thúc một tay đang khố khăn băng bó vết thương, vô thức tiến lại gần, đón lấy dài băng trên lưng hấn vừa rơi xuống, rất tự nhiên băng lại cho hấn.

Áy... Mình không có ảo tưởng, không có ác ý, chỉ là... chỉ là vết thương này vốn do mình gây ra, bây giờ mình lại làm gián đoạn chuyện phượng hoàng cao ngạo thay thuốc, cho nên mới ra tay giúp đỡ. Đúng! Chỉ đơn giản như vậy. Tang Chi vừa tự an ủi mình, vừa thấp giọng nói : “Ta... ta sau này đến

Thanh Ngô cư sẽ không dùng chân đá nữa, nhất định sẽ ngoan ngoãn gõ cửa.”

Tuấn Thúc vốn đang vật lộn với đồng băng gạc, tay phải vòng ra sau lưng tìm đầu của dải băng, muốn nhanh chóng làm xong để không bị mất mặt trước tiểu hồ ly, nhưng lại vô ý chạm phải một dải mềm trơn, tay này lên, rút vội về. Còn may là hắn đang quay lưng lại phía tiểu hồ ly nên nàng không nhìn thấy khuôn mặt đẹp đẽ của hắn cũng đỏ ửng rồi.

Tang Chi nói xong, thấy Tuấn Thúc vẫn không lên tiếng, cho rằng hắn vẫn bức chuyện mình thô lỗ xông vào, lại hạ thấp giọng, nói : “Ta thật sự không có ý! Thời gian này ta không gặp người cũng là vì...” “Nói được một nửa, Tang Chi vô thức dừng lại, biết phải nói thế nào đây?

Bởi vì người sốt đến hồng nảo, hôn ta một cái, ta vừa hận vừa tức, vừa thẹn vừa giận nên mới cố ý tránh né? Tang Chi im lặng không nói, coi như chưa nói gì, tiếp tục bôi thuốc. Phụng hoàng cao ngạo quay lưng về phía nàng, nhưng đã nắm chặt bàn tay. Nếu Tang Chi để ý một chút có thể phát hiện, tai của Tuấn Thúc đã bần đững hẳn... đỏ bừng như mặt trời.

Một lát sau, Tuấn Thúc cảm nhận được sự tiếp xúc của những ngón tay ngọc ngà của tiểu hồ ly trên da mình, con tim như bị im dìm. Tang Chi, phải nói thế nào với nàng đây, ta với nàng... hình như... bị thượng thiên trừng phạt rồi.

Thay thuốc xong, cũng đúng lúc Thất Thủy vào đưa y phục cho phụng quân đại nhân. Lúc này Tuấn Thúc mới rảnh, hỏi Tang Chi : “Vừa rồi, khi đi vào nàng nói Tuấn Ngạn cái gì?”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly mới nhớ ra vì sao mình đến đây, vỗ vỗ đầu, nói : “Đúng! Sao ta lại quên chứ? Ca ca bắt lương của người đột nhiên đến miếu Thổ thần, bắt rồng con ngọc nghé đi rồi!”

Tuấn Thúc cau mày, đang ngẫm nghĩ xem Tuấn Ngạn lại định làm trò quỷ gì thì nghe thấy Thất Thủy kêu một tiếng, Tuấn Thúc liếc mắt : “Sao thế ?”

Thất Thủy gãi gãi tai, vẻ mặt ngạc nhiên : “Sáng nay, trước khi đại thiếu gia ra ngoài có dặn dò, nếu Phụng quân tìm ngài thì đến sơn động trên ngọn núi kia.”

Tang Chi nghe thấy vậy, tức đến xi khối : “Nói như vậy tức là hắn đã sớm tính mưu bắt rồng con ngọc nghé rồi? Ta sẽ đi tìm hắn tính sổ!” Nói xong, tiểu hồ ly dùng dùng đi ra ngoài. Phụng hoàng cao ngạo ở phía sau thấy vậy cũng không đuổi theo, lông mày nhíu lại chặt hơn, tiếp đó, xua tay nói : “Huynh ấy còn nói gì nữa?”

Thất Thủy bĩu môi : “Đại thiếu gia còn nói, nếu Phụng quân người không đi sẽ phải hối hận cả đời.”

Tuấn Thúc hơi nheo mắt, ánh mắt sâu xa, cuối cùng vẫn thờ dài, nói : “Vậy thì đi xem sao nhỉ?”

----Kịch hay còn ở phía sau----

Tang Chi và Tuấn Thúc đi lòng vòng mãi mới đến được ngọn núi mà Tuấn Ngạn chỉ, lên đến đỉnh núi, tiểu hồ ly đã mệt đến mức thở không ra hơi. Kéo kéo cổ áo, Tang Chi vừa quạt vừa nói : “Người nói xem... ca ca người có phải là... bị bệnh rồi không? Bảo chúng ta đi xa như vậy... đến ngọn núi này làm gì chứ?”

Phụng hoàng cao ngạo ngẩng nhìn lên sơn động cách đó không còn xa, xa xăm nói : “Ngọn núi này tên là Thạch Quái, trong mắt của người phàm thì không có gì là trở ngại lớn, nhưng ở đây có hoa liên hoa, là thứ Thất Thủy sợ nhất.”

Tang Chi đảo đảo cặp mắt trong veo, ngẩng đầu nói : “Hoa liên hoa thuộc tính hoá, nghe nói tính cách rất mạnh, nếu để Hà Đồng Thất Thủy gặp phải, chắc là rất đau nhĩ?”

Tuấn Thúc không nói, cất bước đi đến trước sơn động, thấy Tang Chi ở phía sau cũng đang bám theo từng bước, quay lại nói : “Bây giờ nàng ở đây đợi, ta đi vào trước xem sao!” Nói xong, tiểu hồ ly còn chưa kịp đồng ý thì thấy từ trong sơn động xuất hiện thứ ánh sáng không được rõ lắm, rồi vô số thứ giống như những xúc tu đang uốn uốn éo éo vươn ra, ở phía sau phụng hoàng cao ngạo nghe rằng khua vút.

Tang Chi trợn mắt, liu lười, hét lớn : “Cẩn thận!” liền được Tuấn Thúc kéo vào lòng. Rõ ràng đôi phương cũng cảm thấy có gì đó không bình thường, nhưng chớp mắt một cái, hai người đã bị những xúc tu màu xanh, trơn láng cuốn lấy, rồi bị một lực rất mạnh kéo vào trong động.

Tuấn Thúc bảo vệ Tang Chi cẩn thận bằng vòng ôm của mình. Tang Chi bị xúc tu cuốn chặt, vô cùng kinh sợ, đang giãy giụa kêu lên, liền cảm thấy một vòng tay ấm áp vỗ vỗ trên đỉnh đầu, giọng nói dịu dàng mà kiên định : “Nhắm mắt lại!”

“Hử?”

“Nhắm mắt lại!” Câu nói không đòi nhưng giọng điệu lại càng kiên định hơn. Lúc này, hai người đã bị kéo vào trong động, cửa động đã bị một tảng đá lớn chặn mất từ lúc nào, đen sì một mảng. Hai người vốn không biết tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì, càng không biết bản thể của những xúc tu đáng sợ kia có hình dáng như thế nào.

Nhưng tiểu hồ ly nghe thấy lời này của Tuấn Thúc, không biết tại sao lại cảm thấy an tâm, mím môi, ngoan ngoãn nhắm mắt. Tiếp đó, Tang Chi liền nghe thấy bên cạnh có tiếng rách nứt và tiếng gào thét quái dị, những xúc tu cuốn quanh hai người dần thả lỏng rồi biến mất, “bụp” một tiếng, hình như trước mắt đã sáng hơn một chút.

Tuấn Thúc nói : “Được rồi!”

Tiểu hồ ly mở mắt, chỉ thấy đây là một hang động không lớn lắm, phượng hoàng cao ngạo đã điểm mình hoả vào bốn góc động, lúc này Tang Chi mới nhìn thấy rõ những xúc tu vừa rồi tấn công hai người giờ đã lùi hết vào trong góc của hang động, hóa ra đây là một cây hỏa liên thụ yêu đã bị mình hỏa thiêu chết.

Tang Chi nhìn Tuấn Thúc, liú lười : “ Vừa rồi là thụ yêu tấn công chúng ta?” Hỏa liên thụ yêu tuy hung mãnh nhưng chưa từng chủ động tấn công người, làm sao lại trùng khớp thế này, nàng và phượng hoàng cao ngạo vừa đến đây...Lẽ nào thụ yêu này ghét bỏ mình vì đã đến trấn Bình Lạc, chứ Thổ thần này làm không tốt, nên muốn báo thù?

Tuấn Thúc lắc đầu, chấp tay lại, chân điểm điểm vào mặt đất : “ Sơn động này u ám, lạnh lẽo, chắc không phải là chỗ trú nghỉ của thụ yêu, chắc là nó bị người ta nhổ gốc rồi ném vào trong sơn động này.”

Tang Chi nhíu mày : “ Ai lại vô vị như vậy? Thụ yêu đói mấy ngày rồi, chẳng trách thấy chúng ta liền tấn công”.

Tuấn Thúc cau mày, nghe thấy vậy, không kìm được liếc mắt nhìn, người vô vị như thế này...ngoài Tuấn Ngạn ra thì còn ai? Lừa bọn họ đến hang động trên núi Thạch Quái này, lại cố ý ném hỏa liên thụ yêu vào trong động trước, thụ yêu vì yêu lực thấp, không có cách nào chuyển động được, đói mấy ngày nên hung mãnh thành tính, chỉ đợi bọn họ đến...

May là mình cũng đến, nếu hôm nay mình không đến, Tang Chi chẳng phải...Tuấn Thúc nghĩ đến khả năng có thể xảy ra, phát tay áo, tức giận nói : “ Đùa ác !” Nói xong, hắn liền muốn quay lại tìm Tuấn Ngạn tính sổ, nhưng chân vừa bước tới cửa sơn động, trên khối đá lớn bỗng nhiên hiện ra dáng vẻ đang cười đùa tí tởn của Tuấn Ngạn.

“Haizz !” Đã lâu không gặp, phép thuật của lão đệ quả nhiên tiến bộ, ta cho đệ cơ hội làm anh hùng cứu mỹ nhân, vậy mà đệ không biết cùng thụ yêu kia so tài cao thấp đã làm nó chết rồi, ngốc quá !”

Tang Chi thấy trên khối đá lớn hiện lên dáng hình của Tuấn Ngạn, tức đến giậm chân : “ Tuấn Ngạn, huynh là tên khốn nạn ! Mau thả bọn ta ra !!!!”

Tuấn Ngạn cách qua thuật thiên lý, bóng hình thoát ẩn thoát hiện, cười vô cùng gian xảo : “ Haizz! Khó khăn ta mới lừa được hai người đến, chơi thêm một chút không được sao ?”

Tuấn Thúc không hề nổi giận của mình, chấp tay lạnh lùng nói : “ Huynh cố ý đẩy Thất Thủy và Khế Lạc đi, lại bắt Ly Vãn, lừa hai bọn đệ đến đây làm gì ?”

Tuấn Ngạn đưa hai tay chống cằm, dáng vẻ trầm tư : “ Haizz ! Tiểu hồ ly, rốt cuộc là muội quá ngốc nghếch hay là đệ đệ quá kín đáo? Muội và nó ở cùng nhau lâu như vậy rồi, lẽ nào không cảm thấy nó thích muội sao ?”

Nghe thấy vậy, mặt Tang Chi thoáng cái đã đỏ ửng, nàng lắp bắp nói : “ Huynh nói linh tinh gì vậy? Muội...”

“Vô vị !” phượng hoàng cao ngạo chặn đứng lời của Tang Chi, sự kỳ lạ trong ánh mắt thoáng cái đã biến mất, chỉ phát tay áo, lạnh lùng nói : “ Chuyện của đệ không cần huynh quản !”

Tiểu hồ ly ở bên cạnh khỏe miệng giật giật, lời của phượng hoàng cao ngạo quay vòng vòng trong đầu. Phượng hoàng cao ngạo thấy ca ca bắt lương bôn nhọ mình, không phải nói : “ Huynh nói vừa !”, “Huynh dối hơi !” Huynh đừng chuyện linh tinh !” mà là nói...” chuyện của đệ không cần huynh quản !”

Điều này chứng tỏ cái gì? Lẽ nào phượng hoàng cao ngạo...tiểu hồ ly không giám tin vào dự đoán của mình, ôm đầu thì nghe thấy Tuấn Ngạn nói : “ Lão đệ không cần xấu hổ mà ! Ta đã nghĩ rồi, hai người bọn đệ ở cùng nhau lâu như vậy rồi mà không có tiến triển, có thể là do Thất Thủy và Bích Nữ, còn cả Ly Vãn và đào thụ tinh gì đó, cả ngày bám lấy hai người, một chút thời gian yên tĩnh để cùng nhau nói chuyện yêu đương cũng chẳng có. Đệ xem, ca ca tâm lý biết bao, phí bao tâm sức để tạo ra cơ hội giúp đệ, đệ đừng có bỏ qua cơ hội tốt này đây!”

Nói xong, không đợi Tuấn Thúc trả lời, Tuấn Ngạn lại nói : “Còn nữa, tuy ta không dám chắc có thể đánh thắng đệ, nhưng đệ cũng biết đấy, bản lĩnh tạo kết giới của bản đại thiếu gia đứng đầu thiên hạ, cửa hang động này ta giăng kết giới rồi, chưa đến sáng mai ta sẽ không mở cho đâu, vậy nên...”

Cười híp mắt, Tuấn Ngạn mím môi : “Hai vị hãy tận hưởng đêm tuyệt đẹp này nhé! Cáo từ!” Lời vừa buông, quả nhiên Tuấn Ngạn lịch sự biến mất không còn thấy bóng dáng. Thoáng cái, trong động bốn bề yên tĩnh. Tiểu hồ ly nhìn xung quanh, sau khi chắc chắn Tuấn Ngạn thật sự không còn ở đây nữa, liền cười he he, chỉ vào cửa động, nói : “Ca ca bắt lương của người thật là vô vị.”

“...” Phượng hoàng cao ngạo im lặng không nói.

“Nhốt chúng ta ở đây làm gì không biết? Đứng rồi, kết giới của hắn, người thật sự không phá được ?”

“...” Tuấn Thúc vẫn không nói, chỉ khe khẽ lắc đầu.

Lần này, Tang Chi không tìm được chủ đề gì để nói nữa. Làm thế nào đây? Từ sau khi Tuấn Thúc bị thương, hắn và mình hôn nhau, hai người gặp mặt luôn có chút lúng túng. Những ngày trước có bọn Thất Thủy, Khế Lạc ở bên cạnh trêu đùa, không khí vẫn có thể coi là không quá lạnh lẽo, nhưng bây giờ chỉ có mình và phượng hoàng cao ngạo...

Tang Chi cúi đầu, bấm ngón tay, trong lòng lo lắng, hai người không thể cứ đứng thế này cả một đêm nhỉ? Nhấn nại hồi lâu, cuối cùng tiểu hồ ly phá tan

sự im lặng, oán thán nói: “Hai người là huynh đệ song sinh mà sao tính cách lại khác nhau đến như vậy? Người ta đều nói anh em song sinh có cảm ứng tâm linh, sao Tuấn Ngạn lại nói ra được chuyện người thích ta vô lý như thế!”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc đang đứng bên cạnh nhắm mắt, đột ngột lên tiếng: “Nếu như...ta nói là thật thì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Thổ Lộ

Nghe thấy vậy, Tang Chi bỗng ngỡ ngàng, người cứng đờ. Cấn chặt môi dưới, những suy nghĩ trong đầu tiểu hồ ly giờ đã rối thành một mớ. Phượng hoàng cao ngạo nói vậy là có ý gì? Cái gì thật, cái gì giả? Có lẽ nào... mình nghe nhầm, hoặc là... hiểu nhầm ý?

Trong chốc lát, Tang Chi chẳng biết phải làm thế nào, bàn tay nắm chặt rất lâu mới dám chạy đến hỏi: “Người... người nói gì?”

Phượng hoàng cao ngạo háng giọng, không quay mặt lại, nói: “Không có gì!”

Nghe thấy vậy, trong lòng tiểu hồ ly bỗng trống trải, đột nhiên có cảm giác mất phương hướng, suy sụp cúi đầu nhưng vẫn có chút không cam tâm... Sao lại nói không có gì, vừa rồi rõ ràng nghe thấy phượng hoàng cao ngạo nói... Hắn nói... Làm sao có thể coi như chưa từng xảy ra chuyện gì?!

“Không đúng!” Hét lên một tiếng, Tang Chi hùng hổ nhảy đến trước mặt Tuấn Thúc, thở hổn hển, giậm chân, lắc đầu: “Rõ ràng người vừa nói xong, ta nghe thấy mà, người nói không phải đùa, mà là thật! Có phải...” Mắt Tang Chi vô cùng trong sáng, nhìn chăm chú Tuấn Thúc đang có chút thất thần, lẩm bẩm: “Có phải là...”

“Có phải là người thật sự thích ta không?” Mấy từ này vẫn chưa nói ra khỏi miệng thì phượng hoàng cao ngạo đã nghiêng răng, trầm trọng: “Phải!”

Hình như nhận sự cổ vũ của Tang Chi, hai tay Tuấn Thúc khoá chặt lấy vai của tiểu hồ ly, hùng hồn nói: “Ta là tên ngốc, tự làm tự chịu! Rõ ràng là lừa nàng đến trấn Bình Lạc, muốn giày vò nàng, ức hiếp nàng để báo thù, nhưng nàng ngốc nghếch như vậy, luôn gây tai họa. Ta còn ngốc hơn, hết lần này đến lần khác giúp nàng... Sau này ta dần dần phát hiện ra... ta thích nàng.”

Ba chữ: “Ta thích nàng” này nói ra vô cùng nhẹ nhàng, nhưng cũng như thế cũng đủ khiến Tang Chi tròn mắt kinh ngạc, há hốc miệng không biết nói gì. Một giây trước, chính nàng muốn phượng hoàng cao ngạo nói vậy, nhưng đến khi đối phương thật sự thổ lộ, nàng lại chẳng biết nên làm thế nào. Nuốt nước miếng, Tang Chi nhìn Tuấn Thúc, mặt đối phương gần trong gang tấc, tay hắn vẫn đặt trên vai nàng, kiên định khiến người khác an lòng.

Những lúc như thế này, rốt cuộc nên phản ứng như thế nào? Nói gì, làm gì mới là tốt nhất, thích hợp nhất? Trong chốc lát, Tang Chi vốn chưa từng trải qua tình yêu bị làm cho rối loạn, trong đầu lập đi lập lại ý nghĩ: “Phượng hoàng cao ngạo lại thích ta”, nhưng đột nhiên lại nhớ đến chuyện gì đó, môi run run, lên tiếng: “Nhưng mà... nhưng mà ta và A Ly đã có hôn ước...”

Tiểu hồ ly nói ra câu này, không hẳn chỉ là kẻ lè, sự thật phượng hoàng cao ngạo thích nàng khiến nàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, liền trung cầu ý kiến ngay trước mặt đối phương: “Chàng thích ta là điều rất tốt, nhưng ra đã có hôn ước, phải làm thế nào đây?”

Tuấn Thúc nghe câu này như bị dội một chậu nước lạnh, thấu vào tận trong tim. Có hôn ước với A Ly cũng chính là nói, tiểu hồ ly đã có sự lựa chọn giữa hắn và A Ly? Trong lúc sấm vang chớp nổ, sự thất vọng trong đáy mắt Tuấn Thúc bỗng loé lên rồi biến mất, sau đó, trong mắt hắn hiện lên ý cười bốn cột, khinh đời giống như ca ca khoa trương: “Rất tốt!”

Tang Chi chớp mắt: “Cái gì rất tốt?”

Tuấn Thúc thả Tang Chi ra, lùi lại một bước, cười nói: “Biểu hiện vừa rồi rất tốt!”

“Là ý gì?” Tang Chi cau mày, vẫn chưa hiểu rõ tình hình. “Phượng hoàng cao ngạo, người cười cái gì?”

Tuấn Thúc cắn răng, trên mặt vẫn giữ nụ cười: “Điều thứ bảy, quyển thứ nhất thủ quy của Thổ thần có ghi, trong thời gian đương nhiệm, Thổ thần không được bàn đến chuyện hôn nhân, cưới gả, càng không được từ bỏ chức vụ vì chuyện yêu đương, biểu hiện vừa rồi của nàng rất tốt.”

Trời – xanh - nổi - sấm!

Trong chốc lát, Tang Chi không biết rốt cuộc là thế nào nữa, chỉ cảm thấy ngực đau nhói, giống như có thứ gì đó muốn nổ tung trong tim. Phượng hoàng cao ngạo nói vậy là có ý gì? Vừa rồi là kiểm tra mình sao? Giống như với Thổ Tử tiểu tiên, hắn đang dùng mỹ nam kế để thử mình, xem mình có bị cắn câu hay không, có xứng làm Thổ thần hay không? Cho nên, vừa rồi chẳng qua chỉ là đang diễn kịch. Từ đầu đến cuối, hắn và ca ca bất lương phối hợp để... trêu đùa mình?

Tang Chi lạnh toát sống lưng, mắt đã ươn ướt, mũi cay cay, trong lòng tràn ngập cảm giác chua xót, nhưng không nói rõ được là cảm giác gì. Phụng hoàng cao ngạo đùa giỡn mình, trêu đùa mình cũng chẳng phải một, hai lần, nhưng sao lần này lại buồn bã như thế, khó chịu như thế? Quá đáng... thật sự quá đáng!

Tiểu hồ ly chớp chớp mắt, nước mắt đã chảy ra. Tuần Thúc thấy vậy thì hoàn toàn rối loạn. Vừa rồi hắn cứng họng nói thế là muốn cứu vãn chút thể diện, hắn vốn cho rằng nếu nói vậy, tiểu hồ ly chắc chắn sẽ không biết làm gì giống như lúc bình thường, nhảy lên đánh đấm hắn, nhưng chưa từng nghĩ...

Sắc mặt phụng hoàng cao ngạo tái đi, sự thông minh, tài trí bình thường đều không dùng được nữa rồi, giọng run run: “Tang Chi...” Đưa tay ra, hắn muốn lau những giọt nước trên mặt tiểu hồ ly, nhưng còn chưa chạm được vào đối phương, Tuần Thúc đã thấy trước mắt loé lên một cái...

Bốp!

Tiếng vang lạnh löt, Tuần Thúc quay đầu lại, chỉ cảm thấy má phải bỏng rát, còn Tang Chi thì khóc không thành tiếng: “Tuần Thúc, ngươi là tên khốn nạn!!!” Nói xong, tiểu hồ ly liền chạy ra ngoài. Lúc này, Tang Chi chẳng nghĩ ngợi gì cả, chẳng muốn nói gì, chỉ muốn rời thật xa chỗ này! Ngay lập tức!

Cảm giác đau đớn và thất vọng của việc bị đẩy từ trên đỉnh xuống đáy vực sâu đang xâm chiếm toàn bộ cơ thể, Tang Chi đã mất đi lý trí, hoàn toàn quên mất chuyện kết giới trước cửa sơn động. Ngược lại, Tuần Thúc thì như bị đóng đinh tại chỗ, một giây trước khi tiểu hồ ly bị kết giới đánh bật trở lại, liền tóm lấy tay đối phương.

Tang Chi lại không hiểu được chuyện này, một tay đẩy Tuần Thúc ra. Đến trước kết giới khoảng một thước thì dừng lại, ánh mắt lãnh đạm: “Tuần Thúc, đừng để ta càng ghét ngươi!”

Đừng để ta càng ghét ngươi, càng ghét ngươi, càng ghét...

Chỉ một chữ “càng” mà phụng quân đại nhân đứng trước thiên quân vạn mã chưa bao giờ rút lui sụp đổ, đứng bất động, tay nắm chặt thành nắm đấm. Đừng để ta càng ghét ngươi! Quả nhiên trong mắt Tang Chi, nàng lại... ghét mình như vậy? Cũng đúng, mình lừa nàng hạ phàm, hại nàng phải thức khuya dậy sớm, hại nàng ký huyết khế với mình, hại nàng... Làm sao nàng có thể không hại mình, ghét mình chứ? Sao còn hy vọng nàng có tình cảm với mình?

Tuần Thúc tự cười hai tiếng lạnh lùng, giọng nói khàn đi: “Được, ta không qua đó, nàng cũng đừng đến cửa động, kết giới của ca ca ta có khả năng tấn công, sẽ làm nàng bị thương đấy.” Nói xong, hắn tránh vào một góc, khoanh chân ngồi xuống, không nói gì nữa.

Tang Chi thấy vậy, cũng run rẩy, ôm gối ngồi xuống. Nàng nghĩ mãi mà không ra, hai người rõ ràng đang cùng ở trong một hang động kín mít, chật hẹp, nhưng lại giống như cách xa mười vạn tám nghìn dặm, rõ ràng hai ngày trước còn ôm hôn nhau, lúc này mỗi người lại ôm tâm sự riêng. Đầu óc đang rối bời, hy vọng đêm nay sẽ qua nhanh, ngực dội lên cơn đau đớn chẳng biết từ đâu, không kim nén được, tiểu hồ ly đưa tay ôm lấy ngực, cảm giác đau đớn càng lúc càng rõ. Tang Chi cắn chặt răng, trán đầy mồ hôi.

Bụp! Bụp! Lại hai lần nữa, nỗi đau đớn như lưỡi dao cắt vào tận xương cốt khiến tiểu hồ ly không chịu đựng nổi, co quắp rồi đổ xuống đất, rên rỉ: “Á... á...”

“Tang Chi” Tiểu hồ ly đau đến mức tai cũng mất linh, trước mắt giống như có một màn sương trắng mờ lung lung bao phủ. Nhưng vào một khắc trước khi hôn mê, Tang Chi lại cảm nhận được, mình ngã vào lòng của người nào đó. Rất ấm áp...

--- Sự hiểu nhầm ấy trỗi ---

Sau khi ngất đi một lát, lúc tỉnh lại, cơn đau đớn trong ngực không hề giảm bớt, trán nổi đầy gân xanh, cơn đau khiến Tang Chi hôn mê. Lần đầu tiên Tang Chi mở mắt, lọt vào mắt nàng chính là khuôn mặt đẹp trai bình thường không thần thiết, không lạnh lùng của phụng hoàng cao ngạo.

Trí nhớ thoáng闪过 về trong đầu, nhìn lên đỉnh sơn động, những phiến đá phủ đầy rêu, Tang Chi khó chịu nghiêng đầu sang một bên, lúc này mới ý thức được mình đang gối lên chân của Tuần Thúc, hơn nữa người cũng được hắn ôm trong lòng, toàn thân ấm áp, nhưng trái tim chẳng biết vì sao lại thấy lạnh lẽo.

Thử cử động một chút, nhưng Tang Chi cố chống người ngồi dậy thì lại bị Tuần Thúc ấn nằm xuống chân quát: “Đừng cử động!”

Trong lúc giãy giụa, Tang Chi phát hiện tay của hai người vẫn luôn nắm chặt, lớp sương mờ ảo bao phủ di chuyển qua lại giữa hai bàn tay, từng luồng khí ấm từ lòng bàn tay chạy thẳng đến tim, giống như... phụng hoàng cao ngạo đang truyền chân khí cho mình. Da mặt tiểu hồ ly gật gật, vô thức cup mắt, Tuần Thúc muốn lấy phương thức độ chân khí để nàng dễ chịu hơn?

Trong tim tiểu hồ ly trào lên từng gợn sóng nhỏ, cảm giác chua, cay, đắng, ngọt không nói được thành lời. Phụng hoàng cao ngạo lúc thì đối xử với nàng tốt hết mực, lúc lại nghĩ đủ mọi cách để trêu đùa nàng, người tốt, người xấu gì cũng diễn hết, rốt cuộc hắn muốn làm gì?

“Bỏ ra!” Nghĩ đến chuyện Tuần Thúc vừa đùa cợt mình, Tang Chi tức giận mà chẳng còn chút sức lực. Thấy vậy, Tuần Thúc càng nắm chặt bàn tay của tiểu hồ ly, giọng điệu dịu dàng chưa từng có: “Có thấy đỡ hơn chút nào không?”

Tang Chi không nói, chỉ là bàn tay nhỏ bé không còn muốn thoát ra khỏi tay đối phương nữa, ngoan ngoãn nằm trong lòng hắn. Nhưng cảm giác đau đớn vẫn không ngưng giằng vò tiểu hồ ly, giống như Tuần Thúc truyền cho nàng càng nhiều tiên khí, cơ thể lại càng khó chịu.

Ánh mắt Tuần Thúc dịu dàng, hình như cũng nhìn ra sự khó chịu của tiểu hồ ly, thấy trong mắt nàng tích tụ một màn sương mờ, liền nói: “Đừng lo

lắng, ta đã dùng thuật thiên lý để liên lạc với Tuấn Ngạn rồi, chẳng mấy chốc huynh ấy sẽ đến phá kế giới. Đến lúc đó ta sẽ đưa nàng về tìm Bích Nữ.”

Tang Chi nằm cuộn tròn trong lòng phượng hoàng cao ngạo, giằng co không được, mà không giằng co cũng chẳng xong : “Phượng hoàng cao ngạo, rốt cuộc ngươi...muốn ta như thế nào ?”

Đột nhiên thổ lộ là ngại, đột nhiên nói đây là bài kiểm tra với Thổ thần cũng là ngại, truyền chân khí, quan tâm chăm sóc ta cũng là ngại, dùng mỹ nam kế, trêu ghẹo, đùa cợt ta cũng là ngại...Hít một hơi thật sâu, Tang Chi lấy lại dũng khí, ngẩng đầu, mắt long lanh, nghiêm túc nhìn Tuấn thúc, hé răng như muốn nói gì đó, nhưng cảm thấy ngực đau dữ dội, cổ họng có vị tanh lợm, phụt nôn ra máu tươi.

Tuấn Thúc nhất thời hoảng loạn, nhanh chóng hợp bốn tay lại, đem chân khí liên tục truyền cho tiểu hồ ly để chế ngự cơn đau đớn. Nhưng ngay sau đó, tiên khí bị phản tác dụng, tiểu hồ ly khốc thành tiếng, trán cũng toát mồ hôi lạnh, hơi thở yếu ớt như muốn ngắt đi. Tuấn Thúc không bắt được mạch, không giám độ chân khí bữa bãi nữa, đành cất lời để phân tán sự chú ý của nàng : “Tang Chi, cố gắng kiên trì thêm chút nữa. Một lát thôi là bọn Tuấn Ngạn và Khê Lạc sẽ đến.”

Lúc này, Tang Chi đau đến mức như bị kim đâm vào tim, chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, lời Tuấn Thúc nói cũng chỉ là những tiếng ong ong, vô thức lắc đầu rồi muốn ngã xuống, nhưng được Tuấn Thúc giữ lại, cắn chặt răng đỡ nàng lên.

“Tang Chi, nàng còn nhớ khi mới đến trấn Bình Lạc nàng đã nói gì không? Nàng nói, sẽ có một ngày quay trở lại Thanh Khâu quốc, đưa thiên binh thiên tướng đến tìm ta báo thù !” Giữ chặt Tang Chi, Tuấn Thúc thấy nàng đã nhắm mắt muốn ngủ, bất ngờ quát lớn : “Tang Chi, nàng có thể nghe thấy không ?”

Tiểu hồ ly bị quát như thế, quả nhiên lấy lại chút ý thức, gắng sức chống đỡ, cau mày lại : “Ồn quá !” Nói xong, lại gật đầu muốn ngủ. Tuấn Thúc biết Tang Chi đã đến giới hạn của sự chịu đựng rồi, nhưng cũng hiểu rất rõ nếu lần này ngủ e rằng sẽ nguy to, cuối cùng, đành nghiêng răng nói : “Tang chi, nàng kiên trì một chút nữa thôi ! Nếu...nếu qua được đêm nay thì ta sẽ giải phong ấn trên người nàng, thả nàng đi.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi quả nhiên giật mình, thần trí tỉnh táo hơn nhiều, dùng ánh mắt khó tin nhìn Tuấn Thúc, lẩm bẩm : “Ngươi nói gì?”

“Ta nói...”Tuấn Thúc xa xăm nhìn Tang Chi, cuối cùng chuyển ánh mắt sang chỗ khác, trầm giọng : “Ta không muốn nàng làm Thổ thần nữa, ta sẽ thả cho nàng rời khỏi trấn Bình Lạc.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Mỗi Nguy Hiểm

Tiểu hồ ly tỉnh lại một lần nữa thì phát hiện mình đang nằm trong căn phòng gỗ xa lạ. Nhìn qua một lượt thì thấy trong phòng chỉ có một chiếc giường gỗ đơn giản và một bộ bàn ghế gỗ. Tang Chi không còn cảm giác đau đớn nữa, nhưng toàn thân mệt mỏi rã rời, tay chân mềm nhũn. Từ từ ngồi dậy, đúng lúc có người vén rèm đi vào. Người đến là một cô nương khoảng mười tám, mười chín tuổi, xinh tươi, trẻ đẹp, nhìn cách ăn mặc thì đoán chắc là con gái một gia đình nhà nông gần đây. Nữ nhân bụng thuốc đến, thấy Tang Chi đang từ trên giường ngồi dậy, vội vàng đặt thuốc xuống rồi chạy đến đỡ nàng liên tục than phiền : “Sao cô nương đã dậy rồi? Không ngủ thêm lát nữa sao ?”

Tang Chi lắc đầu : “Đây là đâu ?”

Nữ nhân nghe thấy vậy thì dùng cặp mắt đen long lanh nhìn Tang Chi một lượt, lúc này mới cười nói : “Chỗ này là đình núi Thạch Quái ta và cha ta thỉnh thoảng lên núi săn bắn nên dựng căn nhà gỗ này. Hôm nay đang chuẩn bị trở về thôn gặp cô nương và tướng công nhà cô.”

“Tướng công ta ?” Tang Chi lẩm bẩm thì thấy nữ nhân gật đầu nói : “Đúng vậy, hai cha con ta gặp vợ chồng cô ở gần chỗ này, tướng công cô nói hai người lên núi chơi gặp phải gấu hoang, khi chạy trốn, cô bị thương, nên mới ngắt đi : “Ngừng lại một lúc, nữ nhân vỗ vỗ lên trán Tang Chi : “Sao vậy? Cô nương không nhớ gì sao ?”

Tiểu hồ ly nhú mày, những hình ảnh trước khi hôn mê bỗng tràn về trong đầu, đoán rằng tướng công mà cô gái nói là phượng hoàng cao ngạo, vội vàng hỏi : “Vậy phượng...tướng công nhà ta bây giờ ở đâu ?”

Cô gái toét miệng cười tươi, không trả lời lại còn đùa Tang Chi : “Tình cảm của hai người thật tốt !” Lời nói này khiến tiểu hồ ly đỏ mặt tía tai, sau đó mới nghiêm túc nói : “Cô yên tâm đi, anh ta đang ở phòng bên cạnh nghỉ ngơi. Cô uống thuốc trước đi, đợt lát nữa ta đưa anh ta đến gặp cô.”

Lời vừa buông, hai người liền nghe thấy bên ngoài có tiếng nam nhân gọi : “Nhị Nữ !” Cô gái nghe thấy, liền nói : “Cha ta gọi ta đấy. Cô ở đây nghỉ ngơi đi nhé !” Nói xong, cô gái vén rèm rời đi. Tang Chi ngồi ở đầu giường, suy nghĩ linh tinh, vì vừa tỉnh dậy nên đầu óc vẫn chưa linh hoạt lắm.

Phượng hoàng thoắt đưa nàng xuống núi, gặp hai cha con người phàm này, liền nói dối bọn họ là vợ chồng để ở nhờ? Không đúng, rõ ràng Tuấn Thúc đã nói mình không mở được kết giới đó, vậy hai người bọn họ xuống núi bằng cách nào? Ca ca khoa trương đâu? Khê lạc, Thất Thủy đâu? Bọn họ đều

không đến sao?

Tiểu hồ ly càng nghĩ càng thấy không bình thường, cố gắng chống đỡ để xuống giường đi tìm phượng hoàng cao ngạo, nhưng không may tay vừa chạm đến bát thuốc đã làm nó đổ ra bàn. Tang Chi cuống quýt lấy khăn tay ra lau, nhưng lau được một nửa, nhắc chiếc khăn tay lên nhìn thì vô cùng kinh hãi, chiếc khăn tay như tuyết giờ lại từ đen chuyển qua tím, rồi dần dần xanh thẫm...

Trước khi Tang Chi đến trấn Bình Lạc làm Thổ thần, công chúa Họa Thường lo lắng cho sự an nguy của con gái, nên đặc biệt tặng cho nàng chiếc khăn tay này, dặn dò phải luôn mang theo bên người. Chiếc khăn tay tưởng như chẳng có gì khác biệt so với những chiếc khác, nhưng thực ra nó có thể phân biệt tính chất của các loại dịch thể. Tiểu hồ ly nhìn chiếc khăn tay đang có màu tím đỏ, tay hơi run rẩy, điều này rõ ràng đang nhắc nhở nàng trong thuốc có độc!

Tang Chi kinh hãi dựng tai lên, liền nghe thấy bên ngoài loáng thoáng có tiếng nói chuyện của hai cha con nhà họ.

“Cha, con đã bảo cô ta uống thuốc, chắc chắn là không có trở ngại gì lớn đâu.”

“Suyt! Vẫn nên cẩn thận một chút! Đề phòng cô gái này vẫn chưa hôn mê.”

“Sợ gì chứ? Nhìn dáng vẻ bệnh tật, yếu ớt của cô ta thì thấy cô ta chẳng có gì khó đối phó. Nam nhân kia khó đối phó như vậy mà chẳng phải chúng ta cũng bắt được rồi sao?”

“Ừm, đợi lát nữa sẽ đem nấu chín bọn chúng cho đệ đệ con ăn, có lẽ còn có cơ hội hoàn hồn!”

“Cha yên tâm, con đã trói nam nhân đó ở hậu viện...”

Trong thoáng chốc, Tang Chi nghe mà thấy kinh hãi đến lú lù, biết là lúc này vô cùng nguy hiểm nhưng vẫn phải bình tĩnh, tự nói với mình không được rối loạn, không được hoảng hốt. Hai người yêu? Nay đến phượng hoàng cao ngạo cũng có thể đón ngã, chứng tỏ thực lực không thể xem thường, nhất định phải dùng mưu kế. Nhưng bây giờ nên làm thế nào?

Tiểu hồ ly đầu óc rối như tơ vò, trong lúc hoảng hốt đột nhiên nghĩ đến Nhị Nữ vừa nói đã trói nam nhân kia ở hậu viện. Đúng! cứ cứu phượng hoàng cao ngạo ra trước rồi hẵng nói. Nghĩ đến đây, Tang Chi gỡ một quả huyết chuông trên chuông vàng xuống, niệm chú kết thật chặt lên cửa, bảo đảm rằng trong chốc lát, hai kẻ bên ngoài không thể tấn công được kết giới của chuông, rồi mới loạng choạng chạy đến hậu viện, quả nhiên nhìn thấy Tuấn Thúc bị trói bên bếp lò.

“Phượng hoàng cao ngạo!” Tang Chi kinh hãi gọi lớn, nhào vào lòng Tuấn Thúc, vừa nói vừa sức nỡ: “Sao lại... như thế này?”

Khuôn mặt Tuấn Thúc nhếch nhác, khoe miệng còn có vết máu, xem ra thật sự là đã đại chiến một trận với cha con nhà kia. Tang Chi khóc: “Sao lại như thế này?”

Tuấn Thúc lắc lắc đầu, nói chuyện mà cũng phải tốn rất nhiều sức lực: “Ta phát hiện ở một đầu khác của sơn động có lối ra, không đợi được bọn Tuấn Ngạn đến đưa nàng ra ngoài trước, không ngờ lại bị hai cha con hỏa liên thụ yêu này đánh lén, rồi bị bắt đến đây.”

Tang Chi chớp chớp mắt, nửa hiểu nửa không: “Hỏa liên thụ yêu? Lẽ nào hai cha con chúng là người thân của hỏa liên thụ yêu chúng ta đã gặp ở trong động kia?” Chẳng trách vừa rồi nghe thấy Nhị Nữ và phụ thân nói gì mà thay đệ đệ báo thù, nấu chín bọn họ để chiêu hồn... Lẽ nào là vờ ca ca khoa trương bắt thụ yêu vào trong sơn động, hai cha con nhà này vẫn luôn lẫn trốn ở gần đó để cứu yêu tử, kết quả là không cứu được yêu tử, lại tận mắt nhìn thấy nó chết thảm, nên giờ mới xảy ra chuyện này?

Tiểu hồ ly đang nghĩ ngẫm, liền nghe thấy từ bên ngoài truyền tiếng động cực lớn, biết là cha con thụ yêu đã phá được kết giới của huyết chuông, sợ đến mức ngơ ngẩn cả người.

“Mau! Giúp ta cởi dây thừng.” Nghe thấy Tuấn Thúc nói vậy, Tang Chi mới bừng tỉnh, xông đến chuẩn bị cởi dây thừng thì bị một đường ánh sáng màu xanh đánh bật lại.

Phượng hoàng cao ngạo và Tang Chi đều kinh hãi, nhìn lại thì thấy ánh sáng màu xanh đã hóa thành một thiếu nữ áo xanh đứng trước mặt hai người.

---Bí ẩn trùng trùng---

Tang Chi nhìn thẳng vào nữ nhân xinh đẹp đang đứng trước mặt, trong lòng có cảm giác vô cùng kỳ lạ, không kim được, lú lù nói: “Người là ai?” Vì sao đạo quang vừa rồi lại giống như đạo quang đã cứu mình hai lần đến vậy?

Thiếu nữ áo xanh nghe thấy vậy, vội vàng lắc đầu, chỉ khẽ quát: “Tang Chi chớ nhập ma chương, không được cởi dây thừng này!”

Tuấn Thúc thấy vậy, mím chặt đôi môi mỏng, không nói gì. Tiểu hồ ly nhất thời chẳng biết làm thế nào, vô thức lùi lại phía sau, lẩm bẩm: “Ý người là gì? Làm sao người biết tên của ta?”

Thiếu nữ áo xanh không đáp, chỉ vội nói: “Đây không phải Tuấn Thúc thật, đây cũng chẳng phải núi Thạch Quái gì, Tang Chi người đang ở trong mộng đó!”

“Trong mộng?” Tiểu hồ ly mở to mắt, lại căng thẳng lùi về phía sau, phượng hoàng cao ngạo trước mặt trở nên mơ hồ, nhìn không rõ ràng lắm: “Làm

sao ta có thể ở trong mộng?”

Thiếu nữ áo xanh đứng bên cạnh Tang Chi : “ Đây đều là ma chướng, nhất quyết không được cởi dây thừng cho người này, nếu không nó sẽ ra ngoài gây hại cho tam giới.”

“Tang Chi cẩn thận!” Đúng vào thời khắc nữ tử áo xanh kéo Tang Chi lại, Tuấn Thúc đột nhiên lên tiếng. Tiểu hồ ly sợ đến mức nhảy bật ra, tránh xa nữ tử áo xanh và Tuấn Thúc một khoảng, tạo thành thế đứng kiềng ba chân, rồi quát lớn : “Người đừng ở lại đây!”

Là ác mộng hay là hiện thực, Tang Chi nhất thời choáng váng, không phân biệt rõ ràng được. Ngoài cửa, tiếng của chiếc chuông càng lúc càng lảnh lót, càng lúc càng kịch liệt, nhắc nhở chủ nhân rằng kết giới sắp bị công phá. Tang Chi nhắm mắt, biết thời gian không còn nhiều, liền hạ quyết tâm, nói : “ Được! Phụng hoàng cao ngạo người nói người là thật, người dựa vào cái gì để chứng minh ?”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy thì hơi khép mắt lại, hai hàng mi lay động rồi khẽ nói : “ Lúc ở trong sơn động chỉ có hai chúng ta, lời ta nói người khác không thể biết được. Khi đó ta nói, ta thổ lộ với nàng chẳng qua chỉ là kiểm tra nàng, thực ra... đều là giả. Ta... thích nàng.”

Ting!

Dứt lời, sợi dây đàn trong tim tiểu hồ ly cũng căng lên và đứt theo. Đây là Tuấn Thúc, là Tuấn Thúc thật. “Phụng hoàng cao ngạo!” Tang Chi vừa chạy về phía Tuấn Thúc vừa gọi. Nữ áo xanh thấy vậy vô cùng kinh ngạc, chặn Tang Chi lại, nói : “Tang Chi, không được đi! Hắn là người do chính bản thân người hư cấu ra, đương nhiên hiểu rõ tất cả những gì người nghĩ. Ký ức của người hắn đương nhiên cũng biết, hắn không phải Tuấn Thúc. Tuấn Thúc vẫn ở bên ngoài...”

Lời còn chưa dứt, Tang Chi đã thô lỗ đẩy nữ tử áo xanh ra, mắt mở to nhìn người kia chăm chăm : “Người nói bậy! Đây chính là Tuấn Thúc!”

“Tang Chi!” Nữ tử áo xanh thấy không ngăn được tiểu hồ ly, đành ra chiêu thức hiểm, nhân lúc tiểu hồ ly nhào lên phía trước, liền kéo chiếc chuông vàng ở thắt lưng nàng. Tang Chi bị giữ lại, chuông vàng phát ra tiếng kêu lảnh lót khiến nàng run rẩy, thần trí như được khôi phục, ánh mắt trong sáng nhìn nữ tử áo xanh.

Nữ nhân lắc đầu: “Tang Chi chớ bị cảnh tượng trước mắt mê hoặc. Người và Tuấn Thúc có quan hệ huyết kế, bây giờ hãy khởi động trận huyết đồ, nếu hắn là Tuấn Thúc thật, đương nhiên sẽ có cảm ứng.”

“Đúng rồi sao, sao ta không nghĩ đến?” Tang Chi nói xong, ngẩng lên thì thấy Tuấn Thúc biến ra tướng mạo méo mó, thân hình vắn vẹo, giọng nói thấp trầm, u ám : “Yêu nghiệt ở đâu đến, dám phá hỏng chuyện tốt của bản tọa?!”

Dứt lời, yêu vật kia liền duỗi cánh tay đang bị trói ra, tóm lấy cổ nữ tử áo xanh. Nữ tử áo xanh thoát cái quay người, đẩy Tang Chi ra ngoài. Chuông vàng lại lần nữa kêu “ting tang”, tiểu hồ ly muốn kêu gào mà không ra tiếng, vật lộn rất lâu cuối cùng cũng ngồi dậy được.

“Á...á...!” Một tiếng thét rất cổ bông hòng vang lên, Tang Chi thờ hồn hèn ngược mắt. Bọn Khế Lạc, Thất Thủy đang nhìn nàng chăm chăm, bên trái, hai huynh đệ song sinh thì sắc mặt tái xanh. Tiểu hồ ly còn chưa kịp nói gì thì thấy ca ca khoa trương vừa gãi tai vừa nói : “Tiểu hồ ly muội thực sự là... tỉnh rồi thì tỉnh, có cần phải kích động như thế không?”

Cuối cùng cũng... tỉnh rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 33: Bí Mật

Quay lại nói từ đầu

Vốn dĩ Tang Chi hôn mê, chẳng mấy chốc bọn ca ca khoa trương đã chạy đến nơi. Mọi người cuống quýt đưa tiểu hồ ly về Thanh Ngô cư, Bích Nữ cẩn thận kiểm tra một lượt rồi nói : “Ngủ say rồi!”

“Ngủ say rồi?” Khế Lạc lú lờ. “Bích Nữ đại nhân, người có nhầm không? Lúc chúng ta đưa công chúa Tang Chi từ sơn động quay về, người gần như...” Đào thụ tỉnh ngủng lại, nhìn sắc mặt của phụng hoàng cao ngạo vẫn được coi là tạm ổn, rồi khẽ nói : “Chỉ còn nửa cái mạng.”

Thất Thủy gãi đầu : “Không bị thương, cũng không trúng độc, mạch đập bình thường, thật sự là ngủ say rồi, không phải hôn mê.”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy thì nhũn mảy, chỉ cảm thấy chuyện lạ liên tiếp xảy ra. Vừa rồi ở trong sơn động, tiểu hồ ly còn đau đến chết đi sống lại, tay chân co rút. Mình phải khó khăn lắm mới giúp nàng ổn định lại, cho rằng Bích Nữ có thể biết được nàng bị làm sao, cuối cùng lại là... ngủ say rồi?

Phượng hoàng cao ngạo nhìn chằm chằm Bích Nữ với ý dò hỏi, Bích Nữ ở trong tường nhún vai bất lực : “ Tiểu phượng hoàng người thấy ta đang đùa sao? Đưa trẻ đó quả thật không có chút gì là không bình thường, theo kinh nghiệm nhiều năm của ta, thực ra là do thể lực bị cạn kiệt, mệt quá nên ngủ say rồi.”

“Thể lực bị cạn kiệt...mệt quá...” ca ca khoa trương ở bên cạnh xoa xoa cằm, như nghĩ ra điều gì đó liền lặp lại lời của Bích Nữ, rồi dùng cánh tay hích hích Tuấn Thúc về mờ ám : “ Tiểu đệ, chắc không phải do đệ làm gì đó chứ? Haizz! Làm đến mức ta cũng thấy xấu hổ rồi, chẳng trách vừa rồi ta đột nhiên thấy đỏ mặt, tim đập nhanh, toàn thân run rẩy. Người ta đều nói huynh đệ song sinh linh cảm ứng, đệ và tiểu hồ ly ở trong sơn động...Ồi trời! đáng ghét quá! Phát triển nhanh vậy sao ?”

Những người có mặt trong phòng đều im thin thít. Người nhìn trời thì cứ nhìn trời, người đếm kiến thì cứ đếm kiến, ai cũng coi như chẳng nghe thấy gì, chỉ có Tuấn Ngạn vẫn đang chìm đắm trong thế giới do mình tưởng tượng, sung sướng buồn chuyện đến mức vừa gọi vừa kêu, cuối cùng, đến khi phượng hoàng cao ngạo từ từ ngược mắt, từ từ... nhìn ca ca một cái...

Ánh mắt sâu không thấy đáy, không thể nói rõ là không hi, nộ, ái, lạc, nhưng một ánh nhìn này đã đủ khiến ca ca khoa trương cảm ớn lạnh. Tuấn Ngạn vẫn vẻ gấu áo, tỏ vẻ vô cùng đáng thương : “ Đệ nhìn người ta như thế này, người ta sẽ xấu hổ lắm!”

Phượng hoàng cao ngạo coi như không nghe thấy, ánh mắt bình thản lướt một vòng quanh phòng, khẽ lên tiếng : “ Huynh đưa Ly Vãn đi đâu rồi ?” Ý trong lời nói rất rõ ràng, giải quyết chuyện trước mắt trước đã, rồi sẽ xử lý chuyện huynh tự coi mình là thông minh, đem nhốt đệ và tiểu hồ ly trong sơn động sau.

“Áy!” Tuấn Ngạn đưa tay véo cằm, ngẩng nhìn trời. “Đề ta nghĩ xem! Sau khi đệ và tiểu hồ ly đi rồi, bọn ta liền đến núi Thúy Bình, vốn dĩ chỉ cảm thấy vô vị, muốn đi bắt mấy ma vật đưa về hỏi chơi, xem Ma tộc bọn chúng gần đây làm gì thần bí ở gần núi Thúy Bình, kết quả...”

Tuấn Thúc nghiêng răng ken két, nắm chặt nắm đấm nói : “ Nói vấn đề chính trị đi!”

“Vấn đề chính?” Tuấn Ngạn tỏ vẻ vô tội, bấm ngón tay. “Vấn đề chính chính là... khi bọn ta đến núi Thúy Bình, không may gặp phải Húc Vương”

“Húc Vương?” Lần này, đổi lại là đào thụ tinh Khê Lạc há miệng, trợn mắt. “Chính là Húc Vương thống lĩnh Hồ yêu tộc ?” Trong truyền thuyết, Húc Vương là hồ vương của Hồ yêu tộc. Ngạo mạn, hung dữ, dùng nói là không thèm nhìn loài người thấp kém, ngay đến tiên giới trong mắt hắn cũng chẳng là gì cả.

Mấy trăm năm trước, Húc Vương đã được liệt là hồ tiên một cách rất vẻ vang, nhưng lại khinh thường cái gọi là thứ bậc của tiên giới, đem sứ giả Tiên tộc ở yêu giới đến đánh cho sống dở chết dở rồi vứt về Thiên cung. Ngọc đế tuy giận hờn tự phụ, cao ngạo nhưng lại e ngại thể lực của Hồ yêu tộc, lại thấy Húc Vương giúp cho Hồ yêu ở yêu giới yên ổn một phương, không có ý xâm phạm đến hai giới nhân – tiên nên cũng mắt nhắm mắt mở cho qua.

Khe Lạc gãi đầu : “ Nhưng nghe nói Húc Vương vẫn luôn ở yêu giới, sao lại đến núi Thúy Bình ?”

Tuấn Ngạn thấy sắc mặt đệ đệ càng lúc càng khó coi, cuối cùng có chút vui quá hóa buồn : “ Áy, Cái đó...Trời đất làm chứng, ta thực sự chỉ muốn cùng Ly Vãn trừ hại giúp dân, nhưng ai mà nghĩ sẽ bị Ma tộc đánh cho chạy nháo nhác, còn đem cả Hồ tinh của yêu giới đến chứ !”

Phượng hoàng cao ngạo cúi đầu, móng tay bấm chặt vào da thịt, chỉ hận là không thể một chưởng đánh bay ca ca song sinh của mình. Thế mới nói, mình đúng là bị sốt thành ra hồ đồ rồi, nên khi đó mới viết thư báo huynh ấy đến điều tra giúp việc của Ma tộc, bây giờ đã chữa lợn lành thành lợn què, lại còn khiến sự việc càng lúc càng phức tạp.

“Vậy bây giờ Ly Vãn ở đâu? Có phải là bị thương rồi không !” Tuấn Thúc mặt nổi đầy gân xanh, không thể giữ được phong độ nữa rồi.

Tuấn Ngạn thu nhỏ thân hình vốn đã được thu nhỏ của mình, run bần bật nói : “Ta đã thả về miếu Thổ thần rồi ! Tuấn Thúc đệ đừng có tức giận mà...Hắn ta thật sự bị thương không nghiêm trọng đâu, ta đã mời Bích Nữ tỷ tỷ xem qua rồi.”

Bích Nữ ở bên cạnh ậm ờ phụ họa, mỉm cười nói : “ Thật đấy ! chẳng nghiêm trọng chút nào, chỉ là gãy hai chiếc xương, trên chân mất một miếng thịt, cánh tay trật khớp ...Thật sự là không nặng! Ừm...chắc là nằm trăm ngày sẽ khỏi. Ồ, đúng rồi, hắn bị trúng độc nhưng Thất Thủy đã giải rồi, không sao đâu!”

Tuấn Ngạn toát mồ hôi lạnh, hoàn toàn không nghĩ đến việc Bích Nữ sẽ bán đứng mình trấn trợn như vậy, đứng im tại chỗ cho đến khi cảm thấy sống lưng lạnh toát, rồi tiếp tục chọc chọc hai đầu ngón tay vào nhau, than vãn : “ Tuấn Thúc...đệ đệ tốt...”

“Tuấn Ngạn !” Ca ca khoa trương còn chưa nói xong, Tuấn Thúc đã ngẩng đầu cười tươi. Thấy vậy, Tuấn Ngạn toát mồ hôi. Từ trước đến nay, đệ đệ tính cách lạnh lùng, không thích thể hiện cảm xúc ra ngoài, bây giờ lại cười vui vẻ thế này...

Tuấn Ngạn lau mồ hôi, ghen giọng nói : “ Huynh sai rồi, huynh thật sự sai rồi !”

Phượng hoàng cao ngạo xua xua tay, nụ cười vẫn ung dung, thư thái : “ Đệ nghe nói huynh có viên đồng hải minh châu, mài thành bột làm thuốc chắc là sẽ nhanh hồi phục hơn, huynh tự giao ra đi !”

Dứt lời, sắc mặt Tuấn Ngạn liền thay đổi : “ Không phải chứ? Đó là của Thanh Dục muội muội tặng ta làm tín vật...” Hai chữ “đỉnh ước” còn chưa nói ra khỏi miệng, Tuấn Ngạn đã thấy Tuấn Thúc sát khí bùng bùng, một vòng quang ảnh màu đỏ bao quanh người, bàn ghế bên cạnh đều rung lên...

Trong tình cảnh này, Tuấn Ngạn ngờ ngác, lúc này mới chịu thừa hiệp, xin tha thứ. Đang ồn ào, tiểu hồ ly bỗng ngồi dậy, há hốc miệng rồi kinh hãi kêu

lên, thế là lúc này mới có cảnh tượng Tang Chi sau khi tỉnh dậy nhìn thấy.

Khi tiểu hồ ly tỉnh táo trở lại, liền đem câu chuyện thấy trong giấc mơ nói cho mọi người nghe, đương nhiên đã lược qua đoạn Tuấn Thúc giả thổ lộ với mình. Nói xong cả căn phòng im lặng, đến ca ca khoa trương bình thường lúc nào cũng lú lo giờ cũng im thin thít.

Tuấn Thúc xoa xoa cằm, trung cầu ý kiến lão ca : “Huynh thấy chuyện này thế nào? Yêu vậy đóng giả làm đệ kia có thể là mộng yểm quái?”

Ca ca khoa trương lắc đầu : “mộng yểm quái là hút lấy thần thức của người khác mà sống, nếu thật sự tiểu hồ ly gặp mộng yểm quái, thứ nhất, chúng ta không thể phát giác ra được, thứ hai tiểu hồ ly trước đó đột nhiên cảm thấy trong lòng sợ hãi mà không lý giải được, thứ ba, mộng yểm quái cũng chẳng có lý do gì để bảo cô ấy cởi dây thừng. Tình huống này ngược lại giống...”

Bích Nữ tiếp lời của Tuấn Ngạn : “Ngược lại giống cơ duyên trùng hợp, vào nhằm kết giới gì đó, muốn để tang Chi giúp hấn giải phong ấn.”

Một lời thức tỉnh người trong mộng !

Tang Chi nghe thấy vậy bỗng ngộ ra : “Đúng, khi đó ta phá hồng mưu kế của yêu vật đó, hấn tức giận muốn giết ta, nhưng vẫn không thể cởi được sợi dây thừng đang trói tay hấn.”

Đào thụ tinh nghe thấy lời này liền xoa cằm lẩm bẩm : “Phong ấn... lẽ nào có liên quan đến phong ấn của trấn Bình Lạc?”

Tuấn Thúc gõ gõ chiếc quạt, trầm tư hồi lâu mới nói : “Có lẽ cũng đến lúc giải mã bí mật đã ẩn giấu nhiều năm của trấn Bình Lạc rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34: Gấu Mèo?!

Trấn Bình Lạc là nơi chó ăn đá gà ăn sỏi, nhưng chuyện có một tầng kết giới thần bí bảo vệ trấn chẳng phải là bí mật.

Nhưng vì sao một vùng đất nhỏ bé ở trấn gian có kết giới pháp lực cao cường giúp ngăn chặn yêu ma lại không ai biết? Nghe thấy Tuấn Thúc nói như vậy, mọi người đều cho rằng Phượng quân đại nhân làm ngự sử phạm giới chắc biết rõ, lúc này muốn giải bí mật trước mặt mọi người nên đều nín thở lắng nghe.

Tang Chi tạm thời gạt chuyện không vui của hai người ở trong sơn động sang một bên, hỏi : “Vậy có phải người biết bí mật này không?”

Tuấn Thúc hơi nheo mắt, bình thần nhìn Tang Chi một cái, cất tiếng : “Không!”

Mọi người ngả ngửa, Tuấn Thúc lại nói tiếp : “Nhưng mà có một vị đại thần chắc chắn biết.”

Phượng hoàng cao ngạo nói vị thần này chẳng phải ai xa lạ, chính là Kê thần Hiền Dụ sống ở gần trấn Bình Lạc. Hiền Dụ pháp lực bình thường nhưng vì tuổi cao nên rất thông hiểu tương lai, quá khứ, nhận được sự kính yêu của người trên Thiên cung, ngay đến Vương Mẫu, Ngọc Đế thấy ngài cũng phải kính nể.

Nhưng Kê thần đại nhân lại không thích xuất đầu lộ diện, nói là thích cảnh tượng gia đình náo nhiệt ở chốn nhân gian, một mình sống ở vùng đất thôn dã gần trấn Bình Lạc. Lúc đầu Tuấn Thúc cũng không gắn kết những chuyện này lại với nhau, nhưng qua mối nguy hiểm trong mộng của Tang Chi, phượng hoàng cao ngạo lại thầm tính toán.

Đầu tiên là Ma tộc rục rịch hành động, tiếp đó là Hồ yêu vương Húc Vương bỗng xuất hiện gần đây, cùng lúc đó Tang Chi lại bị đưa vào mộng ác... Có phải là Ma tộc tìm thấy chỗ yếu trong kết giới bảo vệ trấn Bình Lạc, muốn tập trung tấn công nên mới dẫn đến một loạt những rắc rối này? Còn sợi dây thừng trong mộng mà Tang Chi suýt chút nữa cởi... có phải chính là điểm phong ấn của trấn Bình Lạc không?

Mọi người cùng bàn bạc rồi quyết định đi gặp Kê thần, dù ngài có biết về chuyện này hay không nhưng có chút phòng bị vẫn hơn. Khi sắp đến nhà Hiền Dụ, tiểu hồ ly lại hỏi hấn.

Thân làm hồ ly, Tang Chi lấy sự nghiệp bắt gà làm vinh dự và quyết tâm ngày sẽ càng tiến xa trên con đường này. Cho nên bảo nàng đường đường là hồ ly mà đi thỉnh giáo gà... Tang Chi nghĩ thế nào cũng cảm thấy khó chịu.

Thế là đến cửa nhà Hiền Dụ, tiểu hồ ly liền kiêu ngạo nói là đi tiểu, Tuấn Thúc và ca ca khoa trương đi cùng thấy vậy, hiểu rõ tính khí của tiểu hồ ly, không bóc mẽ nàng mà để cho nàng đi.

Tang Chi đi loay quanh gần đó, đang vô cùng buồn chán đợi phượng hoàng cao ngạo và ca ca khoa trương đi ra thì thấy một vật thể tròn vo, lông lá

xòm xoàm ở cánh đó không xa đang kéo thứ gì đó đi về phía mình.

Tiểu hồ ly nhìn lại, chỉ thấy một đũa thứ gần giống mèo đang kéo con gà mái béo tốt đi đến, lông nó màu đen trắng, trên đỉnh đầu béo tròn xoe có hai chiếc tai tròn, trông rất đáng yêu. Tên đó vốn đã nhỏ, lại kéo con gà mái to gấp đôi mình, đáng vẻ hi hục trông rất vui mắt. Tang Chi vốn đang buồn chán, thấy cảnh này thì lòng ham chơi lại nổi lên, cười gian hai tiếng rồi nhảy ra, chặn đường tiểu quái vật.

Tiểu công chúa Tang Chi chống tay mạng sườn, đáng vẻ lấy lớn ức hiếp nhỏ, bĩu môi nói : “ Hay gớm, tiểu quái vật ở đâu ra? Không biết đây là địa bàn của Kê thần đại nhân sao? Ngươi lại dám sát hại đồng loại của ngài trên chính địa bàn của ngài, nên coi là tội gì đây ?”

Dứt lời, tiểu hồ ly cúi đầu nhìn, nào có còn bóng dáng của tiểu quái vật, người ta vốn không nhìn Tang Chi, tiếp tục đi về phía trước. Lòng tự tôn của Tang Chi bị tổn thương, nàng nhảy đến trước mặt tiểu quái vật thị uy, giẫm chân lên con gà mái, nói : “ Để đồ lại, bản công chúa sẽ cho ngươi đi”

Nói xong, Tang Chi còn chưa khôi phục được thần phách, liền loạn choạng. Trong chớp mắt, mèo béo đã xách gà mái tiếp tục đi về phía trước.

“Tức chết đi được! Tức chết đi được!” Tang Chi giậm chân. “Chi là một con mèo béo mà cũng dám ức hiếp bản công chúa. Bản công chúa cần chết ngươi!” Nói xong, tiểu hồ ly liền khua khua ngũ trảo, lao về phía mèo béo, đến khi xông lên lại thấy móng vuốt trống không, mèo béo đã vòng ra phía sau Tang Chi.

Tang Chi á khẩu. Tốc độ nhanh như thế này, thậm chí đến cái bóng cũng không nhìn thấy, nó rốt cuộc là yêu quái phương nào? Tiểu hồ ly há miệng ngạc nhiên, chỉ vào tiểu quái vật, run rẩy nói : “ Mèo béo ngươi...”

Chưa nói xong, tiểu quái vật tròn tròn cặp mắt đen, quay người mắng : “ Ta đây có họ có tên, tên Gấu Ma (Mèo)! Ngươi mới là Ma (Mèo) Béo! Phúc (Hò) Ly béo!!”

Tang Chi: = _ =

Tiểu... tiểu... quái vật này, à không, là gấu mèo, lại còn nói một câu giọng Tứ Xuyên chuẩn, đây rốt cuộc là loài yêu quái nào ? Vì sao mình chưa từng gặp ? Tiểu hồ ly kinh ngạc trước hàng loạt điểm kỳ lạ của gấu mèo đến mức đứng ngẩn ra, còn gấu mèo kia đã tìm được vị trí thích hợp đặt con gà mái xuống, nhặt mấy cành cây nhỏ thử khả năng bén lửa, rồi quay lại, nói : “ Phúc (hò) ly béo, mau đến nướng gà cho gia gia, gia gia thưởng cho ngươi chiếc mồng gà !”

Tang Chi > _

Nửa thời thân sau, tiểu hồ ly đã không còn nhớ thù cũ, ngồi xuống cùng gấu mèo, tương thân tương ái gặm mồng gà. >0

Tang Chi lâu chưa được ăn gà, hôm nay được ăn thoải mái nên tâm trạng cũng sáng khoái hơn nhiều, không kìm được hiếu kỳ hỏi gấu mèo : “Gan của ngươi lớn thật đấy ! Dám trộm gà trong địa bàn của Kê thần, không sợ ngài ấy sẽ tìm ngươi tính sổ sao ?”

Gấu mèo chẳng thèm nghĩ, lừ mắt nói : “ Ai bảo tên khốn nạn đó nuôi gà béo nhất , ngon nhất chứ ? Chẳng phải hần muốn bồi dưỡng cho con cháu đời sau một chút sao? Haizz ! Sau này ông đây sẽ trả lại cho hần.”

Tang Chi nghe thấy vậy liền kinh ngạc, gà ăn vào bụng rồi còn có thể trả lại sao ? Trả lại thế nào ?

Gấu mèo “hừ hừ” nói : “Sau này đến ị trước cửa nhà hần, trả lại cho hần!”

Tiểu hồ ly tròn mắt ngạc nhiên, đang muốn nói gì đó thì thấy ca ca khoa trương vừa đi ra vừa mắng chửi, phía sau đương nhiên là Tuấn Thúc vạn năm mới thấy mặt mèo xệch một lần. Khi ca ca khoa trương đến gần, Tang Chi mới nghe thấy hần kêu la : “May cho hần là Tuấn Thúc đệ tính khí tốt. Đây là Kê thần gì chứ ? Đứng là đồ ngạo mạn, dám bảo công tử Phụng tộc ta đi bắt tên bắt trộm gà cho ông ta, không bắt được tên trộm gà thì không nói chuyện gì hết. Tên trộm gà này...”

Tuấn Ngạn đang nói thì dừng lại, quay sang nhìn Tang Chi, lập tức bị cảnh tượng trước mắt làm cho nghẹn giọng. Một bên là lửa cháy đùng đùng, một bên là tiểu hồ ly đang cùng con mèo béo, mỗi người ôm một chiếc đùi gà bóng mỡ gặm sung sướng.

Bị bắt quả tang tại trận, thực ra tiểu hồ ly cũng rất lúng túng, nghe thấy cười nói: Hi, hi! Ca ca khoa trương, huynh có muốn cùng ăn không ?

Tuấn Ngạn hiếm khi bị hỏi đến mức mặt nổi đầy gân xanh, phụng hoàng cao ngạo từ trước đến nay luôn lạnh lùng cũng trừng mắt: “Xem ra....tên trộm gà chúng ta phải tìm đang ở đây.”

---Tên trộm gà---

Tang Chi thấy phụng hoàng cao ngạo chợt loé sáng, sợ hần sẽ làm tổn thương người bạn mới của mình, vội vàng đến chắn trước mặt Tuấn Thúc nói thực ra, so với bắt tên trộm gà, ta còn có một biện pháp tốt hơn.

Tuấn Thúc nhún mày, mặt vẫn dán lên người gấu mèo không rời: “Ồ ?”

Gấu mèo thấy vậy lạnh lùng “hừ” một tiếng : “Muốn bắt thì đến bắt đi, nếu như ngươi bắt được gia gia ta...”

Tiểu hồ ly đảo đảo cặp mắt xảo quyệt, cười gian nói : “Ừm, bắt gà chắc chắn là vui hơn so với bắt tên trộm gà. Hay là thế này đi, ta đi bắt gà cho gấu

mèo, gấu mèo người ăn no rồi thì đi tự thú, có được không ?”

Lời vừa nói xong, ca ca khoa trương với khuôn mặt biểu cảm kiểu giúp phạm nhân vượt ngục, sau đó lại khuyên hấn đi tự thú nhìn chằm chằm Tang Chi, cười nói : “Tiểu hồ ly muội cũng được đấy, biện pháp hay thế mà muội cũng nghĩ ra được ?”

Gấu mèo nghe thấy vậy thì khịt mũi: “Tên bunn xin Hiền Dụ này, chẳng phải ta chỉ ăn của hấn hai con gà thôi sao ?

Tên nhỏ mọn ! Haizz ! Các người đến đây chẳng phải để nghe ngóng về kết giới của trấn Bình Lạc sao? Chỉ cần bắt cho ta đồ ăn đủ trong một tháng, gia gia ta sẽ nói cho các người !”

Nghe xong, phượng hoàng cao ngạo đột nhiên lạnh mặt: “Làm sao người biết chúng ta đến vì cái gì ? Rốt cuộc người là ai ?” Dứt lời, quạt của Tuấn Thúc đã hướng đến giữa cổ của gấu mèo, nhưng gấu mèo chẳng hề cử động, khi quạt đưa đến trước mặt, nó đã né sang một bên, thân nhiên gặm đuôi gà.

Tuấn Thúc thấy lạ, trong lòng thầm nghĩ thân thủ thật nhanh, đang muốn tấn công tiếp thì bị ca ca khoa trương kéo cánh tay lại, khẽ nói : “Lão đệ, đừng hành động vội. Để có nghĩ, Kê thần bảo chúng ta bắt tên trộm gà chính là ngầm ám thị cho chúng ta đi tìm con gấu mèo này ?”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy thì không đánh nữa. Bên này Tang Chi cũng nhìn ra đầu mối, cười hi hi, nói: “Vậy cứ quyết định như thế đi ! Ta đi bắt gà, để các người thấy được bản lĩnh của công chúa Tang Chi !”

Thế là, sau một tuần hương, Tang Chi xách một xâu gà mái lớn nhỏ mang về. Gấu mèo nhìn thấy thì gật đầu, nói : “Ừm, không tồi ! Được rồi, bây giờ gia gia tâm trạng rất tốt, sẽ nói cho các người nghe. Thực ra hôm đó, phúc hồ ly béo nhìn thấy trong mơ không phải là mộng yểm quái, mà là cửa phong ấn của trấn Bình Lạc. Năm đó, để điểm giấc mộng, đem khóa lại trong mộng. Nhưng ngày tháng qua đi, giấc mộng này vốn dĩ là vô hình vô ảnh, nhưng nó lại có nhân hình, có hồn phách và tư tưởng, bắt đầu muốn thoát khỏi mộng cảnh.”

“Hôm đó, cơ duyên trùng hợp nên đã gặp ta ở trong mộng”, Tang Chi tiếp tục nói : “Hấn liền tạo ra mộng cảnh thuộc về ta, để lừa ta giúp hấn giải phong ấn.”

Gấu mèo gật đầu : “Đại khái là như vậy.” Nói xong, nó liền kéo xâu gà định rời đi.

Tiểu hồ ly thấy vậy vội vàng chặn đường nói : “Vậy bây giờ phải làm thế nào ? Ta có thể vào được mộng cảnh đó, chứng tỏ người khác cũng có thể vào? Nhờ có ai đó không cẩn thận, mở phong ấn ra thì phải làm thế nào ?

Tang Chi nói xong, gấu mèo chẳng thèm ngẩng đầu : “Người hỏi ta, ta phải hỏi ai đây ?” Sau đó, chớp mắt cái nữa, đến xâu gà kia cũng đã mất tăm mất tích, không thấy bóng dáng đâu.

Tuấn Thúc đứng nhìn từ xa, thờ dài nói: “Xem ra trấn Bình Lạc sắp phải trải qua một đợt sóng gió rồi !”

Ca ca khoa trương chấp tay sau lưng: “Nghe đồn Long Thần Từ Trạch từng giao đấu với Ma tộc, ông ấy lại là nguyên lão của Tiên tộc, từng tham gia đại chiến tam giới, chưa biết chừng chuyện của trấn Bình Lạc ông ấy cũng biết. Chỉ là hai tộc Long – Phượng chưa bao giờ có quan hệ qua lại...”

Tuấn Ngạn nói đến đây thì không nói nữa. Vì chuyện chức ngự sử phạm giới mà quan hệ giữa hai tộc Long – Phượng đã xấu mấy trăm năm nay, bây giờ vì chuyện của Thổ thần, phải đi nhờ vả người ta như thế nào đây? Hai huynh đệ nghĩ đến đây thì quay sang nhìn nhau, đang không biết làm thế nào thì nghe thấy phía sau truyền đến tiếng nói yếu ớt : “Để ta đi nhé !”

Tuấn Thúc, Tuấn Ngạn cùng lúc quay đầu, thấy người vừa đến thì đều ngơ ngác. Ca ca khoa trương gãi đầu: “Tang Chi muội...”

Chưa dứt lời, tiểu hồ ly đã chen ngang : “Ta vốn muốn đợi sau khi hết vết thương của A Ly khỏi rồi đưa hấn về Long Cốc. Hai người nói đúng, sau này Trấn Bình Lạc phải trải qua một trận sóng gió như thế nào còn chưa biết, A Ly gốc nghề ở lại Long Cốc sẽ an toàn hơn.”

Nghe thấy vậy, phượng hoàng cao ngạo từ từ nắm chặt tay thành nắm đấm, sắc mặt tái xanh, không thốt ra được nửa câu. Sau lại ngốc như thế chứ? Hấn vốn cho rằng hiện tại Tang Chi bình thường với hấn là bù đắp sự việc hôm đó xảy ra trong hang động, nhưng trong lòng nàng vẫn không thể tha thứ cho hấn sao ?

Thấy Tuấn Thúc trầm mặc, ca ca khoa trương cũng cảm thấy không bình thường, dùng sức kéo áo Tuấn Thúc, nhưng đối phương chẳng có phản ứng gì. Tang Chi cúi đầu nói tiếp : “phượng hoàng cao ngạo, người từng đồng ý với ta, thả ta rời khỏi trấn Bình Lạc, lời hứa này còn tính không ?”

“...” Im lặng hồi lâu, cuối cùng Tuấn Thúc cũng ngẩng đầu, ánh mắt bình tĩnh : “Quân tử nhất ngôn, tứ mã nan truy.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 35: Lai Mễ

Tang Chi đã nói là làm, ba ngày sau quả thật nói đi là đi luôn

Vốn dĩ tiểu hồ ly miệng nói nhưng lòng chẳng có gì, lúc đến Thanh Ngô cư giải trừ phong ấn vẫn còn đắn đo, chỉ cần phượng hoàng cao ngạo nói một câu nủ giữ, nàng sẽ có có để ở lại trấn Bình Lạc, nhưng đến khi đến Thanh Ngô cư, đừng nói là Tuấn Thúc, ngay đến bóng dáng của nhóc con Thất Thủy cũng chẳng thấy đâu.

Căn nhà từng vô cùng náo nhiệt giờ lại trống không. Bích Nữ lạnh nhạt nói, phong ấn này tỷ ấy cũng có thể giải, phượng hoàng cao ngạo và ca ca bắt lương ra ngoài giải quyết việc gấp, lúc sắp đi có dặn dò tỷ ấy giúp tiểu hồ ly giải phong ấn. Nghe thấy vậy, Tang Chi bình tĩnh nhếch khóe môi, xem ra mình đúng là kẻ khiến người ta ghét rồi, ngay đến nhìn mặt lần cuối Tuấn Thúc cũng không muốn. Trong lúc hoảng hốt, nàng có chút không hiểu, nàng và hần rốt cuộc là sai ở đâu, sao lại đi đến bước này chứ ? Nàng nguyện quay lại điểm khởi đầu...nàng vẫn bị ức hiếp, hồ ly nữ bộc hận phượng hoàng cao ngạo, Tuấn Thúc vẫn là quan trên vô sỉ, nguy hiểm, giảo hoạt...

Bích Nữ ở bên cạnh nhìn Tang Chi đang thất thần, thờ dài, rót trà cho tiểu hồ ly rồi nói : “Tiểu hồ ly chưa có ai nói cho muội biết rằng ở trong Thanh Ngô cư thì đừng có nhớ nhung, nghĩ ngợi hay sao ? Vì tỷ tỷ ta có thể biết trong lòng muội đang nghĩ gì”. Bích Nữ dùng ngón trỏ chọc chọc vào vị trí trái tim của tiểu hồ ly, không tỏ vẻ đau đớn vì lý biệt, còn cười khả ả.

Khóe mắt Tang Chi giật giật, nàng quay đầu nói dù gì cũng đã đến bước này, muội sớm đã chẳng còn sĩ diện nữa, đột giải trừ phong ấn xong muội lập tức rời đi. Ngừng một lát, Tang Chi và Bích Nữ nhìn nhau rồi mới nói tiếp : “Bích Nữ tỷ tỷ, muội sẽ nhớ tỷ. Hy vọng...còn có cơ hội gặp lại.”

Nghe thấy vậy, Bích Nữ lấy tay áo hoa lan che miệng cười gian, mờ ám nói : “Còn ta sẽ không nhớ muội đâu. Hy vọng với không hy vọng cái gì chứ ? Chẳng có ai ngăn chân muội cả, nếu như muội muốn gặp ta thì có lúc nào không được chứ ?”

Tang Chi im lặng, cắn môi. Bích Nữ thấy vậy, đảo đảo cặp mắt trong sáng, trầm giọng: “Nhưng mà có chuyện này, ta vẫn muốn hỏi riêng muội.”

Tang chi ngẩng đầu: “Có chuyện gì mà phải hỏi riêng?”

Cặp mắt xanh của Bích Nữ lay động, lúc này mới kéo tiểu hồ ly, nói: “Hôm đó muội kể chuyện trong mộng cảnh với bọn ta, nhưng vẫn chưa kể hết?”

Nghe xong, Tang Chi thoát cái ngẩn người, còn chưa kịp giải thích thì Bích Nữ nói tiếp: “Người khác không nhìn thấy, nhưng ta lại nhìn ra được. Bên ngoài muội vẫn luôn có một luồng ánh sáng màu xanh bảo vệ, cũng chính luồng ánh sáng này cứu muội nhỉ?”

Tiểu hồ ly cắn chặt môi dưới, không biết đáp lại như thế nào. Không sai, ở trong mộng, chính là nhờ nữ tử áo xanh đó ra tay mới giữ được nàng không đi mở kết giới. Mà trước khi rời khỏi mộng cảnh, nữ tử áo xanh bị phong ấn quái bóp cổ, ánh mắt đau đớn nhìn nàng, chỉ nói một câu: “Không được nói cho bất cứ ai !”

“Không được nói cho bất cứ ai !” Không biết vì sao, Tang Chi chính là lòng có linh ứng chắc chắn, hàm ý của câu nói này là nữ tử áo xanh không hy vọng bất cứ người nào biết nàng ấy đi vào mộng cảnh của Tang Chi, thế là khi thuật lại những chuyện đã xảy ra trong giấc mơ cho mọi người nghe, Tang Chi đều che giấu sự tồn tại của người này, nhưng nàng chưa từng nghĩ đến việc bị Bích Nữ thông hiểu nhiều chuyện này phát hiện.

Tang Chi cúi đầu: “ Xin lỗi, Bích Nữ tỷ tỷ...”

Bích Nữ thấy vậy cũng không làm khó, liền chuyển chủ đề: “ Muội không muốn nói thì thôi vậy, ta làm phép cho muội nhé!”

Nói hết chuyện, giải phong ấn xong, đêm đó tiểu hồ ly liền thu dọn hành lý, nói với Khế Lạc rồi đưa A Ly lặng lẽ rời đi.

Tuy vết thương của A Ly chưa lành, nhưng nhờ hiệu quả kỳ diệu của Đông Hải minh châu, thêm vào đó là việc hằng ngày có Tuấn Thúc trị thương, hai người vừa đi vừa nghỉ đến Long Cốc cũng không cảm thấy mệt. Không đến ba ngày đã ra khỏi phạm vi quản hạt của trấn Bình Lạc đến Lạc Hoa cốc.

Lạc Hoa cốc thuộc phạm vi nhân giới, để tránh làm phiền đến người phàm, Tang Chi và A Ly đã hóa thành một trai, một gái mặc áo vải, giả làm huynh muội đi về phía trước. Buổi trưa, hai người đang dừng lại nghỉ ngơi trong một rừng cây, đột nhiên cảm thấy có yêu khí hơi yếu xong đến, không kim được liền cau mày nhìn nhau.

Tang Chi chớp mắt : “ A Ly cũng cảm thấy được sao?”

Ly Vẫn gật đầu. Tang Chi chu miệng nhìn trời : “ Lẽ nào là yêu quái gần đây? Cảm nhận được chúng ta qua đất này, cho rằng chúng ta đến cướp địa bàn nên phái lính đến thăm dò ?”

Ly Vẫn ngẫm nghĩ : “Nhưng chỗ này thuộc đất của người phàm, Thổ thần của khu này sẽ không dung túng cho yêu quái ra ngoài làm loạn, xem ra tên đang đến chẳng có gì tốt đẹp.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy cũng có chút căng thẳng, ngẩng đầu. Yêu khí tuy yếu nhưng nàng cũng không dám khinh địch, nhờ kẻ địch cố ý che giấu yêu khí toát ra trên người hoặc đây chỉ là đội đi tiên phong thì không hay rồi. Hơn nữa, bây giờ không có phượng hoàng cao ngạo giúp đỡ, A Ly lại bị thương, dựa vào chút công phu nửa mùa của nàng...

Tang Chi ngẫm nghĩ, nếu tìm được thổ thần ở gần đây là tốt nhất, ít nhất có thể tìm hiểu một chút tình hình, nhưng phải đi tìm ở đâu? Nếu phượng hoàng

cao ngạo ở đây thì tốt, ít nhất thì không phải sợ hãi như thế này. Tang Chi bấm ngón tay, lần đầu tiên suy nghĩ đến việc mình giờ thối công chúa quyết định đơn thương độc mã đưa A Ly rời khỏi trấn Bình Lạc rốt cuộc là đúng hay sai, đường đi xa xôi thế này, nếu có chuyện thì phải làm thế nào? Biết vậy thì viết thư cho phụ thân, để người cha hồ ly hù dọa đến đón bọn họ mới đúng! Còn nữa, làm gì mà lại giận đối với phượng hoàng cao ngạo? Phượng hoàng cao ngạo cũng chẳng phải thứ gì tốt đẹp, nhưng trước đây, những sự việc như thế này hẳn đã sớm giúp mình giải quyết, còn lần này mình rời khỏi trấn Bình Lạc hẳn cũng chẳng thêm đi tiền...

Tang Chi vừa nghĩ vừa kinh sợ, chống vào thân cây đứng dậy, đầu óc dừng lại nửa giây mới đột nhiên ngộ ra, vừa rồi mình suy đi nghĩ lại, trong đầu lại toàn xoay quanh bốn chữ “phượng hoàng cao ngạo”. Vừa giận vừa lo, đang muốn tự chửi mình vài câu, Tang Chi liền thấy A Ly hơi nheo mắt, nói: “Yêu khí đến gần rồi, càng lúc càng mạnh.”

Quả nhiên!

Tang Chi tạm thời gạt hết tạp niệm, trong lòng vang lên tiếng loảng xoảng, nếu thật sự là một tên yêu quái lợi hại thì phải làm thế nào? Có cần nói ra tên cha, dọa cho bọn chúng sợ mà bỏ chạy? Không được! Bọn họ, một người là con trai thứ bảy của Long Tộc, một người là công chúa Thanh Khâu quốc, nếu như bị bọn rắn độc dễ dàng bắt được, lại còn phải nhờ cha đến cứu...sau này quay lại Thiên cung chẳng phải sẽ bị mấy lão già râu trắng cười cho thối mũi sao?

Tiểu hồ ly suy nghĩ càng lúc càng xa, không chú ý đến việc trước mắt, đột nhiên nhìn thấy dưới chân có một cục lông trắng đang gắng sức kéo tay nài của mình về phía sau. Tang Chi dụi dụi mắt, cho rằng mình nhìn nhầm, rồi cẩn thận nhìn lại lần nữa...vẫn là tiểu hồ ly toàn thân trắng như tuyết đang vẩy chiếc đuôi lôm xôm, hai móng vuốt nhỏ kéo tay nài của nàng và A Ly, cố gắng lôi về phía sau.

Tang Chi xoa xoa cằm, mắt lóe sáng, nhìn sang bên cạnh, A Ly tập trung tinh thần, vẫn nhìn chăm chú vào thứ phát ra yêu khí phía trước. Tang Chi lắc đầu, cũng chẳng để ý đến A Ly, quát lớn một tiếng, thoát cái, cục lông trắng kia kinh hãi, làm tư thế lăn tròn muốn chạy, nhưng Tang Chi thân là cao thủ săn bắt, sao có thể để kẻ kia chạy mất dễ dàng như thế, nàng lần một vòng trên mặt đất, móng vuốt vừa khua đã bắt được rồi.

Nói thì lâu nhưng sự việc diễn ra rất nhanh. A Ly vẫn chưa hiểu rõ tình hình thì màn sương mê yêu khí phía trước đã tan đi, lại nhìn Tang Chi, trong tay nàng có thêm một tiểu hồ ly lông trắng như tuyết. Tang Chi xách gáy nó, lắc lắc giữa không trung, chớp mắt cười tươi với A Ly: “Chúng ta bị lừa rồi!”

Hóa ra, hồ ly tính tình xảo trá,狡 hoạt, thường chơi trò giương đông kích tây để săn bắt. Một nhóm hồ ly ra ngoài tìm đồ ăn, thường sẽ có vài con đứng phía trước cất tiếng kêu thị uy để thu hút toàn bộ sự chú ý của đối tượng, còn con thủ lĩnh chuồn đến phía sau, tấn công bất ngờ, nhân lúc đối tượng đang phân tán sự chú ý nhào đến cắn một cái thật mạnh vào gáy không buông, sau đó cả đàn hồ ly sẽ tấn công.

Thân làm Hồ tiên, phép thuật chỉ bình bình, nhưng chuyện săn bắt nàng lại nắm rõ như lòng bàn tay. Vừa rồi đột nhiên nhìn thấy cục lông nhỏ lén lút chuyển tay nài đi đã hiểu rõ. Tên trộm vặt này có lẽ phạm tội quen rồi, cố ý thả yêu khí mê hoặc chúng ta, để chúng ta sẽ hoàn toàn tập trung sự chú ý về phía trước, lúc này mới lén trộm tay nài của chúng ta!

Cục lông bị Tang Chi xác gáy, không động đậy được liền kêu lên vẻ đáng thương, chớp chớp cặp mắt long lanh ngược nhìn Ly Vẫn, có ý xin tha thứ. Tang Chi thấy vậy, cười he he: “A Ly, người xem ánh mắt của nó so với lúc ta mới nhặt được người có giống nhau không?”

A Ly nghe thất vậy, gãi gãi đầu chẳng biết làm gì, cục lông hình như rất thích Ly Vẫn, đôi tai hồ ly trắng như tuyết run run, chiếc móng vuốt nhỏ cào cào muốn dựa gần về phía Ly Vẫn, đôi mắt trong sáng vẫn nhìn hẩn. Ly Vẫn nói: “Nó trộm tay nài làm gì? Đói rồi? Hay là tìm đồ ăn?”

Kẻ trộm kia như hiểu câu hỏi của Ly Vẫn, liền gật gật đầu, Tang Chi cong mắt: “Xem ra là tiểu hồ ly đã thành tinh, nếu không sẽ không sử dụng yêu khí.” Chọc chọc vào đuôi của tiểu hồ ly, Tang Chi chỉ rõ thân phận: “Ta là Hồ tiên, công chúa Thanh Khâu quốc – Tang Chi, người có hiểu lời ta nói không?”

Cục lông nhỏ chớp chớp mắt, ngoan ngoãn gật đầu.

Tang Chi thấy vậy, nhìn A Ly rồi cười, tâm trạng tốt khi nhìn thấy tiểu bối đồng tộc thoát cái che lấp đám sương mù trong lòng. Thả nhóc con xuống đất, nàng chống cằm hỏi tiếp: “Người tên gì? Là tiểu hồ ly ở đâu đến?”

Cục lông dựng đuôi hồ ly ra về ngắm nghĩ, vạch bừa mấy đường dưới đất, Tang Chi và Ly Vẫn xán đến nhìn, trên mặt đất là hai chữ “Lao Mễ” xiêu vẹo. Tang Chi vỗ tay: “Thú vị thật! Trông nó thật đáng yêu, tên cũng đáng yêu nữa.”

A Ly ngốc nghếch, xoa mũi, nói: “Nhưng bây giờ nên làm thế nào? Thả nó đi hay là...”

“Óe...” Chưa dứt lời, Lai Mễ đã cất tiếng, nhảy chạy về phía hồ. Tang Chi cho rằng Lai Mễ sợ bị bắt nên chạy trước, nhưng lát sau thì tên trộm kia kéo một tay nài lớn đi về phía bọn họ. Tình cảnh này, A Ly hình như cũng hiểu rõ: “Hình như nó muốn đem hết tay nài trộm được để hiếu kính chúng ta, báo đáp ơn không giết.”

Tang Chi vô cùng thích thú, gật đầu nói: “Hồ tộc chúng ta luôn có thói quen báo ân. Nó tuy tuổi nhỏ, không biết biến thành nhân hình cũng không biết nói chuyện, nhưng đã hiểu chuyện như vậy, có thể thấy hậu bối Hồ tộc ta được dạy dỗ rất chu đáo.”

A Ly thất Tang Chi mấy ngày qua buồn rầu, ít khi vui vẻ, hôm nay lại vì tiểu hồ ly này mà vui vẻ thù cũng thấy vui theo. Để lấy lòng Tang Chi, hẳn còn chạy đi giúp tiểu hồ ly lông trắng mở tay nài ra, nhưng vừa nhìn thấy thứ bên trong, lập tức đàn mặt.

Tang Chi thấy A Ly đang vò đầu bứt tai, cũng hiếu kỳ thò đầu đến nhìn, thoát cái người cũng đỡ...Trong chiếc tay nài lớn toàn là đồ chơi của trẻ con như kẹo hồ lô, trống lắc, kiềng gõ nhỏ...Rõ ràng những thứ này đều là trộm của con người.

A Ly nói : “ Nó trộn đồ ăn thì chẳng nói làm gì, chứ những thứ này có tác dụng gì?”

Lai Mễ nghe thấy vậy, đôi tai nhon vẩy vẩy, cho rằng bọn Tang Chi không hiểu rõ chỗ hay của những bảo bối này, vội vàng giờ móng vuốt chạm chạm vào con lật đật, thoát cái con lật đật bắt đầu lắc lư trái trái phải phải mà không đổ. Thấy vậy, Lai Mễ vui mừng kêu thành tiếng, cặp mắt trong sáng và chiếc đầu hồ ly cũng lắc lư theo.

Tang Chi bật cười: “ Xem ra Lai Mễ rất thích những món đồ chơi này!”

Lai Mễ nghe thấy vậy, lăn dưới đất để làm nũng, thè chiếc lưỡi nhỏ màu hồng nhạt ra liếm liếm kẹo hồ lô. Tang Chi vỗ vỗ đầu của tiểu bạch hồ ly để thể hiện ý cô vũ. Bên này A Ly lại nhủ mảy lông bầm “Sao ta luôn cảm thấy những món đồ này trông rất quen?”

“Quen” Tang Chi quay đầu nhìn Ly Vẫn : “ Đương nhiên là quen rồi. Khi còn nhỏ ngươi có chơi những đồ này không?”

Ly Vẫn im lặng, lúc này mới khom người hỏi Lai Mễ : “ Những thứ đồ chơi này ngươi trộm được từ đâu?”

Lai Mễ tính khí tốt, cũng không trách Ly Vẫn nói mấy món bảo bối của mình là “trộm” được, liền vẩy vẩy đuôi, móng vuốt không chút do dự chỉ về phía tây. Tang Chi cũng nhìn về hướng đó, vô thức hít một hơi thật sâu, ký ức không vui lại trào lên trong lòng.

Ly Vẫn khoanh tay trước ngực, lắc đầu : “ Lai Mễ, ngươi nói bừa, bên đó là trấn Bình Lạc, một tiểu yêu tinh như ngươi làm sao có thể vào được ?” Ai chẳng biết trấn Bình Lạc có kết giới, ngoài hai tộc nhân – tiên là có thể ra vào mà không gặp trở ngại, đến giờ chưa ai có thể đi qua được kết giới.

Lai Mễ không cần suy nghĩ, liền về một căn nhà cỏ lớn trên mặt đất, bên cạnh có con suối nhỏ ở cuối trấn Bình Lạc, tên ngưỡng của căn nhà cỏ viết chữ “Trương”. Tang Chi cau mày, thực sự trong căn nhà cỏ ở cuối thôn có Trương bà bà sống, nếu Lai Mễ không đến đó, làm sao về được một cách chính xác như vậy?

Thoắt cái, hai người đều không nói gì. Lai Mễ vô cùng ngây thơ, đương nhiên không biết hai người làm sao rồi, ôm kẹo hồ lô tiếp tục liếm. Rất lâu sau, Tang Chi mới run run bờ môi nhìn sang Ly Vẫn nói : “ Ngươi nói xem. . . có phải kết giới của trấn Bình Lạc bị công phá rồi không? Phụng hoàng cao ngạo . . .hắn. . .”

Tang Chi còn chưa nói xong, thấy Ly Vẫn khoanh tay trước ngực, ánh mắt sâu thẳm nhìn mình, đây tuyệt đối không phải A Ly của mình, ánh mắt của A Ly sẽ không sắc bén ép người như vậy. Mấp máy môi, Tang Chi vô thức quay đầu lại: “ Hay là. . . chúng ta quay lại xem thế nào đi?”

“...” Ly Vẫn không nói gì, nhìn thẳng vào Tang Chi.

Tang Chi ôm Lai Mễ, không dám nhìn vào mắt Ly Vẫn : “ Ngươi xem, ta pháp lực thấp kém, mạo hiểm đưa ngươi quay lại Long Cốc như thế này không biết có nguy hiểm gì không, cho nên quay lại...”

“Tang Chi!” Nàng chưa nói xong, Ly Vẫn đã cắt ngang, giọng nói bình tĩnh: “Nàng sớm đã biết ta khôi phục ký ức rồi, có phải không?”

Tang Chi run run, nhắm mắt lại. Lúc này tuyệt đối không phải là thời cơ tốt nhất để nói rõ khúc mắc, nhưng mà... thời khắc này cũng đến rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Xuống tay trước là chiếm ưu thế

Tang Chi nói : “Thực ra, dự định ban đầu của ta là đưa ngươi về Long Cốc, sau đó quay lại trấn Bình Lạc.”

Đi Long Cốc chỉ là cơ hội tốt để sắp xếp lại những suy nghĩ trong lòng. Nhưng dù gì nàng cũng là Thổ thần của trấn Bình Lạc, bảo vệ con dân và trấn Bình Lạc là chức trách của nàng, nàng không có lý do gì vứt bỏ bọn họ lại. Tuy nhiên, đạo lý như thế, đến bản thân Tang Chi cũng cảm thấy có chút miễn cưỡng.

Ly Vẫn nhìn xa xăm nói : “ Nhưng bây giờ nàng thay đổi chủ ý rồi? Muốn lập tức quay lại?”

Tang Chi cắn chặt môi : “ Dù gì tiểu yêu quái chưa thành tinh như Lai Mễ đây cũng có thể vào trấn Bình Lạc mà gặp không chút trở ngại, ta sợ...”

“Tang Chi!” Ly Vẫn như không có hứng thú với chuyện của trấn Bình Lạc, nói: “Nàng vẫn chưa trả lời câu hỏi của ta, có phải nàng đã sớm biết ta khôi phục ký ức rồi không?”

Quay lại chủ đề đó, Tang Chi ngơ ngác rồi vẫn ngoan ngoãn gật đầu. Nàng tuy ngốc nhưng vẫn chưa ngốc ghê đến mức không nhận ra chút nào. Từ

sau khi rờng con ngốc nghếch và ca ca khoa trương quay lại, ánh mắt hình như không giống trước đây lắm, cũng không còn bám chặt lấy nàng không rời nữa, thỉnh thoảng nghe thấy hân và Khế Lạc nói chuyện, cũng rất ra dáng.

Tuy không dám chắc Ly Vẫn đã khôi phục lại ký ức, chỉ là có chút nghi hoặc, nhưng tiểu hồ ly nghĩ mãi không thông, đã tỉnh rồi vì sao còn muốn giả ngốc? Tang Chi nói : “ Bây giờ tình hình cấp bách, hoặc là ngươi cùng ta quay lại trấn Bình Lạc, hoặc là ngươi tự mình về Long Cốc trước : “ Đã khôi phục ký ức rồi, đường về nhà chắc vẫn nhận ra nhỉ?

Ly Vẫn nghe thấy vậy, ánh mắt lạnh tanh, rất lâu sau mới nói khẽ : “ Vậy nếu ta một mình quay về Long Cốc, hôn sự phải làm thế nào ?”

Dứt lời, tiểu hồ ly vô cùng ngạc nhiên. Cuối cùng cũng . .nói đến vấn đề làm hai bên lúng túng nhất rồi. Tang Chi hắng giọng : “ Sao . . . Kế hoạch của ta vốn là đưa ngươi về Long Cốc, xin lỗi Long Thần đại nhân, sau đó hủy bỏ hôn sự . . .”

“Hủy bỏ?” Ly Vẫn cau mày.

“Ừm !” Tiểu hồ ly gạt đầu như giả vờ, tiếp tục : “ Dù gì cả hai chúng ta đều không đồng ý chuyện này, chúng ta quay về nói rõ ràng với phụ thân ta và cả Long thần đại nhân, bọn họ đều là những người thấu tình đạt lý, nhất định sẽ . . .”

Chưa nói xong, Ly Vẫn đột nhiên cười thành tiếng, lắc đầu, rồi nâng cằm của tiểu hồ ly lên, nói : “ Ai nói với nàng . . .ta không đồng ý ?”

Một trận gió lạnh thổi qua.

Tang Chi bị rờng con ngốc nghếch nâng cằm một cách rất mờ ám, lòng rối bời. Lai Mễ ngồi trên chân của tiểu hồ ly, hai người không cử động gì như bị niệm chú định thân, vậy vậy tại, kêu “ôe” lên.

Ly Vẫn nhìn chăm chú vào cặp mắt đen láy của Tang Chi, khóe miệng bất giác nhướn lên. Nương tử tương lai nhà hân quả thật là . . .càng nhìn càng đáng yêu, ngay đến biểu cảm hoảng hốt, sợ hãi như cũng kêu gọi tìm rờng như vậy. Đùng, hân thừa nhận, lúc đầu hân không đồng ý, rất không đồng ý . .

Ai đồng ý đính ước với tiểu hồ ly chưa từng gặp mặt nào đó, trở thành vật hy sinh liên kết hôn nhân cho Long Tộc chứ? Nhưng sau khi khôi phục ký ức, suy nghĩ đầu tiên của Ly Vẫn không phải là Long Cốc, không phải là phụ thân, càng không phải là ma tộc gì đó, mà là cảnh tiểu hồ ly cầm thìa, há to miệng, để lộ ra chiếc lưỡi hồng đáng yêu dạy hân ăn cơm.

Cơ thể bị tiểu hồ ly nhìn thấy, sờ qua, y phục đều do nàng mặc . . .Sau khoảng thời gian hai người sớm tối bên nhau, Ly Vẫn cũng dần dần đồng ý chuyện hôn sự này rồi. Gãi gãi mũi của Tang Chi, Ly Vẫn cười nói : “ Nếu như không đồng ý thì ta tiếp tục giả ngốc làm gì chứ?”

Chi có giả ngốc mới có thể cùng nàng nắm tay thân mật không chút kiêng kỵ, nhưng lời này Ly Vẫn đương nhiên sẽ không nói.

Đầu óc Tang Chi vẫn hơi loạn, nàng lấp ba lấp bắp : “ Không . . .không thể nào, ta cho rằng . . .” Cho rằng A Ly tiếp tục giả ngốc là để tránh hai bên lúng túng, dù gì vị hôn phu đào hôn, chạy đến phạm vi quản hạt của mình, còn được mình cứu. . .những chuyện này thật sự là nghìn năm khó gặp.

Cho nên Tang Chi mới đợi đến khi Ly Vẫn có thể xuống giường là đưa hân trở về Long Cốc, cũng là để sớm kết thúc những chuyện rối rắm này, nhưng bây giờ . .

Ly Vẫn hé răng nói : “ Lúc đầu, ta thực sự cảm thấy buồn nên mới tiếp tục giả ngốc, nhưng sau này thì không phải như vậy. Hơn nữa, ta rất vui vì nàng có thể cùng ta về Long Cốc, sớm hoàn hôn .”

“Hoàn – hôn” Tang Chi tròn tròn mắt. Có phải nàng nghe nhầm rồi không? Hay là đầu óc A Ly hồ đồ rồi? Không phải là hủy bỏ hôn ước mà là hoàn hôn, đây là đạo lý gì chứ? Ý gì đây?

Thấy tiểu hồ ly vẻ mặt đầy kinh ngạc, Ly Vẫn không cảm thấy thất bại, ngược lại còn nói : “ Đương nhiên !”

Nghe thấy lời này, khóe miệng Tang Chi giật giật, vô cùng kinh ngạc. Sao mà rờng con ngốc nghếch đến chuyện này cũng thừa nhận một cách . .hiển nhiên, hùng hồn như vậy? Xua xua tay, Tang Chi phá đám nói : “ Bỏ đi, đừng nói đến những chuyện này vội. Chúng ta vẫn nên quay về trấn Bình Lạc trước, xem đã xảy ra chuyện gì rồi .”

“Ôe!” Lai Mễ nghe thấy vậy, vẩy đuôi nhảy lên vai Tang Chi, dụi dụi vào mặt nàng để lấy lòng, rõ ràng là muốn đi cùng. Tang Chi chẳng biết làm thế nào, nhìn sang Ly Vẫn trung cầu ý kiến, sợ đối phương không đồng ý. Ly Vẫn dẫn đo một lát rồi khoanh tay trước ngực, nói : “ Được!”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly tươi cười hơn hơ, ôm Lai Mễ đi thu dọn tay nải, vừa thu dọn vừa nói : “ Lai Mễ, chúng ta quay lại trấn Bình Lạc nhé! Ừm, nhưng mà những thứ này phải trả lại hết cho trẻ con trong trấn, sau này ta sẽ mua cho ngươi đồ chơi mới ! Đúng rồi, còn phải chuẩn bị lương khô, A . . .”

Tang Chi vừa lăm bắm vừa quay đầu lại, chữ “Ly” còn chưa nói ra khỏi miệng thì thấy Ly Vẫn giáng một chưởng xuống đỉnh đầu mình, thoát cái, trước mắt nàng tối đen, rồi nàng ngã vào lòng Ly Vẫn. Lai Mễ thấy vậy, nhỏ giọng kêu mấy tiếng, run rẩy kéo góc áo Tang Chi không buông, cặp mắt hồ ly đảo qua đảo lại, chăm chú nhìn Ly Vẫn, vừa muốn bảo vệ chủ nhân và vừa sợ bị hại.

Ly Vẫn thấy vậy nhưng chẳng để ý, xoa xoa đầu Lai Mễ, cười nói : “ Đừng sợ, ta không làm nàng ấy bị thương đâu. Chi là không muốn tranh chấp với nàng ấy, làm tổn hại đến tình cảm. Đi! Tiểu hồ ly, đeo tay nải của ngươi lên, chúng ta quay về Long Cốc!”

Ly Vẫn ôm chặt lấy người đang ở trong lòng, khẽ đặt một nụ hôn lên trán. Chẳng dễ dàng gì mới đưa nàng rời khỏi hang rờng huyết hổ, làm sao có thể

để nàng quay lại? Quay lại gặp Tuấn Thúc kia, chẳng phải nàng sẽ chạy mất sao? Ừm... Quả nhiên phụ thân dạy đúng, nương tử gì đó, cướp vẫn luôn dễ hơn theo đuổi. Nếu học phương hoàng cao ngạo thô lỗ phiền phức như vậy, đợi khi hân tính ngộ rồi thì rồng con của hân và Tang Chi đã lớn rồi!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thố Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Cầu Cứu

Ly Vãn quả nhiên nói được là làm được, đưa Tang Chi và Lai Mễ đi thẳng theo hướng đông về Long cốc, chỉ là... quãng đường trở về rõ ràng chẳng vui vẻ gì. Trong ngôi miếu đồ nát, Tang Chi cử động cánh tay bị trời đến sưng lên, trong lòng vô cùng oán hận, nhìn chăm chăm kẻ gây loạn. Khi tỉnh lại, nàng nói không đồng ý cùng hân quay về Long cốc, Ly Vãn liền dùng cả thờng tiên để trời nàng, quả thực là quá nhẫn tâm!

Ly Vãn thấy vậy, niệm chú cời thờng tiên trên trên người Tang Chi, cười nó : “ Có đau không?”

Tiểu hồ ly trừng mắt, tay đã sưng tím lên rồi còn không đau sao?! Lai Mễ thấy Tang Chi cử động khuỷu tay, cũng chạy đến, thè chiếc lưỡi màu hồng ra liếm liếm. Tang Chi vỗ vỗ đầu nó, trầm giọng : “ Rốt cuộc ngươi muốn trời ta đến khi nào?”

Ly Vãn đau lòng, xoa xoa chỗ sưng trên tay tiểu hồ ly, như nghĩ đến điều gì đó, liền nói : “ Trời nàng thì nàng vừa gãy giữa vừa vặn tay, khiến nó sưng tím lên rồi, đây thực sự không phải cách hay...”

Nghe Ly Vãn lầm bầm, Tang Chi cho rằng sẽ có kịch xem, ánh mắt loé sáng, gật đầu : “ Đúng vậy, thật sự rất đau, ngươi xem!” Tang Chi nũng nịu duỗi cánh tay phía trước mặt Ly Vãn, bĩu môi nói : “ Đùng trời ta, được không?”

Mắt Tang Chi như nước hồ mùa thu, vốn cho rằng A Ly chắc phải cân nhắc một chút mới có thể quyết định, ai ngờ đối phương chẳng cần suy nghĩ, liền gật đầu nói : “ Được!”

“Thật sao?” Tiểu hồ ly vui mừng đến phát cuồng, vỗ tay cười, nói : “ Ta biết A Ly ngươi đối xử với ta tốt nhất mà, ta...” Tang Chi còn chưa nói xong thì đã thấy Ly Vãn nhắm mắt lâm bầm niệm thần chú, tiếp đó là duỗi tay giăng ra kết giới. Trong chốc lát, tiểu hồ ly há miệng, tròn mắt, chỉ vào Ly Vãn, nói : “ A Ly , ngươi...”

Ly Vãn yêu chiều vỗ vỗ vào đầu Tang Chi, chẳng cảm thấy có chút hối hận vì làm điều sai trái, chỉ nói : “ Ta đau lòng vì nàng bị thờng tiên thít vào tay nhưng không thể để nàng chạy về trấn Bình Lạc được, cho nên... nàng chịu đựng chút nhé! Đợi đến khi về đến Long cốc là được.”

Trước tình cảnh này, cuối cùng Tang Chi cũng phát khùng, nàng trừng mắt, giậm chân, nói : “ A Ly! Ngươi mà còn như vậy, ta sẽ tức giận thực sự đấy. Ngươi làm như thế này là bức hôn! Bức hôn, ngươi có hiểu không? Nếu ngươi đối xử với ta như thế này, ta sẽ hận ngươi cả đời! Còn nữa, bây giờ trấn Bình Lạc đang xảy ra chuyện, chúng ta nên lấy đại cục làm trọng, chuyện nhi nữ tình trường để sau này hãy nói, được không?”

Ly Vãn nghe thấy vậy, im lặng một hồi, cuối cùng nói : “ Quay về trấn Bình Lạc rốt cuộc là vì đại cục hay vì muốn nói chuyện nhi nữ tình trường, Tang Chi, trong lòng nàng chẳng phải rõ hơn ta sao?”

Hân nói xong, Tang Chi sững sờ, còn chưa kịp phản ứng thì thấy đáy mắt Ly Vãn loé lên sự cô độc, nếu khi nàng bùng tình, Ly Vãn đã tạo kết giới, lạnh lùng buông một câu : “ Ta đi lấy chút nước sạch cho nàng”

Nhìn bóng lưng Ly Vãn từ từ rời xa, Tang Chi nắm chặt tay thành nắm đấm rồi thả ra, thả ra rồi lại nắm chặt, rốt cuộc... chẳng bắt được gì cả. Ly Vãn, rốt cuộc ngươi không phải A Ly của ta, sao chẳng hiểu lòng ta chút nào chứ?

----Đã lâu không xuất hiện rồi----

Sau khi Ly Vãn đi, Tang Chi và Lai Mễ vô cùng buồn chán.

Tuy vẫn bị giam giữ nhưng dù sao Tang Chi cũng có thể hoạt động chân tay, liền chơi tung cầu với Lai Mễ để giết thời gian. Chẳng biết kiếp trước nhóc con này có phải thuộc tuổi Tuất không mà vô cùng yêu thích trò chơi tung cầu. Tang Chi vừa ném quả cầu đi, nhóc con liền đuổi theo như một mũi tên, trong chốc lát đã gặm quả cầu nhỏ, lon ton chạy về.

Hai tiểu hồ ly đang chơi vui vẻ, Tang Chi cũng tạm thời gạt bỏ những phiền não trong lòng, cười he he, nói : “ Lai Mễ bắt giỏi thật, lần này tỷ sẽ ném xa hơn!” Nói xong, nàng liền ném thật mạnh, quả cầu bị ném ra bên ngoài kết giới. Lai Mễ chỉ “soạt” một tiếng rồi xông ra ngoài, ngậm lấy quả cầu rồi lại lon ton chạy về.

Tang Chi dần mất nửa giây, phát giác thấy có chuyện không bình thường, cố ý ném quả cầu ra ngoài kết giới. Lai Mễ bất chấp xông ra ngoài nhặt quả cầu rồi quay lại bên cạnh Tang Chi. Thấy Tang Chi nhìn mình như hoá đá, Lai Mễ không cam lòng, lại dùng móng vuốt cào cào Tang Chi, đem quả cầu đặt lên chân Tang Chi lấy lòng, cặp mắt đen láy như muốn nói : “ Tỷ tỷ, tiếp tục chơi.”

‘Đệ...’ Ngón tay Tang Chi cứng đơ, nằng đứng bật dậy, kinh ngạc nói : “ Lai Mễ, nằng có thể đi qua bất cứ kết giới nào sao ?”

Lai Mễ cuộn đuôi ngồi ngay ngắn trên mặt đất, cặp mắt đen láy, trong sáng nghiêm túc nhìn Tang Chi, rõ ràng không hiểu cái gì gọi là “kết giới”. Tang Chi hơi ngừng lại, vuốt vuốt lưng Lai Mễ, nói : “ Lai Mễ ngoan, đệ đi lấy thanh gỗ ở cửa miếu kia cho tỷ tỷ!”

Nghe thấy chỉ thị, nhóc con vui mừng khê kêu lên, nhảy nhót ra khỏi kết giới rồi mang thanh gỗ mục quay lại bên cạnh Tang chi. Lần này, Tang Chi buộc phải tin, Lai Mễ thật sự có chút khác thường.

Tang Chi ngẫm nghĩ : “ Lê nào... kết giới của trấn Bình Lạc không sao, là Lai Mễ được trời phú cho khả năng ấy, kết giới nào cũng có tác dụng với nó, cho nên nó mới có thể đi vào trấn Bình Lạc trộm đồ chơi ?”

“Oé...” Hình như nghe hiểu lời của Tang Chi, Lai Mễ kêu thành tiếng đáp lại. Trong lúc sấm vang chớp giật, Tang Chi đảo mắt, trong đầu đột nhiên lóe lên một ý, vỗ tay nói : “Có rồi!”

Lai Mễ nghiêng đầu, nhìn Tang Chi với vẻ nghi hoặc, nhưng thấy Tang Chi như đang diễn ảo thuật, móc giấy bút từ trong túi ra, viết hai hàng chữ lên đó, rồi lại lấy châu hoa trên đầu xuống, cuốn vào trong chiếc tay nải nhỏ, sau đó ôm Lai Mễ vào lòng, buộc tay nải nhỏ lên người nó.

“Oa” Người đột nhiên nặng hơn, Lai Mễ không quen nên muốn vẩy lông, nhưng bị Tang Chi giữ lại nói : “ Lai Mễ, đệ nhìn tỷ tỷ này! Nào, tỷ tỷ hỏi đệ, đệ có thích tỷ tỷ không?”

Lai Mễ chẳng cần suy nghĩ liền gật đầu. Thích! Đương nhiên thích ! Khó khăn lắm mới lén chạy ra ngoài chơi được, lại gặp tỷ tỷ đồng tộc, cùng chơi đồ chơi với nó, còn mua kẹo hồ lô cho nó ăn, quan trọng nhất là...Tang Chi tỷ tỷ còn là hồ ly cái xinh đẹp, đáng yêu.

Tang Chi véo véo chiếc tai nhọn của Lai Mễ, khẽ nói : “ Vậy tỷ tỷ nhờ đệ giúp một chuyện, đệ đồng ý không ?”

---Xuất hiện khả năng biến chuyển tốt---

Sau một tuần trà, cuối cùng Ly Vãn cũng quay lại. Trong chiếc túi hần mang theo không chỉ có nhiều đồ ăn ngon và đùi gà mà Tang Chi thích, còn có rất nhiều đồ chơi kỳ lạ, hiếm có. Tang Chi tiện tay nhặt một con chuồn chuồn tre lên nhìn trái ngó phải, cố làm ra vẻ bình tĩnh, cười: “A Ly, ngươi còn bé lắm sao mà mua nhiều đồ chơi như vậy ?”

Ly Vãn lắc đầu : “ Ta mua cho Lai Mễ. Nàng thích nó thì ta cũng thích nó.”

Nghe câu này, Tang Chi ghen đến mức suýt chút nữa ho ra nước mắt. Những ngày này...A Ly nói chuyện càng ngày càng trắng trợn...Nói như vậy chẳng phải là nói...yêu nhay yêu cả đường đi, chỉ cần Tang Chi thích, hần cũng sẽ thích sao ? Tang Chi âm ức bĩu môi, vậy nếu bây giờ nằng thừa nhận, nói mình thích phượng hoàng cao ngạo, liệu A Ly có thể thoát, thành khẩn bảo đảm hần cũng thích phượng hoàng cao ngạo không ?!

Ly Vãn thấy sắc mặt tiểu hồ ly lúc xanh lúc trắng, biểu cảm khác thường, liền biết tâm hồn Tang Chi lại bay đi nghìn dặm rồi, không biết đang nghĩ đến những chuyện cổ quái gì, liền dứt khoát coi như không thấy hỏi : “ Lai Mễ đâu ?”

Những ngày qua, khi hần mang đồ ăn đến, chẳng phải đều thấy thẳng nhóc nhảy đến trước tiên, cào cào tay nải tìm đồ ăn sao ?

“Ôi” Tang Chi chột dạ, quay sang một bên. Ngươi đi một lúc, Lai Mễ liền kêu buồn ngủ, bây giờ đang ngủ say rồi. Nói xong, nằng vỗ vỗ vào một chiếc đuôi trắng lộ ra bên ngoài tay nải.

Ly Vãn nhìn nhìn, cũng chẳng nói nhiều mà đưa đùi gà nướng đến trước mặt Tang Chi. Tang Chi nhận lấy đùi gà, lần đầu tiên ăn mà chẳng biết mùi vị, ánh mắt vô thức nhìn vào tay nải, trong lòng thầm khẩn : “A di đà Phật ! Xin phù hộ cho A Ly phát hiện muộn mấy ngày, như vậy Lai Mễ có thể thuận lợi quay về trấn Bình Lạc, thuận lợi gặp phượng hoàng cao ngạo, thuận lợi giải cứu mình...”

Lai Mễ, đệ nhất định phải cố lên!! Hạnh phúc của tỷ tỷ đang nằm trong tay đệ đó, đệ nhất quyết không được đi tới nửa đường liền trốn đi chơi đâu ! Tang Chi vừa nghĩ vừa gặm đùi gà, nhưng vì ăn gấp quá, ghen đến phát ho. Ly Vãn thấy vậy, vội vàng đi đến, vỗ vỗ lưng tiểu hồ ly rồi vừa cho nằng uống nước vừa cầm khăn tay giúp nằng giúp nằng lau miệng, dịu giọng nói : “ Ăn từ từ thôi, không cần vội.”

Tang Chi thấy có lỗi chột dạ gật gật đầu, đang muốn nói gì đó thì cảm thấy bàn tay nóng lên, thì ra Ly Vãn đang nắm tay mình. Hần nói : “Tang Chi, ta biết nằng giận ta, trách ta trối nằng đưa về Long Cốc, trách ta giả ngốc lừa nằng...Nằng giận ta thế nào cũng được, nhưng nằng hãy nhớ, ta làm những điều này đều là vì nằng.”

Tang Chi chớp chớp mắt, đang muốn nói gì đó thì thấy Ly Vãn từng bước, từng bước đi đến trước tay nải nói : “Nhóc con sao mà vẫn chưa dậy, bình thường chỉ cần ngửi thấy mùi thức ăn là tỉnh ngay mà. Lai Mễ, ăn com thôi !”

“Lai Mễ, mau dậy đi !”

“Nhóc con, không phải ngươi ốm rồi chứ ?”

Nói xong, Ly Vãn dứt khoát cởi đầu buộc của tay nải. Tim Tang Chi thất lại, “bụp” một tiếng, ném cái đùi gà thích ăn nhất xuống đất.

Ly Vãn từ từ mở tay nải. Tim Tang Chi cũng muốn nhảy ra khỏi lồng ngực.

Nhìn chăm chăm vào khối lông trắng trong tay nải hồi lâu, Ly Vãn mới nói : “Sao lại ngủ như chết thế này ?” vừa nói vừa xoa xoa chiếc đầu hồ ly của Lai Mễ. Thấy vậy, Tang Chi nặng nề hít một hơi thật sâu, tảng đá lớn trong lòng rơi xuống. May mà mình đã có biện pháp phòng bị, trước đó đã ảo hóa một vật thành hình dáng của Lai Mễ, giấu trong tay nải giả vờ là nó ngủ, chỉ là...lừa Ly Vãn chưa chắc được lâu.

Tiểu hồ ly không thể cứ ngủ mãi không tỉnh, chỉ cầu mong khi Ly Vãn phát hiện ra chân tướng. Lai Mễ đã chuyển thư đến tay phượng hoàng cao ngạo rồi. Nghĩ đến đây, tang Chi vỗ vỗ ngực mới lấy lại vẻ bình thường nói : “He he, có lẽ vừa rồi nó chơi mệt quá! A Ly, ta thấy hình như sắp thay đổi thời tiết rồi, chi bằng chúng ta lên đường sớm chút ?” Lên đường sớm một chút thì có thể đi được xa hơn một chút, như vậy, sau khi A Ly phát hiện ra trong tay nải không phải Lai Mễ, có đuổi theo cũng sẽ chậm hơn một chút.

Ly Vãn chỉ ghi nhớ những hành vi khác thường của Tang Chi trong lòng, không lên tiếng chất vấn, lại liếc mắt nhìn Lai Mễ không chút sức sống nằm trong tay nải, cong miệng cười : “Được”!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thợ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 38: Tập Nguyệt

Sáng sớm, Tang Chi vừa tỉnh lại liền sờ thấy cục lông lồi xồm trên giường, vốn hơi nheo mắt nên không chú ý lắm, cho rằng đó là Lai Mễ giả mà mình ảo hóa ra. Nhưng đúng lúc Tang Chi nửa thức nửa ngủ, đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu “ôe”, cảm giác buồn ngủ hoàn toàn biến mất, nàng bật dậy nhìn, Lai Mễ giả cuộn đuôi ngồi trên giường, chiếc đầu hồ ly vẫn gối lên chân nàng, ầm ầm, trên thực tế...là cơ thể ầm !

Tang Chi kinh ngạc, vô thức dịch chân, tiểu hồ ly kia giống như cảm thấy được, ngáp một cái, nhưng chẳng thèm mở cặp mắt to tròn, long lanh ra nhìn. Tang Chi dần mặt, từ khi nào... mà mình đã lợi hại như thế này, có thể dùng phép thuật ảo hóa ra một vật thể sống biết chạy nhảy ?

Tang Chi vui mừng nửa khắc, lại đột nhiên phát hiện ra điều gì đó không bình thường, cúi đầu cất tiếng gọi : “Lai Mễ ? Đệ là Lai Mễ thật ?”

Con vật nhí nghe thấy, ngồi nghiêm chỉnh gập đầu, xong hình như lại nghĩ như ra cái gì, chạy đến chân giường, dùng miệng lòi ra một túi đồ. Tang Chi vừa nhìn thấy tay nải kia, trong lòng vang lên một tiếng loảng xoảng, thôi xong rồi ! Mở cái tay nải ra, đồ ăn, đồ chơi, cả bức thư gửi cho phượng hoàng cao ngạo kia đều bày ra nguyên vẹn, rất rõ ràng. Lai Mễ chưa làm được việc gì đã quay lại rồi.

Tang Chi vò vò đầu, thở dài buồn bã, lại cảm thấy tay ướt, cúi đầu nhìn, thì ra Lai Mễ đang liếm tay nàng chụt chụt để an ủi. Tang Chi ôm Lai Mễ đưa lên trước ngực, nửa nằm nửa ngồi trong chăn, nửa trách cứ, nửa quan tâm, véo véo chiếc tai của tiểu hồ ly : “Ngốc nghếch, sao đệ lại quay lại rồi ?”

Lai Mễ không biết bị làm sao, không giống như thường ngày gần gũi với Tang Chi, vừa vào trong chăn liền lục đục chui ra ngoài, không tự nhiên chuồn vào trong góc, cúi đầu gãi móng. Tang Chi hiểu kỳ, đang muốn đi bắt thì trong đầu tiểu hồ ly bỗng lóe lên, lại nghĩ đến một chuyện quan trọng. “Không đúng mà, cứ coi như đệ không tìm thấy phượng hoàng cao ngạo, nhưng sao mà nói quay lại là quay lại luôn ?” Dứt lời, Tang Chi còn chưa kịp than thở, liền nghe thấy bên ngoài có tiếng gõ cửa : “Tang Chi, dậy chưa ?”

Tang Chi nhìn Lai Mễ một cái rồi chạy ra mở cửa, thấy sau lưng Ly Vãn còn có một đại mỹ nhân duyên dáng, nhất thời cứng họng. Hai người vào phòng rồi, Tập Nguyệt bày đồ ăn lên bàn xong, lúc này mới nhìn sang Lai Mễ trên giường vẫy tay cười nói : “Tiểu hồ ly, đệ cũng đến đây, tỷ tỷ rang cơm trứng bù đắp cho đệ.”

Tang Chi bị Ly Vãn kéo ngồi xuống, nhìn hẩn với ánh mắt kỳ lạ, khẽ hỏi : “Đây là ai ?”

Ly Vãn nói : “Đây là nha hoàn bên cạnh cha ta – Tập Nguyệt, vì biết chúng ta sắp về Long Cốc nên đến đón chúng ta.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi bĩu môi...như thế nghĩa là...thêm một người trông chừng mình. A Ly sợ nàng chạy như thế sao ? Tang Chi tỏ ra uể oải, Ly Vãn lại coi như không nhìn thấy, vừa gấp đồ ăn cho Tang Chi vừa nói : “Nàng ăn nhiều một chút, hôm nay chúng ta về Long Cốc.”

Tang Chi không biết nói gì, đành ngoan ngoãn cúi đầu ăn cháo. Tập Nguyệt thì gắng sức dỗ dành Lai Mễ, bảo nó đến ăn cơm, miệng còn lẩm bẩm : “Tiểu hồ ly, tối qua lúc bắt đệ thực sự tỷ tỷ có hơi nặng tay, nhưng ai bảo đệ muốn chạy chứ ? Nào, tỷ tỷ đền cho đệ, được chưa ?”

Nghe thấy vậy, Tang Chi suýt nghẹn, ho mấy tiếng. Ly Vãn phải vỗ vỗ và lưng nàng mới nuốt được xuống, vội trừng mắt, nói : “Người...nói vậy là có ý gì?”

Ly Vãn chưa kịp mở miệng, Tập Nguyệt đã lấy tay áo che miệng, cười nói : “Ồ! Tối qua công chúa ngủ hơi say, có lẽ không biết. Tên nhóc này nghịch ngợm quen rồi, nhân lúc người ngủ liền trộm lương khô rồi chạy trốn, nhưng bị ta bắt đưa về !”

Lai Mễ ở trong góc nghe thấy vậy, cặp mắt lấp lánh đầy oán hận lườm Tập Nguyệt. Tang Chi bỗng hiểu ra, chẳng trách Lai Mễ đột nhiên quay về, hóa

ra...Tang Chi nghẹn giọng, Ly Vãn lại coi như chẳng nghe thấy gì, nhét miếng mền thầu vào miệng nàng.

Tang Chi ăn mà chẳng biết mùi vị thế nào, cặp mắt đen láy đảo qua đảo lại, cuối cùng dừng lại trên người Tập Nguyệt. Rõ ràng nàng ta biết là mình sai khiến Lai Mễ, lại chỉ gạ mắng chửi trước mặt Ly Vãn, uy hiếp mình đừng có giờ trò...Chi là nha đầu của Long Cốc mà Long Cốc mà có tư cách đến đến nghênh tiếp Ly Vãn mất tích nhiều ngày, xem ra Tập Nguyệt này không đơn giản.

Tang Chi cười khan hai tiếng, sự đã bại lộ, nàng cũng làm như chẳng có chuyện gì, tiếp tục ăn cháo. Nhưng vừa dứt miếng cháo vào miệng, Tang Chi đột nhiên nghĩ đến bức thư gửi cho phượng hoàng cao ngạo đang ở trong tay nải, “phụt” một tiếng, cháo trong miệng phun ra hết.

Trong chốc lát, cả căn phòng chìm trong im lặng. Tang Chi ho ra nước mắt. Ly Vãn bảo Tập Nguyệt đi bắt tiểu hồ ly, vậy nhất định...nhìn thấy bức thư nàng gửi cho Tuấn Thúc rồi? Vậy...vậy...những lời nàng viết trong đó...Nghĩ đến đây, mặt Tang Chi bỗng đỏ bừng, ho càng lúc càng dữ dội.

Ly Vãn nhìn đến đau lòng, vừa vỗ lưng tiểu hồ ly vừa nói : “ Hôm nay nàng làm sao vậy? Chi ăn cháo mà cũng sặc hai lần... ”

Hắn chưa nói xong, Tang chi đã vội vàng nắm lấy tay hắn, lắc đầu nói : “A Ly, ta...Người...đừng có tin. Mảnh giấy kia...không phải là sự thật! Không đúng! Một phần không phải là sự thật!!!”

Nàng nói xong, Ly Vãn và Tập Nguyệt, bốn mắt nhìn nhau. Tang Chi bầm ngón tay, vẫn cố giải thích : “ Xin lỗi, ta thật sự không cố ý viết như vậy! Ta...chi là không muốn đến Long cốc mà thôi.”

Nghe thấy vậy, Tập Nguyệt nhướn mày, cười : “ Thôi, ta tránh đi trước, để hai người từ từ giải thích!” Tập Nguyệt nói về chọc ghẹo rồi nở nụ cười rạng rỡ, cất bước ra ngoài, còn lại Tang Chi, vẻ mặt lúng túng và Ly Vãn. Lai Mễ vẫn nằm ở trong góc, không động đậy.

Tang Chi cúi đầu, nắm chặt vạt áo, trán cũng toát mồ hôi lạnh. Nghĩ đến lời trong tờ giấy đó, tiểu hồ ly thẹn đến mức lúc thì mặt đỏ, tim đập nhanh, lúc thì lạnh toát sống lưng...Nguyên nhân khiến Tang Chi có thể có hai trạng thái bằng, lẽ khác nhau thế này là ở trên trang giấy kia có viết:

Thấy thư như thấy bản công chúa...

Phượng hoàng cao ngạo, ta bị đâm tặc A Ly bắt cóc đưa về Long cốc ép thành thân, nếu người còn nhớ đến nộ hôn hôm đó, hãy mau đến cứu ta !!!

Tang Chi

Đối với việc Ly Vãn vừa giam vừa trói, ép mình quay về Long Cốc, Tang Chi thực sự rất giận, trong thư đã vô thức dùng hai chữ “đâm tặc”, vốn chỉ là trong lúc tức giận đã phát tiết một chút. Sau khi con giận qua đi cũng cảm thấy không thỏa đáng lắm, tuy A Ly rất đáng ghét, dám bức hôn nàng đến mức này, nhưng thực ra vẫn rất có quy củ, suốt quãng đường luôn tận tâm chăm sóc, không để nàng chịu mệt, chịu khát chút nào.

Tang Chi nghĩ đến đây, áy náy một chút rồi cũng cho qua, dù gì Ly Vãn cũng chưa nhìn thấy tờ giấy đó, nhưng ai mà nghĩ rằng Lai Mễ lại ngốc như thế, nó còn bị bắt quay lại chứ? Hơn nữa, trong bức thư còn nhắc đến “nộ hôn hôm đó”, lập tức Tang Chi cảm thấy như bị gai đâm sau lưng.

Chuyện về nộ hôn, nàng giữ kín như bưng. Dựa vào tính cách của phượng hoàng cao ngạo thì đến ca ca song sinh Tuấn Ngạn cũng sẽ không nói, nhưng bây giờ lại điều đó được viết bay bướm trên giấy, vậy chẳng phải là...bổ cáo thiên hạ. Lúc đó, vì khẩn cấp, Tang Chi vừa muốn được phượng hoàng cao ngạo cứu vừa không muốn gạt bỏ sĩ diện của hồ ly nên mới cố ý đưa ra lý do này, lấy nộ hôn kia uy hiếp Tuấn Thúc. Bây giờ thì hay rồi, Tuấn Thúc không uy hiếp được, ngược lại còn tự bê đá ném xuống chân mình, để “vị hôn phu” biết được.

Sau này nàng còn biết ăn nói thế nào? Trong lòng Tang Chi giống như bị mèo cào, vừa đau vừa nhột, đang không biết phải kiềm chế trước mặt A Ly như thế nào thì A Ly lại tỏ ra vô cùng lo lắng, ôm lấy khuôn mặt Tang Chi, nói xa xăm : “ Nàng làm sao vậy? Vừa rồi ta cứ cảm thấy kỳ lạ?”

Tang Chi sột ruột đến mức giậm chân, nhào vào trong lòng Ly Vãn, nước mắt sắp rơi rồi : “ Xin lỗi! Xin lỗi! Khi đó ta tức giận quá, nhất thời viết như vậy, người đừng có già vờ không tức giận ta nữa, ta biết người đối xử tốt với ta, ta cũng biết...Á...!”

Tang Chi còn chưa giải thích xong thì đột nhiên thét lên thất thanh, vô thức đẩy A Ly ra. Lúc này hai người mới phát hiện vừa rồi là Lai Mễ nghịch ngợm, đột nhiên nhào đến đầu Tang Chi, dọa cho hai người vội vàng tách ra. Ly Vãn muốn kéo đuôi của Lai Mễ thì thấy ống trúc lẩn đến bên chân, nhặt lên xem, chính là bức thư Tang Chi gửi cho Tuấn Thúc.

Khê thờ dài, Ly Vãn không mở ống trúc ra mà trả lại cho tiểu hồ ly nói : “ Tang Chi, tuy ta bảo Tập Nguyệt đi bắt Lai Mễ, nhưng chưa từng mở ống trúc ra xem. Ta cũng không muốn biết nàng đã viết gì cho hắn.” Ngừng lại một lát, Ly Vãn đột nhiên tự cười mình, tiếp tục : “ Ta thừa nhận bắt cóc nàng về Long Cốc như thế này có hơi quá đáng, nhưng ta chỉ muốn nàng biết tâm ý của ta.”

Lời vừa nói xong, Tang Chi chớp chớp mắt, cứng đờ tại chỗ, vẫn chưa biết nên trả lời như thế nào thì hai người liền nghe thấy bên chân truyền tiếng khịt khịt mũi. Tang Chi cúi đầu nhìn, chỉ thấy Lai Mễ đang dùng chân gãi gãi tai, rõ ràng nó vẫn nhỏ nhỏ, tròn vo, non nớt, đáng yêu nhưng cặp mắt hồ ly lại vô cùng sắc bén, về mặt...không ai bì được.

Cặp mắt đen của Tang Chi trong veo dần mờ hồ... “Ting!” Sao mà ánh mắt này...giống như gập ở đâu rồi. Tang Chi gãi gãi đầu thì nghe thấy A Ly cũng bật cười : “ Hình như Lai Mễ vẫn đang giận ta, trách ta đã bắt nó quay về.”

Tang Chi lắc đầu : “ Không phải! Chắc là vừa rồi nó nhìn thấy ta lao vào trong lòng người nên cảm thấy thú vị, cũng lao đến nhưng lại lao quá đà!”

Nghe thấy vậy, Ly Vãn gật đầu, cười nói : “ Vậy nàng nghỉ ngơi đi, đợt lát nữa khởi hành ta sẽ đến gọi nàng.”

Tang Chi ngẩng đầu tiễn A Ly, đóng cửa lại rồi vội vàng mở ống trúc ra để thiêu hủy bức thư. Liếc mắt nhìn một cái, nàng đột nhiên ngẩn ra, mở bức thư ra đọc kỹ, lại thấy những chữ đen trên nền giấy trắng là:

Thấy thư như thấy bản công chúa...

Phượng hoàng cao ngạo, ta bị A Ly bắt cóc về Long cốc ép thành thân, hãy mau đến cứu ta!!!

Tang Chi

Tiểu hồ ly chớp chớp hàng mi dài, vẫn cảm thấy không thể hiểu nổi, cẩn thận đọc lại bức thư lần nữa, thực sự là không nhìn nhầm. Vậy “đám tặc” đâu? “Nụ hôn hôm đó” đâu? Trong chốc lát, Tang Chi cảm thấy không thể hiểu nổi. Chẳng lẽ khi đó nàng viết bức thư này quá vội, lại quên viết mấy chữ đó? Hay là...vì nàng quá căng thẳng nên nhớ nhầm rồi chăng?

“Không đúng mà, ta thật sự có viết!” Tang Chi nhăn mũi nhìn trời, ký ức trống không, sao Lai Mễ ra ngoài đi một vòng, lại bị bắt về thì đến bức thư cũng thiếu mấy chữ rồi? Tang Chi nghi hoặc nhìn Lai Mễ, chỉ thấy thẳng thớm đá com rang trứng mà Tập Nguyệt đưa đến, quay lại làm tổ trên giường, ngủ mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 39: Long Cốc

Tuy trong lòng đầy nghi hoặc trước việc sau khi bị bắt trở lại Lai Mễ giống như biến thành con hồ ly khác, nhưng Tang Chi cũng không có nhiều tâm sức mà để ý, bởi vì...dưới sự nhiệt tình mời mọc của Ly Vãn và Tập Nguyệt, tiểu hồ ly có chút sợ hãi nhưng quả thực không thấy nguy hiểm khi đến Long Cốc.

Đã đưa nàng đến sắp xếp yên ổn cho nàng. Tiểu hồ ly lớn như thế này rồi, nhưng ngoài Thiên cung, Thanh Khâu quốc và trấn Bình Lạc ra thì đây là lần đầu tiên nàng đến một nơi cách xa nhà như thế, đó chính là Long cốc, nơi mà tam giới không ai không khen ngợi, nghe nói vùng đất cư trú của Long tộc này vô cùng thần bí...

Lúc còn rất nhỏ, Tang Chi đã từng nghe mẫu hậu kể, bên ngoài Long cốc có kết giới, bên trong có nhiều cạm bẫy, nếu đột ngột xông vào sẽ chết chắc. Do vậy người đến lễ đại thọ của Long thần tử Trạch cũng tổ chức ở một nơi khác... Thế là tiểu hồ ly ngoài việc không tình nguyện đến Long cốc thì cũng có chút trông mong, muốn biết Long Cốc được người đời đồn đại thần bí rốt cuộc như thế nào.

Nhưng dưới sự chỉ chỉ dẫn của Ly Vãn và Tập Nguyệt, cả đám người đi qua kết giới vào bên trong Long Cốc, Tang Chi thoát cái lấy lại nhịp thở bình thường, không biết nên hình dung cảnh tượng trước mắt như thế nào.

Trong màn sương trắng xóa chỉ thấp thoáng nhìn thấy phía xa có một cung điện sừng sững, mỹ lệ, phượng hoàng xanh ngậm sợi xích, những sợi xích ngọc nối với nhau ở bốn góc cung điện, giống như có thể dựa vào những sợi xích này để treo cung điện lên không trung, và do những con chim lớn đang sải rộng đôi cánh ngậm trong miệng. Dưới màn sương trắng, giống như không có dãy núi cột trụ đá, chỉ duỗi một chân, thì rất giống như vực sâu vạn trượng.

Tang Chi nghiêng đầu nhìn Ly Vãn, bĩu môi nói : “Chỗ đó chính là Long cốc ?”

Tập Nguyệt nghe thấy lời này, cười trừ : “Đó là Vân Tiêu điện mà lão gia sống, ngoài chỗ đó ra còn có chín điện khác, là Xích Tiêu, Bích Tiêu, Thanh Tiêu, Huyền Tiêu, Giáng Tiêu, Kim Tiêu, Tử Tiêu, Luyện Tiêu, Tán Tiêu của chín vị phụ nhân. Do mây sương bao phủ, chúng ta lại ở cách xa quá nên nhìn không rõ.”

Tiểu hồ ly lẩm bầm, gật đầu tỏ vẻ mình là một đứa trẻ ngoan. Thăm nghĩ một hồi, cuối cùng cũng đưa ra một vấn đề khá quan trọng : “Nhưng mà...cái kia, chúng ta phải đi qua như thế nào ?” Cách xa như vậy cũng không thể cưỡi mây mà đi nhỉ? Nghĩ đến thuật vân đồn nửa mùa của mình, Tang Chi sợ bay nửa đường sẽ ngã xuống, liền trốn ra phía sau Ly Vãn.

Ly Vãn thấy đáng vẻ vừa sợ vừa buồn phiền của Tang Chi, cảm thấy rất đáng yêu, không kìm được liền bật cười, vỗ vỗ đầu tiểu hồ ly nói : “Không sao đâu, ta đưa nàng bay qua.”

Nghe thấy vậy, khuôn mặt Tang Chi thoáng ửng đỏ, đưa mình bay qua chẳng phải là...ôm mình hay sao? Nghĩ đến đây, Tang Chi vội ho hai tiếng chuyển chủ đề : “Vây Lai Mễ...”

Chưa dứt lời, Lai Mễ đã lạnh lùng “hừ” một tiếng, nhảy lên vai Tập Nguyệt, khuôn mặt đầy vẻ miễn cưỡng. Tang Chi và Ly Vãn nhìn nhau, từ khi quay lại, sao Lai Mễ giống như đã biến thành tiểu hồ ly khác vậy?

Đang thất thần, Tập Nguyệt nói : “Được rồi, đừng nói nữa, đi thôi !”

Nói xong, thụy quang lóe sáng, thoát cái bọn họ đã giẫm lên mây ngũ sắc mà đi.

---- Không biết nói gì---

Vào Vân Tiêu điện, đương nhiên cảnh tượng đã đổi khác. Vì Long thần Tử Trạch muốn đích thân đến đón con dâu tương lai nên Tang Chi được sắp xếp nghỉ ngơi ở phòng khách của Vân Tiêu điện, không cùng Ly Vẫn quay về Thanh Tiêu điện vẫn an Thất phu nhân. Công chúa Tang Chi ở trong phòng, sờ bên trái, nhìn bên phải, cái gì cũng thấy mới mẻ.

Căn phòng này nói là phòng khách nhưng so với khuê phòng của nàng ở Thanh Khâu quốc cũng không khác lắm, chỉ mấy bàn trà và mấy chiếc ghế làm từ gỗ liêu là độc đáo, những sợi dây tua được xâu từ các hạt trân châu rù xuống, nhưng kỳ lạ ở chỗ, những viên trân châu này không biết được tạo thành như thế nào mà óng ánh, tròn nhẵn, trong suốt nhưng lại lóe lên thứ ánh sáng chói mắt. Tang Chi đã nhìn thấy vô số những hạt trân châu nhưng chưa từng nhìn thấy thứ thú vị thế này, nhất thời không kìm được, đưa tay ra đùa nghịch, đôi đồng tử cũng chuyển động qua lại, khiến cho đám tiểu nha đầu theo hầu bên cạnh phải lên cười.

Đúng lúc này, Tập Nguyệt bưng trà đến, đích thân hầu hạ, thấy vậy thì khẽ ho, các tiểu nha đầu mới im thinh. Lai Mễ ở bên cạnh nhìn thấy, mắt sáng long lanh, cúi đầu tiếp tục ngủ. Tang Chi lại giống như trẻ con, không biết mấy nha đầu đang cười mình, thấy Tập Nguyệt đến thì vội kéo đến, hỏi : “Tập Nguyệt tỷ tỷ, những sợi dây của tấm rèm này sao mà kỳ lạ vậy?”

Lấp la lấp lánh, trong suốt, nhìn từ các góc khác nhau lại có ánh sáng, màu sắc khác nhau.”

Tập Nguyệt nghe thấy vậy, liền hiểu rõ đám nha đầu đang cong mắt cười cái gì, vẫy tay cho lui hết rồi dịu giọng giải thích : “Đây là những hạt trân châu mà trước đây Tây Long Vương đến thăm tặng, ta thấy trông chúng cũng đáng yêu mà lại không có chỗ dùng nên sai các tiểu nha đầu xâu lại thành chuỗi làm rèm”

Tang Chi nghe thấy vậy, cười cười gật đầu, thăm nghĩ, mình từng nghe mẫu hậu và di mẫu nói, trong Long Cốc bảo vật có ở khắp nơi, những đồ vật mà các tiên hữu bên ngoài cả đời ước ao, có lẽ trong Long cốc đến cho các nha đầu làm đồ trang sức cũng không xứng. Lúc đó nàng còn cho rằng mấy lời này khoa trương quá, bây giờ mới biết đó là sự thật.

Tang Chi im lặng, uống cốc trà Tập Nguyệt vừa mang đến, cảm thấy mát mẻ, sáng khoái vô cùng, nhưng cũng chẳng dám hỏi trà được làm từ cái gì, sợ rằng mình uống một ngụm này đã uống xuống tận trần Bình Lạc. Trầm ngâm hồi lâu, tiểu hồ ly mới bĩu môi nói : “ Chẳng trách Long cốc lại làm đến mức thần bí như vậy, hóa ra là sợ bọn trộm cắp vào trộm bảo bối. Haizz! Ca ca khoa trương thật đáng thương, người yêu huynh ấy tặng cho huynh ấy Đông Hải minh châu gì đó nhưng còn chẳng bằng một chùm rèm của Long Cốc, thật tội nghiệp!”

Tập Nguyệt nghe thấy Tang Chi tự than thở như vậy, suýt bật cười thì nghe thấy từ phía sau truyền đến một tiếng “hừ” lạnh lùng. Quay lại nhìn, hóa ra là Lai Mễ đang nheo mắt lườm Tang Chi khinh bỉ, thái độ giận dữ không nói thành lời. Tang Chi cũng thấy lạ, ôm Lai Mễ đặt lên đùi mình, vuốt vuốt bộ lông của nó nói : “Lai Mễ, đệ làm sao vậy? Có phải là đói rồi không?”

Ngày trước Lai Mễ luôn thân mật để lấy lòng Tang Chi, giờ nghe thấy những lời này lại lãnh đạm, dửng dưng, không cảm kích, vẫy vẫy bộ lông trên người, nhảy một cái quay về chỗ cũ, tiếp tục nằm ngủ. Tang Chi á khẩu, có chút không hiểu được tính khí của nhóc con này : “Tập Nguyệt tỷ tỷ, tỷ có cảm thấy từ sau khi Lai Mễ quay lại thì có gì đó rất kỳ quái không?” Nói xong, Tang Chi liền ngẩn ra, lúc này mới gõ gõ vào đầu, cười nói : “Theo như muội nhớ, trước đây tỷ chưa từng gặp Lai Mễ, làm sao biết được trước đây nó như thế nào. Ừm... tiểu hồ ly trước đây rất ngoan, muội và A Ly xoa đầu nó, nó sẽ thè lưỡi ra liếm tay muội cơ !”

Tập Nguyệt cong mắt cười, nhìn Lai Mễ một cái bằng ánh mắt sâu xa, cười trừ : “ Công chúa Tang Chi sao mà biết được trước đây là chưa từng gặp Lai Mễ? Ngược lại... đã có duyên gặp một lần.”

Nói xong , Tập Nguyệt và Lai Mễ nhìn nhau. Trong lúc chớp vạng sấm giạt, tia lửa tứ tung, Tang Chi vẫn dằn ra, chưa nhìn ra đầu mối, chỉ giương cặp mắt trong sáng hỏi : “Thật sao? Lẽ nào nhóc con này cũng từng trộm tay nải của tỷ? Ấy! không phải chứ? Lai Mễ chỉ thích đồ chơi, Tập Nguyệt tỷ tỷ là người lớn, chẳng lẽ cũng chơi đồ chơi kiểu như trống lắc sao?”

Tập Nguyệt nghe thấy vậy, đột nhiên cười lớn, lời đã đến bên miệng lại ngừng lại, cầm tay Tang Chi nói : “ Lai Mễ có lẽ chưa quen với cuộc sống ở đây nên mới tò vò xa lạ với muội. Thế này đi, Thất Thiếu gia đi tìm Anh Các phu nhân phải mấy giờ nữa mới đến, giờ lão gia cũng đang nghỉ ngơi, không tiện làm phiền. Công chúa Tang Chi...” Tập Nguyệt cố ý cao giọng ở tiếng cuối, xảo quyết nhìn Lai Mễ một cái, nhếch miệng : “ Ta đi báo các nha đầu chuẩn bị nước nóng, muội và Lai Mễ tắm rửa sạch sẽ, cùng là thư giãn một chút đi !”

Tang Chi vỗ tay : “ Không tồi! Không tồi! Thật là ý hay!”

Tập Nguyệt nói : “Đương nhiên !”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40: Tắm chung

Tập Nguyệt nói là làm, chẳng bao lâu đã chuẩn bị xong nước nóng, còn dặn dò Tang Chi cứ từ từ hưởng thụ, nàng đã dặn các nha đầu không được làm phiền rồi. Tang Chi tiễn Tập Nguyệt ra cửa, ấn tượng xấu đối với nàng ta đã không còn, chỉ cảm thấy lúc đầu mình nhìn lầm, Tập Nguyệt ngoài việc bắt mình đến Long Cốc ra thì bản chất là người tốt.

Vén cao tay áo màu xanh cốm lên, để lộ cánh tay trắng như ngó sen, Tang Chi thử độ ấm của nước rồi quay đầu tìm kiếm Lai Mễ. Một lúc lâu sau mới tìm thấy Lai Mễ đang run run, cuộn tròn thành một khối dưới chân giường. Nhóc con, mặt đầy vẻ sợ hãi, đuôi run run, ngược nhìn Tang Chi khua khua năm móng vuốt.

Tang Chi nhớ lại mình lúc còn nhỏ cũng coi tắm rửa là một chuyện rất nguy hiểm, liền cười he he : “Lai Mễ đừng sợ Ty ty sẽ giúp đệ tắm thật thoải mái, sẽ không làm đứt một sợi lông nào của đệ, mau đến đây !”

Nói xong, Tang Chi liền nhào đến, Lai Mễ nào có nghe lời, quay về hướng ngược lại với Tang Chi như muốn chạy. Nhưng chạy chưa được hai bước thì bị thứ gì đó trói lại, cúi xuống nhìn, kinh hãi cảm thấy mình đã bị trói. Tang Chi vung một đầu của thùng tiên, cười vui đắc ý : “Chiều này là A Ly ca ca của đệ dạy ta, muốn bắt cóc thả !” Nói xong, nàng liền thu sợi thùng lại, Lai Mễ đương nhiên bị bắt gọn. Lai Mễ ở trong lòng Tang Chi không cử động cũng không nói gì, lặng lẽ cúi đầu nghĩ cách chạy trốn: Không làm đứt sợi dây thùng được, sẽ bị Tang Chi phát hiện chân tướng, nhưng nếu không làm đứt thùng...

Không kịp suy nghĩ cẩn thận, Lai Mễ nghe thấy một tiếng “ùm”, Tang Chi đã ném nó vào thùng tắm lớn, những giọt nước bắn lên mặt, thấm ướt hết lông. Qua làn hơi nước mờ lung, đầu óc Lai Mễ càng lúc càng mờ mịt. Làm thế nào đây? Nếu cứ tiếp tục thế này...

“He he, đệ làm gì mà mặt trông như sắp đi vào chỗ chết vậy ?” Tang Chi gãi gãi chiếc mũi hồ ly của Lai Mễ rồi đưa tay lên vuốt mái tóc, nàng chỉ dùng một chiếc châm ngọc nhẹ nhàng cột tóc, qua loa đơn giản nhưng tóc lại không hề rơi xuống, chỉ có vài sợi tóc mai rủ xuống khiến khuôn mặt xinh đẹp đẹp hằng ngày thêm phần nữ tính.

Lai Mễ nhất thời nhìn đến đờ đẫn, nhưng thấy Tang Chi đã nhanh nhẹn cởi áo ngoài, lại duỗi tay thử độ ấm của nước lần nữa. Hít một hơi thật sâu, Lai Mễ tự cảm thấy không thể đợi thêm được nữa, đành học hồ ly kêu thành tiếng, vung vẩy trong nước hai lần.

Tang Chi thấy vậy thì cười trừ miễn, gật đầu : “Ồ, hoá ra nhóc con xấu hổ!”, rồi khều cốc đầu Lai Mễ, mắng yêu : “Sợ gì chứ? Ta có một đệ đệ lớn bằng đệ, trước đây cũng thường vui đùa, bôi lộn với nhau. Tiểu hồ ly lớn như đệ, ở trong tộc chẳng phải cũng thường xuyên đánh nhau, cãi cọ với các tỷ muội sao? Ngoan, ty ty thương, không phải xấu hổ đâu!”

Nói xong, Tang Chi quay người, lộ ra bối cảnh mơ mộng vô hạn cho Lai Mễ, bắt đầu cởi đai áo. Người trong nước thấy vậy, suýt sặc nước miếng, đành nhắm mắt, trầm giọng : “Tang Chi, là ta!”

Tang Chi đang cởi đai áo choàng, đột nhiên nghe thấy một giọng nam êm tai vang lên trong phòng, giật thót mình, ngẫm nghĩ, lại cảm thấy giọng nói này vô cùng quen thuộc.

Đây... chẳng phải là phượng hoàng cao ngạo sao?

Hắn lên vào Long cốc rồi sao?!

---- Tắm chung ----

“Là ta” Nghe người phía sau lặp lại một lượt, Tang Chi bỗng run rẩy, ngón tay bám chặt vào góc áo không cử động nổi, đầu óc cũng trở nên trống rỗng, không phân biệt được gì. Long cốc vừa có kết giới vừa có binh lính canh giữ, phượng hoàng cao ngạo làm sao lên vào được? Hơn nữa, hắn lên vào đây từ lúc nào, vừa rồi có bị bọn nha đầu Tập Nguyệt phát hiện?... Tiểu hồ ly nhất thời suy nghĩ rối rắm, nhưng chẳng chắc chắn được điều gì, bỗng nghe thấy phía sau có tiếng nước, hơi quay lại nhìn, chỉ thấy kim quang loé sáng, thoát cái, Phượng quân đại nhân lịch sự, đẹp đẽ đã xuất hiện trước mặt.

Tang Chi quay người, nhìn thùng tắm trống không, lại nhìn Tuấn Thúc mặt đầy vẻ lúng túng ở trước mặt thì đã đoán ra được tám phần. Trước khi nàng mở miệng thì đã bị phượng hoàng cao ngạo chặn lại : “Hôm đó việc cấp bách, ta biến thành hình dáng của Lai Mễ đến tìm nàng, nhưng bị Tập Nguyệt bắt, cho nên...” Tuấn Thúc hơi ngừng lại, hắng giọng rồi mới nói tiếp : “Cho nên mới lừa nàng, xin lỗi!”

Nghe thấy vậy, nắm đấm của Tang Chi đã hơi siết chặt. Xin lỗi? Xin lỗi?... xin lỗi là xong sao? Xin lỗi là ta có thể cho qua sao? Dựa vào cái gì mà mỗi lần phượng hoàng cao ngạo người phạm lỗi, trả lời lại đều là lý lẽ hiển nhiên như vậy, giống như lừa mình, lừa mình là chuyện đương nhiên vậy!

Trong đầu Tang Chi hiện lên hình ảnh mấy ngày nay cùng “Lai Mễ” sớm tối bên nhau, bản thân mình dùng trăm cách để lấy lòng còn “tiểu hồ ly” lại không quan tâm, nàng còn ngốc nghếch cho rằng Lai Mễ vì bị Tập Nguyệt bắt về, dọa cho sợ. Cho nó ăn cơm, chải lông cho nó, bây giờ còn muốn giúp nó tắm, hơn nữa... suốt quãng đường mình thương yêu, bảo vệ đệ đệ này, ôm hôn cũng là chuyện thường xuyên !!!

Nghĩ đến đây, Tang Chi hít một hơi thật sâu, nghiêng răng đến mức phát ra tiếng kêu ken két : “Được! Được! Được lắm!” Phượng hoàng cao ngạo, người thực sự không tồi, lại giả đóng giả thành Lai Mễ để ăn đậu phụ của ta. Mấy ngày nay còn cùng ăn, cùng ngủ, tuy Phượng hoàng cao ngạo có thể coi là có chút liêm sỉ, mỗi ngày đi ngủ đều tự giác co vào trong góc, bắt luận nàng kéo thế nào, lòi ra sao cũng không chịu chui vào trong chăn, nhưng dù có như vậy đi chăng nữa, tiểu hồ ly thân là nữ nhân còn chưa xuất giá, vẫn không có cách nào nhẫn nhịn, chịu đựng được.

“Phượng hoàng cao ngạo người sẽ không được chết từ tế !” Tang Chi nói xong, móng vuốt đã không khách khí chào hỏi người Tuấn Thúc. Tuấn Thúc né một cái, chiếc quạt chặn móng vuốt sắc nhọn rồi lắc đầu, thấp giọng nói : “Im lặng, Tang Chi, nàng có giận thì đợi quay về trấn Bình Lạc rồi hãy nổi giận, đến khi đó ta cho nàng tùy ý đánh chửi, tuyệt đối không phản kháng, nhưng lúc này...”

Tuấn Thúc nói được một nửa, bỗng nheo mắt nhìn chăm chú ra ngoài. Bên ngoài yên lặng như tờ, ngay đến tiếng lá khô rơi xuống đất cũng có thể nghe thấy, Tập Nguyệt thực sự là rất cẩn thận, nói không đề các nha đầu làm phiền công chúa Tang Chi tắm thì thật sự không làm phiền ?

Tuấn Thúc hạ thấp giọng, kẻ đến bên tai Tang Chi, nói : “E là Tập Nguyệt sớm đã đoán ra thân phận của ta, chỗ này không tiện ở lại lâu.”

Tang Chi nghe thấy vậy, mày liễu nhũn chặt : “Người nói... Tập Nguyệt tỷ tỷ có thể đã đoán ra người chính là Tuấn Thúc, cô ý bảo ta tắm chung với người để người phải hiện rõ thân phận thật ?”

Tuấn Thúc gạt đầu, Tang Chi thấy vậy lại đột nhiên đứng dậy, cắn răng nói: “Không thể nào ! Dù nói thế nào đi chăng nữa ta vẫn là vị hôn thê của Ly Vãn, là Thất thiếu phu nhân tương lai của tỷ ấy, sao tỷ ấy lại muốn thông đồng với người ngoài để làm ô uế sự trong sạch của ta ?”

Nói xong, phượng hoàng cao ngạo lập tức cứng đờ, sự thất vọng trong mắt lóe lên rồi lập tức biến mất, ngay sau đó lại là khuôn mặt núi băng nghìn năm không đổi kia. Nhếch Nhếch khóe miệng tự cười mình, hóa ra trong mắt Tang Chi, hấn chẳng qua chỉ là ác tắc muốn làm ô uế sự trong sạch của nàng, Ly Vãn mới là vị hôn phu danh chính ngôn thuận của nàng, vậy vì sao nàng phải viết bức thư đó cho hấn ? Còn nhắc đến nụ hôn đó...

Tâm hồn Tuấn Thúc bay đến nghìn dặm xa xôi. Còn Tang Chi vẫn không biết là mình đã chọc vào chỗ đau của phượng hoàng cao ngạo , đi tới đi lui, nói: “Bỏ đi, bản công chúa sẽ ghi sổ món nợ này của người, để sau hẵng nói. Nhưng bây giờ phải làm thế nào ? Ta vốn trông mong người cứu ta ra, nhưng bây giờ thì hay rồi, không đưa được ta ra, đến bản thân người cũng rơi vào Long cốc.”

Phượng hoàng cao ngạo không đáp, chỉ nghiêng tai nghe ngóng, như phát giác ra điều gì đó, nhếch miệng cười nhạt: “Đến rồi !”

Tang Chi đương nhiên hiểu rõ Tuấn Thúc nói cái gì đến rồi, nàng cũng có chút căng thẳng, luống cuống chân tay: “Làm thế nào bây giờ ?” Tuy việc Tuấn Thúc đóng giả làm Lai Mễ để lừa nàng thực sự là đáng hận, đáng bực, nhưng hấn thực sự cũng vì cứu nàng mới rơi vào bước đường này, nếu như bị người của Long cốc bắt được thì đúng là lớn chuyện rồi.

Tang Chi như kiến bò trên chảo lửa, đang không biết làm gì, tay lại đột nhiên bị Tuấn Thúc tóm lấy, so với khuôn mặt hoảng hốt của Tang Chi thì vẻ mặt của phượng hoàng cao ngạo lại rất bình tĩnh: “Tang Chi, nàng có nguyện tin ta ?”

Tang Chi : =. = Người lừa ta nhiều lần như vậy, muốn ta làm thế nào để tin tưởng người đây ?

Lát sau, Tập Nguyệt đưa các nha đầu đến “hầu hạ”. Khi đến cửa, chẳng đợi Tang Chi đáp lời đã đi vào. Vào phòng, thấy Tang Chi đang ở trước bàn trang điểm chải tóc, bất giác quay đầu tìm Lai Mễ, chỉ thấy tiểu hô ly vẫn làm ổ ở chân giường, không động dậy. Tập Nguyệt không dám cười thành tiếng, đích thân cầm chiếc kẹp châu hao mười tám màu đến trước gương trang điểm cho Tang Chi.

Vừa kẹp chiếc kẹp châu hoa lên đầu Tang Chi nàng ta vừa nói: “Công chúa tắm xong có thoải mái hơn không ?” Nói xong, nàng ta lại cố liếc mắt sang Lai Mễ, thấy nhóc con nhắm mắt ngủ rất say, hoàn toàn không để ý đến thế sự. Tang Chi vắn vắn lộn tóc bên má, gạt đầu nói: “Rất tốt ! Bọn A Ly đến chưa ?”

Tập Nguyệt nói: “Đã ở trước điện rồi, lão gia cũng đến rồi, cho nên bây giờ mời công chúa qua đó.”

Tang Chi nghe thấy vậy, vội mặc áo khoác ngoài, ôm Lai Mễ bốn chân chồng lên trời đi ra ngoài: “Vây mau đi thôi! Đừng để Long thần đại nhân đợi lâu.” Nói xong, người đã đến cửa huyền quan, còn lại Tập Nguyệt vẫn đứng tro ra trong phòng, trong tay cầm chiếc lược gỗ liễu chơi đùa, khóe mắt hơi cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Hiểu Rõ

Trong chính điện, Long thần Tử Trạch, Thất phu nhân Nhân Nguyệt, Ly Vãn và những người khác đều đã có mặt đông đủ. Nhưng điều Tang Chi không nghĩ đến là, phụ thân nàng – Thiên Hồ Đế quân Tang Dục cũng có mặt.

Vừa vào điện, nhìn thấy phụ thân, Tang Chi lập tức mở to mắt, ngạc nhiên gọi: “Phụ thân !” Lời vừa buông ra, người đã nhào vào lòng Tang Dục. Thiên Hồ Đế quân trước đây tuy đối xử với con gái nghiêm khắc, chẳng qua cũng chỉ là giọng cao đánh khẽ, thấy con gái một năm chưa gặp đột nhiên xuất hiện trước mặt, khó tránh được cũng thân mật một hồi.

Tang Chi làm nũng xong, lúc này mới nghĩ ra, nói: “Phụ thân, sao người cũng đến Long cốc ?”

Tang Dục chỉ chỉ vào con gái, nói: “Ta đang tìm Ly Vãn, vừa khéo nhận được tin tức của Từ Trạch đại nhân, mới vội đến đây.”

Tang Chi nửa hiểu nửa không, chuyển ánh mắt sang nhìn A Ly. Ly Vãn thấy vậy nhanh chóng bước đến bên cạnh Tang Chi, khẽ vào tai nàng giải thích. Hoá ra khi Tang Chi đưa A Ly rời khỏi trấn Bình Lạc, hắn đã thông báo về Long cốc, Long thần đại nhân lại thông báo cho bên thông gia tương lai.

Hai đứa trẻ cúi đầu, chàng một câu, thiếp một lời. Tang Chi nghĩ đến chuyện A Ly giả điên giả ngốc, lừa đưa nàng về Long cốc, còn lên thông báo cho Long thần Từ Trạch, lại gọi cả phụ thân nàng tới... tự biết sự việc càng lúc càng phức tạp, càng lúc càng không dễ thoát thân, cuối cùng không kìm được liền lườm Ly Vãn một cái.

Tình cảnh này, ở trong mắt những người lớn lại có ý nghĩa khác. Thắt phu nhân Nhân Nguyệt thấy hai đứa trẻ giận dỗi, che tay áo cười dịu dàng: “Nhìn xem, con trai ta quen thói hư rồi, cha mẹ làm chủ hôn thay nó, nó không muốn, vừa khóc vừa làm loạn, cuối cùng lại còn chạy trốn nữa. Bây giờ lại tự mình đưa con dâu về nhà...”

Câu này khiến những người trong điện đều cười lớn. Long thần Từ Trạch tuy đã sáu nghìn tuổi nhưng dáng vẻ như nam nhân trẻ trung khoảng hai mươi tám, hai mươi chín tuổi, ánh mắt trong sáng, ngũ quan tinh tế, cũng là một mỹ nam hiếm gặp. Nghe thấy vậy, Từ Trạch hắng giọng, đứng dậy đi về phía Tang Dục, khom lưng, nói: “Khuyến Nhi thất lễ, vẫn mong Thiên Hồ Đế quân lượng thứ !”

Nói xong, thái độ lập tức thay đổi, nghiêm khắc nói với Ly Vãn: “Nghiep chương ! Còn không đến tạ tội với Đế quân ?!”

Ly Vãn nghe thấy vậy, vội quỳ xuống, còn chưa kịp cất lời thì nghe thấy Tang Dục nói: “Nếu nói nghịch ngợm, tiểu nữ nhà ta cũng chẳng ra sao cả ! Chuyện này là sai sót ngẫu nhiên, nhưng cũng là nhân duyên và vận may của hai đứa.” Ngừng lại một lát, Tang Dục đỡ Ly Vãn dậy, cười lớn: “Vốn là người một nhà, gì mà tạ tội với không tạ tội chứ !”

“Được lắm !” Từ Trạch bắt tay Tang Dục, ngẩng đầu cười lớn: “Vậy thông gia tương lai, chúng ta không nhắc đến chuyện cũ nữa ?”

“Đương nhiên rồi !”

Thắt phu nhân Nhân Nguyệt nói: “Không chỉ không nhắc, chuyện hôn sự cũng có thể tiến hành sớm chút rồi.”

Tang Chi nghe mỗi người nói một câu, nhất thời không biết nên nói gì, sững sờ hồi lâu, cuối cùng hất tay Ly Vãn ra, lớn tiếng nói: “Đợi chút !”

“Cái gì mà chuyện cũ không nhắc đến chứ ? Cái gì mà nhân duyên, vận may ? Cái gì sớm thành thân ? Mọi người...” Tang Chi tức đến mức ngón tay run rẩy. “Rốt cuộc mọi người có hỏi ý kiến của con không ?”

Lời vừa buông ra, trong điện bỗng nín thinh, Ly Vãn như đang suy nghĩ điều gì đó, nhìn Tang Chi chăm chú, cau mày nói: “Tang Chi, nàng... vẫn không đồng ý ?”

Tang Chi còn chưa kịp trả lời thì nghe thấy Từ Trạch cười thành tiếng: “E rằng... ngoài công chúa Tang Chi không đồng ý, ở đây cũng có vị không đồng ý nhỉ ?”

Nhân Nguyệt nhíu mày, nói: “Ai ?”

Khóe miệng Từ Trạch nhếch lên, chắp tay sau lưng hắng giọng nói: “Phượng quân đại nhân, vẫn phải mời ngài hiện hình rồi !”

Lời vừa buông ra, Tang Chi liền nghe thấy một tiếng “hừ” lạnh lùng dưới chân. Chớp mắt, xung quanh Tuấn Thúc đã hào quang chiếu rọi, hắn hiện ra trước mặt mọi người. Tang Chi chóng cằm, bĩu môi, đang do dự xem khi bị cha bóc mẽ sẽ phải giải thích thế nào thì thấy phượng hoàng cao ngạo vẫy tay với mình, giống như chẳng nhìn thấy ai bên cạnh, giọng nói thân thiết: “Chi Nhi, đến đây !”

Tang Chi rùng mình, khắp người nổi da gà, trợn mắt nhìn phượng hoàng cao ngạo: “Chi Nhi cái gì, ghê chết đi được !”

Tuấn Thúc lại nhìn tiểu hồ ly, vẻ mặt rất tự đắc: “Gọi nàng đến, sao không đến ?”

Tang Chi chu miệng: “Người đi chết đi !!!”

Tuấn Thúc chớp mắt, cười: “Ta chết rồi xem ai cứu nàng ra ?”

...

Mọi người nhìn không hiểu sự giao lưu ánh mắt của hai người, vẫn là Ly Vãn trầm giọng nói trước: “Không ngờ... Là ta sơ suất rồi !”

Nói xong, Ly Vãn muốn bước lên phía trước, nhưng Từ Trạch đột nhiên quát: “Tiểu Thắt, không được vô lễ !”

Thắt phu nhân Nhân Nguyệt là hiểu tình thế nhất, thấy vậy cũng vội vàng kéo con trai lại, nhỏ giọng nói: “Quay lại đi! Cha con sẽ có cách giải quyết.”

Tình huống như vậy, Tang Chi đành nhìn vào ánh mắt sát nhân của cha, mặt dày đi đến bên phượng hoàng cao ngạo, tình cảnh ở trong phòng lúc trước bỗng hiện lên trong đầu. Lúc đó, Tập Nguyệt đưa nha đầu xông vào phòng, trong lúc chớp vang sấm giập, phượng hoàng cao ngạo nắm lấy tay Tang Chi

hỏi: “Nàng có chuyện tin ta khôn?”

Bốn mắt nhìn nhau. Tuy bị nam nhân này lừa nghìn vạn lần, nhưng không biết vì sao, trong thời khắc nguy cấp này, tiểu hồ ly vẫn không kìm chế được liền gật đầu.

“Được!” Tuấn Thúc nhú mày, hỏi tiếp: “Nàng có phải thật lòng mong được rời khỏi Long Cốc, không thành thân với Ly Vãn?”

Tang Chi nghe thấy vậy, đến nghĩ cũng chẳng buồn nghĩ, lại gật đầu. Tuấn Thúc thấy vậy, giống như hạ được một tảng đá lớn trong lòng xuống, móc từ trong tay áo ra một viên thuốc nói: “Nếu nàng tin ta thì hãy nuốt nó. Lát nữa, bất luận xảy ra chuyện gì, ta bảo đảm sẽ đưa nàng rời Long cốc, sẽ không ai có thể ép nàng thành thân.”

“Công chúa Tang Chi, ta là Tập Nguyệt!” Trong lúc nói chuyện, Tập Nguyệt đã đến cửa, Tang Chi không nói lời nào nữa mà nuốt luôn viên thuốc kia. Quay đầu lại, Tuấn Thúc đã biến thành Lai Mễ tròn đến chân giường...

Tĩnh lại từ trong hồi ức, Tang Chi cũng vừa khéo bước đến bên cạnh phượng hoàng cao ngạo sẽ ứng phó thế nào thì thấy Tuấn Thúc rất tự nhiên nắm lấy tay mình. Thoát cái, tất cả mọi người, bao gồm cả tiểu hồ ly đều há miệng, lú lờ nhìn sang Tuấn Thúc.

Tang Chi tuy không muốn thành thân với A Ly nhưng cũng hiểu rõ thân phận của mình lúc này vẫn là vị hôn thê của người khác, về tình về lý đều không nên. Đang giằng co, muốn rút tay về thì lại bị Tuấn Thúc nắm tay chặt hơn, tai hơi nóng, Tuấn Thúc thấp giọng: “Nàng đã nói là tin ta, chỉ cần nghe lời ta là được.”

Hơi thở quen thuộc xộc đến. Tang Chi vốn đã thấp hơn Tuấn Thúc nửa cái đầu, tư thế kẻ sát tại lúc này càng khiến nàng không kìm được nghĩ đến tình cảnh hai người ở trong son động đêm đó, bỗng chốc mặt đỏ ửng, về thẹn thùng hiện rõ trước mọi người.

Từ Trạch thấy vậy, không vội vàng, cười lạnh nói: “phượng quân đại nhân, đây là ý gì?”

Thiên Hồ Đế quân ở bên cạnh cũng mím chặt môi, ánh mắt sắc bén đóng đinh vào bàn tay đang nắm lấy nhau của hai người, chỉ hận là không thể lên kéo con gái về. Tuấn Thúc nhìn vòng quanh điện một lượt rồi mới nói: “Long thần đại nhân đừng hiểu nhầm, vãn bối không hề có ý mạo phạm Long cốc, mạo phạm người, giả làm hồ yêu lên xông vào Long cốc thực sự là bị tình thế ép buộc.”

Tang Dục ở bên cạnh mím chặt môi không lên tiếng. Từ Trạch lại nói: “Ồ, vậy phượng quân đại nhân là vì chuyện gì?”

Tuấn Thúc giọng cao bàn tay vẫn đang nắm chặt tay Tang Chi, đầy khí thế nói: “Thê tử mình bị bắt, không thể không đến cứu.”

Đoàng! Đoàng! Đoàng!

Bầu trời bình yên bỗng vang lên một tiếng sấm. Tang Chi không kịp thấy phản ứng của người khác, chỉ cảm thấy mình cũng bị sấm bổ cho hồn bay tan tác: “Người...người...” Tang Chi lú lờ, chỉ vào phượng hoàng cao ngạo, kinh ngạc: “Người nói gì?”

Thê tử? Thê tử!

Từ khi nào nàng trở thành thê tử của phượng hoàng cao ngạo, bản thân nàng cũng chẳng biết. Kỹ thuật diễn của Tang Chi kém như vậy, mọi người nào có tin. Tang Dục ngẩng đầu cười lớn, đầy ý chế nhạo: “Nói như vậy...ta là nhạc phụ của người sao?”

Lời này rõ ràng đang châm chọc phượng hoàng cao ngạo, nhưng Tuấn Thúc lại cười có nhịp điệu, thả tay Tang Chi ra, lui về sau hành đại lễ nói: “Tiểu tể thất lễ rồi! Khi đó cùng Chi Nhi thành thân vội vàng, cho nên lúc này mới bái kiến người được!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 42: Châu Thai Âm Kết

Tang Chi nghe thấy vậy, cảm thấy phượng hoàng thối tha cầm tay mình rồi vặn một cái, tự biết cười lên lưng hổ khó xuống, đành đỡ lời: “Vâng...là thật, thừa phụ thân! Chuyện con và phượng...tướng...tướng công là thật đó, khi con làm Thổ thần ở trấn Bình Lạc, chàng đã chăm sóc con rất nhiều, sau này dần dần nảy sinh tình cảm...Sau đó...”

“Sau này...khi Ly Vãn xuất hiện, con mới biết tình cảm của mình đối với Chi Nhi...” Phượng hoàng cao ngạo tiếp lời của Tang Chi, kéo nàng vào lòng, nói rất tình tứ, ngọt ngào. Nhưng con không có cách nào đối diện với tình cảm của mình, sau đó ca ca con cố ý nhốt chúng con vào son động. Đêm đó, chúng con đã thô lộ với nhau, rồi kết bái phu thê trong động.

Cái...gì...?

Tang Chi trợn tròn mắt, suýt nữa thì rớt cả con ngươi ra ngoài. Được thôi, nàng biết phượng hoàng cao ngạo nói thế này vì...ấy...vì giúp nàng thoát thân, nhưng có cần phải nói quá đến thế này không ? Đêm hôm đó trong sơn động...chính thức kết bái phu thê, chẳng phải chính là nói...nói mình và phượng hoàng cao ngạo trong sơn động...

Tiểu hồ ly dù gì cũng chưa từng trải qua nhân tình thế thái, nghĩ đến cảnh tượng Tuấn Thúc nói, mặt bỗng đỏ bừng. Tang Dục thấy càng nói càng không đáng tin, chuyện liên quan đến sự trong trắng của con gái nên đập bàn mà đứng dậy : “Tuấn Thúc nhóc con, chớ có nói bừa!”

Tang Chi thấy mắt phụ thân bốc lên ánh sáng xanh, biết là người sắp phát hỏa rồi. Nàng hiểu rõ sự hung mãnh của phụ thân, vội vàng kéo Tuấn Thúc ra phía sau, nhỏ giọng nói : “Phượng hoàng cao ngạo, đừng nói nữa, thực sự không được...” Nàng còn chưa nói xong, Tuấn Thúc đã kích động kéo tay Tang Chi, lớn tiếng : “Chi Nhi, quý xuống”

Hả ? Tang Chi kinh ngạc, phượng hoàng cao ngạo ngươi có cần nhập vai như vậy không ? Còn diễn đến mức mắt long lanh rồi.

Tuấn Thúc bất chấp, kéo Tang Chi cùng quý xuống, khẳng khái nói : “Tuấn Thúc tự biết đoạt thể thiếp của người khác tội đáng chết vạn lần, nhưng khi con và Tang Chi ở trấn Bình Lạc lại không biết nàng đã đính ước với Ly Vãn, hơn nữa, trong sơn động đêm đó, con và Tang Chi cô nam quả nữ ở cùng nhau, để tránh miệng lưỡi người khác, con nguyện lấy Tang Chi làm thê, mong Từ Trạch đại nhân và Thiên Hồ Đế quân tác thành !”

Tang Chi chớp mắt, chưa kịp phản ứng thì thấy bên trái một người nữa quý xuống, nhìn lại thì ra là A Ly. Ly Vãn, mặt đầy vẻ khinh thường, cắn răng nói : “Tuấn Thúc, ngươi nghĩ chỉ có người biết diễn kịch, ta không biết sao ? Phụ thân, mẫu hậu, Thiên Hồ Đế quân, khi con mất đi ký ức, lúc đó, tắm rửa, mặc quần áo đều do Tang Chi làm giúp. Cơ thể của con sớm đã bị nàng nhìn thấy, sờ qua rồi, nếu nói gao nấu thành com, để tránh miệng lưỡi người đời, chẳng phải nàng nên chịu trách nhiệm với con sao ?”

“Mọi...mọi người...” Nhất thời, Tang Chi bị hai nam nhân bên trái, bên phải làm cho tức đến mặt đỏ bừng. Sao nói đi nói lại, nàng lại biến thành đại sắc ma rồi ? Vừa ở trong sơn động hủy hoại sự trong trắng của phượng hoàng cao ngạo vừa lợi dụng A Ly...

“Hồ xược !” Tang Dục tức giận đứng lên quát, cuối cùng người cũng bị làm cho phát hỏa rồi. Thiên Hồ Đế quân vốn là người rất coi trọng thể diện, khó khăn lắm mới giúp con gái bảo bối tìm được cửa định hôn sự, nghĩ rằng chỉ cần gả nàng đi thì vạn sự đại cát. Ai ngờ tiểu nha đầu hối hôn trước, tự định chuyện trọn đời sau, bây giờ...bây giờ còn biến thành nữ sắc ma.

Quan trọng nhất là, những điều này đều xảy ra ở Long Cốc, cái gọi là xấu nhà không khoe ra ngoài, lúc này xấu nhà lại bị lộ ở nhà thông gia tương lai. Nếu việc này truyền ra ngoài, Tang Chi còn gả cho người ta thế nào đây? Chẳng phải ngài sẽ bị người ta cười nhạo sao ? Thiên Hồ Đế quân nhìn ba người đang quý trước mặt, tức đến mức đỉnh đầu xì khói, gặm chân nói : “Tang Chi, con giải thích rõ ràng cho ta, đây rốt cuộc là chuyện gì ?”

Tuấn Thúc nhìn sang A Ly nói : “Đương nhiên là con và Chi Nhi yêu thương nhau trước, rồi có người đến cướp đạo sau !”

Ly Vãn nhếch môi : “Sao không nói có người bi ối, hạ lưu, cướp thể thất nhà người khác, phá hoại tình cảm phu thê người khác ?”

Tuấn Thúc : “Chi Nhi, nói cho hần biết, nàng không muốn ở Long Cốc !”

Ly Vãn : “Tang Chi, nếu hôm nay nàng đi theo hần là trúng kế của hần đấy.”

.....

Tiểu hồ ly mắc kẹt giữa hai nam nhân, nghe hết những lời tranh cãi của bọn họ, trên đỉnh đầu là người cha đang bốc lửa đùng đùng, muốn chặt xương lột da nàng, bên cạnh còn là đám người xem náo nhiệt...Nắm chặt tay thành nắm đấm, cuối cùng nàng bùng phát nói : “Đủ rồi !!!!!”

Đột nhiên đứng dậy, Tang Chi chưa kịp hét : “Ta chẳng muốn ai cả” thì một con choáng váng cuộn đến, chân mềm nhũn vừa khéo đổ người vào lòng phượng hoàng cao ngạo. Trong lúc mơ màng còn nghe thấy Tuấn Thúc nói : “Chi Nhi, nàng đừng tức giận. Nàng không nghĩ cho mình, cũng phải nghĩ cho đứa trẻ trong bụng chứ !”

Thoát cái, trong điện, ngoài điện đều im bật. Thất phu nhân phản ứng đầu tiên, môi run run, nói : “Người... người vừa nói gì ?”

Từ Trạch cũng trầm giọng : “Tuấn Thúc, sự trong trắng của con gái nhà người ta, ngươi không thể nói bừa !”

Tuấn Thúc ngờ ngác, lúc này mới cau mày nhìn sang Tang Dục, nói : “Con mạo hiểm vào Long cốc, lại xông vào chỗ nguy hiểm cầu thân chính là bởi... Vãn bối có bịa chuyện không, chân mạch là biết ngay !”

Thiên Hồ Đế quân nghe thấy nhưng vẫn không tin, sai bước đến trước mặt con gái bắt mạch. Một lát sau, tay run rẩy thả Tang Chi ra, mặt tái xanh. Trước tình cảnh này, Ly Vãn cũng bần rùn chân tay, không thể bình tĩnh, lăm lăm : “Không thể nào !”

Tang Chi vẫn đang trong cơn mơ màng, cho rằng mình vẫn đã nghe nhầm, rồi kéo Tuấn Thúc, nói : “Chàng nói... nói...”

Phượng hoàng cao ngạo lòng đầy thâm tình, nắm lấy tay tiểu hồ ly, dịu dàng gặt đầu : “Chi Nhi, bất luận thế nào, ta nhất định sẽ để hai mẹ con nàng bình an.”

Tang Chi thở không ra hơi, lừ mắt rồi ngã đi.

Chương 43: Kịch Giả Thành Thật

Khi Tang Chi tỉnh lại thì nàng đã nằm trên giường. Trước giường, đương nhiên là phu quân...anh tuấn, lịch sự, dịu dàng, yêu thương như nước, trái ngược hẳn dáng vẻ vụn vặt căng thẳng của nàng. Phượng hoàng cao ngạo thấy Tang Chi muốn chống tay ngồi dậy, liền quan tâm đỡ nàng dậy, nắm tay nàng khẽ nói: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Tang Chi lắc lắc đầu, vẫn có chút mơ màng, lời nói cũng yếu ớt: “Thiếp Chi thấy toàn thân không còn chút sức lực, đầu choáng váng...”

Lời vừa buông ra, Tang Chi liền nghe thấy bên ngoài truyền đến tiếng ho, ngẩng đầu đã thấy cha đứng nghiêm trang trước mặt, nhũn mảy, u ám đến cực điểm. Trong đầu Tang Chi có sợi dây đàn vang lên tiếng ong ong, lập tức nhớ lại chuyện vừa xảy ra, cũng chẳng để ý cha đang ở trước mặt, liền tóm lấy phượng hoàng cao ngạo gào lên: “Vừa rồi chàng nói cái gì? Mang...mang...” Tiếng cuối cùng vẫn chưa nói ra khỏi miệng, Tuấn Thúc lại nắm tay nàng, vuốt lại tóc nàng cười nhạt: “Nhìn nàng kia, đã nói đừng lo lắng, sao lại bức bối rồi? Vừa rồi Thất phu nhân lại giúp nàng bắt mạch lần nữa, chắc chắn là có thai hơn một tháng rồi.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, há miệng, liu lười, ngẩn ra hồi lâu mà không nói được lời nào. Nàng không muốn thành thân trong lúc hồ đồ thế này, nàng không muốn bị gả cho A Ly, nhưng mà...bây giờ...sao lại cảm thấy sự việc càng lúc càng tệ, đã phát triển theo hướng không thể kiểm soát được nữa rồi?

“Làm sao có thể?” Tang Chi cuống đến mức ôm đầu lắc lắc. Tuy nàng vẫn là nữ nhi chưa xuất giá nhưng cũng ít nhiều hiểu rõ việc mang thai này bắt buộc phải trải qua một số trình tự đặc biệt, nhưng mà...Tuyệt đối không thể, nếu thực sự có chuyện đó thì tại sao nàng lại không biết?

Tang Chi muốn mở miệng hỏi thì nghe thấy phụ hoàng mặt mày u ám, hắng giọng. Lúc này nàng mới kinh hãi phát hiện nàng và phượng hoàng cao ngạo vẫn đang nắm tay nhau, dáng vẻ vô cùng thân mật, nàng vội vàng gạt tay phượng hoàng cao ngạo ra, cúi đầu nhận tội. Hồ ly hủ lậu vốn đã không vui vì nàng ngu ngốc, dốt nát, khó khăn lắm mới tìm được chức quan ở Thiên cung, không làm vinh dự gia đình rửa nhục một cái cũng coi như xong, bây giờ bụng lại to...==

Nàng biết rất rõ tâm trạng của phụ thân, có lẽ người muốn chương đánh chết nàng cho rồi. Cho nên nàng mới biết phận cúi đầu, trong lòng thầm chửi rủa phượng hoàng cao ngạo hại chết mình rồi. Căng thẳng kéo kéo tay áo, Tang Chi bĩu môi, thấp giọng nói: “Cha...Con... thực ra sự việc không phải như cha nghĩ...”

Chưa dứt lời, tay của Thiên Hồ Đế quân đã nâng lên, Tang Chi khẽ kêu một tiếng, trong lòng biết thôi xong rồi, nhắm mắt lại, nhưng rất lâu sau, tay của Tang Dục lại nhẹ nhàng dừng trên đầu tiểu hồ ly, xoa xoa mái tóc, không hề có ý đánh nàng.

Sao vậy? Cha tức nên hóa điên rồi?

Tang Chi hơi hé mắt, chỉ thấy trên mặt Tang Dục cảm xúc phức tạp, nhất thời không nhận ra là vui hay buồn. Rất lâu sau nàng mới nghe thấy Tang Dục xa xăm nói: “Mẫu hậu con khi đó...cũng cảm thấy toàn thân yếu ớt, không còn chút sức lực...” Tang Chi nhìn cha với ánh mắt kỳ lạ, nghiêng đầu nói: “Cha nói...khi mẫu hậu mang thai con?”

Tang Dục nghe thấy thì hơi ngơ ngác rồi im lặng gật đầu. Lát sau lại mở mắt, nghiêm giọng nói: “Tuấn Thúc, bây giờ con tính làm thế nào?”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy các nhạc phụ hỏi, vội vàng đáp: “Đương nhiên là cưới Tang Chi về.”

Tang Dục nghe thấy vậy, hình như cũng hạ được tảng đá lớn trong lòng xuống, quay lại vỗ vỗ vào vai Tuấn Thúc, nặng nề thêm bốn từ: “Càng nhanh càng tốt!”

---Cảm thấy có chút không bình thường---

Thiên Hồ Đế quân dặn dò con gái, con rể xong, liền ra ngoài liên lạc với người của Thanh Khâu quốc.

Tang Dục vừa bước chân ra khỏi cửa, Tang Chi liền nhảy xuống giường, kéo cổ áo Tuấn Thúc, chỉ hận không thể ăn sống nuốt tươi hắn: “Ngươi có nghe thấy không? Có nghe thấy không? Cha ta vừa muốn đi liên lạc với người của Thanh Khâu quốc, còn nói ngày mai sẽ đưa ngươi và ta về Thanh Khâu quốc, muốn Phượng tộc các ngươi lập tức cầu thân, muốn...muốn thành thân càng nhanh càng tốt....Ngươi...ngươi rốt cuộc đã cho ta uống thuốc gì?!”

Tiểu hồ ly nghĩ tới nghĩ lui, rõ ràng trước khi nàng đến Long cốc còn chạy nhảy hoạt bát, không có chút khác thường, bây giờ lại đột nhiên buồn nôn, muốn ngất...chắc chắn là thuốc của phượng hoàng cao ngạo có vấn đề. Đúng! Nhất định là viên thuốc đó có vấn đề, cho nên nàng thật sự đã thoát khỏi việc bức hôn A Ly, thoát khỏi Long cốc nhưng lại được gả đến Phượng tộc, điều này khác gì việc ra khỏi hang hổ lại rơi vào hang sói chứ?!

Tang Chi giận dữ nhìn Tuấn Thúc, đối phương lại lờm trả rất tự nhiên, vẻ mặt đầy ảm ức, cóc cóc đầu Tang Chi, nói : “ Ta phải hỏi nàng, lúc ở phòng khách, nàng nói thế nào ?”

Tang Chi bĩu môi ta nói ta tin người. Chính bởi vì tin tưởng phượng hoàng cao ngạo cho nên hết lần này đến lần khác bị hấn lừa, lần này lại càng khoa trương, đến sự trong trắng của mình cũng bị hấn đùa giỡn. Tang Chi càng nghĩ càng tức, bất giác nghiêng răng ken két, muốn cắn người : “Rốt cuộc người lên kế hoạch nào ? Cha ta không giống ALy, sẽ không cho qua dễ dàng như vậy đâu. Ta nói với người, cha ta thật sự sẽ đưa ta lên kiệu hoa gả cho người. Vừa rồi cha còn nói muốn để đi mẫu đến chứng hôn. Á...á... ! Nếu chuyện này lời cả đi mẫu vào thì... ?

Nàng mới nói được nửa câu, Tuấn Thúc đột nhiên giọng trở trước miệng tiểu hồ ly, ý bảo nàng im lặng. Thấy nàng quả thật im lặng, Tuấn Thúc mới hít một hơi thật sâu, nhắm mắt, hạ quyết tâm, nói : “Tang Chi, ta không nói đùa. Ta thật lòng muốn cưới nàng.”

Tang Chi : - _-///

Chuyện cười này...nhạt nhèo quá !

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Chạy Trốn

“Tang Chi, ta không đùa. Ta thật lòng muốn cưới nàng.”Tang Chi người cứng đờ, không cách nào cử động được.

Vuốt vuốt lọn tóc trước trán, Tang Chi cười đến mức chột dạ : “Phượng hoàng cao ngạo, người còn như vậy ta sẽ giận đấy.” Tang Chi vừa nói vừa lùi ra sau, muốn kéo giãn khoảng cách với Tuấn Thúc, nhưng vừa cất bước đã bị Tuấn Thúc giữ lại. Phượng hoàng cao ngạo hít một hơi thật sâu nói : “Tang Chi, lần này ta thật sự rất nghiêm túc.”

“....” Tang Chi ngờ ngác, bóng dáng được phản chiếu trong đôi đồng tử của phượng hoàng cao ngạo thoát ần thoát hiện. Im lặng hồi lâu, Tang Chi mới đột nhiên đẩy Tuấn Thúc ra, đập bàn, quát : “Đủ rồi ! Đùa ta thực sự vui như vậy sao ? Người nghiêm túc ? He he, ta nhớ lần dụ dỗ Thổ Tử tiểu tiên, người cũng “nghiêm túc”. Lần thổ lộ ở trong sơn động, người cũng “nghiêm túc”...Nhưng có lần nào mà không chớp mắt cái đã thay đổi không ? Hết lần này đến lần khác, người diễn kịch để trêu chọc ta, nếu ta lại tin người thì ta là kẻ đần độn, đại ngốc !”

Nàng nói xong, phượng hoàng cao ngạo á khẩu. Đã lường trước là chuyện này nói ra, có khả năng tiểu hồ ly sẽ cự tuyệt, tức giận mà mắng chửi một trận, có khả năng...Nhưng nghìn tính vạn toán cũng không đoán được là nàng lại phản ứng như thế này. Nhắc lại chuyện cũ, thậm chí còn lời cả chuyện Thổ Tử tiểu tiên xa lắc kia, là sợ lại bị lừa, hay là...đang ghen ?

Nhưng mà, sự việc đã qua lâu như vậy rồi, đến bản thân phượng hoàng cao ngạo cũng sắp quên Thổ tử tiểu tiên người tròn hay dẹt, vậy mà Tang Chi vẫn còn nhớ ? Chuyện ghen này có vẻ...hơi lâu nhỉ ? Nghĩ đến đây, Tuấn Thúc chấp tay sau lưng, không nhìn được cười thành tiếng, thất tiểu hồ ly lo lắng đến mức đỏ mặt tái tai, lại vô thức đưa tay lên gãi gãi chiếc mũi thẳng của nàng, nói : “Người nàng toàn mùi giấm chua rồi !”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, tức không thở nổi, gặm chân nói : “Ai toàn mùi giấm chua chứ ? Ai ? Người ra ngoài cho ta, ra ngay !” Tang Chi vừa nói vừa bất chấp đuổi Tuấn Thúc ra ngoài.

Tuấn Thúc mặc cho nàng đẩy ra cửa, khi đến cửa mới đột ngột quay người, cười gian : “Tang Chi, ta lấy danh dự của toàn tộc phượng hoàng ra thề, lần này ta thật sự không lừa gạt nàng. Tuấn Thúc ta dù có làm loạn thế nào đi chăng nữa, cũng sẽ không lấy sự trong trắng và chuyện đại sự cả đời của nữ nhi ra làm trò đùa. Nhưng nàng nói đúng lắm, cũng không thể có chuyện ta nói một lời nàng đã tin ngay, ngày mai ta tiễn cha con nàng về Thanh Khâu quốc rồi sẽ đi bẩm báo với phụ vương, để người đích thân đến cầu thân.”

Nói xong, không đợi Tang Chi đuổi đi, phượng hoàng cao ngạo thông thả đi ra cửa, để lại một câu : “Nàng hãy...suy nghĩ kỹ lại nhé !”

---Con sốt bay qua---

Đêm đó, một bóng người đánh cho cung nữ thăm phòng bất tỉnh, lén lút ngồi lên giường thái phượng xa chuẩn khỏi Long cốc...

Tang Chi ngồi trên giường thái phượng xa, lăm lết nhìn ngó động tĩnh của cung điện bên kia, trong màn sương dày đặc thấy hình ảnh cung điện càng lúc càng nhỏ, cũng không có người nào hô gọi, cuối cùng cũng thấy yên tâm, nặng nề thở phào. Quay người lại, Tang Chi vô thức xoa xoa vào tay nải của mình, rửa mặt : “Phượng hoàng chết tiệt !”

Vì câu nói kia của phượng hoàng cao ngạo mà tiểu hồ ly tâm hoảng ý loạn, cả buổi chiều trong trạng thái hồn phách lơ lửng. Thực ra....phượng hoàng cao ngạo đối tốt với nàng, nàng cảm nhận được, nếu không lần đó trong sơn động, Tang Chi đã không dễ dàng tin vào lời thổ lộ đó đến vậy. Nhưng chính lần thổ lộ đó lại khiến Tang Chi sợ và mệt mỏi.

Nhờ lần này nàng vui mừng hơn hờ, tin tưởng phượng hoàng cao ngạo, vui vẻ chuẩn bị làm tân nương của hắn, quay đầu lại là âm mưu quỷ kế gì đó, liệu nàng có thể đón nhận được sự đả kích này không ? Nắm chắc tay nải, tiểu hồ ly cắn răng, đứng, bất luận là thật hay giả, không thể cứ để cho phượng hoàng cao ngạo được lời dễ như vậy. Mẫu hậu từng nói, nam nhân cần được dạy dỗ, nếu không để cho bọn họ thấy mình cứng rắn thì sau khi lấy nhau, chẳng phải càng lúc họ càng được thể sao ?

Tang Chi dẫn đo một hồi, lúc này mới phát hiện mình lại bắt đầu suy nghĩ đến chuyện dạy dỗ phu quân tương lai thế nào rồi, không kìm được mặt ửng đỏ. Quay đầu nhìn lại phía sau lần nữa, chắc chắn lần cuối không có người đuổi theo, Tang Chi mới gạt đầu tự nói tự nghe: “Được rồi, phượng hoàng cao ngạo, bản công chúa cho chàng cơ hội cuối cùng. Nếu như chàng phát hiện ta chạy trốn còn đến tìm ta, hơn nữa ... tìm thấy ta, ta sẽ tin chàng. Ừm... nhưng ta phải trốn ở đâu mới được đây ?” Tang Chi xoa cằm nhìn trời, không thể trốn quá xa, sợ phượng hoàng cao ngạo tìm không thấy, ầy... không đúng ! Là bản công chúa không muốn đi xa như vậy, vì sợ mệt. Cũng không thể trốn quá gần, vừa nhìn đã biết là giả vờ chạy trốn...

Về Thanh Khâu quốc ? Không được ! Không được ! Đến khi phượng hoàng cao ngạo đến bắt người, chẳng phải là bị các ca ca, tỷ tỷ trong tộc cười cho thối mũi sao ? Đến thiên cung ? Bỏ đi, di mẫu sẽ giết mình... Tang Chi lắc đầu, đang cân nhắc xem nên trốn ở đâu, bỗng nghe thấy phía trước truyền đến tiếng xào xạc, liền cảnh giác, vênh đôi tai hồ ly lên nghe ngóng.

Đã đến kết giới của Long Cốc, Tang Chi chỉ cần bước một bước là có thể ra khỏi cốc, nhưng cũng chính ở đây đã gặp chuyện lạ thường...

Tang Chi cảm giác có người ẩn thân ở chỗ tối, lòng thầm than không hay rồi, nhưng về mặt vẫn có cổ tỏ ra trấn tĩnh, lạnh lùng nói: “Ai ? Ra đây cho ta !” Vừa nói xong, từ chỗ ẩn nấp quả nhiên có bóng người chui ra, chỉ là... Nhất thời, ba người sáu con mắt, lần lượt hóa đá.

Lai Mễ và Ly Vãn đứng kề vai nhau, nhìn đối phương một cái, hai bên đều vô cùng ngạc nhiên.

Lai Mễ : Chít ? (Là huynh ?)

Ly Vãn : Nhóc con ?

Lai Mễ : Chít chít !!! (Sao huynh lại ở đây ?)

Ly Vãn : Ta còn muốn hỏi đệ sao lại đến được đây chứ ? Đệ cũng theo đuôi Tang Chi ?

Lai Mễ và Ly Vãn : Óa ... (Haizz! Sớm biết người xuất hiện, ta sẽ không xuất hiện)

Tang Chi (Toát mồ hôi): Cả hai người dừng lại cho ta. ...

Tang Chi vừa thấy Ly Vãn và Lai Mễ thì đã hiểu được đại khái rồi, chỉ vào Ly Vãn hỏi: “A Ly, người có ý gì ?”

Ly Vãn im lặng rồi cười nói: “Câu này chẳng phải nên là ta hỏi nàng sao?”

Tang Chi ngừng một lát, đang muốn lên tiếng thì bị Ly Vãn chặn đứng: “Nàng vốn không mang thai, đúng không ?”

Tang Chi nghe thấy lời này, chọc chọc ngón tay, đang không biết đáp lại như thế nào thì thấy Lai Mễ xán đến trước mặt, lo lắng đến mức vừa lăn lộn vừa nhảy nhót, kêu không ngưng. Ly Vãn nghe không hiểu Hồ Ngữ, chỉ nhìn Lai Mễ với ánh mắt lỳ lợ. Trong chốc lát, Tang Chi kinh hãi nói: “Cái gì ? Thật sao?”

Lai Mễ nghe thấy vậy, nặng nề gạt đầu

Ly Vãn thấy Tang Chi có vẻ căng thẳng, không giống dáng vẻ đùa cợt, cũng nói: “Sao vậy ?”

Tang Chi nói: “Lai Mễ nói, khi chúng ta rời khỏi Long Cốc, Húc Vương của Hồ yêu tộc liền tập hợp đại bộ phận binh lực ở trấn Bình Lạc, nhưng bọn họ dè dặt vì kết giới của trấn Bình Lạc và Tuấn Thúc ở trong trấn, không dám manh động. Sau này Tuấn Thúc cũng rời đi, Húc Vương liền nghĩ cách bắt ca ca khoa trương đi, bây giờ người của Hồ yêu tộc đang nghĩ cách tấn công kết giới của trấn Bình Lạc. Lai Mễ chạy trốn để báo tin cho chúng ta.”

Lai Mễ nghe thấy vậy, lại gạt đầu, kêu thành tiếng.

“Đầu tiên là Ma Tộc ở chỗ đó thăm dò, bây giờ lại là người của Hồ yêu tộc...” Ly Vãn trầm ngâm một hồi, liền đi ra ngoài. Tang Chi chớp chớp mắt, ôm Lai Mễ đi theo hỏi: “A Ly, người muốn làm gì ?”

Ly Vãn cười, nói: “Còn có thể làm gì? Đương nhiên là quay về trấn Bình Lạc.”

Tang Chi chớp mắt, im lặng hồi lâu rồi nói: “Ta cùng quay về với người.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 45: Húc Vương

Tang Chi và Ly Vãn đưa Lai Mễ quay về trấn Bình Lạc thăm dò tình hình, nhưng còn chưa đến trấn thì đã ngã ngựa. Hóa ra hai người đến ranh giới giữa trấn Bình Lạc và núi Thúi Bình, thấy sóng yên biển lặng, không có chút khác thường nào, chứ đừng nói đến việc nhìn thấy người của Hồ Yêu tộc như Lai Mễ nói.

Tiểu hồ ly ngồi trên ngai thái phượng xa quan sát cả nửa ngày, thấy quả thật không có yêu ma gây loạn, vỗ tay muốn điều khiển xe vào trấn Bình Lạc, nhưng bị Ly Vãn chặn lại, nói : “Không bình thường.”

“Không bình thường?” Tang Chi nhíu chặt mày liễu. “Xung quanh đây không có yêu khí, cũng không hề thấy tiểu quý ... có gì không bình thường chứ? Có thể là Húc Vương đưa ca ca khoa trương rời khỏi trấn Bình Lạc rồi? Ta cảm thấy việc cấp bách trước mắt chính là nhanh chóng quay về tìm bọn Bích Nữ tỷ tỷ và Khê Lạc, nhất định bọn họ biết chuyện gì đã xảy ra.”

Tang Chi càng nghĩ càng sốt ruột, vừa nói vừa dứt khoát đứng dậy, muốn bước vào trong kết giới của trấn Bình Lạc, nhưng cảm thấy trên tay áo như có thứ gì đó đang kéo lại, quay đầu lại nhìn, hóa ra là Lai Mễ đang ngậm tay áo mình. Nhóc con thấy Tang Chi quay người lại nhìn mình, liền thả tay ra, gắng sức lắc đầu.

Tang Chi vận cảm, đoán : “Lai Mễ, đệ cũng cảm thấy như thế này là liễu lĩnh sao?”

Ly Vãn khoanh tay trước ngực nói : “Tang Chi, suốt quãng đường đi chắc nàng đã nghĩ qua, nội lực và công phu của Tuấn Ngạn không hề thua kém ta và Tuấn Thúc, hẳn bị bắt như thế nào? Trong việc này liệu có phải có gian trá? Nghe nói giữa huynh đệ song sinh có cái gọi là tâm linh cảm ứng, nếu như Tuấn Ngạn thật sự gặp nguy hiểm, vì sao Tuấn Thúc lại không biết? Còn cả những thứ chúng ta nhìn thấy trước mắt, kết giới của trấn Bình Lạc rất vững chắc, làm sao Tuấn Ngạn lại bị người của yêu Hồ tộc bắt đi được?”

Ly Vãn phân tích, dáng vẻ đẹp trai kết hợp với biểu cảm nghiêm túc lại càng đẹp. Tang Chi nhất thời nhìn đến ngây dại, ngơ ngác nói : “Áy! Người nói có lý. Nhưng Lai Mễ sẽ không lừa ta.” Nói xong, nàng lại xoa xoa chiếc đầu hồ ly của Lai Mễ. Lai Mễ thấp giọng kêu, dụi qua dụi lại trong lòng bàn tay của Tang Chi để lấy lòng. Đang chơi rất vui vẻ, Lai Mễ lại như cảm nhận được điều gì đó, đột nhiên đứng dậy, đôi tai nhon vẩy vẩy, hai mắt cảnh giác nhìn ra xa.

“Lai...” Tang Chi còn chưa nói xong thì bị Ly Vãn giữ lại. Ly Vãn ra hiệu cho nàng tiếp tục nhìn Lai Mễ, lát sau, quả nhiên thấy tiểu hồ ly kinh hãi như đang kêu lên tiếng cảnh cáo, lẩn lộn một hồi rồi nhảy xuống khỏi ngai thái phượng xa, chạy về phía núi Thúi Bình.

Tang Chi kinh ngạc, sợ nhóc con đi lạc liền gọi lớn : “Lai Mễ, đệ đi đâu? Sao rồi?” rồi nhìn sang Ly Vãn, lại thấy ánh mắt Ly Vãn hơi lóe lên, vừa cười vừa thu lại ngai thái phượng xa nói : “Đi theo nó !”

Lai Mễ đi không nhanh, hai người từng bước bám theo nó đến khu rừng rậm ngàn năm. Tang Chi đang thấy kỳ lạ là Lai Mễ trốn đến đây rồi nằm sấp xuống làm gì thì nghe thấy từ chỗ ba người vừa đứng thấp thoáng truyền đến tiếng gì đó, dọa cho nàng suýt kêu thành tiếng thì bị Ly Vãn bịt miệng.

Tang Chi định thần lại thì thấy ở phía xa có một tiểu yêu đầu hồ ly thân người xách đại đao, vừa mắng chửi vừa đi phía trước mở đường, phía sau là một đám tiểu yêu, dáng vẻ gần giống tên kia nhưng quần áo thô cứng, vài tên còn để lộ cả đuôi ra ngoài. Bọn chúng đang kéo một sợi dây thừng, miệng lầm bầm : “Nhanh chút! Nhanh chút!”

Tang Chi nhìn theo sợi dây thừng, thấy một đôi tay bị trói, chủ nhân của đôi tay ấy mất phượng, mũi cao, môi mỏng, trán rộng... không phải ca ca khoa trương thì là ai? Tiểu yêu mở đường hình như rất bất mãn với bước đi chậm chạp của Tuấn Ngạn, dùng lực kéo sợi thừng, mắng : “Người nhanh lên chút ! Nhanh chút! Với tốc độ này thì đến khi nào mới lên được đỉnh núi? Người, phượng hoàng rụng lông đừng có ra về với ta, nếu như trên đỉnh núi không có, xem ta có xé miệng người ra không !”

Tuấn Ngạn nghe thấy vậy nhưng vẻ mặt vẫn lêu lêu càn quấy như chẳng thèm để tâm đến lời của Hồ yêu, chỉ ngậm nga : “Non xanh nước biếc, trời xanh mây trắng, đến một nơi đẹp như thơ, như họa thế này mà không vừa đi vừa ngắm cảnh há chẳng phải quá lãng phí sao?”

“Phượng hoàng rụng lông cảm niệm!” Tiểu yêu đầu hồ ly nhe răng, tức giận nói : “Suốt quãng đường người riu ra riu rít, lúc thì kêu khát, lúc thì nói nhảm đường, nếu như ta...”

Tiểu yêu nói đến nửa chừng, Tang Chi liền nghe thấy giọng nam mạnh mẽ tiếp lời : “Nếu hẳn ồn ào, các người cứ việc cạo sạch lông, chặt cánh của hẳn hằm cho lũ nhóc làm thức ăn.” Vừa nói xong, trong chớp mắt Tang Chi đã thấy, bên cạnh Tuấn Ngạn vừa rồi chẳng phải không có ai sao? Giờ lại có thêm một nam nhân áo tím, tóc đen không buộc, ngũ quan tinh tế, rõ ràng là một khuôn mặt cực kỳ đẹp, nhưng chẳng hiểu sao người này lại khiến sóng lưng của Tang Chi bất giác lạnh toát.

Các tiểu yêu nhìn thấy người này thì nhao đến gọi lớn : “Vương !” Lúc này Tang Chi mới hiểu rõ, thì ra người này chính là vua của Hồ yêu tộc thần bí—Húc Vương. Húc Vương không để ý đến bọn tiểu yêu mà vòng đến trước mặt Tuấn Ngạn cười tươi : “Thế nào, Tuấn Ngạn công tử? Người đã nghĩ rõ ràng ra cách đối phó với bản vương rồi chứ?”

Tuấn Ngạn nghe thấy vậy, ngồi xuống một tảng đá lớn, dáng vẻ lưu manh, nhưn mảy lờm Húc Vương, gian xảo thờ dài, nói : “Haizz ! Ta đi mệt rồi !” Nói xong, hắn liền giơ chân đá móng của tiểu yêu mở đường, giận dữ nói : “Này, đi lấy chút nước cho bản thiếu gia uống.”

Nghe thấy vậy, tiểu yêu mở đường tức đến mức đỉnh đầu xi khói, lấp bắp : “Người... người...”, nửa ngày mà không nói được câu hoàn chỉnh. Thấy vậy, Húc Vương lại bình tĩnh hơn rất nhiều, vẫy tay, nói : “Đi đi ! Đại công tử của Phụng tộc có thể đích thân sai khiến người cũng là vận may của người.”

Tiểu quý mở đường nghe thấy vậy, rõ ràng không phục nhưng vẫn tức tối làm theo, đi về một phía. Tuấn Ngan chỉ coi Húc Vương như không khí, lại đổi tư thế ngồi, ngẩng đầu nhìn trời, tay phải thỉnh thoảng lại đưa lên quạt quạt. Húc Vương thấy vậy cũng không bức bối, chấp tay sau lưng nói tiếp : “Tuấn Ngan, tốt nhất người nên nghỉ kỹ một chút. Người có thật sự ở trên đỉnh núi không? Nếu không có, đột lát nữa lên đó bản vương sẽ cạo sạch lông của người. Người cũng biết, Hồ yêu tộc chúng ta nói một là một, không giống Tiên tộc các người nói không giữ lời.” Ánh mắt Húc Vương sắc bén khiến người ta phải sợ hãi, nhưng thật sự là nói được sẽ làm được.

Tang Chi nhìn thấy vậy, không kim được rút cổ lại, nhưng lại bất giác nghĩ, Húc Vương vừa nói : “Người trên đỉnh núi”? “Người”? “Người” là ai?

Tuấn Ngan nghe thấy vậy liền lườm Húc Vương một cái : “Các người hỏi, ta cũng đã trả lời rồi, nhưng các người lại không tin, vậy rốt cuộc các người muốn thế nào? Bây giờ đã đến chân núi rồi, cứ lên trên xem chẳng phải sẽ biết sao?”

Nghe thấy vậy, Húc Vương cười lạnh một tiếng, đột nhiên úp bàn tay, trầm giọng nói : “Ta thấy... cũng chẳng cần lên đỉnh núi nữa.”

Tuấn Ngan nhận ra trong lời nói có ý, không kim được nhú mày: “Cái gì?”

Húc Vương nhếch nhếch khóe môi, quay lại nói : “Các người muốn để bản vương đích thân mời hay là tự đi ra? Ra ngoài đi !”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 46: Bị Bắt

Sau khi bắt mấy người này, Húc Vương lại không đưa về yêu tộc, mà ở lại trong một căn nhà dưới chân núi Thúy Bình. Tang Chi, Ly Vãn, Tuấn Ngan cùng bị nhốt trong một gian nhà cỏ, từ trong nhà còn có thể nhìn thấy trần Bình Lạc khói bay cuộn cuộn phía xa xa.

Tang Chi lo lắng nhìn ra ngoài cửa sổ, nàng không thể hiểu được ý muốn của vị hồ vương này, quay đầu nhìn nhìn ca ca khoa trương, bước đến hỏi: “Huynh bị bắt như thế nào? Rốt cuộc trong khoảng thời gian ta và A Ly rời khỏi trần Bình Lạc đã xảy ra chuyện gì?”

Tuấn Ngan nhú mày im lặng, lúc này mới kể rõ đầu đuôi cho hai người nghe. Hóa ra, Tang Chi và A Ly rời khỏi trần Bình Lạc chẳng được bao lâu, Lai Mễ liền quay lại thông báo tin tức, Tuấn Ngan đương nhiên nghìn vạn lần cố vũ đệ đệ đi cướp thể tử, Thất Thủy, Bích Nữ cũng đồng ý sẽ trợ giúp ca ca khoa trương xử lý công việc của Thổ thần trong khoảng thời gian này, để hấn yên tâm.

Nhưng ai ngờ, đệ đệ cao ngạo vừa đi vừa bước bước, bước sau Húc Vương đã đưa người đến bao vây trần Bình Lạc. Tuấn Ngan không hiểu được ý đồ của Hồ yêu tộc, nhưng cũng biết rõ năng lực của Húc Vương đã phát hiện ra không, cho rằng Tuấn Ngan đang thông báo tin tức ra bên ngoài, liền muốn phá kết giới. Tuấn Ngan bất lực, lúc ra khỏi trần Bình Lạc dẫn địch thì bị bắt, vốn muốn đợi Tuấn Thúc quay về trong ứng ngoại hợp, không ngờ đệ đệ cao ngạo không quay về, mà hai người Tang Chi và Ly Vãn lại quay lại trước.

A Ly nghe xong, hỏi : “Vậy lúc bọn ta gặp các người, Húc Vương đang tìm gì?”

Tuấn Ngan nói : “Chẳng phải là ta đưa hấn chạy khắp núi chơi sao? Ai biết được sai lại thành đúng.”

Một lời này khiến cả ba người đều im lặng. Rất lâu sau, Tang Chi mới chớp mắt, hỏi : “Hấn tìm ta làm gì? Bây giờ tìm được rồi, không nghe, không hỏi đã nhốt chúng ta lại là sao?”

Ly Vãn hơi nheo mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, bất giác liên tưởng đến thời gian trước đã gặp Ma tộc ở bên ngoài kết giới của trần Bình Lạc, bây giờ lại là Hồ yêu tộc, hơn nữa... bọn chúng tìm Tang Chi làm gì? Ly Vãn khoanh tay trước ngực, nói : “Chi là không biết khả năng chúng ta trốn ra ngoài lớn thế nào.”

Nghe thấy vậy, Tuấn Ngan đột nhiên cười thành tiếng : “Trốn?”, rồi chỉ chỉ ra ngoài, nói : “Hà tất phải trốn? Bây giờ người muốn đi ra ngoài cũng chẳng có ai cản người, người không phát hiện ra rằng căn phòng này, ngoài không có người canh giữ thì cũng chẳng có bất cứ kết giới nào sao?”

Mắt Tang Chi sáng lên : “Thật không ngờ Húc vương lại tự tin đến mức này, xem ra phép thuật của hấn thực sự lợi hại, nhưng mà chúng ta cũng chưa chắc phải chết.”

Ly Vãn nghe thấy vậy, quay đầu nhìn tiểu hồ ly, Tuấn Ngan cũng ngược nhìn Tang Chi. Tang Chi mím môi, xòe bàn tay ra, cẩn trọng viết chữ “Mễ”. Lúc này Ly Vãn đột nhiên nhớ ra, vừa rồi Lai Mễ đứng là ở cùng với bọn họ, nhưng lúc Tang Chi bị bắt lại không thấy bóng dáng nhóc con đâu, lẽ nào tiểu hồ ly nhân lúc hỗn loạn đã trốn rồi?

Ly Vẫn lại nhìn Tang Chi. Tiểu hồ ly nhắm mắt, nở nụ cười kiên định. Chính lúc bị bắt, Tang Chi cảm thấy yêu lực mạnh mẽ của Húc vương, tự biết khó trốn nên đã dứt khoát giấu Lai Mễ đi. Nhóc con có bản lĩnh có thể tùy ý ra vào kết giới nên tránh được kiếp nạn này.

Tuần Ngạn thấy Tang Chi và Ly Vẫn mất qua mây lại, bỗng nở nụ cười gian xảo, nói : “ Ta cảm thấy... chúng ta còn quên một người.”

Ly Vẫn nói : “ Ai ?”

Tuần Ngạn nhìn Tang Chi với ánh mắt kỳ lạ, rồi nói : “ Nhân vật quan trọng như thế này... đệ đệ ta làm sao có thể bỏ qua ?”

---- Quá khốn đốn ----

Hiểu đệ không ai bằng huynh.

Ca ca khoa trương nói quả nhiên không sai, không quá nửa ngày sau, Tuấn Thúc đã không mời mà đến. Tiểu hồ ly vốn đoán chuyện Lai Mễ đi thông báo tin tức, phượng hoàng cao ngạo chắc chắn sẽ đưa những nhân vật quan trọng như phụ thân và Long thần Tử Trạch đến cứu, nếu không được vậy thì cũng là thiên binh, thiên tướng trùng trùng bao vây nơi này.

Nhưng điều Tang Chi không thể ngờ tới là... phượng hoàng cao ngạo chỉ đến một mình.

Nhìn thấy Tuấn Thúc áo xống chỉnh tề, dáng vẻ bình tĩnh, tự nhiên, phóng túng, chấp tay sau lưng, đứng ở trước căn nhà cỏ, Tang Chi cảm thấy dạ dày co thắt từng cơn. Trong lúc vô thức cắn răng, Tuấn Thúc đã hơi nheo mắt phượng, chẳng để ý gì lướt qua một lượt đám Hồ yêu đang vây kín quanh mình, đến mức nước không chảy qua mũi, khóe miệng lại trung ra nụ cười như có như không...

Tuần Ngạn nghiêng người dựa vào khung cửa, thấy đệ đệ bị bao vây trong trận pháp cũng chẳng hề lo lắng, gãi gãi tai, giọng nói cười nhác : “ Lão đệ, đệ đến cứu ai thế hay là đến bắt gian ?”

Ca ca khoa trương cố ý nhấn mạnh hai chữ “bắt gian”, rõ ràng là đang nhạo báng Tuấn Thúc. Tang Chi nghe thấy vậy thì kinh hãi vô cùng, nhìn Ly Vẫn một cái, đang định mở miệng giải thích thì nghe thấy phượng hoàng cao ngạo cười, nói : “ Cứu người trước, bắt gian sau.”

“Ồ? Vậy sao ?” Tuấn Thúc vừa mới nói dứt lời, từ trong phòng đã truyền đến tiếng cười nhạo, tiểu hồ ly và Ly Vẫn quay đầu thì thấy Húc vương đã sai bước, hiện ngang đi vào trong, chấp tay cười : “ Phượng đệ, đã lâu không gặp!”

Nghe thấy vậy, phượng hoàng cao ngạo cũng chẳng vội vàng, ánh mắt liếc qua liếc lại, vẻ mặt ung dung, tự tại, chấp tay nói : “ Hồ huynh!”

Tang Chi ở bên này chớp mắt, chớp mắt... rồi mờ dần. Rất lâu sau mới chỉ tay, lắp bắp nói : “ Hai... hai người... quen nhau ?”

Hai người mới gặp nhau, vừa hàn huyên vừa “huynh” này “đệ” nọ, đây rõ ràng là bạn cũ trùng phùng mà! Nhưng mà... dù gì bọn họ cũng có quen biết, tại sao Húc vương còn bắt mình và ca ca khoa trương? Nói thẳng ra thì mình cũng là khụ khụ... vị hôn thê của phượng hoàng cao ngạo...=.=

Tuần Thúc nghe thấy lời của tiểu hồ ly, nhướn mày nói : “ Đương nhiên là quen biết.”

Húc vương phát tay áo, nụ cười cũng càng lúc càng sáng khoái : “ Phượng đệ quả nhiên nhớ đến vi huynh, vi huynh chỉ sợ đệ không nhớ!”

Ly Vẫn không hiểu chuyện gì đang diễn ra, chỉ lo bảo vệ Tang Chi ở phía sau, im lặng không nói. Ca ca khoa trương lại có vẻ không yên, nhìn trời ngẫm nghĩ, cuối cùng cất tiếng nói : “ Đợi chút, tiểu tử thôi, đệ quen hẳn ta từ khi nào? Sao ta không biết ?”

Tuần Thúc nghe thấy vậy, im lặng một hồi mới rừ rừ cất tiếng : “ Trận thi đấu với Nhại Xái vì chức ngự sử phạm giới năm đó, chẳng phải huynh vẫn luôn nghĩ không thông vi sao đã mất hết pháp lực, bị giáng làm người phạm còn đột nhiên có thần lực trong một đêm sao ?”

Tuần Ngạn ngừng lại một lát, nhíu mày suy nghĩ, lát sau như mới bừng tỉnh, nói : “ Lẽ nào... Tiểu Thập?!”

Thấy dáng vẻ ca ca khoa trương giống như vừa nghĩ ra điều gì, thoát cái ngây ra như khúc gỗ, Húc vương phải phui bụi trên người, vẻ mặt rất thản nhiên : “ Đúng vậy! Thê tử của Nhại Xái có ơn với bản vương, lúc đó, nàng ấy vì trận thi đấu này đến cầu xin, ta liền đồng ý chú ý thuật cho Nhại Xái, để hắn có thể tăng mạnh thần lực trong một thời gian ngắn. Nhưng tiên – yêu dù gì cũng có khác biệt, bản vương sợ cơ thể hắn không chịu đựng nổi yêu lực của mình, lại nghe nói nói Phượng tộc cất giữ một chút Tiên Lộ thần thủy có thể giải quyết được vấn đề này, liền hoá thành hình dáng của tiểu hồ ly, đi mượn một chút...”

Nói xong, sắc mặt ca ca khoa trương đã trắng toát, cùng lúc đó, Tuấn Thúc cũng nhận lúc mọi người đang nghe câu chuyện, lặng lẽ di chuyển đến bên cạnh tiểu hồ ly, từ từ tách Ly Vẫn và Tang Chi ra. Tang Chi hiếm khi được nhìn thấy dáng vẻ xệch lép của Tuần Ngạn, vô cùng hiếu kỳ nên cũng không chú ý lắm đến hành vi của phượng hoàng cao ngạo, trái lại còn vô thức chọc chọc ngón tay vào vai Tuấn Thúc, nói : “ Tuần Ngạn sao rồi? Tiểu Thập, Tiểu Cửu là sao ?”

Tuần Thúc bị động tác này của Tang Chi làm cho vui sướng đến mức trong lòng nở hoa, tự động nắm lấy bàn tay nhỏ nhắn của nàng, kề tai nàng, khẽ nói : “ Đợi lát nữa ta sẽ nói cho nàng.”

Cảm thấy bên tai nóng nóng, Tang Chi mới ý thức được rằng hai người đã kề sát thế nào, khuôn mặt lập tức đỏ ửng, còn Ly Vẫn bên này tức đến mức nghiêng răng nghiêng lợi.

Húc vương thờ dài, nói : “ Tuấn Ngan, ngươi thực sự khiến bản vương thất vọng. Ngay đến đệ đệ ngươi cũng đoán ra thân phận của ta, chủ nhân hôm đó vỗ ngực nói muốn nuôi ta cả đời... Ngươi... Sao lại không nhận ra ta ?”

Ca ca khoa trương bị nói đến mức đôi môi run rẩy, ánh mắt hoảng loạn, phải quay đầu sang một bên mới dám nói : “ Ngươi... Được... Trước tiên gạt đi chuyện cũ đáng xấu hổ, ngươi bắt mấy người chúng ta, lại còn gọi cả đệ đệ ta đến làm gì ?”

“Haizz!” Tuấn Thúc thờ dài, lắc đầu nói. “Huynh yên tâm, huynh ấy không phải đến tìm chủ nhân là huynh đòi nuôi dưỡng, chắc là vì chuyện khác, thuận tiện đệ nói luôn. ... chắc là tìm huynh để ôn lại chuyện cũ. “phượng hoàng cao ngạo nói xong, lại cố ý chớp chớp mắt với ca ca, cười cười kiểu xúc vật vô hại, trả lại hết sự nhạo báng của Tuấn Ngan lúc trước, khiến cho Tuấn Ngan nhất thời á khẩu.

Thấy vậy, Ly Vãn vẫn im lặng, khoanh tay trước ngực, nói : “ Nếu không phải vì ôn lại chuyện cũ thì Húc vương ngài đến tìm đồ sao ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thố Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47: Quỷ Kế

Nghe thấy vậy, Húc vương nhếch môi cười nhạt, nhìn về phía Ly Vãn, trầm giọng : “ bản vương làm việc trước giờ không có thói quen nói lại với ai, chuyện hôm nay bản vương chỉ nói một câu, mượn dùng đám người các người một chút, xong việc sẽ thả các người đi.”

Tang Chi nghe thấy vậy liền tức giận, giận chân, nhướn mày nói : “ Cái gì mà mượn dùng một chút? Chúng ta chẳng phải đồ vật...” Chưa nói xong, tiểu hồ ly liền nghe thấy một tiếng u buồn, cảnh vật trước mắt còn chưa kịp nhìn rõ, bên tai lại nghe tiếng đồ xuống của một vật nặng, đưa mắt nhìn lại... Phượng hoàng cao ngạo đã nôn ra máu, ngã xuống đất.

Tiểu hồ ly kinh hãi hét lên rồi ngồi xuống đỡ Tuấn Thúc, chỉ thấy Tuấn Thúc ôm ngực, trông có vẻ đau đớn đến cực điểm, khóe miệng lại chảy máu tươi. Hoá ra, vừa rồi trong lúc chớp vang sấm nổ, Tuấn Thúc đã giúp Tang Chi chịu một chương, tên đầu sỏ tội đồ đương nhiên là Húc vương.

Trong cặp mắt của Tang Chi, lửa bốc bùng bùng, nàng đứng dậy, định can cho hắn một cái nhưng Tuấn Thúc sống chết giữ lại. Rõ ràng đã bị thương đến mức nói không ra hơi mà phượng hoàng cao ngạo vẫn dùng toàn bộ sức lực để lắc đầu. Ly Vãn thấy vậy cũng nắm chắc bảo kiếm trong tay, chuẩn bị ứng chiến bất cứ lúc nào, còn Tuấn Ngan lại bình tĩnh hơn rất nhiều, ánh mắt không thể đoán là đang nghĩ gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Húc Vương.

Húc Vương thân nhiên vuốt vuốt mấy sợi tóc mai, cúi đầu nói : “ Long Tiểu Thất, ngươi biết ngươi thua ở đâu không ?”

Ly Vãn nghe thấy Húc Vương đột nhiên gọi mình thì ngạc nhiên không hiểu : “ Ngươi có ý gì chứ ?”

Húc Vương nhắm mắt trầm ngâm : “ Ngươi và Tuấn Thúc cùng tranh giành tiểu nữ tử này, nhưng vào thời khắc này, tiểu nữ tử rất rõ ràng đang ngã về phía Tuấn Thúc. Ngươi thua chính là thua ở chỗ, suy nghĩ chưa đủ kín kẽ, thủ đoạn chưa đủ gian xảo.”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy, biết rõ Húc Vương giận mình đoán đúng suy nghĩ của hắn, chỉ gà máng chó để xả hận nên cười thành tiếng, rõ ràng thể lực đã đến giới hạn của sự chịu đựng nhưng vẫn vô cùng vui vẻ. Tang Chi cũng chẳng để ý đến việc Húc Vương rút cuộc có âm mưu, gian kế gì, chỉ thấy từng cơn đau trào lên trong lòng, khẽ hỏi Tuấn Thúc : “ Có đau không? Ngươi đừng có động...”

Ly Vãn nhìn Tang Chi và Tuấn Thúc không nói gì, còn ca ca khoa trương ở phía sau chậm rãi tiếp lời : “ Ta nói rồi mà, đệ đệ ta sao lại ngốc như vậy chứ? Không đưa theo một binh một tốt đến cướp thế tử, xem ra không muốn sự việc trở nên phức tạp.”

Ngừng một lát, Tuấn Ngan mới nói tiếp : “ Húc Vương, ngươi đến phạm giới chắc là có chuyện riêng muốn xử lý, không có hứng thú lắm với kết giới của trấn Bình Lạc, đệ đệ ta không đem chuyện ngươi cướp người nói cho Thiên Hồ Đế quân mở đến tam giới, muốn xử lý riêng.”

Húc Vương nghe thấy vậy, khóe miệng nở nụ cười : “ Vậy ngươi đoán ta vì chuyện riêng gì mà đến không? Rồi muốn làm gì nữa?”

Ca ca khoa trương hơi nheo mắt, trầm ngâm nói : “ Người vất vả trăm đường để tìm Tang Chi, nhưng tìm được Tang Chi rồi lại không hành động gì, e là Tang Chi chẳng qua cũng chẳng là người dùng để dẫn dụ thôi. Mục đích thật sự của ngài là ở... Lai Mễ!”

Ly Vãn nghe thấy hai chữ : “ Lai Mễ”, thoát cái cũng tháo gỡ được sự bế tắc. Hóa ra là như vậy, hóa ra ngay từ khi bắt đầu mình đã nghĩ sai hướng rồi, sao lại không nghĩ đến Lai Mễ chứ? Nhóc con Lai Mễ đó thần thông quảng đại, có thể đi qua bất cứ kết giới nào, có thể che giấu tất cả mùi vị trên người, ngay đến Long thần cha hắn cũng không có cách nào phát hiện ra.

Nếu như Húc Vương thật sự muốn bắt Lai Mễ thì tất cả những chuyện này đúng là quá hợp lý rồi. Bởi vì nhóc con vô cùng nhanh nhẹn, lại im hơi lặng tiếng, cho dù Húc Vương yêu lực vô biên cũng không có cách nào bắt được nó, vì vậy chỉ có thể xuống tay với Tang Chi. Những ngày qua, ai cũng biết Lai Mễ thật lòng yêu quý Tang Chi, cho nên Húc Vương muốn dùng Tang Chi để đánh cược?

Bắt giữ Tang Chi, sau đó dẫn dụ Lai Mễ đến?

Nghĩ đến đây, Ly Vãn đột nhiên mờ tròng hai mắt, nghiêng rặng nghiêng lợi : “ Ngươi muốn ngược đãi Tang Chi ? ” Không sai, Lai Mễ sẽ không ngược như vậy, nói ra là ra, nhưng nếu dùng hình dã man ngược đãi Tang Chi có lẽ nhóc con không thể làm ngo, ngoan ngoãn ra ngoài?

Tang Chi nghe thấy vậy, dù có ngược hơn nữa thì cũng đã hiểu rõ mọi chuyện. Nhìn phượng hoàng cao ngạo co quắt dưới đất, nàng không thể kìm nén được nữa, nước mắt trào ra : “ Đại nghịch!!! ”

Chẳng trách phượng hoàng cao ngạo đến một mình!

Chẳng trách vừa rồi chàng lặng lẽ đến bên cạnh mình!

Chẳng trách chàng sống chết giữ mình không buông tay!

.....

Rõ ràng từ lúc đầu, phượng hoàng cao ngạo đã biết Húc Vương muốn làm mình bị thương để dẫn dụ Lai Mễ ra ngoài, cho nên Tuấn Thúc ngược ngặcch đã hiên ngang bảo vệ mình.

Tuấn Thúc thấy Tang Chi rơi lệ, muốn nâng tay lên lau nước mắt cho nàng nhưng không còn chút sức lực, đành trưng ra một nụ cười, rồi chăm chú nhìn tiểu hồ ly. Húc Vương nói không sai, hẳn đúng là thủ đoạn nham hiểm. Nếu lần này Tang Chi thực sự muốn chạy trốn cùng Ly Vãn, ít nhất mình có thể bảo vệ nàng một lần như thế này, nàng có thể vì mình mà khóc một lần, cả đời này đều nhớ đến mình, không quên tình cảm này, thế cũng Đủ rồi.

Bên này, Húc Vương từ từ cất bước đến trước mặt Tuấn Thúc nói : “ Ta kính trọng đệ có quyết tâm, vì bảo vệ thể tử mà tự đến để chịu ngược đãi. Bản vương cũng không phải yêu quái vô tình vô nghĩa, sẽ đồng ý với đệ, trước khi đệ chết, tuyệt đối không làm tổn thương tiểu hồ ly. ” Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy, ôm ngực cười rất thoải mái, chống tay ngồi dậy, định nói gì nhưng đã ngắt đi.

Thấy vậy, Húc Vương chấp tay sau lưng nhìn về phía xa, không nói tiếng nào. Ca ca khoa trương lúc này vẫn còn cười được vỗ tay nói : “ Xem đi, ta đã nói rồi mà, đệ đệ của ta rất cao ngạo, trước khi ngắt còn muốn khoe tài trước mặt thể tử, nói lời: “đạ tạ”. Khụ khụ ! ”

Ánh mắt Húc Vương rất khó đoán, dạn dò các tiểu yêu đưa Tuấn Thúc vào phòng trong, lại thấy Tang Chi và Ly Vãn cùng vào phòng mới tự nói tự nghe : “ Hẳn nào có nói : “ đạ tạ ”, rõ ràng hẳn nói nếu bản vương dám làm tiểu hồ ly bị thương dù chỉ một phân, hẳn nhất định sẽ không tha cho ta. ”

---Bia đỡ đạn đáng thương---

Các tiểu yêu áp giải bọn Tang Chi về đến phòng, liền vứt phượng hoàng cao ngạo lên chiếc giường gỗ rồi đi ra ngoài. Tiểu hồ ly thấy Tuấn Thúc đẹp trai, phong độ trước đây bây giờ lại bị đánh đến mức mặt mũi bầm thui, tóc tai bù xù nằm trên giường, khỏe miệng còn dính chút máu khô thì tận đáy lòng run rẩy. Chẳng mấy chốc liền cảm thấy khỏe mắt căng lên, mũi cũng cay cay, bắt đầu thút thít.

Ly Vãn đứng im phía sau Tang Chi, thấy nàng nửa quỳ trước giường, khóc thút thít thì cảm xúc lẫn lộn, phức tạp, không nói rõ được. Hai người cứ như vậy, một người lặng lẽ khóc, một người lặng lẽ nhìn, một lúc sau Ly Vãn mới cắn răng nói : “ Tang Chi. . . ”

Lời nói khỏi miệng rồi lại không biết nên tiếp tục thế nào, Ly Vãn nắm chặt tay thành nắm đấm, tự chửi rủa bản thân nghìn vạn lần. Bên này, Tang Chi đã ngừng khóc lóc rồi đột ngột lên tiếng : “ A Ly, vì sao ngươi muốn lấy ta ? ”

Ly Vãn ngẩn ra, mím chặt môi, không nói được thành lời. Vì sao muốn lấy tiểu hồ ly? Đây chẳng phải chuyện rất rõ ràng sao? Hẳn thừa nhận lúc đầu rất ghét vị hôn thê là công chúa Thanh Khâu quốc kiều ngạo, ngang bướng này, cho nên khi biết phải cùng cha đến Thanh Khâu quốc cầu thân, Ly Vãn dứt khoát bỏ chạy giữa đường.

Nhưng thượng thiên giúp hẳn đưa ra quyết định rồi, lại tình cờ khiến hẳn bị thương ở núi Thúy Bình, rồi một cô gái xông đến trước mặt hẳn, cặp mắt vô cùng trong sáng ngược lên cười với hẳn nói : “ Chào ngươi! Ta tên là Tang Chi. ”

Cho dù đã khôi phục được ký ức, nhưng những ngày Tang Chi đã dạy hẳn ăn cơm như thế nào, mặc quần áo ra sao vẫn hiện ra trước mắt, vì không muốn nhanh chóng kết thúc những ngày tháng được tiểu hồ ly quan tâm, chăm sóc như thế nên hẳn tiếp tục giả ngốc. Bởi vì muốn mãi mãi được sớm tối bên nàng như thế này nên hẳn mới nhất định muốn lấy nàng.

Vì sao? Người nên hỏi vì sao không phải là mình sao? Vì sao nàng muốn từ hôn? Vì sao nàng lại quỳ trước mặt Tuấn Thúc khóc lóc? Vì sao người nàng gặp trước lại là hẳn mà không phải là ta?

Tang Chi quay lưng lại với Ly Vãn, thấy hẳn rất lâu không lên tiếng, liền cúi đầu nói : “ A Ly, ta và ngươi ở cùng nhau rất vui vẻ. Ta cũng rất nhớ những ngày tháng ngươi ngược ngặcch, bị bọn Khế Lạc, Thất Thủy ức hiếp. Lúc đó, chúng ta ngày ngày đánh đấm ồn ào ở trấn Bình Lạc, ngươi thật sự rất phiền phức, lúc nào cũng dính lấy ta. Ăn cơm, mặc quần áo, tắm rửa. . . có lúc ta cũng cảm thấy mình giống như nuôi một đứa trẻ to xác, cho nên ta cũng hy vọng, nếu có thể, chúng ta hãy cứ sống những tháng ngày như vậy, nhưng mà. . . ”

Tiểu hồ ly ngừng lại, đứng dậy quay đầu nhìn Ly Vãn đang đứng ở góc nhà, vì vừa khóc xong, mắt nàng được nước mắt rửa qua, trong sáng khác thường, nhìn thẳng vào Ly Vãn hồi lâu, rồi lắc đầu nói : “ Nhưng mà lúc ngươi kéo tay ta, nói muốn lấy ta, sống cùng ta trọn đời. . . ta không có cảm giác trái tim loạn nhịp. ”

Không giống như phượng hoàng cao ngạo, Tang Chi chỉ cần nghĩ đến hần thì sẽ giận dữ giậm chân, khắp người đều cảm thấy không thoải mái. Người này cao ngạo, đáng ghét, thích thể hiện... đáng ghét nhất là việc trêu đùa nàng làm thú vui, đừng nói là ở cùng nhau đòi đòi kiếp kiếp, chỉ cần nói đến việc phải đến Thanh Ngõ cư của hần, tiểu hồ ly đã nghiêng răng ken két rồi. Nhưng chính một người như thế, khi hần nói không phải đùa, hần nói thích nàng, hần nói muốn cùng nàng thành thân... trái tim của Tang Chi còn chưa hiểu rõ lắm... nhưng đập rất dữ dội, nàng đỏ mặt tía tai, nhịp thở cũng trở nên gấp gáp.

Tang Chi vốn cũng không hiểu rõ cảm giác này, chỉ là mơ hồ đi theo nó, cho đến vừa rồi, phượng hoàng cao ngạo thay nàng nhận chương kia, rồi bắt ngờ ngã xuống, nàng bỗng thấy đầu óc trống rỗng, cuối cùng cũng hiểu rõ, nàng thích phượng hoàng cao ngạo, thích đến mức... không có chàng thì sẽ không biết phải sống tiếp như thế nào.

Tang Chi đưa tay lau giọt lệ nơi khóe mắt nói: “Nếu hôm nay là người thay ta chịu chương đó, ta sẽ rất cảm kích, nhưng không phải là cảm giác không thể sống tiếp được nữa... Ta thật sự không thể lấy người.”

Ly Vãn nghe thấy vậy thì ngơ ngác, cúi đầu nhìn hàng mi dài của Tang Chi, cả chiếc mũi thẳng, nhỏ nhắn, đột nhiên cười thành tiếng. Chuyện đã đến nước này, còn có gì đáng nói? Lúc đó Tuấn Thúc bị đánh ngã, Húc Vương cười nhạo hần thua ở chỗ không đủ nhẫn tâm, không đủ thủ đoạn, nhưng Tang Chi lại nói, cứ coi như hôm nay người ngã xuống là hần thì hần cũng sẽ không có đủ chỉ một chút cơ hội.

Hóa ra ngay từ lúc bắt đầu đã không có thắng thua. Ly Vãn chưa từng nhập cuộc, chưa từng vào được trái tim của tiểu hồ ly thì còn nói thắng thua gì chứ? Cứ coi như có nhẫn tâm, có thủ đoạn hơn nữa, cứ coi như có bỏ nhiều tâm sức hơn nữa... đôi lại, nhận được chẳng qua cũng chỉ là một từ “cảm kích”.

Ly Vãn càng nghĩ càng cảm thấy nực cười, cười lớn, cuối cùng nói: “Được, ta hiểu rõ rồi!” Tang Chi muốn mở miệng nói gì đó nhưng lại nghe thấy hần nói tiếp: “Tang Chi, cảm ơn nàng đã nói với ta những lời này, ta... chúc phúc cho nàng.” Nói xong, hần liền sai bước đi ra cửa. Trước cửa phòng để mở, Ly Vãn không kìm nén được, quay đầu nhìn vào phòng một lần nữa, cuối cùng, khóe miệng khẽ nhếch lên thành một nụ cười khổ.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Bắt “gian”

Thấy A Ly thật sự đi rồi, tiểu hồ ly thần thờ vẫn chưa phản ứng lại được. Bỗng nghe thấy một giọng nữ gian xảo, kỳ quái mà quen thuộc: “Haizz! Long Tiều Thất thật đáng thương!”

Tang Chi nghe thấy thì rất kinh ngạc, quay đầu lại nhìn, quả thật trên tường hiện ra thân hình yêu kiều, điệu đà của Bích Nữ. Bích Nữ vừa lắc lắc đầu vừa mỉm cười đùa với nàng.

“Bích Nữ tỷ tỷ, sao tỷ...” Đôi đồng tử của tiểu hồ ly suýt nữa thì rút ra ngoài, nhìn chăm chăm vào Bích Nữ trên tường, rồi lại nhìn trái ngó phải đều thấy không giống giả tạo, nhưng mà... chẳng phải thẳng thóc Thất Thủy nói Bích Nữ tỷ tỷ vì chịu phong ấn, không thể rời Thanh Ngõ cư, khi nào phượng hoàng cao ngạo chết thì mới có thể giải phong ấn sao?

Nghĩ đến đây, trong đầu Tang Chi có một tiếng nổ vang, vội nhào đến trước mặt Tuấn Thúc, tay run run sờ lên mũi chàng. Sau khi chắc chắn chàng vẫn còn thở mới thở phào một cái. Còn may, phượng hoàng cao ngạo chỉ ngất đi, chưa đến nỗi phải tới miền cực lạc.

Bích Nữ thấy vậy, đương nhiên biết tiểu hồ ly đang nghĩ gì, liền lấy tay áo che miệng, cười he he, giải thích: “Tang Chi muội muội không cần phải căng thẳng. Tuy ta đúng là không thể tùy ý rời khỏi Thanh Ngõ cư, nhưng chỉ cần chủ nhân cho phép, ta vẫn có thể đi cùng hần đến những phòng khác nhau. Muội thử nghĩ xem, chúng ta vốn ở trong Thanh Ngõ cung trên Thiên cung, nếu không phải tiểu phượng hoàng cao ngạo cho phép, ta làm sao có thể đến được Thanh Ngõ cư ở trần Bình Lạc chứ?”

Tang Chi nghe thấy vậy, nửa hiểu nửa không, gật gật đầu. Bích Nữ tỷ tỷ nói rất có lý, chỉ cần chủ nhân đồng ý và làm phép, Bích Nữ tỷ tỷ cũng có thể cùng đến bất cứ căn phòng nào. Chỉ là... nếu nói như vậy... Ấy... Đợi chút! Chủ nhân?

Tang Chi chớp chớp mắt, nhìn Bích Nữ chăm chăm, ánh mắt kỳ quái hỏi: “Những lời muội nói với A Ly vừa rồi, Bích Nữ tỷ tỷ đều nghe thấy sao?”

Bích Nữ nghe thấy vậy thì làm ra vẻ hối tiếc, bĩu môi, chấp hai tay lại nói: “A di đà Phật! Tội lỗi! Tiểu hồ ly, ta thật sự không cố ý nghe lén, muội cũng biết đấy, tướng công tương lai của muội vốn gian trá, tuy quyết định đến cứu muội nhưng vẫn để lại một bước đường lùi.”

Tiểu hồ ly càng nghe càng hồ đồ: “Ý tỷ tỷ là gì?”

Bích Nữ nhìn người nào đó không có chút động tĩnh, vẫn hôn mê trên giường, thở dài: “Haizz! Tiểu phượng hoàng nào ngốc như vậy, thật sự chỉ bị Húc Vương đánh chết? Nói thế nào đi nữa cũng sẽ mang ta theo, nếu thật sự có mệnh hệ gì thì ta cũng có thể giúp hần kiểm tra, bắt mạch, chẩn đoán. Thất

Thủy và Khế Lạc cũng đang ở bên ngoài trần Bình Lạc đợi lệnh đó !”

Tang Chi ngẩng đầu, đề phòng trước mọi khả năng có thể xảy cũng rất phù hợp với tính cách của phượng hoàng cao ngạo, nhưng tại sao nàng luôn cảm thấy vẫn có chỗ nào đó kỳ kỳ? Bích Nữ không đợi tiểu hồ ly mở miệng, lại nói: “Vừa rồi tỷ thấy bọn muội và tiểu phượng hoàng đi vào, đương nhiên sẽ ẩn vào chỗ tối để quan sát tình hình, xem hẳn bị thương có nặng không. Tỷ sợ sẽ làm phiền khiến muội và A Ly nói chuyện mất tự nhiên, cũng sợ sẽ không điều trị kịp thời vết thương của phượng quân đại nhân cho nên mãi không hiện thân.”

“Nói như vậy tức là... lúc bọn muội nói chuyện, tỷ đã thăm bệnh cho phượng hoàng cao ngạo? Vậy Bích Nữ tỷ tỷ, chàng bị thương có nặng không?”

Bích Nữ nghe thấy vậy, đột nhiên lộ ra nụ cười tinh quái, kiên quyết nói: “Không sao, Tuấn Thúc sớm đã tỉnh rồi!”

Tang Chi nghe thấy hai từ không sao, đang định thở phào thì bị nửa câu nói phía sau của Bích Nữ làm cho kinh hãi.

Sớm đã tỉnh...

Sớm đã tỉnh...

Sớm đã tỉnh...

Tiểu hồ ly mặt mày u ám, cúi đầu nhìn con phượng hoàng nào đó vẫn nằm như thi thể, bàn tay đã nắm chặt lại thành nắm đấm.

Tang Chi hỏi: “Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ khẳng định như vậy?”

Bích Nữ, dáng vẻ như đang xem kịch hay, chớp chớp mắt: “Y thuật của tỷ tỷ mà muội còn không tin? Xem ra phượng quân đại nhân thấy muội cự tuyệt người khác mà trong lòng thâm nhẹ nhõm, không muốn mở mắt đấy thôi!”

Nói xong, Tuấn Thúc đang nằm trên giường không kim được, lông mi giật giật. Bích Nữ thấy vậy liền cười tươi như hoa, vỗ vỗ vai Tang Chi nói: “Ta nghĩ chắc Tang chi muội cũng có chút việc nhà phải xử lý, tỷ tỷ ta là người dễ mềm lòng, không chịu được khi nhìn thấy có người bị đánh, bị mắng nên ẩn đi trước đây. Muội từ từ gọi tiểu phượng hoàng dậy nhé!”

Tang Chi nghe thấy vậy cũng cong khóe mắt, giọng nói ngọt ngào khác thường: “Bích Nữ tỷ tỷ yên tâm, muội nhất định sẽ rất dịu dàng gọi chàng dậy!!! Nói xong, móng vuốt hồ ly thoát cái đã hiện ra, công chúa Tang Chi từng bước, từng bước đến bên giường...

---Muốn ngủ---

Tiểu hồ ly khua khua móng vuốt đến bên giường, thấy phượng hoàng cao ngạo vẫn hoàn toàn bất động, liền chống tay mạng sườn, hắng giọng, u ám nói: “Pượng hoàng cao ngạo! Chàng dậy ngay cho ta, bản công chúa ta sẽ tha chết cho chàng!”

“.....” Mỹ nam ngủ ở trên giường đến lông mi cũng không động dậy, kỹ thuật diễn đúng là rất chuyên nghiệp.

Tang Chi bĩu môi, nhào đến đầu giường, chọc mạnh vào người nào đó rồi nói tiếp: “Mau dậy đi, chàng có nghe thấy không? Bích Nữ tỷ tỷ cũng nói rồi, chàng còn giả vờ gì chứ? Nếu còn ngủ nữa, ta sẽ tức giận thật đấy!!!”

Tang Chi nghiêng răng, ngón tay chọc qua chọc lại nhưng phượng hoàng cao ngạo vẫn nhắm mắt không chịu tỉnh. Tiểu hồ ly nhất thời cũng có chút do dự. Không phải Bích Nữ tỷ tỷ cũng bắt mạch nhầm chứ? phượng hoàng cao ngạo thực ra vẫn còn đang hôn mê?

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly nhú mày nhìn Tuấn Thúc, giọng điệu không còn khẳng định giống như lúc trước nữa: “Pượng hoàng cao ngạo, chàng đừng có đùa nữa! Mau dậy đi, ta có chuyện cần nói với chàng. Được rồi, bản công chúa nhất ngôn cửu đỉnh, đồng ý chỉ cần bây giờ chàng tỉnh lại, ta tuyệt đối sẽ không tính toán với chàng chuyện nghe lén vừa rồi, mau mở mắt đi! Này, chàng lại trêu ta đúng không?”

.....

Tang Chi hét liên mấy tiếng, người trên giường vẫn không có dấu hiệu sẽ tỉnh lại, cảm giác yên tâm của Tang Chi giờ đây lại chuyển thành thấp thỏm. Cẩn rắng suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng nàng quyết định ra một chiêu hiểm...Nhìn khắp bốn phía, xác định thật sự không có người nào, lúc này nàng mới khẽ đến bên tai phượng hoàng cao ngạo, mặt đỏ ửng, khẽ nói: “Ủm...nếu bây giờ chàng tỉnh lại, ta đồng ý cùng chàng về Thanh Khâu quốc...hoàn hôn.”

Nói xong, tiểu hồ ly thấy vô cùng ngượng ngùng, hai tay bịt mặt, mãi không chịu ngẩng đầu. Á....á...! Rốt cuộc nàng vừa nói gì vậy? Chuyện đó...nếu như truyền ra ngoài, danh dự của công chúa của Thanh Khâu quốc nàng có còn nữa không? Vừa rồi nàng lại nói với phượng hoàng cao ngạo.....

“Pượng hoàng cao ngạo?” Tang Chi ngờ ngác, lăm lăm một tiếng mới ngẩng lên, vội nhìn thấy phượng hoàng cao ngạo vẫn vô cùng khoan thai nằm trên giường, đến tóc cũng không rung động. Lúc này, tiểu hồ ly mới thực sự hoảng hồn, nhảy bật lên tự nói tự nghe: “Không thể nào, không thể nào! Lê nào chàng thật sự hôn mê? Nhưng mà Bích Nữ tỷ tỷ...” Tang Chi suy tính hơn thiệt, đầu óc nhất thời rối rắm, đầu óc còn để ý đến việc tìm Bích Nữ nữa, chỉ biết nhào đến bên phượng hoàng cao ngạo, kiểm tra hơi thở của chàng. Bàn tay run rẩy còn chưa chạm được đến gò má của Tuấn Thúc, thoát cái Tang Chi đã bị một cánh tay ấm áp ôm lấy.

“Á!” Tiểu hồ ly suy đi tính lại cũng không nghĩ phượng hoàng cao ngạo có thể ra chiêu này. Bị sự ấm áp kỳ lạ cuốn lấy, Tang Chi không kim chế được, khẽ kêu thành tiếng, tiếng kêu vừa vang lên thì lại âm thầm nuốt vào trong, không bật ra được khỏi miệng. Tuấn Thúc nhân lúc nàng không đề ý, môi đã áp đến, vô cùng thân mật, kích động và ấm áp đến cực điểm.

Tang Chi bị sự ngọt ngào đến bất ngờ từng lớp, từng lớp cuốn lấy trái tim, chỉ cảm thấy từ tận đáy lòng cũng trào lên cảm giác ngọt ngào, không muốn chạy trốn nữa mà ngoan ngoãn nằm trong lòng phượng hoàng cao ngạo, mặc cho chàng ức hiếp. Tuấn Thúc ôm tiểu hồ ly, hít hà hương thơm thoang thoảng trên người Tang Chi, chỉ cảm thấy một chương hôm nay dù có đánh chết mình thì cũng đáng giá. Chàng vừa hôn vừa siết cánh tay đang ôm lấy Tang Chi, giống như sợ nàng sẽ chạy mất vậy.

Tang Chi vốn nửa nằm ở đầu giường, bị phượng hoàng cao ngạo kéo một cái, người không vững liền nghiêng về phía trước, hai người lập tức trán chạm trán, đụng một cái đau điếng. Tang Chi bị đụng như thế, chút không khí ngọt ngào vừa rồi cũng tiêu tan không còn dấu vết.

Tiểu hồ ly chống tay, xoa xoa chiếc trán bị đụng đến phát đau, hờn hờn nói: “Được lắm ! Phượng hoàng cao ngạo, chàng lại chơi xấu ta !” Nói xong, nàng lại thuận tay khua khua móng vuốt hồ ly vẫn còn chưa thu lại..

Nếu là bình thường, phượng hoàng cao ngạo nhanh nhẹn như gió, mấy trò vật vãnh của tiểu hồ ly đương nhiên chàng sẽ không thèm để ý, chỉ là vào lúc này, hệ số chiến đấu của phượng hoàng cao ngạo là âm, cảm thấy trước mắt hoa lên kèm theo tiếng kêu buồn bã, cuối cùng, trước ngực lại có thêm mấy đường móng vuốt rì máu.

Tang Chi thấy vậy cũng kinh hãi đến mức nói không nên lời, rất lâu sau mới xán đến, vừa nhìn vừa đau lòng mắng : “ Chàng ngốc à, sao lại không tránh ?!”

Phượng hoàng cao ngạo nhìn khuôn mặt lo lắng của tiểu hồ ly, lại nghĩ đến những lời vừa rồi nàng nói với Ly Vãn, trong lòng vô cùng đắc ý, nhất thời vui mừng mà ôm chầm lấy Tang Chi, thấp giọng nói : “ Ta không nỡ tránh !”

Tang Chi biết rõ đây là những lời vớ vẩn của Tuấn Thúc nhặt từ ca ca khoa trương nhưng nghe rồi, trong lòng lại trào dâng cảm giác ngọt ngào, không kìm nén được đỏ mặt thẹn thùng. Tuấn Thúc thấy vậy liền kéo Tang Chi sát lại, đôi môi lần nữa ập đến. Tang Chi đã bị phượng hoàng cao ngạo làm cho toàn thân không còn chút sinh lực, chỉ cảm thấy hơi nóng của chàng phả lên mặt giống như thuốc mê, tứ chi không còn chút sức lực, đành dựa cả cơ thể lên người chàng.

Nhân lúc tiểu hồ ly không phòng bị, lưỡi của Tuấn Thúc đã len lút trườn vào trong miệng nàng. Người đơn thuần như Tang Chi nào đã từng trải qua những chuyện này, chỉ cảm thấy căng thẳng, nắm lấy tay áo của phượng hoàng cao ngạo, mặc cho chiếc lưỡi lửa của chàng quấn quýt lưỡi mình...Hai người đang chìm đắm trong nụ hôn dài cuồng nhiệt thì trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng “chít”. Tang Chi giật mình, vô thức đẩy phượng hoàng cao ngạo ra, quay đầu lại nhìn. Một cục lông trắng với cặp mắt trong sáng, long lanh, thuần khiết vô cùng đang nhìn hai người chăm chú, không phải Lai Mễ thì là ai ?

Phượng hoàng cao ngạo thấy vậy, cũng hiếm khi bị á khẩu như thế. Nghìn mưu kế vạn sách, nhưng chưa từng nghĩ vào thời khắc then chốt, nhóc con này lại xuất hiện làm hỏng việc của mình, lẽ nào đúng là có cái gọi là nhân quả, báo ứng ? Bản thân mình nghe lên Ly Vãn và Tang Chi nói chuyện một lần, nhanh như vậy đã bị báo ứng rồi sao ?

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Tiểu Thế Tử

“Lai Mễ ?” Tang Chi nhìn thấy nhóc con, kinh ngạc cất tiếng gọi, nói xong mới ý thức được Hồ yêu bên ngoài có thể nghe thấy, vội vàng bịt miệng, im lặng nhìn ra phía cửa, vẫn may, không có động tĩnh gì.

Lai Mễ nghe Tang Chi gọi, vầy vẩy tai, nhảy lên giường, dụi dụi vào người nàng, rồi lại đứng dậy, học theo phượng hoàng cao ngạo thè chiếc lưỡi nhỏ màu hồng ra liếm liếm tai nàng. Trong chốc lát, cả phượng hoàng cao ngạo và Tang Chi đều sùng sốt, ngạc nhiên. Cho nên nói, nhất định không được làm bừa trước mặt trẻ con ! = =

Tang Chi vừa tức vừa bực, hung dữ lura tên đầu sỏ tội đồ một cái, kéo nhóc con về phía mình để nó không làm những hành động vượt ngoài khuôn phép, rồi mới nói: “Lai Mễ, lúc trước đệ đi đâu vậy ?”

“Oé...” Lai Mễ thấp giọng kêu một tiếng, vầy vẩy đuôi, ngồi ngay ngắn trong lòng Tang Chi.

Phượng hoàng cao ngạo nhướn mày: “Dù là đi đâu, nhưng lúc này trở lại, sợ là đến cứu nàng.”

Tang Chi nhận ra ý ghen tuông trong lời của phượng hoàng cao ngạo, còn ghen với trẻ con nữa, nàng nhất thời khóc không được, cười cũng chẳng xong: “Đã lúc nào rồi mà chàng còn tâm trạng đùa à ?” Nói xong, nàng lại vuốt vuốt bộ lông của Lai Mễ, thấy nó ngoan ngoãn cuộn tròn trên chân mình, đáng vẻ không chút phòng bị thì lại càng không chú ý: “Lai Mễ, rốt cuộc đệ và Húc Vương có quan hệ gì ? Sao hán lại đuổi từ yêu giới đến tận phạm giới để bắt đệ, còn hung động bình lực lớn như vậy để bắt chúng ta làm mồi nhử. Phượng hoàng cao ngạo, chàng nói xem, rốt cuộc thân phận của Lai Mễ là như thế nào ?”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy, không đáp, chỉ khoanh tay trước ngực, nói: “Lai Mễ thực sự rất lợi hại, tuy không có pháp lực nhưng lại có thể lên vào căn phòng này mà không gây ra một tiếng động nhỏ, đến ta cũng không phát hiện ra, chẳng trách Húc Vương không bắt được.”

Nghe thấy vậy, Lai Mễ không phản ứng gì, trái lại, Tang Chi vô cùng giận dữ lườm phượng hoàng cao ngạo một cái. Vừa rồi cứ coi như Lai Mễ quang minh chính đại đi vào thì người nào đó cũng không phát hiện được nhỉ ? Tang Chi nùng nịu: “Nhưng bây giờ phải làm thế nào ? Lẽ nào phải đem Lai Mễ giao cho Húc Vương ?”

Húc Vương huy động binh lực lớn như vậy để tìm Lai Mễ, cũng không ai biết rõ mục đích, nhờ hấn bắt Lai Mễ để luyện thuốc hoặc vì cái gì đó thì phải làm thế nào ? Nghĩ đến đây, Tang Chi bỗng vỗ vỗ đầu Lai Mễ, chớp mắt, nói: “Việc đã đến nước này cũng chỉ có thể nhờ cha và mọi người tham gia nhỉ ? Nếu không thì để Lai Mễ đi đưa tin, tìm đi mẩu đến giúp...”

Tang Chi chưa nói xong, Lai Mễ giống như bị kinh hãi, đột nhiên nhảy lên rồi chạy ra ngoài cửa. Tang Chi đàn mắt nhìn Lai Mễ chạy đi, sợ nó sẽ gặp Hồ yêu ở bên ngoài, đang đứng dậy để ngăn cản nó thì lại bị phượng hoàng cao ngạo kéo lại, quay đầu nhìn chỉ thấy phượng hoàng cao ngạo mím chặt môi, nhắm mắt lắc đầu, ý bảo Tang Chi không được manh động.

Tang Chi sốt ruột vẩn vẩn ngón tay, muốn thoát ra khỏi Tuấn Thúc: “Lai Mễ rõ ràng vì cứu chúng ta nên mới quay lại, nó cố ý chạy ra ngoài để dẫn dụ Húc Vương đi, nếu nó xảy ra chuyện gì, chẳng có thoải mái được không ? Phượng hoàng cao ngạo, chàng...”

“Công chúa Tang Chi quả nhiên nặng tình nặng nghĩa !” Tang Chi mới nói được nửa câu thì nghe thấy một giọng nam trầm tĩnh, ôn hoà từ ngoài cửa truyền vào, vội ngẩng lên, lại thấy Húc Vương đang chậm rãi đi vào, mà trên vai hấn... chính là Lai Mễ ngồi rất ngay ngắn.

Tang Chi dụi dụi mắt, sau khi xác định thứ ngồi trên vai Húc Vương không phải ai khác, chính là nhóc con Lai Mễ thì mới quay sang nhìn Tuấn Thúc, chỉ thấy Tuấn Thúc vô thức nhếch miệng, nói: “Lúc đầu ta còn có chút hoài nghi, nhưng xem ra ta đã không nhìn lầm rồi. Nếu ta đoán không sai thì... vị này chính là tiểu hoàng tử nhỉ ?”

Dứt lời, mắt phượng sáng lên, phượng hoàng cao ngạo nghiêm túc nhìn Lai Mễ trên vai Húc Vương.

“Tiểu - hoàng - tử ?” Tang Chi lẩm bẩm rồi nghiêng đầu nhìn Lai Mễ, cảm giác lạ lẫm, kỳ quái bỗng trào lên trong tim. “Tiểu hoàng tử của Hồ yêu tộc là...”

Húc Vương nghe thấy vậy, không lên tiếng, chỉ cười nhạt rồi đặt Lai Mễ xuống đất. Sau khi đọc câu chú niệm lên người Lai Mễ, bỗng chốc xuất hiện ánh sáng chói lòa, trong chớp mắt, Lai Mễ ở dưới đất lật người một cái rồi biến thành đứa trẻ đẹp đẽ, đáng yêu, trên người là chiếc áo choàng thổ cẩm trắng thiêu hoa màu tối, tóc buộc gọn gàng bằng một chiếc kẹp ngọc, rõ ràng cách ăn vận rất bình thường nhưng lại toát lên sự cao quý, đáng vẻ bình dị, dễ gần, ngoan ngoãn, lanh lợi, cặp mắt to không khác Lai Mễ, thực sự là một tiểu chính thái xinh đẹp.

Tiểu chính thái Lai Mễ chớp chớp cặp mắt trong sáng, ngẩng đầu nhìn Húc Vương, sau khi được người đồng ý mới lật đặt chạy đến bên Tang Chi. Thăng nhóc dường như vẫn chưa quen lắm với cách đi đứng, chạy nhảy bằng hai chân, đi mấy bước mà nó nghiêng bên nọ, ngã bên kia, nhưng vẫn vô cùng đáng yêu. Cuối cùng, Lai Mễ cũng nhào vào lòng Tang Chi, bàn tay mũm mĩm ôm lấy chân nàng, gọi giòn tan: “Tỷ tỷ !”

Giọng nói mềm mại, non nớt như rót thẳng vào tận đáy lòng Tang Chi. Chi là... nàng như thế này thì là tỷ tỷ gì chứ ?

Nghĩ đến đây, Tang Chi có chút không vui, liền đẩy Lai Mễ ra. Nghĩ đến phượng hoàng cao ngạo, A Ly, Lai Mễ ở bên cạnh lại giống như diễn vai heo ăn hổ, trong lòng nhất thời không nói rõ được cảm xúc, làm mặt hung dữ, nói: “Ai là tỷ tỷ ngươi ? Ta chẳng có đệ đệ nào là người của Hồ yêu tộc.”

Lai Mễ nghe thấy vậy, chớp chớp cặp mắt trong veo, nửa hiểu nửa không, lại dụi khuôn mặt ngây thơ lên người Tang Chi, bàn tay mũm mĩm ôm lấy vòng eo thon của nàng, kêu la: “Tỷ tỷ hôn hôn, hôn giống như Tuấn Thúc ca ca đó.”

Ca ca khoa trương và Ly Vẫn lần lượt vào phòng, cả đám người là Hồ yêu, Hồ quái, thuộc hạ của Húc Vương cũng đứng đầy trong phòng, Lai Mễ vừa nói câu này, Tang Chi lập tức quên hết những chuyện ảo não vì bị đùa cợt, chỉ nghe thấy trong đầu “bùm” một tiếng rồi nổ tung...

Chuyện thân mật với phượng hoàng cao ngạo bị trẻ con nhìn thấy, Tang Chi tuy nghìn vạn lần hối hận, nhưng vẫn thầm cảm thấy may mắn. Dù gì Lai Mễ cũng là hồ ly chưa thành tinh, nó nói Hồ ngữ, người khác nghe đều không hiểu, cứ coi như nó cố gắng kêu gào: “Tuấn Thúc ca ca vừa cắn tai tỷ tỷ” thì cũng chẳng sao.

Nhưng bây giờ...

Không nhắc đến Húc Vương và Hồ yêu trong căn phòng này chính là hồ ly, tinh thông Hồ ngữ, vừa rồi Lai Mễ hoá thành nhân hình, nói một câu giòn tan như vậy chính là... Á... á... ! Quý thân ơi, giết nàng đi !

Tang Chi đỏ bừng mặt, lời nói cũng lắp ba lắp bắp: “Không... không phải như mọi người nghĩ đâu ! Lai Mễ đệ... không được nói linh tinh ! Ta không cắn tai của phượng hoàng cao ngạo, không đúng... chàng cũng không cắn tai ta, ta...”

Ca ca khoa trương thấy hai người Tuấn Thúc và Tang Chi ngồi ở đầu giường thẹn thùng, đến tai cũng đỏ ửng, bắt giác thấy thú vị, cười khì, nói: “Không ai có hứng thú đối với mấy chuyện đó của bọn muội, không cần giải thích, đúng không Ly Vẫn ?”

Nói xong, ca ca khoa trương cố ý đảo mắt nhìn sang Ly Vẫn. Ly Vẫn nghe thấy, hắng giọng về mặt tự nhiên, quay đầu nhìn sang hướng khác. Tuấn Ngạn biết rõ lòng dạ của Ly Vẫn, xem ra thời gian trị thương này sẽ rất dài, vậy là cố ý chuyển chủ đề: “Được rồi, cũng nên kết thúc màn kịch này thôi.

Húc Vương, rút cuộc Lai Mễ là ai ? Ngài tốn công sức bắt nó là muốn hầm ăn hay nướng, cắt thành miếng găm ?”

Hồ yêu bên cạnh nghe thấy vậy, nghe rằng, tức giận quát: “Không cho phép người sĩ nhục tiểu hoàng tử nhà ta ! Tiểu hoàng tử của chúng ta từ nhỏ đã có yêu lực rất mạnh, không chỉ che giấu toàn bộ hơi khí trên người giống như đại vương, để đám Tiên tộc đáng chết không phát hiện ra, mà còn có thể đi qua bất cứ kết giới nào, thuật ẩn hình cũng lợi hại bậc nhất !”

Tuần Ngạn nghe thấy vậy, bật cười thành tiếng, chẳng để ý gì mà gãi tai phá đám: “Thuật ẩn hình đương nhiên là lợi hại bậc nhất, chúng ta đều thấy rồi mà, đến thần dũng như Húc Vương cũng không bắt được, ồ !” Ca ca khoa trương nói xong, cố ý ngược mắt nhìn sang Húc Vương, vẻ mặt điềm tĩnh, bình thản nhưng trong lòng lại như có đá rơi xuống mặt hồ...

Tiểu hoàng tử ?

Nói như vậy thì năm đó, sau khi rời xa bọn họ, Tiểu Thập đã hóa tốc thành thân rồi sinh con ? Nhưng nếu tính toán cẩn thận, tuổi tác của Lai Mễ không được một trăm thì cũng phải được tám chục, chắc không phải là trước khi đến Vô Khích Bích Thụ, Tiểu Thập đã có con trai ngoan ngoãn, lanh lợi như thế này chứ? Vậy thì mẹ đẻ là ai ?

Ca ca khoa trương bị vô số các câu hỏi trong đầu làm cho toàn thân ngứa ngáy, muốn hỏi rõ thì Húc Vương lại im lặng không nói. Tuần Ngạn im lặng, dứt khoát đi về Lai Mễ, cười tươi rồi vẫy tay nói : “Đến đây, nhóc con, để đại bá ta xem xem...Khụ khụ...ngươi trong hình dáng của con người cũng rất xinh đẹp.”

Lai Mễ thấy quái thúc dụ dỗ mình, miệng vẫn cắn góc áo của Tang Chi không chịu buông. Đừng có hòng, muốn lừa trẻ con sao ? Hừ ! Thủ đoạn dụ dỗ, lừa gạt chẳng có trình độ chút nào....o(.....)o

“Đệ đệ ?” Tang Chi từ bấy giờ không nói gì, nghe thấy lời này thì trở nên giận dữ, nói cả nửa ngày, nhóc con mà mình bảo vệ, thương yêu lại là đệ đệ của Hồ yêu vương ? Thật uổng công nàng vừa rồi vẫn đắn đo, vì sự an toàn của Lai Mễ mà không ngần ngại động binh đao, kết quả ... là hai huynh đệ nhà người ta đang chơi đùa !

Tang Chi càng nghĩ càng bức, dứt khoát đẩy Lai Mễ ra, nhóc con chắc mới học biến thành nhân hình không lâu, từ nãy tới giờ đều dựa vào người Tang Chi, bị đẩy liền lăn xuống đất. Các Hồ quái thấy vậy đều kinh hãi kêu lên, muốn đi đến để đỡ tiểu hoàng tử dậy nhưng bị Húc Vương ngăn cản.

Tiểu hồ ly tức đến mức đỉnh đầu xì khói, chống tay mạng sườn nói : “Lai Mễ, đệ có xứng đáng với ta không ? Ta lao tâm khổ tứ như vậy mà đệ lại lừa ta ?! Uổng công ta gọi đệ là đệ ruột thịt, ta...” Ngón tay Tang Chi run rẩy : “Đệ vẫn giả vờ không biết biến nhân hình và nói tiếng người để lừa bọn ta.”

Lai Mễ nằm trên đất, nghe thấy vậy thì chớp chớp cặp mắt đen láy, im lặng hai giây rồi khóc òa. Cậu nhóc khóc, nước mắt giàn giụa, Húc Vương đứng kia chống mắt mà nhìn, không chịu đỡ đệ đệ dậy. Mọi người cũng có chút trở tay không kịp với tình huống bất ngờ này, lát sau mới thấy Ly Vãn ôm Lai Mễ dỗ dành, lau nước mắt cho thẳng bé, lại như đang làm ảo thuật, mọc từ trong túi ra, nào là quả hạnh, nào là bánh nếp...

Con mắt sắc sảo của Tang Chi nhìn thấy những đồ vật kia chẳng hiểu sao lại thấy cay cay. Những món đồ đó...đều là những thứ ngày trước Ly Vãn và nàng mua cho Lai Mễ trên đường quay về Long Cốc. Ly Vãn luôn mang theo bên người là vì muốn bất cứ lúc nào cũng có thể lấy ra để dỗ dành Lai Mễ sao ?

Suy nghĩ cẩn thận như vậy, tình cảm như vậy, vậy mà khi bị mình cự tuyệt, vẻ mặt hẳn rất bình tĩnh, nhưng có lẽ trong lòng hẳn rất khó chịu.

Ly Vãn đang dỗ Lai Mễ nín, lúc này mới ngẩng đầu, vừa khéo chạm phải ánh mắt đầy vẻ quan tâm của Tang Chi. Không tránh cũng không né, Ly Vãn nở nụ cười âm áp, lắc đầu : “Tang Chi, nàng trách nhầm Lai Mễ rồi !”

Lai Mễ vừa chán bánh nếp vừa gật đầu.

Ly Vãn nói tiếp : “Ta đoán, có lẽ trước đó Húc Vương đã làm phép trên người Lai Mễ, cho nên thằng bé không nói được, cũng không thể biến thành nhân hình.”

Tang Chi nghĩ đến chuyện vừa rồi Húc Vương niệm chú trên người Lai Mễ, bỗng chốc hiểu ra, không kim được thấy áy náy, thấp giọng nói : “Lai Mễ...”

Ly Vãn nói : “ Ta từng nghe đại ca, nhị ca nói, Hồ yêu tộc tự hình thành một phái, tiêu dao thế ngoại, chưa từng có quan hệ với tam giới. Lần này Húc Vương đích thân đến phạm giới, xem ra cũng là bởi Lai Mễ ham chơi chạy ra ngoài, ngài lo lắng nói không biết phép thuật, sợ nó vì thương nên mới đến nhi ?”

Húc Vương nhưn mày: “Vậy bây giờ phải làm thế nào ?”

Húc Vương nhếch nhếch khóe môi, đón đệ đệ từ trong lòng Ly Vãn về, cào cào mũi Lai Mễ mấy cái, nhóc con còn cười rất vui vẻ nói : “Cái gì mà làm thế nào ? Ta đến phạm giới vốn là để tìm đệ đệ, bây giờ tìm thấy nhóc con này rồi, chơi chắc cũng chưa đủ rồi, đương nhiên là phải lo chuyện chính.”

Lai Mễ nghe thấy vậy cũng không phản đối, ôm lấy cổ lão ca làm nũng, nói : “Đúng đấy ! Húc Vương đương nhiên là phải cùng tiểu hoàng tử quay về. Chón phạm trần nhiều thị phi, không thể ở lại lâu.”

“He!” Tuần Thúc vốn im lặng, nghe thấy lời này thì cười thành tiếng, gian xảo nói : “Vùng đất thị phi thế này, Phụng tộc đại thiếu gia huynh có phải cũng nên rời đi sớm chút không ?”

Ca ca khoa trương khoe mẽ, nhún mảy : “Chúng ta, huynh hữu đệ cung, phụ từ mẫu ái, ta đâu nỡ rời chốn phồn hoa này !”

Húc Vương nghe thấy vậy, nghiêng đầu “ồ” một tiếng nhưng lại khiến tận đáy lòng Tuấn Ngạn vang lên tiếng loảng xoảng. Không hay rồi ! Chắc chắn.....không hay rồi !

Tuấn Thúc chống tay ngồi dậy nói : “Tuấn Ngạn, khi đệ đến hình như đã nói rất rõ ràng rồi, đệ đến là để đón vị hôn thê, không can hệ gì đến huynh”. Trong lời nói có ý, đệ chưa từng nghĩ tới chuyện muốn cứu huynh.

Lúc này, Tuấn Ngạn mới tỉnh ngộ, nhớ ra mình vẫn đang trong cảnh ngộ từ tội bị thảm

“Không phải chứ ? Sao đệ lại không có lương tâm như thế này ? Ta là ca ca ruột của đệ đó !”

“Đệ cũng là đệ đệ ruột của huynh, vậy mà mỗi lần huynh hại đệ, huynh có bao giờ nương tay không ?”

Húc Vương thấy hai huynh đệ nhà này, anh một câu, em một lời, tâm trạng bỗng rất tốt : “Tuấn Ngạn, bản vương từng nói vài lời nói ra khỏi miệng rồi sẽ không thu lại được. Dù gì chủ nhân ngươi đã không chịu nuôi ta cả đời như đã hứa, vậy thì bản vương đành...”

Húc Vương hơi ngừng lại rồi nhắm mắt phán tội chết cho ca ca khoa trương: “Vậy thì bản vương đành...nuôi ngươi cả đời vậy !”

Ca ca khoa trương hít một hơi thật sâu : “Ngươi nói vậy là có ý gì ?”

Tang Chi bĩu môi : “Chính là trời huynh lại rồi đưa về Hồ yêu tộc. Ngốc !”

Đến ngốc nghếch như Tang Chi cũng hiểu được, huynh cho rằng mình có thể chạy trốn được sao ? Thiếu nợ, sớm muộn gì cũng phải trả.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thố Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bí Ẩn

Sự việc đã giải quyết xong, mấy người Tang Chi cũng thu dọn hành lý, chuẩn bị quay về trấn Bình Lạc.

Chỉ là ca ca khoa trương nghe nói đệ đệ, đệ muội lại chuẩn bị gạt mình ra để hưởng lạc một mình, liền vừa khóc vừa làm loạn, ôm chân Tuấn Thúc không để họ đi. Tang Chi nhân lúc hai huynh đệ nhà họ đối thoại, mình được rảnh rỗi liền đi ra khỏi phòng thì thấy Lai Mễ và Ly Vãn đang chơi đùa vui vẻ.

Nhóc con Lai Mễ được Húc Vương giải cấm chú rồi, hớn hờ hóa thành nhân hình, vừa chạy vừa nhảy vòng quanh Ly Vãn, miệng ríu ra ríu rít cũng chẳng biết đang nói gì. Có lẽ thời gian Lai Mễ học được cách hóa thành nhân hình vẫn chưa lâu, hai chân bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo, Ly Vãn liền khom lưng, kéo bàn tay nhỏ bé của Lai Mễ, một lớn, một bé, một trước, một sau tập đi. Bức tranh vô cùng ấm áp khiến Tang Chi nhìn mãi, cuối cùng không kìm được liền mỉm cười.

Đi đến trước mặt hai người, Lai Mễ nhìn thấy Tang Chi, hét gọi một tiếng rồi hớn hờ nhào vào lòng nàng, ngây thơ nói : “Tỷ tỷ, vừa rồi A Ly ca ca nói lát nữa sẽ đưa đệ đi mua kẹo, tỷ cũng đi chứ ?”

Tiểu hồ ly há miệng chưa kịp nói gì, Ly Vãn đã háng giọng một cách không tự nhiên, ngồi xuống ôm lấy Lai Mễ, nói: “Tang Chi tỷ tỷ không đi được, tỷ ấy còn có chuyện rất quan trọng phải quay về trấn Bình Lạc,”

Lai Mễ nghe thấy vậy, cặp mắt đen trong sáng hip mắt lại thành một đường chi, vui vẻ vỗ tay, nói: “Lai Mễ biết !Lai Mễ biết ! Vừa rồi đại ca nói với đệ rồi, Tang Chi tỷ tỷ phải về trấn Bình Lạc để thành thân. Tỷ tỷ, tỷ và A Ly ca ca thành thân có phải là sẽ có rất nhiều đồ ăn ngon không ?”

Nói xong, Tang Chi và Ly Vãn đều không hẹn mà cùng cứng đờ người. Lai Mễ tính tình trẻ con, đương nhiên không hiểu thành thân có nghĩa là gì, hoặc có lẽ thời gian Lai Mễ ở cùng hai người, thấy A Ly và Tang Chi ở cùng nhau nhiều hơn, thế nên mới hiểu nhầm đối tượng thành thân của tiểu hồ ly.

Không khí nhất thời có chút ngưng ngệu, tiểu hồ ly thậm chí tiếc, lẽ ra không nên đến làm phiền hai người họ chơi đùa, muốn giải thích cho Lai Mễ, nhưng lại sợ nhóc con hỏi thêm nhiều vấn đề dờ khóc dờ cười. Tang Chi đang suy nghĩ mông lung thì nghe thấy Ly Vãn giả vờ như không để ý gì, hỏi: “Hôn lễ đã định rồi ?”

“Ừm!” Tang Chi gật đầu. “Phượng hoàng cao ngạo nói, trước khi đến đây đã nói chuyện với phụ thân rồi, hẹn gặp ở trấn Bình Lạc. Còn nói đêm đó, chuyện ta và ngươi mất tích là bởi vì ta nhất thời tức giận...” Đang nói, Tang Chi lại đột nhiên im thinh. Nói thế nào đi chăng nữa đều cảm thấy mình đã làm liên lụy đến A Ly khiến mọi người hiểu lầm là hai người chạy trốn, nhưng bây giờ, chớp mắt cái lại trở thành mình lợi dụng A Ly xong liền đá hấn rồi vui vẻ thành thân với người khác...

“A Ly, ta...”

Ly Vẫn liền cắt ngang lời nàng: “A Ly, cái tên này là hôm đó nàng vô tình đặt cho ta, nhưng đúng là thiên duyên định trước, từ lúc bắt đầu nàng đã nói với ta rằng, cuối cùng sẽ có ngày phân ly. Cái tên này rất hay, ta sẽ mãi ghi nhớ trong lòng.”

Tang Chi cắn chặt môi, lời nói tắc nghẹn trong cổ họng không thốt ra được. Ly Vẫn vỗ vỗ đầu Lai Mễ, xa xăm nói: “Tang Chi, hôn lễ của nàng có lẽ ta không thể đến chúc mừng rồi. Ta đã đồng ý với Húc Vương, cùng ngài ấy đi làm một số chuyện.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi kinh ngạc: “Cùng Húc Vương đi làm một số chuyện? Chuyện gì? Tuy trước mắt, Húc Vương không uy hiếp hai tộc nhân – tiên, nhưng chỉ dựa vào việc ngài vì tìm đệ đệ mà có thể nhẫn tâm mạnh tay với bọn họ, vị Hồ yêu vương này chắc chắn chẳng phải tốt đẹp gì. Hơn nữa, dù gì tiên – yêu khác biệt, rốt cuộc là việc gì mà cần hai người phải liên thủ?”

Ly Vẫn thấy vẻ mặt của tiểu hồ ly đầy căng thẳng, liền mỉm cười, lắc đầu: “Nàng yên tâm, ta đương nhiên phân biệt được rõ phải trái, trắng đen. Lần này rời nhà, ta cũng sẽ viết thư về Long cốc, đề phụ vương và mẫu hậu yên tâm.”

Tang Chi nghe thấy vậy, tảng đá trong lòng cũng từ từ được hạ xuống, yếu ớt ngẩng đầu, muốn dặn dò thêm vài câu thì đột nhiên cảm thấy ngực nhói đau, đầu ong ong, trống rỗng nửa giây, giống như có người dùng đồ vật gì sắc nhọn từng nhát, từng nhát đâm vào tim nàng, chỉ kịp hét một tiếng rồi hai chân mềm nhũn, ngã xuống đất.

Ly Vẫn và Lai Mễ đứng người. Thấy tiểu hồ ly đột nhiên ngã xuống, Ly vẫn cuống quýt đỡ lấy nàng, ôm nàng trong lòng, lay gọi. Lai Mễ thấp giọng kêu một tiếng, ánh sáng trắng bỗng lóe hiện, thoát cái đã biến thành nguyên hình rồi chạy mất. Bên này Ly Vẫn cũng chẳng để ý rốt cuộc Lai Mễ chạy đi đâu, chỉ cảm thấy bàn tay Tang Chi đang kéo mình càng lúc càng mạnh, trán cũng đầm đìa mồ hôi, mặt mày nhăn nhó, trông có vẻ vô cùng đau đớn.

“Tang Chi! Tang Chi!” Đầu ngón tay Ly Vẫn run rẩy, lần đầu tiên hắn thấy tâm trí hoảng loạn, không biết nên làm thế nào. Thấy Tang Chi trong lúc mơ hồ đã để lộ ra hàm răng hồ ly nhọn như sắp tự cắn lưỡi mình, hắn vội vàng đặt tay mình vào miệng tiểu hồ ly, thoát cái chỉ nghe thấy một tiếng kêu trầm đục. Ly Vẫn nhui mày, răng nhọn của tiểu hồ ly đã cắm sâu vào da thịt hắn.

Móng vuốt của Tang Chi cào thêm mấy vết rất sâu trên cánh tay của Ly Vẫn, máu tươi chảy ra, tiểu hồ ly vẫn không thấy tốt hơn, trầm giọng rên rỉ vì khó chịu. Ly Vẫn mím chặt môi, suy nghĩ một lát rồi gơ cánh tay còn lại lên, tích đầy tiên khí, đang định truyền sang cho tiểu hồ ly thì nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng quát nghiêm khắc: “Không được!”

Ly Vẫn ngẩng đầu, thấy Húc Vương vội vã bước đến, sau lưng còn có Lai Mễ đang thò đầu ra, lúc này mới hiểu nhóc con này vừa đi tìm đại ca đến giúp đỡ. Húc Vương sai bước đến trước mặt Ly Vẫn, không hiểu lời liên đuổi tay, móng vuốt sắc nhọn bất ngờ hiện nguyên hình, trong lòng bàn tay tích đầy yêu khí màu đen. Ly Vẫn hơi nheo mắt, chưa kịp hỏi xem Húc Vương muốn làm gì thì đã thấy đối phương ánh mắt sáng rực, một chưởng đánh trúng đỉnh đầu Tang Chi.

“Ngài...” Ly Vẫn liú lười, tiểu hồ ly tiên thể linh thần, Húc Vương tập trung yêu khí của mình truyền cho nàng chẳng phải muốn nàng chết sao? Ly Vẫn đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thẳng vào Húc Vương, lại thấy Húc Vương nhắm mắt, lắc đầu: “Nếu ngài muốn nàng chết, phải ngăn ta trước ta.”

Lai Mễ chạy đến trước mặt Ly Vẫn, nghiêng đầu dụi dụi vào lòng Ly Vẫn như bảo cho hắn không cần lo lắng. Ly Vẫn bắt lực, tiếp tục ôm Tang Chi, cẩn thận quan sát những thay đổi của nàng. Không lâu sau, quả nhiên tiểu hồ ly từ từ hồi phục, nanh nhọn của hồ ly thu lại rồi, cơ thể cũng không còn run rẩy nữa.

Húc Vương truyền xong yêu khí, phất tay áo nhìn Tang Chi. Thấy tiểu hồ ly từ từ mở mắt, Ly Vẫn nói: “Nàng cảm thấy thế nào?”

Tang Chi thử cử động một chút, cố gắng ngồi dậy, áp mu bàn tay lên má, xoa xoa ngực, nhìn chăm chăm vào Húc Vương vẻ không hiểu, nói: “Thật kỳ lạ, giống như vừa trải qua một giấc mơ vậy! Sao mà... một chút cảm giác cũng không còn nữa?”

Tang Chi lắc đầu: “Giống như lần trước ở trong sơn động, đột nhiên ta cảm thấy ngực đau dữ dội, nhưng sau cơn đau đớn kịch liệt đó lại không có một chút di chứng nào cả.”

Ly Vẫn nghe thấy vậy, vô thức nhìn sang Húc Vương, trong lòng vô cùng hoài nghi. Vừa rồi hắn muốn truyền tiên khí để xoa dịu cơn đau cho Tang Chi, Húc Vương lại ngăn cản, tự mình truyền yêu khí cho nàng, còn nàng bây giờ giống như chẳng có chuyện gì cả...

Khỏe miệng Húc Vương hơi nhếch lên, hắn cúi đầu nói: “Ta biết ngươi đang nghĩ gì, nhưng bản vương cũng không có cách nào trả lời ngươi.”

Tang Chi nghe thấy vậy, cũng ngờ ngác nhìn Húc Vương. Vừa rồi, tuy cơn đau thấu vào tận tim nhưng không phải nàng mất đi toàn bộ ý thức, cho nên những động tác của Húc Vương nàng cũng biết rõ. Do dự một lát, tiểu hồ ly nói: “Lần trước, bởi vì ta xông nhầm vào mộng cảnh kết giới nên mới phải chịu đau đớn, nhưng lần này là vì sao?”

Húc Vương cười gằn: “Bản vương nói rồi, ta không có cách nào trả lời ngươi, bởi vì ta cũng không biết ngươi bị làm sao!”

Ly Vẫn chớp chớp mắt: “Vậy vì sao vừa rồi ngài chắc chắn muốn truyền yêu khí cho nàng như vậy?”

Húc Vương nghe thấy vậy, điệu cười càng lúc càng thể hiện sự bình tĩnh, chấp tay sau lưng, trầm giọng: “Bởi vì ta nghĩ thấy... trên người ngươi có hơi khí không thuộc Tiên Tộc.”

Húc Vương nói xong, Tang Chi liền kinh hãi, bất động, rất lâu sau mới phản ứng lại được : “ Làm sao có thể? Phụ vương và mẫu hậu ta đều thuộc Tiên tộc, ta...”

Nàng đang nói thì Húc Vương xen ngang : “ Thế gian vạn vật, không có gì là không thể ! Nếu không thì công chúa Tang Chi giải thích như thế nào chuyện vừa rồi ta truyền yêu khí vào người người mà đến lúc này người vẫn bình an vô sự? Ngay đến Nhại Xải của Long tộc thần lực vô biên, ngày đó nhận yêu lực của ta, cũng cần có Tiên Lộ của Phượng tộc hỗ trợ. Công chúa Tang Chi liên tục yếu kém mà sau khi nhận yêu khí của ta vẫn khỏe mạnh bình thường, điều đó chứng tỏ rằng cơ thể người đã từng tiếp nhận yêu khí.”

Tang Chi không thể tin được, hai mắt tròn tròn. Ly Vãn xoa cằm, suy đoán: “ Nói như vậy, việc Tang Chi phải chịu đau đớn hai lần đó có liên quan đến thân thể của nàng ?”

Húc Vương : “ Điều này ta không dám mạo muội bình luận.”

Tang Chi nghe thấy vậy, đang muốn nói tiếp thì Húc Vương lại ngắt đầu nhìn trời, chuyển chủ đề : “ Không còn sớm nữa, chúng ta cũng nên khởi hành thôi.” Nói xong, hắn liền ra hiệu cho Ly Vãn. Ly Vãn ngừng lại một lát, trong lòng còn bận tâm chuyện vừa rồi Tang Chi, nhưng cũng thâm biết rõ sớm muộn gì hai người cũng phải chia tay, liền cố làm ra vẻ thờ ơ nói : “ Ta vào xem hai huynh đệ Tuấn Ngạn đã nói chuyện xong chưa.”

Nói xong, hắn định đứng dậy đi vào trong thì đột nhiên bị kéo lại, quay đầu lại nhìn, thấy Tang Chi đang giữ tay mình, cẩn thận nhìn vết thương trên đó, lúc này hắn mới nhớ ra vừa rồi mình cũng bị thương, giờ mới cảm thấy cánh tay và trái tim đều đau đớn.

Tang Chi ngắt đầu, ánh mắt đầy vẻ thương xót, giống như muốn nói nghìn vạn lời nhưng cuối cùng lời đến bên miệng chỉ có một câu : “ Người bị thương rồi !”

Khỏe mắt Ly Vãn rung rung, hắn cố kìm chế sự kích động, quay đầu lại nói : “ Không sao đâu ! Nàng...phải nhớ chăm sóc bản thân thật tốt, ta...” Nói được nửa câu, Ly Vãn bỗng nín thinh, hắn tự cười nhạo mình nói nhiều như vậy có ích gì? Sau này tiểu hồ ly thành thân rồi, đương nhiên có Tuấn Thúc ở bên cạnh chăm sóc, hắn còn lo lắng gì nữa chứ?

Tang Chi gật đầu, nói : “ Ta biết, ta sẽ chăm sóc tốt cho mình. Người cũng vậy, A Ly...”

Bên này, xem ra Húc Vương không thể nhìn hai người bọn họ được nữa, chẳng biết điều xen vào giữa, thuận tay đưa đệ đệ Lai Mễ cho Tang Chi nói : “ Ta và Ly Vãn, Tuấn Ngạn phải ra ngoài có chút chuyện, khoảng thời gian này để Lai Mễ ở lại chỗ người thì tốt hơn.”

“Hả” Tang Chi liu lười. Húc Vương đến phạm giới, dùng mọi thủ đoạn chính là để tìm đệ đệ, bây giờ tìm được rồi lại muốn để ở chỗ nàng?

Húc Vương dường như cũng nhìn thấu được tâm tư của tiểu hồ ly cười nói : “Ta lo lắng đệ đệ còn non nớt, muốn trước khi đi lo việc sẽ đưa nó về yêu giới giam lỏng để đảm bảo an toàn, nhưng bây giờ xem ra...” Húc Vương hơi ngừng lại rồi như có ý gì đó, nhìn sang Tang Chi nói : “ Chẳng phải người phạm có câu, nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất sao?

“Nơi nguy hiểm nhất?” Tang Chi khẽ lẩm bẩm, không hiểu ý của Húc Vương lắm nhưng cảm nhận được Lai Mễ khẽ liếm liếm môi, lúc này mới nghĩ đến, vội vàng vuốt vuốt lông nói : “Cũng đúng ! Xem ra Lai Mễ vẫn chưa chơi đủ ở phạm giới. Nhưng mà Lai Mễ đệ phải đồng ý với tỷ tỷ, lát nữa gặp phượng hoàng cao ngạo, nhất định không được nói cho chàng biết vừa rồi tỷ tỷ bị ngắt, biết chưa?”

Lai Mễ nghe thấy vậy, vẩy vẩy đôi tai nhọn, gật đầu thật mạnh, vẻ mặt vô tội. Thấy vậy, Tang Chi mới nhe răng cười. Trong lúc nói chuyện, mọi người cũng thấy phượng hoàng cao ngạo từng bước đi ra khỏi căn nhà gỗ, dưới chân còn lúi theo ca ca khoa trương đang sống chết không chịu buông tay.

Ca ca khoa trương khóc : “ Tiểu Thập, dù thế nào người cũng phải để ta uống rượu hỷ của Tuấn Thúc rồi mới đi chứ !”

Húc Vương nghe thấy vậy liền cười nhạt : “ Hay chúng ta để đệ đệ, đệ muội người cùng đi ?”

Ca ca khoa trương hóa đá: “Chúng ta nên đi luôn bây giờ !”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 51: Thổ Thần Mới

Mũ Phượng, khăn thêu, chăn cưới, gối cưới, trâm vàng, kẹp ngọc mười tám kiểu, hộp khâm tửu, mứt táo bánh hỷ... Tang Chi nhìn những đồ vật lung linh trên bàn và đội nha hoàn bồi giá trang điểm đẹp đẽ, chỉnh tề đứng thành một hàng, không kìm được há hốc miệng. Sau khi sững sờ, mới nhìn sang công chúa Họa Thường đang ngồi đoan trang trên ghế, liu lười : “ Mẫu hậu, chẳng phải người không đồng ý gả con cho phượng hoàng cao ngạo sao ?”

Chuyện là một tháng trước, khó khăn lắm Tang Chi và Tuấn Thúc mới xua được Húc Vương đi, hai người vui mừng hớn hở quay lại trấn Bình Lạc, vốn

nghĩ rằng chuyện thành thân sau đó sẽ xuôi chèo mát mái, ai ngờ vừa tới trần đã nhìn thấy đào thụ tinh Khế Lạc mặt mày khổ sở đang đi đi lại lại ngoài cửa trần.

Tuy ngày đó tiểu hồ ly vô cùng căm hận vì bị phượng hoàng cao ngạo lừa hạ phàm, làm Thổ thần của trần Bình Lạc gà không đẻ nổi trứng này, nhưng dù sao đây cũng là nơi hai người nảy sinh tình cảm, thêm vào đó nàng ở đây lâu nên cũng sinh tình, bây giờ sống ở trần Bình Lạc cũng giống như ở nhà, nhìn thấy đào thụ tinh bần xìn này tự nhiên cũng thấy thích hơn.

Tang Chi và Tuấn Thúc nhìn nhau cười, nhưng chưa kịp gọi, đào thụ tinh lại nhìn thấy hai người trước, sững sờ nửa giây, rồi chạy đến. Tiểu hồ ly thấy rất lạ, dùng định thân chú để đào thụ tinh đứng yên rồi sai bước huênh hoang đi đến trước mặt hắn, chống tay mạng sườn, trừng mắt lườm, nói : “Người nhìn thấy bản công chúa, chạy gì mà chạy ?”

Khế Lạc mặt mày khổ sở, chớp chớp mắt, không nói.

Phượng hoàng cao ngạo cũng cảm thấy kỳ lạ, chau mày nói : “ Trong trần xảy ra chuyện gì rồi ?”

Khế Lạc nhìn trời ngẫm nghĩ, mím chặt miệng, gật gật đầu rồi lại một mực lắc đầu.

Tiểu hồ ly tức đến mức đỉnh đầu xi khói : “ Được lắm ! Người giữu cột bản công chúa có đứng không? Hừ, ta mới rời khỏi trần Bình Lạc mấy ngày, chẳng qua chỉ là không làm Thổ thần ở đây nữa, người đã không coi ta ra gì rồi, có phải không?!”

Như mọi khi, đào thụ tinh sớm đã lên tiếng giải thích, cầu xin tiểu công chúa bớt giận, nhưng hôm nay, Khế Lạc dằn vặt nhìn Tang Chi một cái rồi cắn răng quay đầu đi. Tuấn Thúc giữ Tang Chi đang giận dữ, vô thức nhìn xung quanh, không cảm thấy có gì khác thường, nhưng càng như thế lại càng không bình thường.

Tuấn Thúc hỏi : “ Vì sao chỉ có một mình người đến cửa trần đón bọn ta, Thất Thủy đâu ?”

Khế Lạc nghe thấy vậy, càng lúc càng tỏ ra hoảng hốt, con người đào qua đào lại không ngừng khiến Tang Chi nhìn thấy mà đau đầu. Tiểu hồ ly gõ gõ lên đầu Khế Lạc mắng : “Người bị thần kinh rồi phải không?!”

Tuấn Thúc im lặng một lát, lại hỏi : “ Ta và Thiên Hồ Đế quân hẹn gặp nhau ở trần Bình Lạc, tính ra thì hôm nay chính là ngày hẹn, bọn họ đến rồi sao?”

Lần này, đào thụ tinh cũng coi như đã phản ứng bình thường một chút, nước mắt giàn giụa, gật gật đầu. Phượng hoàng cao ngạo thấy vậy, mím chặt môi, cố gắng điều chỉnh cảm xúc. Rốt cuộc vấn đề ở đâu, trước khi đi mình đã cố ý để Thất Thủy và Bích Nữ ở lại xử lý công việc của trần Bình Lạc, cứ coi như Thất Thủy tính khí trẻ con, không tránh khỏi sơ suất, nhưng vẫn còn có Bích Nữ mà...

Phượng hoàng cao ngạo hơi nheo mắt phượng nhìn vào trong trần, Tang Chi buồn chán, vô thức kéo tay áo của phượng hoàng cao ngạo. Trong đầu Tuấn Thúc chợt lóe sáng, kinh hãi hỏi : “ Khế Lạc, Thổ thần mới của trần Bình Lạc là ai?!”

Hôm đó Tang Chi đưa Ly Vãn rời khỏi trần Bình Lạc, Tuấn Thúc đã nói sẽ trả tự do cho nàng, ra lệnh bãi bỏ chức Thổ thần của nàng. Người đi rồi nhưng ghế Thổ thần không thể khuyết, Khế Lạc chỉ là một trợ lý nhỏ và cũng bận bịu tới mất tới mũi, một đến mức không nói nổi, còn khóc lóc trước mặt Tuấn Thúc mấy lần.

Phượng hoàng cao ngạo bất lực, lúc này mới đệ trình lên Thiên Cung, nói công chúa Tang Chi của Thanh Khâu quốc vì bận lo hôn sự nên phải lập tức từ bỏ chức vụ. Đào thụ tinh Khế Lạc của trần Bình Lạc luôn giữ tròn bổn phận, cẩn thận, cần cù... nên sớm được liệt vào hàng tiên, hiện giờ xin phép cho đào thụ tinh Khế Lạc tạm thời giữ chức Thổ thần trần Bình Lạc, đợi đến ngày hán thành tiên rồi thì chính thức nhận chức.

Sau đó, khi phượng hoàng cao ngạo đến Long Cốc cứu Tang Chi, thư phê chuẩn vẫn chưa đưa xuống. Công việc của Thổ thần vẫn do Tuấn Thúc xử lý, công văn này đưa lên chỉ là để thông báo một tiếng nên mãi vẫn không được phê chuẩn. Thực ra Tuấn Thúc cũng không để tâm, nhưng hôm nay hai người quay về trần Bình Lạc, Khế Lạc vẫn áo trắng đai xanh, quan ấn ngọc bài ở thắt lưng vẫn là ngọc bài làm trợ lý... Điều này chẳng phải chứng tỏ công văn không được phê chuẩn sao? Hoặc là Vương Mẫu có dụng ý khác, tự lệnh cho Thổ thần mới xuống rồi?

Vừa nói xong, Khế Lạc đã khóc lóc thảm hại, vừa lắc đầu vừa há miệng, nhưng vẫn chẳng thể nói thành lời. Tang Chi thấy vậy thì cảm thấy rất kỳ quái, liền lẩm bẩm : “ Lễ nào đào thụ tinh bị điểm huyết cam rồi?”

Ba người còn chưa kịp phản ứng thì nghe thấy phía sau truyền đến một tràng cười nhẹ như có như không, Tang Chi và phượng hoàng cao ngạo nhìn ra phía sau Khế Lạc, thấy người đang đi về phía họ chải kiểu tóc bách hoa, áo lụa thướt tha, thật sự là... làm mê đắm lòng người.

Tang Chi giật giật khóe môi, lẩm bẩm : “ Thổ Tử...tiểu tiên...”

Thổ tử tiểu tiên Anh Lạc nghe thấy tiếng Tang Chi gọi, chỉ nghiêng đầu, nhếch môi rồi mới duyên dáng đi trước mặt hai người, nhún người, nói : “Phượng quân đại nhân, công chúa Tang Chi, đã lâu chưa gặp !” Nói xong, nàng ta khẽ liếc nhìn hai bàn tay vẫn nắm lấy nhau của Tuấn Thúc và Tang Chi, mặt không chút biểu cảm nhưng bất giác đứng thẳng người.

Phượng hoàng cao ngạo đúng là da mặt rất dày, hôm đó dùng mỹ nam kế lừa Anh Lạc đi làm gian phi, bây giờ lại bị người ta bắt gặp đang thân mật với nữ nhân khác, mặt không đỏ sắc, tim không đập nhanh, dịu dàng nắm chặt tay tiểu hồ ly giọng trịnh thượng : “ Anh Lạc, đã lâu không gặp, dạo này vẫn khỏe chứ ?”

Anh Lạc nghe thấy vậy, nở nụ cười rạng rỡ, chiếc trâm cài tóc cũng lắc lư theo cử động của cơ thể, ngược đôi mắt kiều diễm nhìn Tuấn Thúc. Nàng ta

dựa vào bên vai Tuấn Thúc một cách mờ ám nhỏ nhẹ nói : “Phượng quân đại nhân muốn hỏi là vì sao ta lại ở đây, nhiệm vụ làm gian phi của phạm giới đã hoàn thành viên mãn hay chưa, đúng không? Hừ! Phượng quân đại nhân cứ yên tâm, ta vì đế hoàng để đó hoang dã vô độ, suýt chút nữa phế mất đạo hạnh nghìn năm rồi. Chẳng dễ dàng gì đạo cao nhân bắt giam trong nội cung không ra ngoài được, vào nhằm yêu đạo, khi đó thật sự là... sống – không – bằng – chết !”

Thổ tử tiểu tiên vừa nói vừa không kìm nén được mắt đỏ lên, nước mắt cũng trào ra. Nghĩ đến những ngày vất vả đều vì người đang ở trước mặt này, nhưng nằng thoát khỏi cảnh nguy hiểm thì “tín vui” đầu tiên nhận được chính là Phượng quân đại nhân cướp vị hôn thê của Thất công tử của Long tộc, hai người thậm chí tình cảm với nhau, thậm chí châu thai ám kết rồi !

Đây là sự nhạo báng và bi kịch gì chứ? Vị hôn thê này lại chính là hồ ly tinh, đối thủ cạnh tranh của mình. Anh Lạc nghĩ đến đây, liền quay người lườm một cái rất hung dữ, không ngờ lại vừa khéo đụng phải Tang Chi với vẻ mặt vô cùng hối hận. Tang Chi nắm tay Anh Lạc nói : “Người suýt nữa bị đánh về nguyên hình? Còn gặp phải yêu đạo nữa sao?” Ngừng một lát, Tang Chi mới giậm chân quay người, giận dữ chỉ vào phượng hoàng cao ngạo nói : “Lúc đầu chàng lừa nàng ấy, ta đã không đồng ý, chàng là tên khốn nạn ! Nếu nàng ấy thật sự bị hóa thành tro bụi, cả đời này chàng có thể ngủ ngon được không ?”

Phượng hoàng cao ngạo thấy nương tử tương lai về mặt đầy căm phẫn, cũng nhướn nhướn mày, ầm ức nói : “Sao có thể chỉ trách ta? Lúc đầu ta phải dùng mỹ nam kế như vậy chẳng phải vì họa nàng gây ra sao ?”

“Ta...Chàng đi chết đi, đi chết đi ! Ý của chàng là Thổ tử tiểu tiên hôm nay thành ra như vậy là do sai lầm của bản công chúa ?”

“Ta không nói như vậy, nhưng nếu nàng muốn nghĩ như vậy, ta cũng chẳng có cách nào.”

.....

Hai người yêu thương nhau đầu khẩu, hoàn toàn bỏ qua Anh Lạc giờ mặt đã tái xanh. Nàng vốn cho rằng, tiểu hồ ly và Tuấn Thúc trong khoảng thời gian mình không ở đây mới nảy sinh tình cảm, nhưng bây giờ xem ra...

Anh Lạc không thể tiếp nhận được sự thực này, người ngây ra như khúc gỗ, đến nước mắt cũng không chảy ra được nữa : “Làm sao có thể như vậy chứ? Vì sao? Vì sao ?”

Tuấn Thúc bất lấy móng vuốt đang nhào đến của tiểu hồ ly thờ dài nói : “Anh Lạc, thực sự ta có lỗi với nàng, ta đã lợi dụng nàng. Bản Phượng quân thiếu nàng một món nợ nhân tình, sau này nàng có gì cần giúp đỡ, ta nhất định vạn chết không từ. Chỉ là...bây giờ ta muốn biết, khi đó nàng đã được ai cứu? Rồi đến trấn Bình Lạc làm thổ thần như thế nào ?”

Nghe thấy vậy, Anh Lạc cười nhạt một tiếng xua tay. Tuấn Thúc và Tang Chi đã bị lưới tiên đột nhiên từ trên trời buông xuống vây giữ, đầu óc Tang Chi trống rỗng nói : “Làm sao có thể như thế này chứ? Lưới sen màu mật này rõ ràng là của mẫu thân...”

Tang Chi còn chưa dứt lời thì Khê Lạc cũng gào thành tiếng, vừa chạy vừa hét : “Ta nói rồi, đừng để ta làm mối côi, đừng để ta làm...nhưng các người cứ muốn...Hu hu ! Mu bàn tay, lòng bàn tay đều là chủ nhân, đều không thể đắc tội, sao ta lại xui xẻo như vậy chứ? Hu hu ! Phượng quân đại nhân, công chúa Tang Chi, nếu có ngày hai người được thể chớ có trách ta đó, công chúa Họa Thường vừa đến trấn Bình Lạc đã bắt Thất Thủy và Bích Nữ đi, còn giam cầm ta, gọi Thổ tử tiểu tiên, kẻ thù của hai người đến làm thổ thần. Ta...ta cũng là bị ép !”

Tang Chi kinh hãi, ngạc nhiên nói : “Mẫu hậu?”

Vừa nói xong, hai người Tuấn Thúc và Tang Chi liền nghe thấy từ xa truyền đến tiếng cười lạnh lùng : “Trong mắt con còn có mẫu hậu ta sao ?” Nói xong, lại là tiếng áo giáp va vào nhau loảng xoảng. Thoát cái, mọi người liền thấy công chúa Họa Thường đưa tinh binh nhuệ tướng của Thanh Khâu quốc, khí thế bừng bừng đi đến, tay ngọc duỗi ra, giận dữ quát : “Hãy bắt tên khốn nạn đã tùy ý bốn cột tình cảm của nữ nhân, miệng nói toàn lời giả dối, lừa con gái ta chạy trốn này lại !”

Tang Chi hóa đá.

“Cuối cùng sẽ có ngày, phụ vương và mẫu hậu đưa thiên binh, thiên tướng đến trấn Bình Lạc cứu ta, thay ta đánh phượng hoàng cao ngạo để trả mối thù bị lừa gạt ngày đó.” Câu nói mà trước đây ngày nào Tang Chi cũng thành khẩn cầu khẩn cuối cùng trở thành hiện thực, nhưng trong thời khắc này, tiểu hồ ly chẳng...vui vẻ chút nào.

Thực ra mẫu hậu à, bây giờ con rất muốn được gả cho tên khốn nạn đã tùy ý bốn cột tình cảm của nữ nhân, miệng nói toàn lời giả dối, lừa con gái người chạy trốn này...>0

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 52: Hồ Chiêm Phượng Sào

Cứ như vậy, Tang Chi và Tuấn Thúc bị thùng tiên của công chúa Hỏa Thường trói, bị thiên binh, thiên tướng áp giải đến Thanh Ngô cư.

Vừa vào đến Thanh Ngô cư, tiểu hồ ly đã thấy cha đang ngồi ngay ngắn ở phòng khách, lông mày xéch ngược, hai mắt như vẽ, rõ ràng đây là dáng vẻ giận dữ, bức tức, muốn ăn thịt người... Hai bên người là Thất Thủy và Bích Nữ đang đứng bưng trà hầu hạ. Công chúa Hỏa Thường áp giải hai người vào trong, cũng nhẹ nhàng bước đến, ngồi xuống bên cạnh Thiên Hồ Đế quân. Còn thổ tử tiểu tiên Anh Lạc thì không thấy bóng dáng đâu nữa.

Tình cảnh này, Tang Chi muốn khoe miệng không có giật cũng khó. Ngẩng đầu nhìn ba chữ “Thanh Ngô cư” mà phượng hoàng cao ngạo tự mình đề đang treo trên ngưỡng cửa, mới nhớ rằng đây không phải là Thanh Khâu quốc, mà là sào huyệt của phượng hoàng cao ngạo. Chi là... khụ khụ... sào huyệt của phượng hoàng bị hồ ly bà chiếm nhà thôi.

Tuy không biết cha mẹ đến đây để làm gì, nhưng rõ ràng Tang Chi đã ngã về phía chàng rể tương lai. Nhìn phượng hoàng cao ngạo vẫn bị trói chặt, Tang Chi lo vết thương của Tuấn Thúc trước đó không lâu bị Húc Vương đánh tái phát, thế là lại lăn lộn dưới đất làm nũng: “Mẫu hậu! Phụ vương! Hai người trói chúng con làm gì? Con... con... Có bao nhiêu kẻ dưới đang nhìn, Mẫu Hậu giữ chút thể diện cho con đi.”

Công chúa Hỏa Thường liếc một cái, cười gian: “Sợ gì chứ? Trước đây con nghịch ngợm, không ít lần bị cha con phạt, có lần nào mà con không bị thiên binh, thiên tướng cười chứ? Sao hôm nay lại chú ý đến cả thể diện vậy?”

Tuy nói như vậy nhưng Công chúa Hỏa Thường vẫn đưa mắt ra hiệu, lập tức có ma ma nha đầu cỡi thùng tiên trên người tiểu hồ ly. Thất Thủy thấy vậy không yên tâm, muốn tiến lên phía trước giúp Phượng quân nhà mình cỡi trời, nhưng bị Bích Nữ âm thầm kéo lại. Tang Chi được cỡi trời, cũng quay đầu nhìn phượng hoàng cao ngạo, lại bị ma ma nha đầu kéo đến bên cạnh Công chúa Hỏa Thường.

Công chúa Hỏa Thường có lẽ đã lâu không được nhìn thấy con gái, giờ Tang Chi đang ở trước mặt, ánh mắt cũng dịu dàng hơn trước rất nhiều, đưa tay xoa xoa đầu tiểu hồ ly. Tang Chi thuận thế liền nhào vào lòng mẫu hậu làm nũng, nhõng nhẽo gọi “Mẫu Hậu”. Công chúa Hỏa Thường vui mừng không nói nên lời, chỉ nắm lấy tay Tang Chi muốn giải bày lòng dạ, lại nghe thấy tiểu hồ ly nói: “Mẫu hậu, phượng hoàng cao ngạo vẫn bị trói!”

Nghe xong, sắc mặt Công chúa Hỏa Thường quả nhiên thay đổi. Đúng là con gái gả ra ngoài như bát nước đổ đi, vẫn còn chưa gả đi mà tâm trí đã hướng ra ngoài rồi. Nghĩ đến đây, Công chúa Hỏa Thường thâm cười đến quặn bụng nhưng vẻ mặt vẫn cau có, không để lộ ra chút mừng vui.

Tang Chi thấy Mẫu Hậu ngẩn ra, liền ôm lấy chân người, nhõng nhẽo: “Mẫu Hậu! Hai người có gì muốn hỏi thì cứ cỡi dây trời trước đã. Vết thương trên người chàng còn chưa lành...”

“Tang Chi?” Chưa dứt lời, Tuấn Thúc lại cất tiếng cất ngang. Tiểu hồ ly quay đầu, thấy phượng hoàng cao ngạo nhắm mắt lắc đầu, ý bảo nàng không được nói nữa. Áo lụa thêu hoa tối màu, hai tay bị trói nhưng Tuấn Thúc lại không tỏ ra dù chỉ một chút yếu ớt, thảm hại, mái tóc dài buộc gọn gàng tuyệt nhiên không giống người đang bị bắt....

Tuấn Thúc cười nghiêm túc, hướng đến Thiên Hồ Đế Quân và Công chúa Hỏa Thường, lần lượt hành lễ rồi mới nói: “Đế quân, hôm đó nguoi và con ở Long Cốc đã nói rõ rồi, hẹn hôm nay đến trấn Bình Lạc bàn chuyện訂 hôn, sao giờ lại biến thành trói bắt thế này?”

Bụp!

Lời vừa buông ra, Tang Dục liền đập bàn đứng dậy, bởi vì chưởng lực quá mạnh nên chiếc bàn bị thiêu thành tro. Tang Dục chỉ vào Tuấn Thúc nói: “Nguoi lừa con gái ta, giờ còn muốn lừa cả bản vương nữa sao?”

Nghe thấy vậy, ánh mắt phượng hoàng cao ngạo khẽ chuyển, cuối cùng nhìn đến Khế Lạc ở trong góc. Khế Lạc thấy vậy vội nhìn trời, trung dáng vẻ: “Ta chẳng biết gì cả, tất cả chỉ là phù dư”. Bật cười thành tiếng, Tuấn Thúc muốn nói gì đó thì tiểu hồ ly đã kích động lao về phía Tang Dục: “Cha, lúc đầu phượng hoàng cao ngạo lừa con làm thổ thần, nhưng mà chàng cũng gặp báo ứng rồi, con chẳng biết làm chuyện gì cả, còn gây ra bao nhiêu tai họa... Ôi trời! Dù có nói thế nào thì những chuyện này đều không quan trọng...”

“Không quan trọng?” Tang Dục nheo mắt, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm con gái. “Tùy tiện thay đổi số mệnh của người ta, ký huyết khế trọn đời, thậm chí đổ dành lừa Thổ Tử Tiểu Tiên đi làm gian phi... Những chuyện này đều không quan trọng sao?”

Tang Chi nghe thấy vậy thì tắc nghẹn, vô thức lùi lại. Thiên Hồ Đế Quân bị con gái làm cho tức giận đến mức đỉnh đầu xì khói, nói: “Những chuyện này đều không quan trọng, vậy con trước là từ hôn, tiếp đó là chuyển sang châu thai ám kết với Tuấn Thúc, sau khi ta đồng ý chuyện hôn sự của hai con, Long thần đại nhân cũng đại lượng bỏ qua mà không tính toán, con lại cùng Ly Vẫn chạy trốn, bây giờ lại một lần nữa cùng tiểu nhân Phượng tộc nắm tay quay về, có quan trọng không?!”

Chỉ mấy câu nói của phụ thân, Tang Chi đã nghĩ đến bốn chữ “Thủy tính dương hoa” rồi. Bỗng có dự cảm không tốt, Tang Chi muốn trốn ra phía sau mẫu hậu, nhưng bị cha nắm được tay trước, chất vấn: “Được, những chuyện này đều không quan trọng. Vậy ta hỏi con, con còn có chuyện gì giấu ta?”

Nói xong, trong lòng Tang Chi vang lên tiếng loảng xoảng, nhớ lại lúc ở Long Cốc, phượng hoàng cao ngạo cho mình uống thuốc giả vờ mang thai, nhưng bây giờ tình hình nguy cấp, phải làm thế nào đây? Thấy chuyện giả vờ mang thai sắp bị vỡ lò, Tang Chi kinh hãi đến mức chân tay chẳng biết để vào đâu: “Cha, con...”

“Thiên Hồ Đế quân nói có lý, nhưng con và Tang Chi không hề giấu giếm người...” Trước khi tiểu hồ ly lại mở miệng thì Tuấn Thúc đã nhanh chóng lên tiếng ngăn cản, nhưn mảy, thông thả nói: “Con và Tang Chi... là thật lòng.”

Tang Chi cắn răng, sắc mặt từ từ chuyển xanh. Phụng hoàng chết tiệt ! phụng hoàng thối tha ! Đã đến nước nào rồi mà còn giả vờ bình tĩnh, đợi lát nữa mẫu hậu tìm người đến bắt mạch cho ta thì mọi chuyện sẽ lộ hết. Tang Chi khó chịu, nhưng nghe thấy Tuấn Thúc xa xăm nói : “Điểm này...chẳng phải Công chúa Họa Thường lúc trước đã kiểm tra rồi sao ?”

Nghe thấy vậy, Tang Chi dần mặt ra, nhìn Công chúa Họa Thường với ánh mắt kỳ quái : “Như vậy là có ý gì ?”

Bên này, Công chúa Họa Thường im lặng ngẩng đầu, kéo Tang Chi từ trong tay của Tướng công lại, khẽ nói : “Ta vừa thử bắt mạch thì đúng là con đang mang thai.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy thì thở phào, kinh ngạc nói : “Mẫu hậu, rốt cuộc mọi người đang nói gì vậy?”. Phụng hoàng cao ngạo vốn không sợ sóng lớn, lúc này khoe miệng hơi nhếch lên, đáng về tiểu nhân đặc chí.

Hôm đó, Thiên Hồ Đế quân và phụng hoàng cao ngạo ai về nhà người nấy. Về đến Thanh Khâu quốc, Tang Dục liền nói chuyện của con gái với phụ nhân. Công chúa Họa Thường đã thấy nghi ngờ, vậy là hai người cố ý đến trấn Bình Lạc trước. Dưới sự đàn áp, mua chuộc, bọn Bích Nữ, Thất Thủy buộc phải phục tùng, thêm vào đó là Khê Lạc lăm mồm, chẳng mấy chốc, những chuyện của con gái trong thời gian làm Thổ thần ở trấn Bình Lạc chớ ăn đá gà ăn sồi này họ đã biết được bảy, tám phần.

Nhưng để xác định chắc chắn Tuấn Thúc thật lòng với con gái mình, Công chúa Họa Thường mới dùng kế bắt hai người, đương nhiên là để thị uy trước, giúp con gái sau này đỡ khổ. Vừa rồi Công chúa Họa Thường đón lấy Tang Chi đang nhõng nhẽo, âm thầm cầm cổ tay nàng, quả thật là nàng đang mang thai.

Tang Chi nghe rõ ngon ngành thì im lặng, lén nhìn Tuấn Thúc một cái, trong lúc chớp vang sấm giật, hai người đã giao chiến được mười mấy hồi. Tang Chi mỉm cười, thâm đoán, vừa rồi nhìn thấy Thổ tử tiểu tiên, phụng hoàng cao ngạo đã lặng lẽ nắm lấy tay mình, chắc là lúc đó đã có phòng bị rồi, và làm phép gì đó.

Công chúa Họa Thường đỡ con gái dậy nói : “Nói như vậy...con và tiểu tử này quả thật có chuyện tốt rồi ?”

“Con....con....” Tang Chi lắp bắp, nhất thời không biết trả lời câu hỏi của Mẫu hậu như thế nào, bỗng thấy Họa Thường đột nhiên cười lạnh rồi nghiêng đầu nhìn Tuấn Thúc, nói : “Nhưng mà bắt mạch cũng có lúc nhầm lẫn, vẫn phải kiểm tra cẩn thận mới được !”

Nói xong, Công chúa Họa Thường vẫy tay gọi hai ma ma nha đầu đến. Tang Chi vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra thì đã bị hai người kia kéo vào trong phòng. Tuấn Thúc nhìn thấy vậy, ánh mắt hơi lóe lên nhưng đã muộn. Lát sau, hai ma ma cất bước ra ngoài, khom người trước công chúa Họa Thường nói : “Vương hậu minh giám, thân thể công chúa vẫn vẹn nguyên.”

Tuấn Thúc chỉ cảm thấy trong lòng vang lên một tiếng loảng xoảng, nghìn tính vạn toán nhưng không tính đến chiều này. Lập tức, công chúa Họa Thường cười lớn nói : “Xin hỏi : “Phụng quân đại nhân, con gái ta vẫn bình an, người làm thế nào để nó có chuyện hỷ ?”

.....

Sau đó ? Còn phải nói sau đó không ? Gìum càng già càng cay, phụng hoàng cao ngạo bị ngã trước cửa, tiểu hồ ly thì bị trôi về Thanh Khâu quốc. Vốn cho rằng chuyện hôn sự vô vọng rồi, nhưng bây giờ nhìn thấy cảnh tượng lung linh trước mặt, Tang Chi lại có chút buồn bã.

Tang Chi liu lười : “Mẫu hậu, người và phụ vương rốt cuộc có ý gì ? Lúc thì muốn con làm tù nhân, lúc thì muốn gả con... Hai người đừng trêu đùa con nữa !”

Công chúa Họa Thường thấy vậy thì lắc lắc đầu, đặt cốc trà xuống, vẫy tay với con gái, đợi Tang Chi đi đến gần rồi khẽ nói : “Con đã nghe nói về phong tục gả con gái của Thanh Khâu quốc chưa ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 53: Cướp dâu

Thanh Khâu quốc có phong tục phóng khoáng, tập tục gả con gái cũng phải gọi là hung mãnh.

Tín Ngưỡng thần lực của bách tính nơi đây cho rằng chỉ có nam nhân anh dũng hơn người, pháp lực mạnh mẽ mới có năng lực bảo vệ thể nhi, phải có sức chiến đấu mạnh mẽ mới có tư cách thành gia lập nghiệp.

Thế là mấy nghìn năm nay, Thanh Khâu quốc đã hình thành tập tục “cướp dâu”. Cướp dâu chính là cướp người con gái mình yêu về làm vợ. Nhưng người nhà của cô gái cũng sẽ không mềm tay, một tháng trước khi hôn lễ bắt đầu, nam đình trong nhà tân nương sẽ ngày đêm rèn luyện sức khỏe, thay

nhau canh gác, một khắc cũng không rời khỏi thuê phòng của tân nương, chỉ đợi tân lang đến cướp dâu, sẽ cho thấy thực lực của nhà mình.

Nếu tân lang có bản lĩnh, trong vòng một tháng phải đánh bại tất cả những người canh giữ này, rồi vào đúng phòng của Tân nương, được nàng gật đầu đồng ý mới có thể cướp nàng về làm vợ. Nhưng nếu như trong vòng một tháng, tân lang không đến đúng hạn, hôn lễ sẽ tự động bị hủy bỏ.

Tang Chi nghe xong, dần mặt ra : “Ý của Mẫu hậu là....để phượng hoàng cao ngạo đến “cướp” con ?”

Công chúa Họa Thường im lặng ngẩng đầu, đáng thương thay tấm lòng của người làm cha mẹ trong thiên hạ, tuy hôm đó ở trấn Bình Lạc, dùng dùng đụng mặt Tuấn Thúc, nhưng tâm tư của con gái làm sao người không biết chứ ? Lại làm sao nữ chia sẻ đôi tình nhân này ? Chỉ là Tang Chi dám làm xằng như vậy, vừa từ hôn vừa giả vờ mang thai, Họa Thường chỉ lo con gái khi được gả đến Phượng tộc sẽ bị nhà chồng coi thường, nên mới thúc dục tướng công đến trấn Bình Lạc trước mấy ngày, chuẩn bị một chút, chẳng qua là muốn thị uy với con rể tương lai, để hấn đối đãi tốt với con gái mình.

Công chúa Họa Thường thở dài, kéo con gái vào lòng, ân cần dạy bảo: “Chi Nhi, con lấy người ta rồi, sau này đã là người lớn, không thể hành động bừa bãi nữa, nghe chưa ?”

,

Tang Chi nghe thấy vậy liền bĩu môi, nàng còn chưa kịp cảm nhận niềm vui khi chuyện hôn sự được ân chuẩn thì trong đầu đột nhiên có cảm giác u sầu, liền buồn rầu nói : “Nhưng mà Mẫu hậu, hình như hôm đó, lúc người đưa con đi khỏi trấn Bình Lạc, không hề nói phượng hoàng cao ngạo chuyện phải cướp dâu.”

Công chúa Họa Thường nhướn mày, lạnh nhạt nói : “Nực cười ! Con đã từng nghe thấy cha mẹ nào yêu cầu gọi nam nhân đến cướp con gái mình chưa ?” Cướp dâu, cướp dâu, đương nhiên quý là ở chữ “cướp” của một nam nhân chủ động. Họa Thường lao tâm khổ tứ, vừa để Thổ tử tiểu tiên đến làm Thổ thần, vừa mua chuộc Bích Nữ, Thất Thủy chẳng phải là muốn con gái chút uy phong sao, làm sao có chuyện yêu cầu Tuấn Thúc đến cướp dâu chứ ?

Chuyện này đương nhiên có lý, nhưng khi vào đầu Tang Chi lại không thông được. Tiểu hồ ly bấm ngón tay tính toán, giậm chân nói : “Nhưng mà Mẫu hậu, chúng ta đã về được hơn nửa tháng rồi. Có phải là...có phải là...”

Tang Chi chưa nói xong đã bị Họa Thường chặn đứng : “Chi Nhi, nếu đến chút chuyện nhỏ này nó cũng không hiểu ra, trong vòng một tháng để lỡ hôn sự thì đương nhiên không xứng với con.” Trong lời có ý, thực ra đây cũng là bài kiểm tra chỉ số EQ và IQ trước hôn lễ, nếu như con rể tương lai không thông qua được thì đương nhiên tiểu Công chúa Tang Chi cũng không thể lấy hắn.

Nghe thấy vậy, vẻ mặt Tang Chi rất kiên quyết. Nhưng mà Mẫu hậu, chuyện này không công bằng!. Phượng hoàng cao ngạo trước đó bị thương, cứ coi như chàng đến rồi thì cũng làm sao đánh thắng được các thúc thúc, bá bá ? Hay là...hay là lựa chọn ngày ? Đúng ! Lựa chọn ngày để tổ chức lễ cướp dâu.

Tiểu hồ ly ôm lấy chân Mẫu thân, vừa khóc vừa gào, chỉ sợ tướng công tương lai không đến cướp mình. Đang làm ầm lên thì nghe thấy tỷ nữ Tiểu Quyên đến bẩm báo : “Vương hậu ! Công chúa ! Thấy Tiểu Quyên nhín người, hai mẹ con liền im lặng, lát sau Tang Chi mới phản ứng lại được, nói : “ Có phải phượng hoàng cao ngạo đến rồi ? Người mau đi báo các thúc thúc, bá bá, đánh hù họa vài chiêu là được rồi, thời gian trước chàng mới bị thương !”

Người hầu có mặt trong phòng thấy công chúa vừa tức giận vừa lo lắng, chỉ muốn được gả đi thì lên che miệng cười. Tiểu Quyên cười đến thất ruột, lúc này mới bẩm báo: “Công chúa hiểu nhầm rồi, phò mã tương lai chưa đến nhưng bên ngoài có một con linh hồ lông trắng như tuyết, tự xưng là Lai Mễ, nói muốn tìm tỷ tỷ.”

---Có cơ xoay chuyện---

Trong thiên sảnh, Tang Chi chống cằm nhìn Lai Mễ mỗi tay một chiếc bánh, bánh dính đầy miệng, thấy có chút buồn rầu.

Trước khi rời khỏi trấn Bình Lạc, Húc Vương đã đem đệ đệ bảo bối gửi gắm hai người, nhưng khi gần đến ranh giới của trấn Bình Lạc, Tuấn Thúc lại để Lai Mễ ở bên ngoài thôn, nói là đợi xử lý mọi chuyện ở trấn Bình Lạc ổn thỏa thì sẽ quay lại đón nó. Phượng hoàng cao ngạo từ trước đến nay vốn đen tối, lúc đó Tang Chi cho rằng Tuấn Thúc có kế hoạch quan sát Húc Vương, để Lai mễ ở gần thôn để dương đông kích tây, tránh bị kẻ địch phát hiện.

Nhưng đến lúc hai người cùng bị Thiên Hồ Đế quân bắt giữ, tiểu hồ ly mới hiểu ra....có lẽ làm như thế Lai Mễ sẽ không bị lôi vào đến những chuyện này. Hôm nay, nàng trông mong, ngóng đợi phượng hoàng cao ngạo suốt mà đến bóng dáng cũng chẳng thấy, nhưng sao Lai Mễ lại xuất hiện đúng lúc này ? Liệu có phải là...

Tang Chi hơi nhíu mày, nhìn khắp xung quanh một lượt, sau khi xác định không có ai, mới khẽ giọng nói : “Lai Mễ, đệ nói cho tỷ tỷ, có phải Tuấn Thúc ca ca phải đệ đến không ?”

Lai Mễ đang gặm bánh củ cải rất ngon lành, nghe thấy câu nói thần bí của Tang Chi, liền chớp chớp cặp mắt đen láy, chu chu miệng, đột nhiên khóc “oa” lên. Tiểu hồ ly thấy vậy thì trở tay không kịp, sợ sẽ kéo các cung nữ, mà ma đến nên vội vàng khuyên nhủ, dỗ dành. Rất lâu sau, Lai Mễ vừa cắn miếng bánh vừa lầm bầm : “Tuấn Thúc....Tuấn Thúc ca ca rất tệ, để Lai Mễ ở gần thôn, không ai chơi cùng đệ...Hu hu.”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly bỗng thấy kinh hãi, chắc không phải Lai Mễ tự tìm đến Thanh Khâu quốc chứ không phải do phượng hoàng cao ngạo phải đến chứ ? Tang Chi vừa nghĩ vừa tự nói với mình : “Cũng không đúng mà, làm sao Lai Mễ biết được mình ở trên Thanh Khâu quốc ? Mà làm sao nó tìm được đường ?”

Nói xong, Lai Mễ ngậm miếng bánh, nói không rõ : “Là Bích Nữ...tỷ tỷ...nói cho đệ.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, biết có kịch để xem rồi. Phải hồi hán một lượt mới moi được những lời vụn vặt, rồi rạc từ miệng Lai Mễ, sau đó ghép lại thì hiểu được đại khái tình hình. Hóa ra, Tang Chi và Tuấn Thúc để Lai Mễ ở lại ngoài thôn chưa được hai ngày, nhóc con đã không chịu được cảnh cô đơn, buồn chán nên chạy về trấn Bình Lạc tìm tỷ tỷ. Nhưng chuyện lại trái với mong muốn, đã không tìm thấy tỷ tỷ, lại xuất hiện một thổ thần mới hung dữ.

Thổ tử tiểu tiên nhìn Lai Mễ liền cảm thấy không thuận mắt, đối với người tỷ tỷ mà Lai Mễ gọi càng hận thấu xương, cuối cùng dọa cho Lai Mễ đến mặt của Tuấn Thúc còn chưa gặp được đã phải chạy đến Thanh Khâu quốc.

Tang Chi nghĩ đến Anh Lạc lúc này đang ở trấn Bình Lạc tác yêu tác quái, liền tức đến mức không thở nổi, ảo não nói : “Nàng ta không để đệ gặp phượng hoàng cao ngạo, làm thế nào đệ tìm được Bích Nữ tỷ tỷ ?”

Lai Mễ nói : “Bích Nữ tỷ tỷ nói Tuấn Thúc ca ca bị thương rất nặng, đang ở trong sơn động bế quan tu luyện. Đệ vốn muốn tìm Tuấn Thúc ca ca để cùng đệ đi tìm tỷ tỷ, nhưng mà Thổ tử tiểu tiên không cho đệ đến gần sơn động. Hu hu...Sau đó đệ đi tìm Bích Nữ tỷ tỷ, Bích Nữ tỷ tỷ liền chỉ cho đệ đường đến Thanh Khâu quốc. Còn nữa, Thổ tử tiểu tiên đó thật sự rất hung dữ, đệ còn nhìn thấy tỷ ấy mắng Thất Thủy, véo tai Khế Lạc...”

Nghe thấy vậy, trong lòng Tang chi không kìm được vang lên một tiếng loảng xoảng. Nói như vậy, mình đi bước trước, bước sau Anh Lạc liền bá chiếm trấn Bình Lạc ư ? Lại còn ức hiếp thuộc hạ của mình, lấy lòng phu quân tương lai của mình? Nhưng điều khiến người ta lo lắng nhất chính là.....phượng hoàng cao ngạo đang bị thương rất nặng, còn phải ở trong sơn động bế quan tu luyện.

Tiểu hồ ly nghĩ đến đây, không kìm được liền đứng dậy, nhìn chăm chú ra ngoài cửa sổ: “Phượng hoàng cao ngạo, chàng nhất quyết không được có chuyện gì !” Ta còn chờ chàng đến cướp ta...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Lật Đồ

Tang Chi trông chờ phượng hoàng cao ngạo đến cướp dâu, nhưng đợi thêm mười ngày mà vẫn không có tin tức gì. Tiểu hồ ly tính qua tính lại, thời hạn cướp dâu chẳng còn bao lâu, hơn nữa, mong muốn được lấy chồng cũng...càng lúc càng mãnh liệt. Nhưng mà trấn Bình Lạc vẫn bình lặng như nước, chẳng có chút tin tức.

Dần dần, đến công chúa Họa Thường và Thiên Hồ Đế quân cũng có vẻ sốt ruột, đứng ngồi không yên.

Công chúa Họa Thường làm nhiều việc như thế này cũng chỉ vì để giúp con cái giành được chút thể diện trước khi bước chân vào nhà người ta, thực ra, họ hàng thân thích cần thông báo cũng đã thông báo rồi, yến tiệc cần chuẩn bị cũng đã chuẩn bị rồi, thậm chí đến Ngọc Đế và Vương Mẫu ở Thiên cung xa xôi cũng đã nhận được thiệp hỷ, chuẩn bị đến uống rượu mừng rồi.

Bên này, Phượng thần Tuấn Uyên cũng biết được đại thể mọi chuyện, vừa nghe nói tiểu nhi từ phá nhiều chuyện liên hôn của hai tộc Long – Hồ, liền đến chỗ Tang Dục tạ lỗi trước, rồi chuẩn bị đầy đủ lễ vật đưa đến Thanh Khâu quốc, thể hiện rõ thái độ và lập trường của mình, khiến phụ phụ Thiên Hồ Đế Quân á khẩu, không nói được gì.

Tất cả đã đầy đủ, chỉ thiếu gió đông. Nhưng công chúa Họa Thường đã khiến mọi chuyện trở nên phiền phức, vì giúp con gái và Hồ tộc có chút khí thế mà vừa bắt người, vừa chia rẽ đôi tình nhân nhỏ, cuối cùng còn làm ra cái gọi là tập tục cướp dâu. Vốn chỉ mong tìm được bậc thềm mà bước xuống, nhưng chưa từng nghĩ bậc thềm không có, còn làm quá đà, gần đến thời hạn cuối cùng rồi mà vị Phượng quân đại nhân này vẫn không chịu xuất hiện.

Các thanh niên của Hồ tộc vốn đã luyện tập rất chăm chỉ để chuẩn bị cho việc so tài với Tuấn Thúc cũng không còn kiên cường, hằng ngày uể oải trông giữ trước cửa phòng Tang Chi, dần dần chuyện uống rượu, đánh bạc ăn tiền cũng bắt đầu xuất hiện. Thiên Hồ Đế quân phái người đi thăm dò, từng ngày, từng ngày, nhưng tin tức từ trấn Bình Lạc truyền về đều khiến người ta sốt ruột hơn.

Hôm nay chưa thấy Phượng quân đại nhân xuất hiện.

Hôm nay chỉ thấy tiên đồng Thất Thủy lên núi Thúy Bình hái thảo dược.

Hôm nay vẫn chưa thăm dò được tin tức của Phượng quân đại nhân, tin đồn ngài bị trọng thương, phải bế quan tu luyện cũng không có căn cứ.

Hôm nay Thổ tử tiểu tiên đột nhiên giận dữ, lại làm đổ thuốc mà Thất Thủy sắc.

Hôm nay....

Hôm nay....

Thiên Hồ để Quân tức đến mức đập bàn đứng dậy, nói Phượng tộc vô si, con gái không gả được thì bỏ đi. Nhưng tiểu hồ ly Tang Chi...rõ ràng không nghĩ như vậy. Đến ngày sát kỳ hạn cuối cùng, buổi đêm, công chúa Tang Chi đột nhiên kêu đau bụng, thị vệ Hồ tộc canh bên ngoài đi vào kiểm tra tình hình, còn chưa kịp lên tiếng thì đã bị Tang Chi liên hợp với nữ tỳ Tiểu Quyên đánh ngất.

Tang Chi cười trộm, lắc mình một cái liền biến thành hình dáng của thị vệ, khiến Tiểu Quyên bên cạnh nhìn thấy liền vỗ tay khen : “Công chúa thật lợi hại !”

Tang Chi nghe rằng : “Điều đó là đương nhiên !”

Lúc ở trấn Bình Lạc, hằng ngày nếu không phải bị phượng hoàng cao ngạo ức hiếp thì là bị ép phải học cách làm Thổ thần, phép thuật này thật sự là không muốn tính thông cũng khó. Cái gọi là gần mực thì đen, gần đèn thì rạng có lẽ chính là đạo lý này.

Nghĩ đến phượng hoàng cao ngạo, Tang Chi không kìm nén được cảm giác lo sợ, nhất định phải đích thân quay lại trấn Bình Lạc thăm dò mới yên tâm. Nghĩ đến đây, Tang Chi đá đá tên thị vệ đang nằm dưới đất nói : “Tiểu Quyên, người giúp ta trông ở trong này, Lai Mễ cũng nhờ người chăm sóc giờ ta sẽ quay về trấn Bình Lạc.”

Tiểu Quyên gật đầu : “Công chúa, người cứ yên tâm ạ !”

Nói xong, Tang Chi liền nghênh ngang đi ra cửa, đang do dự bước ra ngoài thì nghe thấy có người quát : “Người đang làm gì vậy ?”

Tiểu hồ ly kinh ngạc, quay đầu nhìn, thì ra là thủ lĩnh đội thị vệ, vội vàng đổi sang dáng vẻ cười nịnh bợ, nói : “Vừa rồi công chúa ở bên trong khóc lóc, tôi vào xem sao !”

Thủ lĩnh thị vệ nghe thấy vậy thì nhìn vào khuê phòng của công chúa Tang Chi, thấy bên trong không có động tĩnh gì, mới hắng giọng giáo huấn thủ hạ: “Không có chuyện gì thì cũng phải nâng cao tinh thần cho ta, cùng lắm là thức hai đêm nữa, sau đó các huynh đệ có thể về nhà...” Chưa nói xong, tên thủ lĩnh đột nhiên nín thở, mở to mắt chăm chú nhìn Tang Chi.

Tiểu hồ ly cho rằng thân phận mình bị bại lộ rồi, liền rút cổ, rút rìu nhìn chằm chằm tên thủ lĩnh, đang muốn nói gì đó thì lại thấy đối phương lườm một cái, rồi nghiêng người đổ xuống đất. Tang Chi chớp mắt, quay lại nhìn thì thấy dưới ánh trăng dịu dịu, tà áo xanh lay động, được phủ lên một lớp sương bạc, thánh khiết vô cùng. Tóc vẫn buộc lại như trước đây, nhưng dường như dễ phối hợp với không khí của đêm nay, chẳng đặc biệt chọn chiếc kẹp ngọc mình yêu thích nhất, khiến chàng trông có vẻ hăng hái hơn.

Rõ ràng chàng vẫn ăn vận như trước đây, rõ ràng vẫn là khuôn mặt đó, biểu cảm lạnh lùng đó, nhưng có lẽ là vì quá lâu chưa gặp, mà một ngày không gặp như cách ba thu, lúc này Tang Chi thấy phượng hoàng cao ngạo cười mà như không, đang cong mắt nhìn mình, chỉ cảm thấy đột nhiên tim đập nhanh, có nghìn vạn lời muốn nói nhưng lại không biết phải bắt đầu từ đâu.

Tiểu hồ ly mặt đỏ ửng, thẹn thùng cúi đầu, đang đợi phượng hoàng cao ngạo mở miệng nói: “Ta nhớ nàng !” , : “Ta đến cướp nàng rồi !” hay : “Cuối cùng ta cũng được nhìn thấy nàng rồi !”là câu nào cũng được, chỉ cần là câu nói tình cảm chính miệng chàng nói ra. Tang Chi hơi nhếch môi, trong lòng tràn đầy sự ngọt ngào, ấm áp, đôi tay nhón vênh lên nghe ngóng, nhưng lại nghe thấy Tuấn Thúc nói : “Là người tự mình ngã xuống hay là ta động thủ ?”

(.....) ? Nụ cười cứng đờ, Tang Chi xấu hổ, mặt đỏ bừng, chỉ vào Tuấn Thúc, giậm chân nói : “Lẽ nào phượng hoàng cao ngạo muốn ...đẩy ngã mình.....ở.....ở chỗ này ?

“Chàng...chàng...” Tang Chi xấu hổ, mặt đỏ bừng, chỉ vào Tuấn Thúc giậm chân nói : “Đáng ghét ! Đáng ghét ! Tuy hai người bọn họ sắp thành thân, nhưng vừa đến đã nói về vấn đề này....tiểu hồ ly thực sự có chút khó mà tiếp nhận. Còn Tuấn Thúc bên này, tình cảnh nhìn thấy bây giờ lại là....

Một thị vệ hung hãn, lưng hỏ eo gấu sau khi nhìn thấy thủ lĩnh của mình bị chàng xử lý liền ngẩng đầu, vừa nhìn thấy chàng, nét mặt chỉ còn lại vẻ kinh hãi và....ganh tị ? Đấy mắt hần giăng đầu sự si mê mà chỉ kẻ...lãng lơ mới có. Tuy thường được các tiên nga, nữ yêu ái mộ vì vẻ ngoài, nhưng bị một thị vệ Hồ tộc nhìn như thế này, Tuấn Thúc vẫn cảm thấy....có chút hoảng hốt.

Thế là hỏi hần xem muốn tự mình giả ngất ngã xuống hay là ép chàng phải động thủ, nhưng nam hồ lãng lơ này nghe thấy vậy lại ngơ ngác ngác, giống như tiểu nữ nhi hay thẹn thùng, xấu hổ, hai tay áp lên má lắc lắc đầu, găng sức điệu đà, xấu hổ hết : “Đáng ghét !” Cho dù phượng hoàng cao ngạo có vững như Thái sơn, nhưng khi phải đối mặt với tình cảnh này cũng thực sự thấy có chút...buồn nôn. Cho dù bây giờ có nhìn thấy tâm trạng vui mừng của tiểu hồ ly thì cũng đã mất tập trung rồi, cuối cùng phượng hoàng cao ngạo dứt khoát nâng tay, đánh ngất gã đã bà này.

Tuấn Thúc nhướn mày, từ từ nhìn về phía căn phòng còn sáng đèn kia. Với tính cách của Tang Chi, nếu nghe thấy bên ngoài có động tĩnh thì sớm đã ra ngoài rồi, sao hôm nay vẫn không thấy người đâu vậy ? Chắc không phải có điều gì gian trá chứ ? Đang suy nghĩ, Tuấn Thúc liền nghe thấy từ phía sau truyền đến tiếng nói hưng phấn : “Phượng hoàng tiểu nhi, cuối cùng người cũng đến rồi !”

Tuấn Thúc quay đầu, thấy một nam tử áo đen mắt lóe sáng đang nhìn mình chằm chằm, phía sau có vài thị vệ, nhìn thân hình liền biết đó là cao thủ hạng trung. Nam tử áo đen cười lớn, rút bảo kiếm trong tay ra, muốn tấn công: “Thế nào, còn nhớ ta chứ ?”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc thầm thở dài, nhớ chứ, đương nhiên là nhớ. Người này chính là biểu ca của Tang Chi - Tang Giác. Tang Giác và Tang Chi có cùng một bệnh đó là, đối với phép thuật tu tiên thì không hứng thú chút nào, nhưng nói đến bắt gà.....Không biết là trời sinh đã có thù hay sao ? cả hai đều vô cùng khinh bỉ tộc Phượng hoàng, luôn cảm thấy bọn họ chính là kẻ tiền hóa của gà, trời sinh ra đã nên bị hồ ly ức hiếp.

Tang Chi năm đó tuổi nhỏ, nghĩ như thế này chẳng qua cũng chỉ là hứng thú nhất thời, nhưng Tang Giác không như vậy. Trước đây thỉnh thoảng đụng mặt ở Thiên cung, vị thể tử này luôn muốn dồn hết sức để sống mãi một trận với phượng hoàng cao ngạo. Nếu là lúc bình thường, sự khiêu chiến hôm nay của Tang Giác, Tuấn Thúc đương nhiên không thêm để ý.

Nhưng trước mắt.....

Tuấn Thúc hơi nheo mắt, thâm vồ vồ vào vết thương vẫn chưa lành trên ngực. Thực ra, đợi đến hôm nay mới đến cướp dẫu không phải vì vết thương quá nặng, phải ở trong sơn động tu dưỡng, mà là Tuấn Thúc hiểu rõ, với sức khỏe vẫn chưa bình phục của mình, chàng sẽ không ứng phó được với nhiều thị vệ như vậy. Nhưng mà ca ca khoa trương lúc này lại không có bên cạnh, nên chẳng có thể thân. (Mèo: Ca ca đáng thương, hóa ra người chỉ có chút tác dụng như thế này (.....)).

Lúc này Tuấn Thúc mới sử dụng kế sách, cố ý đưa ra tin tức mình phải ở sơn động tu dưỡng để Họa Thường sốt ruột, rồi mười mấy ngày liền không xuất hiện, đến lúc mới hết lòng nhẫn nại của mọi người, các thị vệ cũng bị mài mòn, chán nản, nụt khí thế mới khoan thai đến.

Vừa đến thế này, cả Thanh Khâu quốc phải gọi là ai cũng hân hoan, vui mừng. Phụ phụ Thiên Hồ Đế quân nghe nói Tuấn Thúc đã lên vào Thanh Khâu quốc, cũng mắt nhắm mắt mở cho qua, các thị vệ ngáp dài ngênh đón, phượng hoàng cao ngạo vào được trước khuê phòng chùa công chúa dễ như trở bàn tay. Vốn cho rằng đại công cáo thành, nhưng ở trước cửa lại gặp phải Tang Giác dằn dặt này.

Đứa trẻ này ngốc nghếch, ngây thơ, nào có nghĩ gì đến hôn sự của muội muội, chẳng dễ dàng mới có được cơ hội để độ cao thấp với Tuấn Thúc, chỉ hận không thể quên mình báo thù. Bình thường, lúc phượng hoàng cao ngạo tâm trạng tốt thì cũng chỉ cùng hân khoa khoa tay mấy cái, nhưng trước mắt, Tuấn Thúc lại không có sự nhẫn nại, nếu đêm nay thua trong tay tiểu tử này, không cướp được tiểu hồ ly thì thật sự là lật thuyền trong rãnh nước.

Bên này, Tang Giác thấy Tuấn Thúc không lên tiếng, cho rằng hắn khinh thường mình, nên không nhẫn nại được mà nhào đến. Tuy đao kiếm chẳng có chương pháp nhưng động tác linh hoạt, ép đến mức Tuấn Thúc liên tiếp lùi lại. Nhất thời hai người, một người chỉ để ý đến việc xông lên phía trước tấn công, một người chỉ lùi về phía sau tránh né....đánh đến tã to, tan tác cũng chưa phân thắng bại.

Phượng hoàng cao ngạo né người ra sau, lại cảm thấy bước chân không vững chắc, nghĩ rằng vừa rồi mình đánh nhau với các thị vệ, lại cùng trưởng lão Hồ tộc so tài một lượt, sớm đã sức cùng lực kiệt, nếu lại tiếp tục thất thế như thế này....Đang đắn đo không biết nên làm thế nào, kiểm sắc của Tang Giác đã đánh đến, nhưng bỗng nhiên hắn kêu “Á” một tiếng rồi ngã xuống đất.

Đám người vừa rồi vẫn đang hò hét đều đều đứng đờ tại chỗ, chăm chú nhìn hai người. Tang Giác bò trên đất một hồi, vẫn không dậy nổi, chỉ gượng dừ quát : “Người...người sử dụng phép thuật quý quái gì vậy ?”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy thì nhủ mảy, vô thức sang một bên, một bóng xanh lóe lên rồi biến mất, chưa nhìn rõ hình dáng của ân nhân cứu mạng thì đã không còn tung tích nữa. Thấy vậy, Tuấn Thúc nhếch nhếch môi, cũng không nói gì nữa, phất tay áo đi vào khuê phòng của công chúa.

Theo quy định cướp dẫu, khi tấn lang vào khuê phòng của công chúa, hoạt động cướp dẫu coi như kết thúc viên mãn, không ai được phép xông vào phòng làm phiền hai người thân mật.

Nhưng Phượng hoàng cao ngạo vào phòng của Tang Chi, chẳng dễ dàng gì mới hạ được tảng đá lớn trong lòng xuống, thở phào một cái, ngẩng lên nhìn thì chỉ thấy một tiểu nha đầu ngốc nghếch đang chớp chớp mắt nhìn mình, bên cạnh còn có một thị vệ bị trói chặt, chỉ là...không thấy tung tích của Tang Chi đâu.

Tuấn Thúc chấp tay sau lưng : “Công chúa nhà người đâu ?”

Tiểu Quyên vẫn còn đần ra : “Người là phò mã ?”

Tuấn Thúc : “Đúng vậy, công chúa nhà người đâu ?”

Tiểu Quyên nhìn thấy khuôn mặt hơi nhăn nhó của Tuấn Thúc, chẳng lo lắng chút nào, hết nhìn lên trời lại nhìn xuống đất rồi chậm rãi nói : “Ồ, phò mã, nếu như con đoán không nhầm, công chúa đã bị người đánh ngất rồi.”

.....

Hoạt động cướp dẫu bị kịch này....

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 55: Thực Sắc, Tính Dã

Khi Tang Chi tỉnh lại thì đã nằm trên giường của mình rồi. Bên giường là phu quân tương lai Anh Tuấn, lịch sự, phong lưu, hào nhoáng nhà mình.

Nếu nửa tuần hương trước, Tuấn Thúc cũng nhìn nàng bằng ánh mắt dịu dàng, bàn tay khẽ xoa gò má nàng thì tiểu hồ ly nhất định sẽ vui đến mức lòng như nở hoa. Nhưng bây giờ, Tang Chi vừa mở mắt ra, nghĩ đến chuyện vừa rồi phượng hoàng cao ngạo cảm ám khí lên tấn công mình liền gừ gừ kêu rống lên, bỏ dẫy khua khua móng vuốt tấn công. Nửa làm nũng, nửa để giải tỏa bức tức, nàng nói : “Chàng đáng kiếp, chàng đánh kiếp, hu hu.... Thiếp còn chưa bước qua cửa chàng đã ức hiếp kiếp rồi !”

Phượng hoàng cao ngạo ôm lấy tiểu hồ ly, cũng là vừa tức vừa buồn cười, gạt những sợi tóc xòa xuống trước trán Tang Chi nói : “Ta sai rồi, sai rồi, là ta không tốt, đã không nhận ra nàng...” Mới nói được như vậy, Tuấn Thúc lại bật cười : “Ai bảo nàng không có việc gì làm lại đi giả làm thị vệ ?”

Tuấn Thúc vốn đang bị thương, linh lực giảm mạnh, trước đó còn phải giao đấu với nhiều người, sớm đã sức cùng lực kiệt, hơn nữa, giờ đang là buổi đêm sương giăng dày đặc, nào có nghĩ được rằng thị vệ gác đó chính là tiểu hồ ly không an phận nhà mình ?

Tang Chi thấy phượng hoàng cao ngạo cười mình, càng thấy ảm ức, nhào vào lòng chàng muốn cắn : “Chàng đánh kiếp bất tỉnh thì có lý ? Gừ...”

Thấy vậy, Tuấn Thúc tuy hận không thể thuận thế kéo Tang Chi vào trong lòng, nhưng vẫn tóm lấy má trái của tiểu hồ ly, hắng giọng : “Đừng làm loạn, nàng không sợ bị kẻ dưới cười sao ?”

Dứt lời, Tang Chi vô thức quay đầu, lúc này mới phát hiện Tiểu Quyên đang đứng ở cửa huyền quan, vươn hai tay, thò đầu vào, chăm chú quan sát động tĩnh bên trong. Tang Chi thấy vậy giật mình, vô thức đẩy phượng hoàng cao ngạo ra, gò má nóng như phát sốt.

O (...) o

Tiểu Quyên ngốc nghếch này cũng thật là....Sao đứng mãi ở đó mà không lên tiếng ? Tang Chi vừa cùng Tuấn Thúc thân mật, bị Tiểu Quyên nhìn thấy hết nên lúng túng đến mức không nói gì được, cuối cùng cất tiếng hỏi : “Ngươi...sao lại ở đây ?”

Con hồ ly nào cũng có thể nghe ra ý của công chúa Tang Chi. Nói thẳng ra là bây giờ bản công chúa không cần ngươi hầu hạ, xuống dưới đợi lệnh đi. Nhưng Tiểu Quyên là ai chứ, nhìn cả nửa ngày, đứa trẻ này mới ngộ ra, “ồ” một tiếng : “Công chúa, con đương nhiên ở đây, vừa rồi người bị phò mã tương lai đánh ngất, con và ngài đã tìm được người và đưa người quay lại. Bây giờ người có đau đầu không ?”

Tang Chi kinh ngạc, hãi hùng, muốn mắng Tiểu Quyên rồi đuổi đi nhưng vì có phượng hoàng cao ngạo ở đây, nàng phải thể diện, đành vòng vo, chống trán nói : “Thực sự là vẫn còn hơi đau, ngươi đi lấy giúp ta ít thuốc xoa.

Tiểu Quyên nghe thấy vậy, đứng yên tại chỗ bất động, lát sau mới tiêu hoá được lời của Tang Chi, lại “ồ” một tiếng, chớp mắt nói : “Nhưng mà công chúa, con nghe nói phò mã tương lai anh dũng vô song, từng đánh rất nhiều thượng tiên, thiên tướng, vừa rồi người bị ngài đánh một chiêu như vậy, thật sự là không sao chứ ? Có cần con gọi đại phu không ?”

Tuấn Thúc vốn đang đứng ngay ngắn bên cạnh, nghe nha đầu ngờ nghệch nói hết lần này đến lần khác cũng không nhịn được nữa, gờm mắt, quả nhiên chủ nhân nào thì nha đầu vậy, ngựa nào yên cương đó, Tiểu Quyên ngốc nghếch và tiểu hồ ly thật quá hợp nhau. Phượng hoàng cao ngạo vừa nghĩ vừa nhướn mày nhìn Tang Chi, Tang Chi đương nhiên hiểu rõ Tuấn Thúc nghĩ gì, càng lúc càng tức đến không thở được, cuối cùng giận dữ quát : “Bản công chúa bảo ngươi đi thì ngươi đi đi !!”

Tiểu Quyên bị quát như vậy, cũng coi như có chút phản ứng, liền chạy ra ngoài. Tang Chi thấy vậy, chỉ lo lại gặp rắc rối nữa, gọi nó lại, nói : “Ngươi phải nhớ kỹ, đi lấy thuốc rồi đừng quay lại đây nữa.” Nói xong, Tang Chi không kìm được cúi đầu xuống, gò má vừa mới hết hồng lại từ từ nóng ran.

Không phải nàng không muốn khiêm tốn, không phải nàng quá bức bách muốn ở riêng với phượng hoàng cao ngạo... chỉ là Tiểu Quyên này ngốc nghếch như vậy, nếu nàng không nói thẳng với nó, có thể nó sẽ quay lại.

Tiểu Quyên nghe thấy vậy, quả nhiên lại phát bệnh, nhìn trời, chớp mắt nói : “Nhưng mà công chúa, con đi lấy thuốc không cần nhiều thời gian như vậy, con...”

Nó chưa nói hết câu, Tuấn Thúc cũng phải cắt lời : “Bản Phượng quân nói ngươi đi lấy thuốc cần nhiều thời gian như vậy tức là cần nhiều thời gian như vậy, chưa đến buổi sáng ngày mai, chưa được quay lại.”

Tiểu Quyên nhìn vào cặp mắt đen sâu thẳm khó đoán của Tuấn Thúc, giống như bị trúng bùa, cuối cùng cũng ngoan ngoãn đi ra ngoài. Cùng với việc Tiểu Quyên rời đi, cánh cửa vào thời khắc đó cũng được đóng lại. Phượng hoàng cao ngạo không nhịn được nữa, cười lớn. Tiểu hồ ly đương nhiên hiểu rõ Tuấn Thúc đang cười nàng, vừa tức vừa buồn cười, nhào đến muốn đánh tiếp.

“Không được cười! Không được cười! Thiếp không ngốc như nha đầu Tiểu Quyên!”

Lời vừa buông ra, người đã rơi vào lòng Tuấn Thúc, hơi thở nam tính quen thuộc mà lạ lẫm xộc vào mũi, tim Tang Chi bỗng đập nhanh hơn. Vừa ngẩng đầu, đôi môi âm áp đã ập xuống, răng lưỡi quện lấy nhau. Sự sốt ruột, lo lắng hơn nửa tháng trời từ từ được giải phóng trong nụ hôn này. Chiếc lưỡi linh hoạt của Tang Chi trườn vào trong miệng đối phương, nửa cắn nửa mài. Đúng lúc đó tiểu hồ ly nghĩ đến hơn nửa tháng nay phượng hoàng cao ngạo bất vô âm tín, nàng đã lo lắng và đau khổ như thế nào, liền giận dữ đẩy Tuấn Thúc ra, còn chưa kịp nói gì liền nghe thấy chàng rên khẽ một tiếng.

Tang Chi giật thót mình, xán đến hỏi thăm : “Chàng sao vậy ?”

Phượng hoàng cao ngạo lác đầu : “Không sao, vừa rồi giao đấu với các trưởng lão Hồ tộc, bị đánh trúng vai...”

Tuấn Thúc nói vậy, tiểu hồ ly nào có tin, muốn đích thân kiểm tra vết thương mới chịu bỏ qua. Tuấn Thúc cũng chẳng ngần ngại, kéo cổ áo ra cho phu nhân trông lại kiểm tra. Tang Chi thấy vai của phượng hoàng cao ngạo quả thực có một vết tím, nàng thực sự buồn bã, cau mày mắng: “Các thúc thúc, bá bá cũng thật là... Đã nói trên người chàng có vết thương rồi mà vẫn còn đánh thật!”

Tuấn Thúc nghe thấy Tang Chi bảo vệ mình, trong lòng giống như được trải một lớp mặt ngọt ngào, nhưng trên mặt vẫn giữ vẻ nghiêm túc, nói: “Sao nào, vẫn chưa gả đã ngã theo ta rồi?”

Tang Chi nghe thấy phượng hoàng cao ngạo học giọng điệu của hồ ly hủ lậu, cười giận dữ, duỗi tay ra đánh, tay vừa trượt xuống, lại vuron vào lòng phượng hoàng cao ngạo. Trước đây, Tang Chi kiểm tra vết thương cho Tuấn Thúc, chẳng để lộ ra phần ngực như thế này cũng không cảm thấy gì, nhưng bây giờ...

Tang Chi bỗng nhớ tới lời dặn dò của mẫu hậu mấy ngày trước, tai cũng đỏ ửng lên, cụp mắt xuống muốn rút tay lại, nhưng bị Tuấn Thúc nắm thật chặt trong lòng. Phượng hoàng cao ngạo đứng thẳng người, ôm lấy tiểu hồ ly, cắn vào tai nàng: “Tang Chi, nàng có biết bước cuối cùng của việc cướp dâu là gì không?”

Tiểu hồ ly nghe thấy thì vô cùng thẹn thùng, tay đặt ở trước ngực phượng hoàng cao ngạo rút lại không được, không rút lại cũng chẳng xong. Bước cuối cùng của việc cướp dâu, cũng chính là chuyện mẫu hậu dặn dò tỉ mỉ, làm sao nàng có thể không biết được chứ? Loài hồ ly vốn tôn sùng thực sắc bản tính, tự nhận sinh sôi nảy nở là điểm then chốt của gốc rễ sự sống, nếu mất đi bản tính này, tông tộc sẽ không thể hưng vượng.

Thế là việc cướp dâu được tiến hành đến bước cùng, thực là là kiểm tra “hàng” trước hôn nhân của tân nương đối với tân lang. Nếu qua đêm nay, nữ tử hài lòng về tân lang thì vui mừng, rộn rã theo chàng về dinh, cử hành hôn lễ. Nếu không hài lòng thì nữ tử có thể không cùng tân lang về nhà, từ đây hai bên không cùng tân lang về nhà, từ đây hai bên không liên quan đến nhau nữa, tự yên ổn với thiên mệnh của mình.

Phượng hoàng cao ngạo rõ ràng đã chuẩn bị đầy đủ rồi mới đến cướp dâu, với bước cuối cùng này cũng hiểu rất rõ. Chàng ôm tiểu hồ ly, nửa nghiêm túc nửa đùa cợt: “Thế nào? Công chúa Tang Chi cân nhắc tỉ mỉ chuyện này hay chưa?”

Tang Chi liếc Tuấn Thúc một cái, mắng: “Chi là kiểm tra “hàng” thôi mà, bản công chúa chẳng sợ, kiểm tra thì kiểm tra...” Lời chưa nói xong, môi đã bị phượng hoàng cao ngạo chiếm giữ, mon man, cọ xát, đai lụa ở áo của Tang Chi không biết đã được cởi ra từ lúc nào. Tiểu hồ ly trườn xuống dưới, nhìn vào vòm ngực của phượng hoàng cao ngạo vẫn cảm thấy có chút choáng váng.

“Tuấn Thúc...” Những lời phía sau đã bị Tuấn Thúc nuốt gọn, tỉ mỉ nhắm nháp, từ từ thưởng thức. Nụ hôn dần trượt đến bên tai, được hơi thở ấm nóng bao bọc, tiểu hồ ly không kìm được khẽ rung mình, cơ thể vì vậy càng toát ra cảm giác bất an. Trong lúc say đắm, vành tai nhỏ nhắn đã bị Tuấn Thúc ngậm lấy, cánh tay ở trên eo cũng càng lúc càng siết chặt. Nhất thời, Tang Chi cũng không biết rõ được rốt cuộc là mình đang kiểm tra “hàng” hay là phượng hoàng cao ngạo đang kiểm tra “hàng” nữa...

Tiếng cười mê hoặc vẫn vang vọng bên tai: “Tang Chi, nhìn ta! Đừng sợ, chỉ cần nhắm mắt lại và hưởng thụ là được. Ừm, nhưng vẫn phải dặn dò khách quan một câu, “món hàng” này... một khi đã nhận, vĩnh viễn không thể trả lại.”

Tang Chi nghe thấy vậy liền gật cười, giữ lấy cổ Tuấn Thúc, thè lưỡi liếm liếm hai vết răng nhỏ trên cổ chàng dương đắc ý, nói: “Yên tâm, “món hàng” này ta đã đánh dấu trên đó bốn trăm năm trước rồi, không ai có thể cướp được. Là của ta, chỉ có thể là của ta!”

“...” (Không sai, lại là ta, dấu chấm lưng đáng ghét!)

Hoa sen hé nở, hương thơm vấn vương, thật là một khắc đêm xuân đáng giá nghìn vàng, không phải đêm động phòng nhưng rất giống đêm động phòng.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 56: Thành Thân

Hôm sau, Tang Chi đương nhiên rất vui mừng quay về nhà cùng phượng hoàng cao ngạo, chỉ là... tư thế đi bộ có chút kỳ quái. Bỏ qua điểm nhỏ không hài hoà, hai người thương lượng một hồi, cuối cùng vẫn quyết định sẽ đặt nhà mới ở trấn Bình Lạc.

Một là, phép thuật của tiểu hồ ly thực sự không tốt, đất của Phượng tộc treo lưng lơ giữa không trung, với công phu nửa mùa của hồ ly Tang Chi, chỉ sợ sau này ra khỏi cửa đi chơi cũng rất có khả năng rơi từ vách đá vạn trượng xuống. Hai là, hai người quen nhau rồi yêu nhau ở trấn Bình Lạc, Tuấn Thúc lại vì việc công cần ở lại đây một thời gian dài, thế là quyết định nơi tổ chức hôn lễ và chỗ ở sau này ở đây.

Thiên Hồ Đế quân và công chúa Họa Thường thấy con gái, con rể ân ái, yêu thương nhau, đương nhiên cũng không có ý kiến gì, định xong thời gian tổ chức hôn lễ liền để hai người quay về trấn Bình Lạc trước. Tang Chi tự cho rằng mình công đức viên mãn, mang theo Lai Mễ, Tiểu Quyên và của hồi môn rồi cùng phượng hoàng cao ngạo hùng hực khí thế về trấn Bình Lạc, nhưng vừa về đến nơi, nàng liền biết, mình sai rồi, quá sai rồi!

Tuấn Thúc dặt tay tiểu hồ ly đến cửa trán, Tang Chi từ xa đã nhìn thấy mọi người đứng ngay ngắn đợi lệnh. Đào thụ tình ôm bàn tính vàng, khuôn mặt lóe lên đầy ánh vàng, Thất Thủy ngọc ngé cười he he. Bích Nữ ở trong gương miệng lưỡi sắc bén, còn có cả... Thỏ Từ tiểu tiên Anh Lạc điệu đà đứng đưa.

Tang Chi vừa thấy Anh Lạc, trong lòng liền vang lên một tiếng loảng xoảng. Mấy ngày vừa qua sống quá thoải mái nên đã quên mất nàng ta. Bây giờ Thỏ Từ tiểu tiên mới là chủ nhân thực sự của trán Bình Lạc, Thổ thần mới, còn bản thân nàng cùng lắm cũng chỉ là “phu nhân ngự sử phạm giới”. Ấy! Với cách xưng hô mỗi miệng như thế này, nghĩ thế nào cũng thấy mình giống người ngoài.

Tang Chi cảm thấy vô cùng khó chịu, thấy Anh Lạc nở nụ cười rạng rỡ, nhẹ nhàng lướt đến phía mình thì cảm thấy toàn thân nổi da gà. Trong lúc còn đang nghiêng răng cắn đồ xem lát nữa nàng ta đánh đến mình, mình sẽ cào móng vuốt trước hay đốt hồ hỏa trước thì Anh Lạc đã đến trước mặt. Tang Chi đỡ ra, chưa kịp lùi về phía sau, Thỏ từ tiểu tiên đã nhìn người hành lễ, tươi cười chào : “Anh Lạc bái kiến Phượng quân đại nhân, công chúa Tang Chi !”

Tiểu hồ ly kinh ngạc, nghìn tính vạn toán cũng không tính đến nước này, Thỏ từ tiểu tiên lại sử dụng kế mềm mỏng, hại mình không biết được trong lòng nàng ta đang nghĩ gì. Nhưng điều khiến Tang Chi càng không ngờ tới được là, Anh Lạc vì hôn lễ của nàng và phượng hoàng cao ngạo mà bận tới bận lui, tới tấp mặt mũi. Nói một cách hoa mỹ thì là trán Bình Lạc thuộc phạm vi quản hạt của nàng ta, việc chủ trì hôn lễ cũng nằm trong bốn phận.

Sau khi Tang Chi về trán Bình Lạc, mỗi lần gặp Anh Lạc với khuôn mặt xinh đẹp, nụ cười rạng rỡ thì lại không kiềm nén được thâm run rẩy. Nàng cũng âm thầm dò phượng hoàng cao ngạo điều tra, thăm dò xem Thỏ từ tiểu tiên có phải là có âm mưu gì không, nhưng Tuấn Thúc tuyệt nhiên không đề ý đến chuyện này, chỉ nói mình đã có đáp án.

Lời nói này tiểu hồ ly nào có tin, bức mình nhất là không tìm được sai sót của Anh Lạc, cứ như vậy đến ngày tổ chức hôn lễ, quả nhiên có xảy ra...

Trong phòng ở Thanh Ngô cư, Tang Chi mặc đồ cưới đỏ như lửa ngồi trước gương đồng, vừa góc vừa lau nước mắt. Lai Mễ cũng không biết tỷ tỷ bị làm sao, lo lắng đến mức cứ liếm mu bàn tay nàng. Phượng hoàng cao ngạo nhìn thấy mà đau lòng, vòng tay ôm lấy tiểu hồ ly từ phía sau, thấp giọng nói : “Đừng khóc nữa, mặt sưng thì sẽ không xinh đâu !”

Tang Chi vừa thút thít vừa đẩy phượng hoàng cao ngạo ra, quay đầu lại nhìn, hai chiếc tai hồ ly lông lôm xôm đã lộ ra ngoài. Tang Chi cắn răng chỉ vào đôi tai nhọn nói : “Đều là tại chàng! Đều là tại chàng! Chàng nói Anh Lạc sẽ không hại thiếp, đây là cái gì ? Hu...”

Hóa ra hôm nay Tang Chi dậy sớm. Lúc ngủ dậy, Tiểu Quyên và nha đầu còn chưa vào hầu hạ, Tang Chi liền tự mình mặc áo cưới, đứng trước giường soi. Đang vui mừng, tiểu hồ ly lại cảm thấy trên đầu có cảm giác nhột nhột, đưa tay lên sờ, chiếc tai nhọn với lông lôm xôm đã mọc ra từ lúc nào.

Tiểu hồ ly kinh hãi. Lẽ nào vì quá hưng phấn nên hiện nguyên hình mình cũng không biết? Còn may bây giờ mình đang ở trong phòng, nếu là lúc đang bái đường, bị chúng tiên đến phát hiện, há chẳng phải là quá mất mặt họ hồ ly rồi sao?

Tang Chi vừa ngẫm nghĩ vừa cố gắng tịnh thần niệm quyết che giấu đôi tai, nhưng lát sau, tai hồ ly vừa tức vừa lo, ở trong phòng dần vật nửa ngày trời, đến khi Bích Nữ, Tiểu Quyên đến trang điểm cho tân nương từ, mới biết đã trúng kế của Anh Lạc.

Bích Nữ đoán, có lẽ Anh Lạc đã niệm chú gì đó trên áo cưới mới khiến Tang Chi hiện nguyên hình. Trong thoáng chốc, trán Bình Lạc rối loạn, nhưng mà lật tung cả trán cũng không tìm được Anh Lạc. Hôn lễ sắp bắt đầu, tiểu hồ ly làm thế nào cũng không biến về nhân hình được, chân tay cũng hiện ra móng vuốt hồ ly...nàng chỉ biết ngồi trên giường khóc hu hu.

Công chúa Họa Thường ở bên ngoài lo lắng đi qua đi lại. Tang Chi không chịu mở cửa, tân lang phải nói hết nước hết cái mới vào được phòng, để Tang Chi...chửi mắng.

Tuấn Thúc thờ dài nói : “Thực ra cũng chẳng có gì, mọi người đều biết nàng bị Anh Lạc hãm hại, sẽ không cười...”

“Á...á...!” Tuấn Thúc chưa nói xong đã nghe thấy nương tử hét lên thảm thiết. Cuống quýt quay đầu nhìn, lập tức sống lưng cũng lạnh toát, đứng yên tại chỗ. Tiểu hồ ly đáng yêu, thanh tú, xinh đẹp nhà chàng lúc này lại biến thành quái vật đầu hồ ly mình người, nhưng trên chiếc miệng nhọn và đầu hồ ly vẫn là kiểu tóc mà trước đây Tang Chi chải. Sự kết hợp kinh khủng giữa người và hồ ly, thật là...quái dị.

Tang Chi thấy ánh mắt Tuấn Thúc đang nhìn mình, liền biết phượng hoàng cao ngạo cũng bị mình dọa cho phát sợ rồi. Lòng tự tôn bị xúc phạm đến cực điểm, chiếc miệng hồ ly lập tức khòe rộng lên, đẩy Tuấn Thúc ra ngoài : “Ra ngoài! Ra ngoài! Chàng ra ngoài cho thiếp!!”

“Không phải! Tang Chi, nàng nghe ta nói...”

Hai người kéo đẩy một hồi, đến mức Lai Mễ cũng chạy đến xem. Tang Chi đang tức giận ngất trời, nào có để ý được nhiều như vậy, dứt khoát đẩy hai người này ra ngoài cửa rồi bắt đầu đập đồ đạc. Người ở bên ngoài nghe thấy mà sốt ruột, nhưng biết tiểu hồ ly đang tức giận nên chẳng ai dám vào.

Trong phòng, Tang Chi phá phách đủ rồi, ngồi phịch xuống đất khóc lóc thảm thiết. Nào có nữ tử nào không mong trong ngày thành thân, mình sẽ là cô dâu xinh đẹp, khoác áo cưới về nhà chồng? Chỉ có nàng là xui xẻo, gặp phải Thỏ từ tiểu tiên...

“Nàng ta có ý! Nàng ta là người phụ nữ độc ác nhất! Nàng ta vì không muốn thiếp thành thân, không lấy được chồng...oa...! Tang Chi đang khóc lóc thảm thiết, bỗng cảm thấy một bàn tay nhẹ nhàng đặt lên vai mình. Vốn cho rằng đó là Bích Nữ, tiểu hồ ly hơi quay người lại, ghen ngào nói : “Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ cũng ra ngoài đi, đừng có nhìn dáng vẻ xấu xí của muội.”

Tiểu hồ ly nói xong, rất lâu sau cũng không nghe thấy tiếng ai trả lời. Vô thức ngược lên nhìn, quên cả khóc, áo xanh yếm bích, mây ngài xinh đẹp...chính là nữ tử áo xanh, ân nhân cứu mình mấy lần. Tang Chi thấy vậy, nhất thời cũng không biết phải làm gì, chớp chớp cặp mắt trong sáng, nói : “Người...sao lại ở đây ?”

Nữ tử áo xanh vừa đỡ Tang Chi dậy vừa mỉm cười : “ Hôm nay người thành thân, ta đến chúc mừng người.”

Tiểu hồ ly nghe thấy vậy, lại nhớ đến chuyện đau lòng nước mắt đã giàn giụa, nói : “ Hôm nay ta sợ là không thành thân được rồi ! Hu hu, đáng về ta bây giờ xấu xí thế này, làm sao ta dám ra ngoài bái đường? Đến phượng hoàng cao ngạo còn chê ghét ta...”

Nữ tử áo xanh lắc đầu, khẽ đưa tay lên miệng Tang Chi, ý bảo nàng ngừng lại: “Thứ ngài yêu là con người của người, về ngoài thì sao chứ? Hơn nữa, Tang Chi của chúng ta vẫn rất xinh đẹp, đáng yêu !”

Nữ tử áo xanh nhẹ nhàng nói, giọng nói mềm mại nhưng kiên định, giống như chiếc lông trắng tinh khiết, nhẹ nhàng lướt qua lồng ngực khiến người khác cảm thấy vô cùng dễ chịu. Tang Chi nghe thấy vậy, bất giác yên tâm hơn, đang muốn nói gì đó thì nữ tử áo xanh đã dắt nàng trước gương đồng.

“Người khác đều nói trước khi thành thân, tân nương nhất định phải tìm được vị trưởng bối có phúc chải đầu cho, như vậy, cả đời sẽ hạnh phúc, an khang. Ta không phải là người có phúc, nhưng ta muốn được chải đầu cho Tang chi, có được không ?”

Tang Chi bị những lời của nữ tử áo xanh làm cho chú ý, bất giác ngẩn người, đến khi phản ứng lại được mới phát hiện nữ tử áo xanh đã giữ lấy khuôn mặt nàng, ra hiệu cho nàng nhìn vào gương.

“Á! Đừng mà!”. Tiểu hồ ly kêu oai oái, vô thức đưa tay lên bịt mắt, nàng không muốn nhìn đáng về xấu xí của mình. Cho dù mới học ảo hóa thành nhân hình, nàng cũng chưa từng xấu xí thế này, đừng nói hôm nay là ngày đại hỷ của nàng, Anh Lạc lại khiến nàng phải khó chịu thế này.

Thấy vậy, nữ tử áo xanh cong mắt khẽ cười, giọng nói vẫn dịu dàng như nước: “Tang Chi đừng sợ, mở mắt ra nào !” Giọng nói dịu dàng, bình tĩnh, giống như con người nữ tử. Những lời này có như ma lực, khiến Tang Chi không kìm được, hé mắt, từ từ nhìn vào trong gương, tiểu hồ ly lại sững sờ.

“Làm sao có thể...Mặt của ta ?” Tang Chi muốn nói gì rồi lại thôi, nghiêng đầu nhìn nữ tử.

Nữ tử áo xanh đã cầm chiếc lược gỗ, khẽ nhếch môi: “Ta nói rồi, Tang Chi là người xinh đẹp nhất !”

---Đi qua---

Đại sảnh Thanh Ngô cư, trong căn phòng tối om có một nhóm người nhưng lại yên lặng như tờ.

Thiên Hồ Đế quân ngồi đoan chính trên vị trí dành riêng cho mình, trầm mặc rất lâu, cuối cùng cũng đập bàn đứng dậy, quát: “Nó phản rồi! Bây giờ bản vương sẽ đi bắt nó.”

Bích Nữ nghe thấy liền ngăn lại: “Đế quân, không được! Lúc này tiểu hồ ly đang khóc lóc rất đau lòng, nếu ngài cưỡng ép trói buộc ấy ra bái đường, cũng chẳng ra sao cả !”

Công chúa Họa Thường thấy vậy cũng đỡ lời: “Bích Nữ nói có lý! Chỉ Nhi đang buồn bã, chàng không nghĩ cách đi bắt Thổ tử tiểu tiên về giải chú trên người con, lại còn hung dữ với con...Cả đời này con chỉ thành thân một lần, chàng muốn con phải đau lòng sao ?”

Tang Dục tức giận đến mức tóc tai dựng ngược, chỉ vào phu nhân nói: “Đều do nàng nuông chiều làm hư con ! Nhưng bây giờ phải làm thế nào ? Chẳng lẽ cứ để chúng tiên ở bên ngoài đợi mãi ? Vương Mẫu nương nương cũng đã đến rồi, có phải nàng sẽ đi nói với người, bảo người hãy đợi một lát không ?!”

Thấy hai người cãi nhau căng thẳng, Tuấn Thúc đột nhiên đứng dậy nói: “Nhạc phụ, nhạc mẫu không cần sốt ruột, giờ con sẽ đi tìm Vương Mẫu nương nương thỉnh tội, nói rõ ngọn nguồn rồi tâu với người sẽ chọn ngày khác để tổ chức hôn lễ.” Nói xong, cũng không đợi mọi người phản đối, chàng liền sai bước đi ra ngoài.

Nhưng chưa đi được hai bước, Tuấn Thúc dừng lại, bất động. Thất Thủy, Khế Lạc thấy vậy đều thò cổ ra nhìn xem bên ngoài là vị tiên nhân nào không đợi được nữa nên xông vào, nhưng chỉ thấy một người trong trang phục đồ thẫm, kẹp vàng châu ngọc...Tiểu hồ ly trang điểm đẹp đẽ, trang phục rực rỡ, đồ trang sức quanh người phát ra những tiếng leng keng...Tiểu nha đầu này so với ngày thường thì xinh đẹp, kiều diễm hơn rất nhiều.

Sau khi đội chiếc khăn thêu lên mũ phượng, Tang Chi đi gầy thêu hoa sen đến trước mặt Tuấn Thúc, nâng cao tay áo quay một vòng, hé miệng cười ngọt ngào: “Có đẹp không, tân lang ?”

Tuấn Thúc thấy tiểu hồ ly đã khôi phục lại nhân hình, hơn nữa được trang điểm kỹ càng nên vô cùng xinh đẹp, không kìm nén được sự xao xuyến trong lòng, nắm lấy bàn tay của Tang Chi, lời nói chắc nịch: “Cảnh này chỉ ở thượng thiên có, nhân gian có thể có được mấy lần ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 57: Phong Ân

Tang Chi khôi phục lại nhân hình, hôn lễ đương nhiên lại được tổ chức như bình thường.

Bái đường, dâng trà, vào động phòng...một ngày thật náo nhiệt. Phụng hoàng cao ngạo ra ngoài mời rượu, đến tận đêm khuya mới được diu về phòng. Lúc này Tang Chi đang ôm Lai Mễ nói chuyện với Bích Nữ, đột nhiên nghe thấy bên ngoài có tiếng “bịch” lớn, vội vàng chạy ra cửa nhìn, thấy Khế Lạc và Thất Thủy đang đỡ hai bên vai Tuấn Thúc, gắng sức đi vào phòng.

Phụng hoàng cao ngạo chân nam đá chân chiêu, mặt đỏ lựng, vừa nhìn đã biết là say rồi. Đào thụ tinh đỡ Tuấn Thúc lên giường, vịn vịn cánh tay nói: “Không ngờ khi phụng quân đại nhân uống say lại nặng như thế này, sớm biết thì đã không tham hai lượng bạc, đồng ý khi ngày ấy uống say sẽ đưa ngài về.”

Bích Nữ ở bên cạnh nghe thấy vậy thì cười khà khà: “Lẽ nào cũng có lúc Khế Lạc nguoi không muốn kiếm tiền sao ? Thử nói xem hần uống bao nhiêu rồi ?”

Đào thụ tinh còn chưa kịp trả lời, mọi người đã nghe thấy Thất Thủy “haizz” một tiếng náo nê, rồi tỏ vẻ kinh ngạc nói: “Hình như Phụng quân say đến mức trên cánh tay mọc ra lông phụng rồi. Đệ chưa từng nghe nói khi say rượu ngài ấy sẽ hiện nguyên hình !”

“Hả?” Tiểu hồ ly vội thò đầu nhìn, đón chiếc khăn ẩm Lai Mễ ngậm đến, cẩn thận lau mồ hôi cho Tuấn Thúc. Người khác thanh thân thì tình nồng ý thắm, đến lượt nàng thành thân thì cả tân lang lẫn tân nương đều hiện nguyên hình, đây là sao chứ ?

Tang Chi hỏi: “Vậy trước đây, nếu phụng hoàng cao ngạo uống rượu say thì sẽ thế nào?”

Thất Thủy chống cằm nghĩ ngợi một lát, ngốc nghếch đáp: “Đệ không biết đâu!”

“Không biết ?” Thăng nhóc con này không phải nghìn năm nay đều không rời Tuấn Thúc nửa bước sao ?

Thất Thủy gật đầu: “Đúng vậy, vì Phụng quân trước đây chưa từng uống rượu.”

Tang Chi: -_-///

Tiểu hồ ly kinh ngạc, quay đầu cầu cứu Bích Nữ. Bích Nữ lại lấy tay áo che miệng, cười: “ Hôm nay là đêm động phòng của hai người. Một khắc đêm xuân đánh giá nghìn vàng, chúng ta không làm phiền nữa. Lai Mễ, đến đây, ra ngoài với tỷ tý thôi.”

Lai Mễ nghe thấy vậy, thấp giọng kêu một tiếng, nhún nhún chiếc tai Hồ Ly rồi ngoan ngoãn chạy vào lòng Đào thụ tinh. Khế Lạc nói với về nịnh nọt : “Tất cả đều nghe theo Bích Nữ đại nhân !” Nói xong, bốn người họ định rời đi, Tang Chi sốt ruột giậm chân : “Tỷ tỷ, mọi người đi cả rồi, em biết phải làm gì với phụng hoàng cao ngạo đây ?”

Bích Nữ chớp chớp mắt : “Hắn đã là phu quân của muội rồi, để hắn say chết cũng được, để hắn lên tiên hay chết cũng được...Đó đều là chuyện của muội.”

Nghe thấy lời nói đầy ngụ ý của Bích Nữ, Tang Chi tuy đã thê tử của người ta, nhưng mặt vẫn đỏ hồng lên, đang muốn giải thích thì Bích Nữ lại chặn ngang, nói: “Yên tâm đi, ta đã đồng ý với tiểu phụng hoàng, sau khi hai người thành thân sẽ không tùy tiện ra vào phòng căn phòng này nữa. Đêm nay dù có nghe thấy bất cứ tiếng nào, ta cũng sẽ coi như tiếng mèo kêu, ngoan ngoãn ở trong tường nằm ngủ.”

Nói xong, cả đám người cười vang rồi tản đi. Tang Chi xấu hổ đến mức chẳng còn mặt mũi nào nữa, giậm chân, cào tường...nhưng chẳng có ai thềm để ý đến, thoát cái, trong căn phòng này chỉ còn lại phu thê hai người bọn họ. Tang Chi nhìn Tuấn Thúc đang say khướt trên giường, khẽ thở dài rồi ngồi xuống bên giường, đang bấm đốt ngón tay tính toán xem sẽ cởi quần áo cho phụng hoàng cao ngạo như thế nào, lúc còn đang đắn đo xem có nên cởi quần áo cho chàng không thì phần eo bỗng thắt lại, một cánh tay mạnh mẽ vòng ôm lấy chiếc eo nhỏ nhắn của nàng.

Tang Chi kinh ngạc kêu lên, quay đầu nhìn thì thấy phụng hoàng cao ngạo chẳng có chút đáng về say khướt nào, mắt sáng lấp lánh, môi hồng răng trắng, tóc có hơi rối một chút nhưng vẫn rất phong độ.

“Chàng được lắm, lại lừa thiếp !” Tiểu hồ ly tức giận, nắm đầm lại không khách khí chào hỏi vào người Tuấn Thúc, nhưng bất chợt bị đối phương kéo vào lòng, trán chạm trán, mặt kề mặt, hơi rượu thoang thoang trên người Tuấn Thúc từng chút, từng chút bay vào mũi Tang Chi.

Tuấn Thúc khẽ nói : “Nếu ta không giả vờ say, những thúc thúc, bá bá của nàng sao chịu buông tha cho ta? Còn cả cha nàng nữa, lại lấy rượu hoa đào cất giữ riêng ra, nói là muốn so tài cao thấp với ta. Nếu ta thật sự say rồi, đêm nay sẽ phải động phòng thế nào đây ?”

Tang Chi nghe thấy hai chữ “động phòng”, ngượng ngùng quay đầu đi, nhưng vẫn ngồi dựa vào người chàng, nói : “Cái gì mà động phòng với không động phòng chứ... Chàng say rồi...”

Tuấn Thúc rút chiếc kẹp trên tóc tiểu hồ ly ra, bàn tay to lớn tự do du ngoạn trên cổ nàng : “Đã say rồi...thì làm chút chuyện lúc say nên làm...”

“...”(Dấu chấm lửng : Các vị, ta thật ác độc, lại ra ngoài chơi rồi.)

---Tà ác---

Xong việc, Tang Chi mệt đến mức mơ hồ ngủ mất, khi tỉnh lại, Tuấn Thúc đã không còn bên cạnh nữa.

Tiểu hồ ly buồn bã, chỉ sợ chàng uống rượu vào rồi nổi khùng, thích ra ngoài làm loạn, liền mặc trang phục chỉnh tề rồi chạy ra sân tìm. Đang thắc mắc phượng hoàng cao ngạo nửa đêm thế này còn có thể đi đâu được, thì thấy bên cạnh Thanh Ngõ cư có một nữ nhi yếu điệu đang đứng quay lưng lại phía mình. Tang Chi tò mò đến gần, hóa ra là Tập Nguyệt đã lâu không gặp.

Tang Chi vô cùng kinh ngạc. Từ khi rời khỏi Long Cốc, nàng và Tập Nguyệt chưa từng gặp lại nhau, nghe Bích Nữ nói, hôm nay nàng và Tuấn Thúc tổ chức hôn lễ, Long cốc cũng chỉ phái một sứ giả đến chúc mừng, rõ ràng là muốn gạt cho qua chuyện liên hôn khổ xứ của hai tộc ngày trước. Nhưng nửa đêm khuya khoắt thế này, Tập Nguyệt lại đứng đây làm gì ?

“Tập Nguyệt tỷ tỷ, tỷ...” Chưa nói xong, Tập Nguyệt đã duỗi ngón tay thon dài đặt lên bờ môi của Tang Chi, ý bảo nàng đừng nói.

Tập Nguyệt nói: “Công chúa Tang Chi, vì sao cuối cùng vẫn lựa chọn Phượng tộc mà từ chối Tiểu Thất nhà ta?”

Tang Chi thấy Tập Nguyệt bất ngờ hỏi chuyện này, nhất thời không biết trả lời thế nào. Tập Nguyệt thông thả, bình tĩnh, lắc đầu nói: “Bởi vì yêu hấn ư? Công chúa Tang Chi có biết, chữ không đáng tin nhất trên thế gian này chính là chữ “yêu” không?”

Tang Chi cảm thấy chuyện Tập Nguyệt đột nhiên đến đây, giữa đêm khuya ghé thăm mình là điều rất mờ ám, lại liên tưởng đến sự mất tích của phượng hoàng cao ngạo, không kìm được, nói: “Tỷ muốn làm gì?”

Tập Nguyệt nghe thấy giọng điệu của Tang Chi không mấy thân thiện, nàng ta không bực mà nói thẳng: “Hai tộc Long – Phượng trước nay vốn bất hòa, thực sự từ sau khi người và Thất Thiếu gia rời khỏi Long cốc, ta vẫn luôn đi theo hai người để thăm dò tin tức của Phượng tộc.”

Tang Chi kinh ngạc trước sự thẳng thắn của Tập Nguyệt, vô thức lùi về phía sau một bước nhưng bị nàng ta giữ lại, nói: “Bây giờ ta sẽ đưa người đi xem người mà người gọi là người yêu.” Nói xong, giữa tay áo Tập Nguyệt xuất hiện mấy sợi tơ, Tang Chi liền thấy từng sợi, từng sợi có ánh sáng màu bạc giống như nước chảy cuốn quanh mình, lại chớp mắt cái nữa, đã bị Tập Nguyệt đưa đến núi Thúy Bình.

Đá núi lởm chởm, dã thú kêu rên...vừa giống núi Thúy Bình lại như không giống lắm. Tang Chi đang chau mày suy nghĩ, không biết Tập Nguyệt đưa nàng đến đây làm gì, bỗng nghe thấy ở phía không xa kia có người nặng nề thấp giọng nói Tang Chi nghiêng tai lắng nghe, đúng là tiếng của phượng hoàng cao ngạo !

Cách đó một đoạn, Tuấn Thúc đứng thẳng trong rừng, bên cạnh chàng là một nữ tử áo đen, chính là Thổ tử tiểu tiên. Rõ ràng bốn người cách nhau gần như vậy, nhưng Tuấn Thúc lại như hoàn toàn như không nhìn thấy Tang Chi, giọng nói u ám cất lên: “Bây giờ đi đi, càng xa càng tốt.”

Anh Lạc nước mắt rùng rùng, nhếch môi cười khổ: “Lợi dụng ta xong rồi liền nỡ nóng muốn ta sớm biến mất ? Vậy vì sao bây giờ không đụng thủ giết ta đi, chẳng phải càng sạch sẽ hơn sao ?”

Tuấn Thúc hít một hơi thật sâu, quay người lăm bằm: “Anh Lạc...Một cảm xúc giằng xé mà Tang Chi chưa từng thấy ở Tuấn Thúc.

Anh Lạc gạt nước mắt, quay mặt đi, nói: “phượng quân đại nhân yên tâm đi, ta gọi người ra ngoài không phải muốn làm phiền người, chỉ là muốn hỏi người...vở kịch này rốt cuộc ngài muốn diễn đến khi nào ?”

Nghe thấy vậy, Tang Chi kinh ngạc, tay nắm chặt thành nắm đấm, đầu óc lại không hiểu nổi ý trong lời nói của Anh Lạc. Nàng cắn chặt môi dưới, đang khó chịu không biết làm thế nào, lại nghe Anh Lạc nói ra những lời càng khiến người ta chấn động: “Ta chỉ không hiểu được, người trăm phương ngàn kế cướp tiểu hồ ly từ trong tay Ly Vãn là vì cái gì ?”

Tuấn Thúc nhìn Anh Lạc một cái, chấp tay ra sau lưng, trầm giọng nói: “Thế cục thay đổi, Long tộc dần dần dành thế áp bức, không thể để hai tộc Long – Hồ liên hợp được.”

Hóa ra...

Hóa ra ban đầu...

Một câu nói đã đưa Tang Chi từ trong niềm vui của ngày thành thân rơi xuống vực sâu vạn trượng. Hóa ra Tuấn Thúc lấy nàng là vì không muốn để Long tộc mở rộng thế lực, hóa ra những câu yêu thương thăm thiết, đến chết không rời kia chẳng qua cũng chỉ là những lời ngọt ngào mượn từ chỗ nữ nhân khác về, hóa ra...tất cả chỉ là một màn kịch.

Nước mắt của tiểu hồ ly bắt đầu chảy xuống. Tập Nguyệt quay đầu lại nói: “Công chúa Tang Chi đã thấy rõ rồi chứ ?”

Vừa nói xong, Tuấn Thúc liền kinh hãi nhìn về phía hai người, ánh mắt sắc bén, lạnh lùng, dứt khoát nói: “Ai ?” Trong chốc lát, sợi tơ nước cuốn quanh người Tang Chi và Tập Nguyệt biến mất. Trong thoáng chốc, Thổ tử tiểu tiên và Tuấn Thúc cùng cứng đờ.

Tập Nguyệt cười gian: “Phượng quân đại nhân chắc là rất bất ngờ với kết cục này ?”

Tuấn Thúc hơi nheo mắt lại, không đáp. Bên này, Anh Lạc bỗng kêu một tiếng rồi nhào về phía Tang Chi tấn công. Tiểu hồ ly vô thức lùi lại phía sau tránh né, trong lúc chớp vang sấm giập, Anh Lạc – Tang Chi, Tuấn Thúc – Tập Nguyệt xuất chiêu lao vào nhau. Tang Chi vừa ứng phó với Anh Lạc vừa phân tâm, trong những lời vòng vo đó, thực ra nàng đã hiểu rõ tâm tư của Tuấn Thúc, nhưng vẫn tự dối mình gạt người không dám tin.

Đúng, Tuấn Thúc biết sự việc đã bại lộ, biện pháp che giấu duy nhất chính là diệt khẩu. Cho nên...cho nên...

“Á” ! Tang Chi kinh hãi kêu lên, đúng lúc tinh thần đang lơ lửng nghìn dặm, Anh Lạc tấn công làm nàng ngã nhào xuống đất. Nàng ta từng bước tiến lại gần, tay gươm thanh bảo kiếm lên cao, tiểu hồ ly lực bất tòng tâm, run rẩy lùi ra phía sau.

“Tang Chi!” chính vào thời khắc Anh Lạc lao lên phía trước, Tập Nguyệt hét lớn, tung huyết kiếm đến, tiểu hồ ly thuận thế đón lấy rồi nghe thấy Tập Nguyệt nói: “Mau, nhân lúc này...”

Việc đã đến nước này, Tang Chi không thể nghĩ được nhiều hơn nữa, nhấc người lên, nàng nhắm mắt đâm một nhát kiếm, bỗng chốc chỉ thấy trước mắt kim quang ló sáng. Tay vẫn cầm chặt chuôi kiếm, Tang Chi run rẩy hé mắt ra, nhưng bị cảnh tượng trước mắt làm cho kinh hãi đến mức hơi thở ngưng lại.

Y phục trên người Anh Lạc bắt đầu thay đổi, từ tơ nhẹ ảo dần dần hóa thành từng sợi xích sắt. Khuôn mặt đẹp đẽ của nàng ta rúm ró lại, chớp mắt đã hóa thành khuôn mặt méo mó của một nam nhân. Nam nhân vẫn bị xích sắt trói quanh người, cười lớn: “Công chúa, đã lâu không gặp...”

Đứt lời, chỉ thấy sấm vang chớp giập, nam nhân lại ngừng đầu cười lớn, sợi xích sắt cuối cùng cũng đứt vụn.

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 58: Ma Nhãn

“

Á.... á... !” Tang Chi hét lên, bật dậy khỏi giường, trên trán ướt sũng mồ hôi lạnh. Chính vào giây phút xích sắt của nam nhân kia đứt vụn, thực ra tiểu hồ ly đã hiểu ra, tất cả mọi thứ vừa rồi đều không phải là thật, mình chẳng qua là đang...trong mộng yêm.

Thở gấp một hồi, Bích Nữ thấy Tang Chi đã tỉnh lại, khẽ vỗ lên lưng nàng an ủi, nhưng chưa vỗ được hai cái thì bàn tay đã bị Tang Chi bắt ngờ nắm lấy. Tang Chi vẫn còn bị ám ảnh bởi giấc mơ, rõ ràng vẫn chưa bình tĩnh lại được, thở dốc, nói: “Tỷ tỷ...mau...phù...Kết giới của trấn Bình Lạc, cửa kết giới...có thể bị công phá rồi!” Thời khắc chợt bùng tình đó...méo mó, đáng sợ, và tàn bạo biết nhường nào. Trước khi hấn vùng thoát khỏi đám xích sắt đã kịp nói với nàng: “Đã lâu không gặp”, không sai, chính xác là “đã lâu không gặp.” Lần trước ở núi Thạch Quái, trong lúc rơi vào mộng cảnh, suýt chút nữa nàng trúng kế của nam nhân này, giúp hắn cởi trói, giải phong ấn của trấn Bình Lạc.

Tang Chi hiểu rõ nguyên nhân, hậu quả, cảm thấy đầu đau như búa bổ, nàng nhắm mắt, đau khổ nói: “Gấu mèo đã nói, nam nhân này là phong ấn của trấn Bình Lạc hóa thành. Năm đó, phong ấn tạo xong, Gấu Mèo và Kê thần đại nhân lo sợ cửa giới bị phát hiện, phong ấn bị mở ra, nên đã đem nó khóa lại trong một giấc mộng. Theo thời gian, phong ấn này dần dần có thần thức, dục vọng, có ý đồ muốn thoát khỏi mộng cảnh. Lần trước muội đã gặp hắn trong mộng rồi...”

Nói đến đây, Tang Chi ngưng lại không nói nữa, lồng ngực không hiểu vì sao tự nhiên đau nhói. Lần trước, vì có thiếu nữ áo xanh cứu giúp, Tang Chi mới biết đề phá mộng cảnh của phong ấn quái, không thì đã mắc phải sai lầm lớn, nhưng giấc mộng lần này chân thực như vậy...Khi đó đầu óc nàng đang không tỉnh táo, một nhát kiếm chém xuống, thùng trói của phong ấn quái đứt lìa ra. Như vậy, có phải là trấn Bình Lạc đã...

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly đột ngột mở mắt, đang muốn nói gì đó nhưng bị đối phương nắm chặt vai, nói: “Tang Chi, muội hãy bình tĩnh một chút!” Nói xong, Bích Nữ nhìn Tuấn Thúc ở phía sau bằng một ánh mắt phức tạp, cuối cùng nói rõ chân tướng: “Sự thực thì...kết giới của trấn Bình Lạc đã bị công phá.”

Trời ! Xanh ! Nổi ! Sấm !

Một câu nói khiến Tang Chi há miệng tròn mắt, kinh hãi đến mức không phát ra được tiếng nào. Bích Nữ lắc đầu, từ từ giải thích: “Muội nói không sai, phong ấn của trấn Bình Lạc vì đã tồn tại nghìn năm, dần tu luyện được nhân hình, có thất tình lục dục. Nó hết lần này đến lần khác dẫn muội vào trong mộng, cũng là để muội giúp nó cởi trói, hóa giải phong ấn.”

Ngừng một lát, Bích Nữ đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, đoán đo một hồi mới thở dài, nói: “Vừa rồi trấn Bình Lạc đột nhiên trời long đất lở, sấm chớp rền vang, núi Thúy Bình, núi Thạch Quái cũng xảy ra chấn động mạnh. Lúc này....phong ấn quái đã chạy trốn rồi. Gấu Mèo và Kê thần đang đuổi theo nó.”

Tang Chi nghe thấy vậy liền nắm chặt góc chăn, nhìn Tuấn Thúc ngồi ở góc phòng không nói lời nào, bờ môi run rẩy: “Nói như vậy...tức là kết giới của trấn Bình Lạc thực sự bị giải rồi?”

Tang Chi đang nghĩ ngợi lung tung, cánh cửa gỗ khẽ vang lên tiếng “lạch cạch”, tiếp đó mọi người liền nghe thấy tiếng kêu khe khẽ của hồ ly, Lai Mễ bật cười một cái, nhảy lên giường riu rít liếm bàn tay của Tang Chi, phía sau là Thất Thủy và Khế Lạc. Thất Thủy đặt bát thuốc lên bàn, cuối cùng người cũng tỉnh rồi, còn ngủ tiếp nữa, Phụng quân nhà đệ sẽ lo lắng chết mất.”

Khế Lạc cũng gật đầu, nói: “Đúng vậy ! Đúng vậy ! Tang Chi đại nhân, người chắc biết mình đã ngủ ba ngày ba đêm rồi đúng không ? Haizz! Trong thời gian này, ở trấn Bình Lạc xảy ra động đất, người chết đầy đường, đúng lúc này Thổ thần sợ tội bỏ trốn, bọn ta...”

“Thất Thủy” ! Đào thụ tinh chưa nói xong, Tuấn Thúc liền cắt ngang. “Các người ra ngoài cả đi, ta sẽ cho Tang Chi uống thuốc”. Nghe Tuấn Thúc nói vậy, mọi người liền biết họ có chuyện riêng muốn nói, đều im lặng lui ra, duy chỉ có Lai Mễ không nở rời đi, bèn lén lút trốn vào trong chăn, nhưng lại để lộ chiếc đuôi hồ ly ra bên ngoài, vậy vậy, đừng đưa.

Thấy dáng vẻ hài hước của nhóc con, nhưng Tang Chi lại không cười nổi. Tuấn Thúc bê bát thuốc ngồi xuống trước mặt nàng, nhưng nàng không đưa tay ra đón. Trầm ngâm rất lâu, Tang Chi mới yếu ớt nói: “Có phải thiếp đã gây ra đại họa rồi không? Không có kết giới nữa, sau này đám yêu ma có thể tùy tiện đi vào trấn Bình Lạc, trấn Bình Lạc sẽ...rất nguy hiểm”

Ánh mắt Tuấn Thúc trở nên sâu thẳm khiến người ta không đoán được chàng đang nghĩ gì, chỉ nói: “Tang Chi, ta nhìn thấy rồi.”

“Nhìn thấy cái gì ?”

Phụng hoàng cao ngạo đặt bát thuốc xuống, quay lưng lại với Tang Chi nói: “Lúc nàng hôn mê, Bích Nữ đã làm phép, ta nhìn thấy cảnh tượng trong giấc mộng của nàng rồi.”

Tang Chi kinh hãi, trong lòng hình như bị khoét một lỗ, rối rắm không biết nên làm gì. Tuấn Thúc quay người lại, nhìn nàng chăm chú, giọng nói thấp trầm “Chúng ta là phu thê, vì sao nàng không tin ta ? Vì sao trong mộng, vừa nhìn thấy Tuấn Thúc và Anh Lạc giả mạo đó liền mất đi sự phán đoán và lý trí ? Vì sao lúc đó nàng lại không có chút hoài nghi nào, rằng đó không phải là thật ? Vì sao lại...nghĩ ngờ ta ?

“Không phải !” Tiểu hồ ly đứng dậy, giải thích. “Thiếp...thiếp khi đó nhìn thấy thổ từ tiểu tiên, lại nhớ đến chuyện nàng ta hại thiếp hiện nguyên hình trong hôn lễ, cho nên thiếp...thiếp...”

Tang Chi ghen lời, nhìn Tuấn Thúc với dáng vẻ đáng thương. Tuấn Thúc nhắm mắt nhìn đi chỗ khác, lạnh lùng lên tiếng: “Bỏ đi, nàng vừa mới tỉnh lại, cần phải nghỉ ngơi nhiều. Trấn Bình Lạc bây giờ đang rất nguy hiểm, ta ra ngoài canh giữ...” Nói xong, quả nhiên chàng không quay đầu lại, đi thẳng ra cửa, để lại tiểu hồ ly ngẩn ngơ ngồi trên giường.

Lai Mễ trốn trong chăn rất lâu, thấy không có ai bắt giữ mình liền lặng lẽ thò chiếc đuôi hồ ly ra khỏi chăn, đang nhìn đông ngó tây, lại cảm thấy có thứ gì đó ướt sũng từ trên đầu nhỏ xuống. Ngược mắt lên nhìn, trên mặt Tang Chi đã đầy nước mắt. Lai Mễ kinh hãi, vội vàng chui ra khỏi chăn, dụi dụi vào lòng Tang Chi để an ủi, lát sau, Tang Chi mới đưa tay vuốt ve bộ lông của Lai Mễ.

“Lai Mễ, đệ nói xem, vì sao khi đó tỷ lại không ngại ngờ chứ ? Tỷ...thật đáng chết !”

---Cãi nhau---

Sau hôm đó, Phụng hoàng cao ngạo đối xử với Tang Chi có vẻ lạnh nhạt, không quan tâm, cũng không để ý...

Những người phạm sống ở trấn Bình Lạc vì tai họa lần này mà tử nạn rất nhiều, đám người Tuấn Thúc cứ nằm xuống là ngủ. Tang Chi đuối lý, tự biết mình đã chạm vào điểm cực hạn của Tuấn Thúc rồi. Đang trong lúc bất lực, chẳng biết làm gì để đối phó với thái độ “không bạo lực, không hợp tác” của chàng, thì cơ hội để có sự chuyển biến tốt đã đến...

Hôm nay, Tang Chi đang ở Thanh Ngõ cư đợi tướng công về ăn cơm, liền nghe thấy ngoài cửa truyền đến giọng nói quen thuộc: “Ái chà ! Lấy chồng rồi quả nhiên thay đổi, tiểu hồ ly lại còn biết làm cơm cơ à ?”

Tang Chi buồn bã quay đầu lại nhìn, bỗng ngạc nhiên đến mức không thốt nên lời. Ca ca khoa trương, Húc Vương và Ly Vẫn đều đang đứng ở bên ngoài. Tang Chi và Ly Vẫn từng có một thời gian sớm tối bên nhau, thấy người xưa đến thăm nhất thời vui mừng đến mức không khép miệng lại được, vừa chạy ra ngoài vừa gọi: “A Ly!”

Cùng lúc Tang Chi lao ra cửa đón Ly Vẫn thì Lai Mễ cũng nhào vào lòng a ca vừa hôn vừa liếm. Ca ca khoa trương đứng ở giữa, thấy hai người hai bên đều có người chào đón, chỉ có mình lạc lõng, liền bĩu môi giả vờ khóc lóc, nói: “Tiểu hồ ly, dù gì ta cũng là đại bá, vậy mà muội chẳng thèm chào hỏi ta!”

Tang Chi chưa kịp phân bua thì nghe thấy có người nói phía sau: “Chào đón huynh, huynh không được đứng chân, lần đằng đầu sao ?” Lời độc miệng như vậy đương nhiên chỉ có thể phát ra từ miệng phụng hoàng cao ngạo. Sau khi chào hỏi qua loa, mọi người cùng vào nhà. Lúc này Tang Chi mới biết, hóa ra khoảng thời gian trước Húc Vương đưa A Ly và ca ca khoa trương, nói là đi “làm chuyện lớn”, thì ra chuyện này cũng có liên quan mật thiết với kết giới của trấn Bình Lạc.

Nhấp ngụm trà, Húc Vương từ tốn nói: “Liên quan đến kết giới của trấn Bình Lạc, mọi người chỉ biết đến cái thứ nhất, nhưng chưa từng nghĩ đến cái thứ hai ư ?”

Tiểu hồ ly hơi chau mày: “Cái thứ hai ?”

Ánh mắt Húc Vương ngưng đọng, mỉm cười nhìn Tang Chi, rồi xa xăm nói: “Trần Bình Lạc rách nát, nghèo nàn như thế này, vì sao cần phải có kết giới bảo vệ cả nghìn năm nay? Để phòng kết giới bị giải trừ, còn phải tính trăm phương ngàn kế, cuối cùng phải để Kê thần giấu nó vào trong giấc mộng.”

Tang Chi đang suy nghĩ thì Ly Vẫn đã nói khái quát: “Bởi vì trần Bình Lạc có thứ cần phải bảo vệ, mà thứ này vô cùng quan trọng với tam giới.”

Tuần Thúc nhắm mắt lại không nói gì. Tang Chi ngạc nhiên nhìn Ly Vẫn chăm chú. Ly Vẫn ngẩng đầu, khẽ nói: “Lần này ta cùng Húc Vương và Tuấn Ngan ra ngoài, chính là để tìm thứ này...”

“Ta không hiểu...” Tang Chi cắn môi dưới, lắc đầu: “Mọi người đã nói là có thứ rất quan trọng ở trần bình Lạc, vì sao lại ra ngoài tìm? Còn nữa, đó rốt cuộc là thứ gì?”

Vừa nói xong, Tang Chi liền nghe thấy từ bên cạnh truyền đến một câu nói khẽ: “Là Ma nhân.”

Húc Vương đột nhiên cười thành tiếng, nói: “Phượng quân đại nhân quả nhiên biết.”

Tuần Thúc không vội vàng, ngược mắt dò đoán Húc Vương một lượt. Trong chốc lát, Tang Chi cảm thấy sấm vang chớp giật. Tuần Thúc nói: “Ta biết thì có gì lạ chứ? Thân là tộc trưởng tương lai của Phượng tộc, lại giữ chức ngự sử phạm giới, ta đã nghe ngóng một lượt, những tin tức như thế này đương nhiên là ta nắm rõ, nhưng mà Húc Vương người, thân là Hồ yêu tộc lại xúi dục người của hai tộc Long - Phượng theo người đi tìm Ma nhân, há chẳng phải là rất đáng nghi sao?”

Tang Chi nghe hai người đôi co, sóng gió ngầm nổi lên, cảm thấy khó hiểu, đang muốn cắt lời hỏi thì nghe ca ca khoa trương nói: “Mấy nghìn năm trước, Ma tộc bị hai tộc tiên - yêu liên hợp lại với nhau đuổi về Ma vực. Vương Mẫu sợ chúng tu dưỡng sống lại lần nữa rồi quay trở lại tấn công, liền niệm chú khiến Ma tộc vĩnh viễn không thể rời khỏi Ma vực, còn Ma nhân là chìa khóa duy nhất để khởi động Ma vực.”

“Năm đó, tuy có rất ít các thượng tiên tham gia vào chuyện này, hơn nữa từ đó không còn ai nhắc đến chuyện này nữa, nhưng giấy chẳng bọc được lửa, lão đệ ta và Tiểu Thập đều biết cũng chẳng có gì to tát. Hai người cũng đừng lờm qua lờm lại nữa, sắp lờm hỏng cả mắt rồi đấy!”

Húc Vương hông để ý đến lời Tuấn Ngan, nhếch miệng nói tiếp: “Có lời đồn rằng Ma nhân năm đó bị hủy, lại có người nói Ma nhân được cất giấu ở nhân gian. Mà sau khi tin tức này truyền ra không lâu, trần Bình Lạc chẳng hiểu sao lại được kết giới bảo vệ, ha!”

Tang Chi chớp mắt: “Nói như vậy tức là... Ma nhân ở trần Bình Lạc, cho nên mới có kết giới, mới có cái gọi là mộng cảnh phong ấn sau này?”

Phượng hoàng cao ngạo bật cười: “Thế nhân đa phần đều đoán như vậy, nhưng Húc Vương đều cho mình là thông minh, nghĩ rằng đây là muốn bắt cô thả, thế là lần này mới đưa vi huynh và Ly Vẫn đi tìm kiếm Ma nhân ở khắp nơi đúng không? Đáng tiếc, người tính không bằng trời tính, Ma nhân không tìm được, kết giới của trần Bình Lạc lại bị phá trước rồi, để tránh phán đoán sai, Húc Vương mới quay lại.”

Húc Vương nửa cười nửa không, nheo mắt rất lâu rồi mới cười lớn: “Có lẽ gần đây tâm hồn vui vẻ khiến đầu óc Phượng quân đại nhân hồ đồ rồi! Người đoán sai rồi, bản vương đến là để đón đệ đệ.”

Câu nói vừa dứt, Lai mẽ mở trừng mắt, kêu “oé” một cái. Mọi người chưa kịp nói gì thì nghe thấy bên ngoài có người vừa đi vào vừa nói: “Ăn cơm thôi! Ăn cơm thôi! Tang Chi phu nhân, có phải là Phượng quân về rồi không? Bích Nữ đã đem đồ ăn...”

Nói được phân nửa, một chân Đào thụ tinh vẫn còn lững lờ giữa cửa phòng liền cứng đờ tại chỗ, thấy bốn người Húc Vương đột nhiên xuất hiện liền kêu “áy” một tiếng, nhất thời chưa tìm được lời nào thích hợp.

Tang Chi thấy vậy, kéo phượng hoàng cao ngạo, nói: “Tuần Thúc...” Chưa kịp nói hết, Tuần Thúc đã đẩy Tang Chi ra, lạnh lùng đứng dậy, trước khi ra khỏi cửa còn nhẹ nhàng buông một câu: “Khê Lạc, lấy thêm ba bộ bát đĩa nữa.”

Đào thụ tinh đứng nguyên tại chỗ rất lâu rồi mới vâng lời quay lại thiên sảnh, còn tay của tiểu hồ ly vẫn lúng túng lơ lửng giữa không trung, không thu về được. Húc Vương coi như không nhìn thấy, ôm đệ đệ đi ra phía cửa. Ly Vẫn im lặng, bám sát phía sau Húc Vương, chỉ còn lại ca ca khoa trương đứng xoa cằm nhìn tiểu hồ ly.

Tang Chi : = _ = Nhìn gì mà nhìn ? Chưa từng thấy phu thê nhà người ta cãi nhau, giận dỗi nhau sao ?

Nhìn một hồi lâu, mắt ca ca khoa trương sáng như sao, quay sang buồn chuyện: “Tiểu hồ ly, hai người cãi nhau à ?”

Tang Chi: “Ca ca chết tiệt! Huynh có thể đứng cười trên sự đau khổ của người khác như thế được không ?”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Hòa Hảo

Cứ như vậy, đám người Húc Vương, Ly Vẫn tạm thời ở lại trấn Bình Lạc.

Húc Vương nói là đến để đón đệ đệ về Hồ yêu tộc, nhưng trì hoãn mãi chẳng thấy về. Tang Chi nhìn không rõ sóng gió cuộn cuộn giữa mấy người này, thời gian này luôn bận rộn với chút chuyện của nhà mình. Lại nói, sau khi biết rõ nguyên nhân tiểu hồ ly và phượng hoàng cao ngạo cãi nhau, ca ca khoa trương cười lẫn lộn: “Ta nói rồi mà, bảo sao mấy hôm trước ta bỗng thấy tức ngực, khó thở... khụ khụ... Xem ra Tuấn Thúc bị muội làm cho tức đến mức rối tinh lên rồi, khiến ca ca song sinh đây cũng cảm nhận được...”

Tang Chi thấy Tuấn Ngạn ăn nói linh tinh nhưng cũng không còn sức mà phản bác, chỉ buồn bã bĩu môi: “Muội biết muội sai rồi, lẽ nào không có cơ hội để bù đắp sao?”

Tuấn Ngạn bật cười, trêu chọc tiểu hồ ly: “Ta chỉ đợi muội nói câu này thôi!”

Tang Chi nghe vậy, không kìm được mắt sáng lên: “Ca ca bất lương, huynh có cách sao?”

“Đương nhiên!” Tuấn Ngạn nhướn mày, nháy mắt: “Lúc đầu ta có thể giúp bọn muội nối dây tơ hồng kết thành đôi, bây giờ làm chút chuyện giúp bọn muội hoà giải thì có gì khó?”

Tiểu hồ ly ngốc nghếch tin tưởng ca ca bất lương, ngoan ngoãn bám đuôi theo hắn lên núi Thạch Quái. Thế là, Tang Chi lại một lần nữa bị nhốt trong hang núi... =.=

Ngồi trong sơn động, nhìn sóng nước dập dờn, thấp thoáng ẩn hiện kết giới nơi của động, Tang Chi hãi hùng, kinh sợ. Minh cũng thật là ngốc, lần trước đã bị ca ca khoa trương vô duyên vô cớ nhốt vào trong hang núi còn không biết rút bài học, lần này lại chủ động dâng đến tận cửa để Tuấn Ngạn trêu đùa...

Lúc đó, Tang Chi đi theo Tuấn Ngạn đến sơn động trên núi Thạch Quái, đang không hiểu ca ca khoa trương đưa mình đến đây làm gì, nàng hoài nghi kêu “á” một tiếng, quay đầu lại thì đã thấy ca ca khoa trương đang... khai trận làm phép.

“Huynh đang làm gì vậy?!” Tiểu hồ ly kinh ngạc, muốn xông ra ngoài hang động nhưng lại bị kết giới đánh bật lại.

Ca ca khoa trương vui vẻ nói: “Tiểu hồ ly, muội đừng tự hủy hoại mình nữa, kết giới của bản thiếu gia chẳng phải đã nói là trên trời dưới đất... áy... không thể nói là hoàn toàn không thể phá được, nhưng dù gì cũng là hạng nhất, hạng nhì. Muội ngoan ngoãn ở lại đây đợi tương công nhà muội đến cứu là được rồi, ta sẽ nói cho đệ áy chủ ngữ để giải cứu.”

Tang Chi ngồi trên mặt đất, xoa xoa cánh tay bị bầm tím, bức tức, khó chịu: “Đây chính là biện pháp giúp bọn muội hoà giải mà huynh nói sao?!” Nàng quả nhiên không nên tin tưởng Tuấn Ngạn ngốc nghếch, trong đầu huynh áy chỉ toàn cô nam quả nữ, một mình một phòng. Á... á..., mình bị trúng gió, trúng tà rồi nên mới tin lời, để huynh áy giúp đỡ.

“Muội yên tâm đi! Ta và Tuấn Thúc sớm tối bên nhau không được nghìn năm cũng được tám trăm năm, tính khí cao ngạo của đệ áy ta hiểu rõ nhất. Muội cứ đợi ở đó đi, bản thiếu gia đây sẽ dùng thuật lý để thông báo cho đệ áy, rằng tiểu nương tử thân yêu nhà đệ áy bị bắt cóc. Ha ha!” Nói xong, ca ca khoa trương bước ra khỏi kết giới, không còn thấy bóng dáng đâu nữa.

Tang Chi nhìn theo đến mức há mồm tròn mắt, đợi đến lúc phản ứng lại được mới bò từ dưới đất lên... Đầu còn chút mùi nào của phượng hoàng nữa... Tang Chi nắm chặt tay rất lâu, cuối cùng gào ghét thành tiếng: “Ca ca bất lương, huynh là tên đại ngốc nghếch!!! Tuấn Thúc hôm qua đã đi đến thôn Tường Phúc rồi, huynh có biết không? Á... á...!”

Thôn Tường Phúc này nằm ở phía bắc, cách trấn Bình Lạc nhỏ bé nằm ở phía nam này mấy ngọn núi lớn, mấy con sông sâu, tuy không giám nói là mười vạn tám nghìn dặm, nhưng cũng là xa vô cùng. Vì chuyện phong ấn của trấn Bình Lạc đã bị hóa giải, ở phạm giới, Tuấn Thúc đã nghĩ hết cách mà vẫn không cải thiện được. Cuối cùng Bích Nữ đưa ra chủ ý, để Tuấn Thúc đi đến thôn Tường Phúc một chuyến, hỏi thăm ngự sử phạm giới kỳ trước – Nhại Xài.

Thế là hai ngày trước, phượng hoàng cao ngạo đã đi rồi, bây giờ ca ca khoa trương lại nhốt Tang Chi trong sơn động trên núi Thạch Quái, đợi được đến lúc phu quân đi công cán trở về, chẳng phải mình sẽ bị chết là trong sơn động rồi sao

---Chuyện thành công không đủ còn chuyện thất bại thì có thừa---

Tang Chi vốn cho rằng, tương công nhà mình cứ coi như cười mây đáp gió quay về thì cũng phải đợi đến sáng mai, thế là nàng ở trong động buồn chán nửa ngày, nghĩ xem sau khi gặp Tuấn Thúc nên xin lỗi thế nào, giả vờ đáng thương để cầu xin ra sao... Cuối cùng vì buồn chán quá mà hóa về nguyên hình, nàng cuộn lại thành một cục, trốn vào trong góc chuẩn bị ngủ. Lúc đang nhắm nháy cây cò làm giường ngủ tạm thời, Tiểu hồ ly liền nghe thấy bên ngoài động có tiếng xào xạc. Vênh đôi tai hồ ly lên nghe ngóng, cảnh giác nhìn chằm chằm ra bên ngoài, cổ kim nín nhịp thở, đến thở mạnh một cái cũng không dám...

Tuy trên lý thuyết, phong ấn quái đã chạy trốn, mình đã không còn giá trị lợi dụng nữa, yêu ma quái cũng không phải tìm đến mình, hơn nữa, tuy nói phong ấn của trấn Bình Lạc đã giải trừ rồi, nhưng vì thời gian này có Húc Vương, Ly Vẫn ở trong trấn, đừng nói là tiểu yêu đến làm loạn, ngay cả nửa bóng quỷ cũng chẳng nhìn thấy đâu. Chưa kể ca ca khoa trương cũng nói kết giới của huynh áy thiên hạ vô địch, ừm, chắc là... không có vấn đề gì đâu nhỉ?

Tang Chi dựng đứng đuôi lên, đang nghĩ ngợi lung tung liền cảm thấy trước mắt có ánh sáng chói lóa. Khi mở mắt ra đã thấy kết giới bị phá rồi, Tuấn Thúc ngọc thụ lâm phong đang đứng trước cửa sơn động, tiểu hồ ly khịt khịt mũi, ngửi thấy mùi vị chính xác là của phượng hoàng cao ngạo nhà mình, lúc này mới vui mừng hóa thành nhân hình, lật đật chạy đến gọi : “ Tuấn Thúc.”

Lời vừa buông ra, Tang Chi còn chưa kịp nhìn rõ, người đã rơi vào một vòm ngực ấm áp. Phượng hoàng cao ngạo ôm Tang Chi rất chặt, nồn nóng giống như sợ rằng nàng sẽ biến mất : “ Nàng có bị thương chỗ nào không? Tên đần độn đó rốt cuộc là làm gì?!”

Tang Chi nghe thấy Tuấn Thúc gần như đang rống lên, nghĩ đến chuyện chàng nhanh chóng quay về như thế này, không biết ca ca khoa trương có đồ thêm dầu vào lửa không, đã nói với chàng những gì...nàng cuống quýt lắc đầu giải thích : “ Không có ! Không có ! Thiếp rất tốt, chẳng bị làm sao cả ! Ca ca khoa trương bảo thiếp xin lỗi chàng, nên đưa thiếp đến đây...”

Chưa kịp nói xong, Tuấn Thúc đã đẩy Tang Chi đang lo lắng ra : “ Huynh ấy bảo nàng đến núi Thạch Quái nàng liền đến ngay ư? Vậy huynh ấy bảo nàng đi chết chắc nàng cũng thật sự đi chết phải không? Nhờ huynh ấy lòng dạ xấu xa thì phải làm thế nào? Nhờ huynh ấy cũng là giả mạo thì làm thế nào? Sao nàng...lại dễ tin người như vậy?”

Từ trước đến nay nàng chưa từng thấy Tuấn Thúc hung dữ như thế này, ngay cả trước đây, nàng thật sự đã phạm lỗi, gây ra tai họa...chàng cũng không nổi giận với nàng. Có phải chàng cảm thấy nàng quá ngốc, nên hời hợt vì đã lấy nàng không?

Nghĩ đến đây, Tang Chi chau mày, suy nghĩ rất lâu mới khẽ nói : “ Thiếp xin lỗi!” Ngoài ba chữ này ra, nàng không biết nên nói gì với phượng hoàng cao ngạo nữa, những lời giải thích đã nghĩ trước đó, những lời thoại đã chuẩn bị...vào thời khắc này chỉ giống như một cái cớ rất buồn cười, muốn nàng phải nói ra như thế nào đây?

Tang Chi ngẩng đầu, đôi đồng tử đen láy ngược nhìn Tuấn Thúc, khẽ há miệng, tiếp tục lẩm bẩm : “ Thiếp xin lỗi...”

Lại là ba chữ này ! Tuấn Thúc không kìm nén được lão đảo lù ra sau một bước. Sự cay đắng trong lòng từng chút, từng chút bùng ra, lan thẳng lên miệng, nhưng vị chất này lại nói không ra, kể không rõ. Đúng, cũng không thể nói, không thể kể, chỉ có thể vỡ tan trong cổ họng, không thể để Tang Chi biết...

Nghĩ đến đây, phượng hoàng cao ngạo mệt mỏi nhắm mắt, quay người nói : “Đã không sao thì quay về đi !”

Nói xong, Tuấn Thúc còn chưa kịp cất bước, trên eo đã có một đôi tay ấm áp vòng ôm lấy chàng. Tang Chi áp mặt lên lưng Tuấn Thúc, nhắm mắt lại để cảm nhận hơi thở của phượng hoàng cao ngạo, cảm giác ấm ức không ngừng trào lên trong tim. Rốt cuộc là nàng đã sai ở đâu ? Trước đây, cứ coi như mình phạm phải sai lầm lớn hơn nữa, phượng hoàng cao ngạo cũng không lạnh lùng, bàng quan...Trước đây, cứ coi như mình gây ra họa lớn hơn nữa, chàng cũng sẽ không nói một lời mà âm thầm giúp mình giải quyết.

Nhưng lần này...

Tang Chi cắn chặt môi dưới, nước mắt trào ra : “ Tuấn Thúc, chúng ta thành thân còn chưa được một tháng, nhất định phải như thế này sao ?”

Chỉ đơn giản một câu, nhưng lại giống như mũi kiếm sắc nhọn đâm thẳng vào tim Tuấn Thúc, đau đến mức khiến người ta nghẹt thở.

“Thiếp biết thiếp không tốt, là thiếp ngốc nghếch! Lại lạc vào mộng yểm của phong ấn quái, lại hoài nghi chàng và Thố tử tiểu tiên, còn bởi vì như vậy mà hại trấn Bình Lạc rơi vào nguy hiểm...Nhưng thiếp không cố ý, thiếp cũng lo lắng, sợ chàng không cần thiếp nữa. Trong khoảng thời gian đợi chàng đến cướp dâu, thiếp vẫn luôn nghĩ, nếu như chàng không đến thì thiếp phải làm thế nào ? Nghĩ mãi, nghĩ mãi mà vẫn không có đáp án. Trong đầu thiếp lúc nào cũng lộn xộn những hình ảnh về chàng. Vào lúc đó thiếp đã biết, cả đời này thiếp không thể chia cắt với chàng được nữa, trừ phi thiếp...”

Còn chưa nói xong, Tuấn Thúc đã quay người lại, ôm chặt lấy tiểu hồ ly, cúi đầu nói : “Nàng hãy đồng ý với ta, đồng ý với ta....sau này, dù có chuyện gì xảy ra cũng không được nghi ngờ ta, không được nghi ngờ tình cảm của ta cho nàng.”

“Vâng...” Tang Chi ngẩng đầu, không kịp nói thêm gì thì đã bị Tuấn Thúc cắt ngang : “Không được chỉ đồng ý suông, nàng nhất định phải ghi nhớ trong lòng Tang Chi, nàng phải nhớ rõ, cho dù ta làm bất cứ chuyện gì, cũng sẽ không bao giờ phản bội nàng !”

Tiểu hồ ly tuy không hiểu rõ ngụ ý trong lời nói của Tuấn Thúc, nhưng vẫn cảm động đến mức hồ đồ. Lần đầu tiên trong cuộc đời nàng chủ động giữ lấy cổ của Tuấn Thúc, hôn lên môi chàng, khẽ nói : “Kiếp này thiếp và chàng...chỉ có từ biệt, không có sinh ly...”

Nghe thấy lời này, khuôn mặt Tuấn Thúc cuối cùng cũng thả lỏng ra, nhếch miệng cười nói : “Dù có từ biệt ta cũng phải lỗi nàng quay lại, cho đến khi cùng nhau tan thành tro bụi...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Thăm Dò

Sau sự kiện trong sơn động, hai người Tuấn Thúc – Tang Chi giống như xuất hiện kỳ tích, lại hòa hảo như lúc ban đầu, thậm chí tình cảm còn sâu đậm hơn trước. Dù mọi việc cũng vẫn tốt đẹp sau khi trải qua sự khinh miệt và nhục mạ trước nay chưa từng có.

Tang Chi không biết tướng công nhà mình rốt cuộc đã làm chuyện vô nhân đạo gì với ca ca khoa trương, chỉ biết sau khi quay lại trấn Bình Lạc thì thấy nửa mặt của ca ca khoa trương tím bầm, nước mắt ròng ròng, miệng sưng như chiếc bánh bao, kê vào tai tiểu hồ ly nói gì mà “qua cầu rút ván”, “không hiểu lòng tốt của người”...

Những lời này tiểu hồ ly đều cho vào tai trái, ra ngoài tai phải, hoàn toàn không để trong lòng. Chỉ là sau đó, ngày nào ca ca khoa trương cũng đến lần lộn, khốc lốc làm loạn, khiến lòng nhẩn nại của Tang Chi có nhiều hơn nữa thì cũng bị mài mòn hết rồi. Hôm nay, khó khăn lắm Tuấn Thúc mới bắt được ca ca khoa trương ra ngoài điều tra, thăm dò động tĩnh xung quanh núi Thuyết Bình, Tang Chi thử phào một cái, trong lúc bận rộn cũng dành ra được nửa ngày nhàn hạ, ngồi trong sân của Thanh Ngõ cư thù thù. Đang vật lộn với các mũi kim, Tang Chi bỗng cảm thấy trong tay trống không, vừa định ngừng đầu lên thì phát hiện dưới chân có một chiếc bóng. Dưới ánh mắt trời rạng rỡ, ly Vĩn cao lớn đang nhìn thứ trong tay tiểu hồ ly, hơi cau mày hỏi “Đây là cái gì?”

“Đây là...” Tiểu hồ ly cắn răng, nên nói thế nào với A Ly đây? Nói với hắn rằng đây là túi thơm nặng thù cho phượng hoàng cao ngạo sao? Ấy ấ! Không được! Như thế có vẻ rất mất mặt, hình như là sống mấy trăm năm nay, nhưng đây là lần đầu tiên Tang Chi thù thù.

Ly Vĩn thấy Tang Chi do dự, cũng không làm khó thêm nữa, đem chiếc túi thơm trả lại cho nàng, rồi ngồi xuống bên cạnh, cười gian: “Con vịt thù trên đó rất đẹp.”

“Cái gì?” Tiểu hồ ly trừng mắt lên, thờ phỉ phỉ, nhìn đôi mắt uyên ương trên chiếc túi thơm, nói mà như quát: “con mắt nào của ngươi nhìn ra bọn nó là vịt?”

Ly Vĩn nghe thấy vậy, cân nhắc một hồi rồi mới thận trọng nói: “Ta thấy chúng đang bơi trên sông, cho nên mới đoán...ấy...” Ly Vĩn trề môi, vãn về cảm nói: “Thực ra nàng vừa nói vậy, ta mới thấy hình như cũng không giống vịt lắm! Đúng, là gà! Tang Chi nàng thích ăn gà nhất, chắc chắn là thù gà!!”

“.....” Tang Chi thấy bộ dạng khó xử của Ly Vĩn thì ngẩn ra một lát, không kim nén được bỗng bật cười. Nàng vốn cho rằng lần trước chia tay, phải một thời gian dài nữa mới có thể gặp lại Ly Vĩn. Cứ coi như có gặp lại, thì hai người cũng sẽ vì chút chuyện tình cảm kia mà trở nên xa cách. Nhưng bây giờ, hai người vẫn nói, vẫn cười với nhau được, A Ly vẫn là A Ly gốc gác như trước đây, chẳng thay đổi chút nào.

“A Ly, ngươi sống có tốt không?”

Ly Vĩn đột nhiên ngừng lại, chăm chú nhìn Tang Chi, ánh mắt sâu xa: “Vậy còn nàng? Nàng sống có vui vẻ không?”

Nghĩ đến đây, tiểu hồ ly liền nhếch miệng, xoa xoa chiếc túi thơm thù uyên ương gà chẳng ra gà, vịt chẳng phải vịt trên tay, nụ cười tươi lay động lòng người: “Ta sống rất vui vẻ. Trước đây, mẫu hậu ta có nói, trong cuộc đời nhất định sẽ có một người hoàn toàn thuộc về mình, chỉ cần hai người gặp được nhau, người sẽ không muốn rời xa người đó nữa. Lúc đó ta không tin, nhưng bây giờ...”

Vuốt ve đôi uyên ương trên chiếc túi thơm, tiểu hồ ly nghĩ đến cảnh tình nồng ý thắm với Tuấn Thúc đêm qua, thoát cái mặt đã ửng hồng, dưới ánh mắt trời rực rỡ, lại càng kiều diễm, động lòng người hơn. Ly Vĩn thấy vậy, ánh mắt bỗng trở nên sâu thẳm khó dò đoán, rất lâu sau hắn mới chuyển chủ đề: “Đã lâu không quay lại trấn Bình Lạc, thực sự cũng có chút nhớ. Tang Chi, nàng cùng ta đến miếu Thổ thần một lát xem Khế Lạc có khỏe không nhé?”

---Chuyển ngoặt---

Đến miếu thổ thần rồi, Tang Chi và Ly Vĩn không gặp được đào thụ tinh nhưng lại phát hiện ra người quen.

Ở cửa miếu Thổ thần, tiểu hồ ly thấy tiên quang rực rỡ, kẹp ngọc, váy gấm, liền thốt lên: “Mạn Nhi?” Mạn Nhi là cung nữ thân cận của Vương Mẫu nương nương, tuy không đến mức như hình với bóng với Vương Mẫu, nhưng vượt nghìn dặm xa xôi đến trấn Bình Lạc để gặp nàng, thực sự là có chút kỳ lạ.

Tang Chi im lặng, ngược mắt nhìn sang Ly Vĩn, đối phương cũng đi thẳng vào câu chuyện, ngừng đầu nói: “Thực ra ta đến Thanh Ngõ cư, chính là phụng mệnh gọi người đến.”

Nghe thấy vậy, trong lòng tiểu hồ ly bỗng nhiên cảm thấy rất kinh ngạc. Đã trải qua nhiều chuyện, Tang Chi sớm đã học được cách suy nghĩ thấu đáo. Ly Vĩn lừa nàng đến miếu thổ thần, chẳng qua là muốn tránh tai mắt của Thất Thủy và Bích Nữ, nhưng vừa khéo lúc này Mạn Nhi cũng ở đây, vậy thì, người ở bên trong chắc là...

Trong lúc Tang Chi do dự, Mạn Nhi đã mỉm cười lên tiếng: “Công chúa mau vào trong đi, chớ để nương nương đợi lâu!”

Tang Chi hít một hơi thật sâu, là phúc thì không phải họa, là họa thì tránh cũng không được, nàng liền cắn răng bước vào phòng, quả nhiên thấy Vương Mẫu đang quay lưng lại với mình cắt tỉa cây hoa lan.

Có lẽ vì nghe thấy tiếng động từ trước, nên khi tiểu hồ ly bước vào phòng, Vương Mẫu đã nói: “Chi Nhi, con vẫn khiến người khác không yên tâm thế này đây! Khi đi mẫu giao chậu hoa lan này cho con, nghìn lần nhắc nhở, dặn dò con phải chăm sóc nó cẩn thận. Bây giờ con nhìn xem, trông nó thành thế

nào rồi hả ?”

Tang Chi thuận theo lời nói của Vương Mầu mà nhìn xuống tay người, thấy chậu hoa lan mới khoảng thời gian trước còn xanh mơn, tươi tốt, trông vô cùng đẹp mắt nay chẳng còn đáng vẻ gì nữa, gục xuống giống như sắp chết đến nơi...

“Á, sao lại như thế này ?” Tang Chi kinh ngạc kêu lên. “Con có bảo Đào thụ tinh giúp con tưới nước cẩn thận mà!”

Vương Mầu trách mắng: “Cố Khế Lạc chăm sóc, cho nên con không cần quan tâm nữa phải không ?”

Tang Chi tự cốc vào đầu mình, giải thích: “Khoảng thời gian trước, vì chuyện hôn sự quá bận, thế nên...”

Chưa nói hết, Vương Mầu đã lắc đầu cắt ngang, nắm lấy tay nàng dẫn đến ngồi xuống ghế: “Chi Nhi, chắc con biết vì sao ta đến rồi chứ ?”

“Đề kiểm tra xem con có chăm sóc tốt chậu hoa lan này không ư ?” Tiểu hồ ly giả vờ ngốc nghếch, không ngờ Vương Mầu lại thuận theo lời nàng mà đáp: “Không, kết giới của trấn Bình Lạc đã bị phá, nên ta biết hoa lan chắc chắn không được chăm sóc tốt, ta đâu phải đi kiểm tra ?”

Tang Chi nghe thấy vậy, nhũn chặt đôi mày, còn chưa kịp hỏi thì Vương Mầu đã gạt đầu ra hiệu cho Mạn Nhi. Mạn Nhi nhận lệnh, miệng ngọc trong tay áo tự nhảy múa rồi hóa thành một luồng ánh sáng, ánh sáng màu trắng bạc giống như có sinh mệnh treo giữa không trung, quang hoa lấp lánh, rực rỡ cuốn quanh cây hoa lan, thoát cái đã bọc kín lấy cây hoa lan.

Lát sau, luồng sáng từ từ nhạt dần, cuối cùng giống như trong suốt, phản chiếu quang cảnh ở bên trong. Nhưng vào thời khắc này, trong luồng ánh sáng không còn chút bóng dáng của cây hoa lan nữa, thay vào đó là hình dáng xinh tươi, trang nhã của nữ tử áo xanh.

“Tỷ tỷ áo xanh !” Tang Chi kinh ngạc thốt lên, chỉ thấy thiếu nữ áo xanh – ân nhân cứu mạng nàng đang nằm rạp trên đất, thoi thóp thở giống như không còn sức lực.

Tang Chi muốn đến gần, luồng sáng đó bỗng chốc biến mất, cây hoa lan héo rũ lại lần nữa xuất hiện trước mắt nàng. Vương Mầu xa xăm nói: “Nàng ta tên là Lục Khởi. Chi Nhi, mấy lần con thoát khỏi nguy hiểm đều do nàng ta cứu. Nhưng lần này, con lại nhập vào mộng yểm của phong ấn quái, Lục Khởi vì trước đó đã giúp con hiện về nhân hình mà dùng hết sinh lực, nên không còn cách nào cứu con được nữa...”

Tang Chi thở ra một luồng hơi lạnh, trong đầu dần dần liên hệ mấy chuyện xảy ra gần đây lại với nhau, nhưng vẫn không dám tin. Lúc này, Ly Vãn vốn luôn trầm mặc ở bên cạnh cất lời: “Hai tộc Long – Phượng chúng ta vốn có ân oán, người ta đều cho rằng vì người phạm làm hỗn loạn mệnh số trog cách gọi Long – Phượng mà ra, nhưng thực ra không phải. Cha ta từng phát hiện Phượng thần và Ma tộc có dính líu đến nhau, nên đã đặc biệt mời Vương Mầu thăm dò chỗ Phượng tộc, nhưng Phượng thần xảo trá, sớm đã tiêu hủy hết dấu vết. Vì vậy, Phượng quân lớn tiếng phỉ báng Long tộc, từ đó mới có sự đối đầu này. Nhị Ca Nhại Xải của ta quản lý phạm giới nghìn năm, trấn Bình Lạc vẫn luôn yên ổn, an toàn. Nhưng Tuấn Thúc quản lý chỉ mới mấy trăm năm, Ma tộc liên tục rục rịch chuẩn bị hành động, thậm chí còn phát hiện ra tung tích của Ma Tộc ở núi Thúy Bình. Ngay đến Húc Vương cũng đứng ngồi không yên nên mới mời ta cùng đi tìm Ma Nhân. Lẽ nào Tang Chi nàng không cảm thấy kỳ lạ chút nào sao ?”

Tang Chi nghe vậy, trầm ngâm hồi lâu, rồi chăm chú nhìn Ly Vãn, nói từng từ, từng chữ: “Mọi người đang nghi ngờ Tuấn Thúc ư ?”

Vương Mầu nói: “Đầu tiên là hấn lấy danh nghĩa của Anh Lạc mà làm gì đó lên áo cưới, tiếp đó là để con phải hiện nguyên hình rồi không có cách nào thành thân, khiến Lục Khởi phải giúp con làm phép mà mất đi tất cả linh lực. Đem động phòng, nhân lúc con không có chút phòng bị, không có bất cứ ai giúp đỡ, liền đưa con vào mộng yểm...”

Vương Mầu hơi nheo mắt lại, nhìn ra ngoài cửa sổ, nặng nề nói: “Tất cả những điều này, chính là muốn mượn tay của Tang Chi con, giải mở phong ấn của trấn Bình Lạc, để Ma tộc sớm quay lại.”

Tang Chi bĩu môi, phản bác: “Di mẫu người nghĩ nhiều quá rồi, Tuấn Thúc sẽ không hại con đâu. Hơn nữa, bây giờ trấn Bình Lạc chẳng phải vẫn không có chuyện gì sao ? Ma nhân cũng không tìm thấy...”

“Đúng !” Vương Mầu cắt ngang lời của Tang Chi, ánh mắt rùng rục. “Vì chưa tìm thấy, cho nên bước tiếp theo, e là Phượng tộc sẽ tìm kiếm Ma nhân ở khắp nơi, cho nên ta không thể đợi được nữa...”

Tang Chi lắc đầu: “Mọi người không có chứng cứ, dựa vào cái gì mà nghi ngờ Tuấn Thúc ?”

“Không có chứng cứ sao ?” Mạn Nhi khẽ cười: “Công chúa Tang Chi, hai lần người nhập mộng yểm, phượng quân đại nhân đều có ở bên cạnh, người hãy suy nghĩ kỹ xem, với công phu thủ ba chân của Anh Lạc, làm thế nào nàng ta có thể vào trong khuê phòng của người, còn có thể làm gì đó lên áo cưới mà người lại không hề hay biết? Hơn nữa, trước đây Anh Lạc luôn đối đầu với người, với trí tuệ của phượng quân đại nhân làm sao có thể khinh suất như vậy được, lại để cho người mắc bẫy của nàng ta ? Hơn nữa, hôm đó người đã ở Thanh Ngõ cư, Bích Nữ thân thông quảng đại kia cũng ngủ say rồi, nên không cảm thấy có người vào phòng sao ?”

Một loạt những lời này, khiến Tang Chi sợ hãi, bất an. Từng chữ như châu ngọc ! Thực sự quá trùng hợp, thực sự quá không bình thường, nhưng mà...không thể nào, phượng hoàng cao ngạo làm sao có thể hại mình ? Tiểu hồ ly lâm bầm tắc đầu: “Không thể nào, tất cả những chuyện này chắc chắn có nguyên nhân, Tuấn Thúc chàng...”

Còn chưa nói hết, Vương Mầu đột nhiên tóm lấy cánh tay của Tang Chi, lời nói nặng chịch: “Chi Nhi, nếu không chắc chắn những điều này, di mẫu sẽ không tìm đến con.”

“Ý người là gì ạ ?”

“Lục Khôi đã giúp con khôi phục nhân hình, cứ coi như nàng ta mất đi chút linh lực cũng sẽ không có chuyện lâu ngày thế rồi mà vẫn chưa bình phục. Độc tố nàng ta trúng...chính là Văn hoàng độc mà Phượng tộc thường dùng.”

Vương Mẫu vừa dứt lời, Tang Chi đứng cứng đờ tại chỗ. Không cử động nổi...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 61: Bán Đứng

Đêm đến trăng lên, hai huy đệ Tuấn Thúc, Tuấn Ngan mới từ núi Thử Bình trở về. Tiểu hồ ly hầu hạ phượng hoàng cao ngạo dùng com, tắm rửa, cuối cùng hai người nằm trên giường rủ rỉ nói chuyện. Tang Chi không hề nhắc đến một chữ nào về chuyện ở miếu Thổ thần lúc ban ngày.

Tuấn Thúc ôm thế tử, khẽ nói: “Hôm nay cùng bọn Húc Vương điều tra, thăm dò một ngày, vẫn không có chút bóng dáng của Ma tộc. Tang Chi, nàng có cảm thấy kỳ lạ không ? Năm đó Vương Mẫu nương nương rõ ràng đã phong kết giới đuổi Ma tộc về Ma vực, để bọn chúng vĩnh viễn không thể rời khỏi đó, nhưng vì sao trước khi phong ấn của trấn Bình Lạc bị giải, trên núi Thử Bình đã xuất hiện Ma tộc ?”

Tang Chi nín thinh, nghe thấy lời của phượng hoàng cao ngạo nhưng trong đầu lại đang suy nghĩ việc khác.

Tuấn Thúc thấy Tang Chi im lặng, cho rằng nàng đang nghiêm túc suy nghĩ, lại nói: “Thực ra, người thực sự nói nhìn thấy Ma tộc cũng chỉ có Ly Văn. Lúc đầu hần ta cùng người của Ma tộc đánh nhau, lại chẳng có lý do gì mà vô cớ mất trí nhớ...” Ngừng lại một lát, Tuấn Thúc mới hơi nheo mắt lại, nói: “Có phải là....chuyện này có quan hệ với Long tộc ?”

Nghe thấy vậy, trong lòng tiểu hồ ly đang thất thần bỗng vang lên những tiếng loảng xoảng, ngờ ngác hỏi: “Tuấn Thúc, hai tộc Long – Phượng...rốt cuộc vì cái gì mà kết oán ?”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy, sống lưng bỗng cứng đờ, lát sau mới khẽ môi nói: “Ngốc nghếch, sao đột nhiên lại có hứng thú với chuyện linh tinh, vớ vẩn này thế ?”

Tang Chi lắc đầu, làm ỏ trong lòng Tuấn Thúc nhõng nhẽo: “Đâu có, tiện miệng hỏi chút thôi mà !”

Phượng hoàng cao ngạo thờ dài, vỗ vỗ vào đầu tiểu hồ ly nói: “Tang Chi, ta muốn đi tìm Mã nhân.”

Một câu nói đơn giản nhưng khiến Tang Chi nghe thôi mà cũng thấy sợ hãi. Đang trong lúc trì trệ chỉ cảm thấy lồng ngực vang lên một tiếng nổ “đoàng”, trong đầu bỗng trở nên trống rỗng.

“Nếu hần muốn đi tìm Ma nhân, chẳng phải đúng như ý nguyện, ứng phó với suy đoán của ta sao ?” Lúc ở miếu Thổ thần, Vương Mẫu, Ly Văn bày ra hàng loạt chứng cứ, lý do nhưng vẫn không có cách nào khiến Tang Chi tin phụ quân nhà mình chính là đầu sỏ tội đồ giải mở phong ấn trấn Bình Lạc. Trong lúc dần vật không yên, Vương Mẫu xưa tay nói: “Tang Chi, mắt thấy là thực, tai nghe là hư, có lẽ chân tướng việc này nên do con tự mình đi giải, tự mình thuyết phục bản thân tin theo.”

Tang Chi cau mày: “Người có ý gì ạ ?”

Mạn Nhi liền nhẹ bước đến bên cạnh Tang Chi, đưa cho nàng một bình thuốc nói: “Người từng tiếp xúc với Ma tộc, trên người sẽ lưu lại hơi khí của nó, đây là Linh kính dịch, được chiết ra từ trăm loại tiên thảo, nhỏ vào trong đồ ăn của phượng quân đại nhân, nếu hần thật sự trong sạch, loại thuốc này sẽ không làm tổn thương hần một chút nào, nếu hần thật sự có dính dáng đến Ma tộc, không đến nửa đêm, sẽ lộ nguyên hình.”

Tang Chi ảo não, mắt bốc lên ngọn lửa nhỏ, nói: “Các người muốn để ta động thủ với phụ quân mình ? Thật nực cười !” Trong lúc tức giận, tiểu hồ ly giơ tay định đập vỡ bình thuốc đáng ghét kia, nhưng bị Vương Mẫu nương nương nắm chặt cánh tay, nở một nụ cười nặng nề: “Lẽ nào Chi Nhi không dám đáng cược vận này ? Cũng đúng, dù gì hần cũng muốn đi tìm Ma nhân thì sao ? Nếu hần muốn đi tìm Ma nhân, há chẳng phải là được như ý nguyện, ứng với suy đoán của ta ? Đến khi đó, con hãy thăm dò một lượt để tránh cho hần rơi vào con đường lầm lạc, khuyên hần sớm quay đầu, chẳng phải là tốt hơn sao ?”

Mí mắt của tiểu hồ ly giật giật, tỉnh lại từ trong hồi ức sự hoài nghi trong lòng tăng thêm mấy phần: “Vì sao phải đi tìm Ma nhân ? Tuấn Thúc chàng là ngự sử phạm giới, ở lại Trấn Bình Lạc bảo vệ cho sự an nguy của nơi này chẳng phải quan trọng hơn sao ?”

Tuấn Thúc lắc đầu: “Nói thế nào thì chuyện này cũng vì nàng mà ra, tốt nhất là ta phải tận tay tìm thấy Ma nhân để hủy đi.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi lo lắng như rơi xuống vực sâu không có gì bám víu, không đợi tướng công nói tiếp nữa, liền nhắm mắt thờ dài: “Thiếp mệt rồi,

ngủ thôi !”

---Âm mưu quỷ kế---

Trong lòng tiểu hồ ly dần đo, suy nghĩ, lật qua lật lại, nào có dễ dàng ngủ được, nhưng cũng không dám để Tuấn Thúc biết, thức đến tận canh ba mới có thể thiếp đi một lát. Đang mơ màng, Tang Chi liền cảm thấy bên cạnh có một cục lửa nóng, giống như muốn thiêu đốt da thịt mình. Bùng tỉnh từ trong ngọn lửa nóng rực, nhờ ánh trăng, Tang Chi liền cảm thấy ánh mắt Tuấn Thúc lóe lên thứ ánh sáng đỏ dữ tợn, giống như muốn ăn người, hai gò má đỏ rực, trên trán đầy mồ hôi lạnh, đầu ngón tay vẫn chưa chạm đến da thịt chàng nhưng đã đến mức phải rụt về.

“Sao lại nóng thế này ? Lẽ nào bị sốt rồi ?”

Tuấn Thúc hơi há miệng, cũng không biết chàng có nghe thấy Tang Chi nói gì không, chỉ gắng sức lắc đầu, tay cào lồng ngực, lắp bắp: “Nước...nước...”

Tang Chi chui ra khỏi chăn, cuống quýt đi rót nước cho chàng, nhưng còn chưa đến được bàn, Tang Chi liền thấy một đường sáng lóe lên trong phòng, chớp mắt cái thì thấy Bích Nữ đã đến bên cạnh Tuấn Thúc, đánh nhanh một chuông lên ngực Tuấn Thúc. Tiểu hồ ly bật miệng kinh hãi, chỉ thấy một đường ánh sáng từ trong tay Bích Nữ bung ra, khiến Tuấn Thúc tỏa sáng mờ mờ.

Một lúc lâu sau, Tuấn Thúc dần dần tỉnh lại, yếu ớt mở mắt.

Bích Nữ sắc mặt tĩnh lặng, không đợi phượng hoàng cao ngạo mở miệng đã nặng nề nói: “Ta và Thất Thủy ở bên ngoài cầm cự một lát, thời gian không nhiều, tiểu Phượng hoàng ngươi đưa Tang Chi nhanh chóng đi đi !” Nói xong, Thất Thủy cũng vừa khéo thò đầu vào trong, giậm chân, vội vã hô: “Bích Nữ tỷ tỷ !!!!”

Bích Nữ thở phào một hơi, ánh mắt phức tạp nhìn Tang Chi, sau đó lại vội vã rời đi, khiến cho Tang Chi ở bên cạnh chẳng hiểu gì. Tiểu hồ ly nói: “Bích Nữ tỷ tỷ và Thất Thủy...làm sao vậy ?” Chẳng phải Bích Nữ từng nói, sau khi nàng và phượng hoàng cao ngạo thành thân, sẽ tuyệt đối không tùy tiện vào phòng nữa sao, nhưng vừa rồi....

Tang Chi thâm cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không nghĩ ra được là vì sao, nên nhìn sang Tuấn Thúc thăm dò nói: “Tuấn Thúc, chàng đang yên ổn, sao nói sốt là sốt được ngay?”. Tiểu hồ ly vừa nói vừa muốn quay lại bên cạnh Tuấn Thúc, vừa cất bước thì Tuấn Thúc cũng ngước mắt, ánh mắt sáng nặng nề nhìn Tang Chi.

Tang Chi sững lại, mở miệng nhưng vẫn chưa nói được lời nào thì đã nghe thấy bên ngoài có tiếng vang ầm trời, là giọng của di mẫu: “Tuấn Thúc mau mau đầu hàng, nếu không đừng trách ta không khách khí !”

Sau đó là tiếng binh khí va vào nhau, chỉ nghe thấy Mạn Nhi nghiêm giọng: “Người đâu, bao vây Thanh Ngô cư lại, không được bỏ qua bất cứ ai!”

!!!!

Tiểu hồ ly sững lại tại chỗ, chân như mọc rễ, không cất nổi nửa bước. Ánh mắt nàng nhìn thẳng vào Tuấn Thúc, chỉ cảm thấy ánh mắt đó trống rỗng, vô cùng xa lạ, khiến người ta sợ hãi, nào còn chút đáng về thân mật của mấy thời thần trước đây ?

Bỗng chốc, Tang Chi chợt tỉnh ngộ: “Không! Không...” Tiểu hồ ly lắc đầu như sắp phát điên, muốn giải thích nhưng càng những lúc như thế này, bao nhiêu lời muốn nói đều tắc nghẹn trong cổ họng: “Thiếp không có! Thiếp không có !”

Vì những lời Vương Mẫu nói nên Tang Chi có chút hoài nghi với Tuấn Thúc. Gần đây xảy ra hết chuyện này đến chuyện khác nên nàng có nghĩ đến hàng nghìn, hàng vạn khả năng, nhưng dù như vậy, Tang Chi cũng chưa từng nghĩ mình sẽ thực sự xuống tay với Tuấn Thúc. Nàng nhận bình thuốc đó chẳng qua vì muốn làm yên lòng Vương Mẫu nương nương, muốn tìm thời cơ để chứng minh sự trong sạch của Tuấn Thúc. Nhưng vì sao nàng chẳng làm gì cả, nửa đêm Tuấn Thúc lại phát bệnh ? Vì sao đột nhiên di mẫu lại đưa thiên binh, thiên tướng đến ?

Nghĩ đến những điều này, Tang Chi liền lao đến dưới chân Tuấn Thúc, sắc mặt lúc trắng lúc xanh nhưng vẫn ra sức hét: “Thiếp thật sự không làm chuyện đó ! Tuấn Thúc, chàng phải tin thiếp....”

“Bích Nữ, Thất Thủy !” Tang Chi chưa nói xong, phượng hoàng cao ngạo đã bình tĩnh lên tiếng, giọng điệu thờ ơ, bình thản, rất giống như giọng điệu dằn dò Thất Thủy pha trà trước đây: “Bỏ tay là bị bắt nhĩ, Vương Mẫu nương nương trăm phượng ngàn kị, đến thê tử của ta cũng mua chuộc rồi, còn có chiêu gì là chưa nghĩ đến nữa đây... ?”

Mới nói được một nửa, phượng hoàng cao ngạo ngừng lại một lát, giống như đã mệt đến sức cùng lực kiệt rồi buông tiếng thở dài, nhắm mắt: “Cuối cùng ta.....thua rồi!”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 62: Đường Cùng

Một chiều đôi trời.

Đêm hôm đó, Tuấn Thúc vì bị hạ thuốc mà mất đi cơ hội. Thất Thủy, Bích Nữ trời tay không kịp, cũng thất bại nhanh chóng. Chủ tớ ba người lần lượt bị bắt. Nhưng khiến Vương Mầu nung nung bắt ngờ lại là, Húc Vương đã có phòng bị. Khi thiên binh, thiên tướng đến miếu Thổ thần, Húc Vương cùng đệ đệ Lai Mễ và ca ca khoa trương Tuấn Ngạn đã rời đi, chẳng thấy bóng dáng đâu nữa.

Còn công chúa Tang Chi thì vì thân phận đặc biệt nên được phu phụ Thiên Hồ Đế quân đưa về Thanh Khâu quốc để an dưỡng. Từ ngày hôm đó, tiểu hồ ly như biến thành một người khác, trầm mặc, im lặng, không cười, không nói...Dù công chúa Họa Thường có nghĩ đủ mọi cách cũng không khiến con gái mở miệng nói được một từ.

Công chúa Tang Chi thành thân mới được một tháng đã quay về nhà mẹ đẻ, từ đây phải cầm cung trong nhà, không được bước ra khỏi phòng nửa bước. Họa Thường chỉ sợ con gái gặp chuyện, mỗi ngày đều khuyên giải nàng nhưng tất cả chỉ như ném đá xuống biển. Từ ánh mắt đờ đẫn của con gái, hoàn toàn không nhìn ra chút phản ứng nào. Mọi người đoán nàng đau lòng vì chuyện phu quân bị bắt, bị Vương Mầu lợi dụng, nhưng tiểu hồ ly hằng ngày thích ăn thì ăn, thích ngủ thì ngủ....Từ khi quay về Thanh Khâu quốc, bị giam lỏng hơn nửa tháng, công chúa Tang Chi lại mập ra trông thấy, khiến người ta thực sự không thể nổi.

Buổi trưa hôm nay, Tang Chi dùng cơm với Công chúa Họa Thường xong liền lên ghế nằm nghỉ, các nha đầu ma ma thấy vậy cũng lui ra ngoài. Lúc tiểu hồ ly đang nhắm mắt mơ màng thì cảm thấy mu bàn tay ướt ướt, giống như bị thứ gì đó vừa ẩm áp vừa ẩm ướt liếm lên. Mở mắt ra nhìn, một đôi mắt to tròn, đen láy....chẳng phải Lai Mễ thì là ai ?

Lai Mễ thấy Tang Chi tỉnh lại, khẽ kêu rồi lao vào lòng nàng, dụi dụi đầu làm nũng. Trong mắt tiểu hồ ly lộ ra những con sóng của quãng thời gian xa cách, xách xách gáy của nhóc con, ý hỏi sao để lại đến đây ?

Lai Mễ nhún nhún tai, quay đầu nhìn ra phía sau, thoát cái chi thấy bên cạnh chiếc bàn gỗ đào có điểm những chùm ánh sáng bạc. Những chùm sáng từ từ tụ lại thành một khối, tích tụ ra nhân hình...Áo choàng bạc dài đến đất, tóc trắng dài đến thắt lưng, trên dung nhan đẹp để lại biểu cảm lạnh như băng tuyết.

“Bản vương từng đồng ý với Tuấn Thúc, nếu có ngày hán gặp biến cố, không may bị bắt, bản vương sẽ thay hán chăm sóc người.”

Tang Chi khẽ vuốt lông cho Lai Mễ, không nói gì.

“Hơn nửa tháng nay, công chúa Tang Chi ở Thanh Khâu quốc nghỉ ngơi, tĩnh dưỡng, chắc không biết tình hình bên ngoài. Vương Mầu không hổ danh là trợ thủ đắc lực của Ngọc Đế, một mặt tấn công đất Vô Khích Bích Thụ của Phượng tộc, sau đó thì đi khắp nơi tìm bắt người của Hồ yêu tộc chúng ta và Tuấn Ngạn...”

Húc Vương nói đến đây thì ngừng lại một chút, nhìn Tang Chi với chút ý cười nhạt, nhếch môi: “Đương nhiên, những ngày tháng vừa qua của công chúa Tang Chi cũng chẳng thoải mái gì... Thân làm gián điệp mà cũng không thể có được sự tin nhiệm của Vương Mầu nung nung, vừa lợi dụng xong liền đem người giam lỏng.”

Nghe thấy vậy, Tang Chi vốn vẫn luôn im lặng đột nhiên ngừng đầu, ánh mắt bốc lửa nói: “Không phải ta !”

Hai chữ “gián điệp” này đã đâm sâu vào trái tim công chúa, chỉ đâm một chỗ thôi mà sao cả người đều nhói đau? Húc Vương chỉ khẽ động chạm như vậy cũng khiến nàng đau đến mức gần như nghẹt thở. Tuy bị giam lỏng nhưng Vương Mầu không khống chế sự tự do của Tang Chi ở trong Thanh Khâu quốc, chỉ là tiểu hồ ly vì quá sợ hãi khi nghe thấy những lời đồn đại ác độc nên vừa quay về nhà mẹ đẻ thì tự nhốt mình lại trong nhà.

Bởi vì sợ hãi, cho nên không dám ra khỏi cửa...

Bởi vì buồn bã, sợ ánh mắt của những người trong tộc nhìn mình, sợ hai chữ “gián điệp” kia vô tình mà hữu ý truyền đến tai mình, sợ những lời khuyên giải của mẫu hậu, sợ Tuấn Thúc...

“Không...không phải ta ! Ta không hại Tuấn Thúc! Ta không bán đứng chàng !” Tang Chi bịt chặt hai tai, hét lên thảm thiết, nước mắt vốn tưởng đã cạn khô nay lại trào ra...

Lai Mễ thấy vậy, chớp chớp mắt nhìn Tang Chi, lại nhìn ra cửa, rồi bật người một cái nhảy lên vai Húc Vương. Húc Vương nhếch môi cười: “Không cần lo lắng, trước khi vào phòng ta đã giăng kết giới rồi. Lúc này dù nàng ấy hét lớn hơn nữa thì bên ngoài cũng không ai phát hiện ra đâu.”

Lai Mễ nghe thấy vậy thì yêu tâm gật gật đầu, nhưng thấy ca ca cười càng lúc càng vui vẻ: “Nhưng mà không phải rất tốt rồi sao? Nghe nói công chúa Tang Chi hơn nửa tháng mà không nói nửa lời, ta còn thật sự lo lắng công chúa bị câm rồi.”

Tang Chi thút thít, chuyện đã đến nước này nàng cũng không muốn giải thích nhiều nữa, chỉ gạt nước mắt, lạnh lùng nói: “Người đến chỉ là để sỉ nhục ta ?”

Húc Vương nói: “Bây giờ người có hai sự lựa chọn, một là đi theo ta, hai là ở lại đây tiếp tục làm gián điệp.”

Tang Chi im lặng. Húc Vương tiếp tục nói: “Bản vương biết công chúa Tang Chi đang lo lắng điều gì. Rời khỏi Thanh Khâu quốc chẳng qua là vừa ra

khỏi huyết hồ lại rơi vào hang sói. Không sai, bản vương thực sự không phải cùng phe phái với tướng công nhà ngươi, chẳng qua là liên quan đến chuyện Ma nhân nên chúng ta mới có được tiếng nói chung.”

Tiểu hồ ly hỏi: “Tiếng nói chung cái gì?”

“Vương Mẫu đàn áp Phurong tộc chẳng qua vì Phurong tộc càng ngày càng mạnh, còn về chuyện rốt cuộc bọn họ có dính dáng đến Ma tộc hay không thì chỉ có bản thân Tuấn Thúc biết. Lúc này, Long tộc đã liên thủ với Vương Mẫu, nếu để bọn họ thật sự chiếm ưu thế hủy diệt Phurong tộc, chia cắt thiên hạ, thế cục sẽ lại có biến động. Lúc này Hồ yêu tộc rơi vào cảnh nguy cấp, lao đao, bản vương tuyệt đối sẽ không để cho chuyện như thế này xảy ra.”

Tang Chi giật giật mí mắt, bình tĩnh nói: “Cho nên...ngài và Tuấn Thúc ngầm kết liên minh, muốn tìm thấy Ma nhân trước di mẫu.”

Húc Vương nhếch khóe miệng tỏ ý tán đồng. Chậm rãi đi qua đi lại, Húc Vương chấp tay sau lưng, khuôn mặt bình thản: “Đương nhiên, đi hay ở đều do ngươi tự quyết định, còn chuyện liên quan đến Tuấn Thúc, bản vương sẽ gắng hết sức đưa toàn lực đi cứu”.

Nghe thấy vậy, Tang Chi ngẩng đầu, ánh mắt kiên định khác thường: “Không cần ! Tướng công nhà ta, ta sẽ tự cứu chàng, cho nên tạm thời, ta không thể đi.”

---Đi qua---

Phurong hoàng cao ngạo bị bắt giữ, ca ca khoa trương và Húc Vương mất tích không rõ tung tích, còn mình bị giam lỏng...Những chuyện biến long trời lở đất chỉ trong một đêm như thế này không phải chưa từng khiến Tang Chi tuyệt vọng, đau khổ, mờ mịt, đắng cay...Nhưng sau khi khóc lóc, phát điên xong, Tang Chi hiểu rõ, lúc này thực sự là lúc không thể hành động tùy tiện, bừa bãi.

Cho dù là ân oán của hai tộc Long – Phurong, cho dù Phurong tộc có thực sự có dính dáng đến Ma tộc hay không, thì phurong hoàng cao ngạo vẫn là phurong hoàng cao ngạo của nàng, dù có chết cũng nhất định phải gặp chàng một lần, phải hỏi rõ ràng nói minh bạch thì Tang Chi mới có thể yên tâm nhắm mắt. Thế là những ngày này, Tang Chi đang dưỡng tinh thần, nuôi nhuệ khí, dù có khó chịu hơn thế, cũng phải ép mình nhắm mắt ngủ, dù có không có cảm giác hơn thế, cũng phải ép mình ăn.

Chi vì, ngày hôm nay...

Chi vì, kế hoạch mình đã nghĩ ra trong hơn mười ngày khổ sở này...

Hôm nay Tang Chi dậy sớm chải đầu, trang điểm, mặc y phục xong xuôi liền đi thỉnh an phụ vương và Mẫu hậu. Vừa đi đến hành lang, Tang Chi liền nghe thấy Ngọc ma ma bên cạnh mẫu hậu đang thấp giọng nói gì đó, vênh tai lên nghe, hóa ra là chuyện liên quan đến xử quyết của Tuấn Thúc.

“Vương hậu, hôm nay Thiên cung đã truyền tin tức đến, nói là khảo vấn cả hơn nửa tháng trời vẫn không...Áy, haizz, là Phurong quân đại nhân đã thăm dò ra chút manh mối của Ma tộc, trận thiên chiến ở Vô Khích Bích Thụ cũng đang tong lúc dầu sôi lửa bỏng, tạm thời chưa phân rõ được thắng thua, các cung nữ nói là...”

Ngọc ma ma nói được một nửa, hình như có chút ngại ngần, lát sau liền nghe thấy công chúa Họa Thường nói: “Nói ra hết đi !”

Ngọc ma ma được lệnh rồi, lúc này mới rù rì nói: “Nói là Vương Mẫu nương nương đã từ bỏ cục diện đối đầu, niệm tình phurong quân đại nhân đã từng có công, chỉ giam xuống đáy Bích Linh hồ.”

Tang Chi ở bên ngoài nghe thấy vậy, cơ thể lão đảo, suýt chút nữa không trụ vững được mà ngã xuống. Hay cho câu: “Chỉ giam vào đáy Bích Linh hồ”, Vương Mẫu nương nương quả thật là “nhân từ”! Đáy hồ này là ranh giới của Minh giới và Tiên giới, người – yêu – tiên – ma bị phong ấn ở chỗ này đều không có cách nào mà chết đi hoặc sống theo ý nghĩa chân chính, chỉ có thể hết lần này đến lần khác bị sét đánh sáu bốn, thật là....sống không bằng chết.

Nghĩ đến đây Tang Chi không kìm được, bám chặt vào song cửa nhưng bị Họa Thường ở bên trong nghe thấy tiếng động, khẽ quát một tiếng: “Ai?”, Ngọc ma ma liền mau bước đi ra bên ngoài nhìn, thấy công chúa Tang Chi không kìm nén được khuôn mặt đã trắng hơn mấy phần.

Tình huống này Tang Chi lại rất bình tĩnh, đi vào trong phòng hành lễ nói: “Chi Nhi thỉnh an mẫu hậu !”

Thấy Công chúa Tang Chi đã im lặng nhiều ngày nay giờ lại chịu hé miệng, những người có mặt trong phòng đều tròn mắt, há miệng, Họa Thường thì càng không ngồi được nữa mà đứng dậy đỡ con gái, không kìm được nước mắt rơi xuống: “Chi Nhi, cuối cùng con cũng đã chịu nói chuyện với mẫu hậu rồi !”

Tang Chi đứng vững, ánh mắt tĩnh lặng như nước: “Chi Nhi nghe nói mấy ngày nữa tướng công sẽ bị giam xuống đáy Bích Linh hồ ?”

Nói xong, Ngọc ma ma và Họa Thường quay mặt nhìn nhau. Công chúa Họa Thường há miệng, đang muốn nói gì đó thì nghe thấy tiểu hồ ly lên tiếng trước: “Mẫu hậu yên tâm, con gái không có suy nghĩ gì khác, chỉ là muốn...gặp mặt chàng lần cuối cùng để từ biệt.”

Một câu nói khiến cả căn phòng ai nấy đều kinh ngạc.

Đây chính là cơ tốt nhất Vương Mẫu và Phurong tộc đánh nhau ở Vô Khích Bích Thụ với khí thế sôi sục ngất trời, mà đồ vật thương lượng quan trọng nhất của Vương Mẫu lại là Tuấn Thúc, thêm vào đó, Tang Chi có thân phận đặc biệt, nào có chuyện hai người nói muốn gặp là có thể gặp nhau luôn được. Công chúa Họa Thường nghe con gái nói vậy thì ngờ ngác, cho những người bên cạnh lui hết mới kéo con gái ngồi xuống, khẽ nói: “Chi Nhi, chắc con hận di mẫu của con lắm ?”

Mắt Tang Chi giật giật, cup xuống không nói gì. Hận sao ? Bà ấy gài một cái bẫy rồi dụ mình vào, làm chia rẽ tình cảm của Tuấn Thúc và mình, hại Bích Nữ và Thất Thủy bị bắt...Tất cả những điều này, chỉ một chữ hận đơn giản làm sao có thể diễn tả được tâm trạng của mình ?

Đối với Vương Mẫu trước đây từng yêu thương nàng đó, Tang Chi đơn giản là hận đến tận xương tủy...

Họa Thường thấy vậy, thở dài, đứng dậy nhìn ra ngoài cửa sổ nói: “Tỷ tỷ trước nay đều như vậy. Có lẽ từ lúc đưa cho con lọ thuốc, tỷ ấy đã không có dự định dựa vào con để hạ độc Tuấn Thúc, chẳng qua tỷ ấy muốn hai con nghi ngờ, đổ kỵ lẫn nhau, lại bày ra vẻ là con đã hạ độc, để Tuấn Thúc hoàn toàn không còn tin tưởng con nữa. Cho nên như vậy... dù bây giờ con có làm gì đi chăng nữa thì Tuấn Thúc cũng chưa chắc đã tin con, con muốn cứu nó như thế nào? Tình cảnh này, còn có gì bắt buộc phải gặp mặt ?”

Nghe thấy lời này, Tang Chi cup mắt xuống, không có phản ứng gì, rất lâu sau mới lẩm bẩm nói: “Mẫu hậu yên tâm ! Tang Chi thật sự không có suy nghĩ khác, chẳng qua cũng là phụ thể, con muốn tạm biệt chàng một lần thôi.”

Họa Thường nghe thấy thế thì lắc đầu, không nói rõ được trong lòng rốt cuộc là cảm giác gì, ngồi xuống vỗ về con gái, thấp giọng nói: “Chi Nhi, ta đã kể với con chuyện của cô cô con chưa ?”

“Cô cô ?” Tang Chi chớp mắt, không hiểu tại sao đột nhiên lại nói đến chuyện này. Từ khi nào nàng lại có thêm một cô cô rồi ?

Họa Thường cười, nói: “Cô cô con, công chúa Nhượng Như năm đó cũng là đại tài nữ nổi danh trong tam giới, văn võ song toàn, thông minh lanh lợi. Khi đó, các thượng tiên luôn thích lấy muội ấy và ta so sánh, nói ta chẳng qua chỉ là một chiếc bình xinh đẹp, chẳng bao giờ so sánh được với khí chất tài hoa của công chúa Nhượng Như, khiến ta tức giận, buồn bực vô cùng.”

Tang Chi đảo đảo mắt: “Nói như vậy, mẫu hậu, người được gả đến đây há chẳng phải là thường xuyên cãi nhau với Nhượng Như cô cô sao? Nhưng con ở Thanh Khâu quốc lâu thế rồi, sao chưa từng nghe nói phụ vương có muội muội gì đó ?”

Họa Thường xoa xoa đầu con gái, nụ cười càng lúc càng hiền từ: “Ta cũng là nguyện ý cùng đại tài nữ này so tài cao thấp, ở cùng một nhà rồi thường xuyên cãi lộn, chỉ đáng tiếc... ta ở đây chẳng được bao lâu thì cô cô con đã đi đến một nơi xa, khi quay về thì lại có chuyện khiến trời long đất lở. Sau này... cha con hạ lệnh không cho bất cứ ai nhắc đến tên của cô cô con nữa, thời gian trôi đi lâu như vậy rồi, cô cô con thật sự biến mất, như chưa từng tồn tại trên đời này.”

Tang Chi nghe thấy vậy thì vô cùng kinh ngạc. Nói như vậy, xem ra công chúa Nhượng Như này đã gặp phải rất nhiều chuyện, đến mức mà phụ vương và mẫu hậu cảm kị rất kị, cho nên mới giấu được nhiều năm như vậy. Nhưng mà lúc này, mẫu hậu lại chủ động nhắc đến chuyện xưa, đây là vì duyên cớ gì ? Chẳng lẽ lại có quan hệ gì với chuyện nàng muốn gặp Tuấn Thúc ?

Họa Thường không đề ý đến phản ứng của Tang Chi, tiếp tục nói: “Thực ra, năm đó tam giới thống nhất, Tiên tộc lại không có thực lực để đem Ma tộc phong ấn ở Ma vực. Hai phái thế lực ngang nhau, Ma tộc liên tục đến xâm phạm khiến cho bách tính không được sống yên ổn. Khi đó, Vương Mẫu muốn công chúa Nhượng Như trà trộn vào Ma tộc tìm hiểu nội tình để hoàn thành đại nghiệp.”

“Cô cô con đồng ý. Vừa đến Ma tộc thì đã hơn mười năm, đợi đến khi quay lại thì thật sự đã tìm hiểu rõ được nội tình của Ma tộc, trợ giúp Vương Mẫu hoàn thành không chế phong ấn ma tộc, khiến Ma tộc trở thành chim trong lồng, không có cách nào rời khỏi Ma vực. Nhưng lúc này, Nhượng Như đã không còn là Nhượng Như mà chúng ta quen biết nữa, chính vào lúc Thanh Khâu quốc cử hành đại lễ mừng công chúa Nhượng Như lập đại công, muội ấy lại trộm Ma nhãn mang đi, từ đó bật vô âm tín.”

Tang Chi ngạc nhiên: “Cô ấy phản bội ?!”

Họa Thường gật đầu: “Con người không phải cỏ cây nên ai có thể vô tình ? Nhượng Như ở trong Ma tộc mười năm, đã thành hôn với thiếu chủ Ma tộc, phụ thể ân ái, Nhượng Như liền động lòng. Nhưng muội ấy vẫn được coi là tinh táo, hiểu rõ hai tộc Tiên – Yêu ân oán không thể hoá giải, cục diện sẽ chỉ càng lúc càng tồi tệ, liền tự mình hạ quyết tâm : Trước khi Ma tộc bị phong ấn thì sẽ lên lút quay về Ma giới cùng phụ quân, mãi mãi sống bên nhau ở ma vực. Cứ ci như nếu bị phụ quân tận tay giết chết, thì cũng muốn ở cùng với hắn. Chỉ đáng tiếc, Vương Mẫu đã ngầm hạ thủ trước...”

Tang Chi ngừng một lát, đoán: “Vương Mẫu năm đó làm giống như làm voi con và Tuấn Thúc hôm nay, dùng kế ly gián khiến Nhượng Như cô cô và Ma vương nghi ngờ nhau, vì không có cách nào tin tưởng đối phương cho nên cô cô mới không thể quay về ?”

Họa Thường gật đầu: “Nếu như năm đó tình yêu của bọn họ kiên định hơn một chút, hai bên có lòng tin vào nhau hơn một chút, Nhượng Như sẽ không đi đến bước đường trộm Ma nhãn rồi bỏ trốn, càng sẽ không... có chuyện của ngày hôm nay.”

Một câu nói, Tang Chi nghe thấy mà trong lòng nổi sóng lớn. Tiểu hồ ly hơi nheo mắt, suy nghĩ về lời nói của Họa Thường, hình như đã hiểu rõ ý ở trong đó, liền hé miệng lẩm bẩm gọi tiếng “mẫu hậu”. Công chúa Họa Thường đã xua tay, nói: “Bỏ đi ! Bỏ đi ! Ai bảo ta là con gái ta chứ ? Con đã muốn gặp nó, ta dù phải nghĩ hết cách cũng sẽ để hai con gặp được nhau.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Tử Biệt

Công chúa Họa Thường nói được là làm được, quả thật đã giúp tiểu hồ ly và Tuấn Thúc gặp nhau.

Chỉ là cách thức gặp nhau quá khác so với Tang chỉ nghĩ. Họa Thường và Vương Mẫu là tỷ muội nhiều năm, bà hiểu rõ Vương Mẫu trước nay luôn lấy đại cục làm trọng, hôm nay cho dù là mình đưa con gái đến trước mặt bà khóc chết đi sống lại cũng không có khả năng để hai đứa gặp nhau một lần, vì vậy, bà dứt khoát làm theo cách trái với lẽ thường, dùng tiên thuật giúp Tang Chi nhập vào mộng cảnh của Tuấn Thúc để hoàn thành ý nguyện của con gái.

Công chúa Họa Thường dặn dò cẩn thận con gái những điểm cần chú ý, rồi bày trận làm phép ở ngay trong phòng, giúp linh hồn tang Chi nhập mộng thành công. Sau khi trải qua sự mộng lung trong thời gian ngắn, Tang Chi mở mắt, chỉ thấy mình đã ở trong một biển hoa mê mông. Những đoá hoa đua sắc khoe màu, vô cùng rực rỡ và đẹp mắt, bầu trời cũng xanh trong, tươi sáng. Ở phía xa xa, phượng hoàng cao ngạo khoác một chiếc áo trắng, đứng sừng sững ở điểm cuối biển hoa đang ngẩng đầu nhìn trời.

Tang Chi thấy vậy biết mình đã thành công, từ dưới đất bò dậy, hét gọi về phía con người kia: “Tuấn Thúc !”

Dứt lời, phượng hoàng cao ngạo quay đầu lại, mặt không chút biểu cảm, thỉnh thoảng lại nhìn tiểu hồ ly. Tang Chi biết mẫu hậu không duy trì được mộng cảnh quá dài, vội vàng cất bước đi về phía Tuấn Thúc, nhưng đối phương lại không hề suy nghĩ mà lùi lại phía sau, lạnh lùng nói: “Nàng đến làm gì ?”

Tang Chi cắn chặt môi dưới, muốn bước lên phía trước nhưng lại sợ bị phượng hoàng cao ngạo cự tuyệt, nhất thời, nỗi đau buồn, nhớ nhung, lo lắng, giày vò... trong những ngày qua cùng bộc phát, hoá thành nước mắt trào ra. “Tuấn Thúc, chàng đừng có đối xử với thiếp như thế ! Thiếp nói rồi, hôm đó thiếp thật sự không bỏ thuốc vào đồ ăn của chàng...”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc nhếch môi cười nhạt: “Vậy trà thì sao ? Nước tắm thì sao ? Hay là... trên người nàng hôm đó có mùi hương kỳ lạ ?”

“Không !” Tang Chi cảm thấy mình bị chất vấn, lòng đã rối như tơ vò. “Tuấn Thúc, chàng không thể nghi ngờ thiếp, thiếp...”

Chưa nói xong, phượng hoàng cao ngạo đã quay người cất ngang lời Tang Chi: “Cứ coi như không phải là nàng thì làm sao chứ ? Bây giờ, ta chẳng qua chỉ là một tù nhân, công chúa Tang Chi, mời người quay về đi !”

Tang Chi loạng choạng lùi về phía sau. Tuấn Thúc nói câu này có khác gì so với câu: “Chúc công chúa Tang Chi sớm chọn được đức lang quân như ý” chứ ? Một người là tù nhân, một người là công chúa Thanh Khâu quốc, đây là cô ý kéo dài khoảng cách giữa hai bên, sau này sẽ không còn qua lại nữa sao ?

“Tuấn Thúc...” Tang Chi chậm chậm cất từng bước đi đến trước mặt tướng công, lấy từ trong áo ra chiếc túi thơm thêu hình uyên ương mà mấy ngày trước bị A Ly cười nhạo, nói: “Thiếp mặc kệ, chàng tin cũng được, không tin cũng được, thiếp đều phải nói, đây là mủu kẹ của Vương Mẫu nương nương, bà ấy cố sắp đặt để hại chàng, lại đổ dành thiếp lấy bình thuốc đó, chẳng qua chỉ là muốn ly gián tình cảm của phu thê chúng ta. Bây giờ chàng không tin thiếp, thiếp cũng không trách chàng... nhưng thiếp sẽ không trúng kẹ, dù phải mất mạng thiếp cũng sẽ cứu chàng ra...”

Nói xong, Tang Chi nhét chiếc túi thơm kia vào lòng bàn tay của phượng hoàng cao ngạo. Tuấn Thúc cầm nó trong lòng bàn tay mà chỉ thấy người nóng lên, sống mũi cay cay, nhưng cuối cùng vẫn đành lòng nhẫn tâm ném thứ đang cầm trong tay đi ngay trước mặt nàng. Nhắm mắt lại, Tuấn Thúc hít vào một hơi khí lạnh : Không được cúi đầu, không được nhìn, nếu không, chỉ một cái nhìn vạn kiếp sẽ không thể quay đầu lại. Nếu không, chỉ một cái nhìn mình sẽ mềm lòng vì nước mắt cầu nàng...

“Nực cười, nàng cứu ta ? Với công phu hồ ly ba chân của nàng, nàng muốn cứu ta thế nào ?”

Tang Chi nghe thấy Tuấn Thúc hỏi, cũng coi như lấy lại được chút cảm xúc, gạt nước mắt đi, nghiêm túc nói: “Có cách, chỉ cần chàng chết...” Tiểu hồ ly cân nhắc, đắn đo nhiều ngày, thiên tu với vòng vây trùng trùng của Vương Mẫu, đừng nói là sức của một mình nàng, cho dù Phượng thần đưa hết tinh anh của Phượng tộc đến cũng chưa chắc cứu được Tuấn Thúc. Nhưng nếu chàng chết thì có thể...

“Thiếp và Bích Nữ đều có quan hệ huyết khế với chàng, chỉ cần chàng chết, bọn thiếp sẽ đi đến địa phủ giúp chàng tái sinh, đến khi đó, phượng hoàng khắp huyết...” Chưa dứt lời, Tuấn Thúc đã ngẩng đầu cười lớn, cuối cùng mới nhìn chằm chằm vào Tang Chi với ánh mắt khó tin, tặc lưỡi nói: “Vương Mẫu trở nên ngu ngốc từ khi nào vậy?”

Tiểu hồ ly lú lỏi, không hiểu Tuấn Thúc đang nói gì, hỏi: “Tuấn Thúc ?”

Phượng hoàng cao ngạo bất ngờ phát tay áo: “Lại dùng cách vụng về như thế này lừa ta tự sát, ta mà mắc lừa há chẳng phải là quá đáng cười sao?!”

Tang Chi lắc đầu: “Chàng vẫn luôn không tin thiếp...”

“Tin nàng?” Tuấn Thúc lừ mắt, chau mày, mặt đầy vẻ ta đây không ai bằng. “Lấy tính mạng của ta ra để tin nàng sao? Nương tử ? Ha ha... Tuấn Thúc ta có thể mắc lừa nàng một lần, nhưng có thể mắc lừa lần thứ hai sao? Nương tử, sao nàng không quay lại trấn Bình Lạc tìm Bích Nữ, khuyên người ấy và ta cùng nhau tự sát, như vậy mới kín kẽ vẹn toàn, bảo đảm ta sẽ không thể tái sinh chứ ?”

“Tuấn Thúc, thiếp...” Không cho Tang Chi có cơ hội tiếp tục nói, ánh mắt Tuấn Thúc lạnh lùng, cắn chặt răng lại, lạnh lùng phun ra một chữ “Cút !”

---Tan Vỡ---

Đêm nay, hai bóng người lóe hiện trong đình viện của công chúa, với tốc độ nhanh như chớp đã xử lý xong những thị vệ canh gác. Lát sau, liền thấy một bóng dáng nhỏ bé khác đi ra, ba người nối đuôi nhau đi thêm một đoạn, người bảo vệ phía sau cùng liền dừng bước.

Ca ca khoa trương ở phía trước dắt theo Tang Chi vốn đang đi nhanh, thấy Húc Vương ở phía sau đột nhiên dừng lại, cũng cảnh giác dừng bước. Thoắt cái, ba người đều nín thở lắng nghe, không khí ngưng tụ, Tang Chi cảm thấy: “Ai ?”

Húc Vương đưa mắt nhìn về phía sau, đột nhiên cười thành tiếng, “Không có sát khí, có lẽ là...đến để tiễn công chúa Tang Chi lên đường.”

Tuấn Ngan bảo vệ Tang Chi từ phía sau, nhất định không được lơ là cảnh giác. Nhưng bên này, Húc Vương đã sẵn giọng nói: “Suốt quãng đường bọn ta đi đến chỗ này, đều chỉ có mấy thị vệ yếu kém của Hồ tộc giả vờ ngăn cản, thiên binh, thiên tướng mà Vương Mẫu phái đến giám sát chẳng thấy một ai, xem ra là có người ngầm thay chúng ta giải quyết rồi. Công chúa Họa Thường thực sự là người vô cùng yêu thương con gái.”

Nói xong, trong bóng tối quả nhiên xuất hiện một bóng hình duyên dáng, cao quý mà Húc Vương đoán trúng, người đó chính là Họa Thường. Tang Chi thấy vậy thì kinh ngạc thốt lên: “Mẫu Hậu...”

Công chúa Họa Thường bước đến gần, khoe miệng khẽ mỉm cười, sắc mặt vì lúc trước làm phép nên hơi trắng xanh. Tang Chi nhìn thấy vậy thì không kìm nén được, mắt bỗng đỏ hoe, bước một bước dài rồi nhào vào lòng công chúa Họa Thường, giọng đã lạc đi: “Mẫu hậu, con xin lỗi...”

Hóa ra, mấy ngày trước Tang Chi vạm xin Họa Thường giúp đỡ để nàng và Tuấn Thúc được gặp nhau một lần. Sau khi ra khỏi mộng cảnh, tiểu hồ ly buồn bã, ủ rũ, không ăn, không uống mấy ngày liền, rồi tự nhốt mình trong phòng... Mọi người đều cho rằng tiểu công chúa vì phải chia lìa với phu quân mà đau lòng nên không ai dám làm phiền, nhưng Tang Chi lại bí mật liên lạc với Húc Vương, sắp xếp xong kế hoạch đêm nay sẽ trốn khỏi Thanh Khâu quốc.

Họa Thường vỗ vỗ gò má của con gái, miễn cưỡng nở một nụ cười nói: “Đứa trẻ ngốc này, lúc này lại muốn đi đâu ?”

Tang Chi lắc đầu, thành thật trả lời: “Trần Bình Lạc.”

Lúc đó ở trong mộng, Tuấn Thúc nhạo báng, bảo Tang Chi đi tìm Bích Nữ khuyên tỷ ấy tự sát. Tiểu hồ ly từng nghe nói, Bích Nữ cùng với tộc trưởng mỗi đời của Phượng tộc ký huyết khế, đều là đồng sinh cộng tử. Sau này, ca ca khoa trương cũng nói rõ, Phượng tộc vì để bảo đảm tính mệnh của thủ lĩnh, thông thường mệnh mạch đều cất giấu ở chỗ khác. Thế là Tang Chi đoán, Tuấn Thúc nói như vậy có phải là cố ý nói với nàng rằng: quay lại trấn Bình Lạc cứu Bích Nữ, bởi vì mệnh mạch của phượng hoàng cao ngạo ở trong tay Bích Nữ. Chi có tìm được Bích Nữ, mới có thể giết chết được chàng..

Họa Thường cười gian: “Chi Nhi cuối cùng cũng thông minh rồi, vậy nhờ không giống như con nghĩ thì sao? Lời trong mộng của Tuấn Thúc không phải sợ bị Vương Mẫu phát hiện, mà đó là những câu nói xuất phát từ tận đáy lòng, nếu hẳn thật sự không tin tưởng con thì sao ?”

Nghe Mẫu hậu nói vậy, cơ thể tiểu hồ ly như bị chấn động mạnh, im lặng rất lâu mới từ từ lấy lại tinh thần, nói: “Nếu thật sự là như vậy thì ngày chàng bị đưa vào Bích Linh hồ sẽ là ngày giỗ của Tang Chi !” Nếu không có được sự tin tưởng của chàng, thiếp sống còn có ý nghĩa gì chứ ?

“Chi nhi...”

Tang Chi cắt ngang lời Công chúa Họa Thường, bỗng quỳ xuống đất, thút thít nói: “Con gái bất hiếu, xin bái biệt Mẫu hậu từ đây. Xin người chuyển lời đến phụ thân con, con gái...vô dụng, phụ lòng yêu thương của người. Thổ thần cũng làm không tốt, tu tiên cũng tu không được, ngay cả khi gả cho người ta rồi cũng gây ra nhiều tai họa như thế này. Xin hai người hãy quên con gái đi !”

Nghe con gái nói vậy, công chúa Họa Thường nước mắt giàn giụa, sớm đã không có sức lực mà đỡ nàng dậy nữa.

Sau khi Tang Chi dập đầu ba cái thì cũng khóc không thành tiếng nữa: “Mẹ, nếu có kiếp sau, Tang Chi vẫn xin làm con gái của người !”

Nói xong, Tuấn Ngan biết không thể kéo dài thời gian thêm nữa, đỡ tiểu hồ ly dậy, rồi rời đi. Một đám người đi khuất, công chúa Họa Thường vẫn còn đứng yên đó, nước mắt lặng lẽ rơi. Lát sau, trước mắt Họa Thường mới xuất hiện một đôi giày vải, còn chưa kịp ngẩng lên đã bị kéo vào vòng ôm của đối phương. Tang Dục ôm lấy thể tử, khẽ an ủi: “Con gái tự có phúc của con gái, chúng ta đã cố gắng hết sức rồi. Đừng khóc nữa !”

Họa Thường tựa vào lòng tướng công khóc một trận, cuối cùng mới lắc đầu nói: “Nếu nó thật sự là con gái thiếp thì tốt biết bao !”

Một câu nói này khiến Tang Dục kinh hãi đến mức ngã ra tại chỗ, tròn mắt há miệng, rất lâu sau mới tìm được giọng nói của mình: “Thường Nhi, hóa ra nàng...”

Họa Thường chăm chú nhìn ra hướng Tang Chi vừa đi xa, lặng lẽ rơi nước mắt, nhưng khoe miệng vẫn còn treo một nụ cười: “Làm sao mà thiếp không biết được chứ? Con gái sinh không đủ tháng nên mắc bệnh nặng, chàng ôm con ra ngoài nói tìm thầy thuốc, thực ra, lúc chàng ôm con quay về, thiếp đã biết nó không phải con của thiếp nữa rồi. Làm mẫu thân, làm sao thiếp có thể nhận nhầm con của mình chứ ?”

Nước mắt của Họa Thường giống như những hạt ngọc đứt khỏi chuỗi dây, từ từ nhớ lại tất cả những chuyện khi Tang Chi còn nhỏ: “Con gái của thiếp linh lực rõ ràng, mạnh mẽ như vậy, nhưng Chi Nhi đến thuật ảo hóa cũng phải học hơn nửa năm, ngày nào cũng là bắt gà, nhõng nhẽo, tính cách hoạt bát, đáng yêu, chẳng giống với chàng và thiếp chút nào...”

Tang Dục ôm lấy thể từ từ phía sau, mắt cũng đã uớt ướt: “Xin lỗi nàng, Họa Thường!”

Họa Thường đưa khăn tay lên lau khô nước mắt, quay người lại cười nói: “Sao chàng phải xin lỗi ? Thiếp nên cảm ơn phu quân một tiếng mới đúng, nếu không có Tang Chi, thiếp sợ là ngày đó thiếp đã chết vì nhớ con gái rồi. Nhiều năm trôi qua, từ lâu thiếp đã coi Tang Chi như con gái mình và đối xử với con như vậy rồi, chỉ là nghĩ thế nào cũng không ngờ được, con sẽ đi theo con đường cũ của mẹ nó.”

Tang Dục nghe thể từ nói ra một tin chấn động khác, nhưng lại không tỏ vẻ kinh ngạc nữa. Ngơ ngác một hồi, cuối cùng cười lớn: “Thường Nhi ơi Thường Nhi! Người đời đều cho rằng nàng là mỹ nhân vô dụng đệ nhất trong tam giới, nhưng ai lại có thể biết rằng, phu nhân nhà ta chẳng qua là người thông minh giải khờ chứ ?”

Họa Thường bị tướng công trêu chọc, cuối cùng cũng coi như lấy lại được chút tâm trạng, mỉm cười nói: “Năm đó Nhượng Như quay lại, tuy dùng phép thuật để che giấu cái thai, nhưng cùng là người có mang, thiếp làm sao mà không nhận ra chứ ? Chỉ khổ Tang Chi, lại phải dính vào trận ân oán của tiên – ma này.”

Tang Dục vỗ vỗ vai Họa Thường an ủi: “Đừng nghĩ nữa, Chi Nhi nhất định sẽ không sao ! Trước mắt, Hồ tộc chúng ta đã giết nhiều thiên binh, thiên tướng, nếu không chuẩn bị tốt một chút, đợi lát nữa tỷ tỷ nàng đến hỏi tội lại không nói rõ được.”

Họa Thường nghe thấy, nhếch miệng cười gian: “Năm đó phu quân thả Nhượng Như đi cũng có thể ậm ừ cho qua chuyện, lần này thả Tang Chi đi thì có đáng kể gì chứ? Cùng lắm chơi trò cá chết lướt rách với tỷ ấy...”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 64: Chân Tướng

Gió lạnh thấu xương, Tang Chi đứng trước cửa Thanh Ngô cư, im lặng và thăm dò người của đối phương.

Tiểu hồ ly cùng Húc Vương, Tuấn Ngạn quay lại trấn Bình Lạc cứu Bích Nữ, nhưng chưa từng nghĩ người trông giữ ở trấn Bình Lạc lại là người quen cũ. Ngược mắt nhìn một người đã từng cùng mình sớm tối bên nhau, Tang Chi không nhẫn tâm: “A Ly, hà tất phải vậy ? Người không đánh thắng được ca ca khoa trương, huống hồ còn có Húc Vương ở đây...”

Ly Vãn tay cầm trường kiếm, chiếc cầm giống như được điêu khắc hoàn mỹ nói: “Ly Vãn thân là người của Long tộc, tất phải làm tròn sứ mệnh.”

Tang Chi nhắm mắt: “A Ly, ta thật sự hy vọng ngươi vẫn là A Ly gốc gác trước kia.” Nói xong, công chúa quay người đi vào Thanh Ngô cư. Ly Vãn vung một đường kiếm như dòng chảy cầu vồng, trực tiếp ép bức Tang Chi. Tiểu hồ ly quay đầu lại, Ly Vãn dừng bước, người cứng đờ tại chỗ, thanh trường kiếm dừng lại giữa không trung, cuối cùng không dám xuống.

Tiểu hồ ly nói: “A Ly, ta chỉ hỏi ngươi một câu. Vương Mẫu ly gián ta và Tuấn Thúc, chuyện này ngươi biết được bao nhiêu ?”

“....” Ly Vãn không nói gì, thanh trường kiếm đang chỉ thẳng vào mũi của Tang Chi bỗng run run.

“Ta chỉ cần nghe một câu, nếu ngươi nói ngươi không biết ta sẽ tin ngươi. Ngươi vẫn là A Ly của ta, bất luận có cùng phe cánh với Vương Mẫu hay không, ta cũng mãi mãi không trách ngươi.”

“....” Ly Vãn chớp mắt nhìn tiểu hồ ly chăm chú, vẫn không thốt ra được nửa câu. Tang Chi thấy vậy thì trong lòng đã hiểu rõ, tuyệt vọng quay đầu, bước vào Thanh Ngô cư tìm Bích Nữ. Ly Vãn thấy tình cảnh này, cất bước ngăn cản nhưng bị dải lụa đỏ của Tuấn Ngạn cuốn giữ. Húc Vương đứng bên cạnh, chấp tay sau lưng với vẻ đang xem kịch: “Ly Vãn, dù gì chúng ta cũng từng ở cùng nhau một thời gian, bản vương sẽ không ra tay làm ngươi bị thương, chỉ để Tuấn Ngạn nhà ta chơi đùa với ngươi thôi.” Nói xong, Tuấn Ngạn đã ép sát đến, tay áo như rắn cuốn vòng quanh, khiến Ly Vãn trở tay không kịp, ca ca khoa trương tức giận nói: “Tiểu Thất ngươi có xin lỗi nỗi bọn ta không ? Cho dù hai tộc Long – Phượng có thù có oán, nhưng ngươi có từng nghĩ đến tiểu hồ ly không ?”

Lời vừa nói ra, Ly Vãn thất thần cứng nguyên tại chỗ, cả cánh tay phải và thanh trường kiếm của hắn đều bị cuốn trong sợi lụa dài. Đang suy nghĩ làm thế nào để thoát ra thì mọi người nghe thấy từ trong Thanh Ngô cư vọng ra một tiếng “đoàng” cực lớn, căn nhà giống như nổ tung, hào quang tỏa ra vạn trượng, chói đến mức khiến người ta không thể mở mắt.

Đến khi mắt nhìn lại được, có một chùm ánh sáng ngũ sắc rực rỡ bao quanh trụ cột bằng gỗ của căn phòng, thoát cái, thấy Bích Nữ chân trần, quần tóc, kéo Tang Chi đi ra. Tay áo bay lất phất, ánh mắt rực rỡ, rõ ràng vẫn là hình dáng của Bích Nữ, nhưng một Bích Nữ đội trời đạp đất lại có phong vị khác.

Mắt Bích Nữ sáng lấp lánh, nhếch môi nói: “Ta có thể rời khỏi Thanh Ngô cư, điều này chứng tỏ Tuấn Thúc đã chết. Ly Vãn, ngươi vẫn còn muốn đánh

sao?”

Nghe thấy vậy, Ly Vãn cuối cùng vẫn là suy bại đến tận cùng, nhắm mắt trầm ngâm: “Tang Chi, ta nợ nàng...Nàng đi mau, ta sẽ kéo dài thêm một thời gian nữa mới báo cáo lên Thiên cung, hy vọng bọn họ cũng không phát hiện ra Tuấn Thúc đã chết nhanh như vậy...”

Tang Chi được Bích Nữ kéo ra ngoài, nhưng không kịp quay đầu lại, nhìn Ly Vãn thêm một lần. A Ly ngã trên mặt đất, không nói thêm tiếng nào, chỉ nhếch môi cười ngốc với tiểu hồ ly. Dưới ánh mặt trời rực rỡ, nụ cười đó trong sáng, thuần khiết, dường như A Ly thật sự quay lại rồi.

Tang Chi chớp chớp mắt, nước mắt không kiềm chế được bỗng lăn dài. Bằng khẩu hình miệng, tiểu hồ ly khẽ nói với A Ly ba chữ: “Tiếp - tục - sống !”

Chỉ có tiếp tục sống, mới có thể làm được nhiều việc hơn. Chỉ có tiếp tục sống, mới có thể nhìn thấy người mà bạn yêu thương hạnh phúc....Nghĩ đến đây, A Ly nhếch nhếch khóe miệng, cuối cùng cười thành tiếng.

---Vào địa phủ---

Cứu được Bích Nữ ra, mọi người không nghỉ ngơi mà đi thẳng đến đáy Minh Hồ.

Có lời đồn, đáy Minh Hồ là con đường duy nhất để người phạm đi vào Minh giới. Mặt hồ bình lặng như gương nhưng đáy hồ lại sóng lớn cuộn cuộn, và có một xoáy nước cực lớn. Theo lời đồn, xoáy nước này chính là để bảo vệ cửa vào Minh giới cho nên người bình thường muốn thông qua đường này đi vào Minh Giới cũng chẳng phải chuyện dễ dàng.

Bên hồ, mọi người yên lặng đứng. Tang Chi sột ruột đi vòng quanh: “Rốt cuộc phải đi xuống dưới như thế nào ? Nếu không đi nhanh, thiên binh, thiên tướng của Vương Mẫu sẽ đuổi đến nơi mất.”

Bích Nữ đảo đảo mắt, đi loanh quanh bên hồ nước một hồi rồi mới rù rì nói: “Thực ra, muốn đi xuống đáy Minh hồ cũng không phải là không có cách, chúng ta ngậm định hải châu trong miệng là có thể đến được cửa vào Minh giới dưới đáy hồ. Có lời đồn rằng, nếu muốn bình yên vô sự đi xuống đáy Minh hồ thì phải vận động pháp trận và tìm được người trông giữ.”

“Người trông giữ?” Tuấn Ngạn nhíu mày hỏi.

Húc Vương nói: “Bất luận là nhân - yêu – tiên, một khi đã được sinh ra thì đều có người trông giữ của mình, tác dụng giống như ba ngọn đèn soi đường trên vai người. Khi ba ngọn đèn bảo vệ trên người người đã tắt hết, người trông giữ kiếp này của người sẽ xuất hiện vào một thời cơ gặp gỡ đặc biệt, dẫn dắt người thoát khỏi kiếp nạn, hoặc là....đưa người quay về Minh phủ.”

Tuấn Ngạn xoa cằm: “Nói như vậy, người trông giữ có khả năng là người thân hoặc bạn bè của mình? Vậy chẳng phải rất đơn giản sao, chúng ta chỉ cần gọi người trông giữ ra, chưa biết chừng lão đệ chính là người trông giữ của ta và tiểu hồ ly, đến khi đó chúng ta làm phượng hoàng khắp huyết trận giúp đệ ấy sống lại, chẳng phải là được rồi sao?”

Bích Nữ lắc đầu: “Người trông giữ phải là người không có thần thức, nó là do chấp niệm của người chết hình thành, từ lúc bắt đầu tồn tại thì chỉ nhớ một việc bảo vệ chủ nhân, một khi người này chết đi, vào trong Minh phủ, nó sẽ tiêu tan.”

“Tiêu tan?” Tuấn Ngạn trừng mắt to. “Ý tỷ tỷ là...sẽ không bao giờ xuất hiện nữa? Nhưng mà chúng ta cứu lão đệ rồi vẫn phải quay lại dương gian mà?”

Bích Nữ gật đầu: “Cho nên trước khi đi xuống, ta có ý kiến là đi càng ít người càng tốt. Bởi vì người trông giữ có thể gọi là vật chắn cuối cùng của sinh mệnh, nếu nó tiêu tan, nhẹ thì giảm thọ, nặng thì...” Bích Nữ ngừng lại một lát, quay người nhìn Tang Chi chăm chú nói: “Nặng thì bị người khác phát hiện sự suy nhược của muội, sau này, bất cứ lúc nào muội cũng có thể gặp nguy hiểm...”

Tang Chi đưa mắt, dường như không để ý đến lời của Bích Nữ, liền ngồi xổm, đặt Lai Mễ ở trong lòng xuống. Nhóc con còn đang trong trạng thái nửa tỉnh nửa mê, đột nhiên rời khỏi vòng ôm ấp áp, nhõng nhẽo dúi vào Tang Chi xoay vòng vòng. Tang Chi xoa bộ lông hồ ly của Lai Mễ, khẽ nói: “Lai Mễ ngoan, hãy cùng với đại ca đệ, ca ca khoa trương ở trên bờ đợi bọn tỷ, bọn tỷ sẽ quay lại rất nhanh thôi.”

Nói xong, quả thật nàng đứng thẳng người dậy, bước xuống hồ. Bích Nữ nói: “Tiểu hồ ly, muội...đã nghĩ kỹ rồi?”

Tang Chi quay đầu, cười tươi như hoa: “Giảm thọ thì làm sao chứ? Không có Tuấn Thúc, cho dù sống được lâu hơn nữa thì cũng chỉ là đau khổ mà thôi.” Nói xong, không hề quay đầu lại, nàng nhảy xuống đáy hồ.

Tang Chi và Bích Nữ đến được đáy Minh Hồ, Bích Nữ liền làm phép, thổi tắt ba ngọn đèn trên người Tang Chi, Tiểu hồ ly bỗng chốc cảm thấy từng cơn ớn lạnh dội lên, lồng ngực đau đớn, cảm giác đau đớn này sao mà quen thuộc đến vậy. Tang Chi thấy miệng xoáy nước từ từ bình lặng lại, rồi lùi ra phía xa, phía sau lại xuất hiện hai cánh cửa sắt cao đến mấy mét.

Tang Chi ngước lên mà không nhìn thấy được ngưỡng cửa cánh cửa sắt, đang muốn nói gì đó thì thấy không biết từ lúc nào, bên cạnh mình và Bích Nữ lại xuất hiện một chiếc đèn lồng màu trắng treo lơ lửng giữa không trung. Trong lồng đèn là ánh nến lập lòe, tỏa ra màu trắng bạc quái dị. Bích Nữ thấy vậy nói: “Cầm lấy đi !”

Tang Chi nghe thấy liền gật đầu, đi cầm lấy đèn lồng, nhưng cảm thấy tay cầm đèn lồng giống như có luồng sức mạnh, tự dẫn dắt nàng đi về phía trước. Lát sau, hai chiếc đèn lồng màu trắng đều lần lượt quay về hướng cánh cửa sắt, rất lâu sau, cánh cửa sắt liền từ từ mở ra. Cùng với những tiếng lạch cạch của cánh cửa, Tang Chi còn cảm thấy một luồng cảm giác lạnh lẽo từ bên trong truyền đến. Bên trong đó tối đến mức mà duỗi tay ra không nhìn rõ nắm

đầu ngón tay, cũng không biết cảnh tượng bên trong thế nào...

Tang Chi hỏi: “Bây giờ chúng ta làm thế nào ?”

Bích Nữ tập trung thăm dò tình hình bên trong, nghe thấy vậy liền đưa ngón trỏ lên miệng ý bảo Tang Thi im lặng, lát sau lại nháy mắt ra hiệu tiểu hồ ly nhìn vào bên trong. Tang Chi quay đầu, quả nhiên thấy trong Minh phủ tối om xuất hiện một đường sáng mờ, thoát cái cụm sáng đó đã đến gần, đến gần...

Tang Chi cố nhìn kỹ lại một lần nữa, không kìm nén được hít một hơi thật sâu. Nữ tử với khuôn mặt thanh tú, mặc một bộ đồ trắng, tóc cũng được búi đơn giản ở sau gáy, tay cầm một ngọn đèn lồng giống của Tang Chi, ánh mắt vô hồn. Tiểu hồ ly kinh ngạc thốt lên: “Lục Khởi tỷ tỷ, sao lại là tỷ ? Sao tỷ lại là người trông giữ của muội ?”

..

Tiểu hồ ly thấy kỳ lạ, liền nhìn sang Bích Nữ, lắc đầu nói: “Không đúng ! Muội mới gặp tỷ ấy, làm sao tỷ ấy lại chết rồi ?” Còn trở thành người trông giữ của mình nữa?

Bích Nữ nói: “Không thể nào! Người trông giữ của muội là từ khi muội mới sinh ra đã tồn tại rồi, nếu tiêu tan cũng sẽ không có người thứ hai.” Tang Chi cảm thấy kỳ lạ thì đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, lại nhìn chăm chú sang Bích Nữ lần nữa: “Người trông giữ của muội đến rồi, Bích Nữ tỷ tỷ, người trông giữ của tỷ đâu ?”

Bích Nữ nghe thấy vậy liền nở nụ cười khổ: “Không chết không sống, thì làm gì có người trông giữ !”

Nghe thấy vậy, Tang Chi cũng không hỏi thêm nữa. Hai người liền đi vào Minh phủ thăm tới dưới sự dẫn dắt của Lục Khởi, phía sau người, cánh cửa sắt từ từ khép lại. Tang Chi nghe thấy tiếng động muốn quay người, nhưng bị Bích Nữ ngăn lại: “Chớ quay đầu, nếu không, muội vĩnh viễn không thể siêu sinh.”

Tang Chi bỗng ngờ người ra, vội vàng quay đầu nhưng thấy đèn lồng của Lục Khởi giống như có phép thuật, đi đến đâu thì chỗ đó được điểm lên sáng tỏ, từ mặt đất, giữa núi rừng hoang vu không thấy bóng người dần dần tiến đến thành trấn vô cùng náo nhiệt... Chi là thành trấn này vô cùng kỳ quái, tọa lạc bên cạnh một dòng suối nhỏ, trên đường hoa nở như gấm thêu. Bên cạnh mỗi ngôi nhà đều có một cái cây nhỏ mọc đầy những bông hoa nhỏ màu bạc hút mắt.

Tiểu hồ ly ngạc nhiên: “Đây là cây gì? Sao muội chưa từng nhìn thấy ?”

Bích Nữ nói: “Đây là cây ngân hoa. Quý không chịu đầu thai mà sống ở Minh Phủ thì sẽ trồng một cây như thế này. Nếu trên phạm giới có người nhớ nhung thì cây của hân sẽ nở đầy hoa. Nhưng vì Minh phủ nằm cạnh sông Mạnh Bà, mỗi linh hồn khi đi qua đây đều phải uống nước sông này thì gần như quên hết chuyện của kiếp trước rồi.”

Tang Chi có chút căng thẳng: “Vậy Tuấn Thúc có phải sẽ...”

Bích Nữ lắc đầu: “Hắn vừa đến, chắc sẽ không đến chỗ này nhanh như vậy, chúng ta đi qua bên kia cầu tìm thử xem. Nhưng mà Tang Chi, muội phải nghĩ kỹ, một khi đi qua cầu, người trông giữ của muội sẽ...” Nói xong, Bích Nữ cố ý nhìn sang Lục Khởi, Tang Chi quay đầu mới phát hiện, thân thể của Lục Khởi lại ở trong trạng thái nửa trong suốt, giống như đã đến cực hạn, còn cảm giác đau đớn ở lồng ngực mình cũng càng lúc càng mãnh liệt.

Tang Chi sợ bị Bích Nữ nhìn ra được vấn đề của mình, vẫn cố gắng chịu đựng nói: “Không sao cả, đi thôi !”

Hai người tìm đến bên cầu. Tang Chi liền thấy Tuấn Thúc mặc áo trắng tảo nhă, đang đứng ở đầu cầu ngắm cảnh. Tang Chi rất vui mừng, nhìn Bích nữ một cái rồi chạy lên đầu cầu, gọi: “Tuấn Thúc !”

Tang Chi chạy đến trước mặt Tuấn Thúc, đôi phương cũng vừa khéo quay đầu lại, khuôn mặt đẹp đẽ vẫn như xưa, đôi lông mày chứa đầy vẻ buồn bã, quả nhiên là tướng công nhà mình. Lúc này, niềm vui đã lấn át cả cơn đau đớn trong lồng ngực, Tang Chi cẩn trọng chạm lên trán của Tuấn Thúc, mừng đến phát khóc: “Đúng là Tuấn Thúc của thiếp, Tuấn Thúc của thiếp...”

Nói xong, tiểu hồ ly liền nhào vào lòng phượng hoàng cao ngạo. Tuấn Thúc cũng ôm Tang Chi thật chặt, giống như sợ nàng sẽ chạy mất, hít hà mùi hương trên người nàng, vùi đầu mình lên trên vai nàng... Tuấn Thúc thở dài: “Chỉ Nhị, xin lỗi nàng...”

Tang Chi lắc đầu, cong mắt cười: “Không cần nói xin lỗi, chúng ta phải nhanh chóng nghĩ ra cách rời khỏi đây. Ca ca khoa trương đang ở trên đời chúng ta, chúng ta còn phải đi cứu Thất Thủy ...”

“Công chúa...” Tang Chi chưa nói hết lời, Thất Thủy đã từ phía sau Tuấn Thúc thò đầu ra, đáng vẻ đáng thương nói: “Thất Thủy ở đây !”

Tang Chi ngạc nhiên: “Thất Thủy, sao ngươi cũng...” tiểu hồ ly mới nói được một nửa, cảm giác đau đớn ở lồng ngực tăng lên gấp bội, vừa quay đầu nhìn, quả nhiên không còn thấy bóng dáng của Lục Khởi. Chi là cảm giác đau đớn này... vì sao lại quen thuộc như vậy, giống như lúc ở núi Thạch Quái...

“Á...á... ! Tiểu hồ ly thét lên thán thiết rồi quỵ xuống mặt đất, vô thức cúi đầu thì nhìn thấy ở lồng ngực mình có một khối đen sì, không biết là thứ gì đang dần dần to lên. Còn bên này, Tuấn Thúc im lặng niệm chú, ngón trỏ, ngón giữa hợp lại, làm phép để lấy thứ kia ra khỏi người Tang Chi.

“Tuấn...” Tang Chi chẳng còn chút sức lực, ngã gục xuống. Trước khi hôn mê, nàng đã kịp nhìn thấy viên đá đen sì kia đang lấp lánh ánh sáng khác

thường trong lòng bàn tay Tuấn Thúc. Bích Nữ vẫn luôn im lặng, lúc này cũng cất bước đến bên cạnh Tuấn Thúc, thờ dài nói: “Trải qua nghìn khổ, cuối cùng cũng tìm thấy Ma nhân rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thố Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nhược Như

Tang Chi tỉnh lại, thấy mình đã nằm ở Thanh Ngõ cư. Phụng hoàng cao ngạo thấy tiểu hồ ly đã tỉnh lại, vừa giúp nàng lau mồ hôi vừa dịu dàng nói: “Còn đau không?”

Trong đầu tiểu hồ ly là sự trống rỗng trong thoáng chốc. Lại nhắm mắt, tất cả cảnh tượng trước khi hôn mê đều hiện ra trước mắt, Tuấn Thúc với khuôn mặt u buồn, lấy Ma nhân từ trong người mình ra. Lại đột ngột mở mắt ra, chỉ cảm thấy trời long đất lở. Tang Chi không nói gì, chỉ nhìn Tuấn Thúc chăm chú. Tuấn Thúc vẫn vô cùng tự nhiên, tiếp tục lau mặt cho Tang Chi.

“Chàng không có gì muốn nói với thiếp sao?”

“Ừm...”

“Chàng lừa thiếp.” Dứt lời, bàn tay đang cầm khăn của Tuấn Thúc dừng lại giữa không trung, không động đậy nữa.

Tang Chi cố gắng ngồi dậy, tuy cảm giác đau đớn đã biến mất nhưng cả cơ thể lại giống như bị xe nghiền nát, đến sức cùng lực kiệt: “Chàng và Bích Nữ cùng nhau lừa thiếp, sắp đặt để hủy ba ngọn đèn hồ ly của thiếp, lại làm tan biến người trông giữ của thiếp...chính là để thuận lợi lấy Ma Nhân từ trong người thiếp ra.”

Mất tiểu hồ ly cạn khô, không biết là do thời gian vừa qua đã khóc quá nhiều, nước mắt đã cạn, hay là trái tim chết rồi...Vương Mầu sắp xếp hãm hại, nàng vẫn có thể gắng chịu đựng, nhưng ai có thể ngờ được rằng, Phụng quân đại nhân, con trai của Phụng thần, đạo cao một tác ma cao một tượng, tại sao lúc đầu mình không hề nghĩ đến, Vương Mầu có thể bày kế hãm hại mình, vì sao Tuấn Thúc không thể? Hy sinh thân mình...để hãm hại người khác. Nghĩ đến đây, Tang Chi không kiềm nén được lại muốn cười, đúng, thật đáng cười mà, một đám người giống như lũ ngốc bối động lục tấy, chỉ để tìm kiếm Ma nhân, nhưng chưa ai từng nghĩ, ma vật hại người này lại ở trong cơ thể nàng.

Tuấn Thúc thấy Tang Chi cười như bị ma ám, đau lòng ôm lấy nàng: “Không có người trông giữ nữa, sau này ta sẽ là người trông giữ của nàng, là mắt của nàng, tai của nàng, mũi của nàng.... Ta sẽ mãi mãi ở bên cạnh nàng, yêu thương nàng, tuyệt đối không để nàng chịu tổn thương lần nào nữa.”

Tang Chi nghe thấy vậy, cười khan thành tiếng: “Thật sao?” Rốt cuộc tất cả những điều này là thế nào, nàng vẫn có chút không hiểu. Rốt cuộc là bắt đầu từ khi nào, nàng đã bị cuốn vào cái âm mưu quỷ kế kỳ lạ này? Vương Mầu, Tuấn Thúc, Húc Vương, Bích Nữ.... mọi người đều nghi ngờ qua nghi ngờ lại. Duy chỉ có nàng ngốc nghếch, tin tưởng tất cả mọi người, thế là bị lừa hết lần này đến lần khác, bị tổn thương hết lần này đến lần khác...

Tuấn Thúc nhủ chặt mày, chàng từng tưởng tượng cả nghìn vạn lần tình huống giống như hôm nay, đoán rằng sẽ lâm loạn, sẽ khóc lóc, sẽ phát điên lên mà đánh mình, sẽ gào lên là nàng đã nhìn nhầm mình rồi, sẽ sống chết đòi rời khỏi mình, nhưng bây giờ... tiểu hồ ly chẳng làm gì cả, chỉ im lặng nằm trong lòng mình như thế này, điều này càng khiến Tuấn Thúc có cảm giác sợ hãi, dường như “này không tồn tại”

Phụng hoàng cao ngạo giữ cánh tay của Tang Chi, cắn răng nói: “Nàng có thể không nghe, nhưng bây giờ ta sẽ nói hết mọi chuyện cho nàng biết. Tộc Phụng hoàng ta thực sự là có quan hệ với Ma tộc, chúng ta vốn dĩ là một nhánh của Ma tộc. Năm đó Tiên tộc bá đạo, tham lam, thống nhất hai giới Phàm—Yêu nhưng vẫn không chịu buông tay, sau khi thu phục Long tộc liền ra tay với Ma tộc. Cuối cùng, ma tộc bị ép đến bước đường cùng, đành bí mật bày thế cò, để tộc Phụng hoàng giả đầu hàng, từ đó làm gián điệp sống ở Tiên giới.

Không ngờ chẳng bao lâu sau, công chúa Nhược Như tìm được điểm yếu của Ma tộc, và cùng với Vương Mầu đưa Ma tộc phong ấn ở Ma vực, vĩnh viễn không thể rời đi. Cha ta bất lực, đành yên lặng chờ đợi cơ hội, càng không bao giờ tiết lộ bí mật làm gián điệp. Lúc đó ta và Tuấn Ngan vẫn chưa ra đời, đến giờ, thời gian cũng đã lâu rồi nên chuyện này bị chôn dấu rất kỹ, ta và Tuấn Ngan cũng không hề biết.

Cho đến trước đây không lâu, núi Thúy Bình đột nhiên bị người của Ma tộc tấn công, ta mới biết bí mật tộc Phụng hoàng gián điệp, càng kinh ngạc về mối quan hệ của phụ vương ta và Ma tộc. Những người của Ma tộc đến thăm dò, điều tra kia chính là những thuật sĩ mà mấy trăm năm nay Ma vương hao tâm tổn sức bồi dưỡng, bọn họ giống như Lai Mễ, có năng lực đặc biệt là có thể tùy ý xuyên qua bất cứ kết giới nào. Sau này...ta còn biết được câu chuyện của Công chúa Nhược Như. Phụ Vương ta nói, năm đó, khi Nhược Như trốn khỏi Ma giới thì bà ấy mang thai rồi, sau này bà ấy mất tích thì chắc là đã sinh con rồi. Cũng chính vào lúc đó, Ma nhân bị công chúa Nhược Như ăn trộm cũng cùng mất tích, cho nên...”

“Cho nên chàng nghi ngờ thiếp chính là đứa con của Nhược Như, chàng cảm thấy Ma nhân được giấu trong người thiếp? Tang Chi tiếp lời của Tuấn Thúc. “Để kiểm chứng sự thực này, chàng không tiếc cái giá của viện thiếp có thể sẽ chết, dẫn thiếp vào Minh phủ, đợi cho tầng kết giới cuối cùng bảo vệ thiếp cũng bị nát đi, nhân cơ hội làm phép.” Tang Chi nói từng câu, từng chữ, đôi đồng tử đen lóe sáng khác thường, nhưng không hề nhỏ một giọt nước mắt. Chàng nói với thiếp những điều này làm gì? Cầu xin thiếp tha thứ? Cầu xin thiếp đừng tức giận? Bởi vì chàng cũng bị Phụng thần và Vương

Mẫu nương nương ép nên mới đi đến bước đường như ngày hôm nay? Nhưng những điều này có cần thiết không? Có thay đổi được sự thật không? Chẳng làm tắt cả những điều này, chẳng phải để có được Ma nhân, phục hưng Ma tộc của các người sao !!

Lấy mình làm cái giá để phục hưng...

Công chúa Tang Chi, công chúa của Ma tộc, nghe thật đáng cười biết bao ! Nàng nên sớm ý thức được, vì sao phong ấn quái của trấn Bình Lạc chỉ vào mộng cảnh của nàng ? Hóa ra, tất cả những điều này là bởi vì Ma nhân...

Tuấn Thúc thấy Tang Chi có chút kích động, nhắm mắt lại trầm ngâm: “Ta biết, bây giờ ta có nói gì cũng vô ích, nhưng ta sẽ không để nàng rời xa ta nữa. Là nàng nói đó, kiếp này sẽ không sinh ly nữa, chỉ có tử biệt, chúng ta đến tử biệt cũng đã trải qua rồi, ta sẽ không để nàng rời xa ta nữa.”

Nghe thấy lời này, Tang Chi nhếch nhếch khóe môi tự cười mình: “Sẽ không phân ly nữa ? Phải học mẹ thiếp, dùng cả đời ở bên cạnh Ma Vương để đền tội?”

Tuấn Thúc ngập ngừng, cuối cùng xoay lưng lại phía nàng, chưa kịp nói gì đã nghe thấy phía sau có một tiếng vang lớn, quay đầu lại nhìn... Tang Chi sức cùng lực kiệt, ngã xuống...

---- Sắp kết thúc ----

Tang Chi dần tỉnh lại, không biết Tuấn Thúc đã đi đâu, có điều, bên cạnh gối của tiểu hồ ly có thêm một món đồ. Cầm chiếc túi thơm quen thuộc lên ngắm nghía, trái tim Tang Chi không kìm nén được nhói đau. Lúc đó, ở trong mộng cảnh, Tang Chi đưa chiếc túi thơm thêu uyên ương cho Tuấn Thúc, chỉ vì muốn thể hiện sự thương nhớ. Nhưng thời gian trước, vì xảy ra quá nhiều chuyện, túi thơm uyên ương vẫn chưa thêu xong, cho nên khi Tang Chi tặng, mới chỉ thêu được một con uyên ương.

Mà trước mắt, một con uyên ương khác trên chiếc túi thơm lại sống động như thật, những mũi kim tinh xảo rõ ràng được thêu từ tay của người khác. Tang Chi khẽ chạm vào những đường kim, trong đầu tưởng tượng ra hình ảnh Tuấn Thúc tay cầm kim thêu từng mũi, từng mũi, bất giác sống mũi cay cay...

“Tỉnh rồi à ?” Đang mãi suy nghĩ, Bích Nữ đã mang thuốc đến, đặt lên bàn rồi đi đến bắt mạch cho Tang Chi, xong rồi thở phào một cái, nói: “Không sao ! Mẹ con đều bình an.”

Nghe thấy lời này, mắt Tang Chi giật giật, không kinh ngạc cũng không vui mừng. Thân thể là của mình, những thay đổi trong thời gian gần đây không phải nàng không phát giác ra, chỉ là dạo này thực sự xảy ra quá nhiều chuyện, khiến cho vị mẫu thân này sơ suất. Vô thức sờ sờ vào phần bụng vẫn bằng phẳng, Tang Chi trầm giọng: “Chàng đã biết rồi ?”

Bích Nữ đảo đảo mắt, đến gần tiểu hồ ly, ngồi xuống: “Hắn đã biết rồi, có lẽ biết sớm hơn muội một chút.”

Nghe thấy lời này, Tang Chi không kìm nén được sự kinh ngạc, từ từ ngẩng lên nhìn Bích Nữ. Bích Nữ nhún vai, nói hết mọi chuyện. Hóa ra, từ trước đó, Tang Chi vì bị Ma nhân quấy phá nên thường xuyên đau đớn khắp người. Nguyên nhân chính là vì Ma vương muốn tìm được vị trí cụ thể của Ma nhân nên thường niệm chú ngữ để thúc đẩy sự vận động của Ma nhân, thế là cơ thể của Tang Chi càng ngày càng không thích ứng được. Phượng hoàng cao ngạo bất lực, bắt đầu có quan hệ với Ma tộc, để người của Ma tộc truyền ma khí cho Tang Chi, giúp nàng biết đau đớn.

Vì không để tiểu hồ ly nghi ngờ, sau khi nàng ngủ, Tuấn Thúc liền làm phép để nàng quên đi ký ức. Bích Nữ thở dài: “Cứ duy trì như thế được một thời gian, thân thể của muội càng ngày càng yếu. Trong khoảng thời gian này, Phượng thần vẫn luôn nghi ngờ muội có quan hệ với Ma nhân, nhưng Tuấn Thúc sống chết cũng không đồng ý cho phụ thân hắn động đến muội, thế nên mới có chuyện sau này Phượng thần cố ý dẫn muội nhập vào mộng cảnh của phong ấn quái, ly gián muội và Tuấn Thúc.”

Tang Chi tròn tròn mắt: “Lần đó là... Phượng thần giờ trò ?”

Bích Nữ gật đầu: “Phượng thần hy vọng Tuấn Thúc kế thừa đại thống, trợ giúp Ma tộc sớm thành đại nghiệp. Tuấn Thúc lại một mực khuyên giải Phượng thần an phận giữ mình, thế là... Haizz! Sau này bọn ta phát hiện muội có mang, Tuấn Thúc biết không thể đợi được nữa.”

Tiểu hồ ly cau mày: “Ý tỷ là gì ?”

Bích Nữ nói: “Ma nhân ở trong cơ thể muội, sẽ có một ngày muội bị nó làm hại, thêm vào đó, muội mang thai lại càng hiểm hơn, cho nên tiểu phượng hoàng nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng vẫn quyết định chấp nhận rủi ro.”

“Tỷ nói...” Tang Chi chớp chớp mắt. “Tuấn Thúc sắp đặt hại muội, lấy Ma nhân trong người muội ra... chính là vì nghĩ cho muội ?”

Bích Nữ lắc đầu: “Sự hiểu nhầm của muội và tiểu phượng hoàng quá lớn, ta nói những điều này muội cũng sẽ không tin. Bỏ đi, sau ba ngày nữa muội tự nhiên sẽ biết.”

Tang Chi im lặng một lát nói: “Bọn tỷ định làm gì ?”

Bích Nữ nói từng câu, từng chữ: “Mục đích của bọn ta chẳng qua là lừa Phượng thần nói cho Tuấn Thúc cách lấy Ma nhân ra, bây giờ đã lấy được Ma nhân ra khỏi người muội rồi, nguy cơ bị tấn công ngược trở lại đã được giải trừ, đương nhiên tiểu phượng hoàng muốn hủy diệt Ma nhân.”

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Tuế Tuế Niên Niên

Bích Nữ nói, sau ba ngày nữa tự thấy kết quả, ai ngờ không đến ba ngày, trấn Bình Lạc lại xảy ra chuyện rồi.

Chuyện là, đêm nay Tuấn Thúc thấy tiểu hồ ly uống thuốc an thai xong, nàng vừa nằm xuống được một lát liền cảm thấy bên ngoài rung lắc dữ dội, lát sau lại nghe thấy có một tràng tiếng giết chóc, ma khí cuộn cuộn đang dần tràn sang phía trấn Bình Lạc.

Thất Thủy vừa chạy vào trong vừa thở hổn hển: “Phượng quân, bên ngoài...”

Tuấn Thúc ra hiệu cho Thất Thủy đừng nói gì, nhưng tiểu hồ ly đã yếu ớt mở mắt, vẫn là đáng về thờ ơ, không quan tâm đến điều gì: “Mùi máu tanh quá, có lẽ ma vật đến rồi.”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy thì nhủ chặt mày, trong lòng thực sự đã hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Chưa kịp nói gì thì Tang Chi đã trở người, quay mặt vào trong, cười lạnh: “Phong ấn Ma giới cuối cùng cũng mở ra rồi!”

Thất Thủy gật đầu, vội vàng giải thích: “Là Phượng thần, ngài đột nhiên xông đến, Bích Nữ tỷ tỷ không địch nổi, cho nên...”

Lại nói, lúc đầu Tuấn Thúc lừa phụ thân nói cho mình cách tiếp xúc với Ma nhân, nói rằng hễ lấy được Ma nhân từ trên người của Tang Chi thì sẽ lập tức mở kết giới của Ma tộc. Nhưng khi mọi người từ Minh phủ quay lại, Tuấn Thúc cầm Ma nhân, hết lần này đến lần khác kéo dài thời gian, chẳng qua là muốn đợi sau ba ngày nữa trăng tròn thì sẽ hủy diệt hoàn toàn Ma nhân. Nhưng hiểu con không ai bằng cha, Phượng thần đoán được suy nghĩ của Tuấn Thúc, nghi ngờ lời chàng nói, nên không đợi đến ba ngày sau liền tự mình cưỡng ép lấy Ma nhân mở kết giới.

Bên ngoài, tiếng kêu quái dị của tiểu quái càng lúc càng gần. Tuấn Thúc cũng chẳng kịp giải thích với Tang Chi liền ra ngoài nghênh chiến, trước khi đi còn dặn dò Thất Thủy, Bích Nữ tuyệt đối không thể rời khỏi Tang Chi. Tiểu hồ ly nghe thấy vậy nhưng không hề kinh ngạc, chỉ im lặng nhìn Tuấn Thúc rời đi.

Bên ngoài, hỏa quang sớm đã thiêu cháy cả một vùng trời. Phượng hoàng cao ngạo ra đến cửa liền thấy Tuấn Ngạn và Húc Vương đang ứng phó với một đám Ma tộc không ngừng xông lên. Trong lúc đánh giết, ca ca khoa trương nhân lúc ngừng lại hít thở nói: “Ma vật nhiều quá, cứ trì hoãn như thế này cũng không phải là cách.”

“Thiên binh, thiên tướng và Ly Vãn bên kia thế nào?”

Tuấn Ngạn lắc đầu: “Ma vật nhiều gấp mười lần thiên binh, thiên tướng. Bất giác phải bắt vương trước, lão đệ đệ đến phía trước đi, cha và Ma vương đều ở đó.”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc lách ra khỏi vòng vây, nhìn về phía sau đám ma vật đông như kiến đang không ngừng xông lên và bị kết giới của Bích Nữ bao vây lại. Trước mắt, Thanh Ngộ cư vẫn an toàn, phượng hoàng cao ngạo nhếch khóe miệng, cuối cùng truy đuổi theo Ma vương.

Vào thời khắc này, phượng thần Tuấn Uyên đang ở bên cạnh Ma vương, đứng trên vách núi quan sát tình hình bên dưới. Ma vương Hiên Thìn chấp tay sau lưng nhìn ra xa, đột nhiên cười thành tiếng: “Cuối cùng cũng đến rồi!”

Tuấn Uyên thấy con trai xuất hiện, thấp giọng nói: “Tuấn Thúc đến rất đúng lúc, vẫn chưa gặp Ma vương đại nhân đúng không?”

Nghe thấy vậy, Tuấn Thúc cũng không có hành động gì. Hiên Thìn cũng chẳng tính toán, quay người nhìn Tuấn Thúc chăm chú. Lúc này Tuấn Thúc mới nhìn thấy ma vương mắt sáng đầy năng lực, mũi thẳng, môi mỏng, đúng là đẹp trai hiếm có. Hiên Thìn nhếch môi: “Không nguyên gặp Ma vương, có lẽ ngươi nên bài kiến nhạc phụ.”

Dứt lời, Hiên Thìn từ từ đi lên phía trước một bước, nhưng kiếm của Tuấn Thúc nhanh như gió lướt qua, chớp mắt đã kề vào cổ của nhạc phụ đại nhân, lạnh giọng: “Bây giờ hãy lui binh, đưa Ma tộc quay về.”

Phượng thần thấy vậy, ảo não phát tay áo, nói: “Đồ khốn nạn! Ngươi quả thật là đi theo Tiên tộc.”

Phượng hoàng cao ngạo hơi nheo mắt: “Con chẳng theo ai cả, con chỉ muốn mang lại cho thê tử và con của con một cuộc sống yên ổn.”

“Ồ?” Hiên Thìn nhướn mày, mặt đầy vẻ chẳng thèm để ý, nói: “Không ngờ bản toạ được làm ông ngoại nhanh như vậy!” Nói xong, nhân hình lóe một cái, đã thấy đứng ở phía sau Tuấn Thúc. Kiếm của phượng hoàng cao ngạo vẫn giữ giữa không trung, trong lòng chỉ nghe thấy một tiếng bồng xoảng, tốc độ nhanh quá...

Hiên Thìn lạnh lùng nói: “Niệm tình đứa trẻ đỏ và ta có chút quan hệ, các người đi hết đi. Tuấn Thúc nói đúng, chỉ muốn cho thê tử và con cái có một

cuộc sống yên ổn, ươm, đợi bản tọa hủy diệt tam giới này xong, sẽ cho các người một cuộc sống hoàn toàn mới.

---- Ba la ba la ----

Phụt...

Phượng hoàng cao ngạo ôm ngực, phun ra một ngụm một ngụm máu nóng, tay cầm kiếm đã hơi run rẩy. Hiên Thìn ở phía đối diện nhìn thấy liền nhắm mắt, lắc đầu: “Người hà tất phải làm thế ? Bản tọa vốn muốn để lại cho người một mạng, người lại như con thiêu thân lao vào lửa như thế này là vì cái gì chứ ?”

Tuấn Thúc không nói gì, gắng hết sức đứng dậy, muốn cầm kiếm lao lên lần nữa. Hiên Thìn nói: “Quả thật là vẫn muốn tỏ vẻ mạnh mẽ. Người vì đứa trẻ đó mà lấy Ma nhân ra, giờ đã hao tổn hết tinh lực, cứ đánh nhau tiếp thế này... e là nó sẽ phải làm quả phụ rồi.”

Nghe thấy lời này, Tuấn Thúc cười lớn: “Làm quả phụ cũng vẫn hơn là làm đồ phản bội, không đúng sao ?”

Dứt lời, Hiên Thìn giống như bị làm cho giận dữ, ánh mắt sáng lên, vừa quay đầu thì không biết một luồng sáng từ đâu phóng đến, đánh ngã Tuấn Thúc. Phía sau Hiên Thìn không có gió mà tự bay lên, tay áo, tóc phát phơ nhảy múa: “Cứ coi như nàng phản bội cả thiên hạ thì ta cũng không cho phép bất cứ người nào được nói ra nói vào !”

Hiên Thìn gầm lên, làm thế là muốn đánh trường lực xuống, nhưng đột nhiên nghe thấy phía sau có một tiếng: “Dừng tay”, quay lại nhìn, cảm giác giống như lần đầu tiên nhìn thấy người đó xách vác chạy đến trước mặt mình. Ma vương bàng hoàng, ngập ngừng một lát mới tỉnh táo lại. Đứa trẻ này... có cặp mắt rất giống của mẹ nó...

Cũng vào lúc đó, Tang Chi đã bước đến bên cạnh Tuấn Thúc, phủ người xuống nhìn vết thương của chàng, tay không kìm được liền chạm vào gò má của Tuấn Thúc. Phượng hoàng cao ngạo cười, một động tác dù rất khê nhưng cũng đã đủ khiến hai bên hiểu được tâm lý của nhau, nếu lúc này thật sự có phải chết thì cũng chẳng là gì cả.

Tiểu hồ ly và Tuấn Thúc nhìn nhau một hồi, đột nhiên tiểu hồ ly ngẩng đầu, tức giận nói: “Mẹ ta không phụ ông, người phản bội là ông !”

Một câu nói khiến Hiên Thìn chấn động, không thể cử động nổi. Ngực khí như thế này, ánh mắt kiên định như thế này, đúng rồi, quả thật là con của nàng ấy, cũng là con của hắn.

Tang Chi từ từ đứng lên: “Nếu mẹ ta thật sự phụ ông thì sẽ không phản bội lại tộc của mình, len lén Ma nhân, càng không đem nó giấu lên người ta. Chính vì bà ấy sợ Vương Mẫu gây bất lợi cho ông, càng vì nghĩ cho Ma tộc, hai bên mới đánh giết như thế này, rốt cuộc có gì tốt ? Ông xem...”

Hiên Thìn thuận theo đầu ngón tay của Tang Chi nhìn xuống, chỉ thấy dưới núi, người chết, người bị thương vô số, có thiên binh, thiên tướng, cũng có cả người của Ma tộc...

“Ông tức giận bà ấy bán đứng Ma tộc, bán đứng ông, nhưng ông có từng nghĩ chưa, khi ông cự tuyệt bà ấy để quay về Ma tộc, bà ấy phải sống những ngày tháng như thế nào? Ông có biết rằng lúc bà ấy sắp chết cũng nguyện mãi mãi không bị tan đi, chính là vì để đợi một ngày như hôm nay, đợi để được gặp lại ông.”

Nghe thấy vậy, Hiên Thìn loạng choạng một bước, không thể tin được rồi lắm lắm: “Chết rồi ? Nàng ấy chết rồi ? Làm sao có thể, làm sao có thể chứ ? Nàng tuyệt tình như vậy, nàng máu lạnh, lý trí như vậy, làm sao lại chết chứ ? Nàng nói hai tộc không thể tồn tại, chỉ có một kết giới mới có thể thực sự bảo vệ được sự phồn vinh, thịnh vượng của hai tộc, thế là nàng thật sự trợ giúp Tiên tộc giam cầm Ma tộc, thế là nàng thật sự phản bội mình.

Chính là bắt đầu từ lúc đó, hắn nói với chính mình, nhất định phải đánh giá kết giới và thâm nhập vào đó, thâm nhập vào nơi nàng đã sống từ nhỏ, sau đó... lại bắt nàng quay lại, dùng cách riêng của mình bắt nàng quay về, bá chiếm cũng được, xâm đoạt cũng được. Phán tàn nhân, tàn nhân công đánh chỗ thuộc về nàng.

Nhưng sao...nàng lại chết rồi ?

Tang Chi thấy Hiên Thìn dần dần thả lỏng, không kìm nén được tiếng thở dài: “Mẹ ta sớm đã qua đời, có lẽ là chẳng bao lâu sau khi sinh ta. Bà đem Ma Nhân giấu vào người ta rồi qua đời...” Nói xong, tiểu hồ ly liền đem hoa lan nhẹ nhàng đặt xuống đất, thắp niệm thần chú điểm linh lực vào câu hoa lan, bỗng chốc, Lục Khôi liền xuất hiện trước mặt mọi người.

Lục khôi tức Nhược Như, Nhược Như tức Lục Khôi. Nàng nên sớm nghĩ đến, nữ tử áo xanh này luôn âm thầm bảo vệ mình, là người trông giữ linh khí của mình, lại là thần bảo hộ của mình... Một người bảo vệ vô tư như thế này ngoài mẫu thân ra, còn ai khác có thể làm được ?

Bên này, Ma vương nhìn thấy người sớm nhớ chiều mong, nhất thời không biết phải nói gì, chỉ nhẹ nhàng dùng tay chạm lên mặt của người kia, nhưng lúc này mới phát hiện, Nhược Như của hắn chẳng qua chỉ là hình ảnh không có thật, ngay đến thực thể ảm áp cũng không sờ thấy được. Công chúa Nhược Như lắc đầu, nước mắt giàn dụa, chỉ nói đúng ba chữ rồi biến thành các tia sáng, tan thành tro bụi.

Nàng nói: “Thiếp xin lỗi !”

Thiếp xin lỗi, thiếp không nên xông vào thế giới của chàng như vậy. Thiếp xin lỗi, thiếp không nên phản bội chàng như thế. Thiếp xin lỗi, thiếp không nên rời xa chàng. Thiếp xin lỗi...

Nếu như lúc đầu chúng ta có thể tin tưởng nhau hơn một chút, thì có lẽ, kết cục đã không như vậy. Hạnh phúc, chẳng qua chỉ cách một bước chân. Tang Chi đỡ phượng hoàng cao ngạo dậy, nghìn vạn lời nói đều không bằng được một ánh mắt. Tiểu hồ ly mỉm cười: “Thiếp nghĩ rất lâu rồi, Mẫu hậu nói như vậy, Bích Nữ tỷ tỷ cũng nói như vậy, bảo thiếp đừng có giẫm lên vết xe đổ của bà. Thiếp đã đồng ý với chàng, bất luận xảy ra chuyện gì, cũng sẽ tin tưởng chàng. Bây giờ, lời hứa vẫn còn...”

Tuấn Thúc mỉm cười, nắm tay của tiểu hồ ly, chỉ cảm thấy mình đã nắm trọn cả thiên hạ rồi.

Mười tháng sau...

Trời tờ mờ sáng, trong Thanh Ngô cư truyền ra tiếng khóc lạnh lốt của trẻ con.

Phượng hoàng cao ngạo sớm đã sốt ruột đến cực điểm, nghe thấy tiếng khóc liền xông vào phòng, thấy Bích Nữ ôm một đứa trẻ xinh đẹp, đáng yêu nói: “Chúc mừng Phượng quân, là một cậu bé rất xinh xắn.”

Thất Thủy nghe thấy vậy thì cười híp mắt: “Mau để đệ xem xem, là giống công chúa hay giống Phượng quân?”

Khế Lạc ở bên cạnh cũng nín hơi: “Thực sự là rất xinh, e hèm, nhìn chiếc miệng nhỏ, nhìn chiếc mũi này...phượng quân đại nhân, người yên tâm được rồi, sữa bột, tã lót của trẻ con, kẻ hèn này đã chuẩn bị đầy đủ rồi, ha ha, bao cả tháng giảm giá hai mươi phần trăm...”

Tuấn Thúc không nói gì, chỉ cẩn trọng đón lấy cục thịt đó, rồi đưa đến bên giường cho tiểu hồ ly xem. Tang Chi vén tay áo ra nhìn, mặt đầy vẻ hạnh phúc, nhõng nhẽo: “Một chết thiếp rồi, lần sau chàng sinh.”

Phượng hoàng cao ngạo nghe thấy vậy, cào cào vào mũi thê tử, cười gian: “Ừm, ta sinh.”

“Ngày mai ta sẽ đi mời Thiên Hồ Đế quân và công chúa Họa Thuồng đến nhé ! Cha nàng nhất định sẽ rất thích.”

Tang Chi đảo đảo mắt: “Ừm, ông ấy nhất định sẽ rất thích, nhưng mà không phải người cha này.”

Tuấn Thúc nghe thấy vậy liền ngơ ngác, đương nhiên chàng hiểu rõ người Tang Chi đang nói là ai. Ở trận chiến tại trấn Bình Lạc hôm đó, Hiên Thên đã lặng lẽ đưa hoa lan quay về Ma vực, không còn có ý xâm nhập vào tam giới. Vương Mẫu cũng mất nhắm mắt mở, đối với chuyện xây dựng lại phong ấn mà chúng tiên đề nghị cũng không bàn đến nữa.

Dần dần, Ma tộc và Tiên tộc cũng có chút buồn bán qua lại. Những ngày này, mấy yêu quái to gan cũng đến Ma tộc thăm dò, quay về liền hét lời ca ngợi khung cảnh bên đó. Tang Chi nghĩ đến đây, không kìm được nhếch môi, chọc chọc vào cánh tay của tướng công nói: “Lúc nào đó chúng ta cũng quay về một chuyến nhé, người khác đều nói cháu trai giống bà ngoại, có lẽ ông ấy sẽ càng thích đứa trẻ này !”

Tuấn Thúc thất thần một lát, dịu dàng nắm tay Tang Chi nói: “ Có một chuyện ta nghĩ mãi vẫn không thông, vì sao lúc đầu...đột nhiên nàng lại tha thứ cho ta ?”

Nghe thấy vậy, tiểu hồ ly ngáp ngừng một lát mới lấy túi thơm uyên ương từ dưới gối ra, bàn tay nhẹ nhàng vuốt ve nói: “Bởi vì thiếp cảm nhận được tấm lòng của chàng.” Không có tấm lòng, làm sao lại có thể có được những đường kim tinh tế như thế này ? Làm sao có thể rõ ràng không phải là sở trường mà còn thêu được...con vịt khó coi như thế này ?

Nghe thấy vậy, phượng hoàng cao ngạo nhăn mặt, tỏ vẻ không vui: “Bản Phượng quân thêu không đẹp, công chúa Tang Chi thì thêu đẹp sao? Của ta thêu vừa nhìn đã thấy giống vịt, còn nàng thêu gà chẳng ra gà, vịt chẳng ra vịt, đúng là chẳng đâu vào đâu cả !”

“Được đó !” Tiểu hồ ly nổi xung, đang muốn đấu khẩu với tướng công, con trai như bất mãn vì hai người quên mất sự tồn tại của nó, liền cất tiếng khóc oa oa...

Thấy vậy, Tang Chi và Tuấn Thúc nhìn nhau một cái, không kìm được liền mỉm cười.

“Có lẽ cuối cùng ta sẽ thêu thêm một chú vịt nhỏ ở phía sau cặp uyên ương này nữa?”

“Ừm, mỗi người thêu một nửa, để con trai đánh giá xem ai thêu đẹp?”

“Ừm, để con trai đánh giá xem ai thêu đẹp?”

Có được nàng, là có được cả thế gian...

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thổ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: NGOẠI TRUYỆN 1 Phỏng Vấn Đặc Biệt

Các bạn thân mến! Tôi là người dẫn chương trình người thấy người yêu, hoa thấy hoa nở - ca ca khoa trương Tuấn Ngan. Để an ủi trái tim sốt ruột của tất cả các bạn độc giả, tôi quyết định thực hiện một chương trình phỏng vấn đặc biệt. Bây giờ mời hai vị khách quý và mẹ Mèo Lười của chúng ta...

1. Họ tên?

Phượng hoàng cao ngạo: Tuấn Thúc.

Tiểu hồ ly: Tang Chi.

2. Giới tính?

Phượng hoàng cao ngạo: Đực.

Tiểu hồ ly: Cái.

Mèo: -_-/// Câu trả lời này vì sao lại hải hùng như vậy, thực ra hai người nói: “Nam”, “Nữ” là được rồi.

Phượng hoàng cao ngạo: Bản Phượng quân đường đường là phượng hoàng đực, vì sao phải dùng giới tính của loài người để phân biệt? Nực cười!

Tiểu hồ ly: Đúng vậy! Đúng vậy! Ta vốn dĩ là hồ ly cái.

Mèo: *Thở huyết*: Được thôi, hai người thắng rồi, quả nhiên khác loài rất khó nói chuyện.

3. Tuổi tác ?

Tang Chi : Năm trăm hai mươi tuổi.

Phượng hoàng cao ngạo

Mèo*Xoa cằm*: Ấy ! Đúng rồi... hình như trong truyện ta chưa từng nhắc đến số tuổi của phượng hoàng cao ngạo, để xem mèo đại tiên ta tính thử xem, Tuấn Thúc vào năm trăm năm trước gặp tiểu hồ ly ở hội Bàn Đào, tiểu hồ ly chỉ có hai mươi tuổi, vậy lúc đó Tuấn Thúc là...#

(Tuấn Thúc mặt tối sầm ầm đầy Mèo Lười xuống đất khiến cho mèo không phát ra được tiếng nào)

Người dẫn chương trình Tuấn Ngan : E hèm ! Chẳng phải đệ đệ đen tối của ta sợ người khác biết tuổi của mình sao ? Xem ca ca ta đây, quang minh lỗi lạc, chưa từng sợ các bạn nhỏ biết được ta là đại thúc một nghìn bảy trăm ba mươi hai tuổi.

Mọi người *Kính ngạc* : Cái gì ? ca ca khoa trương chẳng phải là huynh đệ song sinh với phượng hoàng cao ngạo sao? Nói như vậy...Tuấn Thúc là cao niên đã một nghìn bảy trăm ba mươi hai tuổi ??? Tuấn Thúc và Tang Chi là sự kết hợp giữa ông chú già và cô gái trẻ ?

Tiểu hồ ly *Sau người lừa gạt đang cháy đùng đùng* : Phượng hoàng cao ngạo, chàng là tên khốn ! Chẳng phải chàng nói chàng chỉ một nghìn tuổi sao?!

Mèo Lười chẳng dễ dàng gì mới từ trong cuộc hỗn chiến bỏ ra được, quát : Hiện trường không thể khống chế, đoạn... đoạn này cắt !

4. Chúng tộc ?

Phượng hoàng cao ngạo : Phượng tộc.

Tang Chi : Hồ tộc.

Mẹ Mèo *Gật đầu* : Vấn đề này rất hài hòa, còn may hiện trường vẫn khống chế được....

5. Tính cách của bản thân?

Tang Chi : Ngốc thiên bẩm, tùy tiện, thích bắt nạt kẻ yếu.

Phượng hoàng cao ngạo : Cao ngạo, đen tối, lương thiện.

Mẹ Mèo : Đợi chút, lương thiện ? Vừa rồi Tuấn Thúc nói mình lương thiện? Người chắc chắn người không nói dối chứ ?

Ca ca khoa trương : Khụ khụ, liên quan đến điểm này, ta muốn thay lão đệ giải thích một chút, thực ra đệ ấy đối với Tang Chi... vẫn là rất “lương thiện”.

Tang Chi : Ta cực lực kháng nghị, phượng hoàng cao ngạo luôn ức hiếp ta, chẳng lương thiện chút nào!

Phượng hoàng cao ngạo *Nhướn mày*: Ta nào có ức hiếp nàng? Nàng xem, nếu như ta không lương thiện thì từ năm trăm năm trước ta đã lên vào Thanh Khâu quốc lấy răng trả răng rồi, nhưng ta đối xử với nàng tốt như vậy, đợi năm trăm năm rồi mới xuống tay với nàng, còn không lương thiện sao?

Mẹ Mèo: = _ = Phượng hoàng cao ngạo người lương thiện, người quá lương thiện rồi!!!

6. Tính cách của đối phương?

Tang Chi: Vô liêm sỉ, đen tối, không biết xấu hổ!!!

Phượng hoàng cao ngạo: Đáng yêu, thú vị, có chút tính khí công chúa.

Mẹ Mèo: Đối diện với người, dù không có tính khí công chúa thì cũng sẽ sớm có thôi.

7. Có điểm nào không hài lòng về đối phương?

Tang Chi *Thờ ỉ*: Chỗ nào cũng không hài lòng, không có chỗ nào hài lòng cả!!!

Phượng hoàng cao ngạo *Cười xấu xa*: Vậy sao? Nhưng mà ta còn nhớ, lần trước nàng biến thành hình dáng của tiểu hồ ly, nhìn trộm ta tắm đến mức rất hài lòng mà...

Tang Chi *Mặt nóng - ửng*: Chàng...chàng nói bừa!!!

Phượng hoàng cao ngạo: Không phải sao? Khi đó chàng nhìn chăm chăm tấm lưng trần của ta đến chảy cả nước miếng, sau này ở trấn Bình Lạc lại nhìn trộm thêm mấy lần nữa...

Tang Chi: Chàng...chàng...chàng nói linh tinh! Ta chỉ tình cờ nhìn thấy hai lần, đâu phải tận mấy lần!

Ca ca khoa trương: Cái gì? Thật sự nhìn trộm rồi? Òa! Tiểu hồ ly! Ha ha...

\$*%...#%/#

Mẹ Mèo *Mồ hôi đầm đìa*: Hiện trường lại một lần nữa không thể khống chế, Tang Chi bắt đầu dùng hồ hỏa thiêu người rồi, máy quay chú ý phòng lửa!!!

8. Thích nhất chỗ nào của đối phương? (Chú ý: câu trả lời bắt buộc phải là một bộ phận của cơ thể)

Tiểu hồ ly *Vẫn vô cùng tức giận*: Đây là câu hỏi lưu manh gì vậy, từ chối trả lời!

Ca ca khoa trương *Cười trộm*: Ôi trời! Tiểu hồ ly đừng có suy nghĩ lung tung mà, không tin muội cứ nghe đáp án của lão đệ ta trước xem.

Phượng hoàng cao ngạo *Phối hợp cười nhạt*: Đồi mồi.

Ca ca khoa trương: Xem đi! Đáp án hài hòa biết bao! Đáng yêu biết bao! Là tiểu hồ ly muội không trong sáng, nghĩ đi chỗ khác rồi. Nào nào, nói cho ca ca, là thích cơ bụng hay đùi của lão đệ ta? Á...á...! Đừng cần ta! Á...á...!

9. Không thích nhất chỗ nào của đối phương? (Chú ý: câu trả lời bắt buộc cũng phải là một bộ phận của cơ thể)

Tiểu hồ ly: ...Hừ!

Mẹ Mèo: Xem đi, xem đi! Ai bảo các người bắt nạt tiểu hồ ly, bây giờ người ta không thèm để ý đến các người nữa. Tang Chi, nào, nào, đừng tức giận, nói riêng cho một mình ta, không thích chỗ nào của phượng hoàng cao ngạo?

Tiểu hồ ly *Trạng thái ảm ức*: Lười...

Ca ca khoa trương: Vì sao là lười? Bởi vì đệ ấy quá độc miệng, rất giỏi mắng người?

Tiểu hồ ly: Không phải, lần trước chàng hôn ta, lại còn đem lưỡi duỗi vào trong...

(Phượng hoàng cao ngạo vô thức kéo Tang Chi vào lòng, ý là nàng đừng nói nữa.)

Phượng hoàng cao ngạo: Câu hỏi tiếp theo!

10. Địa điểm và thời gian hai người gặp gỡ?

Phượng hoàng cao ngạo: Thiên cung, năm trăm năm trước.

Tang Chi: Thiên cung, năm trăm năm trước.

Ca ca khoa trương: Dừng! Lão đệ nói dối, trước đó chúng ta đã từng gặp tiểu hồ ly!

Tang Chi *Trạng thái ngốc bẩm sinh*: Không phải chứ? Vì sao ta không nhớ?

Ca ca khoa trương: Muội đương nhiên không nhớ, khi đó muội vẫn còn chưa biết nói!

Phượng hoàng cao ngạo: Cầm miệng! Câu hỏi tiếp theo.

Tang Chi: Không được! Không được! Ca ca khoa trương, huynh phải nói rõ ràng, rốt cuộc là chuyện gì?

Mẹ Mèo *Trạng thái trầm tư*: Ta nhớ ra rồi! Lúc tiểu hồ ly đầy tháng, Thiên Hồ Đế quân mời chúng tiên đến chúc mừng, trong bữa tiệc đó, Tuấn Thúc, Tuấn Ngạn chắc chắn có gặp người mà!

Ca ca khoa trương: Hi hi! Ta còn véo má muội nữa...

Mọi người *Im lặng*: Ca ca khoa trương quả nhiên là ông chú kỳ quái!

11. Ấn tượng về đối phương khi đó?

Tiểu hồ ly: Khi đó đang ngủ say, chẳng nhớ gì cả...

Phượng hoàng cao ngạo: Sao đứa trẻ này trông nhăn nhoe quá vậy? Lớn lên chắc chắn sẽ không lấy được chồng!

Tiểu hồ ly: Phượng - hoàng - cao - ngạo

Mẹ Mèo: Để tránh hiện trường phóng vấn lại lần nữa bị hồ hòa thiêu hủy, mau chuyển sang vấn đề khác!

12. Dùng một câu nói để miêu tả cảm giác về đối phương trong lòng mình

Tiểu hồ ly: Một con phượng hoàng cao ngạo, rất đen tối, không biết xấu hổ, thêm vào đó là vô liêm sỉ, vô lại, lưu manh, hạ lưu...

Phượng hoàng cao ngạo:...

Mẹ Mèo: Áy! Tuấn Thúc, người làm gì vậy? Nhất thời bí từ không biết hình dung thế nào sao?

Ca ca khoa trương: Không phải! Xem ra là tâm hồn bị tổn thương rồi. Tiểu hồ ly, không cho phép muội nói đệ đệ ta như vậy, ừm... *xoa cằm* ít nhất cũng phải thêm vào: đen tối, âm mưu bí ối, hạ lưu, bất chấp thủ đoạn... mới được!

Mọi người *Ngã*: ...

Mẹ Mèo: Phượng hoàng cao ngạo, mau nói đi, rốt cuộc người thấy tiểu hồ ly như thế nào?

Phượng hoàng cao ngạo: Tiểu hồ ly vừa nhìn đã muốn trêu đùa, rất thú vị.

Tiểu hồ ly *Đang phóng hồ hòa*: Chẳng đi chết đi!!!

Phượng hoàng cao ngạo *Nhẹ nhàng khua tay quạt tan hồ hòa, đáng vẻ chẳng thèm để ý*: Nhìn xem, nàng càng như thế này ta càng muốn ức hiếp nàng ấy!

13. Nếu tặng quà cho đối phương, bạn sẽ tặng gì

Mẹ Mèo: Đầu tiên ta phải nói rõ, đây là câu hỏi rất nghiêm túc, là nghiêm túc tặng quà cho đối phương, nghiêm cấm các loại đáp án giống như tặng cho hán cái chết, tặng cho hán thuốc nổ...

Tiểu hồ ly *Đột nhiên lộ ra răng hồ ly cười gian*: Được thôi, ha ha ha... Ta sẽ tặng cho chàng món đồ quý báu mà ta thích nhất.

Mọi người *Rót cằm tập thể*: ...

Ca ca khoa trương: Á... Tiểu hồ ly lại muốn... Lão đệ, đệ còn không nói gì sao? Đệ có còn nam nhân nữa không?

Phượng hoàng cao ngạo *Ngạc nhiên*: Nàng... Tang Chi, tuy chúng ta hai bên thích nhau, nhưng mà... có phải là hơi nhanh quá không?

Mẹ Mèo: Đúng đấy! Ta không nhớ là sắp xếp cho hai người màn kịch thịt mà?

Tiểu hồ ly: Đương nhiên phải có kịch thịt, ta đem thịt gà ta thích ăn nhất... tặng cho phượng hoàng cao ngạo, để chàng tận mắt nhìn thấy kết cục của loài gia cầm, oa... kha kha!

Mọi người *Ngã tập thể*:...

Mẹ Mèo *Thở huyết*: Hóa ra cái gọi là “thịt” quý báu nhất là thịt này. Vậy Tuấn Thúc thì sao? Người muốn tặng tiểu hồ ly thứ gì?

Phượng hoàng cao ngạo: Khụ, cái này...

Ca ca khoa trương: Ôi chào! Lão đệ ta then thùng, ta thay đệ ấy trả lời. Thực ra đệ ấy rất muốn đem bản thân mình tặng cho tiểu hồ ly, gặm gà với gặm phượng hoàng chắc cũng gần giống nhau nhỉ?

Phượng hoàng cao ngạo: Cút!

Mẹ Mèo: Ui chào! Xấu hổ rồi kìa!

14. Giả dụ đối phương tặng quà cho mình, hy vọng sẽ nhận được gì?

Tiểu hồ ly: Chuyện này còn phải nói sao? Đương nhiên tặng ta lệnh giải chú, để ta không còn có quan hệ huyết khế với chàng.

Mẹ Mèo: Được rồi, món quà này quả không thực tế rồi, người có thể không cần tặng quà nữa. phượng hoàng cao ngạo thì sao?

Phượng hoàng cao ngạo: Chỉ cần là tiểu hồ ly tặng, cái gì ta cũng thích.

Mẹ Mèo: Ái chà! Lời này thực sự...Phượng hoàng cao ngạo có tiền bộ đó, biết nói những lời ngọt ngào rồi.

15. Quan hệ hiện tại của hai người?

Tiểu hồ ly: Đang mờ ám...

Phượng hoàng cao ngạo: Đang mờ ám...

Mẹ Mèo: Vậy khi nào sẽ công khai thổ lộ hả? Các độc giả đều rất sốt ruột đó!

Ca ca khoa trương: Điều này thì mọi người cứ yên tâm đi, dưới sự dạy bảo của ta, lão đệ lần này đi Long cốc chắc chắn sẽ có bước tiến lớn trong quan hệ với tiểu hồ ly.

Mẹ Mèo: Dưới sự giúp đỡ của người *chống trán*, cầu mong quan hệ của họ sẽ không càng lúc càng tồi tệ...

16. Thời gian, địa điểm lần đầu tiên hẹn hò?

Tang Chi *Vận cầm*: Ấy, Lần ta và phượng hoàng cao ngạo bị nhốt trong sơn động có được coi là hẹn hò không?

Mẹ Mèo: Được! Tuyệt đối được. Chỉ đáng tiếc, người nào đó biểu hiện không tốt, bỏ lỡ mất cơ hội thổ lộ tốt nhất rồi.

Phượng hoàng cao ngạo *Đỏ mặt*: Khụ khụ!

Mẹ Mèo: Chắc bây giờ người đang hối hận muốn chết nhỉ?

Phượng hoàng cao ngạo: Lắm chuyện! Câu hỏi tiếp theo.

17. Cuộc hẹn hò mong đợi như thế nào?

Tang Chi: Cùng nhau bắt gà, nướng gà, ăn gà!

Phượng hoàng cao ngạo *Chống trán*: Bỏ qua cho ta nhé?

Mẹ Mèo: *Gật đầu*: Để phượng hoàng cao ngạo cùng người tàn sát đồng tộc, thực sự là.... Quá khó khăn. Tuấn Thúc cần phải nỗ lực nhé!

18. Hiện tại, mức độ thân mật của hai người?

Tang Chi: Hôn.

Phượng hoàng cao ngạo: Hôn.

Mẹ Mèo *Gật đầu*: Điều này cũng không có gì đáng bị phản đối.

19. Bình thường xưng hô với đối phương thế nào?

Phượng hoàng cao ngạo: Tang Chi, tiểu hồ ly.

Tang Chi: Khốn nạn, phượng hoàng cao ngạo, Tuấn Thúc.

Mẹ Mèo: Nghe cách xưng hô với đối phương của hai người là nhìn ra được vấn đề, chẳng thân mật chút nào!

Mọi người: *PIA Mèo*: Đây chẳng phải lỗi của cô sao!

Tang Chi *Mặt đỏ bừng bừng*: Thực ra... còn có cách xưng hô chưa từng công khai.

Mọi người *Vuron dài tai*: Cái gì?

Tang Chi: Gà trống lớn!!!!

Mọi người *Ngã*:...

Phượng hoàng cao ngạo *Trạng thái bất lực*: Khi ta trêu khiến nàng ấy quá bức mình, quá tức giận thì sẽ gọi như vậy, cố ý làm ta nhớ lại sự thật bị cắn lúc đầu...

20. Bắt đầu thích đối phương khi nào?

Mẹ Mèo: Đây là câu hỏi cuối cùng của nửa phần đầu nên trả lời cẩn thận. Phượng hoàng cao ngạo, người vẫn chẳng để tâm gì cả, nói ít quá!

Phượng hoàng cao ngạo: Khụ... Liên quan đến câu hỏi này... ta làm sao biết được.

Mọi người: Haizz! Đây được coi là đáp án gì chứ?

Tiểu hồ ly: Hừ! Dù gì ta cũng chẳng thêm thích phượng hoàng cao ngạo.

Mẹ Mèo: Xem đi! Đây là hai đứa trẻ không thành thực.

Phượng hoàng cao ngạo *Cẩn rằng*: Ý của ta là, có rất nhiều sự việc đều là vô ý, nếu như cái gì cũng rõ ràng biết mình muốn gì, còn gọi là thích sao?
Nói xong, ánh mắt nặng nề nhìn Tang Chi chăm chú

Tiểu hồ ly *Thẹn thùng*: Thực ra...ta cũng cảm thấy như vậy.

Ca ca khoa trương *Thờ dài*: Bỏ đi! Dù có ép hai kẻ ngốc nghếch này thì tiến độ tình cảm cũng chẳng nhanh nổi đâu. Tạm nghỉ giải lao!

Trong lúc nghỉ giải lao, tại hiện trường phỏng vấn đột nhiên xuất hiện một người cầm giỏ hàng đi ra, lén lén lút lút, sẵn giọng hô : “ Bán bánh lạnh, bánh khảo, bánh đậu xanh...”

Mèo Lười: Ấy ấy! Đó không phải là...đào thụ tình sao? Sau người còn có một cục lông lồm xồm bám theo, là Lai Mễ?!

Tang Chi *Tóm lấy đào thụ tình, nghiêng răng giờ nắm đấm*: Ai bảo người xuất hiện làm mất mặt ta?

Khế Lạc *Nước mắt lưng tròng*: Công chúa, kẻ hèn này cũng là bất đắc dĩ. Gần đây trấn Bình Lạc chi tiêu quá lớn, hức hức... Sau khi người đến vừa muốn ăn ngon vừa muốn mặc đẹp, lại còn muốn nuôi thú cưng. Nhìn nhìn Lai Mễ phía sau. Áp lực của ta cũng rất lớn!

Tang Chi *Tiếp tục nghiêng răng nghiêng lợi*: tiền sinh hoạt ta cho các người đâu?

Khế Lạc *Khóc*: Mấy ngày trước, phượng quân đại nhân nói có một miếng đất địa thế, phong cảnh rất tốt, nếu như đầu tư... Cho nên... ta... Không phải người nói là muốn “tiền sinh tiền” sao?

Tang Chi: Được đó! Cứ coi là vậy, nhưng phí ra sân khấu của ta hôm nay cũng đủ làm sinh hoạt phí tháng này của các người rồi, người lại còn ra ngoài bán đồ gì chứ?

Khế Lạc: Công chúa! Lộ phí, phí thuê phục trang của người hôm nay, còn cả phí đại lý cho Phượng quân đại nhân...Tính đi tính lại, chẳng còn thừa bao nhiêu...

Tang Chi *Ngã xuồng đất, không dậy nổi*:...

Phượng hoàng cao ngạo *Lạnh lùng bay đến*: Hừ hừ, đào thụ tình làm tốt lắm! Chỉ cần không chế được nguồn tài chính của tiểu hồ ly, nàng mới không thể chạy thoát khỏi lòng bàn tay ta.

Mèo Lười: Được rồi, được rồi! Phần tiếp theo bắt đầu. Xét thấy ca ca khoa trương dẫn chương trình không thu hút, bây giờ Bích Nữ tỷ tỷ của chúng ta sẽ tiếp tục dẫn chương trình.

Bích Nữ: Ô hô... Mọi người yên tâm, tiểu phượng hoàng ở trước mặt ta chỉ cần một chữ... Haizz!!

Mọi người*Đổ*:...

21. Chúng ta hỏi một câu để nàng nâng cao tinh thần nào! Lần đầu tiên hôn, cảm giác thế nào?

Phượng hoàng cao ngạo: Khụ khụ... Lần đầu tiên là bất ngờ, không có cảm giác gì.

Tiểu hồ ly *Yếu ớt giờ tay*: Ta có cảm giác...

Mèo: Ấy! Không ngờ tiểu hồ ly lại chủ động thế này, mau nói xem, ngươi có cảm giác gì?

Tiểu hồ ly *Nhìn trời*: Mùi vị gần giống với gặm gà.

Phượng hoàng cao ngạo *Lừa gạt cháy đùng đùng*: Tang... Chi... Nàng quá tàn nhẫn!

22. Vậy lần thứ hai hôn thì sao? Cảm giác thế nào?

Phượng hoàng cao ngạo: Đây là người dẫn chương trình gì vậy? Đây là câu hỏi gì chứ?

Tiểu hồ ly: Đúng, ta cũng kháng nghị!

Mèo *PIA bay hai người*: Kháng nghị vô hiệu, phải thành thật trả lời! Khi đó có phải là đồ mặt bưng, tìm đập nhanh, khó thờ không? Woa!

Tiểu hồ ly *Đỏ mặt*: Khi đó... Vừa rối rắm vừa vui mừng nhỉ? Vui mừng là bởi được hôn người mình thích, rối rắm là vì khi đó phượng hoàng cao ngạo đang sốt, ta sợ chàng chỉ là nhất thời hồ đồ.

Phượng hoàng cao ngạo: Ta không hồ đồ! Tang Chi, ta đối với nàng là... *Quay đầu nhìn những người xem, khôi phục lại vẻ mặt cứng đờ*: Không có gì.

Mèo *Ngắt xiù*: Ngươi vẫn là vì sốt mà hồ đồ một chút thì tốt, sốt thì gan cũng lớn hơn một chút.

23. Hải lòng với tình trạng hiện nay của hai người không?

Phượng hoàng cao ngạo: Hải... lòng.

Mèo *Ủ rột – ینگ*: Biết ngay ngươi là đồ đầu gỗ, nửa ngày cũng không nói ra được một câu thật lòng mà. Tiểu hồ ly đừng có để ý đến hấn, nói suy nghĩ của ngươi xem.

Tiểu hồ ly *Biểu môĩ*: Không hải lòng.

Bích Nữ: Vẫn là tiểu hồ ly thành thực.

Tiểu hồ ly *Tức giận*: Ta cảm thấy ta nên đoạn tuyệt quan hệ với phượng hoàng cao ngạo!

Mọi người *Ngắt xiù*...

Bích Nữ: Haizz! Tiểu phượng hoàng ngươi còn không chủ động nữa thì đợi mà khóc chết đi.

24. Có nghĩ qua đến việc phát triển quan hệ thêm một bước không?

Phượng hoàng cao ngạo: Được rồi, có...

Mèo: Ừm... như thế này mới đúng chứ! Tiểu hồ ly thì sao?

Tiểu hồ ly: Hừ!

Mèo: Tang Chi xấu hổ rồi! Ồ...

25. Khi nào thì nhớ nhung đối phương nhất?

Bích Nữ: Câu hỏi này để ta trả lời thay tiểu phượng hoàng. Chỉ cần tiểu hồ ly không ở bên cạnh, đều sẽ rất nhớ nhung...

Bên dưới hò reo...

Mèo *Trạng thái buồn chuyện*: Đùa chắc! Bản tỷ tỷ biết thuật đọc tâm.

Phượng hoàng cao ngạo *Vung ra minh họa, đỏ mặt*: Câm miệng!

Mèo: Ồ ồ, xem ra là thật rồi. Ha ha... Tiểu hồ ly thì sao?

Tiểu hồ ly *Trạng thái khó xử*: Có thể không cần nói không?

Mọi người *Đồng thanh trả lời*: Đương nhiên không thể!!!

Tiểu hồ ly: Được rồi. . . Mỗi lần gặp phiền phức là ta nhớ chàng nhất.

Mèo: Phụng hoàng cao ngạo, người thật bí đất quá. . .

26. Đối phương có phải là người yêu lý tưởng của bạn không?

Tiểu hồ ly: Đương nhiên không phải!

Mèo: Vậy phụ quân mà tiểu hồ ly mong muốn là. . . ?

Tiểu hồ ly *Nắm móng vuốt*: Đầu tiên phải biết bắt gà!

Bích Nữ *Phi cười*: Tiểu phụng hoàng để cho muội bắt chẳng phải cũng rất tốt sao?

Phụng hoàng cao ngạo *Gắng nhấn nhay*: Tất cả im miệng hết cho ta!!!!

27. Hai người đã cãi nhau bao giờ chưa?

Tiểu hồ ly *Cười lạnh*: Vấn đề này còn phải hỏi sao?

Phụng hoàng cao ngạo *Kiên định trả lời*: Không có!

Tiểu hồ ly: Chàng. . . chàng sao lại không biết xấu hổ như thế hả?

Phụng hoàng cao ngạo: Nhìn xem, tiểu hồ ly bình thường đều thích đấu khẩu với ta, tán tỉnh yêu đương, có thể coi là cãi nhau sao?

Bích Nữ: Ừm, không thể coi là cãi nhau được.

Tiểu hồ ly: Đi chết đi! Đi chết đi!!!!

28. Nếu như đối phương phản bội, bạn sẽ làm thế nào

Tiểu hồ ly: Cắn chết chàng!

Phụng hoàng cao ngạo: Bắt quay về!

Mèo: Ấy. . . Câu hỏi này lại trả lời rất nhất quán.

29. Khi ở cùng đối phương thì muốn làm gì nhất?

Tiểu hồ ly *Che mặt*: Ôi trời! Đáng ghét! Đáng ghét! Đây là câu hỏi quỷ quái gì vậy?

Bích Nữ *Cười gian*: Xem ra tiểu hồ ly suy nghĩ rất không trong sáng. . .

Phụng hoàng cao ngạo *Cười mà không nói*: . . .

Mèo: Ấy! Đáp án của câu hỏi này mọi người có thể tự mình tưởng tượng. . .

30. Cảm thấy đối phương đáng yêu nhất khi nào?

Tiểu hồ ly: Hừ, chẳng có lúc nào đáng yêu cả! *Quay đầu*

Phụng hoàng cao ngạo *Cười*: Bây giờ rất đáng yêu.

Tiểu hồ ly *Trùng mắt*: Chàng nói linh tinh cái gì vậy?

Phụng hoàng cao ngạo *Vỗ đầu*: Càng tức giận càng đáng yêu. . .

Tiểu hồ ly: Chàng. . . chàng. . . chàng còn thế này nữa, ta sẽ cắn chàng đó!

Phụng hoàng cao ngạo *Véo má tiểu hồ ly*: Nhìn xem, có đáng yêu không?

Mèo *Phụt máu mũi*: Hiện trường phỏng vấn. . . . Tang Chi, Tang Chi tán tỉnh. . . (Chẳng dễ dàng gì từ dưới đất bò dậy, phát hiện tiểu hồ ly tức đến mức tai và móng vuốt đều mọc ra rồi, đang gắng sức dùng móng vuốt cào phụng hoàng cao ngạo, một lần nữa phụt máu mũi mà ngã xuống) quá đáng yêu rồi. . . Á. . . !!!

Bích Nữ: Câu hỏi này vẫn chưa trả lời xong. Tang Chi bắt buộc phải nói một đáp án, lúc nào thì Tuấn Thúc đáng yêu nhất?

Tiểu hồ ly *Trạng thái ảm ức*: Được rồi, lúc bị ôm là đáng yêu nhất!

Mèo *Lại lần nữa bò dậy*: Vì sao?

Tiểu hồ ly: Lúc bị ôm không có sức để ức hiếp ta, oa...

Phượng hoàng cao ngạo: *Xán đến bên Tang Chi, cắn tai nàng ta*: Nàng muốn nói lúc ta bị ôm tiện nhìn trộm ta thì cứ nói rõ ra đi mà...

Mèo: Oa oa, ta không chịu nổi nữa rồi!!!

31. Cảm thấy bản thân mình hiểu đối phương không?

Tiểu hồ ly: Không hiểu lắm.

Phượng hoàng cao ngạo: Không sao cả, có cơ hội ta sẽ để nàng từ từ... tìm hiểu.

Bích Nữ: Tiểu phượng hoàng có chút gấp gáp quá rồi đó.

32. Nếu đối phương không ở bên cạnh, sẽ làm gì?

Tiểu hồ ly: Nên làm gì thì làm cái đó. Võ tay chúc mừng, ngày tháng không có chàng thật nhàn hạ.

Phượng hoàng cao ngạo: Phái Thất Thủy đi điều tra xem tiểu hồ ly đi đâu.

Mèo: Mong muốn không chế của Phượng hoàng cao ngạo rất mạnh.

33. Nếu như phát hiện đối phương và một người khác giới ở cùng nhau, sẽ làm gì?

Tiểu hồ ly: ...

Bích Nữ: Haizz! Đứa trẻ này lại nghĩ đến sự việc của Thổ Tử tiểu tiên rồi, đừng đau lòng!

Tiểu hồ ly: Hừ, ta chẳng thêm đau lòng! Ta còn có A Ly!

Phượng hoàng cao ngạo *Lạnh lùng nghiêng răng*: Thất Thủy!

Thất Thủy *Đột nhiên từ phía sau chui ra*: Có đệ!

Mèo: Kinh! Ngươi trốn ở đây từ khi nào?

Phượng hoàng cao ngạo: Tối nay ngươi đi tìm A Ly dẫn đến cho ta xử.

34. Câu muốn nói với đối phương nhất?

Tiểu hồ ly: Đi chết đi!

Phượng hoàng cao ngạo: Đây là câu hỏi biến thái ai đưa ra thế?

Mèo: Ha ha, phượng hoàng cao ngạo từ trước đến nay luôn bình tĩnh cũng không ngồi yên được nữa rồi.

35. Có từng nghĩ đến tương lai hay không?

Phượng hoàng cao ngạo: Đương nhiên có. Cướp tiểu hồ ly từ trong tay Ly Vẫn về, cưỡng mà chiếm nàng.

Tiểu hồ ly: Chẳng thêm! Tương lai sẽ có một ngày ta đưa hồ binh, hồ tướng của Thanh Khâu quốc đến thay ta báo thù!

Bích Nữ *Chue miệng cười trộm*: Thật sự nở lòng?

36. Đối phương làm chuyện gì khiến bạn cảm động nhất?

Tiểu hồ ly: Cho đến lúc này, không có việc gì khiến ta cảm động.

Bích Nữ: Haizz! Tiểu hồ ly, muội như thế này là không đúng đâu, Tuấn Thúc đã làm rất nhiều, rất nhiều việc vì muội...

Phượng hoàng cao ngạo *Trạng thái bị tổn thương*...

Tiểu hồ ly *Ủ rũ*: Được rồi, ừm... có một chuyện, nếu chàng làm được ta nhất định rất cảm động.

Phượng hoàng cao ngạo: Chuyện gì?

Tiểu hồ ly: Thà ta đi! Đừng dính lấy ta nữa!!!

Mèo: Ha ha, có hy vọng rồi! Tuấn Thúc người có biết không, nữ nhân nói có là không, ý của tiểu hồ ly là bảo người mau chóng lấy nàng ta về nhà.

Phượng hoàng cao ngạo: Hiểu rồi!

Tiểu hồ ly: =_ = Các người rốt cuộc có ai nghiêm túc nghe ta nói không hả???

37. Mấy câu hỏi cuối cùng phỏng vấn các nhân vật phụ một chút. Đào thụ tinh ra trước đi. Vì sao người lại yêu tiền như vậy?

Đào thụ tinh *Trạng thái rụt rè*: Bởi vì... người ta thích đào thụ muối muối rồi!

Mèo: Thích Đào thụ muối muối cũng không cần để dành nhiều tiền như vậy chứ? Tiền sinh lễ không đủ sao?

Đào thụ tinh: Không phải!

Mèo: Bởi vì trần Bình Lạc quá nghèo sao?

Đào thụ tinh: Cũng không phải!

Bích Nữ: Vậy là vì sao?

Đào thụ tinh *Phát hỏa*: Bởi vì nha đầu đó đã thích cây tiền vàng!!!!!!

Mọi người *Ngã xuống đất*:.

38. Tiếp theo là Bích Nữ tỷ tỷ. Bích nữ tỷ tỷ thân phận của tỷ rất thần bí đó, nghe nói đến kết thúc cuối cùng. Mèo cũng không công khai chuyện trước đây của tỷ, tỷ có thể kể một chút không?

Bích Nữ: Ừm... Chuyện này áy mà... *Véo cằm* mọi người có thể quan tâm đến các chuyên mục khác của tác giả Mèo Lười, bla bla bla... (Bên dưới tình lược một vạn chữ)

Mọi người *Thở huyết*: Được rồi, tỷ không muốn nói thì không cần nói, chúng tôi không ép tỷ, tỷ lại muốn phát quảng cáo rồi.

Mèo *Lén lút nói*: Thực ra Bích Nữ và Long tộc có chút xíu quan hệ, sau này vì xảy ra rất nhiều chuyện, được Phượng thần cứu, từ đó thể trung thành đến chết... Á! *bị Bích Nữ PIA bay*

Bích Nữ *Vẫn cười dịu dàng*: Vừa rồi phỏng vấn đến đâu rồi nhỉ?

39. Thất Thủy nào, đệ là nhân vật góc nghề nhất, ngây thơ nhất trong tác phẩm này, vì sao lại thích Phượng quân nhà đệ như vậy?

Thất Thủy *Góc bả sinh*: He he, bởi vì thích.

Mèo: Bởi vì thích là vì sao?

Thất Thủy: Bởi vì thích cho nên thích mà.

Mèo: = = Ta nói, người rốt cuộc thích hắn vì điểm gì mà quán quýt không rồi?

Thất Thủy *Gãi đầu*: Chuyện này á? Hình như là nghìn năm trước... Á! Thời gian lâu quá nên quên rồi.

Tiểu hồ ly: Nói như vậy Thất Thủy ở cùng phượng hoàng cao ngạo từ hơn một nghìn năm trước rồi? Còn nhiều hơn cả tuổi của ta??

Mèo: Hi hi, người coi thường người khác quá rồi đấy!

Tiểu hồ ly *Tức giận*: Người già như vậy còn giả vờ non nớt gì? Đã bay!!!!

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 68: NGOẠI TRUYỆN 2 Ca ca khoa trương

Người là chỉ nhân của ta (Phần 1)

Hắn nằm rạp trong bụi cỏ xanh tốt, nhìn chăm chú vào u cổ cách đó không xa. Hắn biết, chỗ đó... có một món đồ quan trọng đang đợi hắn đến lấy.

Hồ Vương trẻ tuổi hiện nguyên hình, âm thầm ẩn trong đám cỏ xanh tốt, hơi nheo mắt nhìn chăm chú vào Vô Khích Bích Thụ ở phía trước. Vô Khích Bích Thụ, vùng đất của Phượng tộc. Trông mặt mà bắt hình dong, nó là do một cây ngô đồng tiên khổng lồ tạo thành. Nghe nói năm đó Ngọc Đế cùng Tây Vương Mẫu thống nhất tam giới, Phượng tộc họ giả có công, sau khi Tiên giới thống nhất đại nghiệp, Ngọc Đế muốn ban cho Phượng quân quan tước, nhập Thiên cung làm trợ thủ cho người.

Phượng quân lại nói chỉ muốn có một chỗ yên tĩnh, lấy cây làm chỗ ở, lấy sương làm đồ ăn... cứ sống như vậy cả đời. Ngọc Đế khuyên không được, đành ban cho Phượng tộc cây ngô đồng nghìn năm ở vùng đất cực đông. Đó là một cây ngô đồng tiên mọc trên vách đá cheo leo, rễ lá um tùm, uyển chuyển bám vào vách núi. Qua hàng trăm năm, cây ngô đồng dần dần có hình dáng của Vô Khích Bích Thụ ngày nay.

Đúng vậy, thực ra Vô Khích Bích Thụ nằm trên vách đá cheo leo, người của Phượng tộc có thể sai cánh bay lượn thì đối với chỗ như thế này không có cảm giác gì, nhưng nó lại làm khó Húc Vương hôm nay đến “lấy” đồ.

Hồ ly đứng vờn người một cái, lớp da màu trắng bạc đẹp đẽ của nó dưới ánh sáng mặt trời phát ra những chùm sáng rực rỡ. Nửa tháng trước, người bạn cũ Lan Nhan đột nhiên tìm đến Húc Vương, cầu xin giúp đỡ. Húc vương chẳng chút do dự mà đồng ý ngay, lên kế hoạch cẩn thận rồi tiến hành, đến thời điểm quan trọng mới phát hiện ra mọi thứ đã đầy đủ, chỉ thiếu gió đông. Mà gió đông này... chỉ có thể mượn được một chút ở Vô Khích Bích Thụ.

Húc Vương từ trước đến nay luôn tự cao tự đại, tuy hai tộc Tiên – Yêu bất hòa nhiều năm, Vô Khích Bích Thụ còn là đại bản doanh của Phượng Tộc, Húc Vương lại luôn luôn xem thường, nghe ngóng chắc chắn thứ đồ kia ở phượng tộc liền vội vàng đến. Chỉ là, đến được cửa của Vô Khích Bích Thụ, Hồ Vương mới gặp khó khăn.

Cái gọi là vạn vật tương sinh tương khắc, Húc Vương - vị Hồ Vương trẻ tuổi, yêu lực lớn mạnh, trời không sợ, đất không sợ, ngay đến Thiên Hoàng Lão Từ cũng không coi ra gì, nhưng chắc lại mắc chứng... sợ độ cao. Vô Khích Bích Thụ do rễ cây bám vào vách núi rồi mọc lên, nhờ vào vách núi cheo leo mà sinh thành, lối đi từ nhà này sang nhà khác đều do rễ cây tạo thành... Húc Vương vừa đến chỗ này, thấy địa thế này... hiếm khi rơi vào tình cảnh chẳng biết làm thế nào.

Húc Vương cào cào móng vuốt, đang tính toán đường đi thì đột nhiên cảm thấy phía sau là lạ, liền quay đầu, ánh mắt lóe lên, móng vuốt duỗi được một nửa thì thấy một nam tử áo xanh xông đến, trên người còn toát ra tiên khí nhân nhạ, liền làm thế gãi gãi, lắc người một cái giả vờ thất thủ, đã bị người kia xách đuôi lên.

Nam tử áo xanh chụp lấy con hồ ly màu bạc, lắc lắc trên tay, một tay để không kia còn không ngừng vỗ ngực, nói: “Nguy hiểm quá! Nguy hiểm quá! Suýt chút nữa bị tiểu súc sinh này cào một cái rồi!”

Nói xong, sau nam tử áo xanh lại có một cái đầu nữa thò ra, nhìn hình dáng chỉ là dáng vẻ của đứa trẻ bảy, tám tuổi, bĩu môi khinh bỉ: “Đại thiếu gia người ngoại trừ ăn uống, chơi bời, bắt súc sinh, còn biết làm gì? Hừ! Vẫn là tiên sinh nhà con tốt, tiên sinh nhà con... Á...!”

Thằng nhóc chưa nói xong đã bị nam tử áo xanh véo gò má non mềm, cười đùa: “Tiên sinh nhà người, tiên sinh nhà người... E hèm! Mới theo đệ đệ ta mấy ngày mà đã học được bộ dạng cao ngạo của đệ ấy, sớm muộn gì cũng biến thành ông cụ non thôi. Nào, nào, Thất Thủy, cười một cái với Tuấn Ngạn Gia nào!”

Thằng nhóc được gọi là Thất Thủy liền gắng hết sức lực chạy ra khỏi ma trảo của Tuấn Ngạn, lùi về phía sau vài bước, mở to cặp mắt ướt, muốn khóc mà không khóc được: “Đại thiếu gia! Người chỉ biết ức hiếp con! Con nói không cười là không cười!”

Tuấn Ngạn thấy trêu đùa Thất Thủy không thú vị, nhún vai quay đầu lại nhìn hồ ly ở trong tay, nhìn trái ngó phải, khuôn mặt đẹp đẽ hơn hờ, rạng rỡ: “Nào, da lông óng mượt, nhưng sao lại đi đến chỗ quỷ quái này chứ?”

Húc vương mặc cho Tuấn Ngạn sờ chọc bừa bãi, án binh bất động. Liếc mắt nhìn người này, môi hồng, răng trắng, mắt sáng, mày liễu... vô cùng đẹp đẽ. Húc Vương im lặng, thầm tính toán, nếu như đoán không nhầm, người này chính là biện pháp tốt để mình vào Vô Khích Bích Thụ.

Bên này, Tuấn Ngạn thấy Húc Vương không gây giũa cũng không động đậy, sợ hồ ly chết rồi liền lắc lắc, kêu ca: “Nhóc con Thất Thủy, mau đến xem giúp ta, sao nó không phản kháng gì vậy? Có phải là bị chúng khí của chỗ quỷ quái này hại chết rồi không?!”

Lời vừa buông ra, Thất Thủy còn chưa kịp thè lưỡi nguyên rủa, liền nghe thấy ở một bên khác truyền đến giọng nam thấp trầm: “Trái một câu vùng đất quỷ, phải một câu vùng đất quỷ, nếu đệ nhớ không nhầm, vùng đất quỷ này chính là nhà huynh: “Nói xong, chủ nhân của giọng nói đã bình tĩnh đứng trước mặt của Tuấn Ngạn, một xanh, một trắng đẹp đẽ như ngọc, hai người có hình dáng giống hệt nhau cùng xuất hiện, chỉ là một người cười tươi như hoa, một người bình thản như nước, một tĩnh, một động, mỗi người có vẻ đẹp của riêng mình.

Thất Thủy nhìn thấy, vội vàng xán đến trước mặt nam tử áo trắng, gọi một câu: “Tiên sinh!”, kéo tay áo, vô cùng ầm ỹ gùm gùm đại thiếu gia, rõ ràng là đang tỏ cáo.

Tuấn Ngan thấy vậy, tò vò về chẳng thèm để ý, lắc lắc chiến lợi phẩm, cao giọng: “Tuấn Thúc, để xem, ta bắt được con hồ ly! Thật hiếm khi nhìn thấy vật sống trước cửa nhà mình, cũng không biết là nó đến đây thế nào, nhìn đáng về chắc mấy năm nữa sẽ thành tinh.”

Tuấn Thúc chẳng thèm để ý, phát tay áo, đi vào trong Vô Khích Bích Thụ. Tuấn Ngan cũng bám sát theo, miệng vẫn lẩm bẩm: “Tuấn Thúc, để nói xem, ta nuôi con hồ ly này có được không? Lông nó đẹp như vậy, nếu như thành tinh rồi chắc sẽ là đại mỹ nhân. E hèm! Nếu như có thể hóa thành nhân hình sớm một chút thì tốt biết bao, để có nhóc con Thất Thủy, ta có hồ ly nữ bộc, woa! Nhóc con Thất Thủy là cái gì chứ? Ngoài khuôn mặt mềm mại ra, sau này làm sao có thể sánh với tiểu hồ ly nhà ta... Tiểu hồ ly nhà ta mai này thành tiên rồi, không chỉ giúp ta lo liệu việc nhà, còn có thể giáng yêu trừ ma, trên là sánh đường, dưới là nhà bếp...”

Tuấn Ngan theo sau đệ đệ, gắng sức la la kêu gào, cho đến lúc Tuấn Thúc thực sự thấy bức mới đột nhiên dừng bước. Lúc đó Tuấn ngan đang đắm chìm trong chuyện tiểu hồ ly hóa thành nhân hình rồi sẽ làm vinh dự, về vang cho bản thân mình, còn đắn đo xem nên đặt tên gì cho hồ ly, thấy đệ đệ đột nhiên dừng bước, suýt chút nữa đập đầu vào người đệ đệ. Xoa xoa mũi, nam tử hớn hờ ngẩng đầu, mới thấy Tuấn Thúc cau mày nói: “Hồ ly nữ bộc?”

Tuấn Ngan ngờ ngác, bĩu môi nói: “Hi hi, Tuấn Thúc đệ cũng ghét bỏ nhóc con Thất Thủy rồi phải không? Nhưng mà con hồ ly này là ta bắt được, đương nhiên ta là chủ nhân, ừm... tên ta cũng nghĩ xong rồi, người phạm chẳng phải nói tốt đẹp có từ gọi là thập toàn thập mỹ sao? Tiểu hồ ly nhà ta cứ gọi là Tiểu Thập là được rồi, mạnh hơn hàng vạn lần so với Thất Thủy nhà đệ, đợi nó hóa thành nhân hình, ta bảo nó bóp chân, bưng trà cho ta, sau đó lại tắm rửa, kỳ lưng cho ta, ha ha!

Thất Thủy nghe thấy lời này, coi một nửa là thật, sợ tiên sinh nhà mình thực sự ghét bỏ vì không xinh đẹp như hồ ly nữ bộc, liền ôm lấy chân Tuấn Thúc khóc: “Con...con cũng có thể bóp chân, pha trà, tắm rửa, kỳ lưng...Thiếu gia đừng có không cần con, hu hu...”

Thất Thủy đang khóc, cảm thấy trước mắt ráo hoảnh, lại chớp mắt cái nữa, tiên sinh nhà mình đã sai bước ung dung đi về phía trước, liền vội vàng đi theo, nước mắt tuôn trào. Tuấn Ngan đang cười trên nỗi đau khổ của người khác thì nghe thấy đệ đệ nhẹ nhàng để lại một câu: “Trước khi Tiểu Thập nhà huynh giải lưng cho huynh, huynh nên phân rõ là đực hay cái thì tốt hơn.”

Nam tử nghe thấy vậy thì ngập ngừng, vô thức xách ngược con hồ ly trong tay lên nhìn. Từ khi đi vào Vô Khích Bích Thụ, Húc Vương vốn một lòng một dạ chú ý để không bị rơi xuống, nhưng trong lúc chưa kịp phòng bị gì.....thì người đột nhiên bị phoir ngựa ra, chỉ cảm thấy chỗ riêng tư của mình đã trưng ra cho cả thiên hạ xem.

Lát sau...

“Á...á...á, Tiểu Thập ngươi là đực??”

“Á...á...á, Tiểu Thập sao ngươi lại cần ta?”

“Buông tay! Không, không đúng! Tiểu Thập buông ra! Buông ra!!”

.....

Vô Khích Bích Thụ chính là chỗ sĩ nhục trong đời Húc Vương. Chỉ vì để mượn chút đồ ở đây mà đã khiến người ta kinh sợ, cho dù nghe thấy tên thôi cũng khiến Hồ Vương đại nhân rung mình, lại còn không chú ý một chút mà mất đi trình tháo: Bị người ta nhìn thấy hết sạch rồi...==

Nhưng ai mà biết, đây chẳng qua chỉ là khởi đầu của bi kịch

Ngươi là chủ nhân của ta (phần 2)

Thanh ngô cư, một người một hồ ly đang mất to gùom mất nhỏ

Trước mặt Húc Vương bày đủ các món ăn, nước xương, măng trúc, hoa quả theo mùa, đồ ăn vặt thanh đạm, các món ăn mặn... cần gì có nấy. Đối diện là Tuấn Ngan đại thiếu gia đang mặt mày đau khổ.

Tuấn Ngan khổ sở nhìn Húc Vương đang chẳng buồn ngược mắt nhìn mình, ai oán: “Tiểu Thập, đã ba ngày nay ngươi không ăn gì rồi. Người khác đều nói phượng hoàng chúng ta không dễ nuôi, sao mà hồ ly các ngươi còn khó nuôi hơn cả bọn ta vậy?... Tiểu Thập, ngươi muốn ăn gì thì cứ nói, bản thiếu gia bảo đảm, dù là lên trời hay xuống đất cũng sẽ làm cho ngươi, được không?”

Húc Vương không nhìn Tuấn Ngan đang lắc qua lắc lại trước mặt, chỉ liếm sạch móng vuốt, cuộn đuôi lại ngủ tiếp. Ba ngày trước, để có thể vào Vô Khích Bích Thụ tìm chút đồ, Húc Vương không thể không lợi dụng vị đại công tử Phượng tộc này làm người chăm sóc. Nhưng Hồ Vương anh minh, thần võ nghìn tính vạn toán cũng không tính được đại công tử của Phượng tộc này lại dụng tục đến cực điểm, nhìn... thấy hết của hắn rồi.

Nếu là lúc khác, Húc Vương không dành cho Tuấn Ngan một móng vuốt chết luôn tại chỗ thì ít nhất cũng làm cho chết dở, nhưng lúc này hắn đang diễn vai một con linh hồ thông hiểu nhân tình thế thái, về tình, về lý đều không thể xử quyết Tuấn Ngan tại đây. Chuyện nhỏ không nhin thì sẽ hồng mưu lớn, Húc Vương nghiêng răng nghiêng lợi, đành nhẫn nhịn đi theo Tuấn Ngan vào Vô Khích Bích Thụ.

Vốn định nhân lúc đêm đen gió mạnh đi tìm đồ vật kia, ai ngờ lại xảy ra một chuyện, hoàn toàn chính xác, chính là kiệt tác của đơn vị đại công tử Phượng tộc.

Sau khi vào Vô Khích Bích Thụ, Tuấn Ngan liền giấu Húc Vương trong Thanh Ngô cư. Không sai, các bạn đọc giả mắt không hề bị hoa, là giấu...

Phượng thần vì thế từ mất sớm, vô cùng yêu thương hai người con trai nhưng thường giận con trai trưởng không có ý chí, tính tình tùy tiện, làm việc không nghiêm túc... vậy nên mấy năm nay nhìn Tuấn Ngạn thế nào cũng thấy không thuận mắt.

Tuấn Ngạn bị cha quát qua mắt lại, ngoài mặt thì ngoan ngoãn nghe lời, quay người cái là quên mất lời cha dạy, vẫn giữ dáng vẻ thiếu gia lẳng tử lang thang khắp nơi, chơi bời lêu lổng. Mà con hồ ly này... nuôi thú cưng gì đó đương nhiên cũng coi là một loại chơi bời lêu lổng.

Tuấn Ngạn đem Húc Vương giấu trong phòng, riu rít nói: “Tiểu Thập, ta biết ngươi ngoan nhất, nghe lời nhất, tuy ngươi cũng là nam nhân, nhưng dù gì bản thiếu gia nói sẽ nuôi ngươi rồi thì nhất định sẽ có trách nhiệm với ngươi, chỉ là phụ thân ta vô cùng phiền phức, nếu thấy ngươi mà không một chương đánh chết thì chỉ ít cũng đánh đến chết dở, cho nên ngươi nhất định phải ngoan ngoãn ở lại trong phòng, đừng có ra ngoài, ta sẽ đi thăm dò tình hình, đợi mấy ngày nữa sẽ đưa ngươi ra ngoài chơi.”

Húc Vương nghe thấy Tuấn Ngạn riu rít nói mãi không thôi, không kìm được hơi cau mày, thầm nghĩ đại thiếu gia Phượng tộc này đường đường là nam nhi mà sao lại lẩm cẩm như vậy. Đang nghĩ đến chuyện hóa thành nhân hình, đánh ngất hẳn rồi đi làm chuyện chính, Húc Vương liền cảm thấy trống ngực đập liên hồi, ngược mắt nhìn, Phượng thần đã đến Thanh Ngô cư rồi.

Hóa ra có tiểu nha đầu mặt báo, bán đứng vị đại thiếu gia Phượng tộc. Phượng thần thấy con trai không biết từ đâu lôi ra một con hồ ly hoang, tức không thờ nổi, muốn cướp Húc Vương đi, nhưng bị Tuấn Ngạn sống chết ôm chân, sau đó chuyện diễn biến theo hướng yêu ma hóa rồi...

Tuấn Ngạn thấy cha muốn cướp Tiểu Thập, liền quỳ xuống, gào lên đau thương: “Phụ thân, người muốn giết Tiểu Thập thì hãy giết Tuấn Thúc trước !”

Căn phòng lập tức im phắc, bao gồm cả Húc Vương. Mọi người đều cho rằng tai mình có vấn đề, cứ coi như muốn dùng lời thoại gây sốc như thế này, thì cũng là: “Người muốn giết Tiểu Thập thì giết chết con trước đi” mới đúng chứ ? Sao vô duyên vô cớ lại dính dáng đến tiểu phượng hoàng Tuấn Thúc ?

Rõ ràng Phượng thần và Húc Vương đều nhất trí, nghe thấy lời này, sau một hồi ngơ ngác liền hỏi: “Liên quan gì đến đệ đệ con ?”

Tuấn Ngạn quay mặt đi, dáng vẻ muốn nói lại thôi. Lời chưa thốt ra khỏi miệng đã nghẹn ngào: “Phụ thân ! Mẫu thân con đã ra đi nhiều năm như vậy rồi, người thì bận rộn việc quan, vô tâm với hai huynh đệ chúng con biết bao ! Tính cách con giống mẫu thân, vô lo vô nghĩ cũng bỏ đi, đệ đệ thì ... đệ ấy...”

Tuấn Ngạn ngậm ngừng, ánh mắt lấp lánh như sao, cảm xúc ai oán, so với lúc ở cửa Bích Thụ, so với dáng vẻ cười đùa, mắng chửi đệ đệ thì hoàn toàn tương phản: “Đệ đệ và người giống nhau, có chuyện gì buồn bực cũng không chịu mở miệng, nhưng đệ ấy ở phạm giới đã quen biết Tiểu Thập. Tiểu Thập tuy chưa thành yêu nhưng giống như có tâm linh tương đồng với đệ đệ, bọn họ...”

Nói đến điểm then chốt, Tuấn Ngạn đột nhiên ngừng đầu, đúng lúc này lại nín thinh. Tóc mái rủ xuống, che nửa khuôn mặt đẹp đẽ của Tuấn Ngạn, giọng nói thấp trầm vọng vào Thanh Ngô cư: “Phụ thân, người đừng hỏi nữa, con sẽ không nói gì đâu, con đã đồng ý với đệ đệ rồi, sẽ giúp đệ ấy chăm sóc Tiểu Thập.”

Phụ thân, người đừng hỏi nữa...

Đừng hỏi nữa...

Đừng hỏi nữa...

Húc Vương ở bên cạnh nhìn, nghiêng răng nghiêng lợi nhưng lại không kìm nén được mà bật cười thành tiếng. Tiểu Phượng hoàng, hay cho cái không chiều thẳng có chiều, u uất chơi thâm trầm, hay cho cái... gian trá không gì sánh bằng ! Đầu tiên là đưa đệ đệ ra làm bia đỡ đạn, rồi lại nhắc đến cái chết của mẫu thân để tranh thủ giành tình cảm, cuối cùng lại tạo ra một chút mờ ám, khiến Phượng thần á khẩu không thốt nên lời, muốn hỏi cũng không hỏi được.

Cái gì gọi là Tiểu Thập và đệ đệ tâm linh tương đồng ?

Cái gì gọi là đồng ý với đệ đệ chăm sóc Tiểu Thập ?

Từ như châu ngọc !

Câu cuốn vào tim !

Tuy chưa nói rõ, nhưng tiểu phượng hoàng gian trá lại từng từ từ chỉ ra Húc Vương và Tuấn Thúc có gian tình, khiến hắn tức đến mức giậm chân, nhưng không thể phát tác, đành nhẫn nại nhìn theo Phượng thần lại đưa cả đám cung nhân và Bích Nữ rời đi. Thấy Tuấn Ngạn thoải mái vỗ vào đầu mình, dáng vẻ đắc ý, trong đầu Húc Vương có một suy nghĩ lóe qua: “Thật là một tiểu phượng hoàng thú vị.

Kết quả không cần nói cũng biết, Tuấn Ngạn dựa vào chiêu gây hồ đồ với cha mà tạm thời có cơ hội, Húc Vương thành công ngầm được cho phép ở lại Thanh Ngô cư. Nhưng cũng đúng lúc đó, trên bầu trời của Thanh Ngô cư đột nhiên xuất hiện nhiều tầng kết giới. Trò chơi vật như thế, Húc Vương đương nhiên không thêm dè ý, nhưng kết giới này rõ ràng là do Phượng thần đích thân tạo ra, đại thể là vì muốn điều tra rõ sự việc của con trai mình và “Tiểu Thập”. Nếu lúc này hắn xông ra, hoặc bị phát hiện thân phận thật, tuy không phải không có chút cơ hội thắng nhưng sẽ chẳng được việc gì cả. Cứ như thế hết ngày này sang ngày khác, ba ngày trôi qua, Húc Vương và Tuấn Ngạn đều bị giam ở trong Thanh Ngô cư không thể rời đi.

Từ trong hồi ức bừng tỉnh lại, Húc Vương liền nghe thấy Tuấn Thúc ồn ào vẫn đang bla bla: “Tiểu Thập, ngươi không ăn cơm có phải là sợ phụ thân ta gây bất lợi cho ngươi không ? Ngươi cứ yên tâm, có bản thiếu gia ở đây một ngày thì đảm bảo ngươi sẽ an toàn, đợi qua mấy ngày, giải quyết xong việc

trong tộc, ta sẽ đưa ngươi rời đi, đến khi đó chúng ta muốn đi đâu thì đi.”

Lời chưa nói xong, Húc Vương liền nghe thấy bên tường truyền đến một tiếng cười khê khê như có như không, quay đầu lại thì thấy trên tường dần dần hiện ra bóng dáng của một nữ tử, giống tiên lại không phải tiên, giống quỷ lại không phải quỷ, trên người nữ tử này không tỏa ra một chút hơi khí, không biết là thần quái phương nào. Nữ tử cảm nhận được Húc Vương đang chăm chú nhìn mình, cũng thoải mái nhìn lại.

Tuấn Ngan thấy vậy, hớn hở chạy đi cười đùa: “Ui cha ! Bích Nữ tỷ tỷ, tỷ tình duyên thật đúng lúc. Tỷ hiểu nhiều biết rộng, mau giúp ta nghĩ xem, hồ ly ăn gì để lớn vậy, sao ta cho Tiểu Thập ăn gì, nó cũng không ăn ?”

Nữ tử được gọi là Bích Nữ thờ ơ nhếch nhếch khóe môi, vọn mấy lọn tóc trước ngực nói: “Hồ ly ăn gì thì ta không biết, nhưng mà nhìn nó thế này, có lẽ là đang buồn chán lắm.”

Tuấn Ngan gật đầu: “Tỷ nói rất đúng, hồ ly đều là nuôi thả. Có lẽ Tiểu Thập thích tự săn bắt, chứ không phải là ăn đồ nấu chín.”

Bích Nữ che miệng, khẽ cười: “Đừng vậy, cho nên thả nó đi đi !”

Nghe thấy vậy, Tuấn Ngan chớp chớp mắt, rõ ràng có vẻ khó xử: “Nhưng mà chuyện của ta vẫn chưa làm xong, không tiện cùng Tiểu Thập rời khỏi Vô Khích Bích Thụ.”

Bích Nữ nói: “Chuyện mà ngươi nói chắc là chuyện ba tháng sau, cuộc thi đấu giữa Phượng tộc và Long tộc ?” Húc Vương nghe thấy vậy, hí mắt lại giả vờ ngủ. Hắn cũng chính vì chuyện này mà đến, lần thi đấu này của hai tộc Long – Phượng rất trọng đại, nhưng Phượng thần không biết xấu hổ, lại đề xuất để con trai mình thi đấu với Nhại Xải.

Có ai mà không biết Nhại Xải đã bị giáng làm người phạm, thân lực trên người sớm đã tan theo mây gió. Phượng thần làm như thế rõ ràng là sĩ nhục Long tộc, ngay đến Ngọc Đế cũng bất lực, vô cùng khó xử, Húc Vương ở ngoài cuộc mới quyết định trợ lực giúp Nhại Xải một tay.

Tuấn Ngan thờ dãi nói: “Mấy ngày trước, phụ thân tìm ta nói chuyện nói... để ta đi thi đấu với Nhại Xải. Đây chẳng phải rõ ràng là muốn ta kế thừa Phượng vị, cùng tỷ ký huyết khê sao ?” Nói xong, Tuấn Ngan ngẫm nghĩ, chuồn đến bên cạnh Bích Nữ, nhẹ răng cười nói: “Bích Nữ tỷ tỷ, đệ đệ ta ngọc thụ lâm phong hơn ta, đẹp trai hơn ta, nếu như để tỷ tự mình chọn chủ nhân huyết khê, tỷ nhất định sẽ không chọn ta nhỉ ?”

Bích Nữ cười gian: “Ta nói có thì sao chứ ? Ta đồng ý với Phượng thần bảo vệ cả gia tộc nhà ngươi, đương nhiên Phượng thần bảo ta ký huyết khê với ai, ta sẽ ký với người đó. Dù gì ngươi cũng giỏi nghĩ cách như vậy, mấy ngày trước, đến phụ thân ngươi, ngươi cũng dám đồ dành, sao không đồ dành thêm lần nữa, lừa đệ đệ ngươi làm Phượng quân ?”

Tuấn Ngan vừa nghe thấy liền biết Bích Nữ đang nhạo báng hắn chuyện mấy ngày trước lấy đệ đệ ra làm bia đỡ đạn, cũng chẳng biết xấu hổ, cười vui vẻ khác thường: “Tỷ tỷ người tốt, lương thiện, quả thật nói rất đúng. Đã như vậy, ta sẽ tiến Tiểu Thập đi trước, mấy ngày nữa sẽ gặp lại nó.”

Nói xong, gấn liền xoa xoa lông của Húc Vương, ôm nó đi ra ngoài. Húc Vương mặt đầy vẻ hồ nghi, nhìn chăm chú Tuấn Ngan, nhưng Tuấn Ngan chẳng buồn để ý, phất phất tay áo, kết giới đó liền tự mở ra một cửa, hai người đi ra khỏi Thanh Ngô cư, cửa đó lại tự động khép lại.

Không tổn hại đến kết giới mà có thể ra vào tự do, tiểu phượng hoàng này lại có nhiều năng lực hơn tưởng tượng. Tuấn Ngan thấy Húc Vương nhìn mình, tự động đem ánh mắt của hắn liệt vào loại ánh mắt: “Tán thưởng”, dương dương đắc ý, lắc lắc đầu nói: “Đánh nhau, đấu phép thuật thì ta không thắng được, nhưng mà bất gian, dùng mách lới, chạy trốn, làm giả thì ta lợi hại hơn đệ đệ cứng nhắc của ta gấp trăm lần. Loại kết giới này của cha ta, từ trăm năm trước đã không làm khó được ta rồi, đáng tiếc là ông ấy mỗi lần phạt giam ta, thật sự cho rằng ta ngoan ngoãn ở trong Thanh Ngô cư này, bị nhốt tám tháng, một năm liền, ha ha !”

Bích Nữ xuyên tường ra ngoài, bám trên ngưỡng cửa cũng cười, thuận tay ném một chiếc túi gấm về phía Húc Vương. Húc Vương bật người lên đón, thò đầu vào nhìn... Trong túi gấm ngăn quang rực rỡ, tinh thể lưu chuyển, chính là thứ hắn xâm nhập vào Vô Khích Bích Thụ để lấy: Thanh Ngô Tiên Lộ của Phượng tộc.

Húc Vương ngược mắt, cảnh giác nhìn Bích Nữ. Bích Nữ lặng lẽ gật gật đầu, chỉ nói với Tuấn Ngan: “Mấy ngày trước phụ thân ngươi đến thăm ta, tặng ta Tiên Lộ. Ta không dùng hết, nên tặng cho Tiểu Thập một ít. Có lẽ...” Bích Nữ ngập ngừng, cố ý kéo dài giọng, cười rồi nói: “Có lẽ sẽ dùng đến.”

Thanh Ngô Tiên Lộ thứ nhất không trị bệnh, thứ hai không có tác dụng làm đẹp, chỉ có những người bị rối loạn ở bên trong cơ thể mới dùng được. Húc Vương đồng ý dùng yêu lực trợ giúp Nhại Xải, để hắn nội trong thời gian ngắn thân lực tăng mạnh. Nhưng có điều, với cơ thể người phạm của Nhại Xải sẽ không thể tiếp nhận được yêu lực của hắn, nên lúc này mới đến Vô Khích Bích Thụ lấy Thanh Ngô Tiên Lộ.

Người tình mắt thấy Bích Nữ lấy Tiên Lộ tặng cho Húc Vương, đương nhiên sẽ nảy sinh nghi ngờ, còn Tuấn Ngan lại coi đây là sự việc hiển nhiên, gật đầu, không nhiều lời nữa: “Cũng đúng ! Tỷ tỷ, tỷ luôn suy nghĩ rất chu toàn. Sau khi tiến Tiểu Thập về, ta sẽ bảo đệ đệ ta làm Phượng quân, Thanh Ngô cư này...”

Tuấn Ngan ngập ngừng, ngẩng đầu nhìn ngưỡng cửa của Thanh Ngô cư, đột nhiên bật cười: “Thanh Ngô cư là chỗ ở của tỷ, cũng là chỗ ở của Phượng quân các đời, có lẽ lần sau quay lại, ta sẽ không thể nói năng thoải mái như thế này với tỷ nữa. Sau này hãy giúp ta chăm sóc đệ đệ cứng nhắc nhiều hơn.”

Nói xong, quả thật hắn đưa Húc Vương đi. Bích Nữ thấy bóng dáng một người, một hồ ly dần dần khuất xa, vẫn bám ở ngoài cửa không chịu vào trong, rất lâu sau mới lắc đầu, nói một mình: “Hình dáng của lăng tử, tâm lòng của trẻ nhỏ. Tuấn Ngan, sao ngươi lại phải khổ vậy chứ ? Cái gì mà tự do ham chơi ? Ngươi thật sự không chịu kế thừa ngôi vị Phượng quân là muốn để ta và Tuấn Thúc ký huyết khê, nếu có ngày gặp nguy hiểm, đệ đệ ngươi còn có

Phượng hoàng niết bàn, có cơ hội cải tử hoàn sinh nhi ? Nói đến đệ cao ngạo, Tuấn Ngạn ngươi cũng không phải không đúng.” Lòng yêu thương đệ đệ, cũng coi như trời đất có thể minh giám !

.....

Ở nơi xa, Tuấn Ngạn ôm Tiểu Thập, đã trở lại đáng về lều tiêu càn quấy, tiếng ồn ào lại lần nữa vang lên: “Tiểu Thập, ngươi ra ngoài muốn săn bắt gì đây ? Thỏ ? Chuột ? Hay trâu ? Tiểu Thập, đợi mấy ngày nữa ta thoát khỏi phụ thân ta và vị trí Phượng quân gì đó, ta sẽ đến tìm ngươi. Ừm, cứ hẹn là một tháng sau nhé, ta sẽ đợi ngươi ở chỗ lần đầu tiên chúng ta gặp nhau... Tiểu Thập, tháng này ngươi đừng có nhớ không được quá khách khí, nhất quyết không được tặng thỏ quay cho ta. Ừm, nhất quyết không được đó ! Tiểu Thập... Ôi trời ! Được rồi ! Được rồi ! Ngươi không thích ta cứ nói mãi, ta sẽ không nói nữa, có điều ngươi đừng cần ta. Thực ra ta cũng không thích nói, chỉ là không nói chuyện ta sợ không khí sẽ nặng nề ấy mà, cũng không biết lúc nào thì ngươi có thể hóa thành nhân hình, biết nói tiếng người... ?”

#\$*@

Húc Vương ngồi ngay ngắn trên vai Tuấn Ngạn, nhắm mắt tự ép mình ngủ : Ta không nghe thấy, không nghe thấy, thực sự không nghe thấy tên ngốc nhếch này đang nói gì. Có điều, có vài lời nghe thấy rồi, sao có thể giả vờ như không biết?

Một tháng sau, trước Vô Khích Bích Thụ, một nam tử áo trắng thanh tú, đẹp đẽ, tay cầm một con thỏ hoang rất không phù hợp với hình tượng của mình đợi cả một ngày.

Chỉ là ngày hôm nay, cuối cùng hắn không đợi được chủ nhân nói muốn nuôi mình cả đời.

Tuấn Ngạn, có vài lời đã nói ra miệng rồi thì mãi mãi không thể thu lại được. Sẽ có ngày, ta lại đến gặp ngươi...

HẾT

Bạn đang đọc truyện *Nhật Ký Thăng Chức Của Thỏ Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.